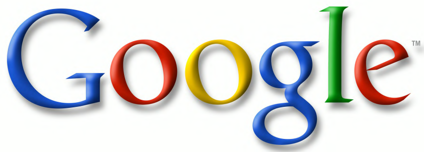

HARVARD LAW LIBRARY
3 2044 057 000 168

Bulgaria. Vŭrkhoven kasatsionen sŭd

Rieshenii͡a na Bŭrkhovnii͡a kassat͡sionenŭ sŭdŭ po uglavnoto otdi͡elenie

Sofii͡a, Dŭrzh. pechatnit͡sa, 1889

1886

РѢШЕНИЯ

НА

ВЪРХОВНИЙ КАССАЦИОНЕНЪ СѪДЪ

ПО

УГЛАВНОТО ОТДѢЛЕНИЕ,

СТАНАЛИ

ПРѢЗЪ 1886 ГОДИНА.

СОФИЯ
Печатница на К. Т. Кушлевъ
1886.

РѢШЕНИЕ № 1.

гр. София, 11 Януарий 1886 година.

Въ Името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I-й. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на третий Януарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло № 122 по описътъ на Ангелъ Ангеловъ, изъ село Долня-Студена, Свищовско Окрѫжие, осѫденъ за предначертано убийство дѣда си Тодора Шурнякъ, изъ сѫщото село, на петь годишенъ затворъ.

Странитѣ неприсѫтствувахѫ.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Съ обвинителенъ актъ, съставенъ отъ Прокурорския Надворъ при Свищовский Окр. Сѫдъ на 30 Априлий 1885 год.—Ангелъ Ангеловъ и майка му Христана Ангелова предаватъ ся на сѫдъ, съ участието на сѫдебнитѣ засѣдатели, по обвинението имъ въ предначертано убийство Тодоръ Шюрняка — злодѣяние, предвидено въ чл. 170 отъ Отом. Наказ. Законъ. Окрѫжния Сѫдъ, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Има ли доказателства че на 22-й срѣщу 23 Мартъ н. г. прѣзъ нощьта сѫ биле нанесли силни и многобройни удари по лицето и главата на Тодора Щурняка съ тѫпо орѫдие, отъ което се появило голѣмо вънкашно и вътрѣшно (въ мозѫка) крѫвотечение и е послѣдвала отъ това смъртьта му?“ — „Да, има.“ 2-о) Има ли доказателства че нанесенитѣ удари, за които се спомѣнува въ пунктъ 1-й и отъ които е послѣдвала смъртьта, сѫ нанесени на потърпевшия отъ обвиняемия Ангелъ Ангеловъ?“ — „Да, има.“ 3-о) „Има ли доказателства

че и Хрисанта Ангелова (обвиняемата) е нанесла тоже удари на пострадвания съ сѫщото орѫдие?“ — „Да, има.“ 4-о) „Има ли доказателства, че обвиняемитѣ сѫ извършили престѫпното си дѣяние—написанието ударитѣ—съ цѣль да лишятъ потърпевшия отъ живота му?“ — „Да, има.“ 5-о) „Има ли доказателства, че престѫпното дѣяние на обвиняемитѣ за което се говори въ пунктъ 4-й е извършено съ предумишление?“ — „Да, има“ — Съ присѫдата си отъ 22-й Юний 1885 г. № 2292, възъ основание членове 170 и 172 отъ Отом. Накав. Законъ, осѫдилъ Ангелъ Ангеловъ на 10 годишенъ, а Христина Ангелова на 15 годишенъ затворъ въ окови. По възвивна жалба на подсѫдимитѣ, дѣлото ся е разглѣдало отъ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, който, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Виновенъ ли е Ангелъ Ангеловъ, изъ с. Долня Студена, 18 годишенъ, въ това, че прѣзъ нощьта на 22 срѣщу 23 Мартъ т. г. е нанесълъ съ дърво (тъпо орѫдие) силни и многобройни удари по лицето и главата на дѣда си Тодора Шурнека, отъ които удари послѣдвала смъртьта на пострадалия?“ — „Да, виновенъ“ 2-о) „Виновна ли е Христина Ангелова, 45 годишна, въ извършвание на сѫщото прѣстѫпление, което е изложено въ 1-й въпросъ при участието на Ангелъ Ангеловъ?“ „Не, невиновна.“ 3-о) „Ако подсѫдимий Ангелъ Ангеловъ е виновенъ въ извършванне на престѫпното дѣяние, указано въ 1-й въпросъ, то имàлъ ли е за цѣль да убие дѣда си Тодора Шурнека, или е имàлъ намѣрение да му нанесе само побой?“ — „Имàлъ е цѣль да убие дѣда си Тодора Шурнека“. 4-о) „Доказва ли се че подсѫдимия Ангелъ Ангеловъ е извършилъ престѫпното дѣяние указано въ първий и третий въпроси, като е имàлъ за извинителна причина защитата на честьта на жена си.“ — „Не, не се доказва.“ 5-о) „Подсѫдимий Ангелъ Ангеловъ извършилъ ли е убийството на дѣда си Тодора Шурнека съ предначертана цѣль, или е сторилъ това безъ предумишление?“ — „Да, съ предначертана цѣль.“ 6) „Въ такъвъ случаи въ коя ст. отъ Наказ. Законъ се предвижда престѫпното дѣяние на Ангелъ Ангеловъ и на какво наказание подлѣжи той.?“ „Въ чл. 170 отъ Отом. Наказ. Законъ, комбиниранъ съ чл. 40 отъ сѫщий Законъ и по причина на непълнолѣтието му, смъртното наказание на

което подлѣжи, се замѣнява съ 5-годишенъ затворъ безъ окови." — Съ присждата си отъ 12 Августъ 1885 година № 232, оправдалъ по Сждъ Христана Ангелова, а Ангелъ Ангеловъ осждилъ на петь годишенъ затворъ безъ окови. Срѣщу присждата на Аппелативния Сждъ, подсждимия подава кассационна жалба, въ която излага: 1) Че къмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 170 отъ Отом. Наказ. Законъ. 2) Че Руссенский Аппелативенъ Сждъ, като не е взелъ въ внимание че убийството е извършено отъ подсждимия за запазвание на своята и на съпругата си честь е нарушилъ чл. чл. 186, 190 отъ Отом. Наказ. Законъ, спорѣдъ което наказанието се намалява предъ видъ на извинителнитѣ причини, посочени въ тѣзи членове.

Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1) Аппелативния Сждъ съ първия, третия и петия въпроси е констатиралъ, че убийството на Тодора Шурнека е извършено съ *предначартана цѣль*, сиречъ Аппелативния Сждъ е констатиралъ напълно признацитѣ за злодѣянието предвидено въ чл. 170 отъ Отом. Наказ. Законъ. Слѣдователно, първото оплакване е неоснователно. 2) Аппелативния Сждъ съ втория си въпросъ констатира, че злодѣянието му *не е извършено за защита на честьта на жена си*, а отъ друга страна не е констатиралъ *нито една отъ извинителнитѣ причини*, спорѣдъ които наказанието му можало да се намали, съобразно 190 членъ отъ Отом. Наказ. Законъ. Слѣдователно, и второто му оплакване е неоснователно.

Водимъ отъ всичко горѣизложено, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Ангелъ Ангеловъ, срѣщу присждата на Руссенский Аппелативенъ Сждъ отъ 12 Августъ 1885 г. № 232 съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 2

Г. София, 11 Януарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧСТВО Българский Князь Александръ I-й. Върховний Кассационенъ Сждъ, Углално

Отдѣление, на третий Януарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шестьта година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель Профирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь, и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ,слуша доложеното отъ членътъ Неновичь углавно дѣло № 126 по описътъ, на Мехмедъ Абибилловъ, изъ село Султанларъ, Провадийска околия, осѫденъ на петнадесеть-годишенъ затворъ за умишленно убийство Мехмедъ Реджебовъ, изъ сѫщото село.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурорский Надзоръ при Варненский Окр. Сѫдъ съ обвинителенъ актъ, съставенъ на 19 Февруарий 1885 година, предава на сѫдъ, съ участието на сѫдебнитѣ засѣдатели, Мехмедъ Абибуловъ по обвинението му въ умишленно убийство на Мехмедъ Реджебовъ — злодѣяние предвидѣно отъ 174 чл. Отом. Наказ. Законъ. Окрѫжния Сѫдъ, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Доказва ли се предъ Сѫдътъ и сѫдебнитѣ засѣдатели че подсѫдимия Мехмедъ Абибуловъ вечерьта на 25 Януарий 1885 г. въ кафенето на Хасанъ Ибриамовъ въ с. Султанларъ при едно скарвание съ Мехмедъ Реджебовъ рѫгналъ съ ножъ послѣдния, който моментално и умрѣлъ.?“ — „Да, доказва се.“ 2-о) „Ако се доказва че подсѫдимия Мехмедъ Абибуловъ на 25 Януарий е рѫгналъ съ ножа Мехмедъ Реджебовъ, който отъ това моментално умрѣлъ, то доказка ли се, че това рѫгвание е станало съ по-напрѣдъ обмисленно намѣрение?“ — „Не, не се доказва.“ 3-о) „Ако не се доказва, че подсѫдимия Мехмедъ Абибуловъ е рѫгналъ съ ножъ Мехмедъ Реджебова съ преди обмисленна цѣль, то въ такъвъ случай доказва ли се че рѫгването е станало случайно?“ — „Не, не се доказва да е случайно.“ 4-о) „Виновенъ ли е подсѫдимия за това негово дѣяние?“ — „Да виновенъ“ — Съ присѫдата си отъ 18 Юний 1885 год. № 85, осѫдилъ го възъ основание чл. 174 отъ Отом. Наказ Законъ, на 15 годишенъ затворъ въ окови съ ходатайство предъ НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Княза за намаляване наказанието му отъ 15 на 10 години въ окови. По въззивната жалба на подсѫдимия, дѣлото му се е разглѣдало отъ Руссенский Аппелативенъ

Сждъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Доказва ли се че подсждимия Мехмедъ Абибуловъ изъ с. Султанларъ, Провадийска Околия, вечерьта на 25 Януарий 1885 г. въ кафенето на Хасанъ Ибриамовъ въ с. Султанларъ, при едно скарвание съ Мехмедъ Реджебовъ отъ сжщото село, ржгналъ въ гждитѣ послѣдния съ ножъ умишленно съ цѣль да го убие, отъ което ржгвание той и моментално умрѣлъ?" — „Да, доказва се." 2-о) „Признава ли Сждътъ, че подсждимий Мехмедъ Абибуловъ при извършванието на престжпното дѣяние, указано въ първий въпросъ, се е намиралъ въ такова нетрѣзвенно положнние, щото да не е дѣйствувалъ съ пълно разумѣние?" — „Не, непризнава." 3-о) Виновенъ ли е въ такъвъ случай, подсждимия Мехмедъ Абибуловъ за извършвание престжпното дѣяние, указано въ първий въпросъ? — „Да, виновенъ." 4-о) „Ако подсждимия е виновенъ въ извършвание престжпното дѣяние указано въ първий въпросъ, то подъ кой членъ отъ Отом. Наказ. Законъ да се подведе това негово престжпно дѣяние и въ какъвъ размѣръ да му се наложи наказанието?" — „Подъ чл. 174 отъ Отом. Наказ. Законъ и въ размѣръ на 15 годишенъ затворъ въ окови съ ходатайствувание прѣдъ НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь за смекчение наказанието му на 10 годишенъ затворъ въ окови, съгласно съ присждата на първата инстанция" — Съ присждата си отъ 24 Августъ 1885 год. № 233, напълно подтвърдилъ присждата на Окр. Сждъ. Срѣщу присждата на Аппелативний Сждъ, подсждимия подава кассационна жалба въ която исказва че по това дѣло Руссен. Аппел. Сждъ е нарушилъ ст. ст. 701, 723, 734 и 760 отъ Врем. Сжд. Правила, защото отказалъ да назначи експертиза за освидѣтелствувание умственното състояние на подсждимия прѣзъ времето на извършвание престжплението.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като ислуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Константиранние на факта, че обвиняемий нѣма здравъ умъ, или страда отъ умственно расройство не зависи отъ заявлението на подсждимий, а отъ факти, обстоятелства, изразени въ *дѣйствията на обвиняемий*, отъ които може да се съглѣда, че обвиняемий нѣма умъ, или че страда отъ умственно растройство. Щомъ още при *пред-*

варителното дирение ще се забѣлѣжи не нормалното състояние на умственнитѣ способности на обвиняемия, Сѫдебния Слѣдователь взема мѣрки за освидѣтелствуванието му и то по рѣдътъ, показанъ въ 570 и 598 ст. отъ Врем. Сѫдеб. Правила. Естественно, че и слѣдъ предаванието обвиняемия на Сѫдъ, може да се обнаружи, че подсѫдимия ся намира въ ненормално състояние на умстеннитѣ си способности и този фактъ най-лесно може да се съглѣда при сѫдебното дирение, което става *въ присѫтствието на подсѫдимий и при неговото участие*, нъ нито при предварителното дирение, нито при сѫдебното дирение въ първата инстанция не се е далъ никакъвъ поводъ, за да се предположи, че подсѫдимиятъ умственно страда, а безпорное, че Окр- Сѫдъ би ималъ пълно право да констатира, чрезъ призованитѣ въ сѫдебното засѣдание експерти умственното сѫстояние на подсѫдимия Ахмедъ Абибуловъ (760 ст. Врем. Сѫдеб. Правила), ако бѣше му се далъ какъвъ-годѣ за туй поводъ. Сѫщо имаше право и Аппелативний Сѫдъ да извърши въ сѫдебното засѣдание, въ което е взелъ участие и давалъ обяснения лично подсѫдимия Абибуловъ, но както се види отъ Сѫдебния протоколъ на Аппел. Сѫдъ, не е ималъ никакъвъ поводъ за да се предположи, че обвиняемия умственно страда, или че умственното му състояние е не нормално. Отъ друга страна, въпросътъ—да ли трѣбва да се повѣри извѣстенъ вече констатиранъ фактъ или пъкъ да се констатира нѣкой новъ фактъ въ втората инстанция, зависи напълно отъ усмотрѣнието на Аппелат. Сѫдъ възъ основание на 873 ст. Врем. Правила. Отъ изложеното ставя явно, че Аппелативний Сѫдъ въ нищо не е нарушилъ предписанието на закона, като е отказалъ да назначи експертиза за освидѣтелствувание умственното състояние на подсѫдимия. Слѣдователно, оплакванието на подсѫдимия е неосновательно.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Мехмеда Абибуловъ, срѣщу присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 24 Августъ 1885 год. № 233, съ силата на 11 ст. отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неосновательна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 3.

Г. София, 11-й Януарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на третий Януарий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Карйовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Зографски углавно дѣло № 131 по описьтъ на Тодоръ Диамандиевъ изъ г. Варна, осѫденъ на петь турски лири глоба за нарушение питейния уставъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Съ рѣшението си отъ 20-ий Октомврий 1884 год. № 207, Върховний Кассационенъ Сѫдъ по углавното дѣло на Тодора Диамандиевъ, обвиняемъ въ нарушение на Табачния Уставъ *опредѣлилъ*: „Присѫдата на Руссен. Аппелат. Сѫдъ отъ 28 Декемврий 1883 год. № 229, защото е нарушена ст. 873 отъ Врем. Сѫдеб. Правила съ силата на ст. 11 п. 1 отъ Учрежд. на Върх. Сѫдъ, да ся отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да ся испроводи въ Руссен. Апелат. Сѫдъ, връзъ основание чл. 29 отъ Допълнението къмъ Врем. Сѫд. Правила. Руссенския Аппелат. Сѫдъ като разглѣдалъ повторително това дѣло и слѣдъ като призналъ подсѫдимия Тодора Диамандиевъ за виновенъ въ туй че прѣзъ мѣсецъ Юлий 1882 год. е продавалъ въ питейното си завѣдение питиета съ патентъ на чуждо име, съ присѫдата си отъ 13 Августа 1885 год. № 238, връзъ основание на чл. 12 отъ Наказателнитѣ Распореждания подтвърдилъ напълно присѫдата на Варненский Окр. Сѫдъ, т. е. осѫдилъ Тодора Диамандиевъ да заплати 5-ть л. т. глоба въ полза на хазната, а въ случаи на несъстоятелность да ся затвори на 28 дена и съгласно чл. 111 отъ Питейния Уставъ да плати гражданския искъ 100 лева на хазната. Срѣщу тая присѫда, Тодоръ Диамандиевъ подава въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба, въ която ся оплаква само

по сѫщество на дѣлото, безъ да посочва на какво-гдѣ нарушение отъ Закона.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ слѣдъ като ислуша заключението на Прокурора, взевъ съображение, че въ кассационната си жалба Тодоръ Диамандиевъ не посочва нито на единъ отъ кассационнитѣ поводи, показани въ ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ за отмѣна на потѫжената отъ него присѫда, а излага само обстоятелствата по сѫществото на дѣлото, нѣщо, което споредъ чл. 5-ий отъ Сѫдоустройството не подлѣжи на разглѣждание отъ Върх. Кассац. Сѫдъ, който не разглѣжда дѣлата по сѫщество, а наблюдава само за точното испълнение и приспособление на Законитѣ въобще.

Рѫководимъ отъ горнето съображение, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Тодоръ Диамандиевъ, срѣщу присѫдата на Русенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 13-ий Августъ 1885 год. № 236 съ силата на чл. 5-ий отъ Сѫдоустройството, да ся остави безъ разглѣждание. —

РѢШЕНИЕ № 4.

Г. София. 18-й Януарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на седмий Януарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Андрей Маноловъ, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора: Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло № 1-й по описътъ на Сюлейманъ Помаковъ, изъ г. Руссе, осѫденъ на двѣстѣ лева глоба,за продвание тютюнъ безъ патентъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха. —

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Руссенский Окр. Сѫдъ, слѣдъ като е призналъ Сюлейманъ Помаковъ за виновенъ въ това, че е продавалъ въ дюкеня си тютюнъ, въ продължение на 49 дена безъ патентъ, съ присѫдата си отъ

20 Мартъ 1884 год. № 41, възъ основание чл. 7 й отъ Наказат. Распорѣждания за нарушение на Табачния Уставъ, осѫдилъ го да заплати глоба въ полза на хазната 200 лева. По въззивна жалба на подсѫдимия, дѣлото ся е разглѣдало отъ Руссен. Аппел. Сѫдъ, който, слѣдъ като го е признал за виновенъ въ това, че е продавалъ въ своя дюкенъ. находящъ ся въ улицата Джами-Джедитъ отъ 1 й Юлий до 20-й 1883 г. тютюнъ безъ да има надлежний патентъ—съ присѫдата си отъ 21-й Май 1885 г. № 124 възъ основание на членове 7 и 11-й отъ Наказат. Распор. за нарушенне на Табачний Уставъ, подтвърдилъ напълно присѫдата на Окр. Сѫдъ. Срѣщу присѫдата на Аппелативний Сѫдъ, посѫдимия подава Касационна жалба въ която излага: 1-о) Че е нарушена ст. 723 отъ Времен. Сѫд. Правила, защото Аппелативний Сѫдъ не го е призовалъ въ засѣданието за да даде устни доказателства за оправданието си, 2-о) Че къмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 7-й отъ Наказател. Распорѣждания по Табачния и Питейния Устави. —

Върховний Кассацинненъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Не еднократно вече е разяснявано, че призованието на подсѫдимитѣ въ втора инстанция зависи напълно отъ усмотрѣнието на Аппелатив. Сѫдъ, възъ основание 873 ст. отъ Врем. Сѫд. Правила. Слѣдователно, първото оплакване е неосновательно; 2-о) Подсѫдимиятъ е признатъ за виновенъ въ това, че е продавалъ въ своятъ дюкянъ, находящъ се въ улицата Джами-Джедитъ, отъ 1-й Юлий до 20 Августъ 1883 година тютюнъ безъ да има надлѣжния патентъ. Спорѣдъ 7-я членъ отъ Наказат. Распорѣждания за нарушението на Табачния Уставъ, „лицата които продаватъ въ дюкенитѣ и магазиитѣ си тютюнъ и други тютюневи издѣлия, осѫждатъ се на *една глоба равна съ десятъ пѫти* суммата на патентътъ, съразмѣрно съ развядътъ на когото принадлѣжатъ и по расписанието за градоветѣ и селата, приложено на Табачния Уставъ. Спорѣдъ расписанието на Патентниятъ налогъ (глѣдай приложение 2-ро къмъ ст. 47 на Врем. Правила за Акциза на тютюнътъ въ Българското Княжество) годишната цѣна на патента за право търгувание, въ градъ Руссе *е 40 лева*, слѣдователно, наказанието, което ся падаше на подсѫдимия Сю-

леймапъ Помаковъ, е *400* лева глоба, а пъкъ той е осжденъ само на 200 лева глоба. Отъ изложеното става явно, че не само Аппелат. Сждъ е приспособилъ 7-я членъ неправилно отъ Наказат. Распорежданиа, но допустналъ е за въ полза на подсждимия една погрѣшка, която естественно неможе да бжде поводъ за отмѣнение на присждата. Слѣдователно, и второто оплакване е неоснователно.

Водимъ отъ всичко горѣизложено, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Сюлейманъ Помаковъ, срѣщу опредѣлението на Русенский Аппелативенъ Сждъ, отъ 21-й Май 1885 год. № 124, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 5.

Г. София, 18-й Януарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I-й. Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното отдѣление, на седмий Януарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста год. въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Андрей Маноловъ, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присжтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло № 2 по описътъ, на Павелъ Семерджиевъ, изъ гр. Ловечъ, осжденъ на двадесеть и петь лева глоба, за нанисение обида съ думи на Хр. Маринова изъ сжщий градъ.

Странитѣ неприсжтствуваха:

Обстоятелствата на дѣлото сж: Ловчанский Мировий Сждия съ присждата си отъ 21 Февруарий 1884 год. № 26, въ основание на чл. 99 отъ Устава за Наказанията, осждилъ Павелъ Х. Семерджиевъ на 25 лева глоба, за гдѣто е нанесълѣ обида съ думи на Христа Мариновъ. По възна жалба на подсждимия, дѣлото се е разглѣдало отъ Ловченский Окр. Сждъ, който съ присждата си отъ 25-й Априлий 1885 год. № 24 потвърдилъ напълно присждата на Мировия Сждия. Срѣщу присждата на Окр. Сждъ, подсж-

димия подава кассационна жалба въ която излага че по това дѣло е нарушенъ чл. 121 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото Сѫдътъ нито го е призовалъ при разглѣждането на дѣлото, нито му е извѣстилъ за деньтъ когато се е разглѣдвало.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като іслуша заключението на Прокурора за разрѣшението на това дѣло, взе въ съображение: споредъ 121 чл. отъ Углавното Сѫдопроизводство, странитѣ не се призоваватъ при разглѣждание на дѣлата, и неидванието имъ не спира разглѣжданието на дѣлото, освѣнъ когато Окр. Сѫдъ *признае за необходимо присѫтствието имъ* (121 чл. отъ Углавното Сѫдопроизводство), а пакъ както се види отъ опредѣлението на Окр. Сѫдъ, станало на 1-й Февруарий 1885 год. № 25, Окр. Сѫдъ не е признал за необходимо да призове послѣдния П. Семерджиевъ за да присѫтствува при разглѣжданието на дѣлото му. Отъ друга пакъ страна, присѫтствието на подсѫдимитѣ при слушанието на дѣлата въ Окр. Сѫдъ е необходимо само въ такива случаи, когато подсѫдимитѣ се обвиняватъ въ пристѫпни дѣяния, за които въ законътъ е положенъ *тъмниченъ затворъ* а пъкъ за дѣянието което се отдава на подсѫдимия П. Хр. Семерджиевъ, наказанието е *запирание или глоба*, а никакъ не *тъмниченъ затворъ* (чл. 99 отъ Устава за Наказанията). Независимо отъ туй, че обвиняемия П. Хр. Семерджиевъ, като е житель отъ сѫщий гр. Ловечъ, гдѣто се намра сѣдалището на Окр. Сѫдъ, е ималъ пълна възможность да се научи за деньтъ, който е билъ назначенъ за да се слуша неговото дѣло, и подсѫдимия не представлява никакви доказателства, че той е билъ лишенъ отъ възможность, или че нему било отказано отъ Окр. Сѫдъ за да се научи за деньтъ, който е билъ назначенъ да слуша неговото дѣло. Отъ изложеното става явно. че оплакванието на подсѫдимия П. Хр. Семерджиевъ е неосновательно.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: I-о Кассационната жалба на Павелъ Семерджиевъ, срѣщу присѫдата на Ловченский Окр. Сѫдъ отъ 25-й Априлий 1885 год. № 24, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие. II-о По редътъ на надзора, въ особенно распоредително засѣдание да се ис-

тълкуватъ чл. 121 отъ Углавното Сѫдопроизводство и ст. ст. 873 и 875 отъ Врем. Сѫд. Правила относително въпросътъ върху обявлението на дѣлата назначени за слушание въ втората инстанция. —

РѢШЕНИЕ №. 6.

гр. София, 18-й Януарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, углавното отдѣление, на седмий Януарий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста год. въ откритото си сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председѣтель: Порфирий Х. Статовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Андрей Маноловъ, при Секретарьтъ Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора: Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Неновичь углавно дѣло №. 3 по описътъ на Стоянъ Чобанъ Ивановъ изъ гр. Тутраканъ, осѫденъ на 180 лева глоба, за пасение овцитѣ си въ правителственна гора.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Тутраканския Мировий Сѫдия, слѣдъ като разглѣдалъ възбуденото по заявление на Руссенското Окр. Управление углавно дѣло по обвинението Стояна Чобанъ Ивановъ въ нарушение 22—24 членове отъ Законътъ за Горитѣ—съ присѫдата си отъ 30-й Октомв. 1884 год. на основание чл. чл. 85, 89 и 100 отъ Углавното Сѫдопроизводство и чл. 68-й отъ Закона за Горитѣ заочно опредѣлилъ: „Стоянъ Чобанъ Ивановъ отъ г. Тутраканъ, да заплати за въ полза на Държавното Съкровище 180 лева. „По възивната жалба на подсѫдимия, дѣлото се е разглѣдало отъ Руссенский Окр. Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото въпроси: 1 о) „Доказва ли се че Стоянъ Чобанъ Ивановъ е пасалъ овцетѣ си на брой 600 (шестстотинъ) на Правителственния островъ?" — „Да, доказва се". 2-о) „Какво да стане съ присѫдата на Мировий Сѫдия?" „Да се потвърди напълно." 3-о) „Кому се възлагатъ Сѫдебнитѣ разноски?" „На Аппелатора Стоянъ Чобанъ Ивановъ." —съ присѫдата си отъ 20-й Май 1885 год. №. 70, потвърдилъ напълно присѫдата на Мировий Сѫдия. Въ пода-

дената си срѣщу тая присѫда Кассационна жалба, Стоянъ Чобанъ Ивановъ ся оплаква: 1-о) Че по това дѣло Сѫдътъ е нарушилъ чл. 121 отъ Углавното Сѫопроизводство, защото не го призовалъ при разглѣждание на дѣлото му, а го осѫдилъ задочно; 2-о) Че Сѫдътъ не трѣбвало да приеме като свидѣтель Ионъ Порумбочани, тъй като той билъ заинтересовано лице. —

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: I-во) Отъ производството на дѣлото се вижда, че подсѫдимия Стоянъ Чобанъ Ивановъ е билъ призованъ отъ втората инстанция отъ Руссен. Окр. Сѫдъ, съ призовка отъ 27-й Априлий 1885 год. № 2381 (л. 7/II), нъ не се явилъ нито самъ лично, нито чрезъ повѣренникъ, нито пъкъ е заявилъ предъ Сѫдътъ нѣкои причини за неявяванието си. Също тъй отъ производството на дѣлото се вижда, че Сѫдътъ, слѣдъ като намѣрилъ процедурата по призованието на подсѫдимия за испълнена, опредѣлилъ, да се разглѣда дѣлото въ отсѫтствието му. Освѣнъ това, спорѣдъ както и другъ пътъ е разяснявано отъ Върхов. Кассац. Сѫдъ, въпросътъ за призованието странитѣ въ втората инстанция, зависи напълно отъ Сѫдилищата, които разглѣдватъ дѣлата по сѫщество и отъ тѣхъ се разрѣшава окончателно. Слѣдователно, оплакванието на кассатора по този въпросъ е неоснователно; 2-о) Отъ производството на дѣлото се вижда, че свидѣтеля Ионо Порумбучано е билъ посоченъ за такъвъ отъ самия подсѫдимъ Стоянъ Чобанъ Ивановъ. Освѣнъ това, срѣщу тоя свидѣтель не било заявявано никакъвъ отводъ. Слѣдователно и второто оплакване на кассатора е неоснователно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационата жалба на Стоянъ Чобанъ Ивановъ срѣщу присѫдата на Русенский Окр. Сѫдъ отъ 20-й Май 1885 год. № 70, съ силата на чл. 137-й отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие. —

РѢШЕНИЕ № 7.

гр. София, 18-й Януарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I-ий. Върховний Кассационенъ Съдъ, Углавното Отделение, на седмий Януарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито съдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Андрей Маноловъ, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углвно дѣло № 4-й по описътъ на Тане Поповъ отъ с. Лакорско, Новоселска Околия, оправданъ по обвинението му въ насилственно отнимание вѣщи на Митра Илиевъ, изъ с. Биримирци, Соф. Околия.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Софийский Окол. Мировий Сѫдия, съ присѫдата си отъ 25 Януарий 1885 год. № 2, осѫжда Тане Поповъ възъ основание чл. 110 отъ Уставътъ за Наказанията на 15 дневно запиране, като го призналъ за виновенъ въ самоуправно взимание палишникътъ и ремикътъ отъ оралото на Митра Илиевъ. По възивна жалба на подсѫдимиятъ, дѣлото се е разглѣдало отъ Соф. Окр. Сѫдъ, който слѣдъ като е разрѣшилъ слѣдующия по сѫществото на дѣлото въпросъ: „Тане Поповъ отъ Лакорско, Новосел. Околия, виновенъ ли е въ това, че на 14 Августъ 1884 год. като е отишелъ на ливадата си въ околностьта на с. Биримирци, близо до нивата на Митаръ Илиевъ за да дига сѣното си, той Тане Поповъ е взелъ отъ ратая на Митаръ Илиевъ, който е оралъ тамъ, палишника и ремика отъ ралото му, или пакъ невиновенъ?" — „Не, невиновенъ." —Съ присѫдата си отъ 14-й Май 1885 год. № 100, отмѣнилъ присѫдата на Мировия Сѫдия. Срѣщу присѫдата на Окр. Сѫдъ, потърпевшия Митре Илиевъ, подава кассационна жалба въ която изказва: 1-о) Че сѫдътъ неправилно е квалифициралъ престъплението което се отдава на подсѫдимия Тане Поповъ; 2-о) Че по това дѣло сѫ нарушени чл. чл. 85 и 129 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото не е прѣдложено на странитѣ помиряване.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша

заключението на Прокурора за разрѣшението на това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Предъ видъ на туй, че Окр. Сѫдъ е издалъ *оправдателна* присѫда, нѣмаше нужда да става въпросъ за квалификацията на престѫпното дѣяние, което се отдаваше на подсѫдимия; само при *обвинителна* присѫда става въпросъ за квалификация на престъпно дѣяние, и то да се опредѣли отъ какъвъ именно членъ на Наказателния Законъ е предвидено констатираното престѫпно дѣяние, въ което е припознатъ за виновенъ подсѫдимия,—слѣдователно, първото оплакване е неоснователно. 2–о) Отъ сѫдебнитѣ протоколи на Мировий Сѫдия както и на Окр. Сѫдъ, ся види, че на странитѣ е било предложено да се помиратъ (Л $^{35}/_{I}$ и Л. $^{17}/_{II}$), нъ тѣ не се съгласили да се помирятъ. Слѣдователно, и второто оплакване е неосновательно.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационата жалба на Митре Илиевъ, срѣщу присѫдата на Софийский Окр. Сѫдъ отъ 14 Май 1885 г. N-о 100, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неосновательна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 8.

гр. София, 18-й Януарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на седмий Януарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Ненович и Андрей Маноловъ, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло № 5 по описътъ на Гатя Цоневъ, изъ гр. Руссе, осѫденъ на три-дневно запирание за самоуправно продавание коньтъ на Кръстя Райовичь.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Руссен. Окр. Сѫдъ, слѣдъ като признал Ганча Цоневъ за виновенъ въ продавание

коньтъ на Крьстя Райовичь, безъ неговото позволение, осждилъ го, възъ основание чл. 132 п. 5-й отъ Устава за Наказанията, на единъ мѣсеченъ тъмниченъ затворъ. По възвивна жалба на подсждимиятъ Г. Цоневъ, дѣлото ся е разглѣдало отъ Руссенский Аппел. Сждъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Виновенъ ли е подсждимий Гатю Цоневъ, изъ гр. Руссе, въ това, че на 28-й Октомврий 1883 год. взелъ отъ Крьстя Райовичь, отъ сжщий градъ, коня му заедно съ седлото и други прибори, за да отиде въ село Мартинъ по работата си, съ условие да му заплати наемъ по 20 гр. за всякой день, но той вмѣсто да му заплати наемътъ и да възвьрне коня му, продалъ послѣдния, заедно съ сѣдлото и другитѣ прибори, и задьржалъ паритѣ срѣщу дълга на Крьстя Райовичь отъ 43 3/4 сребьрни рубли, за които подсждимий е добилъ испълнителенъ листъ отъ Руссен. Мировий Сждия слѣдъ продажбата на коня?" — „Да, виновенъ." 2-о) „Въ кой членъ отъ Наказателний Законъ, е предвидено престжпното дѣяние на подсждимий и въ какъвъ размѣръ да му се наложи наказание?" — „Въ чл 135, алинея 2-ра отъ Устава за Наказанията на Мировитѣ Сждий, и въ размѣръ на три-дни".—Съ присждата си отъ 21 Май 1885 год. N-о 128, измѣнилъ присждата на Окр. Сждъ и осждилъ Гачо Цаневъ, възъ основание на чл. 135 п. 2 отъ Устава за Наказ., на три-дневенъ арестъ. Срѣщу присждата на Аппелат. Сждъ, подсждимиятъ подава кассационна жалба, въ която исказва: 1-о) Че по това дѣло е нарушенъ чл. 1-й отъ Углавното Сждопроизводство, защото общитѣ сждилища разглѣдвали дѣлото, когато то е било подсждно на Мировитѣ Сждии; 2-о) Че Руссенский Аппелат. Сждъ неправилно е приспособилъ къмъ дѣянието му чл. 135 алинея 2-ра отъ Устава за Наказанията.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Не еднократно вече е разяснявано, че ако Общитѣ Сждилища разглѣджтъ и разрѣшжтъ едно дѣло, което е подсждно на Мировий Сждия, то това обстоятелство не може да бжде поводъ за кассиране на присждата, защото начинътъ и Сждопроизводственнитѣ Правила, спорѣдъ които ся разрѣшава едно дѣло, подсждно на общитѣ мѣста, даватъ по-голѣма гаранция за подсждими-

тѣ, но на оборотъ, *безусловно е* забранено само на Мировитѣ Сѫдии да разглѣдватъ и рѣшаватъ едно дѣло, подсѫдно на общитѣ мѣста. Слѣдователно, ако настоящето дѣло—предмѣтътъ на което е прѣстѫпление, предвидено въ Устава за Наказанията—и да е разрѣшено отъ Общитѣ Сѫдебни мѣста, то това обстоятелство само по себѣ не може да бѫде поводъ за да се кассира присѫдата. Слѣдователно, пьрвото оплакване е неоснователно. 2-о) Сѫдътъ е призналъ подсѫдимиятъ Г. Цоневъ за виновенъ въ това: „че на 28-й Октомврий 1883 год. взелъ отъ Крьстя Райовичь, отъ сѫщий градъ, коня му заедно съ сѣдлото и други прибори, за да отиде въ село Мартинъ по работата си, съ условие да му заплати наемъ по 20 гроша за всякой день, нъ той вмѣсто да му заплати наемътъ и да възвърне коня му, продалъ послѣдния заедно съ сѣдлото и другитѣ прибори, и задьржалъ паритѣ срѣщу дълга на Крьстя Райовичь отъ 43³/₄ сребьрни рубли, за които подсѫдимий е добилъ испълнителенъ листъ отъ Руссенский Мировий Сѫдия слѣдъ продажбата на коня." Отъ друга страна признацитѣ, посочени въ чл. 135 п. 2 отъ Устава за Наказанията, никакъ не сѫ констатирани, но и констатираното отъ Аппел. Сѫдъ престѫпление не е *присвояване* или *растрата* на чуждо имущество въ дѣйствията на подсѫдимий, споредъ както то е констатирано отъ Аппелат. Сѫдъ, ся съдьржатъ признаци на самоволно, *самоправно* распорѣждание съ чуждъ имотъ—признаци на *самоуправство*, предвидено въ 110 чл. отъ Устава за Наказанията, сѫществения признакъ на самоуправство състои въ туй, *че извѣстно лице безъ да се обрѫща къмъ надлѣжната власть, самъ, самоволно, осѫществявва своето мнимо или даже дѣйствително право.* Наказанието спорѣдъ 110 чл. отъ Устава за Наказанията е не повече отъ *три-мѣсеци* запирание, а пъкъ подсѫдимия е осѫденъ само на три дена запирание (10-й членъ п. 2 й отъ Устава за Наказанията). Отъ изложеното става явно, че ако Сѫдилищата и да сѫ квалифицирали неправилно престѫпното дѣяние, което ся отдава на подсѫдимиятъ, но тази погрѣшка въ нищо не нацьрбява и недокачва интереситѣ и правдинитѣ на подсѫдимитѣ. Слѣдователно, и второто оплакване е неоснователно.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Гатя Цо-

невъ, срѣщу присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 21-ий Май 1885 год. № 128-ий, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 9.

гр. София, 18 Януарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князъ Александръ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на десетий Януарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографскии, при Помощ.-Секретарьтъ: Ив. К. Топковъ и въ присѫтствието на Прокурора: Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло № 6 по описътъ, на Илия Димитровъ, Петко Витановъ и Станю Павловъ, изъ г. Тутраканъ, осѫдени по на петь мѣсеца затворъ, за нанисание тежакъ побой на Парашкевъ Пѣевъ и Хр. Стояновъ, изъ сѫщий градъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.—

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Съ обвинителенъ актъ, съставенъ отъ Прокурорский Надзоръ при Руссенский Окр. Сѫдъ на 16 Мартъ 1884 год. жителитѣ изъ гр. Тутраканъ: Петко Витановъ, Станю Павловъ, Димитраки Диноловъ и Илия Димитръ Свищовлията, предавѫтъ ся на сѫдъ, безъ участието на сѫдебни засѣдатели, по обвинението имъ въ това, че сѫ *възбудел*и тълпата отъ Тутракански жители противъ Христо Стояновъ и Парашкева Пѣева на които съ помощьта на тълпата били нанесли побой, тъй щото тѣ не могли да ся занимаватъ съ работата си и лѣжали болни повече отъ 20 дена — *престѫпно* дѣяние, предвидено отъ 178 членъ. Окрѫжний Сѫдъ, слѣдъ като разрѣшилъ по сѫществото на дѣлото слѣдующитѣ въпроси: 1-о) „Доказанъ ли е фактътъ, т. е. че на 29 Януарий т. г. тълпа отъ Тутраканскитѣ жители е нападнала съжителитѣ си: Парашкева Пѣева и Христа Стоянова, били ги така силно и много, щото тѣ (бититѣ) не-

могли да ся занимаватъ съ работата си и лѣжали болни повечеотъ 20 дена“— „Да, доказанъ.“ 2-о) Като е доказанъ фактътъ на произшествието, то доказва ли се щото въ тая тълпа да сѫ взели участие и подсѫдимитѣ: Илия Д. Свищовлията, Петко Витановъ, Стани Павлевъ и Димитраки Диноловъ — „Да, доказва се.“ 3-о) Като се доказва че подсѫдемитѣ: Илия Д. Свищовлията, Петко Витановъ, Стано Павловъ и Димитраки Диноловъ сѫ взели участие въ тълпата, то доказва ли ся щото тѣ да сѫ нанесли тѣжкиятъ побой на пострадалитѣ: Пѣева и Хр. Стояновъ“?—„Да, доказва ся, щото и четирмата съ помощьта на тълпата въ която сѫ взели участие, сѫ нанесли побоятъ и на двамата пострадали съвокупно.“ 4-о) Слѣдователно, виновни ли сѫ тѣ въ престѫпното дѣяние що сѫ извършели и на какво наказание да се подвъргнатъ?“— „Да, виновни, и съгласно ст. 178 и 45 и 46 отъ Отоманский Наказ. Законъ да издържатъ *по* на 5 мѣсеченъ затворъ всѣки единъ,“ — съ присѫдата си отъ 30 Маи 1885 год. № 82, възъ основание на чл. 178 отъ Отоманский Наказат. Законъ, осѫдилъ подсѫдямитѣ да ся турятъ по на петь мѣсеченъ затворъ. По въззивна жалба на подсѫдимитѣ, дѣлото ся е разглѣдало и отъ Руссенский Апелатив. Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ по сѫщество на дѣлото слѣдующитѣ въпроси: 1-о) „Виновни ли сѫ подсѫдимитѣ Илия Димитровъ Свищовлията, Петко Витановъ, Станю Павловъ и Димитраки Диноловъ въ това, че тѣ на 29-й Януарий 1884 година, слѣдъ като събрали една тълпа отъ Тутраканскитѣ жители, подбудили я несправедливо срѣщу потърпѣвшитѣ: Парашкевъ Пѣевъ и Христо Стояновъ, и заедно сь тъзи тълпа, тѣ нанесли на рѣченитѣ пострадавши лица тѣшки побои и рани отъ които пострадавшитѣ лѣжали болни повече отъ двадесеть (20) дни?“— Да виновни.“ 2-о) „Правилно ли е наложено наказанието на 4-тѣ подсѫдими отъ първостепенното Сѫдилище?“— „Да, правилно.“ 3-о) „Да ся предоставили право на пострадившитѣ: Парашкевъ Пѣевъ и Христо Стояновъ да предяватъ искъ по граждански рѣдъ срѣщу четворцата подсѫдими за всичкитѣ загуби и поврѣди които имъ ся причинили отъ престѫпното дѣяние на подсѫдимитѣ?“—„Да, да се предостави“—съ присѫдата си отъ 8 й Маи 1885 г. № 105, подтвърдилъ напълно присѫдата на Окр. Сѫдъ.

Срѣщу присѫдата на Аппелатив. Сѫдъ, подсѫдимитѣ подаватъ кассационна жалба въ която излагатъ: че Руссенский Аппел. Сѫдъ е нарушилъ ст. ст. 734, 736 и 873 отъ Врем. Сѫд. Правила, защото не ги е призовалъ да присѫтствуватъ при слушание на дѣлото.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Не еднократно вече е разрѣшавано, че призоваванието на странитѣ въ Аппелативний Сѫдъ за да присѫтствуватъ при слушание на дѣлото, зависи напълно отъ усмотрѣнието на Аппеллт. Сѫдъ възъ основание на 873 ст. отъ Вр. Сѫд. Правила, толкозъ повече, че подсѫдимитѣ въ въззивната си жалба не сѫ искавали изрично молбитѣ си за да ся призовѫтъ въ Аппел. Сѫдъ. Слѣдователно, оплакванието на подсѫдимитѣ е неосновательно.

Независимо отъ горѣизложеното, Върхов. Кассац. Сѫдъ възъ основание на 108 и 109 чл. отъ Сѫдоустройството, неможе да не констатира слѣдующитѣ неправелни дѣйствия допустнати при производството на настоящето дѣло: 1-о) Въ производството на предварителното дирение ся намира (л. 12) телеграмма подъ № 167 съ слѣдующето съдържание: „Немедлено телеграфически съобщете какви събития сѫ станали въ Тутраканъ, по заповѣдъ на Министра предлагамъ ви да се върнете въ Руссе, на ваше мѣсто тръгва Слѣдователя Трифоновъ. № 726.“ Горѣизложеното распорѣждание на Предсѣдателя на Руссен. Окр Сѫдъ, Г-нъ Божковъ ся намира въ явно противорѣчие съ сѫществующия Законъ: а) предварително дирѣние ся извършва *исключително и безусловно отъ онзи слѣдователь, въ участъкътъ* на който е извършено *престѫпното дѣяние* (27 членъ отъ Сѫдоустройството, 10-й и 11-й чл. отъ Допълнен. къмъ Вр. Сѫд. Правила и 542, 545 и 565 ст. ст. Вр. Сѫд. Правила). б.) Предсѣдателя на Окр. Сѫдъ, нѣма никакво право *съ собственната си власть*, да измѣни слѣдственната подсѫдность, сирѣчь да поручи извършванието на предварителното дирение на мѣсто на участковий на единъ другъ Слѣдователь; това право принадлежи *исключително* на Окр. Сѫдъ и то само въ сулчаятъ, посоченъ въ 682 ст. Врем. Сѫд. Правила. 2-о) Окр. Сѫдъ не е допустналъ потърпевшитѣ по това дѣло Христо Стояновъ и Парашкевъ Пѣевъ да встѫпатъ по това дѣло като граждански истци (Прот. л. 30)

Това постановление на Сжда също не е съгласно съ Законътъ, защото това обстоятелство, че потърпѣвшитѣ сж призовани и распитани, като свидѣтели, никакъ не имъ препятствува, а най-паче никакъ не може да имъ отнеме правото отъ да ся явяватъ тѣ по сжщото дѣло като граждански истци (766, 772 п. 1, 798 ст. ст. Врем. Сжд. Правила). 3-о) Аппел. Сждъ е отказалъ да разглѣда граждански искъ, на потърпѣвшитѣ, нѣщо което ся намира въ явно противорѣчие съ 803, 817 и 819 отъ Врем. Сжд. Правила и 178 чл. отъ Отоман. Наказ. Законъ.—

Водимъ отъ всичко горѣизложено, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1-о) Кассационната жалба на **Илия** Димитровъ, Петко Витановъ и Станю Павловъ, срѣщу присждата на Руссенский Аппелативенъ Сждъ отъ 8-и **Маи** 1885 год. № 105, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неоснователна да ся остави безъ послѣдствие и 2-о) По редътъ на надзора, да ся обърне внимание върху нѣкои неправелни дѣйствия, допуснати отъ Сждилищата при производството на това дѣло.

РѢШЕНИЕ № 10.

Г. София, 8-йи Януарий 1886 година.

Углавно дѣло № 7 по описътъ, на Стояна Ивановъ, изъ с. Саранитѣ, Габровска Околия, осжденъ на два мѣсеци затворъ за неосторожно убивание Марица Василова, изъ сжщето село. Касационата жалба на Стоянъ Ивановъ, оставена безъ разглѣждание по силата на чл. 5 отъ Сждопроизводството (гл. мотивитѣ на рѣшението № 3).

РѢШЕНИЕ № 11.

Г. София, 18-ий Януарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князъ Александръ I-ий. Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на дѣсетий Януарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно

засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретаря: Иванъ К. Тошковъ и въ присжтствието на Прокурора: Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Чл. Неновичь углавно дѣло № 8 по описътъ, на Маринъ Край-Панайотовъ, изъ г. Търново, осжденъ на 800 лева за гдѣто е отнелъ дѣвството на Еленка Атанасова съ обѣщание че ще я земе за жена.

Странитѣ неприсжтствуваха. —

Обстоятелствата на дѣлото сж: По заявлението на Ивана Василева се възбудило предъ Търновский Окр. Сждъ, углавно дѣло срѣщу Марина Край-Панайотова по обвинението му въ отнимание дѣвството на дъщеря ѝ Еленка. Търновския Окр. Сждъ, разглѣдалъ дѣлото и съ присждата си отъ 31 Мартъ 1884 год. № 33 на основание ст. ст. 811 и 815 п. 1-й отъ Врем. Cжд. Правила оправдалъ Марина Край-Панайотовъ. По въззивна жалба на Ивана Василева и дъщеря ѝ Еленка, дѣлото се е разглѣдало и отъ Руссенский Аппелативенъ Сждъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото му въпроси: 1-о) „Признава ли Сждътъ че Маринъ Край-Панайотовъ, изъ г. Търново, е лишилъ отъ дѣвство дѣвицата Еленка Атанасова, изъ сжщий градъ, презъ мѣсецъ Декемврий 1882 год. съ обѣщание че ще я вземе за жена?“— „Да, признава.“ 2-о) „Ако Сждътъ признава че подсждимий Маринъ Край-Панайотовъ е извършилъ дѣянието указано въ първий въпросъ, то виновенъ ли е той въ това?“ — „Да виновенъ.“ 3-о) „Ако подсждимий е виновенъ, то подъ кой чл. отъ Отоманский Наказ. Законъ да се подведе престжпното му дѣяние и въ какъвъ размѣръ да му се наложи наказание?“—„Подъ прибавката на чл. 200 Отоман. Наказ. Законъ и съгласно ст. 885 отъ Вр. Сжд. Правила да му се наложи заслуженото наказание.“ 4-о) „Въ такъвъ случай, основателенъ ли е искътъ на потърпевшата Еленка Атанасова за възнаграждение на дѣвството си и въ какъвъ размѣръ?“—„Да, основателенъ и въ размѣръ на (800) осемстотинь лева“—съ присждата си отъ 29-ий Апралий 1885 год. № 96 опредѣлилъ: „Присждата на Търновский Окр. Сждъ отъ 31 Мартъ 1884 год. № 33, издадена по това дѣло, да се отмѣни напълно и подсждимий Маринъ Край-Панайотовъ ся осжжда съгласно съ прибавката на чл. 200 отъ Отом. Наказ. Кодексъ да заплати на

пострадавшата Еленка Атанасова 800 лева възнаграждение за дѣвството ѝ както и сѫдебнитѣ разноски по това дѣло." Въ подадената си срѣщу тая присѫда Кассационна жалба, подсѫдимия Маринъ Край-Панаиотовъ се оплаква: 1-о) Че къмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 200 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. 2-о) Че Сѫдътъ не трѣбвало да го сѫди по углавенъ рѣдъ, а само по граждански, тъй като той билъ оправданъ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Предвиденото въ прибавката къмъ 200 чл. отъ Отоманский Наказателенъ Законъ наказание се налага на ония, които развалятъ мома на възрасть съ обѣщание, че ще ѭ вэематъ за жена. Руссенския Аппел. Сѫдъ съ въпросния листъ (1-й въпросъ) е призналъ подсѫдимия за виновенъ въ това, че презъ мѣсецъ Декемврий 1882 год. *е лишилъ Елена Атанасова отъ дѣвството ѝ съ обещание, че ще ѭ вземе за жена* и вслѣдствие на това го е призналъ за виновенъ въ престѫплението, предвидено въ прибавката къмъ 200 чл. отъ Отом. Наказ. Законъ, врьхъ който е основалъ и присѫдата си. Слѣдователно, оплакванието на подсѫдимия по този въпросъ е неоснователно. 2-о) Законътъ не запретява на Углавнитѣ Сѫдилища да разрѣшаватъ и въпроситѣ за обещетение проистекающи отъ констатираното престѫпление (ст. 817 отъ Вр. Сѫд. Правила), а на противъ, то ги задължава да се произнасятъ и врьхъ тѣхъ, особено когато това се иска отъ потърпевшитѣ отъ прѣстѫплението лица. Отъ производството на Аппелативния Сѫдъ ся вижда, че той слѣдъ като е констатиралъ, че подсѫдимия е виновенъ въ преписиваемото му престѫпление, безъ да му налага нѣкое наказание, (защото първостепенното Сѫдилище не му е било наложило), осѫдилъ го е само да заплати на потърпевшата 800 лева за обезщетение на отнетото ѝ отъ него дѣвство. Отъ горѣизложеното става явно, че оплакванието на подсѫдимия и по този въпросъ е неосновательно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Край-Панайотова, срѣщу присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 29 й Апри-

лий 1885 година № 96, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие. —

РѢШЕНИЕ № 12

Г. София, 18-ий Януарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на десетий Януарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста год. въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ. Секретарьтъ: Ив. К. Тошковъ и въ присѫтствието на Прокурора: Гавриилъ Орошаковъ, изслуша доложеното отъ членътъ Зографски углавно дѣло № 9 по описътъ на Димитра Петровъ и Петръ Цоневъ, изъ с. Мѫдювани, Плѣвн. Околия, осѫдени по на три мѣсеца затворъ, за ограбвание нощно врѣме пари отъ Петра Бѣлчева, изъ сѫщото село.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Плѣвненский Окр. Сѫдъ съ обвинителенъ актъ, отъ 28-й Мартъ 1884 година, предава на сѫдъ безъ участие на сѫдебни засѣдатели, Димитръ Петровъ и Петръ Цоневъ, по обвинението имъ въ туй за дѣто са ограбали нощно врѣме отъ Петръ Бѣлчевъ 8-мъ турски лири, 3 пола, единъ наполеонъ и 23½ срѣбърни рубли—злодѣяние предвидено въ чл. 222 п. 1-ий отъ Отоманский Наказ. Законъ. Плѣвненский Окр. Сѫдъ, като разглѣдалъ това дѣло, съ присѫдата си отъ 9-ий Юний 1884 година № 83, връзъ основание чл. 230-ий отъ Отоманский Наказ. Законъ, осѫдилъ Димитра Петровъ и Петра Цоневъ по на три мѣсеченъ затворъ и да повърнатъ на потърпѣвшия ограбанитѣ му пари. По въззивна жалба на подсѫдимитѣ, това дѣло било разглѣдано и отъ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, който като призналъ подсѫдимитѣ за виновни въ това, че на 19 Февруарий 1884 година, като пили вино въ кръчмата на Петра Бѣлчева, нападнали го съ цѣль да го ограбятъ и

насилственно му отнели единъ възелъ съ пари, съдържащъ 8-мъ турски лири, 3 пола, единъ наполеонъ и $23^1/_2$ срѣбърни рубли, съ присждата си отъ 4 Маия 1885 година. № 103, връзъ основание чл. 218 отъ Отоманский Наказ. Законъ—видоизмѣнилъ присждата на Плѣвненский Окр. Сждътака: „Подсждимитѣ Димитръ Петровъ и Петръ Цоневъ сжосжждатъ по чл. 218-ий отъ Отоманский Наказ. Законъ, но съгласно съ 885 ст. отъ Врѣм. Сжд. Правила, наказанието наложено отъ първостепенното Сждилище да си остане сжщото и да повърнатъ на потърпѣвшия ограбанитѣ му пари. Срѣщу тази присжда, подсждимитѣ подаватъ въ Върховний Сждъ кассационна жалба, въ която се оплакватъ: 1-о) Че Руссенский Аппелат. Сждъ е нарушилъ ст. 817 отъ Вр. Сжд. Правила, защото е разрѣшилъ гражданский искъ не по рѣдътъ на Гражданското Сждопроизводство. 2-о) Че Руссенский Аппелат. Сждъ е нарушилъ ст. 873 отъ Врем. Сжд. Правила, защото не ги е призовалъ при разглѣждание на дѣлото. —

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: 1-о) 803 и 817 ст. ст. отъ Времен. Сжд. Правила, обязватъ въобще Сждилищата при разрѣшаванието на углавнитѣ дѣла да разрѣшаватъ въ сжщото време и гражданскитѣ искове, происходящи отъ престжпното дѣяние, съ други думи Углавния Сждъ, спорѣдъ буквалния смисълъ на горнитѣ статии не може да отдѣля въпроса за гражданското възнаграждение въ особенно дѣло, а е задълженъ да се произнесе по въпроса за гражданския искъ заедно съ рѣшението на углавното дѣло. Заради това първото оплакване на кассаторитѣ е неосновательно. 2-о) Спорѣдъ 837 ст. отъ Времен. Сжд. Правила, привикването на подсждимитѣ въ втората инстанция, въ Аппелативния Сждъ за да присжтствуватъ при слушанието на дѣлото, зависи напълно отъ усмотрението на Аппелативний Сждъ, даже и въ такъвъ случай, когато подсждимитѣ молятъ за това нѣщо Аппелат. Сждъ. Въ дадения обаче случай, подсждимитѣ както се вижда отъ дѣлото даже не сж молили за това нѣщо Аппелативний Сждъ. Слѣдователно, и второто оплакване на подсждимитѣ е неосновательно.—

Водимъ отъ горнитѣ съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на

Димитръ Петровъ и Петра Цоневъ, срѣщу присждата на Руссенский Аппелативенъ Сждъ, отъ 4-ий Маия 1885 год. № 103, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие. —

РѢШЕНИЕ № 13

Г. София, 18-ий Януарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I-ий. Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на дѣсетий Януарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стамотовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: Ив. К. Тошковъ и въ присжтствието на Прокурора: Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Зографски углавно дѣло, № 10 по описътъ, на Стойко Вътковъ, Ив. Василевъ Влахчето, Лало Петровъ и др.; изъ с. Бѣлослатина (Раховско), оправдани подъ сждъ по обвинението имъ въ запалвание на двѣ колиби за живеяние.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурора при Орѣховский Окр. Сждъ съ обвинителенъ актъ отъ 20-й Февруарий 1885 год. предава на сждъ съ участие на сждебни засѣдатели: 1-о) Ив. Василевъ Влахчето, 2-о) Стойко Витковъ, 3-о) Лало Петковъ, 4-о) Христо Доневъ, 5-о) Никола Ивановъ, 6-о) Георги Пеновъ, 7-о) Иото Ивановъ, 8-о) Тодоръ Геневъ, 9-о) Каменъ Вълевъ, 10-о) Пенко Николовъ, 11-о) Денко Вълчевъ и 12-о) Петко Вълчевъ по обвинението имъ въ запалвание колибитѣ на Цеко Вълчевъ—злодѣяние прѣдвидено въ чл. 163 отъ Отом. Наказ. Законъ. Орѣховский Окр. Сждъ, като разглѣдалъ това дѣло въ сждебното си засѣдание на 3-й Маия 1885 год. и слѣдъ като разрѣшилъ отрицателно слѣдующитѣ по сжщество на дѣлото въпроси: 1-о) „Отъ обстоятелствата на дѣлото и отъ сждебното дирение констатира ли ся фактътъ на престжплението т. е. доказва ли се, че на 2-й Маия 1882 година

една тълпа отъ жители на с. Бѣлослатина, предводителствувана отъ обвиняемитѣ: Ив. Василевъ (Влахчето), Стойко Вътковъ, Лало Петковъ, Тодоръ Деновъ, Каменъ Въловъ, Петко Николовъ—Сирака, Христо Доневъ, Никола Ивановъ, Георги Пеновъ, Иото Ивановъ, Денчо Вълчевъ и Петко Вълчевъ ж. ж. отъ с. Беласлатина, запалили двѣ за живеяние колиби, находящи се вънъ отъ селото, на Цеко Вълчевъ отъ г. Орѣхово?" — „Не, не ся доказва." 2-о) „Виновои ли сѫ горѣспоменатитѣ подсѫдими въ това, че на 2-й Маи 1883 год. сѫ запалили двѣ за живеяние колиби на Цеко Вълчевъ отъ г. Орѣхово, чрезъ предводителствувание на една тълпа отъ жителитѣ на с. Бѣласлатина?" „Не, невиновни сѫ." 3-о) „Подлежѫтъ ли горѣспоменатитѣ обвиняеми на наказание или не?" — „Не, неподлѣжѫтъ на наказание"—Съ присѫдата си отъ 20 Маи 1885 год. №. 34 възъ основание ст. ст. 811 и 815, п. 1 отъ Врем. Сѫдебни Правила *Опредѣлилъ*: „Углавното дѣло №. 62 по обвинението на: Стойко Вътковъ, Ив. Василевъ Влахчето, Лало Петковъ, Тодоръ Геновъ, Каменъ Вълевъ, Петко Николовъ Сирака, Христо Доневъ, Никола Ивановъ, Георги Пеновъ, Иото Ивановъ, Данчо Вълчевъ и Петко Вълчевъ въ запалвание колибитѣ на Цеко Вълчевъ, като не *доказано* да ся *прекрати* и обвиняемитѣ да ся освободятъ отъ всѣка отвественость по това дѣло. Съгласно ст. 968 и 969 отъ Врем. Сѫд. Правила да се заплати на свидѣтельтъ Господинъ Ивановъ за пѫтни и други разноски 50 (педесетъ) лева, които оставатъ за смѣтката на хазната. Срѣщу тази присѫда, Прокур. Надворъ при Орѣхов. Окр. Сѫдъ, подава въ Върховний Сѫдъ кассационенъ протестъ. който по съдържанието си до тамъ не точенъ и неопредѣленъ, щото неможе точно и положително да ся констатиратъ кассационнитѣ поводи, върху които той се обляга да се кассира присѫдата, тъй напримѣръ въ 1-й п. е казано: *1-о)* „Съ първий мотивъ отъ въпроситѣ сѫдебнитѣ засѣдатели ся произнесли и по факта на престѫплението констатира ли ся и доказва ли се че е извършенъ," но при все туй може да ся извади отъ самия протестъ едно оплаквание срѣщу туй че между фактоветѣ констатирани съ въпросния листъ и между съображенията, изложени въ присѫдата има противорѣчие.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша

заключението на Прокурора за да разрѣши това дѣло, взе въ съображдние: Отъ разрѣшенитѣ въпроси точно и ясно ся констатира *че не сж доказва* да ся извършили подсждимитѣ приписваемото имъ злодеяние и че тѣ *не сж виновни* въ злодеянието, което имъ ся отдава, и тъй разрѣшени отъ Окржженъ Сждъ въпроси не можатъ да иматъ за послѣдствие една *обвинителна* присжда, а само *оправдателна*. Думитѣ на Окр. Сждъ, изказани въ съображенията: „че отъ сждебното дирение ся констатира, ся доказва фактътъ на престжпното дѣяние“—никакъ не се намира въ противорѣчие нито съ резолюцията на присждата, нито съ разрѣшенитѣ въпроси, защото, ако и да е доказано, че фактътъ на престжпното дѣяние е извършенъ, нъ това никакъ не ще да каже, че то е извършено именно отъ тѣзи подсждими, а не отъ други нѣкои лица. Отъ изложеното става явно, че въпросния протесть е неоснователенъ.

Водимъ отъ всичко горѣизложено, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1-о) Кассационния протестъ на Помощника Прокурора при Орѣховский Окр Сждъ срѣщу присждата на Орѣхов. Окр. Сждъ отъ 20 Маия 1885 г. № 34, съ силата на 11 ст. отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие и 2-о) Връзъ основание чл. 111 отъ Сждоустройството да ся испрати препись отъ въпросния протесть до Г-на Министра на Правосждието за негово осмотрение.

РѢШЕНИЕ № 14

Г. София, 25-й Януарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I-ий. Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на четирнадесети Януарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присжтствието на Прокурора: Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло № 11 по описътъ, на Исмаилъ Сюлийамновъ, Исмаилъ Алиевъ,

Мустафа Исмаиловъ и Сали Халиловъ, изъ с. Душъ-Будякъ, Силистренско Окржжие, осждени по на деветь-мѣсеченъ затворъ за изнасилвание Анифе Сюлейманова, изъ с. Тюркъ-Арнаутларъ, сжщото окржжие.

Странитѣ неприсжтствуваха. —

Обстоятелствата на дѣлото сж: Силистренский Окр. Сждъ съ присждата си отъ 14-й Юний 1884 год. № 63, слѣдъ като призналъ подсждимитѣ: Исмаилъ Сюлеймановъ, 20 годишенъ, Исмаилъ Алиевъ, 19 год., Мустафа Исмаиловъ, 10 годишенъ и Сали Халиловъ, 17 годишенъ, за виновни въ насилственно обезчестявание жената Анифе Сюлейманова, възъ основание чл. чл. 40 и 198 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, осждилъ ги по на деветь-мѣсеченъ затворъ. По въззивна жалба на подсждимитѣ, дѣлото се е разглѣдало отъ Руссенский Аппелат. Сждъ, който съ присждата си отъ 10-й Маи 1885 год. № 109, напълно потвърдилъ присждата на Окр. Сждъ. Срѣщу присждата на Аппелативний Сждъ, подсждимитѣ подаватъ кассационна жалба, въ която излагать: Че по това дѣло е нарушена ст. 873 отъ Врем. Сжд. Правила, защото Сждътъ не ги призовалъ да присжтствуватъ при слушание на дѣлото и чрѣзъ това нѣмало възможность да имъ ся предложи помирението, което слѣдвало по закона.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като ислуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Не еднократно вече е разяснено, че призованието на странитѣ въ Аппелативний Сждъ за да присжтствуватъ при слушанието на дѣлото, зависи напълно отъ усмотрението на Аппелат. Сждъ, възъ основание на ст. 873 отъ Врем. Сжд. Правила. Колкото до въпроса, че при отсжтствието на подсждимитѣ не е можало да стане помирянието, порѣдъ 2-й чл. отъ Углавното Сждопроизводство, предложение за помирявание трѣбва да става отъ надлѣжний Мировий Сждия. Независимо отъ това, Върховний Кассационенъ Сждъ намира за нуждно да искаже: „Че съ рѣшенията си отъ 22-й Юний 1885 год. № 90 по дѣлото на П. Д. Дебрелиевъ, отъ 6-й Юлий 1885 год. № 97 по дѣлото на Зане Василиевъ и съ рѣшението си отъ 31-й Августъ 1885 год. № 116 по дѣлото на Христо Тепавски е призналъ, че новоиздадения Законъ отъ 17-й Януарий

1885 год. има приспособление по всичкитѣ онѣзи дѣла по които присѫдитѣ не сѫ встѫпили въ законна сила."

Водимъ отъ всичко горѣизложено, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1-о) Кассационната жалба на Исмаила Сюлеймановъ, Исмаила Алиевъ, Мустафа Исмаиловъ и Сали Халиловъ, подадена срѣщу присѫдата на Русенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 10 Маия 1885 год. № 109, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неосновотелна, да се остави безъ послѣдствие; и 2-о) дѣлото за да се предложи, въвъ основание чл. 2-й отъ Углавното Сѫдопроизводство, помиряване на странитѣ, чрѣзъ надлѣжиия Мировий Сѫдия,—да се испрати въ Силистренский Окрѫженъ Сѫдъ. —

РѢШЕНИЕ № 15

Г. София, 25-й Януарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на четиренадесетий Януарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Председательтъ углавно дѣло № 12 по описьтъ, на Дочо Цоневъ, изъ село Церова-Кория, Търновски Окрѫгъ, осѫденъ на една година затворъ, за скъсвание на единъ записъ, съ цѣль да ся избави отъ дългътъ, предвиденъ въ този записъ. Въ сѫдебното засѣдание ся яви Иовъ Титоровъ, защитникъ на кассатора Дочо Цоневъ. —

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Съ обвинителенъ актъ, съставенъ отъ Прокурорския Надзоръ при Търнов. Окр. Сѫдъ на 20 Априлий 1884 г. Дочо Цоневъ предава се на сѫдъ безъ участието на сѫдебни засѣдатели—въ престѫпление предвидено отъ 251 чл. отъ Отоман. Наказ. Законъ. Окрѫжний Сѫдъ, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Доказва ли се, че на

4-й Мартъ т. г. въ кафенето на с. Церова-Кория, члена на Училищното Настоятелство—Нетко Георгиевъ като поискалъ отъ Дочо Цоневъ дълга му по записъ 336 гроша къмъ Настоятелството, или въ пари или чрезъ промена на записътъ, послѣдния (Дочо) дрыпналъ записа отъ ржцѣтѣ на Михаила Стоянова, който го челъ и го скъсалъ?" — „Да, доказва се." 2-о) „Доказва ли ся, че Дочо скъсалъ тоя запнсъ съ цѣль да се отърве отъ дълга си, безъ да го плати"?—„Да, доказва се." 3-о) Доказва ли се, че отъ това (поврѣждание) скъсвание е произлѣзла поврѣда?"—Да, доказва се." 4-о) „Виноватъ ли е Дочо Цоневъ Соваковъ, на 42 год., изъ с. Ц.-Кория въ горнето дѣяние, изложено въ 3-тѣ горни въпроса?"—„Да, виноватъ"—Съ присждата си отъ 4-й Юний 1884 год. № 53, врѫзъ основание на чл. 251 отъ Отом. Наказ. Законъ, осждилъ Доча Цоневъ на единъ годишенъ затворъ. По въззивна жалба на подсждимия, дѣлото се е разглѣдало отъ Руссен. Апп. Сждъ, който слѣдъ като е призналъ подсждимиятъ Дочо Цоневъ за виновенъ въ това: „че когато на 4 Мартъ 1884 год. въ кахвенето на реченото село членътъ на Училищното Настоятелство Нейко Георгиевъ му поискалъ на основание на единъ записъ дължимитѣ отъ него на Училищното Настоятелство 336 гроша, той дрыпналъ записа отъ ржцетѣ на Михаила Стоянова, който го четалъ и го скъсалъ съ цѣль да ся избави отъ дългътъ, който ималъ по тоя записъ"—съ присждата си отъ 7-й Май 1885 год. № 104, възъ основание на сжщия 251 чл. отъ Отоман. Наказ. Законъ, подтвърдилъ напълно присждата на Окр. Сждъ. Срѣщу присждата на Аппел. Сждъ, подсждимиятъ Д. Цоневъ подава кассационна жалба въ която излага: 1 о) „Че настоящето дѣло не е било подсждно на общитѣ сждебни мѣста, а на Мировия Сждия." 2-о) „Че по това дѣло сж нарушени ст. ст. 799 и 873 отъ Врем. Сжд. Правила, защото не се е призовалъ отъ Аппел. Сждъ за да присжтсвува при разглѣжданието на дѣлото". 3-о) „Че по това дѣло е нарушена ст. 801 отъ Вр. Сжд. Правила, защото не ся е предложило на странитѣ помиряване", и 4-о) „Че къмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 251 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. —

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе

въ съображение: 1-о) Предмѣтътъ на настоящето дѣло е престѫпление предвидено отъ 251 чл. Отом. Наказ. Законъ, това престѫпление, спорѣдъ 1-й чл. отъ Углав. Сѫдопр. и 2-й чл. отъ Допълн. къмъ Вр. Сѫд. Правила, е подсѫдно на Общитѣ Сѫдебни мѣста, защото подсѫдностьта на дѣлото ся опредѣля спорѣдъ обстоятелствата и даннитѣ констатирани *при прѣдварителното производство*,—при възбужданието на углавното преслѣдване, а пъкъ, както е казано по горѣ, Прокур. Надзоръ е предалъ на сѫдъ подсѫдимия Д. Цоневъ по обвинението му въ престѫпление, прѣдвидено отъ 251 чл. Отом. Наказа. Законъ. Слѣдователно първото оплакване е неоснователно. 2-о) Подсѫдимиятъ въ въззивната си жалба не е молилъ Аппелат. Сѫдъ за привикванието му при разглѣждание на дѣлото, а отъ друга страна, привикванието на странитѣ зависи напълно отъ усмотрението на Аппелативний Сѫдъ, съгласно 873 ст. Вр. Сѫд. Правила, както това не еднократно е вече разяснено отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ. Слѣдователно и второто оплакване е неоснователно. 3-о) Помиряване, а слѣдователно *и прекратяване на дѣлото*, *чрезъ помиряване*, може да става само по тъй нареченитѣ *приватни, частни* престѫпления, а пъкъ престѫплението, предвидено отъ 251 чл. Отом. Наказ. Законъ, съгласно съ 16-й чл. отъ Устава за Наказанията и Допълнен. къмъ Отоман. Наказ. Законъ, подтвърдено на 17 Февруарий 1883 год. Указъ №. 4, е *публично* престѫпление. Слѣдователно, третето оплакване е неоснователно. 4-о) Аппелат. Сѫдъ е припозналъ подсѫдимиятъ за виновенъ въ това: „че когато на 4-й Мартъ 1884 год. въ кафенето на реченото село членътъ на Училищното Настоятелство Нейко Георгиевъ му поискалъ на основание на единъ записъ дължимите отъ него на Училищното Настоятелство 336 гроша, той дръпналъ записа отъ ръцетѣ на Михаила Стоянова, който го четялъ, и го скъсалъ съ цѣль да ся избави отъ дългътъ, който ималъ по тоя записъ." Тъй констатиранитѣ отъ Аппелат. Сѫдъ признаци, напълно отговарятъ на предвиденото отъ 251 членъ Отоманъ Наказ. Законъ престѫпление, което гласи: „Quiconque aura volontairement brûlé ou detruit d'une manière quelconque, des registres, documents, originaux, matricules ou autres actes de l'autorité publique ou des lettres de change, effets de commerce ou de banque ou toute autre pièce

dont la perte serait de nature à causer un préjudice quelconque, sera puni d'un emprisonnement d'un an á trois ans, et d'une amende d'un à quinze medjidiés d'or." Сжщественното въ това прeстжпление състои въ туй, че съ *унищожаването на единъ какъвто и да е записъ*, притежательтъ му губи *правото си да дири паритѣ спорѣдъ записа*, а слѣдователно —*губи и самитѣ* пари; това прѣстжпление е единъ видъ *кражба* на чуждъ имотъ, защото равносилно е да ся вземе нѣкому отъ джоба 1000 франка или да му ся открадне една полица, споредъ която едно извѣстно лице има да зима, а пакъ всичкитѣ престжпни дѣяния, насочени срѣщу притежанието на другитѣ, сж престжпни за туй, защото тѣ причиняватъ по единъ отъ Закона недозволенъ начинъ материялни поврѣди и загуби на извѣстно лице. Отъ изложеното става явно, че Апелативний Сждъ е постжпилъ напълно право като е приспособилъ къмъ констатираното му дѣяние 251 чл. отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Слѣдователно и четвьртото му оплакване е неоснователно.

Водимъ отъ всичко горѣизложенно, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Дочо Цоневъ, срѣщу присждата на Руссенский Апелативенъ Сждъ отъ 7-й Маия 1885 год. № 104, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие. —

РѢШЕНИЕ № 16

Г. София, 25 й Януарий 1886 година

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I-ий. Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на четеринадесетий Януарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присжтствието на Прокурора: Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Неновичь углавно дѣло № 13, по описътъ на Али Чиракъ Хасановъ, Коджа Мехмедъ Ахмедовъ и Мехмедъ Кара-Мустафовъ, изъ село Кютю-

клий, Тутраканска Околия, оправдани по сждъ по обвинението имъ въ нанасяние побой и самоуправство. —

Странитѣ неприсжтствуваха. —

Обстоятелствата на дѣлото сж: По тжжбата на Дося Пеневъ, Стойно Руссевъ, Георгя Панайотовъ и Веля Станевъ ся възбудило прѣдъ Тутраканский Мировий Сждия углавно прeслѣдвание срѣщу Али Чиракъ Хасановъ, Коджа Мехмедъ и Мехмедъ Кара-Мустафовъ, по обвинението имъ въ самоуправство и нанисание побой на първитѣ. Тутраканский Мировий Сждия, разглѣдалъ дѣлото и съ присждата си отъ 26-й Ноемврий 1884 год. на основание чл. 102 отъ Уставътъ за Наказанията осждилъ Али Чиракъ Хасановъ, Коджа Мехмедъ и Мехмедъ Кара-Мустафовъ по на петнайсеть дневно запирание. По въззивнитѣ жалби на подсждимитѣ и потърпевшитѣ, дѣлото ся е разглѣдало и отъ Руссенский Окр. Сждъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Доказва ли се че Али Чиракъ Хасановъ, Коджа Мехмедъ и Мехмедъ Кара-Мустафовъ сж нанесли на 25-й Февруарий 1883 год. побой и насилие съ самоуправство надъ Досю Пеневъ, Стойно Руссевъ, Георги Панайотовъ и Велю Станевъ?“—„Не, не се доказва.“ 2-о) Кому да се възложатъ сждебнитѣ разноски за първата и втората инстанция?“—„На частнитѣ обвинители.“—Съ присждата си отъ 15-й Априлий 1885 год № 48, отменилъ напълно присждата на Тутраканский Мировий Сждия и оправдалъ подсждимитѣ. Въ подадената си срѣщу тая присжда кассационна жалба тъжителитѣ: Досю Пеневъ, Стойно Руссевъ, Георги Панайотовъ и Велю Станевъ ся оплакватъ: 1-о) Че по това дѣло сж нарушени чл. чл. 123, 124 и 126, защото Окр. Сждъ не призовалъ и не распиталъ свидетелитѣ по дѣлото имъ. 2-о) Че по това дѣло сж нарушени чл. 85, 131, 132 и 134 отъ Углавното Сждопроизводство и чл. 3,5 и 57 отъ Сждоустройството, защото въ съставътъ на Сждътъ участвувалъ единъ членъ, който незнаялъ нито писменний, нито говоримия официяленъ язикъ. —

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Отъ производството на дѣлото се вижда, че по него сж биле распитани всичкитѣ показани отъ кассаторитѣ свидѣтели, и Окр. Сждъ не е счелъ ну-

ждно повторителното имъ распитвание. Слѣдователно оплакването на кассаторитѣ по този въпросъ, като не се оправдава отъ обстоятелствата на дѣлото, е неосновательно. 2-о) Отъ производството на дѣлото не ся вижда, че нѣкой отъ членоветѣ на Сждътъ, който го е разрѣшавалъ, не е знаялъ официялния языкъ, нито пъкъ подобенъ отводъ срѣщу нѣкого отъ членоветѣ е било заявявано. Слѣдователно, и второто оплакване на кассаторитѣ, като не ся оправдава отъ обстоятелствата на дѣлото, е неосновательно. —

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Досю Пеневъ, Стойно Руссевъ, Георги Панайотовъ и Велю Стойневъ, срѣщу присждата на Руссенский Окржженъ Сждъ отъ 15 Априлий 1885 год. № 48, съ силата на чл. 137 отъ Углавонто Сждопроизводство, като неосновтелна, да ся остави безъ послѣдствие. —

РѢШЕНИЕ № 17

Г. Софиия, 25-й Януарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I-ий. Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на четеринадесетий Януарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присжтствието на Прокурора: Гавриилъ Орошаковъ. слуша доложеното отъ членътъ Неновичь углавно дѣло № 14, по описътъ на Брана Хиршъ, изъ градъ Руссе, осждена, на петь лири турски глоба за продавание питиета безъ патентъ.

Странитѣ неприсжтствуваха. —

Обстоятелствата на дѣлото сж: По предложението на Прокурора при Руссен. Окр. Сждъ отъ 11 Юлий 1884 г. № 522, ся възбудило предъ Руссен. Окр. Сждъ углавно преслѣдване срѣщу Брана Хиршъ по обвинението й въ нарушение Питейния Уставъ—престжпление предвидено

въ чл. 12 отъ Наказ. Распореждания. Руссен. Окр. Сѫдъ разглѣдалъ дѣлото и съ присѫдата си отъ 27-й Септемврий 1884 год. № 170, на основание чл. 111 заб. 1-ва отъ Врем. Питейний Уставъ и чл. чл. 11 и 12 отъ Наказат. Распореждания, опредѣлилъ: Подсѫдимата Брана Хиршъ, 42 годишна, по народность Еврейка, Бълг. Поданница, жителка изъ гр. Руссе, да заплати за въ полза на хазната 5 лири турски и 25 лева за 6 мѣсечно патентно право. Глобата, въ случай на несъстоятелность, може да се замѣни съ 28-дневенъ затворъ. По въззивната жалба на подсѫдимата, дѣлото ся разглѣдало и отъ Руссенский Аппел. Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1-о) „Виновна ли е подсѫдимата Брана Хиршъ, изъ г. Руссе, въ това, че въ заведѣнието си, отворено за свѣта, находящеся въ гр. Руссе, улица „Романовска" е продавала на дребно питиета и презъ първото шестомѣсечие отъ 1884 год. безъ патентъ?" — „Да, виновна." 2-о) „Правилно ли е наложено наказанието на подсѫдимата отъ първостепенното Сѫдилище?" — „Да, правилно" — съ присѫдата си отъ 21-й Маи 1885 год. № 126, потвърдилъ напълно присѫдата на Окр. Сѫдъ. Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, подсѫдимата се оплаква: че къмъ дѣянието ѝ неправилно сѫ приспособени чл. чл. 11 и 12 отъ Наказ. Распорѣждания по Табачния и Питейния Уставъ и чл. 111 заб. 1-ва отъ Вр. Питейний Уставъ. —

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взевъ съображение: Първата забѣлѣжка на чл. 111 отъ Питейния Уставъ запретява безпатентното търгувание съ питиета. Спорѣдъ 12 чл. отъ Наказ. Распореждания, наказватъ ся съ глоба отъ 5—15 лири онѣзи, *които продаватъ спиртни питиета безъ патентъ*, а пъкъ спорѣдъ 11 чл. отъ сѫщитѣ Распорѣждания, глобата въ случай на несъстоятелность на осѫдения може по извѣстно и изрично опредѣлена въ самия членъ норма, да се замѣни съ затворъ. Отъ въпросния листъ на Руссен. Аппел. Сѫдъ ся вижда, че подсѫдимата Брана е припозната за винова въ *продавание питиета на дребно безъ патентъ* и вслѣдствие това ѝ е наложено наказание спорѣдъ 12-й чл. отъ Наказ. Распореждания, което въ случай на несъстоятелность, да се замѣ-

ни съ затворъ. Отъ горѣизложеното става явно, че Руссен. Аппел. Сѫдъ е приспособилъ къмъ дѣянието на подсѫдимата чл. чл. 111 отъ Питейния Уставъ, 11 и 12 Наказателнитѣ Распорѣждания *само следъ като е констатиралъ напълно и точно всичкитѣ признаци и факти по престѫпното дѣяние*, въ което Брана Хиршъ е припозната за винова. Слѣдователно, оплакванието на подсѫдимата е неосновательно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Брана Хиршъ, срѣщу присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 21 Маия 1885 г. № 126, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неосновательна, да ся остави безъ послѣдствие. —

РѢШЕНИЕ № 18

Г. София, 25 Януарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на четеринадесетий Януарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографскии, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора: Гавраиилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Зографски углавно дѣло № 15, по описътъ на Ножаръ Донко Иововъ, изъ гр. Шуменъ, осѫденъ да заплати петстотинъ лева като поржчителство за синьтъ му Георги Донковъ, обвиняемъ въ кражба.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Шумненското Околийско Управление съ писмото си отъ 25-й Априлий 1884 г. № 1283, възбужда углавно преслѣдвание, предъ мѣстния Сѫдебенъ Слѣдователь, срѣщу Георги Донковъ, житель отъ гр. Шуменъ, по обвинението му въ кражба 1153 гроша въ разни монети и три златни пръстени, въ стойность около 300 гроша. При предварителното производст-

во на дѣлото срѣщу обвиняемий Георги Донковъ, за да се усигори явяванието му предъ слѣдствието и предъ Сждътъ, е била взета мѣрка—поржчителство отъ 1000 лева, а именно Донко Иовевъ Ножаровъ, житель отъ г. Шуменъ, е далъ слѣдующето поржчителство: „Подписаний Донко Иововъ Ножаровъ, отъ г. Шуменъ, II участъкъ, поржчителствувамъ за сина си Георги, който е обвиненъ въ кражба на пари и др. (отъ Рачко Ивановъ), и който нѣма да се отклони отъ сждебното дирение, въ случай че не го представя когато се поиска отъ сждебнитѣ и административни власти, задължавамъ се да броя хилядо лева въ полза на хазната, за това ся обязвамъ да отговарямъ съ всичкитѣ си движими и недвижими имущества." Съ опредѣлението на Шумненский Окржженъ Сждъ отъ 20 Августъ 1884 год. №. 172, настоящето дѣло е било припознато за подсждно на Мировий Сждия, и заради туй дѣлото е било припратено за разглѣждание на Шумненский Мировий Сждия, който е назначилъ дѣлото за слушание испьрво на *25-ий Септемврий* 1884 г., а призовката е прието отъ бащата на обвиняемия Георги Донковъ, сиречь отъ поржчителя Донко Иововъ Ножаровъ, на 18 Сеп. (л. на дѣло 36). Слѣдъ туй дѣлото се назначило за ново разглѣждание на *2-ий Ноемврий* 1884 г. и съ призовка отъ 4 Октомврий №. 9882, бащата на обвиняемий—поржчительтъ Донко Иововъ Ножаровъ, ся поканва да представи сина си къмъ слушание на дѣлото на 2-й Ноемврий, нъ както се види отъ сждебния протоколъ и отъ рѣшението на Мировий Сждия, обвиняемийтъ Георги Донковъ нито се явилъ, нито ся е представилъ отъ поржчительтъ. Мировий Сждия съ рѣшението си отъ 2-й Ноемврий 1884 г. №. 364 е опредѣлилъ: „Донко Иововъ Ножаровъ, изъ г. Шуменъ, поржчитель на обвиняемий Георги Донкова за непредставянието последний въ сждебното засѣдание и допускание отклонението му отъ сждъ, да плати 500 лева, отъ които слѣдъ като се обещетятъ обвинителя Рачко Ивановъ съ 865 гроша, а прьстенитѣ—веществеиното доказателство му се дадътъ, сжщо и свидѣтелитѣ: Хаимъ и Мануелъ Леви Коенъ съ по 3 лева, остатъка да се употрѣби съгласно чл. 89 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство." Срѣщу рѣшението на Мировий Сждия, поржчителя Донко Иововъ Но-

жаровъ подава възвивна жалба въ Шумненския Окр. Сѫдъ, който слѣдъ като изслушалъ дѣлото въ сѫдебното засѣдание по рѣдътъ на *Углавното* Сѫдопроизводство, съ присѫдата си отъ 10 Маи 1885 год. № 108, подтвърдилъ напълно рѣшението на Мировий Сѫдия № 364. Срѣщу присѫдата на Окр. Сѫдъ, сѫщия порѫчителъ подава кассационна жалба, въ която излага: Че по това дѣло сѫ нарушени ст. 532 отъ Временнитѣ Сѫдебни Правила, чл. чл. 19, 20, 21, 22, 36, 102 и 133 отъ Гражданското Сѫдопроизводство, защото взисканието на порѫчителството е станало не по редътъ на Гражданското Сѫдопроизводство, а по рѣдътъ на Углавното.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша докладътъ на дѣлото и заключението на Прокурора, взе въ съображение: 1-о) Задължението, което ся дава отъ порѫчителя за обвиняемитѣ—било то по дѣлата, подсѫдни на Мировитѣ Сѫдии, било то по дѣлата, подсѫдни на общитѣ Сѫдилища—е единъ видъ *безспорно* задължение, на частно лице предъ органитѣ на сѫдебната власть, испълнението на което става нито по рѣдътъ на Гражданското, нито по рѣдътъ на Углавното Сѫдопроизводство, а съ едно просто частно постановление или опредѣление на едно сѫдебно компетентно учреждение—стига само да настѫпятъ онѣзи моменти, които констатиратъ, че порѫчителството, като задължение, не е испълнено, а именно, че *обвиняемия е озбѣгналъ или не ся е отклонявалъ отъ Сѫдътъ,* при всичко, че е билъ призованъ (49 чл. отъ Углавното Сѫдопроизводство, 637 ст. отъ Временнитѣ Сѫдебни Правила). Безспорно е, че постановленията, както на Сѫдебния Слѣдователь, тъй и на Мировий Сѫдия, подлѣжатъ на контролъ отъ по-горнитѣ сѫдилища *по рѣдътъ на частното производство.* 2-о) Това обстоятелство, че порѫчителя е осѫденъ да плати 500 л., никакъ не е въ противорѣчие, както съ констатиранитѣ отъ сѫдилищата факти, тъй и съ 49 чл. Углавното Сѫдопроизводство и 673 ст. Временнитѣ Сѫд. Правила, а напротивъ, спорѣдъ точния смисълъ на тѣзи закони, порѫчительтъ трѣбваше да плати *1000 лева*, спорѣдъ както той е далъ порѫчителството; 3-о) Сѫщо не може да има никакво значение, относително задължението на порѫчителя да плати порѫчителната сумма и това обстоятелство, че на мѣсто да ся издаде едно частно

постановление или опредѣление ся издава присжда, а напротивъ, по начинътъ, по който ся издаватъ присждитѣ —повече има гаранция за правилностьта на онова распорѣждание, което се прави съ присждата. Отъ изложеното става явно, че оплакванието на кассатора по сжществото си не е основателно.

Водимъ отъ горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Ножаръ Донко Иововъ, срѣщу присждата на Шумненский Окр. Сждъ отъ 10 Маи 1885 год. № 108, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сждопроизводство, като неосновательна, да ся остави безъ послѣдствие. —

РѢШЕНИЕ № 19

Г. София, 25-ий Януарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I-ий. Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на седемнадесетий Януарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: Иванъ К. Тошковъ и въ присжтствието на Прокурора: Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло № 16, по описьтъ на Христя Колчевъ Кункиловъ, изъ г. Габрово, оправданъ по обвинението му въ самоуправство. —

Странитѣ неприсжтствуваха. —

Обстоятелствата на дѣлото сж: Габровский Мировий Сждия съ присждата си отъ 8-й Октомврий 1884 година № 64, възъ основание на чл. 110 отъ Устава за Наказанията, осждилъ Христо Колчевъ Кункиловъ на три мѣсечно запиране за самоуправство съ насилие къмъ Рача Минковъ. По въззивна жалба на подсждимиятъ Христо Колчевъ Кункиловъ, дѣлото се е разглѣдало отъ Севлиевский Окр. Сждъ, който съ присждмта си отъ 21-й Мартъ 1885 год. № 15, отмѣнилъ присждата на Мировий Сждия, като неоснова-

телна и оправдалъ Христа Колчевъ Кункиловъ по възбуденото срѣщу него углавно прислѣдване. Срѣщу присѫдата на Окр. Сѫдъ, частниятъ обвинитель Рачо Минковъ, подава кассационна жалба, въ която излага: 1-о) „Че Севлиевский Окр. Сѫдъ не допустналъ адвокатина Иванъ Пецовъ за да го представлява като повѣренникъ;" 2-ро) „Че Севлиевский Окр. Сѫдъ е нарушилъ чл. 123 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото отстранилъ свидѣтеля Петра Кутрето." 3-о) „Че по това дѣло е нарушенъ чл. 129 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото не е испълненъ обрядътъ на помиряванието."

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Отъ сѫдебния протоколъ на Окрѫжний Сѫдъ се констатира: „преди обаче да се докладва дѣлото, повѣренника на въззивника Топузановъ каза, че има да заяви противъ защитника на обвинительтъ отводъ, който е и слѣдующий: на обвинителитѣ по углавнитѣ дѣла ся приематъ защитници, но въ такъвъ случай, ако обвинительтъ е претърпелъ нѣкакъвъ врѣдъ или загуба, и дѣлото бѫде намѣсено и съ граждански искъ, а ако по нѣкое углавно дѣло нѣма намесѣнъ подобенъ искъ, то обвинительтъ нѣма право да си наема защитникъ, тъй като Прокурора встѫпва въ правата на тѣзи лица, които сѫ пострадали отъ престѫплението и ся явяватъ като обвинители, затова като по настоящето дѣло нѣма граждански искъ, то неможе обвинительтъ да има повѣренникъ, и за това моли, явившийтъ ся защитникъ на обвинителя да се отблѫсне, и ако самъ обвинительтъ се неяви, то съгласно ст. 121 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство да ся разглѣда дѣлото въ негово отсѫтствие.

Поиска се заключението на Прокурора относително заявенний отъ въззивниковътъ защитникъ противъ защитника на обвинительтъ отводъ, който между другото каза, тъй като по настоящето дѣло, ако и да е имало граждански искъ, но Мировий Сѫдия го оставилъ безъ послѣдствие и обвинительтъ не го е обжалвалъ, слѣдователно, той ся е отказалъ отъ него (искътъ си), за това предъ видъ, че по настоящето дѣло нѣма никакъвъ граждански искъ и въ такъвъ случай неможе обвинительтъ да наема защитникъ, понеже Прокурора встѫпва въ правата на постра-

давшитѣ, а може да ся яви самъ, ако желае, но и въ двата случая дѣлото не ся спира, то излага заключението си че отвода заявенъ отъ възвивниковатъ повѣренникъ, да ся приеме и явившия ся защитникъ на обвинительтъ — Пецовъ, да ся отблжсне и на дѣлото съгласно ст. 121 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство да ся даде ходъ и въ отсжтствието на обвинительтъ, ако не ся е явилъ и Сждътъ, слѣдъ изслушване заключението на Прокурора, *востанови:* ,,явившиятъ се защитникъ на обвинителя—Пецовъ, да се неприема за такъвъ на обвинителя Минковъ, а на дѣлото ся дава по нататашенъ ходъ, и ако желае обвинительтъ може да се яви самъ." Въ производството на Окржжний Сждъ ся намира (27—28) формално пълномощие, завѣренно отъ Мировий Сждия на 19-й Мартъ 1885 год. № 110, съ което частниятъ обвинитель Рачо Минковъ *опълномощява Ив. Пецова да го представлява и защищава предъ всичкитѣ въ Княжеството Сждилища.* Предмѣтътъ на настоящето дѣло е предвидено отъ 110 чл. на Устава за Наказанията, *самоуправство* което като такова, възъ основание на чл. 16 отъ Сжщий Уставъ, е *приватно*, *частно* престжпление. Тѣзи престжпления ся преслѣдватъ исключително по волята на потърпевшитѣ лица, които ся явяватъ по тѣзи дѣла като *частни обвинители*. На лицата отъ Прокурорский Надзоръ принадлѣжи право да възбуждатъ углавно преслѣдвание *исключително по публичнитѣ престжпления* (1 и 19 чл. чл. Допълнението към Врем. Сжд. Правила), и за туй Прокуроритѣ считатъ като *публични* обвинители. Ако Полицейскитѣ и Административнитѣ власти и въобще Правителственнитѣ Учреждения и длъжносни лица могжтъ да се представляватъ предъ Мировия Сждия и предъ Окржжния Сждъ по дѣлата, предметътъ на които сж публични престжпления (чл. 8 п. 2,15 и 30 чл. отъ Углавното Сждопроизводство)—то толкозъ повече това безспорно право принадлѣжи на частнитѣ обвинители. Буквалния смисъль на членъ 10 отъ Углавното Сждопроизводство гласи: „За повѣренницитѣ ся пазатъ правилата, които ся изложени въ глава II отъ Гражданското Сждопроизводство на Мировитѣ Сждии." Слѣдователно, Законътъ глѣда на прѣдставителството, на пълномощието по Углавнитѣ дѣла, предмѣтътъ на които сж *приватни* престжпления, сжщо като на пжлномощно и прѣдставителство

на *Гражданскитѣ дѣла.* Спорѣдъ 130 членъ отъ Углавното Сѫдопроизводство, лицата при Прокурорский Надзоръ, при разглѣжданието отъ Окр. Сѫдъ въ качество на втора инстанция дѣлата, подсѫдни на Мировий Сѫдия—ся явяватъ не като обвинители, а като пазители, *блюстители на Закона;* лицата отъ Прокурорский Надзоръ неподържатъ обвинението, сиречь не ся натоварватъ отъ Закона да държатъ, като страна, *обвинителни рѣчи*, а само даватъ *заключение* слѣдъ като *странитѣ* дадѫтъ обяснение по сѫществото на дѣлото. Отъ изложеното става явно, че Севлиевский Окр. Сѫдъ, като е отказалъ на частниятъ обвинитель Р. Минковъ да ся представлява прѣдъ Окр. Сѫдъ чрезъ адвокатина Ив. Пецовъ, е допустналъ само едно отъ найсѫщественнитѣ процесуални нарушения. Слѣдователно, първото оплакване е основателно. 2-о) Рачо Минковъ съ прошението си, подадено на 28-й Февруарий 1885 г. е молилъ Предсѣдателя на Севлиевский Окр. Сѫдъ да ся призове между другитѣ и свидѣтеля *Петръ Колевъ Кѫдрето.* Възъ това прошение има надписъ: „да ся призове тукъ споменуваното лице.“ Съ призовка отъ 2-й Мартъ 1885 год. № 497 мѣжду другитѣ свидѣтели ся призовава и Петръ Колевъ Кѫдрето. Отъ производството на Мировий Сѫдия ся види, че частния обвинитель Рачо Минковъ мѣжду друго е молилъ да ся распита и свидѣтеля Петръ Колевъ Кѫдрето, съ прошението си, подадено на 3-й Октомврий 1883 год. (л. з), възъ това прошение има резолюция на Мировий Сѫдия: „да ся призоватъ посоченитѣ свидѣтели съ призовки за 5-й Октомврий, но както ся види отъ сѫдебния протоколъ на Мировий Сѫдия, този свидѣтель нито е билъ повиканъ, нито пакъ е билъ распитанъ отъ Мировий Сѫдия безъ да има въ производството му за туй какво-годѣ обяснение. Отъ Сѫдебния протоколъ на Окрѫжний Сѫдъ по поводъ на това оплакване ся констатира: „Защитника Топузановъ поиска дума, комуто като ся даде каза, че относително до останалийтъ свидѣтель Петръ К. Кѫдрето заявява противъ него отводъ: този свидетель не го е имало при Мировий Сѫдия, а днесь ся явява, но тъй като споредъ ст. 123 отъ Углав. Мирово Сѫдопроизводство по аппелативнитѣ дѣла се призоваватъ сѫщитѣ свидѣтели, които сѫ биле и при Мировий Сѫдия, а други,

които не сж били такива при Мировий Сждия, немогатъ да ся приематъ въ втората инстанция, то моли да се отблжсне. —

Поиска се заключението на Прокурора, който каза: предъ видъ че свидѣтеля Петръ К. Кждрето, не е билъ такъвъ при Мировий Сждия, то полага да ся неприема за свидѣтелствувание по дѣлото и Сждътъ постанови: „Свидѣдѣтеля Петръ Колевъ Кждрето да се не распитва по настоящето дѣло.“ При такива обстоятелства, когато отъ една страна, Мировий Сждия не е призовалъ Петръ Колевъ Кждрето (58 чл.), а отъ друга страна Окржжний Сждъ отхвърлилъ свидѣтеля Петръ Колевъ Кждрето, слѣдъ като този свидѣтель *е билъ призованъ* и слѣдъ като този свидѣтель *ся явилъ* въ Окр. Сждъ—нарушението въ дадений случай на 123 чл. отъ Углавното Сждопроизводство ся явява доказано по най очевиденъ начинъ. Слѣдователно, и второто оплакване е основателно и допустнато нарушение на 123 чл. въ този случай е сжщественно и 3-о) Естественно, че слѣдъ като Окр. Сждъ не допустналъ адвокатина Ив. Пецова да представлява частния обвинитель Рачо Минковъ, помиряванието предписано отъ 129 чл. Углавно Сждопроизводство, не можало да стане, но предъ видъ на туй, че, както се види отъ сждебния протоколъ на Окржжния Сждъ, само частния обвинитель Рачо Минковъ ся явилъ въ Окр. Сждъ, Председателя на Окржжния Сждъ е *ималъ пълна възможность* да му предложи да се помири съ обвиняемия, защото 129 чл. отъ Углавното Сждопроизводство не установява точно моментътъ, когато трѣбва да ся предлага помиряване,— слѣдователно, то можало да ся предлага на странитѣ *при началото* на разбирателството на дѣлото, преди да се престжпи къмъ слушание на дѣлото. Слѣдователно, оплакванието на Рачо Минковъ и въ туй отношение е основателно. —

Водимъ отъ всичко горѣизложено, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присждата на Севлиевский Окржженъ Сждъ отъ 21-й Мартъ 1885 год. № 15 защото сж нарушени чл. чл. 10, 123 и 129 отъ Углавното Сждопроизводство, 1-й и 19-й отъ Допълнението към Временнитѣ Сждебни Правила, съ силата на чл. 137 п. 2-ий отъ Углавното Сждопроизводство, да ся отмѣни и дѣлото, възъ основание чл. 141 отъ сжщото Сждопроизвод-

ство, да ся испрати въ Търновский Окржженъ Сждъ за ново разглѣждание. —

РѢШЕНИЕ № 20

Г. София, 25-ий Януарий 1885 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I-й. Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на седемнадесетий Януа ий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдуюший съставъ: Предсѣдатель: Профирй Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Нено ичь и Стефанъ Зографски, при Помощникъ Секретарьтъ: Ив. К. Тошковъ и въ присжтствието на Прокурора: Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло № 17, по описътъ на Балджи Хасанъ Османовъ, изъ с. Кара-Ачь (Руссенско), оправданъ по обвинението му въ сѣчение липови дъски отъ Правителственна гора. —

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Балбунарский Мировий Сждия съ присждатата си отъ 24-й Декемврий 1884 год. № 388, възъ основание чл. 65 отъ Закона за Горитѣ, осждилъ Балджи Хасанъ Османовъ на 180 лева глоба и 90 лева като възнаграждение за причинената поврѣда отъ изработенитѣ 9 дьски—всичко 270 лева. По въззивна жалба на подсждимия, дѣлото се е разглѣдало отъ Руссенский Окр. Сждъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Доказва ли се че Балджи Хасанъ Османъ е отсѣкалъ 9 дъски липови за диканя отъ Правителственната гора безъ нуждната квитанция?"—„Не, не се доказва." —2-о) „Виновенъ ли е за това Балджи Хасанъ Османовъ, че е продавалъ въ г Раздрадъ 9 (деветъ) дъски липови за диканя?"—Не, не е виновенъ" — съ присждата си отъ 25-й Маи 1885 год. № 75, отмѣнилъ присждата на Мировий Сждия и оправдалъ Балджи Хасанъ Османовъ. Срѣщу присждата на Окржжния Сждъ, Руссенското Окр. Управление подава кассационна жалба въ която излага: 1-о) „Че Руссенския Окр. Сждъ не

правилно е приспособилъ въ дадения случай чл. чл. 43, 60, 65 и 67 отъ Устава за Горитѣ. 2-о) Че по това дѣло сѫ нарушени чл. 86 отъ Гражданското Сѫдопроизводство и ст. ст. 186, 187 и 701 отъ Врем. Сѫдебни Правила, защото Сѫдътъ е игнориралъ самопризнанието на подсѫдимия исказано предъ Мировий Сѫдия.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора за разрѣшението на това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Щомъ Окрѫжния Сѫдъ призналъ обвинението *за не доказано*, както се види отъ въпросния листъ, то не може да става и дума за приспособлението на Наказателнитѣ распорѣждания какъвто е и 65 членъ отъ Устава за горитѣ. Слѣдователно, първото оплакване е неосновательно. 2-о) Отъ една страна, законътъ не задължава безъ друго *абсолютно* да се издаватъ обвинителни присѫди, когато подсѫдимия се признава за виновенъ въ дѣяние което му се отдава, защото и самопризнанието подлѣжи на *контролъ* отъ страна на сѫдията относително вѫтрещното му съдържание, относително достовѣрностьта му, а пакъ отъ друга страна, дали самопризнанието на обвиняемия трѣбвало да ся вземе въ внимание при опредѣление въпросътъ за виновностьта му и да ли трѣбвало да бѫде то достаточно основание за *обвинителна* присѫда, като въпросъ по сѫщтство на дѣлото, възъ основание чл. 5 отъ Сѫдоустройството, не подлѣжи на контролъ отъ страна на Върховний Кассационенъ Сѫдъ.

Водимъ отъ горѣизложеното съображение, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Руссенското Окр. Управление, срѣщу присѫдата на Руссенский Окр. Сѫдъ отъ 25-й Маи 1885 год. № 75, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неосновательна, да ся остави безъ послѣдствие. —

РѢШЕНИЕ № 21

Г София, 25-ий Януарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на седемнадесетий Януарий хилядо

осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при пом.-Секретарьтъ: Ив. К. Тошковъ и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Неновичъ углавно дѣло № 18 по описътъ, на Никола Константиновъ Чева изъ г. Руссе, Елински подданникъ, осѫденъ на 8 турски лири глоба за нарушение Питейния Уставъ. —

Странитѣ неприсѫтствуваха. —

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: По предложението на Прокурора при Руссенский Окр. Сѫдъ ся възбудило предъ Руссенский Окр. Сѫдъ углавно преслѣдвание срѣщу Никола Константиновъ Чева по обвинението му въ търгувание съ спиртливи питиета безъ да е ималъ слѣдуемия за това патентъ. Руссенския Окр. Сѫдъ разглѣдалъ дѣлото и съ присѫдата си отъ 9 Августъ 1884 год. № 137, на основание чл. чл. 11 и 12 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания, осѫдилъ Никола Константиновъ Чева на 8 лири турски глоба или въ случай на несъстоятелность да издържи 45 дневенъ затворъ. По въззивна жалба на подсѫдимия дѣлото ся разглѣдало отъ Руссен. Аппел. Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1-о) „Виновенъ ли е подсѫдимия Никола Константиновъ Чева въ това, че той прѣзъ втората половина на 1883 год е продавалъ въ дюкена си питиета на дребно безъ патентъ?“—„Да. виновенъ.“ 2-о) „Правилно ли е наложено наказанието на подсѫдимий Никола Чева, отъ първостепенното Сѫдилище?“ — „Да, правилно“ — съ присѫдата си отъ 31 Май 1885 год. № 137 подтвърдилъ напълно присѫдата на Руссен. Окр. Сѫдъ. Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба подсѫдимия Чева ся оплаква: 1-о) Че Руссенский Аппелат. Сѫдъ е нарушилъ ст. 873 отъ Врем. Сѫд. Правила, защото не го е призовалъ да присѫтствува при разглѣжданието на дѣлото. 2-о) Че Руссенский Аппел. Сѫдъ неправилно е приспособилъ къмъ дѣянието му чл. чл. 11 и 12 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания, защото не е констатиралъ умишленность.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Нееднократно е разяснявано отъ Вър-

ховний Кассац. Сѫдъ, че призоваванието на странитѣ да присѫтствуватъ при Аппелативното разглѣждание на дѣлото имъ е въпросъ по сѫществото на дѣлото и зависи напълно отъ Сѫдилището, което разглѣдва дѣлото по сѫщество и не подлѣжи на провѣрявание отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ. Отъ производството на дѣлото ся вижда, че Русенский Аппелат. Сѫдъ съ опредѣлението си отъ 2-ий Априлий 1885 год. № 176 (л. 8 II) е разрѣшилъ този въпросъ отрицателно и възъ основание това свое опредѣление е разглѣдалъ дѣлото въ отсѫтствието и безъ призоваванието на подсѫдимия. Слѣдователно, оплакванието на подсѫдимия по този въпросъ е неоснователно. 2-о) Спорѣдъ както е и другъ пѫть разясняванo отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, нарушенията на Питейния Уставъ съставляватъ отдѣленъ родъ престѫпления, които предъ видъ, че нанасятъ ущербъ на фискалнитѣ интереси на държавата, ся подвъргнуватъ на наказание независимо отъ свойствата на пубужденията, които сѫ ги предизвикали. Вслѣдствие на това *отсѫтствието на умислъ* въ този родъ престѫпления никога неможе да послужи за основание да ся намали наказанието имъ, а толкозъ по-вече да не имъ ся вмѣни въ вина. Въ самия питейнъ уставъ и въ самитѣ Наказат. Распорѣждания нѣма исказано, че нарушенията на Питейния Уставъ подлѣжѫтъ на наказание само когато е доказано, че тѣзи нарушения сѫ извършени умишленно, а напротивъ, подобнитѣ престѫпления подлѣжѫтъ на наказание независимо отъ това, да ли сѫ направени умишленно, по неосторожность, по небрежность въ испълнение на обязанноститѣ си или по незнание, въ тѣзи случаи достатъчно е само *констатираното нарушение*. Въ 12 членъ отъ Наказат. Распорѣждания е предвидено наказание за ония, които търгуватъ съ спиртливи питиета *безъ патентъ*. Русенский Аппелат. Сѫдъ съ въпросния си листъ е призналъ подсѫдимия за виновенъ въ търгувание съ питиета безъ патентъ. Слѣдователно, предъ видъ на горѣизложеното, съвършено правилно е приспособилъ къмъ дѣянието му помѣнатия членъ. Заради отова и оплакванието му е неоснователо.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Никола К. Чева, срѣщу присѫда-

та на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 31 Май 1885 година № 137, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 22

Г. София, 25-ий Януарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на седемнадесетий Януарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Пом.-Секретарьтъ: Ив. К. Тошковъ и въ присѫтсвието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Зографски углавно дѣло № 19 по описътъ на Ангела Петровъ изъ с. Орѣхово (Руссенско), оправданъ по обвинението му въ сѣчение пръти отъ Правителственна гора.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Руссенский Околийский Мировий Сѫдия съ присѫдата си отъ 21-ий Декемврий 1884 година, възъ основание чл. 65 отъ Закона за горитѣ, осѫдилъ Ангела Петровъ да заплати на хазната 40 лева голобо за дѣто е насѣкалъ една кола пръти безъ позволителенъ билетъ. По въззивна жалба на Ангелъ Петровъ Руссенский Окр. Сѫдъ като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като призналъ Ангелъ Петровъ за виновенъ въ туй че отсѣкалъ една кола пръти безъ позволителенъ билетъ, съ присѫдата си отъ 20 Мaия 1885 год. № 68, възъ основание чл. 85 и 131 отъ Углавното Сѫдопроизводство *опредѣлилъ*: подсѫдимия Ангелъ Петровъ да ся счита по Сѫдъ оправданъ. Срѣщу тази присѫда Руссенското Окрѫжно Управление подава въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба въ която се оплаква: „че Руссенский Окрѫженъ Сѫдъ е нарушилъ чл. 65 отъ Устава за горитѣ."

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Прокурора,

взе въ съображение: На постановения отъ Руссенский Окржженъ Сждъ по сжщество на дѣлото въпросъ: „Доказва ли се че Ангелъ Петровъ е отсѣкалъ една кола прьти отъ Правителствената гора, безъ да е билъ снабденъ съ позволителенъ патентъ" Сждътъ е отговорилъ: „Не, не се доказва." Въ основание на тъй разрѣшения въпросъ Сждътъ е издалъ по това дѣло *оправдателна* присжда, а тъй като при издаванието на оправдителна присжда не ся прилага никакъвъ материаленъ Законъ, то и оплакванпе въ този случай за нарушение на 65 чл. отъ Устава за горитѣ нѣма си мѣстото. Слѣдователно, оплакванието на кассатора, по този въпросъ — е неосновательно.

Водимъ отъ горѣизложенитѣ съображения Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Руссенското Окржжно Управление, срѣщу присждата на Руссенский Окр. Сждъ отъ 20 Маия 1885 г. № 68, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сждопроизводство, като неоспователна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 23

Г. София, 25-й Януарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I-ий. Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на седемнадесетий Януарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Помощ-Секретарьтъ: Ив. К. Топковъ и въ присжтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Зографски углавно дѣло № 20 по описътъ на Халилъ Ибрямовъ Кьороглу изъ гр. Тутраканъ, осжденъ на три години затворъ въ окови за наранявание съ ножъ брата си Сюлейманъ Кьороглу.

Странитѣ неприсжтствуваха. —

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурора при Руссенский Аппелативенъ Сждъ съ обвинителенъ актъ отъ 30 Маия 1884 год. предалъ на сждъ, безъ участие на сж-

дебни заседатели, Халилъ Кьороглу по обвинението му въ нараняване съ ножъ брата си Сюлейманъ Кьороглу—престжпление предвидено въ чл. 177 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Руссенский Окржженъ Сждъ като разгледалъ това дело и следъ като призналъ подсждимия за виновенъ въ приписваемото му престжпление, съ присждата си отъ 12 Юлий 1884 год. № 122, осждилъ Халила Кьороглу на три години затворъ въ окови. По въззивна жалба на подсждимия Руссенский Апплативенъ Сждъ като разгледалъ това дело, и следъ като призналъ подсждимия за виновенъ въ туй, че на 20 Маия 1884 год е нанесълъ съ ножъ на брата си Сюлеймана две рани на десната ржка, отъ които едната му причинила безъ действие на сжщата ржка,—съ присждата си отъ 24 Майя 1885 год № 129, потвърдилъ напълно присждата на Руссенский Окржженъ Сждъ. Срещу тази присжда подсждимия подава въ Върховний Сждъ кассационна жалба, въ която се оплаква: че къмъ деянието му неправилно е приспособенъ чл. 177 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ.

За разрешение на това дело, Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: Отъ въпросния листъ на Руссенский Аппелативенъ Сждъ се констатира, че подсждимия Халилъ Ибряимовъ е нанесжлъ съ ножъ на брата си Сюлеймана две рани на десната ржка, отъ които едната му причинила *бездействие* на дестната ржка, а пъкъ споредъ чл. 177 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, който съ нараняване или биение отрежи некому единъ членъ отъ тѣлото и му причини *недействование* на члена, освенъ че плаща разноските за лекуванието, туря ся въ окови на три години. Отъ издадената по туй дело присжда ся вижда, че подсждимия е осжденъ на три години затворъ. Следователно чл. 177 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ напълно отговаря на онова злодеяние, въ което подсждимия Халилъ Ибряхимовъ е признатъ за виновенъ. Отъ изложеното става явно, че въ дадения случай чл. 177 е правилно отъ Сждътъ приспособенъ къмъ констатираното злодеяние, заради това оплакванието на кассатора е неосновательно. —

Ржководимъ отъ горните съображения. Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДЕЛЯВА: Кассационната жал-

ба на Халилъ Ибрямъ Кьороглу, срѣщу присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, отъ 24-ий Маия 1885 год. № 129, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 24

Г. София. 1-ий Февруарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и първий Януарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Пеновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ Патьо Г. Крайовский, и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло № 21 по описътъ на Хаджиоглу Мехмедъ изъ гр Руссе, осѫденъ на двѣстѣ лева глоба, за продаванне тютюнъ безъ патентъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Руссенский Окр. Сѫдъ съ присѫдата си отъ 20 Мартъ 1884 год. № 40, възъ основание на чл. 7 отъ Наказателнитѣ распорѣждания за нарушения на Табачния и Питейния Устави, осѫдилъ Мехмедъ Хаджиоглу на глоба 200 лева, слѣдъ като го призналъ за виновенъ въ това, че е продавалъ въ завѣдението си тютюнъ безъ патентъ. По възивна жалба на подсѫдимий дѣлото се е разглѣдало отъ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, който слѣдъ като го призналъ за виновенъ въ това, че той презъ втората половина на 1883 година е продавалъ въ дюгеня си, въ гр. Руссе, тютюнъ на дрѣбно безъ да бѫде снабденъ съ надлѣжния патентъ,—съ присѫдата си отъ 6 й Юний 1885 год. № 155 потвърдилъ напълно присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ. Срѣщу присѫдата на Аппелативний Сѫдъ подсѫдимыятъ Мехмедъ Хаджиоглу, подава кассационна жалба въ която излага: „че къмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 7 отъ Наказателнитѣ

Распорѣждания, а е трѣбвало да се приспоооби чл. 26 отъ Уставътъ за Наказанията.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 7-ий чл. отъ Наказателнитѣ Распорѣждания за нарушение на Табачния и Питейния Уставъ гласи: „фабрикитѣ, които ся противятъ на посещенията отъ акцизнийтъ надзоръ ще ся затварятъ.“ —

„Лицата които продаватъ въ дюгянитѣ си и магазийтѣ си, безъ патентъ: тютюнъ, цигари, цигарети и други тютюневи издѣлия на часьтъ ся затварятъ. Освѣнъ това тѣ ще претьрпятъ една глоба равна съ десетъ пѫти суммата на патентътъ, съразмѣрно съ разрядътъ на когото принадлѣжатъ и по расписаньето за градоветѣ и селата приложено на Табачнийтъ Уставъ.

Тъй сѫщо лицата, които продаватъ безъ патентъ тютюни на разносъ т. е. съ ходение по селата и градищата, наказватъ се съ глоба, десѣтъ пѫти сумата на патентътъ за право продавание на разносъ.“—Констатираното отъ Аппелативний Сѫдъ въ въпросния му листъ напълно отговаря на предвидѣното въ по горѣказания членъ престѫпно дѣяние, а именно: *продаванне въ дюгяна тютюнъ на дребно безъ патентъ.* Слѣдователно, оплакванието е неосновательно.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Хаджиоглу Мехмедъ, срѣщу присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 6 й Юний 1885 год. № 155, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неосновательна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 25

Г. София, 1-ий Февруарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I ий. Върховний Касеационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и първий Януарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель:

Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора: Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло № 22. по описътъ на Пенча Кара-Дочевъ, изъ колиби Трапето, Троянска Околия, осѫденъ на единъ мѣсеченъ затворъ за кражба на два овна и една овца.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Владъ Христовъ, изъ г. Троянъ, съ прошение до Троянския Мировий Сѫдия по поводъ на което е било произведено и полицейско дознание, възбудилъ углавно преслѣдвание срѣщу Пенча Кара-Дочевъ, изъ махала Трапето (Троянско), по обвинение въ кражба на една овца и два овна отъ овцетѣ му. Мировий Сѫдия, като разглѣдалъ дѣлото и признвлъ подсѫдимия Пенчо Кара-Дочевъ за виновенъ въ преписиваемото му прѣстѫпно дѣяние, съ присѫдата си отъ 27 й Ноемврий 1884 год. подъ № 714, осѫдилъ го възъ основание 127 членъ отъ Устава за Наказанията, на единъ мѣсецъ тъмниченъ затворъ. По аппелативна жалба на подсѫдимия, дѣлото е било разглѣдано отъ Ловченский Окрѫженъ Сѫдъ, който съ присѫдата си отъ 15 й Юний 1885 год. № 36, подтвърдилъ напълно присѫдата на Троянский Мировий Сѫдия. Недоволенъ отъ присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ, подсѫдимий Пенчо Кара-Дочевъ, подава въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба, въ която моли да се отмѣни присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ като указва на нарушения 58, 85, 86 и 63 членове отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: Не едно кратно вече е разяснявано, че кражба на едрия и дребния добитъкъ, както овни и овци, е прѣстѫпление предвидено отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, а слѣдователно възъ основание 1-й членъ отъ Углавното Сѫдопроизводство и 2-ий членъ отъ Допълнението към Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила, — подобни дѣла сѫ подсѫдни на Окрѫжний Сѫдъ, като на първа инстанция.

Водимъ отъ горѣизложеното Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1-о) Присѫдата на Ловченский Окрѫженъ Сѫдъ отъ 15 й Юний 1885 год. № 36, защото сѫ

нарушени чл. 224, отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, чл. чл. 1-й отъ Углавното Сждопроизводство и 2-й отъ Допълнението към Врѣменнитѣ Сждебни Правила, съ силата на чл. 137 п. 3-й отъ Углавното Сждопроизводство—да ся отмѣни, като сжщеврѣменно ся оничтожатъ производствата по това дѣло, както на Мировий Сждия, така и на Окржжний Сждъ; 2-о) Дѣлото за да му се даде далнейше по закона движение, да ся испроводи възъ основание чл. 1 й отъ Допълндниeто къмъ Врѣменнитѣ Сждебни Правила до Прокурора при Ловченский Окржженъ Сждъ.

РѢШЕНИЕ № 26

гр. София, 1-ий Февруарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I-ий. Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣленне, на двадесеть и първий Януарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сждебно засѣдавние, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присжтствието на Прокурора: Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Неновичь, углавно дѣло № 23 по описьтъ на Кадиръ Ходжа Хюсеиновъ, изъ село Водица (Разградско), оправданъ по обвинението му въ нарушение Табачния Уставъ.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурора при Разградский Окр. Сждъ съ предложението си отъ 26-й Маи 1884 год. № 261, предалъ подъ Сждъ Кадиръ Ходжа Хюсеиновъ по обвинението му въ дробение тютюнъ вънъ отъ фабрикитѣ и въ пушение сжщия тютюнъ не бандероленъ. Разградский Окр. Сждъ разглѣдалъ дѣлото и съ присждата си отъ 27-ий Августъ 1884 год. № 36 на основание чл. чл. 3, 9 и 11 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания, осждилъ Кадиръ Ходжа Хюсеиновъ на 5 лири турски глоба и 84 стотинки бандеролно и акцизно право или пакъ въ случай несъстоятелнось да заплати присждената му сумма да издържи 28 $^1/_2$ дни арестъ. По въззивна жал-

ба на подсѫдимия дѣлото се е разглѣдало и отъ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: „Виновенъ ли е подсѫдимия Кадиръ Ходжа Хюсеиновъ въ това, че намѣриния у него 16 драма тютюнъ отъ Финансовия Наглѣдникъ на 20-ий Августъ 1883 год. е билъ нарѣзанъ отъ него съ ножъ вънъ отъ фабрикитѣ?—Не, невиновенъ“—съ присѫдата си отъ 10-й Юний 1885 год. № 159, отмѣнилъ присѫдата на Разградский Окр. Сѫдъ и оправдалъ подсѫдимия Кадиръ Ходжа Хюсеиновъ.—Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, Разградското Окр. Управление, Отдѣление Финансово, ся оплаква, че Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ за да издаде оправдателна присѫда по настоящето дѣло, неправилно е истълкувалъ чл. 9 отъ Врем. Нарѣдби за акциза на тютюня.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Подсѫдимия Кадиръ Ходжа Хюсеиновъ ся обвинява първоначално въ дробение тютюнъ вънъ отъ фабрикитѣ и пушение този тютюнъ безъ бандеролъ и безъ акцизъ. Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ съ въпросния си листъ е отрекълъ приписиваемото на подсѫдимия престѫпление и го е оправдалъ по Сѫдъ. Освѣнъ това спорѣдъ чл. 9-ий отъ Временнитѣ Нарѣдби за акциза на тютюня, же само че не ся запрещава на производителитѣ надробяванието вънъ отъ фабрикитѣ и испушванието безъ бандеролъ и акцизъ *нѣколко* драма отъ собственния си тютюнъ, нъ имъ се дава пълно право да надробятъ и испушятъ *цѣли 12 оки.* Слѣдователно, оплакванието на Разградското Окр. Управление е неосновательно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Разград. Окрѫжно Управление, срѣщу присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 10-ий Юний 1885 год. № 159, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неосновательна, да се остави безъ послѣдствие. —

РѢШЕНИЕ № 27

Г. София, 1-ий Февруарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I ий. Върховний Кассационенъ Съдъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и първий Януарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито съдебно заседание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присжтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша дъложеното отъ членътъ Неновичь углавно дѣло №. 24 по описътъ на Берберъ Хюсеинъ Ахмедовъ, изъ с. Водица (Разградско), оправданъ по обвинението му въ нарушение Табачния Уставъ.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурора при Разградский Окржженъ Сждъ съ предложението си отъ 26-ий Маи 1884 год. №. 260, предалъ подъ Сждъ Берберъ Хюсеинъ Мехмедовъ по обвинението му въ нарушение тютюневий уставъ. Разградский Окржженъ Сждъ разглѣдалъ дѣлото и съ присждата си отъ 27 Августъ 1884 год. №. 35, на основание чл. чл. 3, 9 и 11 отъ Накавателнитѣ Распорѣждания осждилъ подсждимия Берберъ Хюсеинъ Ахмедовъ на 5 л. турски глоба и 1 левъ и 6 1/2 стотинки бандеролно и акцизно право или пъкъ 28 1/2 дни арестъ. По възивната жалба на подсждимия, дѣлото ся разглѣдало и отъ Руссенский Аппелативенъ Сждъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото му въпроси: 1-о) „Виновенъ ли е подсждимий Берберъ Хюсеинъ Ахмедовъ въ това че той презъ Августъ мѣсецъ 1883 год. е рѣзалъ съ ножъ намѣренийтъ въ табакерата му 20 драма тютюнъ, вънъ отъ фабрикитѣ?“ — „Не, невиновенъ.“ 2-о) „Върху коя отъ странитѣ да се възложатъ станалитѣ сждебни разноски по дѣлото?“—„Върху хазната“—съ присждата си отъ 5-й Юний 1885 год. №. 147, отмѣнилъ присждата на Разградския Окржженъ Сждъ и оправдалъ подсждимия. Въ подадената си срѣщу тая присжда кассационна жалба, Разградското Окржжно Управление, Отдѣление Финансово, ся оплаква, че Руссенский Аппелативенъ

Сѫдъ, за да издаде оправдателна присѫда по това дѣло, неправилно е истълкувалъ чл. 9-й отъ Времен. Нарѣдби за акциза на тютюня. —

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Подсѫдимия Берберъ Хюсеинъ Ахмедовъ ся обвинява въ нарушение Табачния Уставъ чрѣзъ дробение тютюнъ вънъ отъ фабрикитѣ и пушение този тютюнъ безъ бандероли и безъ акцизъ. Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ съ въпросния си листь е отрѣкълъ приписиваемото на подсѫдимия прѣстѫпление и го е оправдалъ по Сѫдъ. Освѣнъ това, спорѣдъ чл. 9-й отъ Врѣм. Нарѣдби за акциза на тютюня, не само че не ся запрещава на производителитѣ надробяванието вънъ отъ фабрикитѣ и испушванието му безъ бандероли и акцизъ *нѣколко* драма отъ собствения си тютюнъ, нъ имъ ся дава пълно право, да надробятъ и испушятъ *цѣли 12 оки.* Слѣдователно оплакванието на Разградското Окрѫжно Управление е неосновательно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Разградското Окрѫжно Управление, срѣщу присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, отъ 5-й Юний 1885 год. № 147, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неосновательна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 28

Г. София, 1-ий Февруарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и първий Януарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора: Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членьтъ Зографски углавно

дѣло № 25, по описътъ на Янко Апостоловъ, изъ гр. Шуменъ, осѫденъ на петнадесеть дена затворъ, за опитвание въ кражба.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Шумненский Мировии Сѫдия съ присѫдата си отъ 31-й Декемврий 1884 год. № 274, връзъ основание чл. 127 отъ Устава за Наказанията, осѫдилъ Янко Апостоловъ на единъ мѣсецъ тъмниченъ затворъ, по обвинението му въ опитвание да извърши кражба. По възивна жалба на подсѫдимия, Шумненския Окрѫженъ Сѫдъ като разглѣдалъ това дѣло, съ присѫдата си отъ 30 Априлий 1885 год. № 107, връзъ основание чл. чл. 127 и 130 отъ Устава за Наказанията, видоизмѣнилъ присѫдата на Мировий Сѫдия така: осѫдилъ Янко Апостоловъ на 15 дена тъмниченъ затворъ." Срѣщу тъзи присѫда, подсѫдимия подава въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба, въ която се оплаква: 1-о) Че по това дѣло сѫ нарушени чл. чл. 8 п. 1, 2, 9 и 14 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото Тодоръ Д. Поповъ е взелъ участие по това дѣло, като частенъ обвинитель, 2-о) Че е нарушенъ чл. 62 п. 2-й отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото сѫ распитани въ качество на свидѣтели Спасъ Кассабовъ и Добра Станчева. 3-о) Че сѫ нарушени чл. чл. 7 и 8 п. 1-ий отъ Устава за Наказанията, защото сѫдътъ не е взелъ въ внимание нетрезвеното му положение, при опитванието му въ извършвание кражба, 4-о) Че къмъ дѣянието му неправилно сѫ приспособени чл. чл. 127 и 130 отъ Устава за Наказанията. 5-о) Че е нарушенъ чл. 129 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото не е било предложено на странитѣ помирявание.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: 1-о) Отъ полицейския актъ, съставенъ по това дѣло, ся вижда, че подсѫдимия Янко Апостоловъ е прескочилъ презъ дувара въ двора на Тодоръ Д. Поповъ съ намѣрение да краде, вслѣдствие на което полицията като извършила своеврѣменно полицейско по това дѣло дознание, предала дѣлото на Мировий Сѫдия (чл. 14 отъ Углав. Сѫдопроизводство). А отъ сѫдебния протоколъ на Мировия Сѫдия ся констатира, че Тодоръ Д. Поповъ е фигурир алъ въ това дѣло въ качество на тъжитель и об-

винитель, като потърпевшь и е искалъ като такъвъ да се осъди подсъдимия на приличното за неговия постъпокъ наказание. Сорѣдъ буквалния смисълъ на чл. 14 отъ Углавното Съдопроизводство, лицата, които съ претърпели врѣдъ или загуба отъ престъпното дѣяние или които съ ся потвьргавали на подобно нѣщо, ако и да не е извършено самото престъпление, стига само да е имало опитвание—позволение отъ страна на подсъдимия, могътъ и сами да се обръщатъ направо къмъ мѣстната полиция, която е длъжна да направи потрѣбнитѣ издирвания и за резултата да съобщи своеврѣменно на Мировия Съдия. Въ дадения случай, както се вижда, дѣлото е било захванато по точното указание на самия законъ. Отъ друга страна закона забранява на потърпевшитѣ отъ престъплението лица, да се явяватъ като обвинители *сами* по публични престъпления, подсъдни на общитѣ съдебни мѣста (чл. 1 отъ Допъл. къмъ В. С. Пр.) Слѣдователно, отъ изложеното става явно, че по престъпленията подсъдни на Мировитѣ Съдии, могътъ да ся явяватъ като обвинители чрѣзъ мѣстната полиция. Заради това първото оплакване на кассатора е неосновательно. 2-о) Членъ 62 отъ Углавното Съдопроизводство категорически исчислява случаитѣ кога и какви именно лица немогътъ да бъдътъ распитани по извѣстно дѣло въ качество насвидетели. Въ дадения случай, както ся констатира отъ дѣлото, свидѣтелитѣ Спасъ Кассабовъ и Добра Станчева съ били распитани като такива по *съгласието и на двѣтѣ страни*. Никакъвъ отводъ по чл. 62 отъ Углавното Съдопроизводство срѣщу тѣзи свидѣтели не е билъ своеврѣменно заявяванъ отъ подсъдимия. Слѣдователно и второто оплакване на кассатора, като не ся оправдава отъ дѣлото—е неосновательно. 3-о) Както отъ производството на дѣлото, така също и отъ съображенията на потъжената присъда ся вижда, че нито дума отъ страна на подсъдимия не е станала за неговото нетрезвено състояние при опитванието му на кражбата, въ която се обвинява, вслѣдствие на което и Съдътъ отъ своя страна, като не му билъ предоставенъ случай да трактува върху този въпросъ при разрѣшаванието на дѣлото, то и рѣчь не е станало отъ Съдътъ за извинителни по този случай причини, или за смегчающи по дѣлото обстоятелства, нѣщо, което може да става само въ такъвъ случай,

когато Сѫдътъ констатира причинитѣ и обстоятелствата, посочени въ чл. 7 и 8 п. 1-ий отъ Устава за Наказанията. Слѣдователно и това оплакване на кассатора, като голословно — е тоже неоснователно. 4-о) Членъ 130 отъ Устава за Наказанията гласи „*за опитваие да открадне* нъ несполучилъ по независящи отъ крадящия обстоятелства, виновния ся наказва като за кражба." Въ дадения случай подсѫдимия е признатъ отъ Сѫдилищата по сѫщество за виновенъ въ опитвание да открадне, слѣдователно приложението на чл. 130 отъ Устава за Наказанията къмъ констатираното отъ Сѫдътъ престѫпление е правилно. Заради това, и оплакванието на кассатора по този въпросъ е неоснователно. 5-о) Само дѣла по праватни, частни престѫпления, за които възбуждението на угълавно прeслѣдвание зависи отъ волята на частни лица, може да става помиряванне и слѣдователно само *подобни дѣла* могѫтъ ся прекратяватъ съ помиряванне. Въ дадения случай прѣдмета на дѣлото е *кражба*, а като такъва, то неможе да подлѣжи на помиряванне, тъй като това престѫпление по силата на 16 —18 членъ отъ Устава за Наказанията ся прислѣдва отъ самия законъ мимо волята даже на потърпевшето лице. Слѣдователно, и това оплаквтние на кассатора е неоснователно.

Рѫководимъ отъ горѣизложенитѣ съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Янко Апостоловъ, срѣщу присѫдата на Шуменский Окрѫжеиъ Сѫдъ отъ 30-й Априлъ 1885 год. № 107, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 29

Г. София, 1-й Февруарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Угълавното Отдѣление, на двадесеть и четвъртий Януарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель:

Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Под.-Секретарьтъ: Ив К. Тошковъ и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Председательтъ углавно дѣло № 26 по описътъ на Нури Юмеровъ Шекерджи, изъ гр. Орѣхово, осѫденъ на три години затворъ въ окови за нараняванне рѫката на Хюсеинъ Каджоглу, изъ сѫщий градъ. Отъ странитѣ присѫтствува защитника на кассатора Д-ръ Я. Геровъ.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурорский Надзоръ при Ряховский Окрѫженъ Сѫдъ съ обвинителенъ актъ, съставенъ на 24-й Мартъ 1884 год. предава на Сѫдъ, съ участието на сѫдебни засѣдатели, жительтъ отъ гр. Ряхово Нури Юмеровъ Шекерджи по обвинението му въ това, че той съ ножъ е наранилъ лѣвата рѫка на Кадж-оглу, отъ което нараняване му ся е причинило недѣйствието на двата прьста отъ лѣвата му рѫка—злодѣяние предвидено отъ 177 чл. на Отоманский Наказателенъ Законъ. Окрѫжний Сѫдъ, слѣдъ като постановилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1-о) Отъ сѫдебното дирение констатира ли ся фактътъ на престѫпното дѣяние, което е предмѣтътъ на разискване по това дѣло въ днешното засѣдание т. е. доказва ли се, че Юсеинъ Кадж-оглу е билъ нараненъ съ ножъ въ лѣвата рѫка, отъ което нараняване му се е причинило недѣйствуване на двата му прьста?"—„Да, констатира се, че е билъ ръгнатъ съ ножъ отъ което му се причинило недѣйствие въ двата му прьста." 2 о) „Отъ сѫдебното дирение, доказва ли ся, че това престѫпно дѣяние да е извършено отъ подсѫдимия Нури Юмеровъ Шекерджи, т. е. доказва ли се да е той наранилъ съ ножъ лѣвата рѫка на Юсеинъ Кадж-оглу?"—Да, доказва се да го е той рѫгналъ," 3-о) „Виновенъ ли е Нури Юмеровъ Шекерджи, на 23 годишна възрасть, занятие берберинъ, ж. отъ гр. Орѣхово, мюсюлманинъ, мухамеданско вѣроисповѣдание, подъ сѫдъ не бивалъ, въ това, че той вечерьта на 28-й Августъ 1883 год. е наранилъ съ ножъ лѣвата рѫка на Юсеинъ Кадж-оглу отъ което нараняване му се е причинило недѣйствуванието на двата му прьста?"—„Да, виновенъ е." 4-о) „При извършванието на престѫпното дѣяние подсѫдимий Нури Юмеровъ дѣйствувалъ ли е той съ пълно разумяване, когато той е билъ въ не-

трезвенно положение и ако това е извършилъ за своя отбрана, може ли да му се вмѣни въ вина това престѫпно дѣяние?" — „Да, дѣйствувалъ е въ пълно неразумѣвание и престѫпното дѣяние неможе да му се вмѣни въ вина." 5-о) „Като не му се вмѣнява въ вина извършеното престѫпно дѣяние, то подлѣжи ли на наказание?" — „Не, неподлѣжи,"—съ присѫдата си отъ 19-й Октомврий 1884 г. № 44, възъ основание ст. 815 п. 1 и 2 отъ Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила, опредѣлилъ: „Признава подсѫдимия Нури Юмеровъ Шекерджиски за виновенъ въ това, че той е наранилъ Хюсеинъ Каджоглу, отъ което нараняванис му се е причинило недѣйствувание на двата пръста, съ обстоятелство, че стореното отъ него престѫпно дѣяние не може да му се вмѣни вина, тъй като при извършвание на престѫпното дѣяние е дѣйствувалъ несъзнателно, въ слѣдствие на което се освобождава отъ всѣка углавна отговорность по това дѣло". По въззивна жалба на подсѫдимия, дѣлото ся е разглѣдало отъ Софийский Аппелативенъ Сѫдъ, който слѣдъ, като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Виновенъ ли е подсѫдимия Нури Шекерджиевъ въ това, че на 28 й Августъ 1883 год. е наранилъ съ ножъ въ рѫкѫта Хюсеинъ Каджоглу отъ което двата пръсти на послѣдния сѫ останали лишени отъ свободна ловкость и подвижность?"—Да, 2-о) „Може ли да му се вмѣни въ вина на подсѫдимия, тъй като въ извършванието на престѫпното дѣяние е билъ пиянъ?" —„Да, трѣбва да му се вмѣни въ вина, и да му ся приспособи чл. 177 отъ Наказат. Законъ." 3-о) „Трѣбва ли подсѫдимия да заплати разноскитѣ за лѣкуванието и възнаграждение - обезщетение на потърпѣвшия и въ какъвъ размѣръ?" — „Да, трѣбва да му заплати 20 лева за цѣрение и 300 лева за обезщетение." 4-о) „Има ли облекчителни обстоятелства заслуживающи ходатайство прѣдъ Н. ВИСОЧЕСТВО Княза за смѣгчение наказанието на подсѫдимия и въ какъвъ размѣръ?"—„Да, и то отъ три години затворъ въ окови на три мѣсеца затворъ"—съ присѫдата си отъ 27 й Априлий 1885 год. № 49, измѣнилъ присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ така. 1-о) „Осѫжда Нури Шекерджиски на три години затворъ въ окови и на всичкитѣ сѫдебни разноски въ двѣтѣ инстанции." 2-о) „Осѫжда сѫщий да заплати на пострадавший Хюсеинъ Кадж-

оглу за обезщетение и възнаграждение триста франка и 20 лева за цѣрение;“ 3-о) „Да ся ходатайствува прѣдъ Н. ВИСОЧЕСТВО Князя за смѣкчение наказанието на подсждимий отъ три години въ окови на три мѣсеца затворъ.“ Срѣщу присждата на Апелативний Сждъ, подсждимия подава кассационна жалба въ която излага: 1-о) Че към дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 177 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ; 2-о) Че Аппелативний Сждъ е нарушилъ ст. 858 отъ Врѣменнитѣ Сждебни Правила, защото присждилъ възнаграждение на гражданския истецъ повече отъ колкото е искалъ въ първата инстанция.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Аппелативний Сждъ е констатиралъ, че отъ дѣянието на подсждимиятъ Нури Шекерджи двата прьста на една отъ ржцетѣ на пострадавшия Хюсеинъ Каджоглу—даже не е посочено на коя именно ржка—останали *лишени отъ свободна лѣкость и подвижность*, а пакъ 177-я членъ отъ Отоманский Наказателенъ Законъ предвижда нараняваине и удари, съ които ся причинява или *ампутация или недѣйствувание* на единъ отъ членоветѣ l'imputation ou la perte de l'usage d'un membre. Слѣдовлтелно, този членъ е можалъ да ся приспособи само въ такъвъ случай, ако бѣше констатирано, че съ дѣянието на подсждимия Нури Шекерджи ся е причинило ампутация на ржката на потьрпѣвшия или че той е *изгубилъ окончателно способность да дѣйствува съ ржката си въобще*. Апелатив. Сждъ обаче не само, че не е призналъ, че ржката му *въобще не дѣйствува*, или че прьститѣ му *се изгубили способноститѣ да дѣйствуватъ въобще*, нъ само, че *двата прьста* на една отъ ржцетѣ му *сж лишени отъ свободна лекость и подвижность*. Отъ друга страна, към главнитѣ органи на тѣлото, науката и сждебната практика, относятъ ржката въобще, а не частитѣ ѝ като прьсти. Отъ изложеното става явно, че към констатираното отъ Аппелативний Сждъ неправилно е приспособенъ 177 чл. отъ Отоманский Наказателенъ Законъ и оплакванието му е основателно. 2-о) Отъ сждебния протоколъ на Окржжний Сждъ ся констатира, че потьрпѣвшия по това дѣло Хюсеинъ Каджоглу е участвувалъ, като граждански ищецъ, чрѣзъ повѣренника си адвокатъ Иордановичъ, но

размѣрътъ на граждански искъ не е билъ *точно отъ него опредлѣенъ*, а пакь отъ друга страна, Окржжний Сждъ съвсѣмъ оставилъ този въпросъ, относително граждански искъ, безъ разрѣшение. Въ въззивната обаче жалба на гражданския исщецъ изрично е казано, че той иска възнаграждението си, като граждански ищецъ, всичко 5000 гроша, а пакъ Аппелативний Сждъ осждилъ подсждимия да заплати на пострадавшия Хюсеинъ Каджоглу обезщетение 300 франка и 20 лева за цѣрение — всичко 1520 грөша. Отъ изложеното става явно, че Аппелативний Сждъ въ нищо не е нарушилъ 858 ст. отъ Врѣменитѣ Сждебни Правила. Слѣдователно, оплакванието е неосновательно.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присждата на Софийский Аппелативенъ Сждъ отъ 27 Априлий 1885 год. № 49, относително приспособлението на закона—защото неправилно е приспособенъ чл. 177 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ,—да ся отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание само относително опредѣлението на наказанието, спорѣдъ констатираното отъ Аппелативний Сждъ дѣяние—да ся испрати възъ основание чл. 29 отъ Допълнен. къмъ Врѣменнитѣ Сждебни Правила въ Софийский Аппелативенъ Сждъ, въ другъ съставъ.

РѢШЕНИЕ № 30.

Г. София, 1-ий Февруарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I-ий. Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и четвъртий Януарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х, Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Под.-Секретарьтъ: Ив. К. Тошковъ и въ присжтствието на Прокурора: Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Неновичъ углавно дѣло, № 27 по описътъ, на Ивана Тодоровъ и Божилъ Амзинъ, изъ с. Бистрица, Софийско, осждени по на единъ мѣсецъ запирание за самоуправство.—Отъ странитѣ присжтству-

ха потърпѣвшитѣ: Петръ Пенчовъ и Ив. Пеневъ, изъ сѫщото село.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: По предложението на Прокурора при Софийский Окр. Сѫдъ отъ 10 Марта 1884 год № 409 и вслѣдствие предписанието на Соф Окрѫж. Сѫдъ отъ 16 Ноемврий 1884 год. № 11.241, ся възбудило предъ Софийский Околийский Мировий Сѫдия углавно преслѣдванне срѣщу Ивана Тодоровъ и Божила Амзинъ по обвинението имъ въ самоуправство. Соф. Окол. Мировий Сѫдия разгледалъ дѣлото и съ присѫдата си отъ 29 Януарий 1885 год. № 29, на основание чл. 110 отъ Устава за Наказанията, осѫдилъ Иванъ Тодоровъ и Божилъ Амзинъ по на едно мѣсечно запиранне. По въззивна жалба на подсѫдимитѣ дѣлото се е разглѣдало и отъ Софийский Окр. Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ му въпроси: 1-о) „Иванъ Тодоровъ, изъ с. Бистрица, Соф. Околия, виновенъ ли е въ това, че на 19-й Февруарий 1884 когато били събрани всички селяни отъ Бистричката Община въ с. Бистрица за избиранне кметъ, той Иванъ Тодоровъ, заедно съ Божилъ Амзинъ сѫ подбуждали населението да не избира кметъ като най послѣ сѫ изгонили кмета изъ общинската канцелария и въ сѫщото време се задължили да отговарятъ за хранящитѣ ся въ канцеларията 480 франка срѣбърни, събрани за правителственни даждия, които пари прѣзъ нощьта биле откраднати изъ канцеларията?" — „Да, виновенъ." 2-о) „Божилъ Амзинъ, изъ с. Бисрица, Соф. Околия, виновенъ ли е въ това сѫщото обвинение, въ което се обвинява и Иванъ Тодоравъ т. е. заедно да сѫ изгонили кмета изъ канцеларията на Бистричкото Общ. Управление и се задължили да отговарятъ за хранящитѣ се въ тая канцелария 480 фр., които биле откраднати прѣзъ нощьта?" — „Да, виновенъ." 3-о) „Ако ли Иванъ Тодоровъ и Божилъ Амзинъ сѫ виновни въ горѣизложеното престѫпно дѣяние, то на какво наказание отъ Закона подлѣжатъ?" — „На наказанието предвидено въ членъ 110 отъ Устава за Наказанията, които Мировитѣ Сѫдии налагатъ и да заплатятъ откраднатитѣ 480 фр. Правителственни пари — съ присѫдата си отъ 1-й Май 1885 год. № 89, на основание чл. 110 отъ Устава за Наказанията, подтвърдилъ напълно присѫдата на Софийский Околийский Мировий Сѫдия. Въ подадената си срѣщу тая при-

сждa кассационна жалба, подсждимитѣ ся оплакватъ, че Соф. Окр. Сждъ е нарушилъ чл. чл. 121, 122, 123 и 128 отъ Углавното Сждопроизводство, защото не призовалъ при разглѣжданието на дѣлото нито тѣхъ, нито свидѣтелитѣ имъ.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши дѣлото, взе въ съображение: Не еднократно е разяснявано отъ Върховний Кассационенъ Сждъ, че призовованието на участвующитѣ въ дѣлото лица въ втората инстанция не нарушава ни най малко чл. чл. 121, 122, 123 и 128 отъ Углавното Сждопроизводство, тъй като разрѣшението на този въпросъ е предоставено окончателно на втората инстанция и, като въпросъ по сжществото на дѣлото, не подлѣжи на провѣряване отъ Върховний Кассационенъ Сждъ. Отъ производството на дѣлото ся вижда, че то е било назначено за разглѣждание въ отсжтствието на странитѣ, възъ основание на чл. 121 отъ Углавното Сждопроизводство. Слѣдователно, оплакванието на подсждимитѣ е неосновaтелно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Ивана Тодоровъ и Божилъ Амзинъ, срѣщу присждата на Софийский Окр. Сждъ отъ 1-й Мaия 1885 год. № 89, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сждопроизводотво, като неосновaтелна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 31

Г. София, 1-ий Февруарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I-ий. Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и четвьртий Януарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: Иванъ К. Топковъ и въ присжтствието на Прокурора: Гавриилъ О-

рошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Неновичь углавно дѣло № 28 по описътъ, на Хаимъ Сабитай, изъ гр. София, осжденъ на 10 турски лири глоба за продаване тютюнъ на дребно безъ патентъ.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: По предложението на Прокурора при Софийский Окр. Сждъ отъ 30-й Януарий 1884 година № 134, ся възбудило предъ Софийскии Градский Мировии Сждия углавно преслѣдвание срѣщу Хаима Сбаитай по обвинението му въ продавание на дребно ттююнъ безъ патентъ. Софийский Градский Мировии Сждия рзаглѣдалъ дѣлото и съ присждата си отъ 5-й Номврий 1884 год. № 1005, на основание чл. 7 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания по Табачния и Питейния Устави, осждилъ Хаимъ Сабитая на 10 лири турски глоба за въ полза на хазната, или 57 дена простъ затворъ въ случай на несъстоятелность. По въззивната жалба на подсждимия, дѣлото ся разглѣдало и отъ Софийский Окржженъ Сждъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото му въпроси: 1-о) „Хаимъ Сабитай, житель Софийски, виновенъ ли е въ това че презъ първото шесть мѣсечие на 1882 г. е продалъ тютюнъ на дрѣбно въ дюкянътъ си находящи се въ гр. София, улица Алабинска № 11, безъ да е ималъ за това патентъ за право продавание?“—„Да, виновенъ.“ 2-о) „Ако ли Хаимъ Сабитай е виновенъ въ продавание тютюнъ безъ патентъ, то той на какво наказание отъ Закона подлѣжи да ся накажи?“— „На наказанието предвидено въ чл. 7 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания, приспособени за Питейния и Табачния Устави“ — съ присждата си отъ 15-й Февруарий 1885 год. № 35, на основание чл. 7 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания, потвърдилъ напълно присждата на Софийский Градский Мировии Сждия. Въ подадената си срѣщу тая присжда кассационна жалба, подсждимия ся оплаква, че сждилищата по сжщество сж нарушили чл. 58 отъ Углавното Сждопроизводство, защото разглѣдали и рѣшили дѣлото, безъ да призовжтъ и распитжтъ свидѣтелитѣ посочени въ протоколитѣ на Финансовата Администрация.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Нераспитванието на свидѣтелитѣ при

разглѣжданието на дѣлото при Мировии Сѫдия, съставлява пълно нарушение на 58 чл. отъ Углавното Сѫдопроизводство, спорѣдъ, който ако обвиняемия *не ся признава виновенъ*, то Сѫдията испитва най-напрѣдъ свидѣтелитѣ на обвинительтъ, и слѣдъ туй изслушва обвиняемия какво ще представи за свое оправдание, а тъй сѫщо и свидѣтелитѣ, които той представи. Отъ производството на дѣлото ся вижда, че подсѫдимия Сабитай *не ся е признанъ за виновенъ* и че нито Мировия Сѫдия, нито Окрѫжний Сѫдъ, *сѫ распитали единственнитѣ по дѣлото свидѣтели*: Дойчинъ Сабовъ и Богданъ Ангеловъ. Основанието по което Мировии Сѫдия не распиталъ свидѣтелитѣ: „понеже не имъ бѣхѫ врѫчени призовкитѣ, тъй като мѣстожителството имъ е неизвѣстно", не почива на законна почва. Това опущение не ся е поправило и отъ втората инстанция, Окрѫжний Сѫдъ, който *въпрѣки прозбата на подсѫдимия— да ся призовѫтъ и распитѫтъ подписавшитѣ протокола свидѣтели* ги оставилъ тоже непризовани и нераспитани, тогазъ когато спорѣдъ смисълта на помѣнатия членъ, въ подобни случаи втората инстанция, съгласно 123 чл. отъ Углавното Сѫдопроизводство е *обязана* да привове и распита нераспитанитѣ отъ Мировии Сѫдия свидѣтели. Слѣдователно, Окрѫжний Сѫдъ е направилъ сѫщото нарушение, което е направилъ и Мировия Сѫдия и това нарушение на 58 чл. отъ Углавното Сѫдопроизводство въ дадения случай е сѫщественно; заради това оплакванието на подсѫдимия по този въпросъ е основателно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Софийский Окрѫженъ Сѫдъ отъ 15-ий Февруарий 1885 год. № 35, защото е нарушенъ чл. 58 отъ Углавното Сѫдопроизводство, съ силата на чл. 137 п. 2-й отъ сѫщото Сѫдопроизводство, да ся отмѣни, и дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да ся испроводи въ Софийский Окрѫженъ Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 32

Г. София, I-ий Февруарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский

Князь Александръ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесять и четвьртий Януарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: Ив. К. Топковъ и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Зографски углавно дѣло № 29 по описьтъ, на Рашидъ Хюсеиновъ и Тодоръ Христовъ, изъ гр. Руссе, осѫдени на 110 лева глоба за нарушение Питейния Уставъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: По заявлението на Русенското Окрѫжно Управление отъ 27 Августъ 1884 год. № 7862, Руссенский Окр. Сѫдъ, като разглѣдалъ дѣлото на Рашидъ Хюсеиновъ и Тодора Христовъ по обвинението имъ въ нарушение на Питейния Уставъ, съ присѫдата си отъ 29-й Ноемврий 1884 год. № 230, възъ основание чл. чл. 11 и 12 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания—осѫдилъ Рашида Хюсеиновъ и Тодоръ Христовъ да заплатятъ по 5 тур. лири глоба, а въ случай на несъстоятелность да издържатъ по 14 дена затворъ. По виззивна жалба на подсѫдимитѣ това дѣло било разглѣдано и отъ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, който като призналъ подсѫдимитѣ за виновни въ туй, че презъ второто полугодие на 1884 г. сѫ продавали на дребно мѣстни питиета въ завѣдението на Рашида Хюсеиновъ съ патентъ на чуждо име, съ присѫдата си отъ 7-й Юний 1885 год. № 158, връзъ основание чл. 65 отъ Закона за бериитѣ и чл. 116 отъ Питейния Уставъ—видоизменилъ присѫдата на Окр. Сѫдъ така: осѫдилъ Рашида Хюсеиновъ и Тодора Христевъ да заплатятъ на хазната общо 110 лева глоба. Срѣщу тази присѫда, подсѫдимитѣ подаватъ въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба въ която се оплакватъ, че Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ е нарушилъ ст. 873 отъ Врем. Сѫд. Правила, защото не призовалъ при разглѣждането на дѣлото имъ, нито подсѫдимитѣ, нито посоченитѣ отъ тѣхъ свидѣтели.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: Спорѣдъ ст. 873 отъ Временнитѣ Сѫдебни

Правила, привикването на странитѣ, и *равно* и свидѣтелитѣ въ втората инстанция не е задължително, а зависи това отъ усмотрѣнието на Аппелативний Сѫдъ. Отъ опредѣлението на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ подъ № 174 ся вижда, че Сѫдътъ е постиновилъ: „дѣлото да ся разглѣдва безъ присѫтствието на странитѣ, въъ основание ст. 873 отъ Временнитѣ Сѫд. Правила." Да ся провѣри основателностьта на горнѣто опредѣление, необходимо е да ся влѣзне въ оцѣнението на дѣлото по сѫщество, нѣщо което спорѣдъ чл. 5-й отъ Сѫдоустройството не подлѣжи на разсмотрѣние отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ. Слѣдователно оплакванието на кассаторитѣ по този въпросъ е неосновательно.

Рѫководимъ отъ горѣизложеното съображение Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Рашидъ Хюсеиновъ и Тодоръ Христовъ, срѣщу присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 7-й Юний 1885 год. № 158, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неосновательна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 33

Г. София, 1 ий Февруарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и четвъртий Януарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ Ив. К. Тошковъ и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Зографски углавно дѣло № 30, по описътъ на Гьоша Първаровъ, изъ гр. Шуменъ, осѫденъ на три мѣсеченъ затворъ за земание записъ съ измама.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Шуменский Окр. Сѫдъ съ обвинителенъ актъ отъ 22-й Февру-

арий 1884 год. предалъ на Сѫдъ, безъ участие на сѫдебни засѣдатели, Гьошо Трайковъ Пърнаръ, по обвинението му въ зимание съ измама и лукавщина единъ задължителенъ записъ за 450 гроша отъ Мехмедъ Халиловъ,— престѫпление предвидено въ чл. 233 отъ Отоманский Наказат. Законъ. Шумненский Окр. Сѫдъ, като разглѣдалъ това дѣло, съ присѫдате си отъ 25-й Юний 1884 година №. 66, възъ основание чл. 233 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, осѫдилъ Гьоша Трайковъ на три мѣсеца затворъ. По въззивна жалба на подсѫдимия, това дѣло било разглѣдано и отъ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, който като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ това, че той презъ 1883 год. въ качеството си на повѣренникъ на Юнузъ Ибрахимовъ по предложенйето на сѫщия и неговия длъжникъ, Мехмедъ Халиловъ, трѣбвало да направи задължителенъ записъ между тѣхъ, по който Мехмедъ Халиловъ ся обязовалъ да плати на Юнузъ Ибрахимовъ 450 гроша, а той, подсѫдимия, вмѣсто да напиши въ заиися, че Юнузъ Ибрахимовъ е кредиторинъ е написалъ своето име--съ присѫдата си отъ 24 Маи 1885 год. №. 130, видоизмѣнилъ присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ така: осѫдилъ подсѫдимия съгласно чл. 155 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, на 2 години затворъ, но съгласно ст. 885 отъ Врем. Сѫд. Правила, да си остане наказанието наложено отъ Окрѫжний Сѫдъ, а именно на три мѣсеца затворъ. Срѣщу тази присѫда, подсѫдимия подава въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба, въ която ся оплаква: 1-о) Че Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ е нарушилъ ст. 772 отъ Врем. Сѫд. Правила, защото е распиталъ като свидѣтели Мехмедъ Халиловъ и Юнуза Ибрахимовъ. 2 о) Че Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ е нарушилъ ст. 873 отъ Временнитѣ Сѫдебни Правила, защото е разглѣдалъ дѣлото въ негово отсѫтствие.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: 1-о) Спорѣдъ 772 ст. отъ Врем. Сѫдебни Правила, не ся допуща за свидѣтелствувание подъ клятва, въ случяй, че ся предяви отводъ отъ коя да е страна. Отъ сѫдебния протоколъ на Окрѫжний Сѫдъ не ся вижда, щото подсѫдимия, настоящия кассаторъ, да е заявявалъ нѣкакъвъ си отводъ срѣщу горѣспоменѫтитѣ

свидѣтели, съгласно ст. 772 отъ Временнитѣ Сѫдебни Правила. Заради това оплакванието му по този въпросъ като не ся оправдава отъ дѣлото—е неосновател но. 2-о) Сорѣдъ буквалния смисълъ на 873 ст. отъ Врем. Сѫд. Правила, привикванието на лицата, учавствувавши въ дѣлото за да присѫтствуватъ въ втората инстанция, при разглѣждание на дѣлото, не е задължително за Аппелативнитѣ Сѫдилища, а зависи безусловно отъ усмотрението на Сѫдътъ. Въ дадения случай, както ся констатира отъ производството на Аппелативний Сѫдъ, послѣдния е постановилъ: „дѣлото да ся разглѣда безъ странитѣ“ (ст. 873 отъ Врем. Сѫд. Правила). Слѣдователно, и това оплаквание на кассатора е неосновател но.

Рѫководимъ отъ горнитѣ съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Гьошо Пърнаровъ, срѣщу присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 24-й Маия 1885 год. № 130, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неосновател на, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 34

Г. София, 8-ий Февруарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и осмий Януарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Прѣдсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Андрей Маноловъ, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло № 31 по описътъ на Цоня Димовъ, изъ село Лѣсковецъ (Търновско) освободенъ отъ наказание по обвинението му въ съставяние фалшивъ записъ, по причина на констатираната отъ Сѫдътъ давность.—Отъ странитѣ ся яви само Я. Геровъ защитникътъ на подсѫдимия Цоня Димовъ.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Съ обвинителенъ актъ, съставенъ отъ Прокурорский Надзоръ при Търновский

Окр. Сѫдъ на 28 Маи 1883 год.. Цоне Димовъ, изъ с. Лѣсковецъ, предава ся на Сѫдъ, безъ участие на сѫдебни засѣдатели, по обвинението му въ съставяние подложенъ записъ, съ дата отъ 7-ий Априлий 1877 год. отъ името на Никола Петковъ—престѫпление предвидено отъ 155 чл. на Отом. Наказ. Законъ. Окрѫжний Сѫдъ, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1-о „Има ли доказателства, че обвиняемия Цоню Димовъ, изъ с. Лѣсковецъ, е извършилъ фалшифицирание по записа за 69 л. т. дата Априлий 1877 г. като е представилъ прѣдъ Влашката власть вмѣсто потърпевшия Никола Петковъ друго лице подъ сѫщото име Никола Петковъ?“—„Не, нѣма.“ 2-о) „Виновенъ ли е подсѫдимия Цоню Димовъ отъ с. Лѣсковецъ, на върасть 40 години, подъ сѫдъ небилъ, Българ. поданникъ, въ приписиваемото му обвинение, именно че на 1877 г. Априлий мѣсецъ е извършилъ на записа за 69 л. т. фалшифицирание, като е представилъ предъ Влашката власть вмѣсто потърпевшия Никола Петковъ друго такова лице?“—„Не, невиновенъ“ — съ присѫдата си отъ 31 Януарий 1884 год. № 5, призналъ Цоне Димовъ за невиновенъ въ преписуемото му дѣяние и го освободилъ отъ всѣко углавно преслѣдвание. По аппелативенъ протестъ на Прокурора при Търновский Окрѫж. Сѫдъ, отъ една страна, и по аппелативната жалба на гражданския истецъ Никола Петковъ, отъ друга страна, дѣлото се е разглѣдало отъ Руссенский Аппелат. Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Признава ли Сѫдътъ, че записътъ отъ Априлий мѣсецъ 1877 год,. извършенъ въ село Андрашацъ, Яломнишка Околия (Ромѫния), между подсѫдимия Цоню Димовъ и Никола Петковъ, изъ с, Лѣсковецъ (Търновско Окрѫжие), въ който записъ се означава, че Никола Петковъ се задължава на Цоня Димовъ да му заплати 69 лири турски, които билъ взелъ отъ него взаимнообразно и който записъ е засвидѣтелствуванъ отъ кметството на с. Андрашицъ подъ № 168 презъ 1877 г. Априлий 21 е сключенъ безъ знанието и участието на тѫжетельтъ Никола Петковъ?“—„Да, признава.“ 2-о) „Ако Сѫдътъ празнава, че актътъ указанъ въ първий въпросъ, е извършенъ безъ знанието на тъжителя Никола Петковъ, то подсѫдимий Цоню Димовъ ли е извършилъ това дѣяние?“—„Да,

подсждимий Цоню Димовъ." 3-о) „Ако подсждимий е извършилъ това дѣяние, указано въ първий въпросъ, то виновенъ ли е той въ това?"—„Да, виновенъ." 4-о) „Ако подсждимий е виновенъ въ престжпното дѣяние, предвидено въ първий въпросъ, то подъ коя статия да се подведе това негово дѣяние?" „Подъ статия 132, пунктъ II-ий отъ Устава за Наказанията, които Мировийтѣ Сждий налагатъ." 5-о) „Признава ли Сждътъ, че сжществува давность, която погашава, наказанието на подсждимия за престжпното дѣяние, което е извършилъ и което е указано въ първий въпросъ?"—„Да, признава"—съ присждата си отъ 29 Мартъ 1885 год. № 62, опредѣлилъ: „Присждата на Търн. Окр. Сждъ отъ 31 Януарий 1884 год. № 5, издадено по това дѣло, да ся отмѣни напълно, и подсждимий Цоню Димовъ ся признава за виновенъ, съгласно чл. 132 п. 2 отъ Устава за Наказанията, които налагатъ Мировйтѣ Сждий, но тъй като по престжплението, извършено отъ него, сжществува давность, то съгласно 19 членъ отъ сжщий Уставъ той се освобождава отъ наказанието предвидено въ чл. 132 пунктъ 2-ий отъ рѣчений Уставъ." Срѣщу присждата на Аппелативний Сждъ, подсждимиятъ подава касационна жалба, въ която исказва: 1-о) Че Руссенский Аппелативенъ Сждъ основалъ присждата си между друго и на показанията на свидѣтеля Иванъ Костовъ, който никакъ не е билъ распитанъ. 2-о) Че присждата на Руссенский Аппелативенъ Сждъ между друго е била основана и на едно писменно свидѣтелство съ дата отъ 15 Февруарий 1882 г. № 72, дадено на потерпевшия по това дѣло Никола Петковъ отъ нѣкой си Поппеско бивший писаръ въ с. Андрашецъ, Околия Яломица, (Румжния); 3-о) Че въ резолюцията на Руссенский Аппелативенъ Сждъ сжществуватъ сжщественни противорѣчия.

Върховиий Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора за разрѣшение на това дѣло, взе въ съображение: Въ присждата на Аппелативний Сждъ между друго е казано: „Отъ показанията на Иванъ Костовъ, изъ с. Драгижево, Търновский Окржгъ, които сж „дадени подъ клетва предъ бивший Търновский Областенъ „Сждъ при разглѣжданието на Граждански искъ, повдигнатъ отъ Цоня Димовъ срѣщу Никола Петковъ на основание на записьтъ, легаризиранъ отъ кмета на с. Ан-

„драшецъ въ Ромжния, и които сж прочетени въ сждe-„бното засѣдание при разбирателството на настоящето дѣ-„ло отъ първостепенното Сждилище, както и отъ показа-„нието на свидѣтельтъ Василъ Ивановъ отъ сжщето село, „дадени на предварителното и сждебното слѣдствие, ся ви-„жда, че подписитѣ на тия свидѣтели сж били турени на „въпросния записъ отъ друго лице и безъ тѣхното знание.“ Спорѣдъ дѣйствующето Углавно Сждопроизводство, свидѣ-телитѣ по едно углавно дѣло се распитватъ или отъ Сж-дебния Слѣдователь *при предварителното дирение* (641—654 ст. Врем. Сжд. Привила) или пакъ въ *сждебното дирение*, при слушание на дѣлото въ Окржжний Сждъ и въ Аппе-лативний Сждъ (765—790, 882 и 883 ст. ст. Врѣмен. Сждеб. Правила). *Другъ начинъ* за распитвание на свидѣтелитѣ, по-казанията на които могжтъ да служжтъ за основание на присждата, дѣйствующето Углавно Сждопроизводство не предвижда. Иванъ Костовъ никакъ не е билъ распитанъ по това дѣло, като свидѣтель нито при предварителното производство, нито отъ Сждилищата при слушание на дѣ-лото по сжществото му. Отъ друга страна, едно отъ о-сновнитѣ начала на дѣйствующето Углавно Сждопроизво-дство, е *че сждебното дирение трѣбва да ся извърши устно*, само съ исключение, точно и ясно опредѣлено отъ закона (729, 730 и 731 ст. ст. отъ Врем. Сжд. Правила) и посочени-тѣ отъ закона исключения, *като такива*, не могжтъ да ся тълкуватъ *распространително*. Друго едно общеприето и отъ нашето Углавно Сждопроизводство начало е, че при-сждата може да бжде базирана само *възъ такива данни и фактове* (доказателства) *които сж разглѣдани и провѣрени въ самото сждебно засѣдание*. Отъ изложеното става явно, че Руссенский Аппелативенъ Сждъ въ дадения случай е нарушилъ 729 и 795 ст. ст. отъ Врем. Сжд. Правила и това допустнато нарушение е сжщественно—слѣдователно пър-вото оплаквание е основателно. 2-о) Аппелативний Сждъ въ 3-то съображение на присждата си исказва: „Обстоятел-„ствата указани въ 1-ий и 2-ий пунктъ наедно съ свидѣ-„телството, което е дадено на Никола Петковъ отъ бив-„ший писарь при Общинското Управление на с. Андрашецъ „въ удостовѣрение на това, че при легализиранието на за-„писътъ, друго лице ся явило въ канцелариата на име „Никола Петковъ и турило пръстътъ си на тоя записъ,

„а не тъжительтъ Никола Петковъ, познатъ нему отдавна, „което свидѣтелство е легализирано отъ Полицейский Комисаръ и отъ Българското Дипломатическо Агенство въ „Букурещъ и което, колкото и да нѣма сила на Автентиченъ документъ, тъй като не е било провѣрено въ сждебното засѣдание, все пакъ хвърля извѣстна свѣтлина върху дѣлото, довеждатъ до убѣждение че цѣлий записъ е „направенъ безъ волята и знанието на сжщий Никола Петковъ и че това престжпно дѣяние не е извършено отъ „никого другиго, освѣнъ отъ подсждимий Цоня Димовъ, „като лице единственно заинтерисувано въ това.“ Прочитанието на въпросното свидѣтелство сжщо ся намира въ противорѣчие съ 756, 729, 730 и 731 ст. ст. отъ Врем. Сжд. Правила. Углавниятъ процестъ не предвижда въобще предустановени доказателства, а отъ друга страна, не дава на писменнитѣ доказателства каквито и да сж тѣ, значение на едно *безпорно доказателство,* съ други думи, съдържанието на писменнитѣ документи подлѣжжтъ на провѣрка, относително вѣроятностьта, достовѣрностьта си на контролъ и провѣрка и то чрезъ свидѣтелства, на живи лица, исказани предъ органитѣ на Углавния Сждъ по рѣдътъ и начинътъ предписанъ въ Углавното Сждопроизводство, исключение отъ туй общо правило съставлява даннитѣ, констатирани отъ Сждебния Слѣдователь при прѣдварителното дирение или отъ самиятъ Сждъ въ цѣлиятъ му съставъ (583—596, 756, 758 ст. ст. Врем. Сжд. Правила), този начинъ е и *единственния и най-възможния* за удостовѣрение истинностьта на фактоветѣ, изложени въ писменнитѣ документи и актове. Отъ изложеното става явно, че прочитанието на въпросното свидѣтелство сжщо е станало нарушение на 729 ст. отъ Времен. Сжд. Правила и тъй допуснатото нарушение сжщо е сжщественно. Слѣдователно, второто оплакване е основателно. 3-о) Аппелативний Сждъ, отъ една страна, въ резолюцията на присждата си признава Ц. Димовъ за виновенъ въ извършването на престжплението, придвидено отъ 132 чл. п. 2-ий отъ Устава за Наказанията, а отъ друга страна, предъ видъ на съглѣдна отъ него ex—officio давность, освобождава подсждимия Цоню Димовъ отъ наказанието. Такова противорѣчие въ присждата на Аппелативний Сждъ, въ резолюцията й, е станало въпрѣки изричното предписание

на 815 ст. п. 2 отъ Врем. Сжд. Правила, спорѣдъ която Сждътъ постановлява присжда за освобожденieто на подсждимий отъ Сждътъ, когато престжиното негово дѣяние ся покрива съ нѣкоя законна причина за *прекжсованието* на дѣлото. Давность е една отъ законнитѣ причини за прекратяванието на дѣлото. Слѣдователно, и третото оплакване е основателно.

Водимъ отъ всичко горѣизложено Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присждата на Руссенскийъ Аппелативенъ Сждъ отъ 29 Мартъ 1885 год. № 62, защото сж нарушени ст. ст. 729, 795 и 815 п. 2 ий отъ Врем. Сжд. Правила, съ силата на ст. 11 п. п. 1-ий и 7-ий отъ Учреждението на Върховний Сждъ, да ся отмени и дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да ся испрати възъ основание чл. 29 отъ Допъл. къмъ Времен. Сждеб. Правела, въ Руссенский Аппелативенъ Сждъ.

РѢШЕНИЕ № 35

Г. София, 8-ий Февруарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I-ний. Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и осмий Януарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присжтствието на Прокурора: Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло № 32, по описьтъ на Мито Ганчовъ, изъ с. Дикилиташъ (Разградско), оправданъ по Сждъ по обвинението му въ сѣчение дърва отъ Правителственна гора.

Странитѣ непресжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Балбунарский Мировий Сждия съ задочната присжда отъ 29-й Ноемврий 1884 год. № 305, опредѣлява: „Мито Генчовъ отъ с. Дикилиташъ (Разградско) да заплати на Финансовото Отдѣление при Разградското Окржжно Управление, за 39 дървета клиновы и габорови по 40 ст. едното 15 лева и 60 ст.; и 40

дървета липови по 15 ст. едното = 6 лева и двойна глоба =43 лева и 20 ст., а въ случай на несъстоятелность глобата да му се замѣни съ (14) четиринадесеть дневно запиране, а конфискуванитѣ дървета да останатъ за въ полза на хазната.“ По въззивна жалба на подсждимиятъ, дѣлото ся е разглѣдало отъ Руссенский Окр. Сждъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующия по сжществото на дѣлото въпросъ: „Доказва ли се че подсждимий Митю Генчовъ е отсѣкалъ отъ Правителственната гора подъ название „Кара-Кугу“ указанитѣ дървета въ акта на Разградското Окржжно Управление подъ № 2920, отъ 10-й Май 1884 год. до Господина Кеманларский Мировий Сждия?“ — „Не, не ся доказва“ — съ присждата си отъ 2-ий Юний 1885 год. № 83, отмѣнилъ присждата на Мировий Сждия и оправдалъ подсждимия М. Генчовъ. Срѣщу присждата на Окр. Сждъ, Руссенското Окр. Управление подава кассационна жалба въ която исказва. че Руссенский Окр. Сждъ е нарушилъ чл. чл. 60, 65 и 67 отъ Устава за горитѣ, като неправилно го е истълкувалъ.

Върховний Кассационенъ Сждъ слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за разрѣшение на това дѣло, взе въ съображение: Окр. Сждъ, както се види отъ въпросний му листь, е признала, че corpus de licti—събитието на престжпното дѣяние не е доказано, а при такива обстоятелства неможе да става и дума за приспособлението на материялния законъ, а слѣдователно, и за нарушението му, защото само при *обвинителна присжда*, когато ся прилагатъ и приспособляватъ Наказателнитѣ Распорѣждания, може да става дума за нарушение на тѣзи распорѣждания. Отъ изложеното става явно, че оплакванието е неосновательно.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Руссенското Окр. Управление, срѣщу присждата на Руссенский Окр. Сждъ отъ 2-й Юний 1885 год. № 83, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сждопроизводетво, като неосновательна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 36

Г. София, 8-й Февруарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и осмий Януарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Неновичь углавно дѣло № 33, по описътъ на Георги Константиновъ, изъ гр. Русс, осѫденъ на петъ турски лири глоба за нарушение Питейний Уставъ

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Русенский Окр. Сѫдъ съ предложението си отъ 19 Августъ 1883 год. № 743, предалъ подъ сѫдъ Еленския поданикъ Георги Константиновъ по обвинението му въ нарушение Питейния Уставъ. Руссенский Окр. Сѫдъ разглѣдалъ дѣлото и съ присѫдата си отъ 9 Августъ 1884 год. № 135, на основание чл. чл 11 и 12 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания, осѫдилъ Георги Константиновъ на 5 лири турски глоба или 28 дневенъ затворъ. По въззивната жалба на подсѫдимия, дѣлото се е разглѣдало и отъ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1-о) „Виновенъ ли е подсѫдимия Георги Константиновъ, изъ г. Руссе, Еленски поданникъ, въ това, че той е продавалъ питиета на дребно въ своето заведение, находяще се въ гр. Руссе, презъ второто шестимѣсечие на 1883 год. безъ патентъ?“ —„Да, виновенъ.“ 2-о) „Въ кой членъ отъ Наказателнитѣ Распорѣждания ся предвижда това престѫпно дѣяние на подсѫдимия, и въ какьвъ размѣръ да му се наложи наказание?“—„Въ чл. 12 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания и въ размѣръ на 5 лири турски глоба“ — съ присѫдата си отъ 5-й Юний 1885 год. № 149, подтвърдилъ напълно присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ. Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, подсѫдимия ся оплаква:

1-о) Че Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ е нарушилъ ст. 873 отъ Врем. Сѫд. Правила, защото не го е призовалъ при разглѣждание на дѣлото му; 2-о) Че къмъ дѣянието му неправилно сѫ приспособени чл. чл. 11 и 12 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: 1-о) Не еднократно е разяснявано отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, че въпросътъ за призоваванието или не на странитѣ, за да присѫтствуватъ въ втората инстанция при разглѣжданието на дѣлото имъ, зависи напълно отъ Сѫдилищата, които разглѣждатъ дѣлата по сѫщество и като въпросътъ по сѫщество не подлѣжи на провѣряване отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ (Реш. №№ 27, 55 и 58 отъ 1882 год. и 34 и 67 отъ 1883 год;). 2-о) Както и другъ пѫть е разяснявано отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, сорѣдъ чл. 12 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания ся наказватъ всички ония, които търгуватъ съ спиртливи питиета безъ да сѫ *снабдени съ надлѣжния за това патентъ*, а сорѣдъ чл. 11 отъ сѫщитѣ Распорѣждания наложената глоба може да ся замѣни съ затворъ, въ случай, че глобения ся окаже несъстоятеленъ да я заплати. Отъ въпросния листъ на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ ся вижда, че подсѫдимия Константиновъ е признатъ за *виновенъ въ продавание питиета безъ патентъ*. А отъ присѫдата ся вижда, че наложеното му наказание глоба е причислено въ съотвествующе число дни затворъ, *ако би ся оказалъ несъстоятеленъ да я заплати*. Слѣдователно, оплакването на подсѫдимия по този въпросъ е тоже неосновательно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Георгия Константиновъ, срѣщу присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 5-й Юний 1885 год. № 149, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 37

Г. София, 8-ий Февруарий 1886 година.

Углавното дѣло № 34 по описътъ на Иордана Пиминдисъ, изъ г. Руссе, осѫденъ на петъ турски лири глоба за нарушение Питейния Уставъ.—Кассационната жалба на Иордана Пиминидисъ оставена безъ разглѣждание по силата на чл. 5 отъ Сѫдоустройството (гл. мотивитѣ на рѣшението № 3).

РѢШЕНИЕ № 38

Г. София, 8-ий Февруарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и осмий Януарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неповичъ и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора: Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Зографски углавно дѣло № 35 по описътъ, на Ионча Генчовъ, изъ село Изворъ-махала (Кулска Околия), оправданъ по Сѫдъ, по обвинението му въ открадвание кравата на Георги Златановъ, изъ село Старопатица, въ сѫщата околия.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Кулския Мировий Сѫдия съ присѫдата си отъ 26 Януарий 1885 год, възъ основание чл. 127 отъ Устава за Наказанията, като призналъ Ioнчо Генчовъ за виновенъ въ това, че на 12 срѣщу 13 Февруарий 1883 год. откралналъ една крава на Георги Златановъ осѫдилъ го на три мѣсеца тъмниченъ затворъ и да заплати на потърпѣвшия 140 лева възнаграждение за кравата. По въззивна жалба на Ионча Генчовъ, Видинский Окр. Сѫдъ, като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като призналъ подсѫдимия за невиновенъ въ открадвание кравата на Георги Златевъ, отмѣнилъ напълно присѫдата

на Кулский Мир. Сѫдия, като освобождава подсѫдимия Иончо Генчовъ отъ всякаква углавна отговорность на настоящето дѣло. Срѣщу тази присѫда, потърпѣвшия Георги Златевъ подава въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба, въ която като говори по сѫщество на дѣлото, между прочемъ ся оплаква, че Окрѫжний Сѫдъ е нарушилъ по това дѣло ст. 883 отъ Врем. Сѫд. Правила, защото е распиталъ свидѣтеля безъ клетва, по причина, че е билъ ужъ малолѣтенъ, когато въ самомъ дѣлѣ той е на 35 години.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Прокурора, безъ да влиза въ разглѣждание на кассационната жалба по сѫществото ѝ, само относително подсѫдностьта на дѣлото, взе въ съображение: Нееднократно вече е разяснявано, че кражбата на едрия и дребния добитъкъ, като овни и овци е престѫпление, предвидѣно отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, а слѣдователно, възъ основание 1-й чл. отъ Углавното Сѫдопроизводство и 2-й чл. отъ Допълнението къмъ Времен. Сѫд. Правила подобни дѣла сѫ подсѫдни на Окрѫжний Сѫдъ, като на първа инстанция.

Водимъ отъ горѣизложеното Върховний Касоационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Видинский Окр. Сѫдъ отъ 18-й Май 1883 год. № 51, а тъй сѫщо и производствата, както на Мировий Сѫдия, тъй и на Окр. Сѫдъ, защото сѫ нарушени чл. 224 отъ Отоман. Наказателенъ Законъ, 1-й чл. отъ Углавното Сѫдопроизводство и 2 ий чл. отъ Допълнението къмъ Врем. Сѫд. Правила—съ силата на чл. 137 п. 3 отъ Углавното Сѫдопроизводство, да ся унищожятъ, като се препратятъ всичкитѣ производства по това дѣло до Прокурора при Видинския Окр. Сѫдъ, за да му ся даде далнейше направление възъ основание чл. 1 отъ Допълнението къмъ Врем. Сѫд. Правила.

РѢШЕНИЕ № 39

Гр. София, 15-ий Февруарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на тридесеть и първий Януарий хи-

лядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присжтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло № 36 по описьтъ на Христю Николовъ, изъ село Ореховица (Плевненско), осжденъ на три годишенъ затворъ въ окови, за запалване сламата на Нано Цоловъ, изъ сжщото село

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Съ обвинителенъ актъ, съставенъ отъ Прокурорский Надзоръ при Плѣвненский Окр. Сждъ на 2-ий Априлий 1884 год. предава се на Сждъ съ участието на сждебнитѣ засѣдатели, Христю Николовъ, по обвинението му въ запалване сламата на Нано Цоловъ и въ опитване да запали воденицата на Драгана Ценова—злодѣяние предвидено въ 164 чл. на Отоманский Наказателенъ Законъ. Окржжния Сждъ, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Доказа ли се въ сждебното засѣдание, че Христо Николовъ, подсждимиятъ, отъ с. Ореховица, на 22-й Януарий т. г. презъ нощьта около срѣдъ нощь е отишелъ при воденицата на Драгана Цолева и се опиталъ да я запали и послѣ отишалъ до сламата на Нано Цоловъ и нея запалилъ, или не ся доказва?“ — „Да, доказва се.“ 2-о) „Ако ся е доказало това негово дѣяние, то виновенъ ли е той за това или не?“ — „Да, виновенъ“ — съ присждата си отъ 20 Маи 1884 год. № 63, възъ основание на чл. 165 отъ Отом. Наказателенъ Законъ, осждилъ Христо Николовъ на три годишенъ затворъ въ окови. По въззивна жалба на подсждимия, дѣлото се разглѣдало отъ Руссенский Аппелативенъ Сждъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Доказва ли се, че подсждимий Христю Николовъ изъ с. Орѣховица, Плѣвненска Околия, на 22 Януарий 1884 год. около срѣдъ-нощь, се е опиталъ да запали воденицата на Драгана Цолова, а послѣ отишалъ и запалилъ сламата на Нано Цоловъ отъ сжщото село?“ — „Да, доказва се.“ 2-о) „Ако Сждътъ признава, че подсждимия е извършилъ престжпното дѣяние, предвидено въ първий въпросъ, то

виновенъ ли е той въ това?“ — „Да, виновенъ“ —съ присѫдата си отъ 22-й Априлий 1885 год № 89, подтвърдлъ напълно присѫдата на Окр. Сѫдъ. Срѣщу присѫдата на Апелативний Сѫдъ, подсѫдимия подава кассационна жалба въ която изсказва: 1-о) Че Руссенский Апелативенъ Сѫдъ не го е призовалъ при разглѣждание на дѣлото му, въ нарушение на 863 ст. отъ Врем. Сѫд Правила. 2-о) Че по това дѣло сѫ нарушени ст. ст. 773 и 772 п. 1 отъ Врем. Сѫд Правила, защото:а) Сѫдътъ е взелъ въ внимание показанията на потърпевшитѣ Нано Цоловъ и Драганъ Цоловъ, а тъй сѫщо и показанието на Цоло Нановъ който е синъ на потѣрпевшия Нано Цоловъ, б) Защото допустналъ да ся распита подъ клетва свидѣтеля Маринъ Димитровъ и в) Защото свидѣтельтъ Нетко Сѫйковъ е распитанъ безъ клѣтва.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Прокурора, взе предъ видъ 1-о) Неедпократно вече е разяснявано, че призоваванието на странитѣ въ Апелативний Сѫдъ зависи възъ основание на чл. 873 Времен. Сѫд. Правила отъ усмотрението на Апел. Сѫдъ. Слѣдователно, първото му оплакване е неосновательно. 2-о) Потърпевшитѣ отъ престѫплението, спорѣдъ 766 ст. Врем. Сѫд. Правила, *преди всичко трѣбва да се распитатъ като свидѣтели*, тъй сѫщо и дѣцата на потърпевшия могѫтъ да ся распитатъ като свидѣтели, съ едно обаче исключение, че както потърпевшиятъ, тъй и дѣцата имъ ся распитватъ *безъ клетва*, и то ако бѫде предявенъ срѣщу тѣхъ отводъ (772 ст. п. 1-й Врем. Сѫд. Правила), колкото обаче до съдържанието, до сѫщностьта на показанията имъ, то този въпросъ, като въпросъ по сѫщество на дѣлото, не подлежи на контролъ отъ страна на Върховний Кассационенъ Сѫдъ, възъ основание на чл. 5 й отъ Сѫдоустройството. Отъ сѫдебния протоколъ на Окрѫжний Сѫдъ ся вижда, че *нѣкой си* Димитръ Сѫйковъ никакъ не е распитанъ като свидѣтель и че такова лице никакъ не фигурира въ списъка на лицата, съставенъ отъ Прокурора. Отъ изложеното става явно, че и второто оплакване е неосновательно. Независимо отъ туй, Върховний Кассационенъ Сѫдъ неможе да не обърне внимание върху слѣдующитѣ неправилни дѣйствия допуснати при слушанието на дѣлото въ Окрѫжний Сѫдъ: Подсѫдимиятъ на въпросътъ: „да ли ся

признава за виновенъ, отговорилъ, че ся непризнава"; а между туй, „Председательтъ поиска отъ подсѫдимия *да му раскаже сѫществото по дѣлото за което се обваинява.*" Такова искание на Предсѣдателя ся намира въ явно противорѣчие съ духътъ и смисъльта на 621, 622, 750 и 753 ст. ст. Врем. Сѫд. Правила.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1-о) Кассационната жалба на Христо Николовъ, срѣщу присѫдата на Руссен. Аппел. Сѫдъ отъ 22 Априлий 1885 г. № 89 съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна да ся остави безъ послѣдствие. 2-о) Връзъ основание чл. 109 отъ Сѫдоустройството да ся обърне внимание на Предсѣдателя на Плѣвненский Окр. Сѫдъ върху забѣлѣженитѣ неправилни по това дѣло негови дѣйствия.

РѢШЕНИЕ № 40

Г. София, 15-ий Февруарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на тридесеть и първий Януарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора: Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло № 37 по описътъ, на Цвѣтанъ Тошевъ и Минка Цвѣтанова, изъ село Бистрица, (Софийско), осѫдени на по двѣ недѣли запиране за биение Кръстю Ангелковъ, изъ сѫщото село.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Софийский Околийский Мировии Сѫдия съ задочната присѫда отъ 24-й Януарий 1885 год. № .. осѫдилъ, възъ основание членъ 110 отъ Устава за Наказанията, Цвѣтанъ Тошевъ, Минка Цвѣтанова и Ангелко Цвѣтановъ по на двѣ недѣлно запиране. По въззивна жалба на подсѫдимитѣ, дѣлото се разглѣда-

ло отъ Софийский Окрѫженъ Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫщество на дѣлото въпроси: 1-о) „Цвѣтанъ Тошевъ, изъ с. Бистрица, Софийска Околия, виновенъ ли е въ това, че на 30-й Ноемврий 1884 год. презъ нощьта, като отишалъ въ воденицата на Крьстя Ангеловъ, отъ сѫщото село, нападналъ на Крьстя Ангеловъ, защото послѣдния неисъпълнилъ едно негово искание, и му (К. Ангеловъ) нанесалъ ударъ съ тояга, или не е виновенъ?“ — „Да, виновенъ.“ 2-о) „Минка Цвѣтанова, жена на Цвѣтанъ Тошевъ, виновна ли е въ това, че заедно съ мѫжътъ си е нанесла ударъ съ тояга на Крѫстю Ангеловъ на 30-й Ноемврий 1884 год?“ — „Да, виновна.“ 3 о) „Ангелко Цвѣтановъ, синъ на Цвѣтанъ Тошевъ, виновенъ ли е въ това, че заедно съ баща си и майка си на 30-й Ноемврий 1884 год. е нанесалъ удари съ тояга на Крьстю Анелковъ? —„Не, невиновенъ.“ 4-о) „Ако ли Цвѣтанъ Тошевъ и жена му Минка сѫ виновни въ нанисание нѣколко удари съ тояга на Кр. Ангеловъ, то на какво наказание подлѣжатъ?“ —„На наказанието предвидено въ чл. 110 отъ Мировий Уставъ за наказанията“ —съ присѫдата си отъ 25-й Априлий 1885 год. № 83, измѣнилъ присѫдата на Мировий Сѫдия така: 1-о) „Оправдава подъ сѫдъ Ангелко Цвѣтановъ, изъ село Бистрица, по обвинението му въ биение Крьстю Ангелковъ;“ 2-о) „Осѫжда Цвѣтана Тошева и жена му Минка, отъ с. Бистрица, Соф. Околия, по на двѣ недѣленъ полицейски арестъ и да заплатятъ на Крьстю Ангелковъ педесетъ (50) гроша за разноски и възнаграждение на свидѣтеля.“ Срѣщу присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ подсѫдимитѣ: Цвѣтанъ Тошевъ и Минка Цвѣтанова подаватъ кассационна жалба, въ която излагатъ: че Окрѫжний Сѫдъ въпрѣки закона, не ги призовалъ да присѫтствуватъ при разглѣжданието на дѣлото имъ.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: Отъ сѫдебния протоколъ на Окрѫжний Сѫдъ ся види, че настоящето дѣло, съгласно ст. 121 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство, е назначено за разглѣждание, безъ участието на странитѣ, затова ще се пристѫпи къмъ разглѣжданието му. Изложеното въ протокола на Окрѫжний Сѫдъ никакъ не противорѣчи на предписанието на чл. 121 отъ Углавното Сѫдопроизвод-

ство, толкозъ повече, че дѣянието, което се отдава на подсѫдимитѣ, ся наказва не съ затворъ; а съ простъ арестъ „запирание.“ Слѣдователно, оплакванието имъ е неосновательно.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Цвѣтанъ Тошевъ и Минка Цвѣтанова, срѣщу присѫдата на Софийский Окрѫженъ Сѫдъ отъ 25-й Априлий 1885 год. № 83 съ сплата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неосновательна. да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 41

Г. София, 15-ий Февруарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на тридесеть и първий Януарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Оропаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Неновичь углавно дѣло № 38 по описътъ, на Бекчи Ибряхимъ Ахмедовъ, изъ село Червенъ (Руссенско), оправданъ по сѫдъ по обвинението му за нарушение Табачния Уставъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Руссен. Окр. Управление съ писмото си отъ 12 Февруарий 1885 год. № 1355, възбудило углавно преслѣдвание срѣщу жителя отъ с. Червенъ, Бекчи Ибрямъ Ахмедовъ по обвинението му въ туй, че е испушилъ и продалъ 13 оки и 300 драма тютюнъ, произведение отъ 1883 год. Руссенский Околийский Мировий Сѫдия съ присѫдата си отъ 7 й Мартъ 1885 година, слѣдъ като констатиралъ, че обвиняемия Бекчи Ибриямъ Ахмедовъ е испушилъ и продалъ 13 оки и 300 драма тютюнъ, собственно произведение отъ 1883 год. безъ да е платилъ слѣдуемото му даждие, възъ основание на 3 й и 7-й чл. отъ Наказателнитѣ Распорѣждания, опредѣлилъ:

„Обвиняемий Бекчи Ибряхимъ Ахмедовъ, отъ с. Червенъ, Руссен. Околия, да заплати за испушения и продаденъ тютюнъ 13 оки и 300 драма троенъ акцизъ 20 лева и 63 ст., бандеролно право 90 лева и 75 стот; патентно право 12 лева и 120 лева глоба за въ полза на хазната, всичко 243 лева и 38. ст., въ случай на несъстоятелность въ замѣна на глобата, да издържи 30 дневенъ затворъ." По въззивна жалба на подсѫдимия, дѣлото ся е разглѣдало отъ Руссенский Окр. Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ въпроси: 1-о) „Доказва ли ся че подсѫдимия презъ 1882 и 1883 год. е искаралъ 28 оки тютюнъ, отъ който тютюнъ като продалъ на фабриката срѣщу квитанция 14 оки и 100 драма, останали 13 оки и 300 драма, като ревизиралъ финансовия Наглѣдникъ на 8-й Декемврий 1884 г. излѣзълъ 14 оки и че тоя тютюнъ не е билъ отъ произведения на подсѫдимия, тютюнъ презъ 1882 и 1883 г., а е билъ по-новъ—слѣдователно, злоупотрѣбилъ горния 13 оки и 300 драма тютюнъ, като е турилъ вмѣсто него по-новъ тютюнъ?"—„Не ся доказва." 2-о) „Като не ся доказва, то какво да стане съ присѫдата на Руссенский Окол. Миров. Сѫдия подъ № 487 отъ 7-й Мартъ т. г.?" —„Да се отмѣни напълно"—съ присѫдата си отъ 23 Юний 1885 год. № 100, отмѣнилъ присѫдата на Мировий Сѫдия, като оправдалъ подсѫдимия. Срѣщу присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ Руссенското Окрѫжно Управление подава кассационна жалба въ която изсказва: 1-о) „Че по това дѣло сѫ нарушени чл. 1-й отъ Наказателнитѣ Распорѣждания и чл. 85 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото Окрѫжний Сѫдъ не е взелъ въ съображение, съставения отъ Финансовия Наглѣдникъ актъ за констатирвание нарушението на Табачния Уставъ. 2-о) Че по това дѣло е нарушенъ чл. 78 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото Сѫдътъ като е призналъ значението и необходимостьта на експертиза по това дѣло, не е направилъ распорѣждание да ся извърши експертиза, а е исказалъ, че тая длъжность е принадлѣжала на частния обвинитель (Финансовата Администрация).

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1-о) За да разрѣши първото оплакване на Руссенското Окрѫжно Управление, Върховний Кассационенъ Сѫдъ намира, че въ дадений случай подлѣжи да

ся разрѣши единъ принципияленъ въпросъ: да ли съставенитѣ отъ Финансовата Администрация въобще и частно отъ Горската Администрация, актове или протоколи, съ които се констатиратъ както нарушенията на Уставътъ за Горитѣ, тъй и нарушенията на Табачния и Питейния Уставъ—съставляватъ безспорно, *безусловно доказателство*, а слѣдователно, и да ся вематъ въ внимание eo ipso, безъ да бжде провѣрена отъ сждилищата истинностьта и достовѣрностьта на изложенитѣ въ протоколитѣ данни. За разрѣшение на този въпросъ, Върховний Кассационенъ Сждъ взе въ съображение: а) Извѣстно е, че и нашето дѣйствующе Углавно Сждопроизводство, подобно както тѣзи и на другитѣ сьврѣменни Законодателства, е отхвърлило *теорията на формалнитѣ, легалнитѣ доказателства*, сиречь такива доказателства, които сж *предостановени за такива отъ самиятъ Законъ и които въ силата на самия Законъ иматъ доказателна сила, безъ да има право Сждията да влѣзе въ оцѣнението имъ относително истиностьта и довѣрностьта* (85 чл. отъ Углавното Сждопроизводство и 811 ст. Врѣменнитѣ Сждебни Правила), а напротивъ, дѣйствуещето Углавно Сждопроизводство е приело началото *на свободно оцѣняване отъ страна на Сждията всѣко едно представено доказателство*, каквото и да е то, па даже и самопризнанието на подсждимия, като му заповѣда да рѣши въпросътъ за вината или невиновностьта на подсждимиятъ *по вжтрѣшното си убѣждение, основано на свокупностьта на обстоятелствата, открити при сждебното разглѣждание* (сжщо 85 чл. отъ Углавното Сждопроизводство и 811 ст. отъ Врѣменнитѣ Сждебни Правила). б) Прѣдъ Сждията, всѣко едно доказателство има значение само тогава, когато то се провѣри предъ него въ сждебното засѣдание, а отъ друга страна и присждитѣ както на Мировий Сждия, така и на другитѣ Сждилища могжтъ да бждатъ базирани само във такива доказателства, които сж разглѣдани и провѣрени въ самото сждебно засѣдание и които слѣдователно, *непосрѣдственно предизвикватъ такова или инакова убѣждение на сждията върху исказаното или изслушаното доказателство*, (85 чл. отъ Угл. Сждопроив., 737, 738 и 795 ст. ст. Вр. Сжд. Пр.). Колкото частно до писменни доказателства и до значението имъ въ углавнитѣ дѣла, Върховний Кассационенъ Сждъ въ рѣшението си № 34

отъ 1886 год. по дѣлото на Цоня Димовъ е исказалъ: „Угл„главниятъ процессъ непредвижда въобще *предустановени* „доказателства, а отъ друга страна, не дава на писменни„тѣ доказателства, каквито и да сѫ тѣ, значение на едно „*безспорно доказателство*, съ други думи съдържанието на „писменнитѣ документи подлѣжи на провѣрка, относител„но вѣроятностьта, достовѣрностьта си на контролъ и про„вѣрка и то чрезъ свидѣтелства на живи лица исказани „предъ органитѣ на Углавниятъ Сѫдъ по редътъ и начи„нътъ, предписанъ въ Углавното Сѫдопроизводство; исклю„чение отъ туй общо правило съставлява даннитѣ, кон„статирани отъ Сѫдебния Слѣдователь, при предварител„ното дирение, или отъ самиятъ Сѫдъ въ цѣлиятъ му съ„ставъ (583—596, 756, 758 ст. ст. Временни Сѫдебни Пра„вила). Този начинъ е единственния и най-възможния за „удостовѣрение истинностьта на фактоветѣ, изложени въ „писменнитѣ документи и актове.“ Отъ изложеното става явно, че протоколитѣ или актоветѣ на Финансовата или Горска Администрация, както и всѣко едно доказателство като не сѫ сами по себѣ *безусловни безспорно доказателства*, трѣбва да бѫдатъ отъ Сѫдътъ провѣрени и че доказателната имъ сила сѫщо подлѣжи на контролъ по вътрѣшното убѣждение на сѫдиитѣ. Слѣдователно, първото оплакване е неосновательно. 2-о) Въ присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ между друго е казано: „Даже финансовитѣ „чиновници не сѫ са постарали да направятъ нуждната „експертиза за тютюна, да ли тоя тютюнъ е отъ 1883 г. „или же отъ 1884 год.—както това се вижда въ съставе„ния актъ отъ Финансовия Наглѣдникъ, че е безусловно „необходимо експертиза.“ Ако за разрѣшение на едно дѣло ся изисква да бѫде консатирано извѣстенъ фактъ или извѣстно обстоятелство, чрезъ експертиза, чрезъ распитвание на свѣдующи лица, та на Сѫдията и на Сѫдътъ принадлѣжи както грижата, тъй и длъжностьта да ся призовѫтъ и се распитатъ надлѣжнитѣ за туй експерти, а никакъ тази длъжность не лѣжи върху участвующитѣ въ дѣлото лица, защото както по-горѣ е исказано, всѣко едно доказателство както за обвинение, тъй и за оправдание на подсѫдимиятъ подлѣжи на контролъ и провѣрка отъ страна на Сѫда. Отъ горѣизложенитѣ съображения въ присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ ся види че и той е *призналъ значението*

на експертизата по това дѣло, а щомъ е тъй, то Окрѫжний Сѫдъ бѣше, съ силата на 124 чл. отъ Углавното Сѫдопроизводство, задълженъ да призове надлѣжнитѣ за туй свѣдующи лица за да се констатира онова обстоятелство, за което сѫдиитѣ не могѫтъ да ся произнесѫтъ безъ да бѫдатъ предварително освѣтлени съ заключението на свѣдующитѣ лица. Слѣдователно, оплакванието по този въпросъ е основателно, и допустнатото нарушение е сѫществено.

Независимо отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, по редътъ на надзора, възъ основание на 109 чл. отъ Сѫдоустройството не може да не обърне вниманието си върху слѣдующитѣ неправилни дѣйствия на Руссенский Околийский Мировии Сѫдия, Никола Поповъ, а именно: 1-о) Като свидѣтели при съставянието на акта отъ Руссенский Финансовъ Наглѣдникъ на 8-й Декемврий 1884 год. сѫ били кметский намѣстникъ Стоянъ Спасовъ и членове: Смаилъ Ходжа и Станчо Златевъ. Обвиняемий Бекчи Ибриямъ Ахмедовъ „отказалъ да подпише акта.“ Спорѣдъ 16-я чл. пунктъ 3-й, 31 и 58 чл. чл. отъ Углавното Сѫдопроизводство, Мировий Сѫдия е билъ задълженъ да призове и распита посоченитѣ въ акта свидѣтели, нъ той ся ограничилъ само съ призоваване на обвинителя и обвиняемия. 2-о) Всичкитѣ съображения на Мировий Сѫдия, „че отъ съставений актъ на Финансов. Наглѣдникъ ся доказва, че обвиняемий Бекчи Ибрихамъ Ахмедовъ, отъ с. Червенъ е испушилъ и продалъ 13 оки и „300 драма тютюнъ собственно произвѣдение отъ 1883 г., „безъ да е заплатилъ слѣдуемото му даждие и го замѣнилъ съ другъ отъ 1884 година.“—Издаванието на присѫдата по такъвъ начинъ ся намира въ явно противорѣчие съ 85 чл., толкозъ повече, че както ся види отъ сѫдебния му протоколъ, обвиняемия „не ся е признавалъ за виновенъ.“ (л. 6).

Водимъ отъ всичко горѣизложено, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1-о) Присѫдата на Руссенский Окрѫженъ Сѫдъ отъ 23-й Юний 1885 год. № 100, защото е нарушенъ чл. 78 отъ Углавното Сѫдопроизводство, съ силата на чл. 137 п. 2 отъ сѫщото Сѫдопроизводство, да ся отмѣни, и дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да ся испроводи въ Руссенский Окрѫженъ

Сѫдъ възъ основание чл. 141 отъ Углавното Сѫдопроизводство. 2-о) По редътъ на надвора, връзъ основание чл. 109 отъ Сѫдоустройството да ся обьрне вниманието на Русенский Мирови Сѫдия върху неправелнитѣ му допустнати по туй дѣло дѣйствия.

РѢШЕНИЕ № 42

Г. София, 15-ий Февруарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ. Углавното Отдѣление, на тридесеть и първий Януари хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ члена Неновичь углавно дѣло № 39 по описътъ, на Никола Михаловъ, изъ село Орѣхово, (Русенско), оправданъ по Сѫдъ по обвинението му въ нарушение уставътъ за Горитѣ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Руссенский Околийский Мирови Сѫдия съ присѫдата си отъ 23 й Февруарий 1885 год. №.., връзъ основание на 122 и 126 чл. отъ Уставътъ за Наказаниятя, осѫдилъ Никола Михаловъ да заплати десеть (10) лева за отсѣченитѣ една кола прьтье; десеть (10) лева за причинената поврѣда и двадесеть (20) лева двойна глоба, всичко (40) четиридесятъ лева за въ полза на хазната, а въ случай на несъстоятелность, да издържи въ замѣна на глобата (5) петь дневно запиране—за дѣто е отсѣкалъ една кола прьти безъ позволителенъ билетъ. По въззивна жалба на подсѫдимия, дѣлото се е разглѣдало отъ Руссенский Окр. Сѫдъ, който слѣдъ като призналъ, че подсѫдимия Никола Михаловъ отъ с. Орѣхово е отсѣкалъ една кола прьтье отъ Правителственната гора „Малий Берлеръ“ безъ да е билъ снабденъ съ нуждната квитанция —съ присѫдата си отъ 22-й Юний 1885 год. № 98, отмѣнилъ присѫдата на Мировий Сѫдия и оправдалъ по сѫдъ

Никола Михаловъ. Срѣщу присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ Руссенското Окр. Упралвение подава кассационна жалба въ която излага: 1-о) „Че по това дѣло е нарушенъ чл. 85-й отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото Окрѫжний Сѫдъ не е далъ значение, като на доказателство на актътъ съставенъ отъ горската Администрация.“ 2-о) „Че по това дѣло е нарушенъ чл. 65-й отъ Уставътъ за Горитѣ“

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1-о) „Върховний Кассиционенъ Сѫдъ съ рѣшението си отъ 15-й Февруарий 1886 год. по дѣлото на Бекчи Ибриамъ Ахмедовъ е признали, че актоветѣ съставени отъ Горската Администрация, не е *безусловно* доказателство и както всѣкое дуго доказателство *подлѣжи на контролъ и провѣрка отъ страна на Сѫдътъ.*“ Слѣдователно, първото оплакване е неосновательно. 2-о) „Окрѫжний Сѫдъ е призналъ обвинението на подсѫдимий *за недоказано*, а при такива обстоятелства, когато присѫдата може да бѫде само *оправдателна*, не може да бѫде, както вече неединократно е разяснено, въпросъ за приспособлението на Наказателнитѣ Распорѣждания, а слѣдователно и за нарушението имъ.

Водимь отъ всичко горѣизложено, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Руссенското Окрѫжно Управление, срѣщу присѫдата на Руссенский Окр. Сѫдъ, отъ 22-й Юний 1885 год. № 98, съ силата на чл. 137 отъ Углав. Сѫдопроизводство, като неосновательна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 43.

Г. София, 15-ий Февруарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на тридесеть и първий Януарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретатьтъ: Патьо Г. Крайовский

и въ присжтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Зографски углавно дѣло №. 40, по описътъ на Матея Цаневъ, изъ село Орѣхово, Руссенска Околия, оправданъ по сждъ по обвинението му въ нарушение Уставътъ за Горитѣ.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелставата на дѣлото сж: Руссенский Околийский Мировий Сждия съ присждата си отъ 23-й Феруарий 1885 год. №. 254, връвъ основание чл. чл. 122 и 126 отъ Устава за Наказанията и чл. 65 отъ Закона за Горитѣ, осждилъ Маетя Цаневъ да плати 20 лева стойностьта на отсѣченитѣ му 2 кола прьтье отъ Правителственния Островъ, 20 лева за причинената поврѣда и 40 лева глоба; въ случай же на несъстоятелность въ замѣна на глобата да издържи 10 дена запиране,—по обвинението му въ нарушение Закона за Горитѣ. По възззвна жалба на Матя Цаневъ това дѣло било разглѣдано и отъ Руссенский Окр. Сждъ, който като признал подсждимия за невиновенъ въ туй, да е отсѣкалъ двѣ кола прьтье отъ Правителственна Гора — съ присждата си отъ 22-й Юний 1885 год. №. 99, отмѣнилъ присждата на Мировий Сждия напълно и подсждимия Матя Цаневъ признал по сждъ оправданъ. Срѣщу тави присжда, Руссенското Окржжно Управление подава въ Върховний Сждъ кассационна жалба, въ която се оплаква: 1-о) Че по това дѣло е нарушенъ чл. 85 отъ Углавното Сждопроизводство, защото Руссенский Окржженъ Сждъ не е далъ значение, като на доказателство на актътъ, съставенъ отъ Горската Администрация. 2-о) Че по това дѣло е нарушенъ чл. 65 отъ Устава за Горитѣ.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: 1-о) Върховний Касационенъ Сждъ съ рѣшението си отъ 15 Февруарий 1886 год. №. 41, по дѣлото на Бекчи Ибриямъ Ахмѣдовъ е призналъ, че актоветѣ, съставени отъ Горската Администрация, не е *безусловно* доказателство, и както всѣкое друго доказателство, *подлѣжи на контролъ и провѣрка отъ страна на Сждътъ.* Слѣдователно, първото оплакване е неосновательно. 2-о) Окржжний Сждъ е призналъ обвинението на подсждимия за недоказано, а при такива обстоятелства, когато присждата може да бжде само *оправдателна*, не може да бжде, както

вече нееднократо е разяснено, въпросъ за приспособлението на Наказателнитѣ Распорѣждания, а слѣдователно и за нарушението имъ.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Руссенското Окрѫжно Управление, срѣщу присѫдата на Руссенский Окрѫженъ Сѫдъ отъ 22-й Юний 1885 год. № 99, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 44

Г. София, 15-ий Февруарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ І-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на четвъртий Февруарий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Ненович и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ Углавно дѣло № 148, по описътъ на Исаия Гьошевъ, изъ градъ София, осѫденъ на една година затворъ за продавание съ користна цѣль едно консолиде, повѣрено нѣму на съхранение като на Архиваръ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като е разглѣдалъ прьвъ пѫть настоящето дѣло по кассационенъ редъ, съ рѣшението си отъ 5-ий Януарий 1885 год. № 6, е опредѣлилъ: „Присѫдата на Софийский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 30-й Юний 1884 г. № 61, защото е неправилно приспособенъ чл. 127 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, съ силата на ст. 11 п. 1 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, да ся отмѣни и дѣлото, за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да ся испрати въ Софийский Аппелативенъ Сѫдъ, врѣзъ основание чл. 29 отъ Допълн. къмъ Временнитѣ Сѫдебни Правила. Аппелативний Сѫдъ слѣдъ като разрѣшилъ слѣду-

ющитѣ по сѫщество на дѣлото въпроси: 1-о) „Виновенъ ли е подсѫдимий Исайя Гьошевъ въ това, че презъ 1882 год. отъ двѣтѣ консолидета предадени нему, *като на архиваръ* при Софийский Окрѫженъ Сѫдъ, за прилагание въ едно дѣло, *е продалъ* едното отъ тѣзи консолидета подъ № 905, 465?"—„Да!" 2-о) „Исай Гьошевъ съ взиманието отъ дѣлото и продаванието на въпросното консолиде № 905, 465 ималъ ли е користна цѣль, т. е. *ималъ ли е цѣль да се въсползува материално?*"—„Да" — съ присѫдата си отъ 19-й Юлий 1885 год. № 108, измѣнилъ присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ и осѫдилъ възъ основание на чл. чл. 126 и 127 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, Исайя Гьошевъ на единъ-годишенъ затворъ. Срѣщу присѫдата на Аппелативния Сѫдъ, подсѫдимия подава кассационна жалба, въ която излага: че къмъ дѣянието му въ което той е припознатъ за виновенъ, неправилно е приспособенъ чл. 127 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Констатиранитѣ отъ Аппелативний Сѫдъ признаци, а именно: а) предаванието консолидета на Исайя Гьошевъ, като на Архиваръ при Окрѫжний Сѫдъ; б) продавание едно отъ тѣзи консолидета и в) продаванието съ цѣль да ся въсползува материално (intention frauduleuse)—напълно отговарятъ на прѣстѫплението, предвидено отъ членъ 127 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Слѣдователно, оплакванието му е неоснователно.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Исайя Гьошевъ, срѣщу присѫдата на Софийский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 19-й Юлий 1885 год. № 108, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие. —

РѢШЕНИЕ № 45

Г. София, 15-ий Февруарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, У-

главното Отдѣление, на четвъртий Февруарий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присжтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Председателя углавно дѣло, № 41, по описътъ на Петко Миневъ, изъ с. Орѣхово (Руссенско), оправданъ по сждъ по обвинението му въ сѣчение пръте отъ Правителственния Островъ „Малкий Бекерлеръ" безъ надлежното позволение.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Руссенското Окржжно Управление съ писмото си отъ 31-й Декемврий 1884 год. № 12055, до Руссенский Околийский Мировий Сждия възбужда углавно преслѣдвание срѣщу Петко Миневъ изъ с. Орѣхово, по обвинението му за нарушение Уставътъ за Горитѣ. Мировий Сждия като разглѣдалъ дѣлото и като констатиралъ, че подсждимий Петко Миневъ е отсѣкалъ двѣ кола пръте отъ Правителственний островъ безъ позволителенъ билетъ — съ присждата си отъ 23-й Февруарий 1885 год., връзъ основание 85 и 89 чл. отъ Углвното Мирово Сждопроизводство, 65 чл. отъ Закона за Горитѣ и членове 122 и 126 отъ Уставатъ за Наказанията, опредѣлилъ: „Обвиняемий Петко Миневъ, отъ с. Орѣхово, да заплати 20 лева стойностьта за отсѣченитѣ му двѣ кола пръте отъ Правителственний Островъ при с. Орѣхово, 20 лева за причинената повреда и 40 лева двойната сума—глоба, всичко (80) осемдесеть лева за въ полза на хазната, а въ случай на несъстъятелность да издържи въ замѣна на глобата (10) десетъ дневно запирание" По аппелативна жалба на подсждимия дѣлото е разглѣдано и отъ Руссенский Окр. Сждъ, който като призналъ престжплението за недоказано, съ присждата си отъ 23-й Юний 1885 год. № 97 отмѣнилъ напълно присждата на Руссенский Околийский Мировий Сждия и подсждимий Петко Миневъ оправдалъ по Сждъ. Недоволно отъ присждата на Окржжний Сждъ, Руссенското Окржжно Управление подава въ Върховний Сждъ кассационна жалба, въ която се оплаква: 1-о) „Че по това дѣло е нарушенъ чл. 85 отъ Углавното Сждопроизводство, защото Сждътъ не взелъ въ внимание

актътъ съставенъ отъ Горската Администрация." 2 о) „Че по това дѣло сж нарушени чл. 60 и 65 отъ Уставътъ за Горитѣ."

За разрѣшение на това дѣло Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: 1-о) Върховний Кассационенъ Сждъ, съ рѣшението си отъ 15-й Февруарий 1886 год. № 41 по дѣлото на Бекчи Ибриамъ Ахмедовъ е призналъ, че актоветѣ съставени отъ Горската Админисстация, не е *безусловно* доказателство и както всѣкое друго доказателство, *подлѣжи на контролъ и провѣрка отъ страна на Сждътъ.* Слѣдователно, първото оплакване е неоснователно. 2-о) Окржжний Сждъ е призналъ обвинението на подсждимия *за недоказано,* и при такива обстоятелства, когато присждата може да бжде само *оправдателна,* не може да бжде, както вече не еднократно е разяснявано, въпросъ за приспособлението на Наказателнитѣ Распорѣждания, а слѣдователно и за нарушението имъ.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Руссенското Окржжно Управление, срѣщу присждата на Руссенский Окржженъ Сждъ, отъ 23-й Юний 1885 год № 97, съ сялата на членъ 137 отъ Углавното Сждопроизводство, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 46

Г. София, 15-ий Февруарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на четвъртий Февруарии хилядо осемстотинъ осемоесетъ и шесста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присжтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Неновичь углавно дѣло № 42, по описътъ на Слави Миневъ изъ с. Орѣхово (Рус-

сенско), оправданъ по съдъ по обвинението му въ нарушение Уставътъ за Горитѣ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: По заявлението на Русенското Окрѫжно Управление предъ Руссенский Околийский Мировий Сѫдия ся е възбудило углавно преслѣдвание срѣщу Слави Миневъ, изъ с. Орѣхово, по обвинението му въ нарушение Уставътъ за Горитѣ. Руссенский Околийский Мировий Сѫдия разглѣдалъ дѣлото и съ присѫдата си отъ 23-й Февруарий 1885 год. на основание чл. 65 отъ Законътъ за Горитѣ и чл. 122 и 126 отъ Устава за Наказанията, опредѣлилъ: „Обвиняемий Слави Миневъ, отъ с. Орѣхово, да заплати 54 лева и 50 ст. стойностьта за отсѣченитѣ му 4 кола прьтье и 145 кола отъ Правителствения Островъ при с. Орѣхово, 54 леве и 50 ст. за причинената повреда и 109 лева двойна глоба, всичко (218) двѣстѣ осемнадесеть лева за въ полза на хазната, а въ случай на несъстоятелность въ замѣна на глобата да издържи 25 дневно запиране." По въззивната жалба на подсѫдимия дѣлото се разглѣдало и отъ Руссенский Окрѫженъ Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующийтъ по сѫщесвото му въпросъ: „Доказва ли ся че подсѫдимия Слави Миневъ е отсѣкалъ четери кола прьтье и сто четиридесеть и петь кола отъ Правителствената Гора назиаема „Малкий Бекирлеръ" безъ да е билъ снабденъ съ нуждната квитанция?" — „Не, не ся доказва" —съ присѫдата си отъ 18-й Юний 1885 год. № 94, отмѣнилъ присѫдата на Мировий Сѫдия и оправдалъ по сѫдъ подсѫдимия Слави Миневъ. Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, Руссенското Окрѫжно Управление ся оплаква: 1-о) Че по това дѣло е нарушенъ чл. 85 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото Сѫдътъ не взелъ въ внимание съставения отъ Горската Администрация актъ." 2-о) „Че по това дѣло сѫ нарушени чл. чл. 60 и 65 отъ Уставътъ за Горитѣ."

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: 1-о) Върховний Кассационенъ Сѫдъ съ рѣшението си отъ 15-й Февруарий 1886 год. № 41 по дѣлото на Бекчи Ибриамъ Ахмедовъ е призналъ, че актоветѣ съставени отъ Горската Администрация, не сѫ *безусловно* доказателство, и както всѣкое друго доказателство *по-*

длъжи на контролъ и провѣрка отъ страна на Сждътъ. Слѣдователно, първото оплакване е неосновательно. 2-о) Окржжний Сждъ е призналъ обвинението на подсждимия *за недоказано*, а при такива обстоятелства, когато присждата може да бжде само *оправдателна*, не може да бжде, както вече не еднократно е разяснено, въпросъ за приспособлението на Наказателнитѣ Распорѣждания, а слѣдователно, и за нарушението имъ.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Руссенското Окржжно Управление, срѣщу присждата на Руссенский Окржженъ Сждъ отъ 18-й Юний 1885 год. № 94, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сждопроизводство, като неосновательна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 47

Г. София, 15-й Февраций 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣлеиие, на четвъртий Февруарий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присжтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Неновичь углавно дѣло № 43, по описътъ на Никола Миневъ, изъ с. Орѣхово, (Руссенско) оправданъ по сждъ по обвинението му въ нарушение Уставътъ за Горитѣ.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: По заявлението на Руссенското Окржжно Управление, предъ Руссенский Мировий Сждия ся възбудило углавно преслѣдвание срѣщу Никола Миневъ изъ с. Орѣхово, по обвинението му въ нарушение Устава за Горитѣ. Руссенский Околийский Мировий Сждия разглѣдалъ дѣлото и съ присждата си отъ 23 Февруарий 1885 год. на основание чл. 65 отъ Устава за Горитѣ и 123 и 126 чл. чл. отъ Уставътъ за Наказанията

опредѣлилъ: „Обвиняемий Никола Миневъ отъ с. Орѣхово, да заплати 20 лева стойностьта за отсѣченитѣ му двѣ кола прьтье отъ Правителственния Островъ при с. Орѣхово, 20 лева за причинената поврѣда и 40 лева двойната сума отъ тоя сборъ—глоба, всичко 80) осемдесеть лева за въ полза на хазната, а въ случай на несъстоятелность, въ замѣна на глобата да издържи 10-дневно запиране.“ По възвивната жалба на подсѫдимия дѣлото ся е разглѣдало и отъ Руссенский Окр. Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1-о) „Доказва ли ся че подсѫдимий Никола Миневъ е отсѣкалъ двѣ кола прьтье отъ Правителственната Гора називаема „Малкий Бекерлеръ“ безъ да е билъ снабденъ съ нуждната квитанция?“ — „Не, не ся доказва.“ 2-о) „Какво да стане съ присѫдата на Мировия Сѫдия?“—„Да се отмѣни напълно“— съ присѫдата си отъ 18-й Юний 1885 год. № 93, отмѣнилъ напълно присѫдата на Мировия Сѫдия и оправдалъ подсѫдимия. Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, Руссенското Окрѫжно Управление ся оплаква: 1-о) Че по това дѣло е нарушенъ чл. 85 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото Сѫдътъ не взелъ въ внимание актътъ съставенъ отъ Горската Администрация. 2-о) Че по това дѣло сѫ нарушени чл. чл. 60 и 65 отъ Уставътъ за Горитѣ.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: 1-о) Върховний Кассационенъ Сѫдъ съ рѣшешението си отъ 15-й Февруарий 1886 год. № 41, по дѣлото на Бекчи Ибриямъ Ахмедовъ е призналъ, че актоветѣ съставени отъ Горската Администрация не е *безусловно* доказателство и, както всѣко друго доказателство, *подлѣжи на контролъ и провѣрка отъ страна на Сѫдътъ.* Слѣдователно, първото оплакване е неоснователно. 2-о) Окрѫжний Сѫдъ е призналъ обвинението на подсѫдимия за *недоказано*, и при такива обстоятелства, когато присѫдата може да бѫде само *оправдателна*, не може да бѫде както вече не еднократно е разяснено, въпросъ за приспособлението на Наказателнитѣ Распорѣждания, а слѣдователно и за нарушението имъ.

Водимъ отъ горѣизложеното Върховний Касссационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛВА: Кассационната жалба на Руссенското

Окржжно Управление, срѣщу присждата на Руссенский Окржженъ Сждъ отъ 18-й Юний 1885 год. № 93, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сждопроизводство, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 48

Г. София, 15 ий Февруарий 1686 година

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на четвъртий Февруарий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г Крайовский и въ присжтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Зографски углавно дѣло № 44, по описътъ на Тодоръ Г. Петро, Еленски поданникъ, изъ гр. Руссе, осжденъ на петь лири турски глоба за продавание питиета безъ патентъ.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурора при Руссенский Окр. Сждъ съ предложение отъ 19-й Августъ 1883 год. № 741, предава на Сждъ Тодора Петро, по обвинението му въ нарушение на Питейния Уставъ. Руссенский Окр. Сждъ, като разглѣдалъ дѣлото въ сждебното си засѣдание на 21-й Юлий 1884 год. и слѣдъ като призналъ подсждимия за виновенъ въ нарушение на Питейния Уставъ —съ присждата си отъ 31 Юлий 1884 год. № 133, връзъ основание чл. чл. 11 и 12 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания осждилъ подсждимия на 5 т. л. глоба, а въ случай на несъстоятелность да издържи 28 дневенъ затворъ. По въззивна жалба на подсждимия това дѣло било разглѣдано и отъ Руссенский Аппелативенъ Сждъ, който като призналъ подсждимия за виновенъ въ туй, че въ своето си завѣдение е продавалъ на дребно питиета презъ второто пологодие на 1883 година безъ патентъ, съ присждата си отъ 4 Юний 1885 год № 145, потвърдилъ напълно присждата на Руссенския Окр. Сждъ. Срѣщу тази присжда

Тодоръ Петро подава въ Върховний Сждъ кассационна жалба въ която се оплаква: 1-о) Че Руссенский Аппелативенъ Сждъ е нарушилъ ст. 872 отъ Врем. Сжд. Правила, защото разглѣдалъ дѣлото му безъ да го призове да присжтствува и 2-о) Че къмъ дѣянието му неправилно сж приспособени чл. чл. 11 и 12 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания приспособени за Табачния и Питейния Уставп.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: 1-о) Спорѣдъ ст. 873 отъ Врем. Сжд. Правила привикванието на странитѣ въ втората инстанция при слушанието на дѣлото—зависи напълно отъ усмотрѣнието на Аппелативний Сждъ. Въ дадения случай отъ производството на Аппелативний Сждъ ся вижда, че съгласно ст. 873 отъ Врем. Сжд. Правила, Сждътъ е постановилъ дѣлото да ся слуша безъ да се призоватъ странитѣ. Слѣдователно, оплакванието на кассатора въ този случай е неоснователно. 2-о) Аппелативний Сждъ е призналъ подсждимиятъ Теодоръ Георгиевъ Петро за виновенъ въ това, че въ своето завѣдение, находяще ся въ г. Руссе, е продавалъ на дребно питиета презъ второто полугодие на 1883 г. безъ патентъ, нѣщо което като простжпъкъ е предвидено въ 12 чл. отъ Наказателнитѣ Распорѣждания за нарушението на Табачний Уставъ, спорѣдъ който въ случай че ся отварятъ безъ да е взетъ патентъ, продавници, магазии и други завѣдения, въ които ся продаватъ пития на дребно или едро, тия продавници, магазии и завѣдения ще ся затварятъ и виновнитѣ ще ся наказватъ съ една глоба отъ 5 до 15 лири турски. Слѣдователно, оплакванието е неоснователно.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Тодора Г. Петро, срѣщу присждата на Руссенский Аппелативенъ Сждъ отъ 4 й Юний 1885 год. № 146, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 49

Г. София, 22-ий Февруарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский

Князь, Александръ I-вий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на седмий Февруарий **хилядо осем-стотинъ осемдесеть и шеста година,** въ открито сждебно **засѣдание, въ слѣдующий съставъ:** Председѣдатель: Порфирий Х Стаматсвъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарътъ: Константинъ Б. **Божановъ** и въ присжтствието на Прокурора Гавриилъ **Орошаковъ**, слуша доложеното отъ Председѣдательтъ угла**вно дѣло №.** 45, по описътъ на Евангели Петросъ, Еленски поданникъ, изъ г. Руссе, осжденъ на петь лири **глоба за** продавание спиртни питиета безъ патентъ.

Странитѣ неприсжтстуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Руссенский Окр. Сждъ **съ присждата си отъ 5-й Октомврий** 1884 г. **№.** 180, осж**дилъ Евангели Петросъ възъ основание** чл. чл. 11 и 12 **отъ Наказателнитѣ** Распорѣждания на глоба петь лири **турски и патентно право за шесть** мѣсеца 37 лева и 50 **стотинки. По въззивна жалбя на подсждимиятъ** Евангели Петросъ, **дѣлото ся е разглѣдало отъ** Руссенский Аппелативенъ Сждъ, **който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ** по сжществото **на дѣлото** въпроси: 1-о) „Виновенъ ли е **подсждимий Евангели Петросъ, изъ гр.** Руссе, Елленски поданникъ, **въ това, че тойе е продавалъ** въ своето завѣдение, **находяще се въ г.** Руссе, надребно спиртни питиета **безъ патентъ презъ второто шесть мѣсечие на 1883 год.?"** — **„Да, виновенъ." 2-о) „Подъ кой членъ отъ Наказателнитѣ Распорѣждания да ся подведе дѣянието на подсждимий и въ какъвъ размѣръ да му се** наложи наказание?" — **„Подъ 12 членъ отъ** Наказателнитѣ Распорѣждания и **въ размѣръ на петь (5) турски лири** глоба въ полза на **хазната" — съ присждата си отъ** 6-й Юний 1885 год. **№. 152, измѣнилъ присждата на** Окржжний Сждъ така: **Наложеното наказание на** подсждимий Евангели Петросъ, **отъ първостепенното сждилище** 5 лири турски глоба, да **си остене сжщото, а отъ стойностьта на патента** 37 лева **и 50 стот. се освобождава, тъй като отъ дѣлото ся вижда, че той се е снабдилъ съ него за второто** полугодие **на 1883 година."** Срѣщу присждата на Аппелативний Сждъ **подсждимия подава кассационна жалба** въ която излага: **1-о) Че по това дѣло** Руссенский Аппелативенъ Сждъ е **нарушилъ ст.** 873 отъ Врѣменнитѣ Сждебни Правила, за-

щото не го е призовалъ да присѫтствува при разглѣждането на дѣлото му. 2-о) Че къмъ дѣянието му неправилно сѫ приспособени чл. чл. 11 и 12 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания приспособени къмъ Табачния и Питейния Уставъ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Подсѫдимиятъ Евангели Петросъ въ въззивната си жалба не е молилъ Аппелативний Сѫдъ за привикванието му при разглѣжданието на дѣлото, а отъ друга страна, привикванието на странитѣ по дѣлата зависи напълно отъ усмотрѣнието на Аппелативний Сѫдъ, съгласно 873 ст. Временнитѣ Сѫдебни Правила, както това не еднократно е вече разяснявано отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ. Слѣдователно, първото оплакване е неосновательно. 2-о) 12-й членъ отъ Наказателнитѣ Распорѣждания за нарушения на Табачния и Питейния Уставъ, предвижда *продаване въ заведението пития, безъ да е билъ взетъ надлѣжний патентъ*—нѣщо, което напълно е констатиралъ Аппелативний Сѫдъ съ първиятъ си въпросъ. Слѣдователно, и второто оплакване е неосновательно.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Евангели Петросъ, срѣщу присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 6-й Юний 1885 год. № 152, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неосновательна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 50

Г. София, 22-ий Февруарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление на седмий Февруарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ

Орошаковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло № 46, по описътъ на Петко Златевъ Ладиновъ изъ г. Елена, осжденъ на петь турски лири глоба за продавание питиета безъ патентъ.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Търновский Окржженъ Сждъ съ присждата си отъ 31-й Май 1884 год. № 50, слѣдъ като призналъ Петко Златевъ Ладиновъ за виновенъ въ това, „че презъ мѣсецъ Февруарий 1884 год. е продавалъ безъ патентъ спиртни питиета" — осждилъ го възъ основание чл. 12 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания на петь турски лири глоба. По въззивна жалба на подсждимия, дѣлото ся е разглѣдало отъ Руссенский Аппелативенъ Сждъ, който слѣдъ като призналъ подсждимия за виновенъ въ това, „че е продавалъ презъ мѣсецъ Февруарий 1884 г. спиртни пития безъ да е билъ снабденъ съ надлѣжний патентъ"—съ присждата си отъ 1-й Май 1885 г. № 100, потвърдилъ напълно присждата на Окржжний Сждъ. Срѣщу присждата на Апелативний Сждъ подсждимия подава кассационна жалба, въ която излага: „че по това дѣло е нарушенъ чл. 111 отъ Питейния Уставъ.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 111-а ст. отъ Питейния Уставъ задължава именно да ся вземать патенти за да търгува нѣкой, който и да е, съ спиртни пития изцѣло или на дребно, тази сжща статия между друго казва, че *„безъ да ся веемжтъ отрѣденитѣ патенти не ся дозволява никому да продава пития."* Предъ видъ на изложеното, а тъй сжщо предъ видъ на констатираното отъ Аппелативний Сждъ нарушение, оплакванието на Петко Златевъ Ладиновъ е неоснователно.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Петко Златевъ Ладиновъ, срѣщу присждата на Руссенский Апелат. Сждъ отъ 1-й Май 1885 год. № 100, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 51.

Г. София, 22-ий Февруарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Касационенъ Сѫдъ, Угланното Отдѣление, на седмий Февруарий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Неновичь углавно дѣло № 47, по описътъ на Димитръ Вълчовъ, изъ с. Чиканчево, Новоселска Околия, осѫденъ на една година затворъ за открадване на 1050 гроша изъ крьчмата на Никола Димитровъ, изъ г. София.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Софийский Окр. Сѫдъ съ обвинителения си актъ отъ 2-й Май 1884 год. е предалъ подъ сѫдъ съ участието на сѫдебни засѣдатели, Димитра Вълчевъ по обвинението му въ това, че на 20 Февруарий 1884 год., като е нощувалъ въ крьчмата на Никола Димитровъ презъ нощьта счюпилъ сандѫчето въ което ся намирали паритѣ на кръчмата и открадналъ до 1050 гроша—престѫпление предвидено въ чл. 220 отъ Отоманский Наказ. Законъ. Соф. Окр. Сѫдъ разглѣдалъ дѣлото и съ присѫдата си отъ 17-й Септемврий 1884 год. № 132, на основание чл. 220 отъ Отоман. Наказ. Законъ осѫдилъ подсѫдимия Д. Вълчевъ на три години затворъ въ врѣменни окови. По въззивна жалба на подсѫдимия, дѣлото ся разглѣдало и отъ Соф. Аппелат. Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1-о) „Виновенъ ли е подсѫдимия Д. Вълчовъ въ това, че на 20 Февруарий 1884 год. презъ нощьта е откралналъ изъ сандъчето отъ крьчмата на Никола Димитровъ, ж. Софийски, 1050 гроша?“ — „Да.“ 2-о) „Доказано ли е, че подсѫдимия за да извърши кражбата е счюпилъ сандѫчето?“ „Не.“ 3-о) „Правилно ли е приспособенъ чл. 220 отъ Отоманский Наказ. Законъ?“ — „Не, а трѣбва да му се приспособи чл. 222 отъ Отоман. Наказ. Законъ“—съ

присждата си отъ 14 Мартъ 1885 год. № 34, на основание чл. 34 и 222 отъ Отом. Наказ. Законъ определилъ: Отмѣнява присждата на Соф. Окр. Сждъ отъ 17 Септемврий 1884 год. подъ № 132, така: Осжжда Димитръ Вълчевъ, ж. изъ с. Чаканчево, 24 годишна възрасть, на една година затворъ, като му се счита и предварителния аресть; да заплати три лева въ Държавното Съкровище по изслѣдвание на дѣлото; 2-о) „Осжжда сжщия да повърне откраднатитѣ пари 1050 гроша на Никола Димитровъ изъ гр. София и сждебнитѣ разнкски по дѣлото.“ Въ подадената си срѣщу тая присжда кассационна жалба, подсждимия ся оплаква, че къмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 222 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Върховний Кассационенъ Сждъ съ опрѣдѣлението си по общото събрание отъ 22 Септемврий 1884 год. обнародванъ въ Държавний Вѣстникъ брой 103, 1884 год., е разяснилъ, че приложението на 217— 222 чл. отъ Отоманский Нказ. Законъ си има мѣстото само, когато кражбитѣ, които се преслѣдватъ, сж отъ *калифициранитѣ*, въ противенъ случай т. е. когато кражбитѣ сж отъ *проститѣ* (simples, non specifiés), тогазь тѣ подпадатъ подъ 127 и 128 чл. отъ Устава за Наказанията или чл. 230 отъ Отоман. Наказ. Законъ, смотря по цѣнностьта имъ. Отъ производството на дѣлото, а именно отъ втория въпросъ на Соф. Аппел. Сждъ ся вижда, че той е констатиралъ, че извършената отъ подсждимия кражба е *некалифицирана*, (non specifié simple), а е приспособилъ чл. 222 отъ Отом. Наказ. Законъ; а именно Аппелатив. Сждъ е констатралъ: 1-о) „Виновенъ ли е подсждимия Димитръ Вълчевъ въ това, че на 20 Февруарий 1884 год. *презъ нощьта* е откраднал изъ сандкчето отъ *кржчмата* на Никола Димитровъ, ж. Софийски, 1050 гроша? — „Да.“ 2-о) Доказано ли е че подсждимий за да извърши кражбата е счупилъ сандкчето? — Не.“ Тъй констатираната кражба е *проста* кражба, предвидена отъ 127 и 128 чл. п. 2 и 3 отъ Устава за Наказанията. Слѣдователно, оплакването на подсждимия по този въпросъ е основателно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА:

Присждата на Софийский Аппелативенъ Съдъ отъ 14-й Марта 1885игод. № 34, само относително наложеното наказание, защото неправилно е приспособенъ чл. 222 отъ Отомански Наказателенъ Законъ, съ силата на ст. 11 п. 1-й отъ Учреждението на Върховний Съдъ, да ся отмѣни и дѣлото, за постановяване на нова присжда, спорѣдъ констатираното отъ Софийский Аппелативенъ Съдъ престъпление—да ся испрати въ Софийски Аппелативенъ Съдъ, въ другъ съставъ, връзъ основание чл. 29 отъ Допълнението къмъ Временнитѣ Сждебни Правила.

РѢШЕНИЕ № 52

Г. София, 22-ий Февруарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върхъвний Кассационенъ Съдъ, Углавното Отдѣление, на седмий Февруарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Пом.-Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присжтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Ст. Зографски углавно дѣло № 48, по описътъ на Фатиме Ахмедова и дъщеря ѝ Шефие, изъ г. Шуменъ, осждени по на седемъ дене затворъ, по обвинението имъ въ нанисание побой на Станка Николова, изъ сжщий градъ.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Шумненский Мировий Сждия съ присждата си отъ 22 Декемврий 1884 г. № 259, възъ основание чл. чл. 9, 12 и. 110 отъ Устава за Наказанията— осждилъ Фатме Ахмедова и дъщеря ѝ Шафие по на три мѣсечно запирание, а Сжджкъ Ахмедовъ (13 годишенъ синъ на Фатме) да издържи едно мѣсечно запирание по обвинението му въ това, за дѣто сж нанесли побой на Станка Николова. По въззивна жалба на подсждимитѣ, това дѣло било разглѣдано и отъ Шумненский Окржженъ Съдъ, който съ присждата си отъ 22 Юний 1885 год. № 146, възъ основапие чл. чл. 9 и 110 отъ Устава за Наказанията ви-

доизмѣнилъ присѫдата на Мировий Сѫдия така: „осѫдилъ Фатме Ахмедова и дъщеря ѝ Шафие по на седемъ дена затворъ, а синъ ѝ Сѫдѫкъ Ахмедовъ освобождава се отъ наказание, като несъвършеннолѣтенъ." Срѣщу тази присѫда, както подсѫдимитѣ, така и потърпевшата подаватъ въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба, въ която се оплакватъ за неправилно приспособление къмъ дѣянието на материалния законъ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, безъ да влиза въ разрѣшение на кассационнитѣ жалби, намира, че въ дадений случай трѣбва да се разрѣши слѣдующий въпросъ: Възможно ли е, да ся разрѣшѫтъ кассационнитѣ жалби на подсѫдимитѣ и на потърпевшата относително неправилното приспособление на законътъ къмъ дѣянието имъ, тъй като нито Мировия Сѫдия, нито Окрѫжний Сѫдъ сѫ констатирали прѣстѫпното дѣяние. Прокурора отъ своя страна заяви, че по това дѣло не е предлагано на странитѣ помиряване.

За разрѣшение на това дѣло, Върхоиний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: 1-о) Нито въ присѫдата на Мировий Сѫдия, нито въ присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ има най-главното, а именно: заключението имъ върху сѫществото на престѫплението и върху виновностьта на обвиняемитѣ. А пъкъ приспособлението на какъвъ—годѣ наказателенъ законъ е мислимо, само когато дѣянието преписиваемо на подсѫдимитѣ е точно констатирано, защото *само тогава може да става дума върху въпроса—да ли правилно сѫ приспособени наказателнитѣ закони къмъ дѣянието на подсѫдимитѣ*. Въ дадения случай, и двѣтѣ инстанции сѫ констатирали, като какво именно престѫпно дѣяние ся отдава на подсѫдимитѣ, а главното, въ какво именно престѫпление сѫ признати подсѫдимитѣ за виновни. Предъ видъ на горѣизложенитѣ обстоятелства, Върховний Кассационенъ Сѫдъ не може да непризнае, че както Мировий Сѫдия, така и Окрѫжний Сѫдъ, въ нарушение на 85 чл. отъ Углавното Сѫдопроизводство сѫ допуснали по това дѣло едно отъ сѫщественитѣ процесуални нарушения, при които постановената отъ Окрѫжний Сѫдъ окончателна присѫда не може да има сила и значение на едно сѫдебно рѣшение. 2-о) Отъ дѣлото се вижда, че нито Мировий Сѫдия, нито Окрѫжний

Сѫдъ *сѫ склонявали* странитѣ на *помиряване*, **нѣщо което** спорѣдъ точния и буквалния смисьлъ на чл. чл. **87 и 129** отъ Углавното Сѫдопроизводство, ***безусловно ся предписва.*** Слѣдователно, заявлението на Прокурора въ този случай е основателно и нарушението на горнитѣ членове е сѫщественно.

Рѫководимъ отъ горнитѣ съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1-о) Присѫдата на Шумненский Окрѫженъ Сѫдъ отъ 22 Юний 1885 година № 146, защото сѫ нарушени чл. чл. 85, 87 и 129 отъ Углавното Сѫдопроизводство, съ силата на чл. 137 п. 2 отъ сѫщото сѫдопроизводство, да ся отмѣни, и дѣлото за ново разглѣждание, да ся испрати въ Разградский Окрѫженъ Сѫдъ. 2-о) По редътъ на надзора, да ся обърне внимание върху неправилното въ дадения случай налагание „затворъ“ вмѣсто „запиране.“

РѢШЕНИЕ № 53

Гр. София, 22-ий Февруарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на седмий Февруарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Пом.-Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Ст. Зографски углавно дѣло № 49, по описътъ на Х. Петя Х. Ив. Бакърджиевъ, изъ г. Севлиево, осѫденъ на петнадесеть дневно запирание за клѣвета срѣщу Никифора Влаевъ, изъ сѫщий градъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Севлиевский Мировий Сѫдия съ присѫдата си отъ 20 Февруарий 1885 г. № 6, възъ основание на чл. 104 отъ Устава за Наказанията, осѫдилъ Петю Х. Ивановъ Бакърджиевъ на 15 дена запирание по обвинението му въ това, че произнесълъ клѣвета

чрезъ неприлични думи противъ Никифоръ Влаевъ при докачителни виражения кассателно фамилиарната му честь. По въззивна жалба на Х. Петя Бакърджиевъ това дѣло било разглѣдано и отъ Севлиевския Окр. Сждъ, който съ присждата си отъ 11 Юний 1885 год. № 23, потвърдилъ напълно присждата на Мировий Сждия. Срѣщу тази присжда, подсждимия подава въ Върховний Сждъ кассационна жалба, въ която се оплаква: 1-о) Че по това дѣло е нарушенъ чл. 123 отъ Углавното Сждопроизводство, защото Сждътъ въпреки заявлението му, нераспиталъ призованитѣ вече свидѣтели по дѣлото му. 2-о) Че къмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 104 отъ Устава за Наказанията.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: 1-о) Въ производството на Окр. Сждъ ся намира едно опредѣление на Сждътъ отъ 19 Априлъ 1885 год. № 367, съ което Сждътъ е постановилъ да се призовътъ при разглѣжданието на дѣлото: „обвинителя Никифоръ Влаевъ, аппелатора Х. Петю Х. Ивановъ Бакърджиевъ и свидѣтелитѣ: Петю Хинковъ Буюклиевъ, Хинко Беяза, Никола Попъ Геневъ, Маринъ Лазаревъ и Илия Поповъ." Порѣдъ чл. 121 отъ Углавното Сждопроизводство призоваванието на странитѣ по дѣлото, а така и свидѣтелитѣ, зависи напълно отъ усмотрѣнието на Окр. Сждъ. Въ дадений случай, Сждътъ като е намѣрилъ за необходимо да ся викатъ, както странитѣ, така и свидѣтелитѣ по това дѣло, напълно ся е съобразилъ съ предписанието на чл. 121 отъ Углавното Сждопроизводство. Въ сждебния протоколъ обаче на Сждътъ е казано слѣдующето: „че явившитѣ се свидѣтели аппелатора безъ да ги е искалъ да ся призоватъ сж призовани по погрѣшка отъ Сждътъ...;" вслѣдствие на което Сждътъ е постановилъ: „явившитѣ ся по настоящето дѣло свидѣтели дя ся не распитватъ." Отъ сжщия протоколъ на Окржжний Сждъ ся вижда, че защитника на подсждимия е настоявалъ да се распитатъ призованитѣ отъ Сждътъ свидетели. Отъ горѣизложеното става явно, че Сждътъ безъ да посочва нѣкакви си уважителни и законни обстоятелства, които сж го заставили да измѣни първото свое постановление за призоваванието на свидѣтелитѣ—е отстранилъ явившитѣ ся

свидѣтели, възъ основание на това само, че били ужъ призовани *по погрѣшка* отъ Сѫдътъ, безъ да констатира причинитѣ на тази погрѣшка. Такова едно произволно дѣйствие на Сѫдътъ неможе да се оправдае съ нищо. Съ други думи, щомъ единъ пѫть Сѫдътъ е постановилъ да ся призовѫтъ свидѣтелитѣ, и ги е призовалъ, то при настояване на защитника, — да се призовътъ свидѣтелитѣ е трѣбвало и да ги распита, ако е нѣмало нѣкакви си уважителни причини, нѣщо, което Сѫдътъ не е направилъ. Отъ горѣизложеното става явно, че предписанието на чл. 123 отъ Углавното Сѫдопроизводство е нарушено и това нарушение е сѫществен-но. 2-о) Мировий Сѫдия е призналъ подсѫдимия за виновенъ, въ произнасяние клѣвета чрезъ неприлични думи (безъ нравственни) противъ съгражданина си Никифоръ Влаевъ при докачителни виражения кассателно фамилиарната му честь. Окрѫжний Сѫдъ не е констатиралъ никакво престѫпленние, съ други думи, въ присѫдата му не ся види да има заключение, както върху сѫществото на престѫплението, което му ся отдава, тъй и върху виновостьта му. *Клѣвета*, като престѫпление, ся отличава отъ личното оскърбление на честьта, сирѣчь отъ *обида* съ думи или дѣйствие. Сѫщественнитѣ признаци на клѣвета сѫ: приписвание или отдавание на лицето, което ся клѣвети, такива опредѣлени дѣйствия, които или сѫ *престѫпни*, или сѫ *противни на честьта или на доброто име на човѣка*. Независимо отъ туй, Сѫдътъ трѣбва да констатира че тѣзи дѣйствия сѫ *измислени* и *лъжовни*, а не истински. Отъ изложеното става явно, че Окрѫжний Сѫдъ не е ималъ никакво право да приспособлява, въ дадений случай 104 чл. отъ Устава за Наказанията. Слѣдователно, оплакванието е основателно.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1-о) Присѫдата на Севлиевский Окрѫженъ Сѫдъ отъ 11 Юний 1885 год. № 23, защото е нарушенъ чл. 123 отъ Углавното Сѫдопроизводство, и защото е неправилно приспособенъ чл. 104 отъ Устава за Наказанията съ силата на чл. 137 п. п. 1 и 2 отъ Углавното Сѫдопроизводство, да ся отмѣни, и дѣлото за ново разглѣждание, отъ другъ съставъ, да се испроводи въ Се-

влиевский Окржженъ Сждъ. 2-о) По редътъ на надзора да се испълнува точния смисълъ на членъ 68 отъ Сждоустройството.

РѢШЕНИЕ № 54

Г. София, 22-ий Февруарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на единадесеть Февруарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присжтствието на Прокурора Гариилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Председательтъ углавно дѣло № 50, по описътъ на Атанасъ Радойковъ, изъ с. Долня-Гращица (Кюстендилско) и Коста Христовъ, изъ г. София, осждени: първия на сто и шесть лева и 60 стот. глоба, а втория на двѣстѣ двадесеть и единъ левъ глоба, за продавание тютюнъ безъ патентъ.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Софийското Окржжно Управление, съ писмото си отъ 15-й Декемврий 1883 год. № 14.093, възбужда углавно преслѣдвание срещу Коста Христовъ и Атанасъ Радойковъ за нарушение Табачния Уставъ. Софийский Градский Мировий Сждия съ задочната си присжда отъ 12-й Ноемврий 1884 год. № 1016 е опредѣлилъ: „Коста Христовъ да заплати на хазната 1 ½ левъ акцизно право, 19 лева и 80 стот. бандеролно право и 200 лева глоба, всичко 221 левъ и 30 стот.; Атанасъ Радойковъ да заплати за въ полза на хазната 9 лева акцизно право, 118 лева и 80 стот. бандеролно право и 100 лева патентно право, всичко 227 лева и 80 стот.“ По въззивна жалба на подсждимитѣ, дѣлото ся е разглѣдало отъ Софийский Окр. Сждъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Коста Христовъ, житель Софийски, по занятие механджия, виновенъ ли е въ това, че на 20-й Ноемврий 1883 год. е про-

далъ на Илия Ивановъ, отъ сжщия градъ, една ока дробенъ тютюнъ безъ бандероли и безъ да е ималъ за това патентъ за право продавание?" — „Да, виновенъ." 2-о) Атанасъ Радойковъ, отъ с. Долня-Гржщица, Кюстенд. Околия, виновенъ ли е въ това, че на 20-й Ноемврий 1883 година като е дошелъ въ ханътъ на Коста Христовъ въ г. София между ябалкитѣ въ кошоветѣ, които носилъ се е намѣрило петь оки дробенъ тютюнъ безъ бандероли и освѣнъ него, че е продалъ на Коста Христовъ 1 ока и 222 ½ драма или не е виновенъ?" — „Да, виновенъ въ намѣрвание въ кошоветѣ му петь оки дробенъ тютюнъ безъ бандероли, а не виновенъ въ продавание една ока и 222 ½ драми дробенъ тютюнъ на Коста Христовъ." 3-о) „Ако ли Коста Христовъ е виновенъ въ продавание една ока дробенъ тютюнъ безъ бандероли и безъ патентъ, то на какво наказание отъ Закона подлѣжи?" — „На наказанието предвидено въ чл. чл. 2 и 7 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания приспособени за Питейния и Табачний Уставъ." 4-о) „Ако ли Атанасъ Радойковъ е виновенъ въ олавяние петь оки дробенъ безъ бандероленъ тютюнъ въ кошоветѣ му, то на какво наказание отъ Закона подлѣжи?" — „На наказанието предвидено въ чл. 2 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания приспособени за Питейния и Табачния Уставъ" — съ присжадата си отъ 29 Априлий 1885 год. № 87, видоизмѣнилъ присждата на Мировий Сждия така: 1-о) „Осжжда Коста Христовъ, житель Софийски, да заплати въ полза на Държавното Съкровище 1 левъ и 50 стот. акцизно право, 19 лева 80 ст. бандеролно право и 200 лева глоба, всичко 221 левъ и 30 ст. (двѣстѣ двайсеть единъ левъ и трийсеть стотинки.)" 2-о) „Осжжда Атанасъ Радойковъ, отъ с. Долня Гращица (Кюстенд. Околия) да заплати въ Държавното Съкровище 7 лева и 50 стотин. акцизно право и 99 лева бандеролно право, всичко сто шесть лева и 50 стотинки (106 л. 50 ст)." 3-о) „Осжжда сжщитѣ Коста Христовъ и Атанасъ Радойковъ да заплатятъ въ Държавното Съкровище три (3) лева за привѣждание свидѣтелитѣ подъ клѣтва." Срѣщу присждата на Окржжний Сждъ, подсждимитѣ Коста Христовъ и Атанасъ Радойковъ подаватъ кассационна жалба въ която излагатъ: 1-о) Че това дѣло не е било подсждно за разрѣшение на Мировий Сждия, и че слѣдователно въ дадения случай е нарушенъ чл. 1-й пунктъ

2-й отъ Углавното Сждопроизводство. 2-о) Че е нарушенъ чл. 10-й отъ Наказателнитѣ Распорѣждания, защото продали за въ полза на хазната конфискуванитѣ конь и товаръ ябълки. 3-о) Че по това дѣло е нарушенъ чл. 62 отъ Углавното Сждопроизводство, защо е распиталъ, като свидѣтель Илия Ивановъ, който се е обвинявалъ въ сжщото нарушение на Табачний Уставъ. 4-о) Че по това дѣло сж нарушени чл. чл. 75 и 76 отъ Углавното Сждопроизводство, защото сж взели полицейский актъ за достовѣрно доказателство, когато този актъ е билъ съставенъ не съгласно съ предписанитѣ за това Правила. 5-о) Че къмъ дѣянието му неправилно сж приспособени чл. чл. 2 и 7 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания.—Радойковъ (1 и 2 оплакване) и Христовъ (3, 4 и 5).

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Окржжното Управление въ писмото си отъ 15-й Декемврий 1883 год. № 14.093 между друго изсказва: „да ся призовжтъ обвиняемитѣ и да ся накажатъ: Коста Христивъ съ 1 ½ левъ тройно акцивно право и 19 лева 80 стот. бандеролно право и съ 200 лева глоба, всичко 211 лева и 30 стот., а Атанасъ Радойковъ да ся накаже съ 9 лева акцизно право, 118 лева и 80 ст. и съ 200 лева патентно право съгласно послѣднята алинея на чл. чл. 2 и 7 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания приспособени за Табачния и Питейний Уставъ. Глобата която се иска отъ Финансовата Администрация, както относително Коста Христова, тъй и относително Атанасъ Радойковъ—не надминува *триста* франка. Слѣдователно, по смисъльтъ на 1-ва Забѣл. къмъ 1 чл. отъ Углавното Сждопроизводство, настоящето дѣло е било подсждно на Мировий Сждия. Отъ друга страна 2-ра Забѣл. п. *а* къмъ 1 чл. отъ Углавното Сждопроизводство, както нееднократно вече е разяснено въ рѣшенията на Върховний Кассационенъ Сждъ—трѣбва да се разумѣва въ този смисъль, че *„затварянието дюгенятъ"* или промишленното завѣдение и въобще *ограничение правата* на извѣстно лице, могжтъ да иматъ влияние върху подсждностьта на дѣлото само въ такива случаи, когато това наказание *ся опредѣля отъ самия Законъ*, а слѣдователно, когато затваряние на дюгенътъ *може да стане само по присжда* (глѣдай за потвър-

ждение на горѣисказаното, 8-й членъ отъ Наказателнитѣ Распорѣждания). Затварянието на завѣдението, което става спорѣдъ 7-я членъ отъ Наказателнитѣ Распорѣждания е *приврѣменно* и то се извършва не спорѣдъ присѫда на Сѫда, *а по административенъ начинъ* отъ администрацията, *като има сила само до онзи моментъ, въ който лицето ще си вземе надлѣжний патентъ.* Отъ изложеното става явно, че първото оплакване е неосновательно. 2-о) 10-й членъ отъ Наказателнитѣ Распорѣждания, като ся отнася повечето до испълнението на присѫдата, никакъ не може да има какво-годѣ значение до разглѣжданието и разрѣшението на дѣлото, а най-паче до постановяванието на присѫдата, слѣдователно, то неможе да бѫде и като основание за кассирание на постановената присѫда. Ако подсѫдимия Радойковъ ся счита за неоправданъ въ туй отношение, то той има право преди всичко да се оплаче за неправилнитѣ дѣйствия на Финансовата Администрация предъ по горнето Началство, и най на сетнѣ, ако правото му нѣма да ся уважи, да ся обърне къмъ надлѣжното Сѫдилище за удовлетворение на правото му. Слѣдователно, второто оплакване е неосновательно. 3-о) Както по-горѣ е казано углавното преслѣдвание е било възбудено само срѣщо Радойкова и Коста Христова, а никакъ не е срѣщу Илия Ивановъ. Отъ друга страна, относително до распита Илия Ивановъ, като свидѣтель, подсѫдимитѣ не ся възражавали, като ся исказали: „оставя Сѫдътъ да ся распорѣди както ще.“ (Сѫд. протоколъ л. 28). Слѣдователно, третото оплакване е неосновательно. 4-о) Дали съставенитѣ отъ Финансовата Администрация въобще актове или протоколи, съ които ся констатиратъ както нарушенията на Табачния и Питейния Уставъ, тъй и нарушенията на Уставътъ за Горитѣ—съставляватъ безспорно, безусловно доказателство, а слѣдователно да ся вcovматъ въ внимание ео—ipso, безъ да бѫде провѣрена отъ Сѫдилищата истинностьта и достовѣрностьта на изложенитѣ въ протоколитѣ данни — Върховний Кассационенъ Сѫдъ въ рѣшението си № 41/86 год. по дѣлото на Бекчи Ибрямъ Ахмедовъ е призналъ: а) че и нашето дѣйствующе Углавно Сѫдопроизводство, подобно както тѣзи и на другитѣ съврѣменни законодателства, отхвърлило *теорията на формалнитѣ, легалнитѣ доказателства,* сирѣчь такива доказателства, които сѫ *предо-*

становени за такива отъ самиятъ Законъ и които въ силата на самиятъ Законъ, иматъ доказателна сила, безъ да има право Сѫдията да влѣзе въ оцѣнението имъ относително истинностьта и достовѣрностьта (85 чл. отъ Углавното Сѫдопроизводство и 811 ст. Врѣм. Сѫд. Правила), а напротивъ дѣйствующето Углавно Сѫдопроизводство е приело началото *на свободно оцѣняване отъ страна на Сѫдията всѣко едно представено доказателство,* каквото и да е то, па даже и самопризнанието на подсѫдимия, като му заповѣда да рѣши въпросътъ за вината или невинностьта на подсѫдимиятъ *по вътрѣшното си убѣждение основано на съвокупностьта на обстоятелствата, открити при сѫдебното разглѣждание.* (Сѫщо 85 чл. отъ Углавното Сѫдопроизводство и 811 ст. Врем. Сѫд. Правила). б) Прѣдъ Сѫдията всѣко едно доказателство има значение само тогава, когато то ся провѣри прѣдъ него въ сѫдебното засѣдание, а отъ друга страна и присѫдитѣ, както на Мировий Сѫдия, така и на другитѣ Сѫдилища, могѫтъ да бѫдатъ базирани само възъ такива доказателства, които сѫ разглѣдани и провѣрени въ самото сѫдебно засѣдание, и които слѣдователно, *непосрѣдствено предизвикватъ такова или онакова убѣждение на Сѫдията върху исказаното или изслушаното доказателство* (85 чл. отъ Углавното Сѫдопроизводство ст. ст. 737. 738, 795 Времен. Сѫд. Правила). Слѣдователно, ако и да сѫ ставали нѣкакви погрѣшки при съставянието на акта, то тия немогѫтъ да иматъ никакво влияние и значение върху разрѣшението на дѣлото, а слѣдователно, и върху постановената присѫда. Слѣдователно, и това оплакване е неоснователно. 5-о) Окрѫжний Сѫдъ е призналъ подсѫдимиятъ Коста Христовъ за виновенъ въ това, че на 20-й Ноемврий 1883 год. е продалъ на Илия Ивановъ, отъ сѫщия градъ една ока дробенъ тютюнъ, безъ бандероли и безъ да е imалъ за това патентъ за право продавание, — нѣщо, което напълно отговаря на нарушението, предвидено отъ 7я членъ отъ Наказателнитѣ Распорѣжданиия. Слѣдователно и петото оплакване е неоснователно.

Водимъ отъ прѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационнитѣ жалби на Атанаса Радойковъ и Коста Христовъ, срѣщу присѫдата на Софийский Окрѫженъ Сѫдъ отъ 29-й Априлий 1885 год. № 87,

съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неоснователни, да ся оставатъ безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 55

Г. София, 22-ий Февруарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на единадесятий Февруарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гаврiилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Неновичъ углавно дѣло № 51, по описътъ на Атанасъ Мановъ, изъ г. Кюстендилъ, осѫденъ на петнадесетъ турски лири глоба за нарушение Табачния Уставъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурорския Надзоръ при Кюстендилский Окрѫженъ Сѫдъ, по заявлението на Кюстендилский Окрѫженъ Управитель, е възбудилъ предъ Кюстендилский Окрѫженъ Сѫдъ углавно преслѣдвание срѣщу Атанасъ Мановъ и Коста Мирчовъ по обвинението имъ въ контрабандирание 42 оки тютюнъ. Кюстендилский Окрѫженъ Сѫдъ разглѣдалъ дѣлото и съ присѫдата си отъ 19 Октомврий 1884 год. № 130 на основание чл. чл. 6, 9 и 11 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания осѫдилъ Атанаса Мановъ да заплати за въ полза на хазната за уловения у него 42 оки контробандиранъ тютюнъ: а) двоенъ акцизъ 42 лева, б) двойно бандеролно право отъ I-во качество 554 лева и 40 стот. и в) уловения 42 оки контробандиранъ тютюнъ да ся конфискува за въ полза на хазната. Въ случай же на несъстоятелность въ плащанието на означенитѣ до тукъ сумми, сѫщия да се затвори за 6 мѣсеци. По възвиената жалба на подсѫдимия, дѣлото ся разглѣдало и отъ Софийский Аппелативенъ Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси. 1-о) „Виновенъ ли е подсѫдимий Атанасъ Мановъ

въ това, че на 5-й Ноемврий 1883 год. сж намѣрили у него 42 оки дробенъ безбандероленъ тютюнъ контробанда, съ което е нарушилъ Табачний Уставъ." — „Да!" 2-о) Правилно ли сж приспособени чл. чл. 6 и 9 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания за нарушение Табачния и Питейния Уставъ?" — „Не, а трѣбва да се приспособи чл 3 и 10 отъ сжщитѣ Наказателни Ррспорѣждания." 3-о) „Може ли да се увиличи паричната глоба—наказанието, тъй като за това не е послѣдвало Аппелационенъ протестъ отъ надлѣжното лице, а наказанието спорѣдъ чл. 3-й е повече отъ предвидѣното въ присждата на Окржжний Сждъ?" — „Не." 4-о) „Трѣбва ли да се конфискува уловения контробанда тютюнъ?" — „Да, съгласно чл. 10-й" — съ присждата си отъ 19 Априлий 1885 год. № 44 на основание чл. 3 и 10 алинея първа отъ Наказателнитѣ Распорѣждания, потвърдилъ присждата на Кюстендилский Окржженъ Сждъ. Въ подадената си срѣщу тая присжда кассационна жалба, подсждимя ся оплаква: 1-о) Че Софийский Аппелативенъ Сждъ е нарушилъ ст. 723 отъ Врѣменнитѣ Сждебни Правила, защото не отложилъ дѣлото му за да си намѣри защитникъ. 2-о) Че Софийский Аппелативенъ Сждъ е нарушилъ ст. 834 отъ Врем. Сжд. Правила, защото основалъ присждата си на непровѣренното негово самопризнание.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Статия 723 отъ Временнитѣ Сждебни Правила, като задължава Сждилищата да предоставятъ на подсждимитѣ всѣвъзможни срѣдства за оправданието имъ, не предписва отлагание на дѣлото за да си намѣрятъ подсждимитѣ защитникъ, нито пъкъ Законътъ въобще задължава Сждилищата да отлагатъ дѣлата за да дадатъ възможность на подсждимитѣ да си намѣрятъ защитникъ. Освѣнъ това, Сждътъ по сжщество е разглѣдалъ заявлението на подсждимия относително отлаганието на дѣлото му единственно по причина да си намѣри защитникъ и не го е уважилъ, като е намѣрилъ, че подобна причина неможе да служи за отлагание на дѣлата. Отъ горѣизложеното става явно, че оплакванието на подсждимия по този въпросъ е неоснователно. 2-о) Отъ производството на дѣлото ся вижда, че Софийский Аппелативенъ Сждъ не е основалъ присждата си исключително на само-

признанието на подсждимия, а и на свидѣтелскитѣ показания. Освѣнъ това, въ третия мотивъ на присждата на Аппелативния Сждъ, дѣто се говори за самопризнанието на подсждимия мѣжду друго е казано: „че бившитѣ съобвиняеми Димо Георгиевъ и Георги Пешовъ показаха сжщо, че Атанасъ Мановъ *призналъ при распита, че тютюня билъ неговъ.*" Отъ това става явно, че Сждътъ е взелъ въ уважение самопризнанието на подсждимия само като е намѣрилъ че то ся потвърдява и отъ показанията на свидѣтелитѣ. Съ други думи, слѣдъ като го е провѣрилъ. А пъкъ оцѣняванието на правдоподобностьта на самопризнанието е предоставено на Сждътъ по сжщество. Слѣдователно, оплакванието на подсждимия и по този въпросъ е неоснователно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Атанаса Мановъ, срѣщу присждата на Софийский Аппелативенъ Сждъ отъ 19-й Априлий 1885 год. № 44 съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 56

Г. София, 22-й Февруарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на единадесетий Февруарий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зграфски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присжтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Неновичь углавно дѣло № 52, по описътъ на Стефанъ Бъчаваровъ, изъ гр. София осжденъ на една седмица затворъ за незаконно арестувание Стаменъ Стоилковъ и Станко Новковъ, изъ с. Долня-Мелня (Трънско).

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Трънския Окрѫженъ Сѫдъ съ обвинителния си актъ отъ 13-й Юлий 1884 год. е предалъ подъ сѫдъ безъ участието на сѫдебни засѣдатели, бившия сѫдебенъ приставъ при Софийский Окрѫженъ Сѫдъ, Стефана Бъчваровъ, по обвинението му въ самоуправно арестуване на около два часа Стамена Стоилковъ и Станка Новковъ, жители отъ с. Долня-Мелня, — престѫпление предвидено въ 203 чл. отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Трънский Окрѫженъ Сѫдъ разглѣдалъ дѣлото и съ присѫдата си отъ 21 Септемврий 1884 год. оправдалъ по сѫдъ обвиняемия Стефанъ Бъчваровъ. По аппелацоненъ протестъ на Прокурора при Трънския Окрѫженъ Сѫдъ, дѣлото се разглѣдало и отъ Софийский Аппелативенъ Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующия по сѫществото му въпросъ: 1-о) „Виновенъ ли е подсѫдимия Стефанъ Бъчваровъ въ това, че като бившій Сѫдебенъ Приставъ презъ 1883 год на 16-й Октомврий за да испълни насилственно два испълнителни листа подъ № 1554 и 3550, въ с. Долня-Мелня, е арестувалъ и лишилъ на 2—3 часа отъ свободата Стаменъ Стоилковъ и Станко Новковъ?“ — „Да,“ — съ присѫдата си отъ 11 Априлъ 1885 год. № 38, на основание чл. 106 отъ Отоман. Наказателенъ Законъ опредѣлилъ: „Измѣнява присѫдата на Трънский Окрѫженъ Сѫдъ отъ 7-й Септемврий 1884 год. № 8 и осѫжда Стефанъ Бъчваровъ на една седмица затворъ.“ Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба подсѫдимия ся оплаква: 1-о) „Че Аппелативний Сѫдъ е нарушилъ ст. 772 отъ Временнитѣ Сѫдебни Правила, защото а) Потърпевшитѣ по това дѣло сѫ распитани като свидѣтел и б) защото заинтересуванитѣ по това дѣло Драганъ Тасовъ, Стойко Ивановъ и Младенъ Илиевъ сѫ распитани като свидѣтели и то подъ клѣтва; 2-о) „Че Софийский Аппелативенъ Сѫдъ е нарушилъ ст. ст. 803, 804, 810 и 811 отъ Временнитѣ Сѫдебни Правила, защото не е постановилъ въпросъ относително подбуждението по което той е е извършилъ престѫплението; 3-о) Че къмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 106 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взевъ съображение: 1-о) Спорѣдъ както нееднократно е разя-

снявано отъ Върховний Кассационенъ Сждъ, ст. 772 отъ Временнитѣ Сждебни Правила вовсе не исключава потърпевшитѣ отъ правото да бждатъ испитани, като свидетли по дѣлото, а само опредѣлява кога тий могатъ да бждатъ испитани подъ клѣтва и кога безъ клѣтва. Освѣнъ това отъ производството на дѣлото не ся констатира, да е заявявано отъ подсждимия отводъ срѣщу въпроснитѣ свидѣтели. Слѣдователно, оплакванисто на подсждимия по този въпросъ не е основателно. 2-о) Статиитѣ 803, 804, 810 и 811 отъ Врем. Сжд. Правила като предначертаватъ рѣдътъ за постановявание въпроситѣ на дѣлото, никакъ не задължаватъ Сждилищата да поставятъ въпроси относително вътрѣшнитѣ, субективнитѣ побуждения па обвиняемия. Побужденията за извършвание на престжплението не съставляватъ нито оправдателни, нито извинителни причини. А и самия законъ, като опредѣля точно извинителнитѣ причини, както и причинитѣ за невмѣняемостьта на извършеното престъпление, наказва престжпленията въобще безъ да глѣда ни най-малко на причинитѣ, които сж подбудили престжпника да ги извърши. Отъ горѣизложеното става явно, че оплакванието на подсждимия по този въпросъ е неоснователно. 3-о) Предвидѣното въ 106 чл. отъ Отоманский Наказателенъ Законъ наказание е отъ една седмица до една година, а онова въ чл. 203, е отъ шесть мѣсеци до три години. Съ въпросния листь на Софийский Аппелативенъ Сждъ подсждимия е признатъ за виновенъ въ това, че е арестувалъ и лишилъ отъ свободата Стамена Стоилковъ и Станка Новковъ т. е. въ престжпление, предвидено въ чл. 203 отъ Отом. Наказ. Законъ, а пъкъ му е наложено наказанпе по 106-я членъ отъ Отом. Наказ. Законъ. Слѣдонателно, оплакванието на подсждимия по този въпросъ е основателно. Нъ тъй като неправилното приспособление на Закона е станало *за въ полза* на подсждимия, защото вмѣсто по-тѣжко, наложено му е по лѣгко наказание, то за това присждата неможе да бжде отѣмена.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Стефанъ Бъчваровъ, срѣщу присждата на Софийский Аппелативенъ Сждъ отъ 11 Априлъ 1885 год. № 35, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението

на Върховний Сждъ, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 57

Гр. София, 22-ий Февруарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на единадесетий Феврураий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присжтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Зографски углавно дѣло № 53, по описътъ на Арсланъ Салиевъ, Мустафа Юсуфовъ и Мехмедъ Хасановъ, изъ гр. Разградъ, осждени по на една година затворъ за нараняване стражара при Разградската полиция — Димитра Минчевъ.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурора при Разградский Окржженъ Сждъ съ обвинителенъ актъ отъ 31 Декемврий 1883 год. предалъ на сждъ безъ участие на сждебни засѣдатели, Мустафа Юсуфовъ, Кадиръ Ахмедовъ, Арсланъ Салиевъ и Мехмеда Х. Мехмедовъ, по обвинението имъ въ опитвание да отведътъ и изнасилватъ Ахмеда Юсеиновъ и Али Ахмедова и въ нараняване стражара Димитра Минчевъ—престжпление предвидено въ чл. чл. 198, 115, 179 и 45 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Разградский Окр. Сждъ, като разглѣдалъ дѣлото, и слѣдъ като призналъ подсждимитѣ за виновни само въ това, че сж наранили съ ножь жандарина Димитра Минчевъ когато си е испълнявалъ служебнитѣ си обязанности — съ присждата си отъ 22 Мартъ 1884 год. № 10, връзъ основание чл. чл. 45, 115 и 179 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, осждилъ Мустафа Юсуфовъ, Кадиръ Ахмедовъ, Арсланъ Салиевъ и Мехмедъ Х. Мехмедовъ на по една година затворъ въ тьмница. По въззивна жалба на подсждимитѣ, това дѣло било разглѣдано и отъ Руссенский Аппе-

лативенъ Сѫдъ, който като призналъ подсѫдимия Мустафа Юсуфовъ за виновенъ въ това, че на 9-й Октомврий презъ нощьта на 1883 год. наранилъ умишленно съ ножъ стражара Димитръ Минчевъ, когато си е испълнявалъ служебнитѣ си обязанности, отъ която рана той лежалъ боленъ около 10 дена; а пъкъ подсѫдимитѣ Кадиръ Ахмедовъ, Арсланъ Салиевъ и Мехмедъ Х. Мехмедовъ—въ това, че сѫ взели участие въ горѣизложеното престѫпно дѣяние —съ присѫдата си отъ 12 Априлий 1885 год. № 73, потвърдилъ напълно присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ. Срѣщу тази присѫда Никола Н. Чалѫковъ, защитникъ само на Арсланъ Салиевъ, Мустафа Юсфовъ и Мехмедъ Хасановъ подава въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба, въ която ся оплаква, че Аппелативний Сѫдъ е нарушилъ ст. 873 отъ Врем. Сѫд. Правила, защото не го призовалъ да присѫтствува при разглѣжданието на дѣлото му.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: Спорѣдъ ст. 873 отъ Врем. Сѫд. Правила привикването на странитѣ въ втората инстанция при слушание на дѣлото зависи напълно отъ усмотрението на Аппелативний Сѫдъ. Въ дадения случай отъ производството на Аппелативний Сѫдъ ся вижда, че Сѫдътъ е постановилъ съ особенно опредѣление, дѣлото да ся слуша безъ да се призоваватъ странитѣ. Слѣдователно, оплакването на кассатора по този въпросъ е неоснователно.

Рѫководимъ отъ горнето съображение, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Арсланъ Салиевъ, Мустафа Юсуфовъ и Мехмедъ Хасановъ, срѣщу присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 12 Априлъ 1885 год. № 73, съ силата на ст. 11 отъ Учрежденнето на Върховний Сѫдъ, като неосноватекна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 58

Гр. София, 22-ий Февруарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ,

Углавното Отдѣление, на единадесетий Февруарий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Зографски углавно дѣло №. 54, по описьтъ на Иванъ Тоневъ Дауловъ, изъ г. Шуменъ, осѫденъ на едно мѣсечно запиране за укривателство на крадци и крадени вѣщи.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Шумненский Мировий Сѫдия съ присѫдата си отъ 16-й Февруарий 1885 г. №. 19, връзъ основание на чл. 138 отъ Устава за Наказанията, осѫдилъ Иванъ Тоневъ Дауловъ на едно мѣсечно запиране за дѣто е укривалъ крадци и крадени вѣщи. По въззивна жалба на подсѫдимия Иванъ Т. Дауловъ това дѣло било разглѣдано и отъ Шумненский Окрѫженъ Сѫдъ, който съ присѫдата си отъ 22 Юний 1885 год. №. 151, потвърдилъ напълно присѫдата на Мировий Сѫдия. Срѣщу тази присѫда Иванъ Т. Дауловъ подава въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба въ която се оплаква: 1-о) Че по това дѣло е нарушенъ чл. 121 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото Окрѫжний Сѫдъ не е отложилъ дѣлото за да го привика повторно, 2-о) Че по това дѣло е нарушенъ чл. 97 п. 4, отъ сѫщото Сѫдопр. защото не е оказано въ присѫдата закона по който е осѫденъ.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: 1-о) Въ 121 чл. отъ Углавното Сѫдопроизводство между друго изрично е казано, че неидванието на странитѣ не спира разглѣжданието на дѣлото, освѣнъ когато самъ Окрѫжний Сѫдъ признае необходимо присѫтствието имъ. Въ дадения случай както ся констатира отъ производството на Окрѫжний Сѫдъ, подсѫдимия е билъ виканъ съ призовка №. 4.256, която призовка е и подписана отъ сѫщия, но не ся е представилъ въ Сѫдътъ въ опредѣленото врѣме *по нѣкакви си свои търговски дѣла*, вслѣдствие на което е и молилъ съ особенно прошение Сѫдътъ да отложи дѣлото за другъ пѫть. Това искание на подсѫдимия, както ся вижда отъ сѫдебния протоколъ на Сѫдътъ, не било

уважено отъ послѣдния и съгласно чл. 121 отъ Углавното Сѫдопроизводство е постановилъ дѣлото да се глѣда въ негово, на подсѫдимия, отсѫтствие. Слѣдователно, първото оплакване на кассатора е неоснователно. 2-о) Отъ присѫдата на Мировий Сѫдия ся констатира, че подсѫдимия е осѫденъ по чл. 138 ал. 1 отъ Устава за Наказанията. Окрѫжний Сѫдъ, който е разглѣдалъ това дѣло по Аппелативенъ редъ потвърдилъ напълно присѫдата на Мировий Сѫдия. Слѣдователно, щомъ като втората инстанция потвърждава присѫдата на първата инстанция, то само по себе си ся разбира, че сѫщеврѣменно потвърждава присѫдата и относително Закона, по който подсѫдимия е осѫденъ. Слѣдователно, непосочванието на Окрѫжний Сѫдъ въ присѫдата си статий отъ Закона, по който е осѫденъ подсѫдимия, не съставлява въ дадения случай какво-годѣ нарушение. Заради това и второто оплакване на кассатора е неоснователно.

Рѫководимъ отъ горѣизложеното Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Ивана Тоневъ Дауловъ, срѣщу присѫдата на Шумненский Окрѫженъ Сѫдъ отъ 22 Юний 1885 год. № 151, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 59

Гр. София, 22-ий Февруарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на четиринадесетий Февруарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председѣтель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ Константинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Председѣтельтъ углавно дѣло № 55, по описътъ на Маринъ Пеловъ, изъ с. Видраре, Тетевенска Околия, оправданъ по сѫдъ по обви-

неннето му въ открадвание пари изъ домътъ на Пако Продановъ, изъ сѫщото село.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Плѣвенский Окрѫженъ Сѫдъ съ обвинителенъ актъ отъ 19 Априлий 1884 год. предалъ подъ сѫдъ Марина Пеловъ, изъ с. Видраре, Тетевенска Околия, по обвиненнето му въ обирание домътъ на Пака Продановъ—престѫпление прѣдвидено въ членъ 222 отъ Отом. Накаэ. Законъ. Плѣвненский Окр. Сѫдъ, като разглѣдалъ дѣлото и разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1-о) „Доказа ли ся на сѫдебното дирение че подсѫдимиятъ Маринъ Пеловъ, отъ с. Видраре, 10 годишно момче, отключилъ миналата година презъ Юний мѣсецъ вратата на Пако Продановий домъ, влезалъ вѫтре, изнесалъ е въ буринака едно сандѫче, което строшилъ и взелъ изъ него пари и други вещи, които е съдържало сандѫчето, или не ся е доказало?“— „Да, доказва се.“ 2-о) „Виновенъ ли е той за това си дѣяние, или не е виновенъ?“ — „Да, виновенъ.“ 3-о) „Заслужва ли наказание като е виновенъ или незаслужва по нѣкоя законна причина?“ — „Да, заслужва.“ 4-о) „Като е подсѫдимиятъ десеть годишенъ человѣкъ, то дѣйствувалъ ли е съ пълно разумѣвяние или не е дѣйствувалъ?“ — „Не, не е дѣйствувалъ“ — съ присѫдата си отъ 26 й Юний 1884 год. № 92, на основание членове 40 послѣдня алинея и 222 точка 3 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, осѫдилъ подсѫдимия Марина Пелова, отъ с. Видраре, на два мѣсечно запирание при полицията въ надлѣжната околия на мѣстожителството му и да повърне на Пако Продановъ открадденитѣ изъ сѫндъкътъ му 12 тур. лири, 14 срѣб. рубли, единъ чифтъ гривни и една ока срѣбро или тѣхната стойность спорѣдъ цѣната имъ. По аппелативна жалба на подсѫдимия дѣлото е било разглѣдано и отъ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, който като признал Маринъ Пеловъ за невиновенъ въ отдаваемото му престѫпление — съ присѫдата си отъ 30 ий Май 1885 год. № 139, на основание статиитѣ 811 и 815 п. 1 Врем. Сѫд. Правила, отмѣнилъ напълно присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ и го оправдалъ по сѫдъ. Недоволенъ отъ присѫдата на Аппелативний Сѫдъ, потърпевшия Пако Продановъ, подава въ Върховний Сѫдъ кассационна жал-

ба, въ която ся оплаква исключително по същестовото на дѣлото.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, кото изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: 1-о) Кассатора Пако Продановъ, не посочва нито на единъ отъ кассационнитѣ поводи, показани въ 11 ст. отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, за да се отмѣни станалата присѫда, а излага обстоятелствата само по сѫществото на дѣлото; и 2-о) Върховний Кассационенъ Сѫдъ, спорѣдъ чл. 5-й отъ Сѫдоустройството, не разглѣдва дѣлата по сѫщество, а наблюдава само за точното испълнение на законитѣ и за еднаквото имъ приспособление отъ всичкитѣ Сѫдилища въ Княжеството.

Независимо отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, по рѣдътъ на надвора, неможе да не констатира слѣдующитѣ неправелни дѣйствия на Плѣвненский Окрѫженъ Сѫдъ, допустнати при слушанието на дѣлото въ сѫдебното засѣдание, а именно отъ сѫдебния протоколъ ся констатира: 1-о) Потърпѣвшия каза . . . и. т. д. 2-о) Поиска се заключението на Прокурора относително испитванието на свидѣтелитѣ, който каза, че той е на мнѣние да се испитатъ всичкитѣ свидѣтели подъ клѣтва. Сѫдътъ въ съвѣщанието си опредѣли, че е съгласенъ на Прокуроровото заключение да се испитатъ свидѣтелитѣ подъ клѣтва и 3-о) Поиска се Прокуровото заключение, който каза . . . и. т. д. Изложеното въ протоколатъ не е съгласно: 766, 768, 772, п. 1-й ст. ст. отъ Врѣм. Сѫд. Правила, 24 и 25 чл. чл. отъ Допълнението къмъ Врем. Сѫд. Правила: а) Нееднократно вѣче е разяснено, че потърпевшото отъ престѫплението лице *като първъ и пай* главенъ свидѣтель дава въ сѫдебното засѣдание *показания* както и всѣкой други свидѣтель, слѣдователно, спрямо потърпевшия трѣбва да се испълни прѣдписанието на закона, а именно да се питатъ участвующитѣ въ дѣлото лица да ли тѣ жѣлаятъ да ся испита потърпевшия подъ клѣтва или безъ клѣтва, и ако ни една отъ странитѣ не предяви срѣщу потърпевшия отводъ, то той трѣбва да се распита като свидѣтель и *то подъ клѣтва*; б) Не само Прокурора, но спорѣдъ 768 ст. отъ Врем. Сѫд. Правила, Предсѣдателя на Сѫдътъ пита *„странитѣ“ въобще*, а не както въ даденний случай Сѫдътъ се ограничилъ да иска само заключението на Проку-

рора; в) Прокурора, както вече е разяснено, по сѫществото на дѣлото държи обвинителна речь, а не изказва заключение.

Водимъ отъ всичко горѣизложено, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1-о) Кассационната жалба на Пако Продановъ, срѣщу присѫдата на Руссенский Апелативенъ Сѫдъ, отъ 30-й Май 1885 год. № 139 съ сила та на членъ 5-й отъ Сѫдоустройството, да се остави безъ разглѣжданне и 2-о) По редътъ на надзора, да се обърне вниманието върху забѣлѣженитѣ по туй дѣло неправелни дѣйствия на Плѣвненский Окрѫженъ Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 60

Г. София, 22-ий Февруарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на четиринадесетий Февруарий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Пом.-Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, елуша доложеното отъ Предсѣдателя углавно дѣло № 56, по описътъ на Нетко Тодоровъ, изъ с. Славовица, (Плѣвненско), осѫденъ на двѣ годишенъ затворъ за обезчестяване шесть-годишното дѣте Първанъ Вутевъ, изъ сѫщото село.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Съ обвинителенъ актъ съставенъ отъ Прокурорский Надзоръ при Плѣвненский Окрѫженъ Сѫдъ на 14-й Мартъ 1884 год. Нетко Тодоровъ предава се на сѫдъ съ участието на сѫдебни засѣдатели, по обвинението му въ обезчестяване шесть-годишното дѣте Първанъ Вутевъ. Окрѫжний Сѫдъ, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Доказа ли се на сѫдебното дирение, че 20 годишний Нетко Тодоровъ отъ с. Славовица, на 11-й Февруарий 1884 год., като копаялъ окопа на градината си момченцето на

Вутю Цвѣтковъ на име Първанъ Вутевъ било излжгано отъ него и обезчестено по педерастиченъ (Содомски) начинъ или не ся доказа?" — „Да, доказа се." 2-о) „Като се доказа, че Недко Тодоровъ е извършилъ това престжпление върху малолѣтното дѣте Първанъ Вутевъ, то виновенъ ли е той въ това или не?" — „Да, виновенъ." 3-о) „Дали Недко Тодоровъ, като е извършилъ това престжпление и е виновенъ, то дали той е дѣйствувалъ съ пълно разумѣвание престжплението или не?" — „Да, съ пълно разумѣвание"—съ присждата си отъ 12 Май 1884 год. №. 59, осждилъ Нетко Тодоровъ на двѣ годишенъ затворъ въ окови възъ основание на 197 членъ отъ Оттоманския Наказателенъ Законъ. По въззивна жалба на подсждимия дѣлото ся е разглѣдало отъ Руссен. Апелат. Сждъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Виновенъ ли е подсждимия Нетко Тодоровъ, изъ с Славовица, Плѣвненска Околия, въ това, че на 11 Февруарий 1884 год. е обезчестилъ въ окопътъ на своята градина шесть годишното момче Първанъ Вутовъ?" — „Да, виновенъ." 2-о) „Ако подсждимий е виновенъ въ престжпното дѣяние, указано въ първий въпросъ, то подъ коя статия отъ Оттоманский Наказ. Кодексъ да ся подведе това негово дѣяние и въ какъвъ размѣръ да му се наложи наказанието?" — Подъ ст 197 отъ Оттоманский Наказателенъ Законъ и въ размѣръ на *двѣ години* затворъ въ тъмница — съ присждата си отъ отъ 17 й Априлий 1885 г. №. 80, измѣнилъ присждата на Окржжний Сждъ, като го осждилъ на двѣ годишенъ тъмниченъ затворъ. Срѣщу присждата на Апелативний Сждъ, подсждимия подава кассационна жалба, въ която излага: 1-о) Че по това дѣло е нарушена ст. 873 отъ Врем. Сжд. Правила, защото Сждътъ не го повикалъ да присжтствува при разглѣжданието на дѣлото му; 2-о) Че Сждътъ въ нарушение ст. 772 отъ Вр. Сжд. Правила е распиталъ като свидѣтель Вутя Недѣлковъ, бащата на потърпевшия.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Подсждимиятъ въ въззивната си жалба. ако и да е молилъ Апелативний Сждъ, за привикванието му при разглѣждание на дѣлото, както и за привикванието на свидѣтели, но отъ друга страна привик-

вацието на странитѣ и свидѣтелитѣ по дѣлата, зависи напълно отъ усмотрѣнието на Аппелативний Сѫдъ, съгласно 873 ст. Врем. Сѫд. Правила, както това нееднократно е вече разяснено отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ. Слѣдователно, първото оплакване е неосновательно. 2-о) Отъ сѫдебния протоколъ ся види, че свидѣтеля Вутко Цвѣтковъ, бащата на потърпевшия, по заключението на Прокурора, освободенъ отъ клѣтва показа • • • • 772 ст. Врѣм. Сѫд. Правила не забранява да се распита като свидѣтель бащата на потърпѣвшия, но само прѣдписва такъвъ свидѣтель да ся распитва *безъ клѣтва*, ако има предявенъ за туй отводъ, нѣщо, което е Окрѫжний Сѫдъ извършилъ съвършенно правилно и съгласно съ 772 ст. п. 2-й Времен. Сѫд. Правила. Слѣдователно, оплакванието е неосновательно.

Водимъ отъ горѣизноженото, Върховний Касссационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Нетко Тодоровъ, срѣщу присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 17 Априлъ 1885 год. №. 80 съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неосновательна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 61

Г. София, 22 ий Февруарий 1886 година

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на четиринадесетий Февруарий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на Прокурора: Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Неновичъ углавно дѣло №. 57, по описътъ на Стоилъ Вучковъ, изъ гр. София, осѫденъ на 200 лева глоба за продавание тютюнъ безъ патентъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Вслѣдствие заявлението на Софийското Окр. Управление, Отдѣление Финансово,

отъ 24 Септемврий 1884 год. № 10.993, ся възбудило предъ Софийский Градский Мировий Сѫдия углавно преслѣдване срѣщу тютюнопродавеца Стоилъ Вучковъ по обвинението му въ търгувание съ тютюнъ на дрѣбно прѣзъ второто полугодие на 1884 год., безъ да е билъ снабденъ съ слѣдуемия за това патентъ. Софийский Град. Мировий Сѫдия разглѣдалъ дѣлото и съ присѫдата си отъ 7 Май 1885 год. № 529, на основание чл. 7 отъ Наказателнитѣ распорѣждания по Питейния и Табачния Устави, Опредѣлилъ: „Стоилъ Вучковъ да заплати 200 лева глоба за въ полза на хазната, а въ случай на несъстоятелность, да бѫде 15 дена въ простъ затворъ.“ По въззивната жалба на подсѫдимия дѣлото ся разглѣдало и отъ Софийския Окр. Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1-о) „Стоянъ (Стоилъ) Вучковъ, тютюнопродавецъ въ гр. София, виновенъ ли е въ това, че е продавалъ презъ втората половина отъ 1884 година (28 Августъ сѫщата година) тютюнъ на дребно въ гр. София, безъ да се е снабдилъ съ надлѣжний патентъ за това?“ — „Да, виновенъ.“ 2-о) „Ако ли Стоянъ Вучковъ е виновенъ въ безпатентно продавание тютюнъ на дрѣбно, то на каво наказание отъ закона подлѣжи?“ — „На наказанието прѣдвидено въ чл. 7 отъ Наказателнитѣ Распореждания по Питейния и Табачния Устави,—потвърдилъ напълно присѫдата на Соф. Град. Миров. Сѫдия. Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, подсѫдимий ся оплаква: 1-о) Че по това дѣло сѫ нарушени ст. ст. 803, 804 и 810 отъ Врем. Сѫд. Правила, защото Сѫдътъ не постановилъ въпросъ: съставлява ли простѫпъкъ това, че Стоилъ Вучковъ до 28 Августъ 1884 год. е продавалъ тютюнъ безъ патентъ или не. 2-о) Че Софийский Мар. Сѫдия е нарушилъ чл. 102 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото не прекратилъ дѣлото, а го разглѣдалъ въ отсѫтствието на обвинительтъ. 3-о) Отъ своя страна заяви Прокурора, че това дѣло е подсѫдно възъ основание на забѣлѣжка 2 п. *а* къмъ 1-й членъ отъ Углавното Сѫдопроизводство, на общитѣ Сѫдилища, защото прѣдвиденото отъ чл. 7 наказание е предружено съ затваряние дюкяна.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ

съображение: 1-о) Отъ производството по дѣлото ся вижда, че подсѫдимия не е повдигналъ предъ Сѫдътъ по сѫщество въпросътъ—дали съставлява простѫпъкъ това, че Стоилъ Вучковъ до 28 Августъ 1884 год. е продавалъ тютюнъ безъ патентъ. Освѣнъ това, Окрѫжний Сѫдъ, като е призналъ подсѫдимия за виновенъ, съ първия си въпросъ е разрѣшилъ всичкитѣ обективни и субективни признаци за виновностьта му. Слѣдователно, оплакванието на подсѫдимия по този въпросъ е неосновательно. 2-о) Отъ производството на дѣлото ся вижда, че обвинительтъ не ся е явилъ въ първата инстанция, защото не е билъ призованъ и не е ималъ извѣстие, че дѣлото ще се разглѣдва. Въ втора инстанция тая погрѣшка е била исправена и обвинительтъ ся е явилъ и подържалъ обвинението срѣщу подсѫдимия. Освѣнъ това, приложението на 102 чл. отъ Углавното Сѫдопроизводство си има мѣстото само по чисто *приватнитѣ* престѫпления. Слѣдователно, и второто оплакване на подсѫдимия е неосновательно. 3-о) На Мировитѣ Сѫдии сѫ подсѫдни дѣлата по простѫпъци, които ся наказватъ съ глоба не повече отъ *триста лева.* Спорѣдъ забѣлѣжка 1-ва Мировитѣ Сѫдии при опредѣление на наказанията и глобитѣ ся рѫководятъ отъ Уставитѣ на казанитѣ управления за нарушение уставътъ за акцизътъ и тютюнатъ и други тѣмъ подобни. По настоящето дѣло подсѫдимия е билъ привлѣченъ, спорѣдъ както е това опредѣлено отъ компетентната власть—Финансовата Администрация, на отговорность за глоба отъ *двѣстѣ лева* само. Слѣдователно, спорѣдь смисъльта на 1-й чл. заб. 2 отъ Углавното Сѫдопроизводство, то не е надминувало компетентностьта на Мировия Сѫдия и послѣдния, като го е разглѣдалъ и присѫдилъ, не е превишилъ компетентностьта си. Рѫководимъ отъ горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения Върховний Кассационенъ Сѫдъ намира заявлението на Прокурора тоже неосновательно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Стоилъ Вучковъ, срѣщу присѫдата на Софийский Окрѫженъ Сѫдъ, отъ 11 Юлий 1885 год. № 148, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неосновательна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 62

Г. София, 22-ий Февруарий 1886 година.

Углавно дѣло № 58, по описътъ на Георги Д. Златаревъ, изъ гр. Провадия, осжденъ на четиридесетъ дена тъмниченъ затворъ, за кражба на едни чипици отъ стражара Нейча Крьстевъ.—Кассационната жалба на Георги Д. Златаревъ оставена безъ разглѣждние по силата на чл. 5 отъ Сждоустройството. (гл. мотивитѣ на рѣшенията № 3 10 и 49).

РѢШЕНИЕ № 63

Г. София, 22-ий Февруарий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на четиринадесетий Февруарий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Ненович и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присжтствието на Прокурора Гаврриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Ст. Зографски углавно дѣло № 59, по описътъ на Стефанъ Симеоновъ изъ гр. Търново, осжденъ на три годишенъ затворъ въ окови за кражба, чрезъ растварянне халката на резето, на което висялъ куфарътъ, съ който е билъ заключенъ берберский дюкянъ на Танаса Пауновъ.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурора при Търновский Окржженъ Сждъ съ обвинителенъ актъ отъ 12 Мартъ 1884 год. предалъ на Сждъ съ участие на Сждебни засѣдатели: 1-о) Стефана Симеоновъ по обвинението му въ ограбвание нощно врѣме съ взломъ берберницата на Танаса Пауновъ и 2-о) Мжстанъ Абди по обвинението му въ купуванне съ знание отъ Стефанъ Симеоновъ краденитѣ отъ него вещи — прѣстжпления предвидени за първия въ чл. 220 отъ Отоманский Наказателнъ Законъ, а

за втория въ чл. 138 отъ Устава за Наказанията. Търновский Окржженъ Сждъ, като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като призналъ за виновенъ само подсждимия Стефанъ Симеоновъ въ това, че е откраднялъ нощно врѣме отъ дюкяна на Атанаса Пауновъ 6 бръстнича и 6 кжрпи,—съ присждата си отъ 14-й Юний 1884г. № 57 осждилъ Стефана Симеоновъ на три години затворъ, а Мжстанъ Абди оправдалъ отъ всякаква по това дѣло отговорность. По въззивна жалба на подсждимия, това дѣло било разглѣдано и отъ Руссенский Аппелативенъ Сждъ, който като призналъ подсждимия Стефанъ Симеоновъ за виновенъ въ това, че на 8 срѣщу 9 Януарий 1884 год. презъ нощьта е обралъ берберския дюкянъ на Атанаса Пауновъ чрезъ растваряние халката на рѣзето на която е висѣлъ куфаръ, като взелъ 6 брастнича и 6 кърпи и около 50 стотинки пари — съ присждата си отъ 19 Юний 1885 год. № 176, потвърдилъ напълно присждата на Окржжний Сждъ. Срѣщу тази присжда подсждимий подава въ Върховний Сждъ кассационна жалба въ която се оплаква: 1-о) Че по това дѣло сж нарушени ст. ст. 110, 111, 112, 113, 734, 736, 795, 796, 799, 806, 872 и 873 отъ Врѣменнитѣ Сждебни Правила, защото Сждътъ не го призовалъ да присжтствува при разглѣджанието на дѣлото му. 2-о) Че къмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ 220 чл. отъ Отоманский Наказателенъ Законъ.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: 1-о) Спорѣдъ ст. 873 отъ Временнитѣ Сждебни Правила, както вече нееднократно е припознато отъ Върховний Кассационенъ Сждъ, отъ усмотрѣнието на Аппелативний Сждъ зависи да привиква странитѣ—въобще били тѣ подсждими, граждански истци, или частни обвинители при слушание на дѣлото по Аппелативенъ рѣдъ. Слѣдователно, първото оплакване на кассатора е неосновательно. 2-о) Членъ 220 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ говори изрично: „които пробиватъ стѣнитѣ на заградени и затворѣни мѣста въ които живѣятъ хора . . . или „съ сѣчево отварятъ вратата, влизатъ и крадътъ, турятъ „ся въ врѣменни окови.“ Отъ въпросния листъ на Аппелативний Сждъ ся вижда, че престжплението въ което подсждимия е признатъ отъ Сждътъ за виновенъ напълно отговаря на прѣдписанието прѣдвидено отъ този

членъ, слѣдователно, приспособлението въ дадения случай на чл. 220 къмъ констатираното отъ Сѫдътъ прѣстѫпление е правилно. Заради това и второто оплакване на кассатора като не ся оправдава отъ дѣлото е неоснователно.

Рѫководимъ отъ горнитѣ съображения Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Стефана Семионова, срѣщу присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 19-й Юний 1885 год. № 176, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 64

Г. София, 8-ий Мартъ 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на осемнадесетий Февруарий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло № 60, по описътъ на Василъ Нейковъ, изъ гр. Плѣвенъ, осѫденъ на шесть мѣсеца затворъ за нараняване жандарина Пѫша Лиловъ при испълнение служебнитѣ си обязанности.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурорский Надзоръ при Плѣвненский Окрѫженъ Сѫдъ съ обвинителенъ актъ, съставенъ на 21 Юний 1884 година, предава на Сѫдъ безъ участието на сѫдебни засѣдатели, Василъ Нейковъ, житель отъ гр. Плѣвенъ, по обвинението му въ нараняване съ шашка стражара Пѫша Лиловъ, въ врѣме испълнение своитѣ обязанности и въ нападание съ сѫщата цѣль стражара Христо Илиевъ, като му строшава и шапката—прѣстѫпление прѣдвидено въ чл. чл. 114 и 115 отъ Турский Наказателенъ Кодексъ. Окрѫжний Сѫдъ, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Доказа ли ся при сѫдѣбното дирение, че на 6-й Май

т. г. обвиняемий Василъ Нейковъ, отъ гр. Плѣвенъ, е нанесалъ побой и наранилъ пѣший стражаръ Пѫшо Лиловъ по врѣме испълпявание служебнитѣ си обязанности или не?" — „Да, доказа ся." 2-о) „Виновенъ ли е той (Нейковъ) за това си дѣяние или не?" — „Да, виновенъ"—съ присѫдата си отъ 25 Септемврий 1884 год. № 128, възъ основание на чл. 114 отъ Отоманский Накавателенъ Законъ, осѫдилъ Василъ Нейковъ на шесть мѣсеченъ затворъ. По въззивна жалба на подсѫдимия Василъ Нейковъ, дѣлото ся разглѣдало отъ Русенский Аппелат. Сѫдъ, който слѣдъ като призналъ подсѫдимия Василъ Нейковъ за виновенъ въ това, че той на 6-й Май 1884 год. когато е избѣгалъ изъ полицейския дворъ и когато жандаритѣ го подгонили да го хванатъ, той е взелъ шашката на единъ отъ жандаритѣ и съ нея е наранилъ жандарина Пѫшо Лиловъ, въ прьститѣ на двѣтѣ рѫцѣ въ врѣмето, когато той си испълнявалъ служебнитѣ обяванности—съ присѫдата си отъ 1-й Юлий 1885 год. № 194, потвьрдилъ присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ. Срѣщу присѫдата на Аппелативний Сѫдъ подсѫдимия Василъ Нейковъ, подава кассационна жалба, въ която излага, че по това дѣло Русенский Аппелативенъ Сѫдъ е нарушилъ ст. ст. 723 и 873 отъ Врем. Сѫд. Правила, защото е разглѣдалъ дѣлото му безъ да го призовава при слушанието му.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Подсѫдимиятъ Василъ Нейковъ въ въззивната си жалба не е молилъ изрично Аппелативний Сѫдъ за привикванието му при разглѣждание на дѣлото, а отъ друга страна, и привикванието на странитѣ по дѣлата зависи отъ усмотрѣнието на Аппелативний Сѫдъ, съгласно 873 ст. Врем. Сѫд. Правила, както това неедновратно е вече разяснено отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ. Слѣдователно, оплакванието на подсѫдимия е неосновательно.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Василъ Нейковъ, срѣщу присѫдата на Русенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 1-ий Юлий 1885 год. № 194, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неосновательна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 65

Г. София, 8-ий Мартъ 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на осемнадесетий Февруарий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно васѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло № 61, по описътъ на Свѣщеникъ Парашкева Х. Георгиевъ и Начо Илчовъ изъ с. Бежаново (Плѣвненско), осѫдени, по на три мѣсеци затворъ за кражба на конье.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурорский Надзоръ при Плѣвненский Окрѫженъ Сѫдъ съ обвинителенъ актъ, съставенъ на 26-й Май 1884 год. предава на сѫдъ безъ участието на сѫдебни засѣдатели, Свѣщеникъ Парашкева и Начо Илчовъ, по обвинението имъ въ кражба два коня— прѣстѫпление прѣдвидено въ 224 чл. отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Окрѫжний Сѫдъ слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Доказа ли ся на сѫдебното дирение, че Свѣщеникъ Парашкева Х, Георгиевъ и Начо Илчовъ, отъ с. Бежаново, на 21 Августъ 1883 год. вечерьта по темно врѣме съ още двама души неизвѣстни другари, сѫ нападнали въ хергелията на с. Бежаново, полвинъ часъ далеко отъ селото и сѫ откраднали единъ конь и една кобила принадлѣжащи на Мехмедъ Пехливана и Кара-Мехмедъ отъ сѫщото село, или не ся доказа?“ — „Да, доказа се.“ 2-о) „Като ся доказало, то виновни ли сѫ тѣ за това прѣстѫпно дѣяние или не?“ — „Да, виновни — съ присѫдата си отъ 1-й Септемврий 1884 год. № 112, възъ основание на 224 чл. отъ Оттоманский Наказателенъ Законъ, осѫжда Свѣщеникъ Парашкева и Начо Илчовъ по на три мѣсеца затворъ. По възвивна жалба на двамата подсѫдими, дѣлото ся е разглѣдало отъ Руссенский Апелативенъ Сѫдъ, който слѣдъ като призналъ подсѫдимитѣ за виновни въ това, че тѣ на

21-й Августъ 1883 год. презъ нощтьта сѫ откраднали единъ конь и една кобила принадлѣжащи на Мехмедъ Пехливана и Кара-Мехмеда изъ с. Бежаново, въ врѣмето когато тѣ пасли на кърa — съ присѫдата си отъ 19-ий Юний 1885 год. №. 175, потвърдилъ присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ. Срѣщу присѫдата на Аппелативний Сѫдъ, подсѫдимитѣ Свѣщеникъ Парашкева и Начо Илчовъ подаватъ касссционна жалба въ която излагатъ: 1-о) Че Аппелативний Сѫдъ е нарушилъ ст. ст. 799 800 и 801 отъ Врем. Сѫд. Правила, защото не го е призовалъ да присѫтствува при слушание на дѣлото му; 2-о) Че Аппелативний Сѫдъ неправилно е взелъ за законни показанията на свидѣтелитѣ Сали и Османъ Мехмедови и Мусовъ дадени безъ клѣтва.

Върховиий Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Подсѫдимитѣ Свѣщеникъ Парашкева и Начо Илчовъ въ въззивната си жалба не сѫ молили Аппелативний Сѫдъ за привикванието имъ при разглѣжданието на дѣлото, а отъ друга страна привикванието на странитѣ по дѣлото, зависи напълно отъ усмотрѣнието на Аппелативний Сѫдъ, съгласио 873 ст. Врем. Сѫд. Правила, както това нееднократно е вече разяснено отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ. Слѣдователно, първото оплакване на подсѫдимитѣ е неосновательно. 2 о) Отъ сѫдебний протоколъ ся види, че свидѣтелитѣ Сали и Османъ Мехмедови и Муссовъ сѫ распитани по отводъ на подсѫдимитѣ, безъ клѣтва, но отъ сѫщия протоколъ не ся види, да сѫ били констатирани или пакъ даже възбудени въпроси или причини, спорѣдъ които тѣзи лица немогли да бѫдатъ распитани като свидѣтели, (769, 770, 773 ст. ст. Врем. Сѫд. Правила), а пакъ отъ друга страна, оцѣнявинието показанията на свидѣтелитѣ, спорѣдъ достовѣрностьта имъ, и въобще като едно доказателство—принадлѣжи на Сѫдилищата, които разглѣдватъ дѣлата по сѫществото имъ (811 ст. Врем. Сѫд. Правила и 5 чл. отъ Сѫдоустройството). Слѣдователно, и второто оплакване е неосновательно.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Свѣщенникъ Парашкева Х. Георгиевъ и Начо Илчовъ, срѣщу присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 19-й Юний

1885 год. № 175, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 66

Г. София, 8-ий Мартъ 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на осемнадесетий Февруарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито Сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Неновичь углавно дѣло № 62, по описътъ на Тодоръ Стефчовъ, изъ село Горня-Баня, (Софийско), осѫденъ да заплати сто и педесеть лева въ хазната за отсичание сто дървета отъ Правителственната Гора безъ позволение.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Софийский Окол. Мир. Сѫдия съ присѫдата си отъ 20 Априлий 1885 год., на основание чл. 65 отъ Законътъ за Горитѣ, опредѣлилъ: „Осѫжда Тодора Стефчовъ да заплати за въ полза на Държавното Сѫкровище 50 лева за отсѣченитѣ 100 дървета и 100 лева глоба, всичко 150 лева. По въззивната жалба на подсѫдимия дѣлото се разглѣдало и отъ Софийски Окрѫженъ Сѫдъ, който слѣдъ като призналъ подсѫдимия Тодоръ Стефчовъ за виновенъ въ отсичание безъ позволение сто дъбови дървета отъ Правителственната Гора „Желѣзни-Врата“ — съ присѫдата си отъ 1-й Юлий 1885 година № 142, на основание чл. 65 отъ Законътъ за Горитѣ, потвърдилъ напълно присѫдата на Соф. Окол. Миров. Сѫдия. Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба подсѫдимия ся оплаква, че къмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 65 отъ Законътъ за Горитѣ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе

въ съображение: Порѣдъ чл. 65 отъ Законътъ за Горитѣ ся наказватъ онѣзи, които безъ позволение сѣкътъ дървета отъ Правителственнитѣ Гори. Отъ присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ ся вижда, че подсѫдимиятъ е припознатъ за виновенъ въ това именно, че той е отсѣкалъ безъ позволение 100 дъбови дървета отъ Правителственната Гора „Желѣзни Врата." Слѣдователно, оплакванието му е неоснователно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Тодора Стефчовъ, срѣщу присѫдата на Софийский Окрѫженъ Сѫдъ отъ 1-й Юлий 1885 година № 142, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 67.

Г. София, 8-ий Мартъ 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Касационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на осемнадесетий Февруарий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председател: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Зографски углавно дѣло №. 63, по описътъ на Ивана Магаевъ, изъ гр. Самоковъ, осѫденъ на петнадесеть дена запиране, за нанисание обида съ думи на Секретаря при Самоковското Околийско Управление, Н. Иордановъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Самоковското Околийско Управление съ писмото си отъ 12-й Априлий 1885 г. № 1889, възбужда углавно преслѣдвание срѣщу Иванъ Магаевъ и синъ му Димитръ, жители изъ гр. Самоковъ, по обвинението имъ въ нанасяние оскърбление *на Секретарьтъ* на Самоковското *Околийско Управление*, Н. Юрдановъ,

когато той е испълнявалъ служебнитѣ си обязанности, *въ качеството си на Околийски Началникъ* (отъ писмото ся види, че Н. Юрдановъ е испълнявалъ обязанноститѣ на Околийский Началникъ. въ отсжтствието на Околийский Началникъ). Мировий Сждия съ присждата си отъ 22-ий Априлий 1885 год. № 1057, слѣдъ като призналъ Ив. Магаевъ и синъ му Димитръ за виновни въ непокорство и въ нанисание обида на Секретаря при Околиското Управление, Никола Юрдановъ, възъ основание членове 27 и 28 п. 1 отъ Устава за Наказанията, осждиль ги по на петнадесеть-дневно запиранне. По възвивна жалба на подсждимитѣ, дѣлото са разглѣдало и отъ Софийский Окржженъ Сждъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото на дѣлото вънроси: 1-о) „Иванъ Магаевъ изъ гр. Самоковъ, виновенъ ли е въ това, че прѣзъ м. Априлъ 1885 год. Околийското Самоковско Управление като пратило нѣколко кола да возятъ камани за поправяние на шосето, то той, Иванъ Магаевъ, освѣнъ че се е въспротивилъ на работницитѣ да превозватъ камани, но и нанесалъ обида съ слова на Секретаря при Самоковското Околийско Упраление, който е билъ на мѣстото?“ — Да, виновенъ.“ 2-о) „Димитръ Ивановъ Магаевъ виновенъ ли е въ сжщитѣ престжпаци, въ които ся обвинява и баща му Иванъ Магаевъ?“ — „Не, невиновенъ“ — съ присждата си отъ 1-ий Юлий 1885 година № 141 видоизмѣнилъ присждата на Мировий Сждия, като осждилъ само Иванъ Магаевъ на петнадесеть-дневно запирание. Срѣщу присждата на Окржжний Сждъ подсжмия Иванъ Магаевъ подава кассационна жалба въ която ся оплаква, че по това дѣло сж нарушени чл. чл. 62, 63 и 121 отъ Углавното Сждопроизводство.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Върховний Кассационенъ Сждъ, безъ да влиза въ разрѣшението на кассационната жалба по сжщесвото ѝ намира, че въ дадений случай предлѣжи да се разрѣши въпросътъ: да ли настоящето дѣло, *по родътъ на прѣстжплението* и по лицето *на потърпѣвшия*, подлѣжало е на разглѣждание отъ Мировий Сждия. За разрѣшение на този въпросъ, Върховний Кассационенъ Сждъ взе въ съображение: а) Отъ писмото на Самоковското Окол. Управле-

ние отъ 12 Априлий 1885 год. № 1889, ясно ся види, че Никола Юрдановъ, Секретарь при Самоковското Околийско Управление, е оскърбенъ при испълнение служебнитѣ си обязанности, *като испълняющий длъжноститѣ на Околийский Началникъ.* б) Секретарь при Околийский Началникъ, като такъвъ, предъ видъ на факултативното си право, което му се дава спорѣдъ закона (чл. 42 ал. 2 отъ Закона за Окрѫжнитѣ Управители и Околийскитѣ Началници) да испълнява обязанноститѣ на Околийский Началникъ, никакъ не може да бѫде поставенъ на *една степень*, въ служебната еархия, съ жандарми, полицейски служители, служители на Сѫдебни или Правителственни мѣста, полски и други стражари, па и съ другитѣ длъжности и лица отъ Околийско Управление (*писци, расилни и канцелярски*). в) Всѣкое едно длъжностно лице, упълнамощено спорѣдъ Закона, да испълнява една друга *по́-висока* длъжность, ся ползува съ правата и обязанноститѣ *присвоени на тази по́-висока длъжность презъ врѣмето на испълнението ѝ.* Отъ изложеното става явно, че престѫпното дѣяние, предмѣтъ на което е настоящето дѣло, е предвидено отъ 113 чл. отъ Отом. Наказ. Законъ, а не отъ 28 чл. отъ Устава за Наказанията.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Софийский Окрѫженъ Сѫдъ отъ 1-й Юлий 1885 год. № 141, а тъй сѫщо и производствата, както на Мировий Сѫдия, така и на Окр. Сѫдъ, защото е нарушенъ чл. 113 отъ Отом. Наказ. Законъ, чл. 1 отъ Углавното Сѫдопроизводство и чл. 2 отъ Допълнението къмъ Врѣм. Сѫд. Правила, съ силата на чл. 137 п. 3 отъ Углавното Сѫдопроизводство, да ся унищожатъ, и дѣлото за да му ся даде далнѣйше движение спорѣдъ Закона, да ся испроводи възъ основание чл. 1-й отъ Допълнението къмъ Врѣм. Сѫд. Правила, до Прокурора при Софийский Окрѫженъ Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 68

Гр. София, 8-ий Мартъ 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский

Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на осемнадесетий Февруарий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неневичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гаврилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Зографски углавно дѣло №. 64, по описътъ на Янко Мешади, живущъ въ гр. София, осѫденъ на двѣстѣ лева глоба, десетократна стойность за шесть-мѣсечно патентно право за продавание тютюнъ безъ патентъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Софийский Град. Мир. Сѫдия съ присѫдата си отъ 7-й Май 1885 №. 530, връзъ основание чл. 7 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания, осѫдилъ Янко Мешади да заплати на Правителството 20 лева за патентъ и 200 лева глоба, а въ случай на несъстоятелность да издържи 55 дни простъ затворъ, по обвинението му въ продавание тютюнъ на дребно безъ патентъ. По въззивна жалба на подсѫдимия, това дѣло било разглѣдано и отъ Софийский Окрѫженъ Сѫдъ, който като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ това, че продавалъ безъ патентъ тютюнъ на дребно — съ присѫдата си отъ 12-й Юлий 1885 год. №. 149, видоизмѣнилъ присѫдата на Мировия Сѫдия така: осѫдилъ Янко Мешади на 200 лева глоба, десетократна стойность на шесть мѣсечно патентно право. Срѣщу тази присѫда, подсѫдимия подава въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба, въ която се оплаква: Че къмъ дѣянието му трѣбвало да се приспособи чл. 26 отъ Устава за Наказанията, а не чл. 7 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания по Питейния и Табачния Устави.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: отъ въпросния листь на Софийский Окрѫж. Сѫдъ ся вижда, че Сѫдътъ е призналъ подсѫдимия за виновенъ въ туй, че презъ втората половина на 1884 год. е продавалъ тютюнъ на дребно, безъ да е билъ снабденъ съ надлѣжащии патентъ, престѫпление, което ся прѣслѣдва направо отъ 7 чл. отъ Наказателнитѣ Распорѣждания, а не отъ чл. 26 отъ Устава за Наказанията, който членъ

исключително говори за неиспълнение на законнитѣ распорѣждания и искание на Правителственнитѣ и полицейски власти въобще. Отъ горѣизложеното само по себѣ си се разбира, че преспособлението въ дадения случай на чл. 7 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания къмъ констатираното отъ Сѫдътъ престѫпление е правилно. Слѣдователно. оплакванието на кассатора, че къмъ дѣянието му трѣбвало да му се приспособи чл 26 отъ Устава за Наказанията, а не чл. 7 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания, е неосновательно.

Рѫководимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА; Кассационната жалба на Янко Мишади срѣщу присѫдата на Софийский Окрѫженъ Сѫдъ отъ 12-й Юлий 1885 год. № 149, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неосновательна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 69

Гр. София, 8-ий Мартъ 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесетъ и първий Февруарий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ закрито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло № 65, по описътъ на Гиго Константиновъ Пирчовъ изъ гр. Брѣзникъ, осѫденъ на два мѣсеца затворъ за оскърбление особата на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Съ обвинителенъ актъ съставенъ отъ Прокурорския Надзоръ при Софийский Окр. Сѫдъ на 3-й Февруарий 1884 год. предава ся на Сѫдъ безъ участието на сѫдебни засѣдатели Гига Константиновъ Пирчовъ по обвинението му въ задочно оскърбление съ думи особата на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Князя, прѣстѫпно дѣяние, предвидено отъ 8 чл. на Закона за Прес-

тжпнитѣ дѣяния противъ особата на НЕГОВО ВИСЧЕСТВО Князьть, утвърденъ на 4-й Май 1883 год., Указъ № 334. Окржжния Сждъ, за разрѣшение на дѣлото, е постановилъ слѣдующитѣ въпроси: 1-о) Гиго Константиновъ Пирчовъ, житель отъ г. Брѣзникъ, Трьнско Окржжие, на 38 години, Православенъ, Българинъ, жененъ, по занятие тжкачъ и боядисия, грамотенъ, подъ сждъ небивалъ, виновенъ ли е въ това, че на 22 Декемврий 1883 год. вечьрта въ мѣханата на Анта Петровъ и Анастасъ Джавлийски въ гр. Брѣзникъ, е оскърбилъ съ думи заочно особата на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь?" — „Да, виновенъ е." 2-о) „Ако Гиго Константиновъ Пирчовъ е виновенъ, то въ какво положение ся е намиралъ, въ нетрезвенно или въ обикновенно, когато е изрекалъ оскърбителнитѣ думи върху особата на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь?" — „Въ положение нетрезвенно и въ основание на тъй разрѣшенитѣ въпроси—съ присждата си отъ 2-й Октомврий 1884 год. № 13, възъ основание на 8-й чл. отъ горѣспоменатий Законъ, осждилъ подсждимия Гиго Константиновъ Пирчовъ на два мѣсеченъ затворъ. По възивна жалба на подсждимия, дѣлото ся разглѣдало отъ Софийский Апелативенъ Сждъ, който слѣдъ като призналъ подсждимия за виновенъ въ това, че той на 22-й Декемврий 1883 год. въ кръчмата предъ много хора като билъ въ нетрезвенно състояние, освѣнъ други попрѣжни срѣщу Кмета, Сждии, Началници и Министри, произнелъ се и срѣщо особата на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО съ слѣдующитѣ оскърбителни думи: „Ебавамъ Князя въ дупето и ще го туря на куро и пр." съ които думи е нанесалъ задочно оскърбление за особата на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Князя — съ присждата си отъ 16-й Априлий 1885 г. № 40, потвърдилъ присждата на Окржжний Сждъ. Срѣщу присждата на Апелативний Сждъ подсждимия подава кассационна жалба, въ която излага: 1-о) Че Соф. Апелатив. Сждъ е нарушилъ ст. 772 отъ Врем. Сжд. Правила, защото е допусналъ да ся распитатъ свидѣтелитѣ Дамянъ Ванковъ и Антонъ Апостоловъ подъ клѣтва. 2-о) Че е нарушенъ чл. 8-й отъ Закона за престжпнитѣ дѣяния противъ особата на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО, защото Сждътъ не е констатиралъ, че преписуемото му дѣяние ся е извършило отъ него умишлено.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: 1-о) Отъ сѫдебния протоколъ на Окрѫжния Сѫдъ ся констатира: а) Защитника на подсѫдимия каза, че свидѣтельтъ Дамянъ Ванковъ ималъ сѫдба съ довирителя му, та заради което моли Сѫда да го неприема за свидѣтель по това дѣло. б) Защитника на подсѫдимия пакъ поддържа отвода си противъ свидѣтеля Дамянъ Ванковъ, а противъ останалитѣ трима свидѣтели не възрази нищо. в) Сѫдътъ не уважилъ отводатъ, като е постановилъ да ся распитатъ между другитѣ свидѣтели Дамянъ Ванковъ и Антонъ Апостоловъ подъ клѣтва. Посочения отъ защитника отводъ, относително свидѣтеля Дамянъ Ванковъ не е нито законна причина за да не ся распита свидѣтеля подъ клѣтва (770, 771, и 772 ст. ст. отъ Врем. Сжд. Правила), нито пъкъ да ся отстрани съвсѣмъ отъ да ся явява по това дѣло като свидѣтель (769, 770 и 773 ст. ст. Врем. Сжд. Правила). Колкото до свидѣтеля Апостоловъ то, както ся вижда отъ сѫдебния протоколъ на Окр. Сѫдъ, срѣщу него не е билъ заявилъ *никакъвъ* отводъ. Отъ изложеното става явно, че Аппелативний Сѫдъ е постѫпилъ съвършенно законно, като е постановилъ да ся распитатъ и двамата свидѣтели подъ клѣтва. Слѣдователно, оплакванието е неосновательно. 2 о) За състава на престѫплението посочено срѣщу честьта въобще ся изисква безусловно, като сѫщественъ елементъ, да бѫде констатирано, че при исказвание на думитѣ оскърбителни, обвиняемото лице *е имало намѣрение* да оскърби лицето срѣщу което били насочени оскърбителнитѣ думи, защото престѫпното намерѣние въ този случай ся съглѣжда *не само въ думитѣ*, но отъ обстоятелствата, при които думитѣ ся исказватъ, *отъ мѣстото*, гдѣто тѣ ся исказватъ, отъ *отношенията* мѣжду лицата, мѣжду които става разговоратъ и въ присѫтствието на които ся произнасятъ думитѣ, отъ *начинатъ*, какъ ся произнасятъ тѣзи думи и отъ състоянието, въ което се намира лицето, когато подсѫдимия е произнасялъ оскърбителнитѣ думи и въобще думи, които могатъ да ся признаятъ за оскърбление на честьта, *за обида*. Въ оскърблението, като престѫпление, насочено срѣщу *частнитѣ* лица (98 чл. отъ Устава за Наказанията) при всичко, че Закона не говори нищо за „намѣрението“

да ся оскърби потърпевшото лице, съ други думи, за „*Умишленно*“ произнасяние извѣстни думи съ явно намѣрение да ся нападне честьта на лицето, срѣщу което ся насочени оскърбителнитѣ думи—пакъ сѫдебната практика на Върховний Кассационенъ Сѫдъ (рѣшение №. 58—1883 г). признава, че за да се приспособи този 98-й чл. отъ Устава за Наказанията, необходимо е безъ друго да ся констатира, че обидата е била нанесена *умишленно*, сиречь че подсѫдимиятъ при произнасянието на извѣстни думи ималъ намѣрение да оскърби потърпѣвшито лице. Толкозъ повече това условие ся изисква да бѫде констатирано тогава, когато то изрично ся изисква отъ Закона. 8-й членъ отъ горѣспоменатий Законъ гласи: „за всѣкакъвъ видъ задочно оскърбление на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Князьтъ, *Умишлено* извършено въ публично мѣсто, въ многолюдно събрание или въ присѫтствието на нѣколко лица, виновнитѣ въ това ся наказватъ съ тьмниченъ затворъ отъ три мѣсеци до двѣ години.“ Аппелативний Сѫдъ е призналъ, че подсѫдимиятъ Гиго Константиновъ Пирчовъ на 22-й Декемврий 1883 год. въ кръчмата предъ много хора, като билъ въ нетрезвенно състояние, освѣнъ други попръжни, срѣщу Кмѣта, Сѫдии, Началници и Министри, произнелъ е и срѣщу особата на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО слѣдующитѣ оскърбителни думи: „Ебавамъ Князя въ дупето и ще го туря на куро и пр.“ съ които думи е нанесалъ задочно оскърбление за особата на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Князя. За да се приспособи въпросния 8-й чл. въ дадения случай, не достига къмъ констатираното отъ Аппелат. Сѫдъ думата „*Умишленно*“, съ други думи не е констатирано че подсѫдимий при произнасяние на думитѣ си е *ималъ намѣрение да оскърби* особата на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Князьтъ. *Нетрезвенно състояние* за което се говори въ забѣлѣжката къмъ този членъ, никакъ не парализира както *свободната* воля на дѣецътъ, тъй и *съзнанието му*. Слѣдователно, подобно състояние само по себѣ не отстранява прѣдположението, че подсѫдимиятъ е дѣйствувалъ умишлено и съзнателно, защото само *безумието* или *умственното растройство* на подсѫдимия правятъ извършенитѣ дѣйствия *не вменяеми* (41 чл. отъ Оттом. Наказ. Законъ). Отъ изложеното става явно, че Аппелативний Сѫдъ при отсътствието на *субективния елементъ* по въпросното прѣстѫпле-

ние не е ималъ право да приспособява 8-й чл. отъ Закона за Прѣстжпнитѣ Дѣяния противъ особата на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Князьтъ. Слѣдователно, и второто оплакване е неоснователно.

Водимъ отъ всичко горѣизложено, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присждата на Софийский Аппелативенъ Сждъ отъ 16-й Априлий 1883 год. № 40, защото е нарушенъ чл. 8 отъ Закона за Прѣстжпнитѣ Дѣяния противъ особата на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО, съ силата на ст. 11 п. 1-й отъ Учреждението на Върховний Сждъ, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да ся проводи въ Софийский Аппел. Сждъ.

РѢШЕНИЕ № 70

Г. София, 8-ий Мартъ 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и първий Февруарий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присжтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Неновичь углавно дѣло № 66, по описътъ на Тодоръ Георгиевъ изъ гр. София, осжденъ да плати всичко сто и двадесетъ лева глоба, за продавание питиета безъ патентъ.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурорския Надзоръ при Соф. Окржж. Сждъ, съ отношението си отъ 28-й Юлий 1884 год. № 1193, по искането на Финансовата Администрация, е възбудилъ прѣдъ Соф. Окр. Сждъ углвно прѣслѣдвание срещу Тодора Георгиевъ по обвинението му въ нарушение Питейния Уставъ. Софийский Окр. Сждъ разглѣдалъ дѣлото и съ присждата си отъ 3-й Ноемврий 1884 год. № 173, възъ основание чл. 3 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания и чл. 111 отъ Питейния Уставъ, Опредѣлилъ: Осжжда Тодоръ Георгиевъ, 65 годишенъ, да зап-

лати въ полза на Държавното Съкровище 40 лева—шесть мѣсечната стойность на патента отъ 1-й разрядъ за продавание питиета по селата и глоба 80 лева—двоекратна стойность на сѫщия патентъ. Така сѫщо да заплати на свидѣтелитѣ Стефанъ Христовъ и Велчо Танчовъ по 5 лева за денгуби." По въззивната жалба на подсѫдимия дѣлото ся разглѣдало и отъ Софийский Аппелативенъ Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1-о) „Виновенъ ли е подсѫдимия Тодоръ Георгиевъ въ това, че прѣзъ мѣсецъ Априлий 1884 год. е продвалъ изъ кръчмата си спиртни пития безъ надлѣжний за право продавание пития патентъ?" — „Да." 2-о) „Правилно ли е приспособенъ чл. 3-й отъ Наказателнитѣ Распорѣждания за нарушение Питейния Уставъ?" — „Не, а трѣбва да се приспособи чл. 12 отъ сѫщитѣ Наказателни Распорѣждания." 3-о) „Може ли да му се увеличи наказанието, тъй като не е послѣдвало протестъ отъ надлѣжното лице?" — „Не," — съ присѫдата си отъ 9-й Май 1885 год. № 59, на основание чл. 12 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания, потвърдилъ присѫдата на Соф. Окр. Сѫдъ. Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, подсѫдимия ся оплаква: Че Соф. Окр. и Аппел. Сѫдилища сѫ нарушили ст. ст. 723 и 742 отъ Врем. Сѫд. Правила, защото отказали да призоватъ и распитатъ въ качество на свидѣтели Илия Вълчовъ, Георги Унтербергъ и Иоцовъ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе въ соображение: Отъ производството на дѣлото ся вижда, че подсѫдимия дѣйствително е молилъ както първата, тъй и втората инстанция за да привикѫтъ и распитътъ въ качество на свидѣтели Илия Вълчевъ, Георги Унтербергъ и Иоцовъ. Но сѫщо тъй отъ производството на дѣлото ся вижда, че както първата, тъй и втората инстанция отхвърлили просбата на подсѫдимия за да призовѫтъ и распитатъ помѣнатитѣ свидѣтели, защото намѣрили показанията имъ *несѫществени по дѣлото*, за което направили и особни мотивирани опредѣления. Сорѣдъ смисълта на 742 ст. отъ Врем. Сѫд. Правила, удовлетворението просбата на подсѫдимитѣ за призоване на извѣстни свидѣтели по дѣлото, зависи отъ това до колко Сѫдътъ е намѣрилъ основателни причинитѣ по които ся привикватъ и до колко сѫ сѫществени

обстоятелствата които ще доказватъ, а пъкъ провѣрката на съображенията на Сѫдътъ по този предмѣтъ, понеже тѣ се отнасятъ до сѫществото на дѣлото, не може да стане предъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ. Слѣдователно, оплакванието на катсатора е неоснователно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Тодоръ Георгиевъ, срѣщу приеждата на Софийский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 9-й Май 1885 год. №. 59, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 71

Г. София, 8-ий Мартъ 1886 година.

Углавно дѣло №. 67, по описътъ на Авраамъ Хаимъ, изъ гр. Видинъ, осѫденъ на единъ мѣсецъ затворъ и на три турски лири глоба, за продавание вредителни цѣрове. Кассационната жалба на Авраамъ Хаимъ оставена безъ разглѣждание по силата на чл. 5 отъ Сѫдоустройството (гл. мотивитѣ на рѣшението №. 3).

РѢШЕНИЕ №. 72

Г. София, 8-ий Мартъ 1886 година.

Углавно дѣло №. 68, по описътъ на Махмудъ Ванименъ и Емине Мехмедова, изъ гр. Ломъ, оправдани по сѫдъ по обвинението имъ въ тласнование волътъ на Мустафа Ахмедова въ кладенецъ, отъ което волътъ ся удавилъ. Кассационната жалба на Мустафа Ахмедова, оставена безъ разглѣждание по силата на чл. 5 отъ Сѫдоустройството, (гл. мотивитѣ на рѣшението №. 3).

РѢШЕНИЕ № 73

Г. София, 8 ий Мартъ 1886 година

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесетъ и първий Февруарий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ чл. Ст. Зографски углавно дѣло № 69, по описътъ на Цанко Петковъ, изъ село Старосѣлци (Плѣвненско), осѫденъ на деветь мѣсеци затворъ въ тьмница за запалвание на сѣно.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Плѣвненский Окрѫженъ Сѫдъ съ обинителенъ актъ отъ 1 Юний 1884 год. предалъ на Сѫдъ съ участие на сѫдебни засѣдатели Вълко Цековъ и Цанко Петковъ по обвинението имъ въ запалвание сѣното на Петко Хитовъ и Димитра Тодоровъ — прѣстѫпление, прѣдвидено въ чл. 165 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Плѣвненский Окрѫженъ Сѫдъ, като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като призналъ подсѫдимитѣ за виновни въ прѣписваемото имъ прѣстѫпно дѣяние — съ присѫдата си отъ 18 Септемврий 1884 год. № 120, възъ основание чл. чл. 40 и 165 отъ Отом. Наказ. Законъ, осѫдилъ Цанко Петковъ на 7 години затворъ въ окови, а Вълко Цековъ на 9 мѣсеца затворъ въ тьмница, освѣнъ това, осѫдилъ и двамата общо да заплатятъ на потърпѣвшия за изгорѣното сѣно 210 лева. По въззивна жалба на подсѫдимитѣ, това дѣло било разглѣдано и отъ Русенский Аппелативенъ Сѫдъ, който като призналъ подсѫдимитѣ за виновни въ това, че на 3-й срѣщу 4-й Януарий 1883 год. прѣзъ нощьта сѫ запалили сѣното на Петко Хитовъ и Димитра Тодоровъ — съ присѫдата си отъ 17-й Юний 1885 год. № 168, възъ основание на чл. чл. 40 и 165 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ видоизмѣнилъ присѫдата на Плѣвненский Окрѫженъ Сѫдъ така: „осѫдилъ Цанко Петковъ и Вълко Цековъ по на 9 мѣсеца

затворъ въ тъмница, а останалата часть отъ рѣчената присжда на първостепенното Сждилище ся утвърждава напълно." Срѣщу тази присжда само подсждимия Цанко Петковъ подава въ Върховний Сждъ кассационна жалба, въ която се оплаква: че къмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 165 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: отъ въпросния листь на Аппелативний Сждъ ся вижда, че подсждимия е признатъ за виновенъ въ туй, че на 3-й срѣщу 4-й Януарий 1883 год. прѣзъ нощьта е запалилъ сѣното на Петко Хитовъ и Димитра Тодоровъ, вслѣдствие на което му е и наложилъ наказание по чл. 165 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. За да се приспособи въ дадения случай чл. 165, необходимо е безусловно прѣди всичко да се констатира, че това прѣстжпление е извършено отъ подсждимия *умишленно*. Съ други думи, да ся констатира, че пожарътъ е станалъ не отъ *неосторожность*, или не отъ *случайность*, а отъ волята на дѣеца, който е турналъ огьня въ извѣстенъ материалъ съ цѣль и намѣрение да произвѣде пожаръ, защото констатираното отъ Сждътъ происшествие, безъ да се опредѣли волята на дѣеца въ това си дѣяние, дава право да ся прѣдполага, че то е могло да се извърши и отъ *неосторожность*, отъ *невнимание* и отъ *несъобразяване* съ прѣдписанитѣ полицейски постановления (60—61 чл. отъ Устава за Наказанията). Отъ горѣизложеното става явно, че оплакването на каксатора, че къмъ дѣянието му неправилно е приспобенъ чл. 165 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ е основателно.

Ржководимъ отъ горѣизложенитѣ съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присждата на Руссенский Аппелативенъ Сждъ отъ 17 Юний 1885 г. № 168 защото неправилно е приспособенъ чл. 165 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, съ силата на ст. 11 п. 1 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да се испроводи въ Руссенский Апелативенъ Сждъ.

РѢШЕНИЕ № 74

Г. София, 8-ий Мартъ 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, У-Углавното Отдѣление, на двадесетъ и петий Февруарий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ, углавно дѣло №. 70, по описътъ на Иосифъ Сейковъ, изъ г. Габрово, осѫденъ на петнадесетъ лева глоба за нанисание обида съ думи на Димитръ Тодоровъ, изъ сѫщий градъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Габровский Мировий Сѫдия съ присѫдата си отъ 5 Февруарий 1885 год. осѫдилъ Иосифа Сейковъ, възъ основание чл. 99 отъ Устава за Наказанията на глоба 50 лева за нанисание обида съ думи на съгражданина си Димитръ Тодоровъ. По въззивна жалба на обвиняемия И. Сейковъ, дѣлото ся разглѣдало отъ Севлиевский Окр. Сѫдъ, който съ присѫдата си отъ 9-й Юлий 1885 год. №. 24, потвърдилъ напълно присѫдата на Мировия Сѫдия. Срѣщу присѫдата на Окр. Сѫдъ, подсѫдимий подава кассационна жалба, въ която излага: 1-о) Че Севл. Окр. Сѫдъ е нарушилъ чл. 106 отъ Устава за Наказанията, като не го е примѣнилъ въ дадения случай; 2-о) Че Габровский Мир. Сѫдия е нарушилъ чл. 58 отъ Сѫдопроизводството и ст. 723 отъ В. С. Правила, защото не призовалъ свидѣтелитѣ Илия Петровъ и Никола Георгиевъ; 3-о) Че Севлиевский Окр. Сѫдъ е нарушилъ чл. 129 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото не ся е постаралъ да ги помири.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за разрѣшение на това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Членъ 106 отъ Устава за Наказанията може да има приспособление самотогава, когато Сѫдътъ, който рѣшава дѣлото по сѫществото му, констатира, че противната страна (потърпѣвшето лице) е напра-

вилъ *сжщата* или *пó-голѣма обида* на обвиняемия. Нищо подобно Окржжния Сждъ не е констатиралъ. Слѣдователно, първото оплакване е неоснователно. 2-о) Подсждимия въ въззивната си жалба не е молилъ, да ся призоватъ свидѣтелитѣ Илия Петровъ и Никола Георгиевъ, а отъ друга страна, Окржжния Сждъ не е призналъ призоваването имъ *за необходимо*. Слѣдователно, второто оплакване е неосноватолно. 3-о) Отъ Сждебния протоколъ на Окр. Сждъ ся види: „Предсѣдателя на основание ст. 132 отъ Времен. „Сжд. Правила, покани странитѣ на спогодба, за която „цѣль имъ даде и петъ минути срокъ за да се спогодятъ.“ „Слѣдъ петь минути, като ся откри засѣданието и явиха „странитѣ, тжжителя заяви, че по никой начинъ неможе „се помири, понѣже аппелатора го е компрометиралъ, както прѣдъ обществото, сжщо и прѣдъ началството му, а „помоли да се потвьрди присждата на Мировия Сждия, „при това помоли още да се осжди аппелатора да му заплати възнаграждение за идването му.“ Прѣдъ видъ на изложеното въ протокола, Върховний Кассационенъ Сждъ намира, че помиряванието, прѣдписваемо отъ 129 чл. отъ Углавното Сждопроизводство, е било прѣдложено на странитѣ. Слѣдователно, и трѣтото оплакване е неоснователно.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Иосифа Сейковъ срѣщу присждата на Севлиевский Окр. Сждъ отъ 9-й Юлий 1885 год. № 24, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сждопроизводство, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 75

Г. София, 8-ий Мартъ 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и петий Февруарий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Нено-

вичь и Стефанъ Зографскии, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присжтствието на Прокурора: Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Прѣдсѣдателя углавно дѣло № 71, по описътъ на Али Арабъ Хюсменовъ, изъ г. Руссе, осжденъ на една година затворъ за обирание кжщата на Куртъ Ибраимъ Мехмедовъ изъ сжщий градъ.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурорския надзоръ при Руссенския Окр. Сждъ, съ обвинителенъ актъ стставенъ на 9-й Августъ 1884 год., предава на сждъ безъ участието на сждебнитѣ засѣдатели Али Арабъ Хюсменовъ по обвинението му въ кражба прѣдвидена въ 222 чл. на Отоманский Наказ. Законъ. Окржжний Сждъ слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Доказва ли се, че подсждимия Али Арабъ Хюсменовъ на 29-й Юлий въсползуванъ отъ отсжтствието на пострадалия Куртъ Ибрахима и семейството му отъ домътъ си, прѣскочилъ прѣзъ портата, влѣзълъ въ дворътъ и като искъртилъ една отъ желѣзнитѣ пръчки на прозорица на кжщата, влѣзалъ въ кжщи и ограбилъ една кисия съ 9 лири турски, 4 ½ наполеона, 20 рубли сребърни и 10 по 5 лева?“ — „Да, доказва се.“ 2-о) „Като се доказва, че подсждимия Али Арабъ Хюсменовъ е извършилъ обирътъ, то виновенъ ли е той за това си прѣстжпно дѣяние?“ — „Да, виновенъ.“ 3-о) „Слѣдователно има ли обстоятелства смѣгчающи или овличающи вината му и на какво наказание да се подвьргне?“ — „Съ обстоятелства смѣгчающи негова вина и съгласно чл. 222 Отом. Наказ. Кодексъ да издьржи една година затворъ“ — съ присждата си отъ 29-й Септемврий 1884 год. № 175, възъ основание на чл. 222 отъ Отом. Наказ. Законъ, осждилъ подсждимия Али Арабъ Хюсменовъ на една година затворъ. По въззивна жалба на подсждимия, дѣлото се разглѣдало отъ Руссенский Апелативенъ Сждъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Доказва ли се, че подсждимий Али Арабъ Хюсменовъ изъ, гр. Руссе, на 29-й Юлий 1884 год. прѣзъ деньтъ прескочилъ прѣзъ портата, влѣзалъ въ дворътъ на кжщата на Куртъ Ибрямъ Мехмедовъ, отъ сжщий градъ и като искъртилъ една отъ желѣзнитѣ прьчки на прозорица на кжщата му, влѣзалъ вжтрѣ и открадналъ една кисия съ 9 т. лири,.

4 $^1/_2$ наполеона, 20 рубли срѣбърни и 10 по 5 лева?“ — „Да, доказва се.“ 2-о) „Признава ли Сѫда, че подсѫдимий при извършванието на прѣстѫпното дѣяние, указано въ първий въпросъ е билъ непълнолѣтенъ?“ — „Да, признава“ 3-о) „Ако Сѫда признава, че подсѫдимий при извършванието на дѣянието, указано въ първий въпросъ, е билъ непълнолѣтенъ, то билъ ли е тогава подсѫдимия въ положение да разумѣе, че вслѣдствието на прѣстѫпното му дѣяние ще бѫде вина.“ — „Да, билъ е.“ 4-о) „Ако Сѫдътъ признава, че подсѫдимий е дѣйствувалъ съ разумѣвание, то виновенъ ли е той въ престѫпното дѣяние, указано въ първий въпросъ?“ — „Да виновенъ;“ — съ присѫдата си отъ 2-й Юлий 1885 год. № 198 опредѣлилъ: „Присѫдата на Руссенский Окр. Сѫдъ отъ 29 Септемврий 1884 год. № 175 да се видоизмѣни относително квалфикацията на престѫпното дѣяние на подсѫдимий така: осѫжда се подсѫдимий Али Арабъ Хюсменовъ, изъ гр. Руссе, съгласно чл. 220 отъ Отоманский Наказ. Кодексъ и чл. 40 отъ сѫщий Кодексъ, нъ прѣдъ видъ на чл. 885 отъ Врем. Сѫд. Правила, да му се остави наказанието наложено отъ първостепеното Сѫдилище, а именно едногодишенъ затворъ въ тъмница.“ Срѣщу присѫдата на Аппелативний Сѫдъ, подсѫдимия подава кассационна жалба въ която излага: че Руссенский Аппелат. Сѫдъ е нарушилъ ст. 771 п. 1 отъ Врѣм. Сѫд. Правила, защото распиталъ като свидѣтель Ибрахима Мехмедовъ, който е стоялъ затворенъ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за разрѣшение на това дѣло, взе въ съображение: Отъ сѫдебния протоколъ на Окрѫжний Сѫдъ ся види, че подсѫдимия не е заявилъ *никакъвъ* отводъ срѣщу свидѣтеля Ибрахимъ Мехмедовъ. Слѣдователно, оплакванието му е неоснователно.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Али Арабъ Хюсменовъ срѣщу присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 2 Юлий 1885 год. № 198, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да се остави безъ послѣдетвие.

РѢШЕНИЕ № 76

Г. София, 8-й Мартъ 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и петий Февруарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Неновичь углавно дѣло № 72, по описътъ на Мехмедъ Хаджи Хюсеиновъ, Мехмедъ Юмеровъ и Кадъръ Юнузовъ, изъ село Шахинларъ (Силистренско), осѫдени по на една година затворъ, за изрѣзванне повѣренитѣ имъ за довѣзвание отъ г. Варна въ гр. Силистра денкове съ манифактурни стоки на Серкиза Кюрдианъ, изъ гр. Силистра.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Селистренския Окр. Сѫдъ съ обвинителенъ актъ отъ 25 Априлий 1884 год. е прѣдалъ подъ Сѫдъ безъ учтстието на сѫдебни засѣдатѣли: Мехмедъ Х. Хюсеиновъ, Мехмедъ Юмеровъ, Хасана Рафиевъ и Кадира Юнузовъ по обвинението имъ въ изрѣзванне и укривание отъ манифактурната стока на Саркиза Кюрдиянъ, която имъ е била повѣрена за довѣзвание отъ гр. Варна—прѣстѫпление, прѣдвидено въ 236 чл. отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Силистренския Окрѫженъ Сѫдъ разглѣдалъ дѣлото и съ присѫдата си отъ 5-ий Декемврий 1884 год. № 65, осѫдилъ Мехмеда Х. Хюсеиновъ, Михмеда Юмеровъ и Кадира Юнузовъ по на една година затворъ и да заплатятъ солидарно на Саркиза Кюрдиянъ 2260 гроша, а Хасана Рафиевъ оправдалъ по Сѫдъ. По въззивна жалба на подсѫдимитѣ, дѣлото ся разглѣдало и отъ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1-о) „Виновни ли сѫ подсѫдимитѣ: Мехмедъ Х. Хюсеиновъ, Мехмедъ Юмеровъ и Кадиръ Унузовъ, изъ село Шахинларъ, Силистренско Окрѫжие, въ това, че прѣзъ мѣсецъ Ноемврий 1883 год. въ своето село изрѣзали ден-

жоветѣ, въ които ся намирала манифактурната стока на Саркиза Кюрдиянъ, изъ гр. Силистра, която имъ е била повѣрена отъ сѫщия за довѣзване изъ гр. Варна въ гр. Силистра, като си отбили отъ пѫтя си въ своето село и прѣстояли тамъ три дни?“ — „Да, виновни.“ 2 о) „Ако подсѫдимитѣ сѫ виновни въ прѣстѫплението, указано въ първий въпросъ, то доказва ли се, че *откраднатата* отъ тѣхъ стока възлиза до стойность 2260 гроша и 10 пари?“ — „Да, доказва ся, че стоката струва 2260 гроша и 10 пари.“ 3-о) „Въ кой членъ отъ Наказателний Законъ е прѣдвидено прѣстѫпното дѣяние на тримата подсѫдими и въ какъвъ размѣръ да имъ ся наложи наказание?“ — „Въ чл. 222 п. 4 отъ Отом. Наказ. Законъ и въ размѣръ на едно годишенъ затворъ въ тъмница.“ 4-о) „Основателенъ ли е гражданския искъ на потърпѣвшия отъ 2260 гроша и 10 пари.“ — „Да, основателенъ“ — съ присѫдата си отъ 17 Юний 1885 год. № 172 на основание чл. 222 отъ Отом. Наказ. Законъ, потвърдилъ присѫдата на Селистренския Окрѫженъ Сѫдъ. Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, подсѫдимитѣ, като излагатъ сѫществото на дѣлото ся оплакватъ, че къмъ дѣянието имъ неправилно е билъ приспособенъ чл. 222 отъ Отоманский Наказ. Законъ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Общо правило е, че за да се приспособи единъ законъ къмъ извѣстно прѣстѫпление, трѣбва прѣди всичко да се констатира, че прѣстѫпното дѣяние дѣйствително съдържа въ себѣ си всичкитѣ сѫщественни признаци, които сѫ прѣдвидени въ Законътъ, който го прѣслѣдва и забранява. Четвъртия пунктъ на 222 чл. отъ Отом. Наказ. Законъ гласи: „4-то) Ако страннoприемникъ, локантиеринъ, магазинеринъ, приноситель съ кола и съ лодки и тѣмъ подобни или тѣхнитѣ хора, откраднатъ сичкитѣ или една часъ отъ повѣренитѣ тѣмъ стоки или вещи.“ Приложението на този пунктъ на 222 чл. отъ Отоманский Наказ. Законъ си има мѣстото само когато е констатирано: а) Че виновния е страннoприемникъ, или локантиеринъ, или магазинеринъ, или приноситель съ кола или лодки и б) че виновния е *открадналъ* сичкитѣ или една часть отъ повѣреннитѣ му стоки или вѣщи. Безъ констатирването

на тѣзи сѫществении признаци, приложението на спомѣнатия пунктъ отъ Закона си нѣма мѣстото и е неправилно. Отъ въпросния листъ на Аппелативний Сѫдъ ся вижда констатиранъ само единия отъ горѣказаннитѣ сѫществени признаци а именно само това, че на подсѫдимитѣ сѫ били повѣрени за довѣзвание извѣстни стоки, нъ никакъ не е констатиранъ—втория и най-сѫществения признакъ, а именно, че подсѫдимитѣ сѫ *открадняли* отъ тѣзи стоки, защото *„отбивание отъ пѫтя и прѣстоявание тамъ три дни"* —не съставлява никакво прѣстѫпно дѣяние. Слѣдователно, оплакванието на подсѫдимитѣ по този въпросъ е основателно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 17-й Юний 1885 год. №. 172, защото неправилно е приспособенъ чл. 222 п. 4 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, съ силата на ст. 11 п. 1 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, да ся отмѣня, и дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ да ся испроводи въ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 77

Г. София, 8-ий Мартъ 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и петий Февруарий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Неновичъ углавно дѣло №. 73, по описътъ на Димитръ Хаджи Георгиевъ, Еленско-поданий, живущъ въ гр. Руссе, осѫденъ да заплати сто и десеть лева глоба, за търгувание съ питиета безъ патентъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: По прѣдложението на Прокурорский Надзоръ при Руссенский Окр. Сѫдъ ся възбудило углавно прѣслѣдвание срѣщу Еленскоподанния Димитръ Хаджи Георгиевъ по обвинението му въ продавание на спиртни питиета безъ патентъ. Руссенский Окрѫженъ Сѫдъ, разглѣдалъ дѣлото и съ присѫдата си отъ 4-й Августъ 1884 год. № 132, на основание чл. чл. 11 и 12 отъ Наказателнитѣ Распореждания, осѫдилъ Димитръ Хаджи Георгиевъ на петь (5) лири турски глоба, а въ случай на несъстоятелность да издържи 28 дневенъ затворъ. По въззивната жалба на подсѫдимия, дѣлото ся разглѣдало и отъ Руссенский Аппелат. Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫщиството му въпроси: 1-о) „Виновенъ ли е подсѫдимий Димитръ Хаджи Георгиевъ, Еленски поданникъ, живущъ въ гр. Руссе, въ това че е продавалъ въ завѣдението си подъ № 2465, улица Джеми-Джедитъ, безъ патентъ разни питиета прѣзъ 1883 год. въ продължение на 40 дни, а именно отъ 1-й Юлий до 10-й Августъ?" — „Да, виновенъ." 2 о) „Въ такъвъ случай подъ кой членъ отъ Наказателний Законъ да ся подведе това негово дѣяние и въ какъвъ размѣръ да му се наложи наказание?" — „Подъ чл. 65 отъ Закона за бериитѣ върху питиетата и въ размѣръ на 110 лева" — съ присѫдата си отъ 3-й Юлий 1885 год. № 133, на основание чл. 65 отъ Закона за Бериитѣ върху питиетата опредѣлилъ: „Присѫдата на Руссенский Окр. Сѫдъ отъ 4-й Августъ 1884 год. № 132, издадена по това дѣло да се видоизмѣни така: „Осѫжда се подсѫдимий Димитръ Хаджи Георгиевъ, Еленски поданникъ, живущъ въ гр. Руссе, съгласно чл. 65 отъ Закона за Бериитѣ върху питиетата да заплати 110 лева глоба за въ полза на хазната и неговата въззивна жалба да ся остави безъ послѣдствие." Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, подсѫдимия ся оплаква: 1-о) Че Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ е нарушилъ ст. 873 отъ Врем. Сѫд. Правила, защото не го е призовалъ при разглѣждание на дѣлото. 2-о) Че къмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 65 отъ Закона за берийтѣ (акциза) върху питиетата.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло взе въ съображение: 1-о) Отъ производството на дѣлото ся ви-

жда, че разглѣждането му дѣйствително е станално въ отсжтствието на подсждимия, нъ за това има особно прѣдварително опредѣление отъ Аппелативния Сждъ, основано на ст. 873 отъ Врем. Сжд. Правила. А пъкъ нееднократно е разяснявано отъ Върховний Кассационенъ Сждъ, че призоваването на странитѣ да присжтствуватъ при Аппелативното производство на дѣлото имъ, зависи напълно отъ Сждилищата, които, глѣдатъ дѣлата по сжщество и като въпросъ по сжществото на дѣлото, не подлѣжи на провѣрка отъ Върховний Кассационенъ Сждъ (Рѣш. №№ 34, 67 отъ 1883 година). Слѣдователно, оплакването на подсждимия по този въпросъ е неосновательно. 2-о) Спорѣдъ 65-й чл. отъ Закона за берийтѣ върху питиетата, наказватъ се онѣзи, които продаватъ спиртни питиета безъ патентъ. Отъ въпросния листъ на Руссенский Аппелатив. Сждъ сявижда, че подсждимия Димитръ Х. Георгиевъ е признатъ за виновенъ въ това, че той е продавалъ спиртни питиета *безъ патентъ* 40 дни отъ второто полугодие. Слѣдователно, оплакването на подсждимия и по този въпросъ е неосновательно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Димитра Х. Георгиевъ срѣщу присждата на Руссенский Аппелативенъ Сждъ отъ 3-й Юлий 1885 год. № 133 съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неосновательна да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 78

Г. София, 8-ий Мартъ 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий. Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на двадесятъ и петий Февруарий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патъо Г. Крайовский и въ присжтствието на Прокурора Гавриилъ

Орошаковъ. слуша доложеното отъ членътъ Зографски углавно дѣло №. 74, по описътъ на Жеко Димитровъ Гемеджиевъ, изъ г. Шуменъ, осжденъ на едно-мѣсечно запиране, за прѣслушание на полицейски стражаръ и за заканвание на домашнитѣ си съ убийство.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Шумненския Мровий Сждия съ присждата си отъ 4 Априлий 1885 год. №. 65, връзъ основание чл. чл. 14, 27 п. 2 и чл. 108 отъ Устава за Наказанията, осждилъ Жеко Димитровъ на едно-мѣсечно запиране по обвинението му въ оскърбление на полицейскитѣ служители при испълнение на служебнитѣ си обязанности. По въззивна жалба на подсждимия, това дѣло било разглѣдано и отъ Шумненския Окр. Сждъ, който като призналъ подсждимия за виновенъ въ прѣслушание на полицейския стражаръ и въ заплашвание домашнитѣ си съ убийство, съ присждата си отъ 5-й Юний 1885 год. №. 183, потвърдилъ напълно присждата на Мировия Сждия. Срѣщу тази присжда, подсждимия Жеко Димитровъ, подава въ Върховний Сждъ кассационна жалба, въ която се оплаква: че по това дѣло е нарушенъ чл. 16 отъ Устава за Наказанията, защото той е осжденъ за едно частно прѣстжпление, безъ да е имало подадена за това жалба отъ страна на жена му.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: Шумненското Околийско Управление съ писмото си отъ 12 Февруарий 1885 год. №. 714, възбужда углавно прѣслѣдвание прѣдъ мѣстния Мировий Сждия по обвинението на жителя, изъ г. Шуменъ Жеко Димитровъ Гемеджиевъ въ *публично* прѣстжпление, прѣдвидено отъ чл. 128 п. 1 на Устава за Наказанията, а между туй, както Мировия Сждия, тъй и Окр. Сждъ осжждатъ сжщиятъ Гемеджиевъ и за едно частно прѣстжпление, предвидено въ 108 чл. отъ Устава за Наказанията, за разрѣшение на на което своеврѣменно не ся е дало законенъ поводъ. Спорѣдъ буквалния смисълъ на чл. 16 отъ Устава за Наказанията, обвинението въ едно частно, приватно прѣстжпление срѣщу единъ отъ сжпругитѣ, може да става само по жалбата *на мжжътъ или жената.* Слѣдователно, въ дадения случай, обвинението срѣщу Жеко Д. Гемеджиевъ е можло

да стане само по жалбата на жена му, подадена съгласно 8 чл. п. 1 и 12 чл. отъ Углавното Сѫдопроизводство, а пакъ подобна жалба отъ страна на жената не ся съглѣжда въ производството. Отъ друга страна при разрѣшаванието на частнитѣ прѣстѫпления, трѣбва безусловно да се испълняватъ прѣдписанията на чл. 87 и 129 отъ Углавното Сѫдопроизводство. Отъ изложеното става явно, че както Мировий Сѫдия, тъй и Окрѫжния Сѫдъ трѣбвало да се ограничатъ само съ разрѣшение на углавното прѣслѣдвание, възбудено отъ Окол. Управление по обвинението на Жеко Д. Гемеджиевъ, предвидено въ 28 чл. отъ Устава за Наказанията прѣстѫпно дѣяние, и че слѣдователно, съ осѫждането на Гемеджиева за частното прѣстѫпление по 108 чл. отъ Устава за Наказанията, Сѫдътъ е нарушилъ чл. 16 отъ Устава за Наказанията. Слѣдователно оплакването е основателно.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Шумнен. Окр. Сѫдъ отъ 29 Юний 1885 год. № 183, защото е нарушенъ чл. 16 отъ Устава за Наказанията, съ силата на чл. 137 п. 1 отъ Углав. Сѫдопроизводство, да се отмѣни, и дѣлото за ново разглѣждание да ся испрати, връзъ основание чл. 141 отъ сѫщото Сѫдопроизводство, въ Разградския Окрѫженъ Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 79

Гр. София, 15-ий Мартъ 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на четвьртий Мартъ хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно заседание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Прѣдсѣдателя углавно дѣло № 171, по описътъ на Ставри Ивановичь, отъ г. Нишь,—Сърбски поданникъ, Атанасъ Михаловъ, отъ г. Джумая, (въ Турция),

Дойчинъ Младеновъ, отъ с. Руспикъ (Софийско) и Никола Стояновъ отъ с. Градево (Джумалийско—въ Турция), осъдени за прѣдумишленно убийство, на смъртно наказание, съ ходатайство прѣдъ НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО КНЯЗА да се замѣни смъртното наказание съ вѣчни окови.

Въ засѣданието отъ страна на подсѫдимитѣ, присѫтствуваше защитникътъ имъ Д. В. Македонски.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Върховний Кассационенъ Сѫдъ съ рѣшението си отъ 19 Януарий 1885 год. № 9 и съ опредѣлението си, станало въ распорѣдително засѣдание на 9-й Мартъ 1885 год., прѣпроводилъ на Русенский Аппелативенъ Сѫдъ настоящето дѣло за ново разглѣждание по сѫществото му, съгласно съ постановлението на Общото Събрание отъ 9 Февруарий 1885 год. и чл. 29 отъ Допълнението къмъ Врем. Сѫд. Правила. Русенский Аппелитивенъ Сѫдъ за разрѣшение на дѣлото по сѫществото му, е постановилъ слѣдующитѣ въпроси: 1-о) „Доказва ли се, че подсѫдимия Атанасъ Михаловъ прѣзъ 1880—81 год. съставилъ е въ градътъ София въоружена разбойническа шайка, състояща отъ Никола Стояновъ, Дойчинъ Младеновъ и Ставри Ивановичъ?“ — „Не, не се доказва. 2-о) „Виновни ли сѫ подсѫдимитѣ: Атанасъ Михаловъ и Никола Стояновъ въ слѣдующитѣ прѣстѫпления: 1-о) Прѣзъ Декемврий 1880 год. разбили и ограбили заедно съ други лица дюгеня на Софийский житель Яковъ Давидовъ; 2-о) На 29 Декемврий 1880 год. разбили и ограбили дюгеня на Яковъ Мошонъ; 3-о) Прѣзъ Януарий 1881 год. обрали дюгеня на Давидъ Израилъ; 4-о) На 24 Февруарий сѫщата година обрали кѫщата на Христо Колчаковъ?“ — „Не, невиновни.“ 3-о) „Виновни ли сѫ подсѫдимитѣ: Атанасъ Михаиловъ и Никола Стояновъ въ това, че на 27—28 Януарий 1881 год. убили сѫ ханджията Христо Стояновъ и слугата ту Апостола въ Костенбродскитѣ ханове, гдѣто зели 10 рубли?“ — „Не, невиновни.“ 4-о) „Виновни ли сѫ подсѫдимитѣ: Атанасъ Михаиловъ, Никола Стояновъ, Ставри Ивановичъ и Дойчинъ Младеновъ въ това, че на 14 Февруарий 1881 г. съвмѣстно въ околностьта на градътъ София сѫ убили градинаринътъ Митка и жена му Гица, отъ гдѣто ограбили една мешинена кисия съ пари?“ — „Да, виновни.“ 5-о) „Убийството, указано въ 4-й въпросъ извършено ли е отъ

подсждимитѣ съ предумишленность." — „Да," 6-о) „Ако подсждимитѣ, указани въ 4-й въпросъ сж виновни въ злодѣянието, указано въ сжщий въпросъ, то подъ кой членъ отъ Углавнийтъ Законъ да имъ се подведе наказанието и въ какъвъ размѣръ да имъ се наложи наказание?" — „Подъ чл. 170 отъ Наказат. Законъ и да се осждатъ на смъртно наказание, съ ходатайство прѣдъ НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО да имъ ся смѣгчи наказанието отъ смъртъ на вѣчни окови." Възъ основание на тъй разрѣшенитѣ въпроси, Аппелатнвний Сждъ съ присждата си отъ 30 Октомврий 1885 год. № 299, видоизмѣнилъ присждата на Окржжний Сждъ така: „осжждатъ се подсждимитѣ: Атанасъ Михаиловъ, Ни„кола Стояновъ, Дойчинъ Младеновъ и Ставри Ивановичъ „на смъртно наказание, но съгласно 816 ст. отъ Врем. Сжд. „Правила да се ходатайствува прѣдъ НЕГОВО ВИСОЧЕ„СТВО Княза чрѣзъ Господина Министра на Правосждието „за замѣна на смъртното наказание съ вѣчни окови." Срѣщу присждата на Руссен. Аппел. Сждъ, подсждимитѣ: Ставри Ивановичъ, Атанасъ Михаиловъ, Дойчинъ Младеновъ и Никола Стояновъ подаватъ трети пжть кассационна жалба, въ която исказватъ: 1-о) Че Руссенский Аппелативенъ Сждъ е нарушилъ ст. ст. 647, 723, 730, 734, 775, 795 и 834 отъ Врем. Сжд. Правила, защото присждата му е базирана мѣжду прочемъ и врьхъ показанието на свидѣтеля Полизой, който не е билъ призованъ за да се изслуша нито въ Окржжний, нито въ Аппелативния Сждъ. 2-о) Че по това дѣло Руссенский Аппелативенъ Сждъ е нарушилъ ст. 730 и 742 отъ Врем. Сжд. Правила, защото Аппелат. Сждъ е постановилъ да се прочете показанието на свидѣтеля Полизая, безъ да констатира прѣдварително сжщественностьта му и безъ да е констатиралъ една отъ законнитѣ причини, спорѣдъ които се допрощава отъ Закона прочитанието показанията на неявившитѣ ся свидѣтели. 3-о) Че и Руссенския Аппелативенъ Сждъ не е поправилъ въ дадения случай нарушението на ст. 834 п. 2 отъ Врем. Сжд. Правила. 4-о) Че Руссенский Аппелат. Сждъ е нарушилъ ст. 808 отъ Врем. Сжд. Правила, защото не е поставилъ отдѣлни въпроси за сѣкого отъ подсждимитѣ.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло взе въ съображение: 1-о) Въ присждата на Аппелативний Сждъ

между друго е казано: „За разбирателство на настоящето „дѣло прѣдъ първата инстанция било е постановено да се „призове важния за процесътъ свидѣтель Димитръ Полизой, „но всичкитѣ усилия на властитѣ да се призове тоя свидѣ„тель или да се открие неговото мѣстожителство, останали „безуспѣшни.“ Вслѣдствие на това, неявката на свидѣтеля Д. Полизой е била законна и Сѫдътъ, съгласно ст. 730 отъ Врем. Сѫд. Правила, постановилъ е да се прочетѫтъ и оцѣнътъ отъ Сѫдътъ неговитѣ показания, дадени на *прѣдварително дирѣние.* Независимо отъ туй, Аппевативний Сѫдъ е призналъ, че показанието на свидѣтеля Димитръ Полизой, дадено прѣдъ Сѫдебния Слѣдователь на 26 Февруарий 1881 год. (глѣдай прѣдварителното слѣдствие): „Като има *голѣмо значение* за настоящето дѣло, „неможе да бѫде подвъргнато на нова оцѣнка отъ Руссен„ский Аппелативенъ Сѫдъ.“ Отъ изложеното въ присѫдита на Аппелативний Сѫдъ, ясно и точно ся констатиратъ двѣ нѣща: а) Че мѣстожителството на свидѣтеля Димитръ Полизой е *неизвѣстно* и б) Че показанието на Димитръ Полизой, дадено прѣдъ Сѫдебния Слѣдователь на 26 Февруарий 1881 год. е *сѫществено.* При такива слѣдователно обстоятелства, Аппелативний Сѫдъ е ималъ пълно право да прочете въпросното показание на свидѣтеля Димитръ Полизой, за да го оцѣни по сѫществото му, а слѣдователно, и *да базира присѫдата си и възъ показанията на свидѣтеля Димитръ Полизой* (615 п. 6, 729, 730, 742, 743 и 795 ст. ст. Врем. Сжд. Правила), защото прѣдъ видъ на фактътъ че мѣстожителството на Димитръ Полизой е неизвѣстно, и че слѣдователно, немогътъ да ся вземѫтъ какви-годѣ мѣрки за призованието му въ Сѫдътъ,—оставаше на Аппелативний Сѫдъ единственното срѣдство, въ интерса на Правосѫдието, за да се въсползува отъ показанията на свидѣтеля Димитръ Полизой, като доказателство—а именно: да се прочите въпросното показание на свидѣтеля Димитръ Полизой. Отъ изложеното става явно, че първото и второто оплаквания сѫ неоснователни. 2-о) Присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ е прѣдружена съ подробно изложени мотиви и съображения, въ които сѫ изложени индивидуално всѣко едно доказателство и срѣщу всѣкиго отъ подсѫдимитѣ. Слѣдователно, и третото оплакване е неоснователно. 3-о) Не еднократно е разяснявано, че не се

нарушава 808 ст. Врем. Сѫд. Правила съ туй, че сѫ непоставени отдѣлни питания относително всѣки отъ подсѫдимитѣ,—стига да бѫде несъмнѣнно констатирана, съ въпросния листъ, виновностьта на всѣкий отъ подсѫдимитѣ, а пъкъ отъ разрѣшенитѣ отъ Аппелативний Сѫдъ въпроси *не остава никакво съмнѣние* върху виновностьта въ извършвание на онова прѣстѫпно дѣяние, което ся отдава на всѣки отъ подсѫдимитѣ. Слѣдователно и четвъртото оплакване е неосновавтелно.

Водимъ отъ всичко горѣизложено, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Ставри Ивановичъ, Атанасъ Михаиловъ, Дойчинъ Младеновъ и Никола Стояновъ срѣщу присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 30 Октомврий 1885 год. № 299, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неосновавтелна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 80

Г. София, 15-ий Мартъ 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на четвъртий Мартъ хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Ненoвичъ и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло № 163, по описътъ на Хасанъ Ахмедъ Бъвакчиевъ, изъ с. Яджиларъ, Османъ-Пазарска Околия, осѫденъ на три годишенъ затворъ въ окови за кражба съ счупвяние куфаря на амбаря.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурорский Надзоръ при Шумненский Окрѫженъ Сѫдъ съ обвинителенъ актъ, съставенъ на 14 Май 1885 год., предава на Сѫдъ, съ участието на сѫдебни засѣдатели, Хасанъ Ахмедъ Базакчиевъ и Хасанъ Хюсеиновъ, жит. отъ с. Яджиларъ, по обвинението имъ—първиятъ въ кражба на жито отъ хамбаря на

Ибрияма Емурловъ, чрезъ счупвание куфарътъ на вратата, а втория като съучастникъ на кражбата—злодѣяние прѣдвидено отъ 222 чл. отъ Отом. Наказ. Законъ. Окрѫжний Сѫдъ, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Констатира ли се, че на 6 Марта 1885 год. прѣзъ нощьта, ся откраднало жито отъ хамбаря на потърпѣвшия Ибрияма Емруловъ, житель отъ селото Яджиларъ Османъ-Пазарска Околия?“ — „Да, констатира се.“ 2-о) „Констатира ли се, че кражбата е извършена въ мѣсто, което не е назначено за живѣние?“ — „Кражбата е извършена въ мѣсто, не назначено да живѣятъ хора.“ 3-о) „Констатира ли ся че кражбата е извършена чрезъ счупвание куфаря на хамбаренитѣ врата и чрезъ отваряние една скрита ключалка на хамбаря?“ — „Да, констатиря ся, че кражбата е извършена чрезъ счупвание куфаря на хамбарнитѣ врата и чрезъ отваряние една ключалка скрита на хамбаря.“ 4-о) „Констатира ли се, че подсѫдимия Хасанъ Ахмедовъ Бъзакчиолу, житель отъ с. Яджиларъ е извършилъ кражбата?“ — „Да, констатира се.“ 5-о) „Виновенъ ли е подсѫдимия за тая кражба, и ако е виновенъ има ли обстоятелства, които да му намаляватъ вината?“ — „Да, виновенъ е и нѣма подобни обстоятелства.“ 6-о) „Знаялъ ли е подсѫдимия Хасанъ Хюсеиновъ Куриаджиолу, житель отъ селото Яджиларъ, за тая кражба и помогнѫлъ ли е на подсѫдимия Хасанъ Ахмедовъ Бѫзѫкчоулу да я извърши?“ — „Да, знаялъ е за кражбата и е помагалъ на Хасана Ахмедовъ Бѫзѫкчиулу въ кражбата.“ 7-о) „Виновенъ ли е подсѫдимия Хасанъ Куриаджиолу за това, че е билъ извѣстенъ за кражбата и за това че е помогналъ на подсѫдимия Хасанъ Ахмедовъ Бѫзѫкчиулу да я извърши?“ — „Да, виновенъ е и за това, че е билъ извѣстенъ за кражбата и за това, че е помагалъ на кражбата.“ — съ присѫдата си отъ 17-й Юлий 1885 год. № 185, възъ основание на чл. 40, 220 и прибавката къмъ 230 чл. отъ Отоман. Наказ. Законъ, осѫдилъ Хасанъ Ахмедовъ Бѫзѫкчиолу на три години и три мѣсеца врѣменни окови, а Хасанъ Хюсеиновъ Куриаджиоглу на деветь мѣсеченъ затворъ. По възвивна жалба и на двамата подсѫдими, дѣлото ся е разглѣдало отъ Русенский Аппелативенъ Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Признава

ли Сжда, че подсждимитѣ Хасанъ Ахмедовъ Базакчиевъ прѣзъ нощьта на 6 Мартъ 1885 год. е счупилъ куфаря на амбаря у потърпѣвшия Ибрахимъ Еморловъ и ограбилъ отъ вжтрѣ 48 крини жито?" — „Да. признава." 2-о) Признава ли Сждътъ, че подсждимийтъ Хасанъ Хюсеиновъ е знаялъ за тая кражба и е помагалъ на Хасана Ахмедова, като е укрилъ кучето, което вардѣло дворътъ?" — „Да, признава." 3-о) „Ако Сждътъ признава че подсждимиятъ Хасанъ Ахмедовъ е извършилъ престжпното дѣяние, упомѣнато въ първий въпросъ, то виновенъ ли е той за това?" — „Да, виновенъ." 4-о) „Ако Сждътъ признава, че подсждимиятъ Хасанъ Ахмедовъ е виновенъ въ прѣстжпното дѣяние, указано въ първий въпросъ, то подъ кой членъ отъ Углавний Законъ да се квалифицира злодѣянието му и въ какъвъ размѣръ да му се наложи наказание?" — „Подъ чл. 220 и въ размѣръ отъ три години въ окови." 5-о) „Признава ли Сждътъ, че подсждимиятъ Хасанъ Хюсеиновъ при извършванне на прѣстжпно дѣяние, указано въ вторий въпросъ е билъ малолѣтенъ и дѣйствувалъ ли е той съ разумѣние?" — „Да, Сждътъ признава, че е билъ малолѣтенъ и че е дѣйствувалъ съ разумѣние." 6-о) „Ако Сждътъ признава, че подсждимия е дѣйствувалъ съ разумѣние при извършване на дѣянието, указано въ вторий въпросъ, то виновенъ ли е той за това?" — „Да, виповенъ." 7-о) „Въ такъвъ случай подъ кой членъ отъ Углав. Законъ да му се квалифицира прѣстжплението и въ какъвъ размѣръ да му се наложи наказание?" — „Подъ прибавка на чл. 230 отъ Углав. Законъ, комбиниранъ съ чл. 40 отъ сжщий Законъ и въ размѣръ на 9 мѣсеца тъмниченъ затворъ" — съ присждата си отъ 27 Септемврий 1885 год. № 263, измѣнилъ присждата на Окржжний Сждъ така: осжжда подсждимиятъ Хасанъ Ахмедовъ Базакчиевъ, съгласно чл. 220 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ на три годиии затворъ въ окови, а подсждимий Хасанъ Хюсеиновъ, съгласно съ чл. 40 и прибавката на чл. 230 отъ Отоманский Наказател. Законъ—на деветъ мѣсеци тъмничинъ затворъ. Срѣщу присждата на Апелативний Сждъ, подсждимия Хасанъ Ахмедовъ, подава кассационна жалба, въ която излага: 1-о) Че по това дѣло Руссен. Апаелат. Сждъ е нарушилъ ст. ст. 577, 583, 599, 641, 810, 811 и 647, защото е издалъ обвинителна присж-

да безъ да е имало за това, достатъчни доказателства. 2-о) Че помѣнатия Сждъ е нарушилъ ст. 873 отъ Врем. Сжд. Правила, защото е отказалъ да призове показанитѣ отъ подсждимия свидѣтели безъ даже да е обсжждалъ тази просба на подсждимия.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: 1-о) Въпроса—да ли е имало достатачни основания, достатачни доказателства за да се признае подсждимия Хасанъ Ахмедовъ Базакчиевъ за виновенъ въ туй престжпно дѣяние, което му се отдава—като въпросъ по сжщество на дѣлото, подлѣжи на *окончателно и безаппелационно* разрѣшавание отъ страна на Аппелативний Сждъ, възъ основание на статий: 811, 855 и 886 отъ Врем. Сжд. Правила и този въпросъ не подлѣжи на контролъ отъ страна на Върховний Кассационенъ Сждъ, по силата на 5-й чл. отъ Сждоустройството. 2-о) Прѣди да разрѣши второто оплакване, Върхов. Кассацион. Сждъ намира за необходимо да искаже нѣкои общи съображения по въпроса за истинското разумѣвание смисъльта на 873 ст. Врем. Сждеб. Правила, а именно: а) призоваванис както подсждимитѣ и другитѣ участвующи въ дѣлото лица, тъй свидѣтелитѣ и вещи людие, става само тогава, когато *първо Сждътъ самъ признае това за необходимо*, ex—officio, безъ да молятъ за туй странитѣ, и *второ*, когато самитѣ страни молятъ за това, и за удовлетворение на молбата имъ *не ся срѣщатъ прѣпятствия.* б) Естественно, че разрѣшението на тѣзи въпроси *по сжществото имъ*, зависи напълно отъ усмотрението на Аппелативний Сждъ—съ други думи, съображенията на Сжда, съ които Сжда признава, че призоваванието на странитѣ, свидѣтелитѣ или вѣщи людие, не е *необходимо*, или че за удовлетворение на молбата се срѣщатъ какви-годѣ прѣпятствия не подлежжтъ на никакъвъ другъ контролъ, защото тѣзи съображения, които сж базирани възъ *фактически* данни, възъ *обстоятелства на дѣлото*, не подлѣжжтъ, естественно възъ основание на чл. 5 отъ Сждоустройството, на контролъ и обсжждание отъ страна на Върховний Кассационенъ Сждъ. в) Ако Върховний Кассационенъ Сждъ е нееднократно истълкувалъ, че призоваванието на странитѣ и свидѣтелитѣ, спорѣдъ 873 ст. Врем. Сжд. Правила, зависи напълно отъ *усмотрение-*

то на Аппелативний Сждъ, то въ такъвъ само смисълъ, че постановленитѣ спорѣдъ 873 ст. Врем. Сжд. Правила опредѣления на Сжда, сж *окончателни* и не подлѣжжтъ относително съображенията имъ на контролъ отъ страна на Върховний Кассационенъ Сждъ, но въ истълкуванията си, Върховний Кассоционенъ Сждъ не е признавалъ, никога, че 873 статия дава право на Аппелативнитѣ Сждилища да отказватъ въ молбата за призоваване на посоченитѣ свидѣтели *безъ да обсжждатъ* тѣ, до колко тази молба е *уважителна* и безъ да посочятъ както причинитѣ на отказатъ си, тъй и на сжществующитѣ препятствия, за удостовѣрение на молбата. 3-о) Отъ *формална* обаче страна, Сждътъ е задълженъ да *влѣзе въ оцѣнение*—да ли молбата на подсждимитѣ подлѣжи на удовлетворение, сирѣчь, да ли показанията на свидѣтелитѣ или заключението на вѣщи люди, за призоваване на които молятъ подсждимитѣ и други участвующи въ дѣлото лица—*иматъ сжществено въ дѣлото значение* и да ли сжществуватъ какви-годѣ препятствия за удовлетворение на молбата, щомъ е уважителна, тя (615 ст. Врем. Сжд. Правила), съ други думи, отъ формална страна, Аппелативний Сждъ е задълженъ *да влѣзе въ оцѣнение на молбата на подсждимитѣ по въпроса за призоваване на свидѣтели или свѣдующи люди и да се произнесе върху този въпросъ като придружи опредѣлението си, безъ друго съ прилични по сжщевтвото му мотиви*; сжщитѣ правила трѣбва да се пазятъ и въ тѣзи случаии, когато се възбужда въпросъ: да ли трѣбва да се отложи, отсрочи, засѣданието по причина на неявяванието на призованитѣ по опредѣлението на Сжда свидѣтели; инакъ, подсждимитѣ ще бждатъ произволно лишавани отъ едно сжществено срѣдство за защитата си при слушанието на дѣлата въ Аппелативний Сждъ. Въ дадения случай, подсждимитѣ въ въззивнитѣ си жалби изрично молятъ да се призоватъ слѣдующитѣ свидѣтели: Налбантинъ Гани, Емюгюлъ Мехмедъ Алиева, Айша Алиева и Емине Мехмедовица, които „ще покажатъ да ли ний сме откраднали това жито или други хора.“ Аппелативний Сждъ съ опредѣлението си отъ 16 Августъ 1885 год., „като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, постанови: съгласно ст. 873 отъ Врем. Сждеб. Правила, да ся назначи дѣлото за разглѣждание на 13 Септемврий 1885 год. часа по 9 предъ пладнѣ, безъ призова-

ването на странитѣ.“ Това опредѣление ясно посочва, че Аппелативний Сѫдъ не само че никакъ не ся произнесалъ върху молбата на подсѫдимитѣ за да се призовѫтъ свидѣтелитѣ, нъ че той даже не е ималъ прѣдъ видъ тази молба въ распорѣдитѣлно засѣдание, кагато е разглѣдвалъ прѣдварително дѣлото, спорѣдъ 873 ст. Врем. Сѫд. Правила, съ други думи, Аппелативний Сѫдъ съвсемъ е игнориралъ молбата на подсѫдимитѣ за призоваване на свидѣтели, а отъ друга страна, опрѣделението на Аппелативний Сѫдъ не е придружено съ никакви мотиви. Отъ изложеното става явно, че Аппелативний Сѫдъ е нарушилъ 873 ст. отъ Врем. Сѫд. Правила и че въпросното нарушение въ дадений случай е *сѫществено.*

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 27 Септемврий 1885 год. № 263, защото е нарушена ст. 873 отъ Врем. Сѫд. Правила, съ силата на ст. 11 п. 1 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, да ся отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да се испроводи въ Руссен. Апплат. Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 81

Гр. София, 15-ий Мартъ 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на четвъртий Мартъ хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Неновичь углавно дѣло № 75, по описътъ на Пенко Ценовъ, Стоилъ Пешовъ, Крьстьо Стояновъ и Пенчо Цвѣтановъ, изъ село Слатина, Гиго Гроздановъ, изъ село Подуене и Богданъ Руссевъ, изъ село Враждебня (Софийско), осѫдени по на петнадесетъ дена запирание за това, че на 8-й Януарий 1884 год. Слатинский Общинский Съвѣтъ, като ся е събралъ на Сессия,

тѣ, подсѫдимитѣ, сѫ пострекавали една тълпа отъ събрани селени за да изгонатъ Съвѣта отъ Общината и зели насилственно отъ Кмета печата и двадесетъ лева и строшили саблята на Спасъ Стояновъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Софийский Мировий Сѫдия съ присѫдата си отъ 25 Януарий 1885 год. на основание чл. чл. 29 п. 2 и 110 отъ Устава за Наказанията опредѣлилъ: 1-о) „Осѫжда: Пенко Ценевъ, Величко Гѫлѫбовъ, Стоилъ Пешовъ, Стаменъ Пенковъ, Крьстьо Стояновъ, Пенчо Цвѣтановъ, Иванчо Стояновъ, Лазаръ Митовъ, Лазаръ Стояновъ, Стоянъ Ионевъ, Божко Митевъ, Гиго Грозданов, Цвѣтанъ Боневъ, Петръ Гелевъ и Богданъ Руссевъ по на единъ мѣсецъ запирание.“ 2-о) „Осѫжда сѫщитѣ обвиняеми да заплатятъ на Никола Велевъ и Спасъ Стояновъ 18 лева за деногубие и възнаграждение на свидѣтелитѣ и на свѣщенника Дионисий три лева за привеждание свидѣтелитѣ подъ клѣтва“ и 3-о) „Осѫжда Пенчо Цвѣтановъ и Крьстю Стояновъ да заплатятъ на Спасъ Стояновъ стойностьта ня строшената му сабля.“ По въззивната жалба на подсѫдимитѣ, дѣлото се разглѣдало и отъ Софийский Окрѫженъ Сѫдъ, който за да го разрѣши, постановилъ между другитѣ и слѣдющитѣ по сѫществото му въпроси: 1-о) „Пенко Ценовъ, отъ село Слатина, виновенъ ли е въ това, че на 8 Януарий 1884 год. Слатинский Общинский Съвѣтъ, като се събралъ на сессия, той, Пенко Цѣновъ, заедно съ други 14 души сѫ постракивали една тълпа отъ събрани селяни и прѣдвождани отъ сѫщитѣ за да изгонятъ Съвѣта отъ общината, като сѫщеврѣменно взели насилственно печатътъ отъ Кметътъ и му взели насилственно 20 лева?“—„Да, виновенъ.“ 2-о) „Стоилъ Пешовъ, отъ село Слатина, виновенъ ли е въ сѫщото прѣстѫплени?“ — „Да, виновенъ.“ 3-о) „Крьсто Стояновъ, отъ село Слатина, виновенъ ли е, освѣнъ горнето прѣстѫпно дѣяние и въ това, че е нападналъ стражарътъ Спасъ Стояновъ и му строшилъ сабята?“ — „Да, виновенъ.“ 4-о) „Пенчо Цвѣтановъ, изъ сѫщото село, виновенъ ли е въ сѫщото престѫпно дѣяние?“ — „Да, виновенъ.“ 5-о) „Гиго Гроздановъ, отъ село Подуени, виновенъ ли е въ сѫщото прѣстѫплнеие?“ — „Да, виновенъ.“ 6-о) „Богданъ Руссевъ, отъ село Враждебна, виновенъ ли е въ сѫ-

щото прѣстжпление?“ — „Да виновенъ.“ 7-о) „Ако ли Пенко Ценовъ, Стоилъ Пешовъ, Крьсто Стояновъ, Пенчо Цвѣтановъ, Гиго Гроздановъ и Богданъ Руссевъ сж виновни въ прѣписуемитѣ имъ обвинения, то на какво наказание подлѣжатъ?“ — „На наказанието прѣдвидено въ чл. 28 п. 2 и 110 отъ Устава за Наказанията, които Мир. Сждии могатъ да налагатъ.“ Слѣдъ тъй разрѣшенитѣ въпроси, Софийский Окр. Сждъ съ присждата си отъ 15-й Юний 1885 год. № 127, на основание чл. чл. 28 п. 2 и 110 отъ Уставътъ за Наказанията опредѣлилъ: „Видоизмѣнява присждата отъ 25 Януарий 1885 год на Соф. Окол. Мир. Сждия така: 1-о) Осжжда Пенко Ценовъ, Стоилъ Пешовъ, Крьсто Стояновъ, Пенчо Цвѣтановъ, жит. отъ село Слатина, а Гиго Гроздановъ, жит. отъ село Подуене, и Богданъ Руссевъ, жит. отъ село Враждебна, на (15) петнадесетъ дневно запиране и да заплатятъ на Никола Велевъ и Спасъ Стояновъ по (10) десетъ лева денгуби; така сжщо да заплататъ въ полва на Дьр. Съкровище (21) двадесетъ единъ левъ сждебни разноски. 2-о) Осжжда Пенчо Цвѣтановъ и Крьсто Стояновъ, отъ село Слатина, да заплатятъ въ Държав. Съкровище (30) тръдесетъ лева стойностъ за строшената отъ тѣхъ сабя. Въ подадената си срѣщу тая присжда кассационна жалба Пенко Цековъ, Стоилъ Пешовъ, Крьсто Стояновъ, Пенчо Цвѣтанонъ, Гиго Гроздановъ и Богданъ Руссевъ ся оплакватъ: 1-о) Че Соф. Окр. Сждъ е нарушилъ ст. 772 п. 1 отъ Врем. Сжд. Правила, защото испиталъ като свидѣтели и подъ клѣтва потърпѣвшитѣ лица; 2-о) Че Сждътъ е нарушилъ чл. 129 отъ Углавното Сждопроизводство, защото не е прѣдложилъ на странитѣ да се помирятъ.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Спорѣдъ както и другъ пжть е разяснявано отъ Върховний Кассационенъ Сждъ, първия пунктъ на 772 ст. отъ Врем. Сжд. Правила *никакъ не исключава потърпѣвшитѣ отъ правото да свидѣтелствуватъ по дѣлото,* да ся явяватъ и распитватъ като свидѣтели; едничкото ограничение, което имъ ся прави съ помѣнжтия пунктъ е, *че тѣ немогжтъ да свидѣтелствувашъ подъ клѣтва, когато има заявено отводъ срѣщу тѣхъ.* Отъ производството на дѣлото ся констатира, че потърпѣвшитѣ дѣй-

ствително сѫ били распитани, въ качаство на свидѣтели по дѣлото, нъ сѫщо тъй отъ производството на дѣлото ся вижда, че срѣщу тѣхъ, потърпѣвшитѣ, *не е било заявявано отводъ отъ подсѫдимитѣ.* Слѣдовотелно, оплакванието на подсѫдимитѣ по този вѫпросъ е, неосновательно. 2-о) Отъ производството на дѣлото ся вижда, че отъ Сѫдилищата по сѫщество е констатирано прѣстѫпление, прѣдвидѣно въ чл. 28 п. 2 отъ Устава за Наказанията, което е *публично,* а не приватно престѫпление и, като такова, то не спада въ категорията на предвидинитѣ въ чл. 16 отъ Устава за Наказанията прѣстѫпления и неможе, слѣдователно, да ся прекрати съ помирявание. Слѣдователно, и второто оплаквание на подсѫдимитѣ е неосновательно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Петко Ценовъ, Стоилъ Пешовъ, Кръсто Стояновъ и др., срѣщу присѫдата на Софийский Окр. Сѫдъ отъ 15 Юний 1885 г. № 127, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неосновательна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 82

Г. София, 15-ий Мартъ 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на четвъртий Мартъ хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно заседание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичь углавно дѣло № 76, по описътъ на Желѣвъ и Поповъ, изъ г. Варна, осѫдени на 559 лева и 47 стот. глоба за въ полза на хазната, за укривание стоки отъ митницата.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Варненската Митница съ постановлението си отъ 17-й Януарий 1885 год. № 53,

на основание чл. 239 отъ Митарственния Уставъ, постановила: 1-о) „Тритѣхъ тулума съ тюмбеке, съдържающи „бруто 36, а нето 33 оки, да ся признаятъ на основание „чл. 41 отъ Митарственния Уставъ за контробандни и кон„фискуватъ;“ 2 о) „Мѣстнитѣ търговци Поповъ и Желѣвъ „да заплатятъ рѣдовно мито и акцизъ на означеното по-го„рѣ тюмбеке на основание сѫщия членъ отъ Уставътъ и „съгласно ст. 243 отъ тарифата, както слѣдва: За мито ле„ва 48 и стот. 92, за акцизъ лева 229 и ст. 32, за ½ % „сборъ лева 1 и 56 стот. и за гербовъ сборъ лева 1 и ст. „70, както и щрафно мито и акцизъ лева 278 и стот. 24, „а всичко лева 559 и ст. 74;“ 3-о) „Слѣдъ влизанието въ „законна сила настоящето постановление, Митницата да „продаде на публиченъ тръгъ въпросното тюмбеке и по„лучената отъ него сумма, както и отъ щрафоветѣ да ся „запише на доходъ въ полза на съкровището, а другата „половина да ся даде на издирителитѣ нарушението на ос„нование чл. 266 отъ сѫщия Уставъ, стражара Стефанъ „Георгиевъ и Хамалина Киркаръ Алексашанъ;“ 4-о) „Оргиналътъ отъ постановлението и протокола, както и заяв„лението на търговеца, че е съгласенъ или не отъ това „постановление да ся прѣпрати съгласно чл. 251 отъ Ми„тар. Уставъ въ Министерството на Финансиитѣ за раз„глѣждание и зависяще отъ него утвърждение.“ Това постановление на Варненската Митница ся потвърдило по установения рѣдъ отъ Министерството на Финансиитѣ. Недоволни отъ това постановление, подсѫдимитѣ Поповъ & Желѣвъ го обжалвали прѣдъ Варненския Окр. Сѫдъ, който разглѣдалъ дѣлото и слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1-о) „Доказватъ ли аппелаторитѣ търговци Поповъ & Желѣвъ, че съ постановлението си отъ 17 Януарий т. г. подъ № 53, Варнен. Митница неправилно ги била признала виновни и подлѣжащи на отговорность за намѣренитѣ три тулума тимбеке, скрити въ тритѣхъ варели маслини, адресирани тѣмъ отъ Цариградъ, когато притежателя на тази стока не били тѣ, а нѣкой си изъ Шуменъ Хюссменъ Халиловъ?“ — „Не, недоказватъ.“ 2-о) „Доказватъ ли аппелаторитѣ че за констатираното престѫпно дѣяние Варнен. Митница неправилно ги е глобила като приспособила чл. 41 отъ Митарственний Уставъ вмѣсто чл. 40 отъ сѫщия Уставъ?“ — „Не, недо-

казватъ“ — съ присждата си отъ 20 Юлий 1885 година № 85, на основание чл. чл. 41 и 222 отъ Митарственния Уставъ и 265 и 267 отъ Закона за Митницитѣ, потвърдилъ напълно постановлението на Варненската Митница отъ 17 Януарий 1885 год. № 53. Въ подадената си срѣщу тая присжда на Варненский Окр. Сждъ кассационна жалба, подсждимитѣ Желѣвъ & Поповъ ся оплакватъ: Че по това дѣло Варненския Окр. Сждъ е нарушилъ чл. 222 отъ Митарственния Уставъ, защото ги осждилъ тѣхъ, комисионеритѣ, на глоба и мита, тогазъ когато притежателя на укрититѣ стоки билъ извѣстенъ.

Върховний Кассационенъ Сждъ слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Членъ 222 отъ Митарственния Уставъ, който е замѣненъ съ чл. 250 отъ Закона за Митницитѣ, гласи: „наказанието за вмъкване на иностранни контрабандни стоки, пада върху притежателя имъ, а когато той е неизвѣстенъ—върху лицето, у когото тия стоки сж били задържани, като: върху прѣвозителя, прѣносителя, купувача, продавача, или върху лицето, у което ся намѣрятъ стокитѣ стоварени.“ Отъ производството на дѣлото ся вижда, че Сждътъ по сжщество, Варненския Окр. Сждъ, съ въпросния си листъ е констатиралъ, че подсждимитѣ Желѣвъ & Поповъ немогли да докажатъ, че намѣренитѣ три тулума тюмбеке били на другиго нѣкого, и вслѣдствие това Сждътъ приложилъ къмъ прѣстжплението имъ помѣнжтия 222 чл. отъ Митарственния Уставъ. Съ други думи, Сждътъ слѣдъ като констатиралъ, че притежателя на контрабандното тюмбеке е неизвѣстенъ, съгласно съ чл. 222 отъ Митарственний Уставъ, наказалъ тия които го прѣкарвали. Слѣдователно, оплакванието на подсждимитѣ Желѣвъ & Поповъ е неоснователно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Желѣвъ и Попопъ, срѣщу присждата на Варненския Окр. Сждъ отъ 20 Юлий 1885 год. № 85 съ силата на чл. 137 отъ Углааното Сждопроизводство, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 83.

Г. София, 15-ий Мартъ 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на четвъртий Мартъ хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ сдѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Зографски углавно дѣло № 77, по описътъ на Дойно Калевъ, изъ село Брусенъ, Тетевенска Околия, оправданъ по сѫдъ по обвинението му въ зимание насилственно отъ Андро Марковъ двѣ турски ски лири, два пола и три наполеона.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Тетевенский Мировий Сѫдия съ присѫдата си отъ 4-й Априлий 1885 год. № 269, връзъ основание чл. чл. 1 п. 4, 12 п. 1, 22, 23 и 128 п. 2 отъ Уставътъ за Наказанията, като призналъ Дойно Колевъ за виновенъ въ това, че е откраднаlъ пари изъ пояса на Андро Марковъ, осѫдилъ го на 4 мѣсеца тъмниченъ затворъ и да върне на потърпѣвшия взетитѣ отъ него съ насилие 2 т. л., 2 пола и 3 наполеона. По въззивна жалба на Дойна Колева, това дѣло било разглѣдано и отъ Ловченский Окрѫженъ Сѫдъ, който като призналъ подсѫдимия за невиновенъ въ това, че е откраднаlъ паритѣ на Андро Марковъ, съ присѫдата си отъ 8 Юлий 1885 год. № 40, връзъ основание чл. чл. 85 и 131 отъ Углавното Сѫдопроизводство опредѣлилъ: „Присѫдата на Тетевенский Мировий Сѫдия отъ 4 Априлий 1885 година № 269, да ся отмѣни напълно и обвиняемия Дойно Колевъ да ся счита за оправданъ по това дѣло по Сѫдъ. Срѣщу тази присѫда, Прокурора при Ловченския Окрѫж. Сѫдъ подава въ Върховний Сѫдъ кассационенъ протестъ, въ който главнимъ образомъ излага, че настоящето дѣло по редътъ на прѣстѫплението си не е било подсѫдно на Мировия Сѫдия.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ

Сѫдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: Отъ присѫдата на Мировии Сѫдия ся констатира, че подсѫдимия Дойно Колевъ е признатъ за виновенъ въ туй, че съ насилие е взелъ изъ пояса на Андро Марковъ пари. вслѣдствие на което Мировия Сѫдия, връзъ основание на чл. 128 отъ Устава за Наказанията го е осѫдилъ на 4 мѣсеца затворъ. По точния обаче смисълъ на чл. 128 отъ Устава за Наказанията, подобно престѫпление, т. е. кражба, съ насилие не е предвидено въ този членъ, въ него ся говори само за кражба *проста*, сиречь такава, която се извършва *тайно*, въ отсѫтствието на ступанина нѣщо, което е немислимо при *насилието* извършено при кражбата спрямо потърпѣвшия. Отъ горѣизложеното става явно, че Мировий Сѫдия е констатиралъ кражба, съ такива признаци, която специално е предвидена въ чл. 221 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Отъ тукъ само по себѣ си ся разбира, че така констатирана отъ Мировия Сѫдия, кражбата неможе спредъ своитѣ си признаци да бѫде подсѫдна на Миров. Сѫдия, Слѣдователно, протеста въ този случай на Прокурора при Ловченский Окрѫженъ Сѫдъ е основателенъ.

Водимъ отъ горнитѣ съображения Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Ловченский Окрѫженъ Сѫдъ отъ 8-й Юлий 1885 год. № 40, а тъй сѫщо и производствата на първата и втората инстанция, защото сѫ нарушени чл. 1 отъ Углавното Сѫдопроизводство и чл. 2 отъ Допълнението къмъ Врѣм. Сѫд. Правила, съ силата на чл. 137 п. 3 отъ Углавното Сѫдопроизводство, да ся унищтожятъ. Дѣлото, за да му се даде далнейше по Закона движение, да ся испроводи, връзъ основание чл. 1 отъ Допълнението къмъ Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила, до Прокурора при Ловченския Окрѫженъ Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 84

Г. София, 22-ий Мартъ 1886 година

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на седмий Мартъ хилядо осемсто-

тинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло № 78, по описътъ на Петръ Вълковъ, изъ гр. София, оправданъ по сѫдъ, по обвинението му въ неиспълнение распорѣжданието на Софийското Градско Общинско Управление.

Отъ странитѣ въ засѣданието ся яви подсѫдимий Петръ Вълковъ.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Софийский Градский Мировий Сѫдия съ присѫдата си отъ 10 Априлий 1885 г. № 384, осѫдилъ Петръ Вълковъ, житель отъ гр. София, възъ основание на чл. 26 отъ Устава за Наказанията, на 15 лева глоба за непозволение да му измѣрятъ нѣкоя часть отъ дворътъ инжинеритѣ на Соф. Град. Общ. Управление. По въззивна жалба на подсѫдимиятъ, дѣлото ся разглѣдало отъ Соф. Окр. Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Законно ли е распорѣжданието на Софийското Градско Общинско Управление, като е пратило своитѣ инженери за да правятъ измѣрения за провеждание на градский каналъ прѣзъ дворътъ на Петръ Вълковъ, житель Софийски, прѣди да му е било предизвѣстено, или да е имало постановление отъ Градското Управление?“ — „Не, незаконно.“ 2-о) „Ако това распорѣждание на Софийското Градско Общинско Управление е незаконно, то Петръ Вълковъ, виновенъ ли е въ това, че не допустналъ инженеритѣ да правятъ измѣрения въ дворътъ за пущание градский каналъ“? — „Не, не е виноватъ“ — съ присѫдата си отъ 22 Юний 1885 год. № 135, отмѣнилъ присѫдата на Мировий Сѫдия. Срѣщу присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ, Софийското Град. Общин. Управление подава кассационна жалба, въ която излага, че по това дѣло Соф. Окр. Сѫдъ е нарушилъ чл. 26 отъ Уставътъ за Наказанията, като не е осѫдилъ подсѫдимия Вълковъ въ прѣписваемото му прѣстѫпно дѣяние.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Окр. Сѫдъ е призналъ, че распорѣжда-

нието на Соф. Град. Общ. Управление въ дадения случай е било *незаконно* и заради туй призналъ Петръ Вълковъ за невиновенъ въ дѣянието, което му се отдаваше, а при такива обстоятелства Окр. Сждъ не е ималъ никаква възможность да издаде *обвинителна* присжда, толкозъ повече, че спорѣдъ буквалния смисъль на 26 чл. отъ Уставътъ за Наказанията, *не всѣко* неиспълнение на едно распорѣждание на Общинското Управление, като Обществено Учреждение, може да ся преслѣдва спорѣдъ този членъ, а само „неиспълнението *на законнитѣ* му распорѣждания," сиречь такива распорѣждания, които сж базирани възъ основание на единъ изриченъ законъ, а не възъ основание на усмотрението и мнѣнието на Общинското Управление, което ако да не бжде ограничено въ дѣйствията си отъ законитѣ, естественно *може* да нарушава имущественнитѣ прааа на гражданитѣ. Слѣдователно, оплакванието е неосновател но.

Водимъ отъ горѣизложеното, Врьховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Соф. Град. Общ. Управление, срѣщу присждата на Соф. Окр. Сждъ отъ 22 Юний 1885 год. № 135, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сждопроизводство, като неосновател на, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 85

Г. София, 22-ий Мартъ 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на седмий Мартъ хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присжтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло № 79, по описьтъ на Геро Недьовъ, изъ гр. Шуменъ, осжденъ на петнадесеть дневно запиране за нанисание обида съ дѣйствие на тъща си Стоянка Христова.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Съ присѫдата на Шумнеоский Окрѫженъ Сѫдъ, отъ 22-й Юний 1885 г. №. 154, Геро Недевъ, възъ основание на чл. 103 отъ Устава за Наказанията, осѫжда се на петнадесеть дневно запиране за нанисание обида съ дѣйствие на тъща си Стоянка Христова. Срѣщу присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ подсѫдимиятъ Геро Недовъ на 7-й Августъ 1885 год. подава кассационна жалба. а на 22 Августъ с. г. частната обвинителка Стоянка Христова подава въ Върховний Кассационенъ Сѫдъ една молба, подписана както отъ нея, тъй и отъ подсѫдимия Геро Недовъ (подписитѣ имъ завѣрени отъ Шумненското Градско Общинско Управление), въ която като изказватъ, че тѣ ся помирили, молятъ да ся прекрати дѣлото окончателно.

Върхооний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, безъ да влиза въ разглѣждание на кассационната жалба по сѫществото ѝ, взе въ съображеиие: 1-о) Престѫплението, въ което Геро Недовъ е припознатъ за виновенъ е *частно* прѣстѫпление, което възъ основание на чл. 16 отъ Устава за Наказанията, може да *ся прекрати съ иомиряване.* 2-о) Тъй като е станало помиряване помѣжду странитѣ, за достовѣрностьта на което не остава никакво сѫмнѣние, прѣдъ видъ на горѣспомѣнатата молба, подадена направо въ Върховний Кассационенъ Сѫдъ отъ двѣтѣ страни.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Производството по обвинението на Геро Недовъ въ нанисание обида съ дѣйствие на тъща си Стоянка Христова, съ силата на чл. 16 отъ Устава за Наказанията да ся прѣкрати.

РѢШЕНИЕ № 86

Г. София, 22-ий Мартъ 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на седмий Мартъ хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно за-

сѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирии Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайсвский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Неновичь углавно дѣло № 80, по описътъ на Станоя Стефановь, изъ гр. София, осѫденъ на три години затворъ въ окови, за наранявание съ пушка Атанасъ Божиловъ, изъ гр. Охридъ (въ Македония), отъ което прьститѣ на послѣдния останали сакати.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Съ обвинителенъ актъ, съставенъ отъ Прокурорский Надзоръ при Софийский Окрѫженъ Сѫдъ на 29 Октомврий 1884 год. Станоя Стефановъ предава ся на сѫдъ, съ участието на сѫдебни засѣдатели, по обвинението му въ теглене огнестрѣлно орѫжие съ цѣль да убие Атанасъ Божиловъ, но по независящи отъ него причини убийството не ся е извършило и вслѣдствие на което теглене е наранилъ Божилова и му е причинилъ недѣйствувание на двата прьста отъ дѣсната му рѫка—злодѣяние предвидено въ притурката къмъ чл. 180 въ свьрска съ чл. 170 отъ Отоман. Наказ. Законъ. Окрѫжний Сѫдъ, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Доказано ли е, че Станоя Стефановъ, изъ гр. Призрѣнъ (въ Албания), 50 годишенъ, православенъ, на 19 Августъ 1884 година, часътъ по 8 вечерьта, въ кръчмата на Иванъ Миловановичь, не далеко отъ новата болница, край гр. София, находяща се, той, Ст. Стефановъ, е гръмналъ съ пушка върху Атанаса Божилова, изъ Охрида, чрѣзъ което гръмвание Ат. Божиловъ се е лишилъ съвършенно отъ малкия прьстъ на дѣстната му рѫка, а другитѣ му два прьста отъ сѫщата рѫка сѫ лишени отъ дѣйствие, или же не е доказано?“ — „Да, доказано.“ 2-о) „Ако ли е доказано, че Станоя Стефановъ е гръмнълъ съ пушка върху Атанаса Божилова и му е нанесълъ рани въ дѣстната рѫка, то той, Станоя Стефановъ, теглилъ ли е орѫжието *съ намѣрение да убие* Атанаса Божилова или не?“ — „Да, съ намѣрение да го убие, нъ заслужава снихождение“ — съ присѫдата си отъ 16 Януарий 1885 год. № 1, осѫдилъ Станоя Стефановъ на три годишенъ затворъ въ окови. По въззивна жалба на подсѫдимия, дѣлото ся е разглѣдало отъ Софийский Аппе-

лативенъ Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Виновенъ ли е подсѫдимия Станоя Стефановъ въ това, че на 19-й Августъ 1884 год. вечерьта, въ кръчмата на Миловановичь, като се е скаралъ съ Атанасъ Божиловъ, гръмналъ съ пушка и наранилъ послѣдния отъ което прьститѣ му останали сакати?“ „Да.“ 2-о) „Предумишленно ли е извършилъ подсѫдимия това престѫпление?“ — „Непредумишленно.“ 3-о) „Правилно ли сѫ приспособени чл. 177 и притурката на чл. 180 отъ Отом. Наказ. Законъ?“ — „Да.“ 4-о) „Има ли извѣстни смѣгчителни обстоятелства заслуживающи ходатайство прѣдъ Н. ВИСОЧЕСТВО за смѣгчение на наказанието му и въ какъвъ размѣръ?“ „Да, отъ три на една година затворъ“ — съ присѫдата си отъ 9 Юлий 1885 год. № 103, потвърдилъ присѫдата на Софийский Окрѫж. Сѫдъ, като е постановилъ сѫщеврѣменно да се ходатайствува прѣдъ НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Княза за смѣгчение наказанието му отъ три години затворъ въ окови на една година. Срѣщу присѫдата на Аппелативний Сѫдъ, подсѫдимия подава кассационна жалба, въ която излага: 1-о) Че по това дѣло Соф. Окр. Сѫдъ е нарушилъ ст. 771 п. 1 отъ Врем. Сѫд. Правила, защото е основалъ присѫдата си върху показанията на свидѣтеля Ивана Миловановичь, комуто били отнети гражданскитѣ права съглесно 31 чл. отъ От. Нак. Законъ. 2-о) Че по това дѣло е нарушена ст. 772 п. 2, защото испиталъ въ качество на свидѣтель подъ клѣтва Любица Иванова, съ която тойималъ неприятелски отношения по споръ за земание-давание и срѣщу която той заявилъ отводъ и 3-о) Че къмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 177 отъ Отом. Наказ. Законъ.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: 1-о) Въ сѫдебния протоколъ на Окрѫжния Сѫдъ е казано: „противъ свидѣтелитѣ (въ това число е и Иванъ Миловановичь), като не стана никакво заявление, Предсѣдателя поиска заключението на Прокурора, относително начинътъ за тѣхното распитвание“.—Прокурора: че свидѣтеля Иванъ Миловановичь да ся испита

подъ клѣтва, съ което билъ съгласенъ Н. Вардевъ, защитникъ на подсѫдимия Стефанова.“ Отъ изложеното ясно е, че срѣщу свидѣтеля Ив. Миловановичъ не е билъ заявенъ въ сѫдебното засѣдание *никакъвъ отводъ*,—слѣдователно Сѫдътъ е ималъ пълно право да распита свидѣтеля Ив. Миловановича подъ клѣтва, а отъ тука явно е, че първото оплакване е неоснователно. 2-о) Отъ сѫщия протоколъ ся види, че срѣщу свидѣтелката Любица Иванова не е билъ заявенъ *никакъвъ отводъ*, нито пакъ е ставало дума за какви-годѣ неприятелски отношения по споръ за взимание и давание мѣжду подсѫдимиятъ и свидѣтелката Любица, а отъ друга страна, подобна причина като не е отъ онѣзи закони причини, които сѫ посочени въ ст. 772 отъ Врем. Сѫд. Правила,—не е можало да стане като основание за да се освободи свидѣтелката Любица отъ клѣтва, сирѣчь, тя да бѫде распитана, като свидѣтелка *безъ клѣтва*, а отъ тука ясно е, че Окрѫжния Сѫдъ е постѫпилъ съвършенно правилно, като е распиталъ свидѣтелката Любица подъ клѣтва. Слѣдователно и второто оплакване е неоснователно. 3-о) Въ рѣшението си отъ 1 Февруарий т. г. № 29 по дѣлото на Нури Юмеровъ Шекерджи, Върховний Кассационенъ Сѫдъ за истълкувание на членъ 177 отъ Отом. Наказ. Законъ е исказалъ: „Аппелативний Сѫдъ е констатиралъ, че отъ дѣянието на подсѫдимиятъ Нури Шекерджи двата пръста на едната отъ рѫцѣтѣ на пострадавшия Хюсеинъ Каджоглу—даже не е посочено на коя именно рѫка—останали *лишениотъ свободна лекость и подвижность*, а пъкъ 177 членъ отъ Отоманский Наказ. Законъ прѣдвижда нараняване и удари, съ които ся причинява или *ампутация или недѣйствувение* на единъ отъ членоветѣ—l'amputation ou la perte de l'usage d'un membre. Слѣдователно, този членъ е можалъ да се приспособи само въ такъвъ случай, ако бѣше констатирано, че съ дѣянието на подсѫдимия Нури Шекерджи ся е причинило ампутация на рѫката на потърпѣвшия или че той е *изгубилъ окончателно способность да дѣйствува съ рѫката си въобще*. Аппелативний Сѫдъ обаче, не само че не е призналъ че рѫката му *въобще недѣйствува* или че пръститѣ му сѫ *изгубили способноститѣ да дѣйствуватъ въобще*, но само че двата пръста на една отъ рѫцѣтѣ му *сѫ лишени отъ свободна лекость и подвижность*. Отъ друга

страна, къмъ главнитѣ органи на тѣлото, науката и сѫдебната практика, относѫтъ рѫката въобще, а не частитѣ ѝ като прьсти. Отъ изложеното става явно, че къмъ констатираното отъ Аппелативний Сѫдъ неправилно е приспособенъ 177 чл. отъ Отоманский Наказателенъ Законъ и оплакванието му е основателно." Аппелативний Сѫдъ е констатиралъ, че подсѫдимиятъ Станоя Стефановъ гръмналъ съ пушка Атанасъ Божиловъ и ранилъ послѣдния, отъ което *прьститѣ му* останали сакати. Отъ констатираното има основание да се прѣдположи че *всичкитѣ му* прьсти както на рѫцѣтѣ, тъй и на краката сѫ останали сакати, но отъ първото съображение на присѫдата ся види, че Станоя Стефановъ се обвинява че на 19 Августъ 1884 г. въ кръчмата на Миловановичь гръмналъ съ пушка и ранилъ *въ рѫката* Атанасъ Божиловъ, отъ което прьститѣ му останали сакати. А между туй отъ обвинителния актъ ся види, че подсѫдимиятъ нанесълъ нѣколко рани на *дѣсната рѫка*, отъ които Атанасъ Божиловъ се е лишилъ отъ *двата прьста*, по причина на което неможе да дѣйствува съ тѣхъ. Отъ изложеното става явно, че признацитѣ на прѣстѫплението, което ся отдава на подсѫдимиятъ, не сѫ точно констатирани а отъ друга страна, констатираното отъ Аппелативний Сѫдъ не отговаря на точния смисълъ на чл. 177 отъ Отом. Наказ. Законъ, спорѣдъ както този членъ е истълкуванъ въ горѣспоменѫтото рѣшение, а при такива обстоятелства, Върховний Кассационенъ Сѫдъ неможе да не признае, че къмъ дѣянието на подсѫдимия неправилно е приспособенъчл. 177 отъ Отом. Наказ. Законъ.

Водимъ отъ всичко горѣизложено, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Соф. Аппел. Сѫдъ отъ 9 Юлий 1885 год. № 103, защото неправилно е приспособенъ чл. 177 отъ Отом. Наказ. Законъ, съ силата на ст. 11 п. 1 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да ся испроводи въ Соф. Аппелат. Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 87

Г. София, 22-й Мартъ 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский

Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на седмий Мартъ хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Зографски углавно дѣло № 81, по описътъ на Дамянъ Доцевъ, изъ село Конска (Брѣзничка Околия), осѫденъ на три мѣсеца затворъ за искъртвание единъ зѫбъ на брата си Рангеля, отъ което послѣдния болѣдувалъ по-малко отъ 20 дена.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Трънския Окр. Сѫдъ, съ обвинителенъ актъ отъ 7 Августъ 1884 год. прѣдалъ на Сѫдъ, съ участие на сѫдебни засѣдатели, Дамянъ, Божилъ и Никола Доцеви по обвинението имъ въ нараняване и искъртвание зѫба на брата си попъ Рангелъ Доцевъ—прѣстѫпление, прѣдвидено въ чл. 177 отъ Отом. Наказ. Законъ. Трънский Окр. Сѫдъ, като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като призналъ за виновни Михалко и Дамянъ Доцеви въ туй, че на 7 Февруарий 1884 год. наранили и искъртили единъ зѫбъ на брата си попъ Рангелъ Доцевъ—съ присѫдата си отъ 20-й Ноемврий 1884 год. № 33, възъ основание на чл. 179 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, осѫдилъ Михаила и Дамяна Доцеви, по на три мѣсеца затворъ, а Божилъ Доцевъ освободилъ по Сѫдъ отъ всѣкаква по това дѣло углавна отговорность. По въззивна жалба на Дамяна и Михалко Доцеви, това дѣло било разглѣдано и отъ Софийский Аппелативенъ Сѫдъ, който като призналъ подсѫдимия Дамянъ Доцевъ за виновенъ въ това, че на 7 Февруарий 1884 год. заедно съ брата си Михалко Доцевъ сѫ били искъртили на брата си попъ Рангела единъ зѫбъ, отъ което послѣдния е болѣдувалъ по-малко отъ 20 дена, а Михалко Доцевъ—въ това, че е помагалъ на брата си Дамяна въ побоя и въ искъртванието зѫбътъ на брата си попъ Рангела — съ присѫдата си отъ 28 Маи 1885 год. № 73, възъ основание чл. 179 отъ Отом. Наказ. Законъ, потвърдилъ напълно присѫдата на Трънский Окр. Сѫдъ. Срѣщу тази присѫда отъ подсѫдимитѣ само Дамянъ До-

цевъ подава въ Върховний Съдъ кассационна жалба, въ която ся оплаква: Че по това дѣло сж нарушени ст. ст. 608 и 710 отъ Врем. Сжд. Правила, защото Аппелативний Сждъ не го е призовалъ да присжтствува при разглѣждането на дѣлото му.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: Привикването на странитѣ, а така сжщо и на свидѣтелитѣ по дѣлата въ Аппелативний Сждъ по углавно дѣло, както нееднократно е разяснено отъ Върховний Кассационенъ Сждъ, спорѣдъ буквалния смисъль на 873 ст. отъ Врем. Сжд. Правила, принадлѣжи напълно на Аппелативний Сждъ, макаръ странитѣ и да сж молили Аппелативний Сждъ да ги привика. Въ дадения случай, отъ дѣлото ся вижда, че Аппелативний Сждъ е постановилъ дѣлото да ся разглѣда по 873 ст. безъ да се викатъ странитѣ. Слѣдователно, оплакването на подсждимия по този въпросъ — е неоснователно.

Ржководимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1-о) Кассационната жалба на Дамянъ Доцевъ, срѣщу присждата на Софийский Аппелативенъ Сждъ отъ 28 Май 1885 год. № 73, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие. 2-о) Дѣлото за да ся прѣдложи на странитѣ помиряване, връзъ основание чл. 2 отъ Углавното Сждопроизводство, чрѣзъ надлѣжния Мировий Сждия да ся испроводи до Трънския Окр. Сждъ, комуто да ся предпише, ако помиряването не стане, да испълни присждата на Аппелативния Сждъ.

РѢШЕНИЕ № 88

Гр. София, 22-ий Мартъ 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на седмий Мартъ хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Ненович и

Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Зографски углавно дѣло № 82, по описътъ на Иванчо Величковъ, осѫденъ на петь годишенъ затворъ въ окови, за нанисание побой на Ангела Стоицевъ, отъ който послѣдния е умрѣлъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Кюстендилский Окр. Сѫдъ съ обвинителенъ актъ отъ 9 Май 1884 год. прѣдава на Сѫдъ съ участие на сѫдебни засѣдатели, Иванчо Величковъ по обвинението му въ биение и ритание въ половитѣ органи Ангела Стоицовъ, вслѣдствие на което послѣдния умрѣлъ подиръ 24 часа—прѣстъпление прѣдвидено въ чл. 177 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Кюстендилския Окр. Сѫдъ, като разгледалъ това дѣло и слѣдъ като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ прѣписваемото му прѣстѫпно дѣяние, съ присѫдата си отъ 22 Октомврий 1884 год. № 132, връзъ основание чл. 177 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, осѫдилъ Иванчо Величковъ на 5 години затворъ. По възвивна жалба на подсѫдимия, това дѣло било разглѣдано и отъ Софийский Аппелат. Сѫдъ, който като призналъ подсѫдимия за виновенъ при облегчителни обстоятелства въ това, че на 16 Априлий 1884 год. ударилъ двѣ плѣсници и ритналъ съ краката си по корема Ангела Стоицовъ, отъ което послѣдния въ продължение на 24 часа умрѣлъ — съ присѫдата си отъ 25 Априлъ 1885 година № 47, връзъ основание чл. 177 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ потвърдилъ присѫдата на Окрѫжния Сѫдъ съ право да се ходатайствува прѣдъ НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Княза за намаляване наказанието на подсѫдимия отъ 5 на 3 години затворъ. Срѣщу тази присѫда, Иванчо Величковъ подава въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба, въ която ся оплаква, че къмъ дѣянието му неправилно е приспособена притурката на чл. 177 отъ Отом. Наказ. Законъ.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Прокурора, взе въ сьображение: Съ въпросния си листъ Аппелативний Сѫдъ е констатиралъ, че подсѫдимия Иванъ Величковъ въ сборичкването си съ Ангела Стоицовъ за една дрѣха, ударилъ двѣ плѣсници, ритналъ съ краката си въ корема Ан-

тела Стоицовъ, отъ което послѣдния въ продължение на 24 часа умрѣлъ. А спорѣдъ прибавката къмъ чл. 177 отъ Отом. Наказ. Законъ, на която е осжденъ подсждимия, когато нѣкой безъ да е ималъ намѣрение, да убие едного човѣка, го бие и отъ това биение се е случило бития да умрѣ, дѣецътъ ся туря въ временни окови за не пò-малко отъ 5 години. Отъ горѣизложеното става явно, че Апелативний Сждъ правилно е опредѣлилъ наказанието на подсждимия къмъ констатираното отъ него прѣстжпление, което е предвидено именно въ прибавката къмъ чл. 177 отъ Отом. Наказат. Законъ. Слѣдователно, оплакванието на кассатора по този въпросъ е неосновтелно.

Независимо отъ туй, Върхов. Кассац. Сждъ, по рѣдътъ на надзора, възъ основание на чл. 9 отъ Сждоустройството, не може да не искаже спорѣдъ буквалния смисъль на 816 и 835 ст. ст. отъ Врем. Сжд. Правила, сждилището, което разглѣдва дѣлото по сжщество трѣбва безусловно да покаже въ присждата си индивидуално *„особни уважения да ся улекчи участьта на подсждимия,"* съ други думи: *като какви именно обстоятелства* сьглѣдани и констатирани въ дѣлото, даватъ поводъ и основание за да се ходатайствува прѣдъ НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Князьтъ за намаляванне наказанието. Обаче нито въ присждата, нито въ въпросний листъ не става ни дума за тѣзи „особни обстоятелства," а при такива обстоятелства, нито Министрътъ на Правосждието, чрѣзъ когото ще ся прѣдстави тази присжда, нито Господаря, НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Князьтъ, ще знае, като възъ какви именно мотиви е базирано ходатайството на Сжда,—слѣдователно, и самото ВИСОЧАЙШЕ съизволение ще бжде лишено отъ потрѣбната въ този случай база.

Ржководимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1-о) Кассационната жалба на Иванчо Величковъ, срѣщу присждата на Софийский Апелативенъ Сждъ отъ 25 Априлий 1885 год. № 47, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неосновтелна, да се остави безъ послѣдствие. 2-о) По редътъ на надзора, да се обърне вниманието на Соф. Аппелат. Сждъ за неиспълнение точното прѣдписание на 816 ст. отъ Врѣменнитѣ Сждебни Правила.

РѢШЕНИЕ № 89

Г. София, 22-ий Мартъ 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на единадесетий Мартъ хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Председательтъ углавно дѣло № 83, по описътъ на Никола Стояновъ Годеновъ, Мите Захариевъ, Коте Газдовъ и Георги Вечевъ, изъ село Рѣсилково, Дупнишка Околия, осѫдени: първия на 6 мѣсеченъ затворъ, като главенъ дѣецъ за биение Магдалина Николова, която е болѣдувала 25 дена, а останалитѣ—по на три мѣсеца затворъ, като помагали на главний дѣецъ Никола Стояновъ Годеновъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Съ обвинителенъ актъ съставенъ отъ Прокурорский Надзоръ при Кюстендилский Окр. Сѫдъ на 3-й Августъ 1884 год. Никола Стояновъ Годиновъ и другитѣ Мице Годиновъ, Мите .Захаринъ, Коте Газдовъ, Васе Годиновъ, Пене Рунтовъ, Джоре Вечовъ, Мите Глухарски и Пене Глухарски предаватъ ся на Сѫдъ, безъ участието на сѫдебни засѣдатели, по обвинението имъ въ насилственно отвѣждание отъ събора и биение Магдалина Николова—прѣстѫпления, прѣдвидени отъ чл. 178 и притурката къмъ 206 чл. отъ Отом. Наказ. Законъ. Окрѫжний Сѫдъ слѣдъ като призналъ подсѫдимитѣ за виновни въ насилственно откарвание отъ събора Магдалина Николова и въ биението и́ по най-немилостивъ начинъ—съ присѫдата си отъ 15 Октомврий 1884 год. № 121, възъ основание на чл. 178 и притурката къмъ 206 чл. отъ Османн. Наказ. Законъ осѫжда: 1-о) „Никола Стояновъ Годиновъ, родомъ отъ с. Рѣсилково, Дупн. Околия, като главенъ дѣецъ да се затвори на шесть месеца затворъ.“ 2 о) „Мите Захаринъ, Констадинъ Лозовъ (сѫщий Коте Газдовъ) и Джоре Вечевъ (сѫщий Георги Величковъ), всички

родомъ отъ село Рѣсилково, Дупничка Околия, като съучастници на Никола Стояновъ Годиновъ, да се затворятъ по на три мѣсеци.“ По въззивна жалба на подсждимитѣ, дѣлото ся е разглѣдало отъ Соф. Аппелат. Сждъ, който слѣдъ като призналъ подсждимитѣ за виновни: „че на 21 Май 1884 год. насилственно и по най варварски начинъ отвлѣкли отъ съборътъ и откарали въ кжщата разведената жена Магдалина Николова, гдѣто я били въ слѣдствие на което тя, Магдалина Николова, болѣдувала 25 дни“ — съ присждата си отъ 18 Априлий 1885 год. № 42, потвърдява присждата на Окр. Сждъ. Срѣщу присждата на Аппелативний Сждъ подсждимитѣ подаватъ кассационна жалба, въ която излагатъ, че къмъ дѣянието имъ неправилно е приспособена притурката къмъ 206-й чл. отъ Отоманский Наказателенъ Законъ

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Аппелативний Сждъ е припозналъ подсждимиятъ Никола Стояновъ Годеновъ за виновенъ въ това, „че на 21 Май 1884 год. насилственно и по най варварски начинъ отвлекълъ отъ съборътъ и откаралъ въ кжщата си разведената си жена Магдалина Николова, гдѣто я билъ вслѣдствие на което тя, Магдалина Николова, болѣдувала 25 дни;“ а Мите Захариевъ, Коте Газдовъ и Георги Вечевъ—за виновни въ спомагание на Никола Стояновъ Годиновъ въ грабванието, откарванието и биението на Магдалина Николова.“ Тъй констатиранитѣ признаци напълно отговарятъ на прѣстжплението, прѣдвидено въ притурката къмъ 206 чл. ал. 1 и на прѣстжплението прѣдвидено въ 178 чл. отъ Отоман. Наказателенъ Законъ.

Водимъ отъ горѣизложеното, а тъй сжщо и отъ това съображение, че прѣстжпленията, прѣдвидени въ притурката къмъ 206 чл. ал. 1 и чл. 178 сж *частни* прѣстжпления и, като такива подлѣжжтъ на прекржщение, помирявание, възъ основание чл. 2 отъ Допълн. къмъ Отом. Наказат. Законъ, утвърденъ на 17 Януарий 1885 год. Указъ № 4—Върховний Кассацяоненъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1-о) Кассационната жалба на Никола Стояновъ Годеновъ, Мите Захариевъ, Коте Газдовъ и Георги Вечевъ, срѣщу присждата на Софийский Аппелативенъ Сждъ отъ 18 Априли 1885 год. № 42, съ силата на ст. 11 отъ Учреждени-

ето на Върховний Сждъ, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие. 2-о) Дѣлото, за да се прѣдложи на странитѣ, връзъ основание чл. 2 отъ Углавното Сждопроизводство чрѣзъ надлѣжния Мировий Сждия помиряване, да се испрати въ Кюстендилский Окр. Сждъ, комуто да се предпише, ако помиряванието не стане, да се испълни постановенната отъ Аппелативний Сждъ присжда.

РѢШЕНИЕ № 90

Г. София, 22-ий Мартъ 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на единадесетий Мартъ хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Прѣдсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присжтствието на Прокурора Гаврилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Неновичь углавно дѣло № 84, по описътъ на Желя Герчевъ, изъ гр. Шуменъ, осжденъ на петъ дена запиране за нанисание обида съ думи и дѣйствие на Юмеръ Ахмедовъ, изъ сжщий градъ.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: По прошението на Юмеръ Ахмедовъ ся възбудило прѣдъ Шумненский Миров. Сждия углавно прѣследвание срѣщу Желя Герчевъ по обвинението му въ нанисание обида съ дѣйствие на Юмера Ахмедовъ. Шумненския Миров. Сждия разглѣдалъ дѣлото и съ задочната си присжда отъ 13-й Декемврий 1884 год. № 257, на основание чл. 101 отъ Устава за Наказанията осждилъ Желя Герчевъ на петъ-дневно запиране. По въззивната жалба на Желя Герчевъ, дѣлото се разглѣдало и отъ Шумненский Окр. Сждъ, който съ присждата си отъ 20 Юний 1885 год. № 145 на основание чл. 101 отъ Устава за Наказанията, потвърдилъ напълно присждата на Мировий Сждия. Въ подадената си срѣщу тая присжда кассационна жалба, подсждимий се оплаква, че Шумнен-

ский Окр. Сждъ е нарушилъ чл. 121 отъ Углавното Сждопроизводство, защото не го призовалъ да присжтствуа при разглѣжданието на дѣлото му.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Нееднократно е разяснявано отъ Върховний Кассационенъ Сждъ, че спорѣдъ смисъльта на 121 чл. отъ Углавното Сждопроизводство, въпросътъ за призованието на странитѣ въ втората инстанция като въпросъ по сжществото на дѣлото, зависи напълно отъ Сждътъ, който въ качеството си на втора инстанция разрѣшава дѣлото по сжщество окончателно. Отъ производството на дѣлото се вижда, че Шумненский Окр. Сждъ съ опредѣлението си въ протокола отъ 17 Юний 1885 год. като имелъ прѣдъ видъ, че подсждимия билъ осжденъ отъ Мировий Сждия на запиране, а не на тъмниченъ затворъ, постановилъ, дѣлото да се разглѣда въ отсжтствието на подсждимия. Слѣдователно, оплакванието на подсждимия по този въпросъ е неоснователно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Желя Герчовъ, срѣщу присждата на Шумненский Окр. Сждъ, отъ 20 Юний 1885 г. № 145, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сждопроизводство, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 91

Г. София, 22-ий Мартъ 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на единадесети Марта хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присжтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Неновичь углавно дѣло № 85, по описътъ на Рача Попъ Лазаровъ, изъ

г. Дрѣново, осжденъ на десятъ (10) лева глоба за написание обида съ думи на Бобя Ивановъ, изъ сжщий градъ.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: По прошението на Бобя Ивановъ, Дрѣновския Мировий Сждия възбудилъ углавно прѣслѣдвание срѣщу Рача Попъ Лазаровъ по обвинението му въ написание обида на Бобя Ивановъ и въ заканваниэ да го убие. Дрѣновския Мировий Сждия разглѣдалъ дѣлото и съ присждата си отъ 27-й Февруарий 1885 год. № 57, осждилъ Рача Попъ Лазаровъ на 50 лева глоба или 15 дневно запирание за гдѣто е обидилъ съ думи Бобя Ивановъ. По въззивната жалба на подсждимия, дѣлото ся разглѣдало и отъ Търновския Окржженъ Сждъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото му въпроси: 1-о) „Доказано ли е, че аппелатора Рачо Попъ Лазаровъ е нанесълъ обида съ думи на Бобя Ивановъ на 20 Октомврий 1884 година.“ — „Да, доказано.“ 2-о) „Въ дадения случай виноватъ ли е аппелатора за тая обида?“ — „Да, виноватъ е.“ 3-о) „При какви обстоятелства обвиняемия—аппелатора — е извършилъ прѣстжпното дѣяние?“ —„При обстоятелства смегчающи вината и наказанието на обвиняемия.“ 4-о) „Основателна ли е аппелационната жалба на аппелатора?“—„Не, не е основателна.“ 5-о) „Що да стане съ присждата № 57, отъ 27 Февруарий т. г. на Дрѣнов. Мир. Сждия?“ — „Да се видоизмѣни тъй: Осжжда се Рачо Попъ Лазаровъ да плати глоба за въ полза на хазната (10) десетъ лева, а въ случай на несъстоятелность на дву-дневенъ затворъ съгласно ст. 101 отъ Уставътъ за Наказанията за Мировитѣ Сждии.“ — „Сждебнитѣ по дѣлото разноски за коя смѣтка да останатъ и въ какъвъ размѣръ да се опредѣлатъ?“ — „Оставатъ за смѣтка на осждения, който да заплати на свидѣтеля Владко Стояновъ за двупжтното му идвание въ Сжда 18 лева, съгласно ст. 156 и 157 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство, а другитѣ разноски ся отхвърлятъ, като неосновни“ — съ присждата си отъ 24 Юний 1885 год. № 80 на основание чл. чл. 6 и 101 отъ Уставътъ за Наказанията осждилъ Рачо Попъ Лазаровъ на 10 лева глоба или дву-дневно запирание. Въ подадената си срѣщу тая присжда кассационна жалба подсждимия се оплаква: 1-о) Че Окржжний Сждъ е нарушилъ чл. чл. 123 и 125 отъ Углавното Сж-

допроизводство, защото неотложилъ дѣлото за да призове и распита показанитѣ отъ подсѫдимия свидѣтели; 2 о) Че Сѫдътъ нарушилъ чл. 87 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото не прѣдложилъ на странитѣ да се помирятъ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Въпросътъ за призованието на странитѣ и свидѣтелитѣ по дѣлото въ втората инстанция, като въпросъ по сѫществото на дѣлото, зависи напълно отъ Сѫдътъ, който разрѣшава дѣлото окончателно по сѫществото му. Също тъй отъ Сѫдътъ по сѫществото зависи и въпросътъ относително обсѫжданието причинитѣ за отлаганието на дѣлото. И двата тѣзи въпроса като въпроси по сѫществото на дѣлото, не подлѣжатъ на провѣряванпе отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ. Отъ производството на дѣлото ся вижда, че Окр. Сѫдъ въ качеството си на втора инстанция разрѣшилъ отрицателно въпроса за призоваване на оказанитѣ отъ подсѫдимия свидѣтели т. е. постановилъ че дѣлото може да се глѣда и безъ призованието на свидѣтелитѣ. Слѣдователно, оплакванието на кассатора по този въпросъ е неоснователно; 2-о) Отъ протоколитѣ на Окр. Сѫдъ мѣжду друго ся вижда слѣдующето: „Прѣди да се иска заключението на Помощ.-Прокурора, Подпредсѣдателя покани странитѣ да се спогодятъ, на което потърпѣвшия отговори, че не е съглсенъ подъ никакви условия да се помирява съ обвиняемия, а този послѣдния каза, че е съгласенъ да се помири и че постоянно се моли на потърпѣвшия да го опрости, но той не приема.“ Слѣдователно, оплакванието на подсѫдимия че не било прѣдлагано на странитѣ да ся помиратъ, като не ся потвърдява отъ обстоятелствата на дѣлото, е неосновательно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Рачо Попъ Лазаровъ, срѣщу присѫдата на Търновский Окр. Сѫдъ отъ 24 Юний 1885 год. № 80, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неосновательна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 92

Г. София, 22-ий Мартъ 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на единадесетий Мартъ хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Зографски углавно дѣло № 86, по описътъ на Станкулъ Пеновъ и Спасъ Георгиевъ, изъ с. Чунгурусъ, Видинско, осѫдени: първия на 15 дена запиране, а втория на 1 ½ мѣсецъ затворъ за нанисание побой на Никола Найденовъ изъ сѫщото село.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Видинский Околийскй Мировий Сѫдия съ присѫдата си отъ 8 Май 1885 година № 25, връзъ основание чл. 110 отъ Устава за Наказанията, като призналъ Спасъ Георгеивъ и Станкулъ Пановъ за виновни въ това, че на 20 Февруарий 1885 год. сѫ нанесли силенъ побой на Никола Найденовъ, осѫдилъ ги по на 1 ½ мѣсечно тъмнично запиране. По въззивна жалба на подсѫдимитѣ, това дѣло било разглѣдано и отъ Видинския Окрѫженъ Сѫдъ, който като призналъ за вионвенъ подсѫдимия Станкулъ Пановъ въ самоуправство — въ нанисание побой на Никола Найденовъ, съ присѫдата си отъ 1 Юлий 1885 год. № 74, връзъ основание чл. 110 отъ Устава за Наказанията видоизмѣнилъ присѫдата на Мировия Сѫдия така: Осѫдилъ Станкулъ Пеновъ на 15 дена запиране. Срѣщу тази присѫда, Станкулъ Пеновъ и Спасъ Георгиевъ, чрѣзъ защитника си Георги Добриновичь, подаватъ въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба, въ която ся оплакватъ: 1-о) Че по това дѣло сѫ нарушени чл. чл. 58, 61 и 120 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото Сѫдътъ не призовалъ посочннитѣ отъ Станкулъ Пеновъ въ аппелативната му жалба свидѣтели. 2-о) Че по това дѣло сѫ нарушени чл. чл. 110 и 111 отъ Углавното

Сждопроизводство, защото неправилно призналъ Окржжния Сждъ, че присждата на Мировия Сждия е влѣзла въ законна сила.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на Прокуора, взе въ съображение: 1-о) Подсждимитѣ Спасъ Георгиевъ и Stationкулъ Пановъ въ въззивната си молба сж молили да се призовжтъ въ Окржжния Сждъ, да ся испитатъ като свидѣтели Тошо Миловъ, Павелъ Първановъ, Пано Ванчевъ, Пицулъ Савковъ, Мико Петровъ и Лападуцъ Флоровъ. Окржжний Сждъ обаче съ опредѣлението си отъ 28 Май 1885 год., като взелъ предъ видъ: „че показанитѣ въ апелационната жалба на аппелаторитѣ свидѣтели, отъ дѣлото на Мировия Сждия не ся констатира да сж били привиквани при разглѣжданието на това дѣло въ първата инстанция, че спорѣдъ чл. 123 отъ Углавното Сждопроизводство странитѣ могатъ да привраждатъ само ония свидѣтели, които сж били при първоначалното разглѣждание на дѣлото, така сжщо и онѣзи, които не сж могли да се яватъ при Мировия Сждия, а никакъ не се допуща за привеждание *нови* свидѣтели—*опредѣлилъ*: дѣлото да се разглѣда безъ да се привикватъ свидѣтелитѣ." Отъ горѣизложеното става явно, че Окржжния Сждъ неправилно е истълкувалъ смисъла на чл. 123 отъ Углавното Сждопроизводство. Точния разумъ обаче на този членъ е такъвъ, че въ втората инстанция, могжтъ при разглѣжданието на дѣлото, по искането на странитѣ, да ся привикватъ и распитватъ и такива свидѣтели, които никакъ не сж биле викани и распитвани въ първата инстанция, сиречь *нови* свидѣтели, съ които подсждимиятъ своеврѣменно по независящи отъ него причини не е могалъ да се въсползува, стига Окржжния Сждъ да признае, че показанията на тѣзи нови свидѣтели иматъ по дѣлото *сжщественно* значение (Рѣшение № 200, 1885 год. отъ 9 Ноемврий по дѣло № 300). Слѣдователно съображението на Окржж. Сждъ, че немогжтъ никакъ да ся призовавать *нови* свидѣтели е лишено отъ законни основания. Заради това първото оплакване на кассаторитѣ е основателно и нарушението въ дадения случай е сжщественно. 2-о) Спорѣдъ чл. 95 отъ Углавното Сждопроизводство, Мировия Сждия при обявяванието на присждата, обявява на участвующитѣ въ

дѣлото лица вь какви случаи, въ какъвъ срокъ и по кой редъ ся позволява да ся обжалва присѫдата на Сѫдията и че ако странитѣ желаятъ да се въсползуватъ съ това право, длъжни сѫ въ продължение на 24 часа, да заявятъ за туй на Мировия Сѫдия. Отъ сѫдебния протоколъ на Мировия Сѫдия не се вижда обаче, щото Сѫдията да е испълнилъ прѣдписанието на този членъ. Несъобразяванието на подсѫдимия, С. Георгиевъ,съ прѣдписанието на този членъ не може да лѣжи въ тяжесть върху него (подсѫдимия), тъй като въ дадения случай самичъкъ Мировия Сѫдия не си е испълнилъ своята длъжность по отношение на подсѫдимия, т е. нарушилъ е ясния смисълъ на чл. чл. 95 и 124 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство, толкози повече, че Върховний Кассационенъ Сѫдъ съ опредѣлението по Общото Събрание отъ 22 Септемврий 1884 год., е истълкувалъ точния смисълъ на 95 чл. отъ Углав- Сѫдопроизводство. Слѣдователно, оплакванието на С. Георгиевъ по този въпросъ е основателно и нарушението е сѫществено.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Видинския Окрѫж. Сѫдъ отъ 1 Юлий 1885 год. № 74, защото сѫ нарушени чл. чл. 95, 123 и 144 п. 1 отъ Углавното Сѫдопроизводство, съ силата на чл. 137 п. 2 отъ сѫщото Сѫдопроизводство да ся отмѣни, и дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да ся испроводи въ Вид. Окр. Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 93

Г. София, 22-ий Мартъ 1886 година

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на единадесетий Мартъ хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Прeдсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Пом.-Секретарьтъ Константинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Зографски углав-

но дѣло № 87, по описътъ на Османъ Халиловъ изъ с. Акъ-Бунаръ, Силистренско, оправданъ по сѫдъ по обвинението му въ купуване конье и каруца, укрити отъ Митницата.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Силистренския Окр. Сѫдъ съ прѣдложение отъ 4 Майй 1884 г. № 269, прѣдалъ на Сѫдъ Османъ Халиловъ по обвинението му въ укривание два коня съ всичкитѣ принадлѣжности за впрягание, прѣкарани изъ Романия въ България отъ нѣкого си Енджеоглу, Ромѫнски поданникъ. Силистренския Окр. Сѫдъ, като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като призналъ Османъ Халиловъ за виновенъ въ това, че е укрилъ отъ Митарственнитѣ власти 2 коня съ всичкитѣ принадлѣжности за впрягание—съ присѫдатаси отъ 3 Августъ 1884 год. № 50, връзъ основание чл. чл. 217, 219 и 222 отъ Митарственния Уставъ, осѫдилъ Османъ Халиловъ да заплати митото на укрититѣ два коня и нѣща въ двоенъ размѣръ всичко 84 лева и 80 стот., а укрититѣ прѣдмети да се конфискуватъ, а въ случай на несъстоятелность да издържи затворъ 21 день. По въззивна жалба на Османъ Халиловъ, това дѣло било разглѣдано и отъ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, който като призналъ подсѫдимия за невиновенъ въ отдаваемото му прѣстѫпно дѣяние—съ присѫдата си отъ 4 Юний 1885 год. № 145, връзъ основание ст. ст. 811 и 815 п. 1 отъ Врем. Сѫд. Правила и чл. чл. 217, 222 и 185 отъ Митарствений Уставъ *опредѣлилъ:* Присѫдата на Силистренский Окр. Сѫдъ отъ 3 Августъ 1884 год. № 50, да се отмѣни напълно и подсѫдимия Османъ Халиловъ се освобеждава отъ всякаква углавна отговорность по това дѣло. Срѣщу тази присѫда Управителя при Селистренската Митница подава въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба въ която се оплаква: че по това дѣло Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ е нарушилъ чл. 222 отъ Митарственния Уставъ, защото не осѫдилъ Османъ Халиловъ за дѣянието, което му се отдавало.

За разрѣшение на това дѣло, Върхъвний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: Аппелативний Сѫдъ, който е разглѣдалъ това дѣло по сѫщетво окончателно съ въпросния си листъ

като е призналъ подсѫдимия Османъ Халиловъ за невиновенъ въ това, да е купилъ тия два коня и една каруца съ принадлѣжноститѣ ѝ прѣкарани отъ Ромѫния въ България контробанда отъ нѣкого си Мехмедъ Инджеоглу издалъ присѫда, съ която подсѫдимия Османъ Халиловъ ся освобождава отъ всѣкаква углавна отговорность по това дѣло. При сѫществуванието на такава една оправдателна присѫда не може по никой начинъ да става дума за нарушение на материалнийтъ Законъ, какъвто е 222 чл. отъ Митарственний Уставъ. Слѣдователно, оплакванието на кассатора е неоснователно.

Рѫководимъ отъ горѣизложеното Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Силистренската Митница, срѣщу присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 4 Юний 1885 год. № 145, съ силата на ст. 11 отъ Учрежденението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 94

Гр. София, 29-ий Мартъ 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на четиринадесетий Мартъ хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдателя углавно дѣло № 88, по описътъ на Цвѣтко Тодоровъ, изъ гр. Рахово, осѫденъ на двѣ недѣли затворъ за лишение дѣвицата Цеца Йонова отъ дѣвството ѝ съ измама, че ще я вземи за жена, а сетнѣ се отказалъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Съ обвинителенъ актъ, съставенъ отъ Прокурорский Надзоръ при Раховский Окр. Сѫдъ на 7 Декемврий 1884 година, Цвѣтко Тодоровъ предава се на сѫдъ по обвинението му въ обезчестение чрѣзъ

измама, дѣвицата Цеца Ионова изъ сѫщий градъ, отъ което е остала непраздна. Окрѫжний Сѫдъ, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Отъ обстоятелствата на дѣлото открити въ сѫдебното засѣдание, отъ обясненията на странитѣ и отъ медецинский актъ констатира ли се фактътъ на прѣстѫплението т. е. доказва ли се, че обвиняемия Цвѣтко Тодоровъ, жит. отъ гр. Орѣхово, на 1 Априлий т. г. прѣзъ нощьта т. е. на Врѫбница е обезчестилъ съ измама Цеца Ионова, като й се обѣщавалъ, че ще я вземе за жена?“ — „Да, доказва се.“ 2-о) „Признава ли Сѫдътъ за виновенъ Цвѣтко Тодоровъ въ това, че е обезчестилъ съ измама Цеца Ионова?“ — „Да, признава.“ 3-о) „Основателно ли е заявлението на потьрпѣвшата за възнаграждение, на какво наказание да се подвьргне обвиняемийтъ Цвѣтко Тодоровъ и въ какъвъ размѣръ?“ — „Да, основателно, а обвиняемий Цвѣтко Тодоровъ да се подвьргне на наказание прѣевидено въ прибавката на чл. 200 отъ Отоманский Наказ. Законъ, като издьржи двѣ недѣленъ затворъ и да заплати на потьрпѣвшата Цеца Ионова хилядо лева възнаграждение, като при това заплати въ полза на хазната двадесетъ лева сѫдебни разноски станали по това дѣло“ — съ присѫдата си отъ 5-й Януарий 1885 год. № 62, връзъ основание на притурката къмъ 200 чл. отъ Отоманский Наказ. Законъ осѫжда подсѫдимий Цвѣтко Тодоровъ на двѣ седмиченъ затворъ и да заплати на Цеца Ионова възнаграждение за дѣвството й 1000 лева. По въззивна жалба на подсѫдимий дѣлото се разглѣдало и отъ Софийский Аппелативенъ Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Цвѣтко Тодоровъ виновенъ ли е въ отнимание (разваляние мома) дѣвството на Цеца Ионова, като прѣдварително я е убедилъ че ще я вземе за жена а сега се отказва да испълни обѣщанието си?“ — „Да.“ 2-о) „Ако Цвѣтко Тодоровъ е виновенъ, то Окрѫжний Сѫдъ правилно ли е наложилъ наказанието?“ — „Да.“ 3-о) „Ако Цвѣтко Тодоровъ е виновенъ, то има ли основание да се потвьрди присѫдата, относително гражданския искъ на потьрпевшата?“ — „Да.“ — съ присѫдата си отъ 4-й Юлий 1885 год. № 99, потвьрдилъ напълно присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ. Срѣщу присѫдата на Аппелативний Сѫдъ подсѫдимий подава касса-

ционна жалба, въ която излага, че Апелативний Сждъ е нарушилъ ст. ст. 811 и 815 п. 3 отъ Врем. Сжд. Правила и чл. 200 отъ Отом. Наказ. Законъ, защото го осждилъ безъ да бжде доказано, че той я обезчестилъ насилствено, нито пъкъ, че ѝ обѣщавалъ, че ще я вземе за съпруга, нито пъкъ, че той ся е признал въ това.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Въпросътъ да ли е имало достатачни доказателства за да се признае подсждимия за виновенъ въ това прѣстжпление, което му се отдава, като въпросъ по сжщество не подлѣжи на контролъ отъ Върховний Кассационенъ Сждъ, възъ основание на 811 ст. отъ Врем. Сжд. Правила и чл. 5-й отъ Сждоустройството. Колкото до *самопризнанието* на подсждимия, то не ся изисква безусловно спорѣдъ сжществующитѣ процессуални закони, да се издаде обвинителна присжда, а напротивъ, възможни сж въ сждебната практика, прѣдъ видъ на изразеното въ 811 ст. Врем. Сжд. Правила начало, и такива случай, че при самопризнанието на подсждимия се постановяватъ оправдателни присжди.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Цвѣтко Тодоровъ, срѣщу присждата на Софийский Апелативенъ Сждъ отъ 4-й Юлий 1885 год. № 99, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 95

Г. София, 29-й Мартъ 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на четиринадесетий Мартъ хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присжтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ,

слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло № 89, по описътъ на Алексо Костовъ, изъ село Бобошево, Дупнишка Околия, осъденъ да заплати всичко глоба хилядо четиристотинъ и десеть лева, за гдѣто прѣкаралъ прѣзъ границата тютюнъ на листове—380 оки, безъ да плати надлѣжното за него мито и акцизъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Кюстендилский Окр. Сѫдъ, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫщество-то на дѣлото въпроси: 1-о) „Виновенъ ли е Алексо Кос„товъ, 38 год., Българинъ, земледѣлецъ, неграмотенъ, подъ „слѣдствие и Сѫдъ не билъ, родомъ и постоянно живѣе „въ село Бобешово, Дупнишка Околия, въ това, че на 19 „Ноемврий 1883 г. въ домътъ му са е заловило осемъ денка „тютюнъ, състоящъ отъ триста осемдесетъ оки, на листове „за който той показалъ, че е билъ докаранъ и оставенъ въ „домътъ му отъ нѣкой си Васе Джумалия, който го е до„каралъ отъ Турско?“ — „Да, виновенъ е Алексо Костовъ, „за гдѣто на 19 Ноемврий 1883 год. са е заловило въ до„мътъ му осемъ денка тютюнъ съ триста и осемдесетъ о„ки суровъ тютюнъ на листье прѣкаранъ отъ Турция въ „България, безъ да бѫде платено за него митото и му„рурието.“ 2-о) „Ако е виновенъ Алексо Костовъ, то има „ли обстоятелства за увеличение или смегчение на наказа„занието му?“ — „Да, има обстоятелства увеличающи на„казанието му, тъй като Алексо Костовъ, когато е извър„шилъ това нарушение, е билъ селски старѣя.“ 3-о) „Тъй „като Алексо Костовъ съ първия въпросъ е приз„натъ за виновенъ, за гдѣто въ домътъ му са е заловило „на 19 Ноемврий 1883 год. осемъ денка съ триста и осем„десетъ оки тютюнъ на листье прѣкаранъ отъ Турция, „безъ да бѫде платено за него митото и мурурието, то „какво наказание слѣдва да му се наложи и въ какъвъ „размѣръ?“ — „Алексо Костовъ слѣдва да заплати слѣдующи„тѣ суммп за въ полза на хазната: 1-о) акцизъ триста осем„десетъ лева и глоба въ двоенъ размѣръ 636 лева, съгласно „чл. 3 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания и чл. 55 отъ „Табачния Уставъ; 2-о) Двойно мито, съгласно чл. 219 отъ „Митарственний Уставъ и ВИСОЧАЙШИ Указъ № 1178, „отъ 1883 год. 456 лева 61 стотинка и 3) заловения три„ста и осемдесетъ оки тютюнъ на листье да се конфиску-

„ва за въ полза на хазната.“ 4-о) Какъ трѣбва да се пос„тъпи съ заловения конь, съ който е билъ принесенъ ка„зания тютюнъ?“ — „Съ коньтъ да се постжпи съгласно „чл. 10 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания“ — съ присж-дата си отъ 20 Декемврий 1884 год. № 158, осжжда Алексо Костовъ: а) да плати за него съгласно съ чл. 3 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания, извлѣчени изъ турский дестуръ, припадающий се акцизъ (мурурие) по чл. 55 отъ Тютюневий Уставъ 318 лева и глоба въ двоенъ размѣръ на тази сумма 636 лева и б) да плати съгласно чл. 219 отъ Митарственний Уставъ двойно мито на казания тютюнъ 456 лева и 61 стотинка, прѣсмѣтнато спорѣдъ тарифата на вноснитѣ стоки, утвърденъ съ ВИСОЧАЙШИ Указъ подъ № 1178, отъ 24 Декемврий 1883 г., а всичко хилядо четиристотинъ и десетъ лева и шестдесетъ и една стотинка, а въ случай, че осжденний Алексо Костовъ се окаже несъстоятеленъ за исплащание на горнитѣ сумми да се затвори за не повече отъ шесть мѣсеци, като се смѣта, че съ еднодневенъ затворъ ще исплаща четири лева, съгласно чл. 11 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания; б) заловениятъ въ домътъ на Алексо Костовъ триста и осемдесетъ оки тютюнъ на листье, да се конфискува за въ полза на хазната: и в) заловений конь да се възвърне на осжденния Алексо Костовъ, слѣдъ като исплати той горѣпоменатитѣ сумми, а въ противенъ случай да се продаде и стойностьта му вземе срѣщу уплата на суммата хилядо четиристотинъ и десетъ лева и шесдесетъ и една стотинка.“ По възвивна жалба на Алексо Костовъ, дѣлото ся е разглѣдало отъ Софийский Аппелативенъ Сждъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Алексо Костовъ виновенъ ли е въ докарвание отъ чужда държава тютюнъ на листье безъ да е платилъ узаконения Митарственъ сборъ и акцизъ?“ — „Да.“ 2-о) „Ако е виновонъ Алексо Костовъ, то правилно ли му е наложено наказанието отъ Окр. Сждъ?“ — „Да“ — съ присждата си отъ 27 Юний 1885 год. № 95, потвърдилъ присждата на Окржжний Сждъ. Срѣщу присждата на Аппелатив. Сждъ, подсждимиятъ А. Костовъ подава кассационна жалба въ която излага, че Софийский Аппелативенъ Сждъ е нарушилъ ст. 873 отъ Врем. Сжд. Правила, защото не распиталъ посоченитѣ въ възвивната му жалба свидѣтели, въ-

преки постановлението си отъ 30 Априлий 1885 год. съ което ся е определило да ся призоватъ посоченитѣ въ Апелативната жалба свидѣтели и особенно, когато свидѣтелитѣ били призовани и ся явили въ деньтъ при слушанието на дѣлото.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Прокурора, за разрѣшение на това дѣло, взе въ съображение: Подсѫдимиятъ въ въззивната си жалба моли да се призоватъ слѣдующитѣ лица за да се распитатъ въ качество на свидѣтели: Никола Везанковъ, Христю Манкочовъ, Петко Грудинъ, Георги Джоновъ, Димитръ Гоювъ и Деспотъ Ангелишки. Въ основание на тази молба, Аппелативний Сѫдъ съ опредѣлението си отъ 30 Априлий 1885 год., постановилъ: да ся призовятъ всичкитѣ 6 горѣпосочени свидѣтели. Както ся види отъ сѫдебния протоколъ, отъ тѣзи свидѣтели 5 лица ся явяватъ, а само единниятъ Деспо Ангелишки не ся явилъ. По нататакъ въ сѫдебний протоколъ на Аппелативний Сѫдъ е констатирано: „слѣдъ доклада на дѣлото поиска думата Прокурора и като му се даде, каза: „понеже отъ доклада на дѣлото се видя, че призованитѣ днесъ свидѣтели ся испитани въ Окр. Сѫдъ, нѣкои отъ тѣхъ и тѣзи испитани „ще покажатъ това, което и въ Окр. Сѫдъ са показали, „то да се попита защитата да ли не се отказва отъ свидѣтелитѣ.“ Защитника Хр. Камбуровъ каза: „неможемъ „да се откажемъ отъ свидѣтелитѣ, защото тѣ ще докажатъ „най важното обстоятелство, а именно, че преди да се извади изъ кѫщата на довѣрителя ми този тютюнъ, той е „ходилъ да обажда на участокътъ за сѫщия тютюнъ, но „старшията не билъ тамъ, слѣдователно щомъ се докаже „това обстоятелство отъ свидѣтелитѣ, то на това основание ще искамъ оправданието на клиента ми.“ „Гладиевъ: „азъ искамъ новитѣ свидѣтели да се испитатъ подъ клѣтва.“ „Прокурора: „оставямъ на Сѫдътъ, като оцѣни това „обстоятелство, което указа защитата, да се произнесе да „ли свидѣтелитѣ трѣбва да се испитатъ, или не.“ „Камбуровъ: свидѣтелитѣ Георги Джоновъ, Димитръ Гоговъ „иматъ голѣма важность за насъ и моля да се испитатъ.“ „Сѫдътъ слѣдъ едно кратко съвѣщание, като взе прѣдъ „видъ, че по настоящето дѣло е съставенъ протоколъ отъ „който се вижда, че е намѣренъ 318 оки суровъ тютюнъ

„въ кѫщата на подсѫдимия и подписавшитѣ се въ този „протоколъ свидѣтели ся испитвани въ Окр. Сѫдъ, слѣ„дователно не намира за нуждно да допустне испитвание„то на призованитѣ днесъ свидѣтели затова." Отъ първоначалний протоколъ, съ който се констатира отъ Финансовата Администрация нарушението, за което се говори въ постановлението на Аппелативний Сѫдъ, ся види, че той е подписанъ мѣжду другитѣ и отъ свидѣтеля Никола В. Дѣнковъ. Отъ протокола на Окр. Сѫдъ ся види: а) че въ Окрѫжний Сѫдъ сѫ биле распитани само петь души: Сотиръ Маноловъ, Михалъ Спасевъ, Христо Макочовъ, Петко Грудинъ и Димитръ Георгиевъ и б) че свидѣтлитѣ Никола В. Дѣнковъ, Георги Джоновъ, Димитръ Говъ и Димитръ Ангелишки никакъ не сѫ били распитани въ Окрѫжний Сѫдъ. При такива противорѣчия въ постановлението на Аппелативний Сѫдъ съ даннитѣ, констатирани въ дѣлото, а отъ друга страна, прѣдъ видъ на съображенията, исказани въ рѣшението на Върховний Кассационенъ Сѫдъ отъ 15 Мартъ 1886 год. № 80, въ което принципиялно е истълкувалъ 873 ст. Врем. Сѫдеб. Правила —Върховний Кассац. Сѫдъ неможе да не признае, че 873 ст. отъ Врѣм. Сѫдеб. Правила е нарушена и че нарушението въ даденний случай е сѫществено.

Водимъ отъ всичко горѣизложенно, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Софийский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 27 Юний 1885 год. № 95, защото е нарушена ст. 873 отъ Врем. Сѫд. Правила, съ силата на ст. 11 п. 1 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ да се отмѣни, и дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да се испроводи въ Соф. Аппелат. Сѫдъ

РѢШЕНИЕ № 96

Г. София, 29-ий Мартъ 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на четиринадесети Мартъ хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Пор-

фирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гаврiилъ Оронаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Неновичь углавно дѣло № 90, по описътъ на Христо Виделовъ, изъ гр. София, осѫденъ на единъ мѣсецъ затворъ за проста кражба.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурорский Надзоръ при Софийский Окрѫженъ Сѫдъ съ обвинителения си актъ отъ 22 Май 1885 год. е прѣдалъ подъ сѫдъ безъ участието на сѫдебни засѣдатели, Христа Виделовъ по обвинението му въ това, че прѣзъ нощьта на 16 Юлий въсползуванъ отъ сънътъ на служителя при Барнерното право е откраднalъ двѣ книги съ билети отъ барнерното право въ стойность отъ 900 лéва—престѫпление предвидено въ чл. 222 отъ Отом. Наказ. Законъ. Софийский Окр. Сѫдъ разгледалъ дѣлото и съ присѫдата си отъ 11 Декемврий 1884 год. № 202, на осносание чл. чл. 127 и 128 отъ Устава за Наказанията, осѫдилъ Христа Виделовъ на единъ мѣсеченъ тъмниченъ затворъ. По въззивна жалба на подсѫдимиятъ дѣлото ся разглѣдало и отъ Софийский Аппел. Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1-о) „Виновенъ ли е подсѫдимия Христо Виделовъ въ това, че на 16 Юлий 1884 год. открадналъ нощно врѣме изъ бараката барнерна двѣ книги съ билети барнерно право съ цѣль да ги продаде тайно и да се ползува съ това?“ — „Да.“ 2-о) „Правилно ли сѫ приспособени ст. ст. 127 и 128 отъ Устава за Наказанията налагаеми отъ Мировитѣ Сѫдии?“ — „Да, — съ присѫдата си отъ 31 Май 1885 год. № 74, на основание чл. чл. 127 и 128 отъ Уставътъ за Наказанията потвърдилъ присѫдата на Софийский Окр. Сѫдъ. Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба подсѫдимия Христо Виделовъ ся оплаква, че Софийский Аппелативенъ Сѫдъ го е осѫдилъ безъ да е констатиралъ престѫплението, което му се отдавало, въ нарушение на ст. ст. 806, 807, 811 и 817 п. 3 отъ Врем. Сѫд. Правила.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за за да разрѣши дѣлото, взе въ съображение: Отъ производството на дѣлото ся вижда, че подсѫдимия е припознатъ отъ сѫдилищата по сѫщест-

во за виновенъ „въ открадвание нощно врѣме изъ бараката бариерна двѣ книги съ билети за бариерното право съ цѣль да ги прѣпродава тайно и да се ползува съ това.“ съ други думи, за подсѫдимия е констатирано извършвание кражба нощно врѣме въ размѣръ не по малко отъ 300 лева, престѫпление, предвидено въ чл. чл. 127 и 128 отъ Устава за Наказанията. Слѣдователно, оплакването на подсѫдимия като не ся оправдава отъ обстоятелствата на дѣлото, е неоснователно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Христо Виделовъ, срѣщу присѫдата на Софийский Аппелат. Сѫдъ отъ 31 Май 1885 год. № 74, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 97.

Г. София, 29-ий Мартъ 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на четиринадесети Мартъ хилядо осемстотинъ осмедесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Неновичь углавно дѣло № 91, по описътъ на Никола Стояновъ, изъ г. Провадия, осѫденъ на сто шесдесеть и петь лева глоба за търгувание съ тютюнъ безъ патентъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: По заявлението на Варнен. Окрѫж. Управление, Отдѣление Финансово, отъ 1 Май 1885 год. № 4099, ся възбудило предъ Провадийския Мир. Сѫдия углавно прѣслѣдвание срѣщу Никола Стояновъ по обвинението му въ търгувание съ тютюнъ безъ да е билъ снабденъ съ слѣдуемия за това патентъ.

Провадийский Мир. Сѫдия разглѣдалъ дѣлото и съ присѫдата си отъ 16 Май 1885 год. № 55, на основание чл. 7 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания, осѫдилъ Никола Стояновъ да заплати въ полза на хазната шесть-мѣсечно патентно право 15 лева и глоба 250 лева—десетократната патентна стойность, или въ случай на несъстоятелность да заплати глобата, да издържи 32 $^1/_2$ дни затворъ. По въззивна жалба на подсѫдимия, дѣлото се разглѣдало и отъ Варненский Окр. Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1-о) „Доказва ли аппелатора Никола Стояновъ, че Провадийский Мир. Сѫдия съ присѫдата си отъ 16 Май 1885 год. № 55 неправилно го осѫдилъ за нарушение чл. 47 отъ Табачния Уставъ?“ — „Не, недоказва.“ 2-о) „Въ такъвъ случай Никола Стояновъ виновенъ ли е въ извършения прѣстѫпъкъ за който се обвинява и правилно ли му е наложено наказанието отъ Мировия Сѫдия?“ — „Да, виновенъ и наказанието му е наложено правилно.“ 3-о) „Свидѣтелитѣ: Стефанъ Илиевъ, Яни Н. Кожухаровъ и Д. Ивановъ иматъ ли право на възнаграждение, въ какъвъ размѣръ и върху кого да се възложатъ?“ — „Да, иматъ по лева десеть всѣкой, възложени върху подсѫдимия“ — съ присѫдата си отъ 22 Юлий 1885 год. № 87, на основание чл. чл. 7 и 11 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания, потвърдилъ присѫдата на Провадийский Мир. Сѫдия. Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, подсѫдимия се оплаква: 1-о) Че Варнен. Окр. Сѫдъ е нарушилъ чл. 62 п. 1 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото испиталъ въ качество на свидѣтель подъ клѣтва Димитръ Ивановъ „доносшка“ по дѣлото; и 2-о) Че по това дѣло сѫ нарушени чл. чл. 85, 86 и 130 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото Сѫдътъ не му далъ послѣдната дума.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Върховний Кассационенъ Сѫдъ съ опредѣлението си по Общо Събрание, отъ 16 Октомврий 1882 год. № 20, е разяснилъ, „че агентитѣ на властьта, каквито сѫ и всичкитѣ Полицейски долни чинове - стражари—въобще, които взиматъ участие въ издирвание на прѣстѫпленията и въ откриванието на виновнитѣ, могѫтъ да бѫдатъ распитани, като свидѣтели и *иматъ безусловно*

качество като такива, ако нѣма за това процесуални прѣпятствия, изложени въ 769 и 773 ст. ст. отъ Врем. Сжд. Правила.“ Членъ 62 отъ Углавното Сждопроизводство. като изброява и опредѣлява кои именно лица и какъ могатъ да бждатъ испитани, не запретява на агентитѣ на властьта, които сж участвували въ издирванието на прѣстжплението какъвто е въ дадения случай стражара Димитръ Ивановъ, старши полицейски стражаръ, да свидѣтелствуватъ по дѣлото. Освѣнъ това, отъ производството на дѣлото ся констатира, че при распитванието на Димитра Иванова, въ качество на свидѣтель подъ клѣтва, подсждимия не е заявилъ своеврѣменно отводъ срѣщу него. Отъ горѣизложеното става явно, че оплакванието на подсждимия по този въпросъ е неосновотелно. 2-о) Въ протокола на Варненския Окр. Сждъ мѣжду друго стои и слѣдующето: „Подсждимия въ послѣдната си дума за свое оправ„дание каза, че нѣма какво да каже повече. Сждътъ слѣдъ „като изслуша обвинителната речь на частния обвинитель, „заключението на Прокурора, защитата и послѣдната ду„ма на подсждимиѣ, оттегли се на съвѣщание . . . . .“ Отъ горѣизложеното става явно, че второто оплакванис на подсждимия не е съгласно и не ся оправдава отъ фактическа страна. Слѣдователно, и това оплакване е неосновательно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Никола Стояновъ, срѣщу присждата на Варненский Окржженъ Сждъ отъ 22 Юлий 1885 год. № 87, съ силата на чл. 137 оть Углавното Сждопроизводство, като неосноватеина, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 98

Г. София, 29-ий Мартъ 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на четиринадесети Мартъ хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сждеб-

но засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматъвъ, Членове: Георги Б. Ненович и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Зографски углавно дѣло № 92, по описътъ на Добре Николовъ, изъ г. Ески-Джумая, осѫденъ на двѣстѣ осемдесетъ и четери лева глоба, за гдѣто е купилъ 20 оки тютюнъ безъ знанието на акцизния чиновникъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Джумалийский Мирови Сѫдия съ присѫдата си отъ 27 Февруарий 1885 год. № 28, възъ основание чл. 26 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания, осѫдилъ Юсейна Абдурахимовъ и Добре Николовъ да заплатятъ въ полза на хазната първия 25 лева, а втория 284 лева, двойно бандеролно право и двойно мурурие на 20 оки тютюнъ отъ първо качество, по обвинението имъ въ нарушение на Табачния Уставъ. По въззивна жалба само на Добре Николовъ, това дѣло било разглѣдано и отъ Шумненский Окр. Сѫдъ, който съ присѫдата си отъ 24 Юний 1885 год. № 156, потвърдилъ напълно присѫдата на Мировий Сѫдия. Срѣщу тази присѫда, подсѫдимия Добре Николовъ подава въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба, въ която ся оплаква, че по това дѣло сѫ нарушени чл. чл. 57, 58, 63 и 64 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото Сѫдилищата разрѣшили дѣлото безъ да бѫдатъ распитани какви-годѣ свидѣтели по него.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: Въ чл. 58 отъ Углавното Сѫдопроизводство изрично е казано, че ако обвиняемий *не ся* признава виновенъ, то Сѫдията испитва най напрѣдъ свидѣтелитѣ на обвинителя, а слѣдъ това и прѣдставенитѣ отъ обвиняемия свидѣтели. Отъ точния смисълъ на този членъ, ясно е, че распитванието на свидѣтелитѣ, както въобще, тъй и на тѣзи *отъ страна на подсѫдимиятъ* е задължително само когато обвиняемитѣ не ся *признаватъ*, а пъкъ отъ присѫдата на Мировий Сѫдия ся види, че подсѫдимитѣ се признали за виновни въ онова прѣстѫпление, което имъ се отдава. Отъ друга страна, подсѫдимиятъ Добре Николовъ не ся оплаква прѣдъ Окр. Сѫдъ за туй, че свидѣ-

телитѣ не сж били распитани отъ Мировий Сждия, нито пъкъ е молилъ Окр. Сждъ за да ся призоватъ и распитатъ какви-годѣ свидѣтели. Слѣдователно, оплакванието му като не своеврѣменно, е неоснователно.

Ржководимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Добре Николовъ, срѣщу присждата на Шумненский Окржж. Сждъ отъ 24 Юний 1885 год. № 156, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сждопроизводство, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 99

Г. София, 29-ий Мартъ 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на осемнадесети Мартъ хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присжтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло № 93, по описътъ на Злата Баювката и Божана Цачева, изъ г. Ловечь, осждени по на шесть мѣсеченъ затворъ за кражба.

Въ засѣданието отъ страна на подсждимитѣ присжтствуваха защитницитѣ имъ Д-ръ Д. К. Вачовъ и Д. Грековъ.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурорския Надзоръ при Севлиевский Окр. Сждъ съ обвинителенъ актъ, съставенъ на 29 Мартъ 1884 год. прѣдава на сждъ, безъ участие на сждебни засѣдатели, Хаджи Донка Христова, Злата Баювката и Божана Цачовица по обвинението имъ въ кражба пари и вѣщи отъ сългражданката си Хаджи Тодора Иванова—прѣстжпление прѣдвидено въ 222 чл. отъ Отом. Наказат. Законъ. Окржжний Сждъ, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Доказва ли ся прѣдъ Сждътъ, че Х. Дона Христова,

на години 60, Българка, отъ православно вѣроисповѣдание, Злата Баювката, на год. 60, тоже отъ сѫщата народность и вѣра и Божана Цачовица, на год. 35, отъ сѫщата народность и вѣроисповѣдание, жит. отъ гр. Ловечь, въ врѣме на войната прѣзъ 1877/1878 год. сѫ изровили и по товъ начинъ откраднали паритѣ на съгражданката си Х. Тодора Иванова въ дворътъ на кѫщата ѝ, както и сѫ ограбили дрѣхитѣ ѝ?" — „Да, доказва се." 2-о) „Умишленно и съ прѣдначартана цѣль ли сѫ изровили паритѣ и отнѣли дрѣхитѣ на потърпѣвшата, обвиняемитѣ?" — „Да." 3-о) „Съ пълно разумѣние на дѣянието ли сѫ дѣйствували, всичкитѣ подсѫдими при извършвание прѣстѫплението?" — „Да." — съ присѫдата си отъ 18 Юний 1884 г. № 29, възъ основание на 222 чл. отъ Отом. Наказ. Законъ, осѫдилъ Хаджи Донка Христова на шесть мѣсеченъ затворъ, Злата Баювката и Божана Цачевица по на (3) три години затворъ. По въззивна жалба на подсѫдимитѣ Божана Цачевица и Злата Баювката, дѣлото се разглѣдало отъ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, който слѣдъ като призналъ, че подсѫдимитѣ Божана Цачева и Злата Баювката, изъ гр. Ловечь, въ Августъ мѣсецъ, при заврьщанието на Турската войска изъ гр. Плѣвенъ, въ 1877 год, въ врѣме на Русско-Турската война заедно съ Хаджи Донка Христова, изъ сѫщий гр. Ловечь, сѫ ископали паритѣ на Хаджи Теодора Танасица Иванова, които тя била закопала въ двора си при хамбаря, и заедно съ други още нейни вѣщи, като дрѣхи и покѫщнина, тайно отнѣли и присвоили — съ присѫдата си отъ 19 Юний 1885 година № 174, възъ основание чл. 222 отъ Отом. Наказ. Законъ, опредѣлилъ: „Присѫдата на Севлиевский Окр. Сѫдъ, отъ 18 Юний 1884 год. № 29, издадена по това дѣло, да се видоизмѣни така: осѫждатъ се подсѫдимитѣ: Божана Цачева и Злата Баювката, изъ гр. Ловечь по на шесть (6) мѣсеченъ затворъ, но съгласно чл. 816 отъ Врем. Сѫд. Правила да се ходатайствува прѣдъ НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО за съвършенното помилвание на подсѫдимитѣ отъ това имъ наказание." Срѣщу присѫдата на Аппелативний Сѫдъ, подсѫдимитѣ подаватъ кассационна жалба, въ която излагатъ: 1-о) Че сѫдилищата сѫ нарушили ст. 14 отъ Журн. Постановление издадено отъ ИМПЕРАТОРСКИЙ РОССИСКИЙ КОММИСАРЪ на 2 Августъ 1878 година,

защото въ дадения случай, спорѣдъ смисъльта на тая статия, не е можало да стане даже и възбуждение на углавно прѣслѣдвание и че сѫдилищата въ всѣкой случай трѣбвало, по силата на тая статия да прѣкратътъ възбуденото прѣслѣдвание. 2-о) Че Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ е нарушилъ ст. ст. 186, 751, 752, 772 п. 2 отъ Врем. Сѫд. Правила, защото е основалъ присѫдата си мѣжду друго и на показанията на съподсѫдимата Х. Дона Христова. 3-о) Че по това дѣло е нарушена ст. 604 отъ Врем. Сѫд. Правила, защото при взиманието на вѣщественнитѣ доказателства не били упазени прѣдписанитѣ отъ тая статия правила. 4-о) Че Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ е нарушилъ 772 ст. п. 2 отъ Врем. Сѫд. Правила, защото вопреки заявѣния отводъ, билъ распитанъ подъ клѣтва свидѣтельтъ Маринъ Пенчовъ. 5-о) Че по това дѣло е нарушена ст. 808 отъ Врем. Сѫд. Правила, защото не били постановени отдѣлни въпроси за сѣкой единъ отъ подсѫдимитѣ. 6-о) Че къмъ дѣянното имъ неправилно е приспособенъ чл. 222 отъ Отом. Наказ. Законъ. 7-о) Че по това дѣло сѫ нарушени ст. ст. 729, 793 и 795 отъ Врем. Сѫд. Правила, защото присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ мѣжду другитѣ е базирана и врьхъ писменното свидѣтелство отъ 9 Септемврий 1882 год. отъ Ат. Кунчовъ и Св. Т. Мишаковъ безъ да бѫдатъ тѣзи лица распитани на сѫда въ качество на свидѣтели.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключениото на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Статия 14 отъ Журналното Постановкение, издадено отъ ИМПЕРАТОРСКИЙ РОССИЙСКИЙ КОМИСАРЪ на 2 Августъ 1878 год. ся отнася само до прѣдявение на *граждански искове*, разрѣшаеми исключително по редътъ *на Гражданското* Сѫдопроизводство, а никакъ и до такива искове, които иматъ за прѣдметъ възнаграждение за вредъ и загуби, *причинени съ прѣстѫпни дѣяния.* Слѣдователно, първото оплакване е неоснователно. 2-о) Нееднократно е вече разяснявано, че показанията или обясненията на съподсѫдимитѣ могътъ да бѫдътъ приети за основание, както за привличание къмъ слѣдствия, тъй и за издавание обвинителна присѫда, стига сѫдилището, което разглѣжда дѣлото по сѫщество, да признае тѣзи обяснения и показания за *вѣроятни*, *прав-*

доподобни. Слѣдователно, второто оплакване е неоснователно. 3-о) Сѫщо нееднократно е разяснявано, че нарушенията допустнати при прѣдварителни диряния, не могатъ да бѫдатъ основание за да се кассиратъ издаденитѣ отъ Аппелат. Сѫдъ присѫди, защото на обвиняемитѣ закона дава право *своеврѣменно* да се оплачатъ и по този начинъ да поправятъ допустнати нарушения (669—683 ст. Врем. Сѫд. Правила). Слѣдователно, третото оплакване е неоснователно. 4-о) Отъ сѫдебния протоколъ на Окр. Сѫдъ се види, че защитника на подсѫдимитѣ е заявилъ отводъ срѣщу свидѣтеля Маринъ Пенчовъ, „защото е подкупенъ отъ потърпѣвшата, което отъ послѣ ще докажатъ,“ но Окр. Сѫдъ, слѣдъ като изслушалъ обясненията за странитѣ, опредѣлилъ: „Свидѣтельтъ Маринъ Пенчовъ да се испита подъ клѣтва,“ и това постановление е напълно съгласно съ 772 ст. отъ Врем. Сѫд. Правила, защото посочената отъ защитникътъ причина, като не е прѣдвидена отъ закона не може да бѫде основание, за да се распита свидѣтеля Маринъ Пенчовъ *безъ клѣтва.* Слѣдователно, четвъртото оплакване е неоснователно. 5-о) Сѫщо е разяснено, че не поставение отдѣлни питания за всѣкий отъ подсѫдимитѣ, спорѣдъ 808 ст. Врем. Сѫд, Правила, не може да има никакво значение нито за интересътъ, нито за правдинитѣ на подсѫдимия. Слѣдователно, петото оплакване е неоснователно. 6-о) Подсѫдимитѣ сѫ припознати за виновни въ това, че сѫ раскопали паритѣ на Хаджи Тодора Танасица Иванова, които тя била закопала въ дворътъ си при хамбара и заедно съ други още нейни вѣщи като дрѣхи и покѫщнина, тайно отнѣсли и присвоили. Констатираното не съдържа въ себѣ си признаци на каква-годѣ *квалифицирана* кражба въобще, нито пакъ частни признаци на квалифицираната кражба, прѣдвидена въ 222 чл. отъ Отом. Накааз. Законъ, а съставлява проста кражба, прѣдвидена въ 230 чл отъ Отом. Наказ. Законъ спорѣдъ както той е напространо истълкуванъ съ Окрѫжното Опредѣление отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ отъ 22-й Септемврий 1884 година, обнародвано въ Държавний Вѣстникъ брой 103. Слѣдователно шестото оплакване е основателно. 7-о) Отъ присѫдата на Аппелативний Сѫдъ се види, че тя е базирана между друго и възъ *писменно свидѣтелство*, издадено отъ Кун-

чева и Мишакова. Въ прѣдварителното производство (л. 52) се намира едно свидѣтелство, което гласи: „подписаннитѣ свѣщенникъ Теодоръ Мешаковъ и Атанасъ Кунчовъ и двамата жители изъ гр. Ловечь, отъ насъ първий бивший предсѣдатель на Ловченский сѫдебенъ съвѣтъ прѣзъ 1878 лѣто, а послѣдний дѣйствителенъ членъ при сѫщий съвѣтъ, чисто съвѣстно исповѣдаме, че жителката изъ градътъ Ловечь Господжа Х. Тодора Ивановва посрѣдствомъ зетя си Х. Иванчо Станювъ е заявила въ тогавашиий сѫдебенъ съвѣтъ, че ѝ сѫ се откраднали по врѣме войната пари и вѣщи изъ кѫщата ѝ отъ нѣкоя си нейна съсѣдка, обаче безъ да стане нѣкое сѫдебно дирение, заповѣда се по тихъ начинъ да слѣди и щомъ се укажатъ нѣкои улики, тогава да дойде и повдигне искъ противъ виновницата. Въ удостовѣрение на което подписано и се дава настоящето свидѣтелство. Г. Ловечь, 9 Септемврий 1882 год. А. Т. Кунчовъ. св. Т. Мишаковъ." Отъ производството обаче на Окрѫжния и Аппелативния Сѫдъ се констатира, а тъй сѫщо и отъ прѣдваритевното дирение, че Кунчовъ и Мишаковъ *никакъ не сѫ били распитани въ качество на свидѣтели.* И че съдържанието на въпросното свидѣтелство *никакъ не е било провѣрено въ сѫдебнитѣ засѣдания нито въ Окрѫжний, нито въ Аппелат. Сѫдъ чрѣзъ распитъ на Кунчева и Мишакова въ качесиво на свидѣтели.* Отъ изложеното става явно, че Аппелативний Сѫдъ, като е базиралъ присѫдота си мѣжду друго и въвъ въпросното свидѣтелство, е постѫпилъ въ явно нарушавание на 729, 793 и 795 ст. ст. отъ Врем. Сѫд. Правила. Слѣдователно, седмото оплакване е основателно, и нарушението е едно отъ сѫщественнитѣ.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 19 Юний 1885 год. № 174, защото сѫ нарушени ст. ст. 729, 793 и 795 отъ Врем. Сѫд. Правила и защото неправилно е приспособенъ чл. 222 отъ Отом. Наказ. Законъ, съ силата на ст. 11 п. 1 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, да се отмѣни, и дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да се испроводи въ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 100

Г. София, 29 ий Мартъ 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на осемнадесети Мартъ хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Пом.-Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присжтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло № 94, по описътъ на Георги Кочевъ изъ с. Горне-Абланово, Бѣленска Околия (Руссенско), осжденъ да заплати задържанитѣ и невнесенитѣ отъ него своеврѣменно разни правителственни даждия всичко 1394 лева.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Съ обвинителенъ актъ, съставенъ отъ Прокурорский Надзоръ при Руссенский Окр. Сждъ отъ 12 Ноемврий 1884 год. прѣдава на сждъ безъ участието на сждебни засѣдатели Георги Кочевъ по обвинението му въ това, че той като кметъ отъ село Горне-Абланово, е останалъ длъженъ на Правителството 1394 лева и 11 ст. събрани отъ него прѣзъ 1880 и 1881 год. отъ населението за разни правителственни даждия и не внесени на правителството—прѣстжпление, прѣдвидено въ 90 чл. отъ Отом. Наказ. Законъ. Окржжния Сждъ, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Доказва ли се, че въ село Горне-Абланово отъ разни правителственни даждия, прѣзъ 1880—1881 г. има злоупотрѣбени правителственни пари 1394 лева и 11 стотинки?“—„Не, не се доказва.“ 2-о) „Доказва ли се, че подсждимий Георги Кочевъ е взелъ отъ Руссен. Окр. Управителенъ Съвѣтъ паритѣ 464 рубли и 6 румански франга, оставени на съхранение въ Руссен. Окр. Управ. Съвѣтъ на 10 Януарий 1881 год. събрани отъ разни правителственни даждия?“—Не, не се доказва.“ 3-о) „Виновенъ ли е подсждимия Георги Кочевъ въ това, че като билъ кметъ въ село Горне-Абланово, злоупотрѣбилъ 1394 лева и 11 стотинки, 464 рубли и шесть румански франга правителственни па-

ри събрани отъ разни правителственни даждия прѣзъ 1880 и 1881 год.?“—„Не, невиновенъ“—съ присѫдата си отъ 4 Мартъ 1885 год. № 23, оправдалъ подсѫдимия по сѫдъ. Срѣщу присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ, Руссенский Окрѫженъ Управитель, въ качеството си прѣдставитель на хазната, подалъ въззивна жалба въ Руссенский Аппел. Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по дѣлото въпроси: 1-о) „Доказва ли се, че Георги Кочевъ, изъ с. Горне-Абланово е задържалъ въ себѣ си и употрѣбилъ въ своя полза правителственни пари отъ данъцитѣ прѣзъ 1880 и 1881 год. въ качеството си на кметъ на с. Горне-Абланово, а именно 65 лева и 86 ст. отъ сѣно, 583 лева и 25 ст. отъ бостани и градини данаци за 1880 год. и 745 лева отъ данъкътъ бегликъ за 1881 год. всичко лева 1394 и 11 стотин. които и до днесъ отказва да повърне?“—Да, доказва се.“ 2-о) „Доказва ли се, че сѫщий Георги Кочевъ е зелъ отъ Руссенский Окрѫженъ Съвѣтъ прѣдаденитѣ тамъ на съхранение отъ имляка на селото Горне-Абланово 464 рубли и 6 румански франгове и ги е употрѣбилъ въ своя частна полза—присвоилъ безъ да иска да ги повърне въ хазната?“—„Този въпросъ се остава безъ разглѣждание и безъ отговоръ, тъй като той не е билъ прѣдставенъ на разглѣждание на 1-та инстанция отъ обвинителната власть.“ 3-о) „Ако сѫ доказани обстоятелствата изложени въ първий и вторий въпроси, то дълженъ ли е Георги Кочовъ да възнагради загубитѣ на хазната, като повърне на послѣдната горѣказанитѣ злоупотрѣбени суммы?“ —„Да, дълженъ е да повърне въ хазната указанитѣ въ първий въпросъ сумми всичко 1394 лева и 11 стотинки.“—съ присѫдата си отъ 29 Юний 1885 год. № 184 отмѣнилъ присѫдата на Окр. Сѫдъ относително отхвърлянието на Гражданския искъ на хазната, като го осѫдилъ да заплати на държавното съкровище 1394 л. и 11 ст. Срѣщу присѫдата на Аппелативний Сѫдъ, подсѫдимия подава кассационна жалба, въ която излага, че Руссенский Аппелат. Сѫдъ е нарушилъ ст. 858 отъ Врем. Сѫд. Правила и чл. 27 отъ Допълненията къмъ Врем. Сѫд. Правила, защото безъ да е имало протестъ отъ страна на Прокурорския Надзоръ срѣщу оправдателната присѫда, осѫдилъ го да заплати гражданския искъ на Държавното Съкровище.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ

Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: Спорѣдъ 859 ст. Врем. Сѫд. Правила гражданския ищецъ (въ дадений случай прѣдствитель на хазната Руссенский Окрѫженъ Управитель) има право за жалба само противъ тѣви части отъ неокончателната присѫда, които ся касаятъ *до възнаграждението за врѣдъ и загуби*, а другитѣ части на присѫдата, той може да обморова само тогава, когато съ тѣхъ *ся нарушава правото му за възнаграждение.* Отъ друга страна прѣдъ видъ на това, че присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ не е *опротестирана отъ страна на Прокурорския Надзоръ*, тя е влѣзла въ законна сила спорѣдъ 887 и 899 ст. ст. отъ Врем. Сѫд. Правила само относително углавната отговорность на подсѫдимия Георги Кочевъ. Съ други думи, отсѫствието на Прокурорския протестъ не дава право на Сѫдилищата да разглѣдатъ дѣлото и относително *углавната* отговорность, а никакъ това не е припятствие да се разглѣда дѣлото отъ Аппелативний Сѫдъ относително *гражданската* отговорность. Отъ изложеното става явно, че Аппелативний Сѫдъ е ималъ пълно право да разглѣжда настоящето дѣло относително гражданския искъ. Слѣдователно, оплакванието е неосновательно.

На основание на горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Георги Кочевъ, срѣщу присѫдата на Руссен. Аппелат. Сѫдъ отъ 29 Юний 1885 год. № 184, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неосновательна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 101

Г. София, 29-ий Мартъ 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на осемнадесети Мартъ хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неповичь и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: Константинъ Б.

Божановъ и въ присжтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Неновичь углавно дѣло № 95, по описътъ на Афузъ Ахмедъ Салиевъ, изъ гр. Силистра, осжденъ на една година затворъ въ тъмница, за направа на фалшивъ записъ и злоупотрѣбление на селский печатъ.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурорския Надзоръ при Силистренския Окржженъ Сждъ съ обвинителенъ актъ, отъ 29 Мартъ 1884 год. прѣдалъ подъ сждъ, съ участието на сждебни засѣдатели, Афузъ Ахмедъ Салиевъ по обвинението му въ подлогъ на единъ записъ и злоупотрѣбление на правителственъ печатъ— престжпление, предвидено въ чл. чл. 148 и 149 отъ Отом. Наказ. Законъ. Силистренския Окр. Сждъ разглѣдалъ дѣлото и съ присждата си отъ 22 Ноемврий 1884 год. № 63, на основание чл. чл. 150 155 отъ Отом. Наказ. Законъ, осждилъ Афузъ Ахмедъ Салиевъ на едно-годишенъ затворъ. По въззивната жалба на подсждимия, дѣлото ся разглѣдало и отъ Руссенский Аппелат. Сждъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото му въпроси: 1-о) „Виновенъ ли е подсждимия Афузъ Ахмедъ Салиевъ, изъ гр. Силистра, въ това, че е съставилъ подложенъ записъ на български и турски съ дата 26 Октомврий 1880 год., на който написалъ, имената на кмета на село Сояклж, Юмеръ Юсуфовъ, Хаджи Мустафа, Сюлюманъ Кельоглу, Халилъ Хаджи Мустафовъ, Мурадъ Хюсеиновъ и Мустафа Ахмедовъ, изъ с. Соякли, безъ тѣхното знание, а тъй сжщо приложилъ на тоя записъ селский печатъ, безъ знанието на кмета и на основание на тоя записъ прѣдявилъ искъ противъ реченитѣ лица прѣдъ Куртъ-Бунарский Мировий Сждия за 14 кила жито, които тѣ ужъ му дължели за службата му въ качество на имаминъ прѣзъ рамазана?“ — „Да, виновенъ.“ 2-о) „Ако подсждимий е виновенъ въ прѣстжпното дѣяние, указано въ първий въпросъ, то подъ кой членъ отъ Наказателний Законъ да се подведе това негово дѣяние и въ какъвъ размѣръ да му се наложи наказание?“ — „Подъ чл. 155 отъ Отом. Наказ. Законъ, и въ размѣръ на едногодишенъ затворъ въ тъмница“ — съ присждата си отъ 21 Юний 1885 год. № 179, на основание чл. 155 отъ Отом. Наказ. Законъ, осждилъ подсждимия на едно-годишенъ

затворъ въ тъмница. Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, подсѫдимия ся оплаква, че Руссен. Аппелат. Сѫдъ е нарушилъ ст. ст. 873 и 723 отъ Врѣм. Сѫд. Правила, защото не го призовалъ да присѫтствува при разглѣжданието на дѣлото му.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: Нееднократно е разяснявано отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ (рѣшения №. №. 27, 55 и 58 отъ 1882 год. и 34 и 67 отъ 1883 год.), че непризоваванието на странитѣ да присѫтствуватъ въ втората инстанция при разглѣжданието на дѣлото имъ, като въпросъ по сѫществото на дѣлото, зависи напълно отъ Сѫдътъ, който въ качеттво на втора инстанция разглѣдва дѣлото по сѫщество и не подлѣжи на провѣрка отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ (чл. 5-й отъ Сѫдоустройството). Слѣдователно, оплакванието на подсѫдимия Афузъ Ахмеда Салиевъ е неоснователно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Афузъ Ахмедъ Салиевъ, срѣщу присѫдата на Руссен. Аппелат. Сѫдъ отъ 21 Юний 1885 год. № 179, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 102

Г. София, 29-ий Мартъ 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на осемнадесети Мартъ хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Зографски углавно дѣло № 96, по описътъ на Мехмедъ Хаджиевъ изъ с. Вързулица, Свищовско Окржжие, осѫденъ на три

мѣсеца затворъ за нараняване съ пищовъ лѣвата ржка на Хасана Мехмедъ Ходжовъ изъ с. Горня-Студена, сжщо Окржжие.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурора при Свищовский Окр. Сждъ съ обвинителенъ актъ, отъ 13 Октомврий 1884 год. прѣдалъ на сждъ, съ участие на сждебни засѣдатели, Халилъ Ахмедовъ и Мехмеда Хаджиевъ по обвинението имъ въ това, че на публиченъ пжть, съ оржжие въ ржка сж посегнали върху живота на Хасанъ Мехмедовъ Ходжа—престжпление предвидено въ чл. чл. 175 и 180 отъ Отом. Наказат. Законъ. Свищовский Окр. Сждъ като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като призналъ подсждимитѣ за виновни въ отдаваемото имъ прѣстжпно дѣяние, съ присждата си отъ 19 Декемврий 1884 г. № 4951 осждилъ и двамата подсждими по на три години затворъ. По въззивна жалба само на Мехмеда Хаджиевъ, това дѣло било разглѣдано и отъ Руссенский Аппелативенъ Сждъ, който слѣдъ като призналъ Мехмеда Хаджиевъ за виновенъ въ това, че на 26 Августъ 1884 год. е взелъ участие въ нараняванието Хасанъ Мехмедова — съ присждата си отъ 26 Юний 1885 год. № 185, връзъ основание чл. чл 45 и, 178 отъ Отом. Наказ. Законъ видоизмѣнилъ присждата на Окржж. Сждъ така: „Осжжда Мехмедъ Хаджиевъ на три мѣсеца затворъ, останалата часть отъ присждата на Окр. Сждъ да се потвърди напълно.“ Срѣщу тази присжда, подсждимия подава въ Върховний Сждъ кассационна жалба, въ която ся оплаква само по сжщество на дѣлото безъ да посочва въ нея какви-годѣ нарушения отъ Закона. Престжплението предвидено въ 178 чл. отъ Отоман Наказ. Законъ, спорѣдъ Допълнението къмъ Отоман. Наказ. Законъ утвърденъ на 17 Януарий 1886 г. е частно престжпление и като такова може да подлѣжи на прѣкратяване чрѣзъ помиряване.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: 1-о) Кассатора Мехмедъ Хаджиевъ въ кассационата си жалба не посочва нито на единъ отъ кассационнитѣ поводи, показани въ ст. 11 отъ Учреждението на Върхов. Сждъ, за да ее отмѣни стапалата присжда, а излага обстоятелствата само по сжществото на дѣлото. 2-о)

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, сорѣдъ чл. 5 отъ Сѫдоустройството не разглѣдва дѣлата по сѫщество, а наблюдава само заточното испълнение на Законитѣ и за еднаквото имъ приспособление отъ всичкитѣ Сѫдилища въ Княжеството.

Заради туй, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1-о) Кассационната жалба на Мехмедъ Хаджиевъ, срѣщу присѫдата на Руссенский Апелативенъ Сѫдъ отъ 26 Юний 1885 год. № 185, съ силата на чл. 5 отъ Сѫдоустройството да се остави безъ разглѣждание и 2-о) Дѣлото, за да се прѣдложи на странитѣ помиряванне чрѣзъ надлѣжния Мировий Сѫдия, врѣзъ основание чл. 2 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство, да се испрати до Свищовский Окрѫженъ Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 103

Г. София, 29 ий Мартъ 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на осемнадесети Мартъ хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирй Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на Прокурора Гаврилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Зографски углавно дѣло № 97, по описътъ на Адолфъ Гликманъ, живущъ въ гр. София, осѫденъ на 15 дневно запирание, за нанисание обида съ думи на старший стражаръ Ив. Крушевъ.

Въ сѫдебното засѣдание ся прѣдстави обвиняемий Адолфъ Гликманъ, придруженъ отъ защитникътъ си—Адвоката г. Иванъ Атанасовъ.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Самоковский Мировий Сѫдия съ присѫдата си отъ 11 Мартъ 1885 год. № 719, като признаъ Адолфа Гликманъ за виновенъ въ неиспълнение законнитѣ распореждания на полицейскитѣ власти и оскърбление съ думи старшия полицейский стражаръ

при испълнение на служебнитѣ си обязанности, осѫдилъ го на 15 дена запиране. По въззивна жалба на подсѫдимия, това дѣло било разглѣдано и отъ Софийский Окрѫж. Сѫдъ, който като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ това, че нанесалъ обида на старшия стражаринъ Иванъ Крушевъ, като го нападналъ съ груби думи, съ присѫдата си отъ 2 Юний 1885 год. №. 116, връзъ основание чл. чл. 26 и 28 п. 1 отъ Устава за Наказанияаа, потвърдилъ напълно присѫдата на Самоковския Мир. Сѫдия. Срѣщу тази присѫда Адолфъ Гликманъ подава въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба, въ която ся оплаква, че къмъ дѣянието на подсѫдимия неправилно е приспособенъ чл. 28 п. 1 отъ Устава за Наказанията.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша защитата на Адвоката Атанасова и заключението и на Прокурора, взе въ съображение: Върховний Кассацоненъ Сѫдъ мѣжду друго и въ рѣшенията си отъ 1880 год. №. №. 1, 23 и 1882 година №. 88 е исказалъ, че за да се признае, че съ думи се нанася обида или оскърбление, безъ друго трѣбва да се констатиратъ, *като какви именно оскърбителни или докачителни* думи сѫ исказани, защото думата „груби“ сама по себѣ си не съдържа и не изражава сама по себѣ си нито докачение на честьта, нито призрение къмъ личностьта. Прѣди всичко думитѣ, съ които сѫ нанисатъ оскърбления трѣбва по общеприетия си смисълъ, да бѫдатъ *докачителни и оскърбителни,* въ сѫдилищата, които разглѣдватъ дѣлото по сѫществото му, можатъ да признаятъ, че и думитѣ, които сами по себѣ си и да не сѫ докачителни или оскърбителни, при извѣстно обстоятелство, при отношенията между обвиняемия и потърпѣвшия, сѫ докачителни или оскърбители. Съ други думи, сѫщественния признакъ на оскърблението или обидата се заключава въ *идивидоално* констатиранитѣ думи или изражения, които служатъ за база на Сѫда за да се квалифициратъ тѣ като обида или оскърбление, отъ друга страна, полицейскитѣ чинове, а най-паче полицейскитѣ стражари иматъ право да се обръщатъ, а най-паче *да искатъ обяснение отъ гражданитѣ* само въ извѣстни отъ Закона опредѣлени случаи (14, 15 чл. отъ Углавното Сѫдопроизводство, 558, 564—572 ст. ст. Врѣм. Сѫд. Правила; 183—203 чл. отъ устава за по-

лицейскитѣ стражи, утвърденъ на 1 Септемврий 1883 г. съ указъ № 273). Окржжния Сждъ е призналъ подсждимия Адолфъ Гликманъ за виновенъ въ това, че на 24 Януарий миналата 1884 год. като билъ призованъ отъ старший стражаръ Ивана Крушева да отиде въ Самоковското Полицейско Управление за да даде нѣкои обяснения, той, А. Гликманъ, освѣнъ гдѣто не ся е подчинилъ на Законитѣ на старшията стражаръ распорежданния, но го нападналъ съ груби думи, както се види Окржжния Сждъ нито констатиралъ, като какъвъ именно *законенъ* поводъ е билъ за да се призове Адолфъ Гликманъ отъ старшия стражаръ, нито пъкъ е констатиралъ, *какви именно думи* сж исказани отъ Адолфъ Гликманъ на старшията стражаринъ—думи припознати отъ Окржжния Сждъ за *груби*, защото *грубость*, *дързость* и даже неприлично повѣдение, макаръ и да сж *осждителни*, *но никакъ не сж прѣстжпни.* Отъ друга страна, ако се допустне, че Сждилищата ще осжждатъ за „груби думи“ като за нанасяние оскърбление или обида, то неще да има никакъвъ контролъ за разрѣшение на въпроса, до колко присждата е справедлива отъ къмъ фактическата страна на дѣлото и до колко тя е правилна отъ къмъ юридическата страна. Отъ горѣизложеното става явно, че Окржжний Сждъ въ дадения случай нѣмалъ достаточни *фактически данни* за приспособление на 28 чл. отъ Устава за Наказанията.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присждата на Софийский Окржж. Сждъ отъ 2 Юний 1885 год. № 116, защото неправилно е приспособенъ чл. 28 п. 1 отъ Устава за Наказанията съ силата на чл. 137 п. 1 отъ Углавното Сждопроизводство, да се отмѣни, и дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да се испроводи въ Соф. Окр. Сждъ.

РѢШЕНИЕ № 104

Г. София, 5-ий Априлий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на двадесетъ и първи Мартъ хи-

лядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присжтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло № 98, по описътъ на Антонъ Иововичъ, Австро-Унгарски поданникъ, живущъ въ с. Княжево (Софийско), осжденъ на двѣ недѣли запиране за оскърбление съ думи и дѣйствие стражара Яне Николовъ и старшия полилейски жандармъ Илия Пенчовъ.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Софийский Окол. Мир. Сждия съ присждата си отъ 31 Януарий 1885 год. № . ?, възъ основание чл. 28 п. 2 отъ Устава за Наказанията, осждилъ Антона Иововичъ на двѣ-недѣлно запиране. По въззивна жалба на подсждимия, дѣлото ся е разглѣдало отъ Софийс. Окр. Сждъ, който слѣдъ като призналъ Антонъ Ив. Иововичъ за виновенъ въ това, че на 14 Юлий миналата 1884 год., като билъ поканенъ отъ полицейския стражаръ Яне Николовъ да се яви въ полицейския участъкъ въ с. Княжево, за да даде нѣкои обяснения противъ когото имало оплакване, той, Антонъ Иововичъ, освѣнъ дѣто не ся е подчинилъ да испълни распорѣжданията на полицията, но и още е нанесълъ оскърбление съ думи и дѣйствие, както на стражара Яне Николовъ, тъй сжщо и на старшия стражаръ на Княжеский участъкъ — съ присждата си отъ 15 Юний 1885 год. № 128, възъ основание чл. 28 п. 2 отъ Устава за Наказанията, потвърдилъ напълно присждата на Мировий Сждия. Срѣщу присждата на Окржжний Сждъ, подсждимия подава кассационна жалба, въ която исказва, че Софийский Окржж. Сждъ не е призовалъ свидѣтелитѣ Иосифъ Година и Христо Благоевъ за да ги распита, при всичко, че той е молилъ за това въ Аппелативната си жалба.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Окржжний Сждъ съ опредѣлението си, станало на 30 Мартъ 1885 год. № 11, слѣдъ като обсждилъ молбата за да се призоватъ посоченитѣ отъ него въ въззивната му жалба свидѣтели, призналъ показанията

имъ за *несѫщественни* и заради туй опредѣлилъ: дѣлото да се слуша, безъ да се призоватъ свидѣтелитѣ. Това определение по сѫщестното си не подлѣжи на контролъ отъ страна на Върховний Кассоционенъ Сѫдъ, възъ основание на чл. 123 отъ Углавното Сѫдопроизводство. Слѣдователно оплакванието е неосновательно.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Антона Нововича, срѣщу присѫдата на Соф. Окр. Сѫдъ отъ 15-й Юний 1885 год. № 128, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неосновательна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 105

Г. София, 5-ий Априлий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣлеиие, на двадесеть и първий Мартъ хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора: Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Неновичь углавно дѣло № 99, по описътъ на Игнатъ Смолницки, Сърбскоподанний житель Софийски, осѫденъ на единъ и половина мѣсецъ запиране, за нанисание обида съ дѣйствие на полицейския стражаръ Георги Пенчовъ, при испълнение служебнитѣ му обязанности.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Софийский Градский Мировий Сѫдия съ присѫдата си отъ 2 Априлий 1885 г. № 321, на основание чл 28 п. 2 отъ Уставътъ за Наказанията, осѫдилъ Игната Смолнский на единъ и половина мѣсецъ простъ затвъръ. По възцивната жалба на подсѫдимия, дѣлото се разглѣдало и отъ Софийский Окрѫж. Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1-о) „Игнатъ Смоленски, Сърбско-

поданий, жител Софийски, виновенъ ли е въ това, че на 14 Май миналата 1884 год., като билъ призованъ отъ полицейский стражаръ на II полицейски участъкъ да се яви въ тоя участокъ да даде обяснение по обвинението му да е ходилъ по нуждата си на забранено мѣсто, той, Смолински, освѣнъ като не се е подчинилъ на поканата на стражара, а и още е нанесълъ обида съ дѣйствие на послѣдния, като му е скъсалъ пагона на мундиря, или же не е виновенъ?“ — „Да, виновенъ.“ 2-о) „Ако ли Игнатъ Смоленский е виновенъ въ това, то той на какво наказание отъ Закона подлѣжи?“ — „На наказанието прѣдвидено въ чл. 28 п. 2 отъ Устава за Наказанията — съ присждата си отъ 24 Юний 1885 год, № 137, на основание чл. 28 п. 2 отъ Устава за Наказанията, потвърдилъ напълно присждата на Мировия Сѫдия. Въ подадената си срѣщу тая присжда кассационна жалба, подсѫдимия ся оплаква, че къмъ дѣянието му неправилно сѫ приспособени чл. чл. 27 и 28 п 2 отъ Устава за Наказанията.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: Спорѣдъ както е разяснено отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ (рѣш. № 60, 1883 год.) за да се приспособи наказанието, прѣдвидено въ чл. 28 п. 2 отъ Уставътъ за Наказанията достаточно е да се констатира, че е нанесено оскърбление на едно *длъжностно* лице при испълнение на служебнитѣ му обязанности. Наказуемостьта на подобни прѣстѫпни дѣяния не ся туря въ зависимость отъ това, че при нанесение оскърбление на държавнитѣ и общественнитѣ служижители, оскърбительтъ е ималъ *особно за това намѣрение*, както това ся изисква при оскърблението на частни лица (чл. 99 отъ Устава за Наказанията). Отъ въпросния листъ ся вижда, че Сѫдътъ е констатиралъ, че подсѫдимия е нанесълъ на полицейския стражаръ Георги Пенчовъ обида съ дѣйствие, като е скъсалъ пагона му, когато послѣдния ся явилъ да го пригласи въ Полицейското Управление, за да даде обяснение по неиспълнение полицейскитѣ распорѣждания. Слѣдователно и приминението на чл. 28 въ този случай е съвършенно правилно, а заради това и оплакването на подсѫдимия е неосновательно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съоб-

ражения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Игната Смолински, срѣщу присѫдата на Соф. Окр. Сѫдъ отъ 24 Юний 1885 г. № 137. съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 106

Г. София, 5-й Априлий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ний, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесетъ и първий Мартъ хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Неновичь углавно дѣло № 100, по описътъ на Велко Цековъ, отъ с. Царь-Петрово, (Видинско), осѫденъ да плати за въ полза на хазнита 48 лева и възнаграждение на Николаки Пирисиадисъ, за отсичание на шесть кола дървя отъ бранището му.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Кулския Мировий Сѫдия съ присѫдата си отъ 20 Май 1885 год. осѫдилъ Велка Цековъ да заплати на Николаки Парисиядисъ 24 лева за отсѣченитѣ 6 кола дърва и 5 лева за сѫдебни и за водение на дѣлото разноски. По въззивната жалба на подсѫдимия, дѣлото се разглѣдало и отъ Видинский Окрѫж. Сѫдъ, който слѣдъ като призналъ Велка Цековъ за виновенъ въ това, че е отсѣкалъ 6 кола дърва отъ бранището на Николаки Парисиядисъ нaзиваемо „Краварникъ“ — съ присѫдата си отъ 12 Юлий 1885 год. № 79, на основание чл. 122 отъ Устава за Наказанията, потвърдилъ придата на Кулския Мировий Сѫдия. Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба подсѫдимия ся оплаква, че Видинския Окр. Сѫдъ е нарушилъ чл. чл. 71, 72-78 и 79 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото не на-

правилъ оглѣдъ на мѣстото, за да констатира да ли подсѫдимия е прѣминалъ своята граница и сѣкалъ въ Парисиядовата гора.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Спорѣдъ както е разяснявано отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, разрѣшението въпросътъ за назначавание и извършвание оглѣдъ по едно дѣло зависи отъ Сѫдилищата, които глѣдатъ и рѣшаватъ дѣлото по сѫществото му и като въпросъ по сѫщество, по силата на чл. 5 отъ Сѫдоустройството не подлѣжи на провѣрка отъ Върховний Кассац. Сѫдъ. Отъ производството на дѣлото ся вижда, че подсѫдимия не е настоявалъ изрично за да ся направи оглѣдъ, нито пъкъ сѫдилищата по сѫщество сѫ намѣрили необходимо за да се извърши оглѣдъ. Слѣдователно оплакванието на подсѫдимия е неоснователно.

На основание горѣизложениитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯА: Кассационната жалба на Велко Цековъ, срѣщу присѫдата на Видинский Окр. Сѫдъ отъ 12 Юлий 1885 год. № 79, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 107

Г. София, 5-ий Априлий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесетъ и първи Мартъ хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовскии и въ присѫтствяето на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Зографски углавно дѣло № 101, по описътъ на Симеонъ Гетовъ и Лазаръ Петровъ, изъ гр. Плѣвенъ, осѫдени по на единъ мѣсецъ затворъ, за насилствено обезчестявание Ивана Стоянова, изъ с. Саранитѣ, Габровска Околия.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Съ обвинитевенитѣ актове, съставени отъ Прокурорский Надзоръ при Севлиевский Окр. Сждъ на 17 Май 1884 год. и на 24 Августъ 1884 г., Симеонъ Гетовъ, Лазаръ Петровъ и Георги Мустаковъ, прѣдаватъ ся на Сждъ, съ участието на сждебни засѣдатели, по обвинението имъ въ насилственно обезчестявание Иванка Стоянова—злодѣяние, прѣдвидено отъ чл. 198 отъ Отом. Наказ. Законъ. Окржжний Сждъ, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Извършенно ли е насилственно съвокупление, на 20 Февруарий 1884 год. надъ Иванка Стоянова, съпруга на Стоянъ Рачовъ. отъ с. Саранитѣ, Габровска Околия, отъ подсждимитѣ Симеонъ Гетовъ, Лазаръ Петровъ отъ градъ Плѣвенъ и Георги Мустаковъ отъ гр. Сливенъ, ученици при Габровската Гимназия?“ — „Не, неизвършено.“ 2-о) „Понеже Сждътъ призна, че съвокуплението не е извършено, можели да се приеме, че е имало опитвание отъ страна на подсждимитѣ за извършвание прѣстжплението въ което ся обвиняватъ?“—„Да, станало е опитвание.“ 3-о) „Дѣйствували ли сж подсждимитѣ съ пълно разумение при опитванието въ извършвание прѣстжплението?“ — „Не.“ — съ присждата си отъ 16 Октомврий 1884 год. №. 127. възъ основание чл. чл. 40, 45, 46 и прибавката къмъ 198 чл. отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, осждилъ Георги Мустаковъ на три мѣсеченъ затворъ, Симеонъ Гетовъ и Лазаръ Петровъ на 16 годишна възрасть и двамата по на единъ мѣсеченъ затворъ. По въззивна жалба на подсждимитѣ Симеонъ Гетовъ и Лазаръ Петровъ, дѣлото ся е разглѣдало и отъ Руссенский Аппелативенъ Сждъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Доказва ли се, че подсждимитѣ Лазаръ Петровъ и Симеонъ Гетовъ, изъ гр. Плѣвенъ, прѣзъ деньтъ на 20 Февруарий 1884 год. въ околностьта на гр. Габрово насилственно сж обезчестили Ивана Стоянова, жителка отъ с. Саранитѣ, Габровска Околия?“ — „Да, доказва се.“ 2-о) „Ако се доказва, че подсждимитѣ сж извършили прѣстжпното дѣяние, указано въ първий въпросъ, то биле ли сж подсждимитѣ въ положение да разумѣятъ послѣдствието отъ своето дѣяние, тъй като тѣ въ него врѣме не сж биле пълнолѣтни?“ — „Да, съзнава ли послѣд-

ствията.“ 3-о) „Въ такъвъ случай виновни ли сж подсждимитѣ въ прѣстжпното дѣяние указано въ първий въпросъ“ — „Да, виновни“ — съ присждата си отъ 17 Юний 1885 год. № 173, възъ основание на чл. чл. 40 и 198 отъ Отомансккй Наказателенъ Законъ, видоизмѣнилъ присждата на Окржжний Сждъ така: „Осждждатъ се подсждимитѣ Симеонъ Гетовъ и Лазаръ Петровъ на деветь (9) мѣсеченъ затворъ въ тъмница на основание чл. чл. 40 и 198 отъ Отом. Наказ. Законъ, но прѣдъ видъ на чл. 885 Врѣмен. Сжд. Правила, да имъ се остави сжщото наказание наложено тѣмъ отъ първостепенното сждилище.“ Срѣщу присждата на Аппелативний Сждъ, подсждимитѣ подаватъ кассационна жалба, въ която исказватъ: 1-о) Че по това дѣло Руссенския Аппелат. Сждъ е нарушилъ ст. ст. 723, 704 и 873 отъ Врѣм. Сжд. Правила, защото не ги призовалъ да присжтствуватъ при разглѣждание на дѣлото имъ. 2-о) Че Руссенский Аппелат. Сждъ се е впустналъ да расжждава въ тая частъ на дѣлото, която не била обжалвана отъ никого и защото неможеше да видоизмѣни присждата на Севлиевский Окр. Сждъ въпрѣки ст. 885 Врѣм. Сжд. Правила. 3-о) Че Руссенский Аппел. Сждъ нарушилъ най важното нѣщо въ процеса ни, а то именно наказанието. Севлиевский Окр. Сждъ ни осжди по прибавката на чл. 198 отъ Наказателний Законъ, а Руссенский Аппелат. Сждъ не смотря на ясното ограничение отъ ст. 885 отъ Врѣм. Сжд. Правила, преиначи, видоизмѣни присждата отъ 1 мѣсецъ на 9 мѣсеца и приложи безъ да е искалъ нѣкой 198 чл. безъ прибавката му.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Подсждимитѣ въ въззивната жалба неисказватъ молба за да се призовжтъ при разглѣданието на дѣлото, а отъ друга страна, Аппелативний Сждъ съ опредѣлението си отъ 6 Май 1885 год. е постановилъ: „дѣлото да се слуша безъ да се призоватъ странитѣ.“ При такива обстоятелства, първото оплакване на подсждимимитѣ ся прѣдставлява за неоснователно. 2-о) Окржжний Сждъ призналъ подсждимитѣ Симеонъ Гетовъ и Лазаръ Петровъ за виновни въ *опитване* да обезчестятъ потърпѣвшата Иванка Стоянова, престжплѣние предвидено въ притурката къмъ 198 чл. отъ Отом. Наказ. Законъ, което

като *частно* престжпление, възъ основание чл. 2 отъ Допълнението къмъ Отом. Наказ. Законъ, утвърденъ на 17 Януарий 1885 год. Указъ №. 4, *може да се прѣкрати чрезъ помиряване*, а мѣжду туй, Аппелативний Сждъ, безъ да е имало отъ страна на Прокурорский Надзоръ и въобще отъ обвинительтъ протестъ или въззивъ, постановилъ е въпросъ за виновностьта имъ *не въ опитвание* за да обезчестятъ потърпѣвшата Иванка Стоянова, *а въ насилствено обезчестяване*, въ което престжпление, както ся види отъ първий въпросъ на Окржжний Сждъ, тѣ сж биле *оправдани* и което като злодѣяние, е много *по-тѣжко и не подлѣжи на помиряване*. Спорѣдъ 881 ст. Врем. Сжд. Правила ал. 2, устнитѣ обяснения и самото разглѣдване на дѣлото не трѣбва да излѣзватъ *вънъ отъ предѣлитѣ на жалбата*. Тъй като подсждимитѣ сж осждени отъ Окржжний Сждъ само въ опитвание на обезчестяване (притурката къмъ 198 ст. спорѣдъ която най голѣмото наказание е 3 мѣсеца), то Аппелативний Сждъ, по поводъ на въззивната жалба подадена отъ подсждимитѣ трѣбваше да се ограничи само съ разглѣждание въпроса: да ли има достатачни данни за да ся признаятъ подсждимитѣ за виновни въ опитвание на обезчестяване и никакъ нѣмаше право да влиза въ разглѣждание на такова злодѣяние, за което Окржжний Сждъ ся е произнесълъ отрицателно, защото ако не бѣха подали подсждимитѣ въззивната си, жалба то постановената присжда на Окржжний Сждъ можеше да влѣзе *въ Законна сила* (895 п. 2 и 897 ст. Врем. Сжд. Правила) и подсждимитѣ щѣха да се подложатъ на наказание само за *опитвание* на обезчестяване. Отъ изложеното става явно, че Аппелативний Сждъ въ даденний случай е нарушилъ ст. 881 отъ Врѣм. Сжд. Правила, и нарушението е сжществено, защото съ присждата си Аппелативний Сждъ лишилъ неправилно подсждимитѣ отъ възможность да се възползуватъ съ правдинитѣ на новоиздадения законъ. а именно отъ допълнението къмъ Отоман. Наказ. Законъ, утвърденъ на 17 Яниарий 1885 год. съ Указъ №. 4.

Независимо отъ туй, Върховний Кассационенъ Сждъ, по редътъ на Надзора, възъ основание на 109 чл. отъ Сждоустройството, неможе да не констатира слѣдующето: Въ сждебний протоколъ на Окржжний Сждъ, мѣжду друго е казано: а) „покани ся пострадавшата да расправи об-

стоятелствата на дѣлото, която показа слѣдующето: . . . б) „Предсѣдательтъ прочете даденитѣ показания на слѣдователя отъ подсждимитѣ Гетовъ и Мустаковъ“ и в) „Прѣди да се даде дума на Прокурора да искаже обвинителната си речь, даде се дума на защитника да искаже заключителната си речь.“ Изложеното въ протокола не е съгласно съ началото исказано въ 729 ст. и съ 766 и съ 796 ст. Врѣм. Сжд. Правила, спорѣдъ, които: а) пострадавшата ся распитва, като свидѣтелка, слѣдователно, съ опазвание на всичкитѣ правила, които ся отнасятъ до распитътъ на свидѣтелитѣ. б) Не е дозволено да се прочитатъ (а най-паче безъ всяки поводъ) показанията на подсждимия (729—733 ст. ст.) и в) Естественно, че *прѣди всичко* ся дава дума на Прокурора, като обвинитель, а сѣтнѣ на подсждимия и на неговия защитникъ.

Водимъ отъ всичко горѣизложено, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1-о) Присждата на Руссенский Апиелативенъ Сждъ отъ 17 Юний 1885 г. № 173, защото е нарушена 881 ст. отъ Вр. Сжд. Правила съ силата на ст. 11 п. 1 отъ Учрежденнето на Върховний Сждъ да ся отмѣни, и дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да се испроводи въ Руссенский Аппелативенъ Сждъ. 2-о) По редътъ на Надзора, да се обърне вниманието на Севлеивский Окржж. Сждъ, върху неправилнитѣ му забѣлѣжени по това дѣло дѣйствия.

РѢШЕНИЕ № 108

Г. София, 5-ий Априлий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховнии Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и първий Мартъ хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ Патьо Г. Крайовский и въ присжтствието на Прокурора Гаврилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Зографски углавно дѣло № 102, по описътъ на Иванъ Храновъ Робевъ

изъ село Църква (Софийско), осжденъ на една година затворъ и да плати двѣстѣ лева възнаграждение на Тодора Дамяновъ, изъ с. Кладница, за наранявание ржката, отъ която е билъ лишенъ отъ работата си повече отъ двадесетъ дена.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурора при Соф. Окр. Сждъ съ обвинителенъ актъ, отъ 6 Мартъ 1884 г. предалъ на сждъ, безъ участие на сждебни засѣдатели, Ивана Робовъ по обвинението му въ удрание и бияние Тодора Дамяновъ — престжпления предвидени отъ 178 чл. отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Софийския Окр. Сждъ, като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като призналъ подсждимия за виновенъ въ това „че на 27 й Ноемврий 1882 год. като е отишалъ да бере дърва въ гората на с. Кладница, поляка на това село му забѣлѣжилъ да не бере дърва отъ тѣхнитѣ кории, той, Иванъ Рановъ Робовъ, е погналъ поляка да го бие, въ това време Тодоръ Дамяновъ ся намиралъ на нивата си и казалъ на Иванъ Р. Робовъ да не гони поляка. Иванъ Робевъ расжрденъ отъ забѣлѣжката на Дамяновъ, ударилъ го по ржката и го наранилъ непредумишленно, отъ която рана Дамяновъ ся е лишилъ повече отъ двадесетъ деня отъ работата си — съ присждата си отъ 28 Декемврий 1884 год. Н-о 200, връзъ основание чл. 178 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, осждилъ Ивана Робевъ на една година затворъ и да заплати 200 лева на потърпевшия за лѣкувание. По въззивна жалба на подсждимия, това дѣло било разглѣдано и отъ Софийский Аппелативенъ Сждъ, който като призналъ подсждимия за виновенъ въ това, че на 27 Ноемврий 1882 година като ударилъ съ единъ коль Тодоръ Дамяновъ по ржката му, му е нанесалъ рана която го е лишила повече отъ 20 деня отъ работата му — съ присждата си отъ 1-й Юлий 1885 год. Н-о 98 потвърдилъ напълно присждата на Окржжний Сждъ. Срѣщу тази присжда Иванъ Робевъ подава въ Върховний Сждъ кассационна жалба въ която ся оплаква: 1-о) Че по това дѣло Софийский Аппелативенъ Сждъ е нарушилъ ст. 873 отъ Временнитѣ Сждебни Правила, защото не призовалъ при разглѣждането на дѣлото му показанитѣ въ аппелативната му жалба свидѣтели; 2-о) Че къмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 178 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: 1-о) Спорѣдъ 873 ст. отъ Временнитѣ Сждебни Правила привикването на странитѣ, а така сжщо и на свидѣтелитѣ въ втората инстанция за да присжтствуватъ при слушанието на дѣлото — зависи напълно отъ усмотрѣнието на Аппелативний Сждъ, даже и въ такъвъ случай, когато подсждимия моли за това. Въ дадения случай отъ дѣлото се вижда, че Аппелативний Сждъ съ опредѣлението си отъ 20 Априлъ 1885 год. е постановилъ: „да ся призоватъ при слушанието на дѣлото само странитѣ." Слѣдователно, Аппелативний Сждъ не е намѣрилъ за необходимо да ся викатъ посоченитѣ отъ подсждимия въ въззивната му жалба свидѣтели. Заради това първото оплакване на подсждимия — е неосновательно. 2 о) 178 членъ отъ Отоманский Наказателенъ Законъ изрично говори: *„ако нѣкой нарани и бие едного човѣка, по начинъ, който стане причина да ся лиши отъ работата си или да лѣжи боленъ повече отъ 20 дена* и проч." Въ дадения случай отъ въпросния листъ на Аппелат. Сждъ ся вижда, че Сждътъ е констатиралъ престжпление съ сжщитѣ признаци, които сж предвидени отъ 178 членъ, по който е и осжденъ подсждимия. Слѣдователно, приложението въ дадения случай на членъ 178 къмъ констатиранното отъ Аппелатив· Сждъ престжпление, е правилно. Заради това и второто оплакване на кассатора — е неосновательно. Отъ друга страна престжплението, предвидено въ 178 чл. отъ Отом. Наказ. Зак., спорѣдъ допълнението къмъ сжщий Наказат. Законъ, утвърдено на 17 Януарий 1885 год. (Държ. вѣст. брой 10-й отъ 1885 г.), е *прифатно*, частно престжпление и като такова, може да ся прекрати чрезъ помиряване.

Ржководимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1) Кассационната жалба на Иванъ Робевъ, срѣщу присждата на Софийский Аппелат. Сждъ отъ 1-й Юлий 1885 година Н о 98, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неосновательна, да ся остави безъ послѣдствие. 2) Дѣлото за да ся прѣдложи на странитѣ връзъ основание чл. 2 отъ Углавното Сждопроизводство, помиряване чрезъ надлежния Мировий Сждия — да ся испроводи въ Софийский Окржженъ Сждъ.

РѢШЕНИЕ №109

Гр. София, 12-ий Априлий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на първий Априлий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло Н-о 172, по описътъ на Кючюкъ Османъ Мехмедовъ, Камалѫ Ибрахимъ Садуловъ и Кьороглу Хасанъ Сюлеймановъ изъ с. Кочина (Силистренско), осѫдени по на петнадесеть години затворъ въ окови, за умишленно убийство на Георги Минчевъ.

Странитѣ не присѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурорския Надзоръ при Силистренский Окр. Сѫдъ съ обвинителенъ актъ, съставенъ на 22-й Септемврий 1884 г., предава на Сѫдъ, съ участието на сѫдебни засѣдатели, жителитѣ отъ село Кочина (Силистренско Окрѫжие): Кючюкъ Османъ Мехмедовъ, Камалѫ Ибрахимъ Садуловъ, Кьороглу Хасанъ Сюлеймановъ, Ахмедъ Хасановъ Сѫнжрлѫ, Дели Мехмедъ Мустафовъ и Мехмедъ Ахмедовъ по обвинението — първитѣ трима въ умишленно убийство на Георги Минчевъ, а послѣднитѣ трима въ укривателство на това убийство и на неговитѣ дѣйци — злодѣяние предвидено въ чл. 168, 174 и прибавката къмъ чл. 63 отъ Отом. Наказат. Законъ. Окрѫжния Сѫдъ съ присѫдата си отъ 17 Януарий 1885 год. Н-о 1, слѣдъ като призналъ всичкитѣ подсѫдими за невиновни въ престѫпното дѣяние, което имъ се отдава, освободилъ всичкитѣ подсѫдими отъ углавна отговорность по това дѣло. По аппелационенъ протестъ отъ Прокурорский Надзоръ при Силистренский Окр. Сѫдъ, дѣлото ся е разглѣдало отъ Руссенский Аппелат. Сѫдъ, който, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1) „Доказва ли се че подсѫдимитѣ Кючюкъ Османъ Мехмедовъ, Камалѫ Ибрямъ Садуловъ и Кьороглу

Хасанъ Сюлеймановъ сички изъ с. Кочина (Силистр. Окр.); презъ послѣднитѣ дни на мѣсецъ Май 1883 г. половинъ часъ разстояние отъ село Каземиръ въ гората називаема „Кара-кузъ" съвмѣстно и умишленно сѫ уловили и убили жителя отъ с. Карджмъ, Георги Минчевъ, като сѫ му отрѣзали главата съ брадва?" — „Да, доказва се." 2) „Ако Сѫдътъ признава, че подсѫдимитѣ Кючюкъ Османъ Мехмедовъ, Каманлж Ибрямъ Садуловъ и Кьороглу Хасанъ Сюлеймановъ сѫ извършили престѫпното дѣяние указано въ първий въпросъ, то виновни ли сѫ тѣ въ това?" — „Да, виновни." 3) „Ако подсѫдимитѣ Кючюкъ Османъ Мехмедовъ, Каманлж Ибрямъ Садуловъ и Кьороглу Хасанъ Сюлеймановъ сѫ виновни въ престѫпното дѣяние указано въ първий въпросъ, то подъ кой чл. отъ Углавний Законъ да се подведе злодѣянието имъ и въ какъвъ размѣръ да имъ се наложи наказание?" — „Подъ чл. 174 отъ Углавний Кодексъ и въ размѣръ на 15 години затворъ въ окови." 4) „Виновни ли сѫ подсѫдимитѣ Ахмедъ Хасановъ Санжрлж и Дели Мехмедъ Мустафовъ въ това, че сѫ подстрекавали жената на подсѫдимий Мехмедъ Ахмедовъ, Себилле Мехмедова да лъжесвидѣтелствува по настоящето дѣло и да хвърли вината на убийството върху мѫжътъ си?" — „Не, не виновни." 5) „Виновенъ ли е подсѫдимиятъ Мехмедъ Ахмедовъ въ това, че като е зналъ кога и кой е извършилъ настоящето убийство не е извѣстилъ за това своеврѣменно на властьта?" — „Не, невиновенъ." 6) „Върху коя отъ странитѣ да се възложжтъ сѫдебнитѣ разноски станали по изслѣдванието на настоящето дѣло?" — „Върху подсѫдимитѣ" — съ присѫдата си отъ 15 Ноемврий 1885 год. Н-о 313, възъ основание на чл. чл. 168 и 174 отъ Отоман. Наказ. Законъ, осѫдилъ подсѫдимитѣ Кючюкъ Османъ Мехмедовъ, Каманлж Ибрямъ Садуловъ и Кьороглу Хасанъ Сюлеймановъ по на 15 годишенъ затворъ въ окови. Срѣщу присѫдата на Аппелат. Сѫдъ осѫденитѣ подсѫдими подаватъ кассационна жалба въ която излагатъ, че по това дѣло е нарушена ст. 771 п. 2 отъ Врѣм. Сѫд. Правила, защото Руссе Димитровъ, който фигурира въ дѣлото, като *доноситѣль*, е распитанъ по това дѣло въ качество на свидѣтель.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ

Съдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: 1) Отъ предварителното производство се види, че това дѣло ся е почнало по едно писменно заявление, подадено на 1-й Юлий 1883 г. отъ Драганъ Минчевъ, братъ на убития Георгия Минчевъ, до Разградския Окр. Управитель (л. 3 на дѣлото). Руссе Димитровъ фигурира въ списъка, съставенъ отъ Прокурора, като свидѣтель, същото лице распитано въ Окръжний Съдъ като свидѣтель и то подъ клѣтва, срѣщу което както ся види отъ протокола, попитани подсъдимитѣ не предявили никакъвъ отводъ, нито пакъ нѣщо възразили, а отъ друга страна, въ съществующето производство не съществува такъвъ терминъ „доноситель" — едно частно лице, което заявява на властьта за едно извършено престъпление, въ което той не е нито потърпѣвше лице, нито пакъ може да се явява като таково — всѣки случай нѣма никакво законно основание, макаръ да е билъ той доноситель, да се нераспита той по това дѣло като свидѣтель. Слѣдователно, оплакванието е неоснователно.

Водимъ отъ горѣизложеното Върховний Кассационенъ Съдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Кючюкъ Османъ Мехмедовъ, Кеманлъ Ибрахимъ Садуловъ и Кьороглу Хасанъ Сюлеймановъ, срѣщу присъдата на Руссенский Аппелативенъ Съдъ отъ 15 Ноемврий 1885 година Н-о 313, съ силата на ст. 11 отъ Учреж. на Върхов. Съдъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 110

Г. София, 12-ий Априлий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Съдъ, Углавното Отдѣление, на първий Априлий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито съдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георгий Б. Неновичь и Стефанъ Зографвски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присътствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло № 177, по

описътъ на Милошъ Кръстевъ изъ г. София, осжденъ на тридесеть лева глоба, за нанасяние обида съ дѣйствие на Петра Георгиевъ, изъ сжщий градъ.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Върховний Кассационенъ Сждъ съ рѣшението отъ 19 Януарий 1885 година №. 10 е опредѣлилъ: „Присждата на Софийский Аппелативенъ Сждъ отъ 2-й Априлий 1884 год. №. 35, защото е нарушенъ чл. 101 отъ Устава за Наказанията, съ силата на ст. 11 п. I отъ Учреж. на Върх. Сждъ, да ся отмѣни и дѣлото за ново разглѣждяние отъ другъ съставъ, да ся испроводи въ Софийский Аппелат. Сждъ, възъ основание чл. 29 отъ Допълнението къмъ Временнитѣ Сждебни Правила. Аппелативний Сждъ при повторното разглѣждание на това дѣло за разрѣшение по сжществото му е постановилъ слѣдующитѣ въпроси: 1-о) „Виновенъ ли е подсждимий Милошъ Кръстевъ, въ това, че вѣчерьта на 9-й Августъ е нанесалъ реална обида (съ дѣйствие) на Петръ Георгиевъ, жит. Соф., въ кръчмата на Коце Богоровица въ Солнишката улица въ гр. София? — „Да." 2) „Ималъ ли е подсждимия поводъ за да постжпи по тоя начинъ спрямо потърпѣвший (обидений) Георги Петровъ?—„Не." 3-о „Може ли да се увѣличи наказанието на подсждимий, тъй като не е билъ подаденъ аппелляционенъ протестъ отъ страна на Прокурорский Надзоръ?" — „Не." — Възъ основание на тъй разрѣшенитѣ въпроси Аппелативний Сждъ сь присждата си отъ 5-й Септемврий 1885 година №. 132, видоизмѣнилъ присждата на Софийский Оржженъ Сждъ отъ 22-й Октомврий 1883 год. №. 89 и възъ основание членъ 102 отъ Устава за Наказанията осждилъ Милошъ Кръстевъ на глоба 30 лева. Срѣщу присждата на Аппелативний Сждъ, подсждимия подава кассационна жалба въ която исказва: че къмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 102 отъ Уставътъ за Наказанията.

Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на Прокурора, за разрѣшение на това дѣло, взе въ съображение: 1) Аппелативний Сждъ съ въпросний листъ е констатиралъ, че подсждимиятъ Милошъ Кръстевъ е нанесълъ обида съ дѣйствие на Петръ Георгиевъ въ кръчмата на Коце Богоровица „*безъ да е ималъ подсждимиятъ поводъ* да постжпя по тоя начинъ спрямо потърпѣвшия

(убидениятъ) Петръ Георгиевъ," а пакъ 102 чл. отъ Устава за Наказанията предвижда—нанисание обида съ дѣйствие, *безъ всякой поводъ отъ страна на убидениятъ.* Наказанието за това престжпление, е исключително *запиране* не повече отъ единъ мѣсецъ, а пъкъ подсждимия е осжденъ само *на 30 лева глоба*, но тази погрѣшка допустната въ полза на подсждимия, естественно, неможе и не е можала да ся исправи предъ видъ на туй, че не е имало въззивна жалба отъ страна на убидениятъ, на частний обвинитель. Отъ изложеното става явно, че оплакванието е неосновател
о.

Водимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Милоша Крьстовъ, срѣшу присждата на Софийский Аппелативенъ Сждъ отъ 5 й Септемврий 1885 год. № 132, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неосновател
на, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 111

Г. София, 12-ий Априлий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на първий Априлий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присжтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Неновичь углавно дѣло № 199. по описътъ на Али Юзеировъ изъ село Кара-Михалъ, Кеманларска Околия, Разградско Окржжие, осжденъ на смьрть съ ходатайство предъ НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Князьтъ за замѣнение смьртното му наказание съ вѣчни окови, за разбойничество и за предумишленно убивание старшия жандаринъ при Шумненската полиция, Стефанъ Х. Илиевъ.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурорския Над-

зоръ при Шумненския Окр. Сждъ съ обвинителенъ актъ отъ 29 Мартъ 1885 год. е прѣдалъ подъ сждъ, съ участието на Сждебни Засѣдатели. Али Юзеирова по обвинението му въ извършване престжплението—разбойничествование и предумишленно убийство старшия жандармъ при Шумненската полиция, Стефана Х. Илиевъ — престжпления предвидени въ чл. 62 прибавка алинея послѣдня и 170 отъ Отом. Наказ. Законъ. Шумненския Окржженъ Сждъ разглѣдалъ дѣлото и съ присждата си отъ 19 Юлий 1885 год. №. 187, на основание чл. 62 прибавката му и чл. чл. 170 и 171 отъ Отоман. Наказат. Законъ, осждилъ Али Юзеировъ на смърть. По въззивната жалба на подсждимия, дѣлото се разглѣдало и отъ Рус. Аппел. Сждъ, който слѣдъ като е разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото му въпроси: 1-о) „Виновенъ ли е подсждимийтъ Али Юзеировъ въ това, че презъ мѣсецъ Септемврий 1879 г. е влѣзвалъ въ съставътъ на една разбойническа шайка, върлувавша въ Кеманларската Околия и на 3-й Септемврий сжщата година, не далечь отъ селото Кекиндере, е участвовалъ като непосрѣдственъ дѣецъ въ предумишленното убивание старшийтъ жандармъ при Шумненската полиция Стефана Х. Илиевъ?“ — „Да, виновенъ.“ 2-о) „Ако Сждътъ признава, че подсждимийтъ Али Юзеировъ е виновенъ въ прѣстжпното дѣяние, указано въ първий въпросъ, то подъ кой членъ отъ Углавнийтъ Кодексъ да се подведе това негово злодѣяние и въ какъвъ размѣръ да му се наложи наказание?“ — „Подъ членоветѣ приб. на 62 и 170 отъ Наказателнийтъ Кодексъ и въ размѣръ на смъртно наказание чрезъ обѣсване, но съгласно ст. 816 отъ Вр. Сжд. Пр. да се ходатайствува предъ НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Княза, чрезъ г-нъ Министра на Правосждието, за замѣна на смъртното наказание съ вѣчни окови.“ 3-о) „Правилно ли е опредѣлена отъ първата инстанция диетата на наслѣдницитѣ на убититѣ?“ — „Да, правилно“ — съ присждата си отъ 16 Ноемврий 1885 год. №. 316, на основание чл. чл. 62 и 170 отъ Отом. Наказ. Законъ, опредѣлилъ: „Присждата на Шумненский Окр. Сждъ отъ 19 Юлий 1885 год. подъ №. 187, да се видоизмѣни така: Осжжда се подсждимий Али Юзеировъ, изъ с. Кара-Михалъ, Кеманларска Околия, Разградско Окржжие, 28 годишенъ, съгласно съ членове 62 (прибавката) и 170 отъ Отоманский Наказат.

Законъ на смъртно наказание, чрѣзъ обѣсвание, но съгласно съ чл. 816 отъ Врем. Сжд Правила да се ходатайствува предъ НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь за замѣнение смъртното му наказание съ вѣчни окови. Подсждимий се осжжда да заплати и на свѣщенника за една клетва три лева, както и на преводача лева 6, които да се заплатятъ сега отъ аванса на Сжда, а когато присждата влѣзе въ законна сила да се възмѣстятъ отъ подсждимий."
— Въ подадената си срѣщу тая присжда кассационна жалба, подсждимия се оплаква, че Рус. Аппел. Сждъ е нарушилъ ст. 873 отъ Врем. Сждебни Правила, защото не призовалъ при разглѣждание на дѣлото, показаннитѣ отъ него, подсждимия, свидѣтели и вѣщи люди.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: Нееднократно е разяснявано отъ Върховний Кассационенъ Сждъ, че въпросътъ за призоваванието на странитѣ и другитѣ учавствующи въ дѣлото лица при Аппелативното производство, като въпросъ по сжществото на дѣлото, зависи напълно отъ Сждътъ, който, въ качество на втора инстанция, разрѣшава дѣлото по сжщество окончателно и по силата на 5-й чл. отъ Сждоустройството неподлѣжи на провѣряване прѣдъ Върховний Кассационенъ Сждъ. Отъ производството на дѣлото се вижда, че Руссен. Аппелат. Сждъ, както въ распорѣдителното си засѣдание отъ 16 Августъ 1885 год., тъй и въ сждебното си отъ 17 Септемврий 1885 год. е обсжждалъ въпросътъ по призоваване показанитѣ отъ подсждимия свидѣтели и вѣщи люди, по който въпросъ защитникътъ на подсждимия не само че не е настоявалъ, нъ и мълчаливо ся е съгласилъ да ся призоватъ само онѣзи свидѣтели, които Сждътъ намѣри необходими по дѣлото и че съ особни постановления Сждътъ е опредѣлилъ, кои именно свидѣтели да ся призовжтъ. Сжщо тъй отъ производството на дѣлото ся вижда че при окончателното разглѣждание на 2-й Ноемврий 1885 год. подсждимия не е заявявалъ за отлагание на дѣлото му за да се призоватъ показанитѣ отъ него свидѣтели. Слѣдователно, оплакванието на подсждимия е неоснователно.

На основание горѣизложеннитѣ обстоятелства и съображения Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА:

Кассационната жалба на Али Юзеировъ, срѣщу присѫдата на Руссен. Аппелат. Сѫдъ отъ 16 Ноемврий 1885 година № 316, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 112

Гр. София, 12-ий Априлий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на първий Априлий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година. въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членово: Георги Б. Неновичъ и Стефанф Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложенното отъ членътъ Зографски углавно дѣло № 108, по описътъ на Андрея Илиевъ и Хасанъ Ислямовъ изъ г. Руссе, осѫдени: Ислямовъ на единъ мѣсяченъ затворъ, а Илиевъ на една недѣля затворъ, за купувание краденъ добитъкъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Руссенския Окрѫженъ Сѫдъ съ обвинителенъ актъ отъ 28-й Януарий 1885 год. предалъ на Сѫдъ, безъ участие на Сѫдебни Засѣдатели, Мустафа Ахмедовъ, Хасанъ Ислямовъ и Андрея Илиевъ по обвинението имъ — първия въ кражба на два вола, а послѣднитѣ въ купувание съ знание крадений добитъкъ — престѫпление предвидено въ чл. чл. 224 и 230 отъ Отомански Наказателенъ Законъ. Руссенский Окрѫженъ Сѫдъ, като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като призналъ подсѫдимитѣ за виновни: първий — Мустафа Ахмедовъ Гюджевалия, покрьстенъ Маринъ Златевъ — въ това, че на 25 срѣщу 26 Августъ 1884 г. е откраднал два вола, единя на Османъ Юсуфовъ, а другия на Алишъ Х. Керимооглу изъ с. Ениджe-кьой, а вторият — Хасанъ Ислямовъ — въ купуванието имъ отъ първий съ знание че сѫ крадени и третия — Андрей Илиевъ — въ прекупуванието имъ отъ вторий, тоже съ знание

че сѫ крадени — съ присѫдата си отъ 25 Априлъ 1885 год. № 46, връзъ основание чл. чл. 224 и 230 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, осѫдилъ: Мустафа Ахмедовъ на 6 мѣссца затворъ, а Хасана Ислямовъ и Андрея Илиевъ по на единъ мѣсецъ затворъ. По въззивна жалба само на Хасанъ Ислямовъ и Андрея Илиевъ, това дѣло било разглѣдано и отъ Руссенский Апелативенъ Сѫдъ, който като призналъ и двамата подсѫдими за виновни въ това, че презъ Августъ мѣсецъ 1884 год. сѫ купили два откраднати вола, принадлежащи на Османъ Юсуфовъ и Алишь Керимооглу — съ присѫдата си отъ 20-ий Юлий 1885 год. № 224, връзъ основание чл. 230 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ видоизмѣнилъ присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ така: осѫдилъ Хасана Ислямовъ на три мѣсеца затворъ, а Андрея Илиевъ на една недѣля затворъ. Срѣщу тази присѫда, подсѫдимитѣ подаватъ въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба, въ която ся оплакватъ: 1-о) Че по това дѣло Руссенский Апелативенъ Сѫдъ е нарушилъ ст. ст. 700, 734 п. п. 1 и 4, 793, 872, 873 и 723 отъ Временни Сѫдебни Правила, защото не призовалъ при слушанието на дѣлото посоченитѣ въ апелативната жалба свидѣтели. 2-о) Че по това дѣло неправилно е приспособена притурка втора къмъ 230 чл. отъ Отоманский Наказателенъ Законъ.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: 1-о) По смисъльтъ на 873 ст. отъ Временн. Сѫдебни Правила, както странитѣ, така сѫщо и свидѣтелитѣ по углавнитѣ дѣла ся призовавать при разбирателството на дѣлото въ втората инстанция по усмотрѣнието на Апелативний Сѫдъ, т. е. правото за призоваванието на учавствующитѣ въ дѣлото страни при разглѣжданието на дѣлото въ Апелативний Сѫдъ — напълно зависи отъ самия Сѫдъ. Въ дадения случай Апелативний Сѫдъ по силата на горнята 873 ст. е постановилъ, съ опредѣлението си отъ 14 Юний 1885 год. № 264, да се глѣда дѣлото безъ призоваванието на посоченитѣ отъ подсѫдимитѣ въ въззивната имъ жалба свидѣтели. Освѣнъ това отъ сѫдебния протоколъ на Апелативний Сѫдъ ся вижда, че на възбудения отъ защитника на подсѫдимитѣ въпросъ, относително непризоваванието на свидѣтелитѣ, Сѫдътъ като

е ималъ предъ видъ, че подсждимитѣ въ аппелационната си жалба сж просили да ся призоватъ сжщитѣ свидѣтели, които сж били испитани въ първата инстанция е постановилъ: „заявлението на защитника на подсждимитѣ, относително отлаганието на дѣлото за да ся призоватъ посоченитѣ въ аппелационната жалба на довѣрителитѣ му свидѣтели, като неосновательно, да се остави безъ послѣдствие". Заради това първото оплакванието на кассаторитѣ — е неосновательно. 2-о) Втората притурка къмъ чл. 230 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, спорѣдъ която сж осждени подсждимитѣ, гласи изрично така: *„ония, които съ знание зиматъ крадени стоки и пр."* Отъ въпросния листъ обаче на Руссенский Аппелативенъ Сждъ ся вижда, че Сждътъ е призналъ подсждимитѣ за виновни само въ това, *че сж купили два ошкраднати вола* безъ да е констатиралъ, да ли подсждимитѣ сж купили тѣзи волове *съ знание*, че тѣ сж били крадени или не. Отъ горѣизложенното става явно, че наложеното отъ Аппелативний Сждъ наказание на подсждимитѣ не отговаря на констатираното престжпление, вслѣдствие на което такава една издадена присжда не може да има сила и значение на едно сждебно рѣшение. Заради това второто оплакване на кассаторитѣ — е основателно.

Ржководимъ отъ горѣизложеннитѣ съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присждата на Руссенский Аппелативенъ Сждъ отъ 20 Юлий 1885 г. № 224, защото неправилно е приспособена притурка 2-а къмъ чл. 230 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, съ силата на ст. 11 п. I отъ Учреждението на Върховний Сждъ, да ся отмѣни, и дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да ся испроводи въ Руссенския Аппелативенъ Сждъ.

РѢШЕНИЕ № 113

Гр. София, 12-ий Априлий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на вторий Априлий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сждебно за-

сѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното оти Предсѣдательтъ углавно дѣло № 103, по описътъ на Илия Георгиевъ изъ с. Долна-Вереница, Кутловска Околия, осѫденъ на петнадесетъ дена запирание за нанисание побой на сестра си Ангелина.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Кутловский Мировий Сѫдия съ задочната си присѫда отъ 28 Май 1885 година, възъ основание чл. 110 отъ Устава за Наказанията, осѫдилъ Илия Георгевъ на два-мѣсечно запирание за нанисание побой на Ангелина Георгиева по дѣсната ѝ рѫка, отъ който побой тя неможала да извършва домашната си работа до 40 дена. По възвивна жалба на подсѫдимия, дѣлото ся е разглѣдало отъ Ломский Окр. Сѫнъ, който съ присѫдата си отъ 5 Августъ 1885 год. № . . . видоизмѣнилъ присѫдата на Мировий Сѫдия и осѫжда Илия Георгевъ на петнадесетъ-дневно запирание. Срѣщу присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ, подсѫдимия подава кассационна жалба, въ която посочва, че по това дѣло сѫ нарушени чл, чл. 59, 60, 61 и 63 отъ Углавното Сѫдопроизводство. Независимо отъ туй Прокурорский Надзоръ, отъ своя страна, като констатира, че потърпѣвшата отъ нанесенниятъ побой е болѣдувала 40 дена, намира, че настоящето дѣло не било подсѫдно *за разрѣшение по сѫществото му* отъ Мировий Сѫдия, а на Общитѣ Сѫдебни мѣста.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Отъ жалбата на потърпѣвшата и отъ прѣдварителното производство, както и отъ присѫдата на Мировий Сѫдия ся констатира, че подсѫдимия е нанесълъ съ тѫпо орѫдие *побой* на пострадавшата, отъ който *тя е лѣжала болна около 40 дена*; тѣзи данни констатиратъ признаци на прѣстѫпление предвидено отъ 178 чл. отъ Отоманский Наказ. Законъ, което като такова е подсѫдно на Общитѣ Сѫдебни мѣста, за разглѣдвание *по сѫществото му*, но отъ дуугa страна, това прѣстѫпление подлѣжи възъ осневание на чл. 2 отъ Углавното Сѫдопроизводство

на *прѣдварително* разбирателство отъ Мировий Сѫдия за да се прѣдложи на странитѣ *помиряване.*

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1-о) Присѫдата на Ломския Окр. Сѫдъ отъ 5 Августъ 1885 год. № 60, и производствата както на Мировий Сѫдия, така и на Окрѫжний Сѫдъ, защото е нарушенъ чл. 1 отъ Углавното Сѫдопроизводство и чл. 2 отъ Допълнението къмъ Врем. Сѫд. Правила, съ силата на чл. 137 п. 3 отъ Углавното Сѫдопроизводство, да се унищожатъ. 2-о) Дѣлото за примирително разбирателство, връзъ основание чл. 2 отъ Углавното Сѫдопроизводство, да се испроводи, чрезъ Ломский Окр. Сѫдъ, до Кутловский Мировий Сѫдия.

РѢШЕНИЕ № 114

Г. София, 12-ий Априлий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣлеиие, на вторий Априлий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Прeдсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло № 104, по описътъ на Цвѣтко Ангеловъ изъ гр. Плѣвенъ, осѫденъ на три мѣсеца затворъ, за вземание съ измама пари — 73 рубли отъ Василъ Василевъ изъ с. Търнени (Плѣвненско).

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Съ обвинителенъ актъ, съставенъ отъ Прокурорския Надзоръ при Плѣвненский Окр. Сѫдъ на 22 Май 1884 г. Цвѣтанъ Ангеловъ прѣдава се на сѫдъ, безъ участието на сѫдебни засѣдатели, по обвинението му въ ограбвание съ измама пари на Василъ Василевъ—престѫпление предвидено отъ чл. 230 отъ Отоман. Наказ. Законъ. Окр. Сѫдъ слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Доказва ли се въ сѫдебното засѣдание, че подсѫдимий Цвѣ

танъ Ангеловъ отъ гр. Плѣвенъ, на 13 Априлий т. г. заедно още съ единъ свой другарь сѫ срѣщнали слѣдъ обѣдъ Василя Василюва отъ с. Търняне въ лозята на Текийския Орманъ около Плѣвенъ и съ разни фокуси сѫ го измъстили та му взели изъ пазухата една кисия съ пари или не ся доказа? — „Да, доказа ся." 2-о) „Виновенъ ли е той за това си дѣяние, или не?" — „Да, виновенъ." 3-о) „При какви обстоятелства заслужва наказание подсѫдимиятъ?" — „При увеличителни обстоятелства," — съ присѫдата си отъ 6-й Септемврий 1884 год. Н-о 111, възъ основание чл. 230 отъ Отоман. Наказат. Законъ, осѫдилъ Цвѣтанъ Ангеловъ на шесть мѣсеченъ затворъ. По възвивна жалба на подсѫдимия, дѣлото ся е разглѣдало отъ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, който слѣдъ като го призналъ за виновенъ въ това, че той на 13-й Априлий 1884 година въ околноститѣ на г. Плѣвенъ е зелъ съ измама, заедно съ едно неизвѣстно лице, паритѣ на Василъ Василиевъ, отъ с. Търнени, въ количество на седемдесеть и три (73) руб. ср., състоящи въ разни монети—съ присѫдата си отъ 20-й Юний 1885 год. № 177, видоизмѣнилъ присѫдата на Окр. Сѫдъ, като осѫдилъ подсѫдимиятъ Цв. Ангеловъ. възъ основание на чл. 132 п. 2-й комбиниранъ съ чл. 133 п. 2 отъ *Уставътъ за наказанията*, на три-мѣсеченъ затворъ. Срѣщу присѫдата на Аппелативния Сѫдъ, подсѫдимия подава кассационна жалба, въ която излага, че къмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 230 отъ Отоманский Наказ. Законъ и че трѣбвало да ся примѣни съотвѣтствующий Законъ отъ Уставътъ за Наказанията.

За да разрѣши това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: Втория постановенъ отъ Аппелат. Сѫдъ въпросъ заедно съ отговорътъ си гласи: „Ако подсѫдимий е виновенъ въ престѫпното дѣяние указано въ първий въпросъ, то подъ кой членъ отъ Наказат. Законъ да се подведе това негово дѣяние и въ какъвъ размѣръ да му се наложи наказание?" — Подъ чл. 132 п. 2 комбиниранъ съ чл. 133 п. 2 отъ Устава за наказ., които Мировитѣ Сѫдии налагатъ и въ размѣръ на три (3) мѣсеченъ затворъ." Изложеното, като фактически *неоправдава* оплакването

на подсждимиятъ, констатира въ сжщото време, че оплакванието му е неосновательно.

Водимъ отъ горнето съображение, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Цвѣтко Ангеловъ, срѣщу присждата на Руссенский Аппелативенъ Сждъ отъ 20-й Юний 1885 год. Н-о 177, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неосновательна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 115

Гр. София 12-ий Априлий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното отдѣление, на вторий Априлий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Андрей Маноловъ, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присжтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Неновича углавно дѣло Н о 184, по описътъ на Рафаилъ Хаджи Доссевъ и Христо Мосвовъ изъ г. Горня-Орѣховица (Търновско) осждени по на петнадесеть годишенъ затворъ въ окови, за ограбване 1650 гроша съ нанисание при туй рани и побой на потърпѣвшия Иванъ Стояновъ изъ село Балванъ, въ сжщето окржжие.

Отъ странитѣ се явиха защитницитѣ на подсждимитѣ адвокатитѣ: Найденъ Беневъ и Иовъ Титоровъ.

Обстоятелствата на дѣлото сж: съ обвинителенъ актъ, съставенъ отъ Прокурорския Надзоръ при Търновский Окржженъ Сждъ на 30 Априлий 1885 г., предаватъ се на Сждъ съ участието на сждебни засѣдатели, Рафаилъ Х. Доссевъ и Христо Московъ, жители отъ градеца Горня-Орѣховица, по обвинението имъ въ това, че тѣ задружно прѣзъ нощьта на 5-й срѣщу 6-й Априлий сж нападнали на жительтъ отъ село Балванъ, Иванъ Стояновъ въ мѣстностьта въ дерето при ловята отъ вънъ града и като го ранили на нѣколко мѣста обрали го и му взели 1650

гроша — злодѣяние, предвидено отъ 219 членъ отъ Отом. Наказ. Законъ. Окржжний Сждъ, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото на дѣлото въпроси: 1) „Доказано ли е че на 5-ий срѣщу 6-ий Априлий т. г. презъ нощьта е нанесенъ тежъкъ побой и рани на Ивана Стоянова, отъ с. Балванъ и че му сж ограбени 1650 гроша?“ — „Да, доказано е.“ 2) „Доказано ли е че този побой и рани сж ги нанесли на потърпѣвшия обвиняемитѣ Рафаилъ Х. Доссевъ и Христо Московъ, отъ г. Орѣховица, съ намѣрение да го ограбятъ и че му сж ограбили 1650 гр.?“ — „Да, доказано е.“ 3) „Виновни ли сж обвиняемитѣ Рафаилъ Х. Доссевъ и Христо Московъ за данното престжпление?“ — „Да, виновни сж“ — съ присждата си отъ 17 Юний 1885 год. № 73, възъ основание членъ 218 алинеа 1-а, осждилъ подсждимитѣ Рафаилъ Х. Доссевъ и Христо Московъ по на 15 годишенъ тъмниченъ затворъ. По въззивна жалба на подсждимитѣ, дѣлото ся е разглѣдало отъ Руссенския Аппелативенъ Сждъ, който, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото на дѣлото въпроси: 1) „Виновни ли сж подсждимитѣ Христо Московъ и Рафаилъ Х. Доссевъ, изъ г. Горня-Орѣховица, Търновско Окржжие, въ това, че тѣ на 5—6 Априлий 1885 година въ г. Горня-Орѣховица, слѣдъ като отвели Иванъ Стояновъ отъ градината на Христо Колевъ, гдѣто тѣ се запознали съ него, ограбили му 1650 гр., като му нанесли въ сжщото врѣме побой и рани?“ — „Да, виновни.“ 2) „Ако подсждимитѣ сж виновни въ престжпното дѣяние, указано въ първий въпросъ, то подъ кой членъ отъ Наказат. Законъ, да ся подведе това тѣхно дѣяние и въ какъвъ размѣръ да имъ се наложи наказание, като се има прѣдъ видъ и това обстоятелство, че сжщитѣ подсждими съ присжда отъ Аппелативний Сждъ № 52, отъ 20 Мартъ 1885 год., която присжда е вече потвърдена отъ Върхов. Кассацион. Сждъ сж осждени за кражба на пари по на двѣ години затворъ?“ — „Подъ чл. 218 отъ Наказат. Законъ и въ размѣръ на 15 години затворъ въ окови по съвокупность на двѣтѣ имъ престжпни дѣяния“ — съ присждата си отъ 19 Ноемврий 1885 год. № 317 потвърдилъ напълно присждата на Окр. Сждъ. Срѣщу присждата на Аппелативний Сждъ подсждимитѣ подаватъ кассационна жалба въ която излагатъ: 1) Че по това дѣло сж нарушени ст. 771 п. 1 отъ

Врем. Сѫдеб. Правила, защото по това дѣло е распитана като свидѣтелка и то подъ клѣтва проститутката Пека Цонева. 2) Че по това дѣло сѫ нарушени ст. 805 отъ В. С. П. и чл. 7 отъ О. Н. З., защото Аппел. Сѫдъ като не е разглѣдалъ едноврѣменно всичкитѣ престѫпления които ся отдаватъ на подсѫдимитѣ, не е ималъ право да издава една обща присѫда по съвокупность за всичкитѣ престѫпления. 3) Че по това дѣло е нарушена ст. 806 отъ В. С. П., защото Сѫдътъ не е поставилъ частни въпроси въ въпросния си листъ, които особно уголѣмяватъ или смаляватъ степеньта на виновностьта. 4) Че по това дѣло е нарушена ст. 808 отъ В. С. П., защото Сѫдътъ не е поставилъ отдѣлни питания за степеньта на участието на всѣкой отъ подсѫдимитѣ. 5) Че по това дѣло сѫ нарушени ст. ст. 772 п. 2 и 773 отъ В. С. П., защото потърпѣвшето отъ престѫплението лице Иванъ Стояновъ, като е участвувало въ дѣлото като гражданский истецъ, не е можало да ся распита като свидѣтель и подъ клѣтва. 6) Че по това дѣло е нарушенъ чл 218 отъ О. Н. З., защото наложеното на подсѫдимитѣ наказание е по-голѣмо отъ колкото имъ ся слѣдва за извършеното отъ тѣхъ престѫпление.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: 1) Законътъ ясно и точно е опредѣлилъ като какви именно лица безусловно немогѫтъ да ся распитатъ по углавни дѣла въ качество на свидѣтели (769, 770, 773 ст. ст. Вр. Сѫд. Правила), а тъй сѫщо, какви лица макаръ и да ся допущатъ като свидѣтели, но въ случай на отводъ отъ странитѣ, ся распитватъ безъ клѣтва (771, 772 ст. ст. Вр. Сѫдебни Правила). Това обстоятелство, че свидѣтелката Пена Цонова е проститутка не е спорѣдъ Закона нито причина за да ся отстрани тя отъ да свидѣтелствува по това дѣло въобще, нито пакъ да ся распита като свидѣтелка безъ клѣтва, а главното е то, че подсѫдимитѣ, както ся види отъ Сѫдебния протоколъ, не предявили отводъ противъ никого отъ свидѣтелитѣ и Сѫдътъ възъ туй основание е опредѣлилъ: да ся распитатъ всичкитѣ свидѣтели както и гражданский истецъ подъ клѣтва. Тѣзи закони, като съставляватъ *исключение* отъ общото, въ 775 ст. Вр. Сѫд. Правила исказано правило

— не могжтъ да ся тълкуватъ *распространително.* Независимо отъ тѣзи съображения по поводъ на това оплакванне, Върховний Кассационенъ Сждъ не може да не искаже: а) достовѣрностьта и вѣроятностьта на свидѣтелскитѣ показания ся оцѣняватъ отъ *вътрѣшното убѣждение* на Сждиитѣ,—слѣдователно, показанието на всякой единъ свидѣтель само по себе нито е *безусловно доказателно,* нито пакъ *безусловно недоказателно*; б) Ако единъ свидѣтель и да ся распита по погрѣшно подъ клѣтва, то тази фактическа погрѣшка е непоправима. Отъ изложенното става явно, че първото оплакване е неоснователно. 2) Съвокупностьта на престжплението, отъ точка зрѣние на углавното право, състои въ туй, че за нѣколко престжпни дѣяния, извършени отъ едно и сжщо лице, да му се наложи *едно общо наказание*, и по този начинъ да ся отстрани, щото подсждимий *да не претърпи отдѣлно, особенно всѣко едно отъ наказанията, опредѣлени за извършенитѣ отъ него престжпления,* а не въ туй, че всичкитѣ извършени отъ това лице престжпления да ся изслѣдватъ и слушатъ съвокупно и *едноврѣменно.* За да ся постигне тази цѣль дава ся пълно право отъ Закона на Сждилищата да суспендиратъ испълнението даже на една влѣзла въ Законна сила присжда, ако Сждилището има предъ видъ, че сжщий подсждимий ся обвинява въ едно друго престжпление, по което още не е издадена влѣзла въ Законна сила присжда. Руссéн. Аппелат. Сждъ можалъ е да разглѣдва това дѣло и безъ да чака разрѣшението на кассационната жалба на подсждимия Христо Московъ по едно *друго* дѣло, стигаше само да суспендира испълнението на тази присжда и да постанови слѣдъ туй една обща присжда, сирѣчь да опредѣли едно *общо за извършенитѣ престжпления наказание.* При постановяванието на една обща присжда по съвъкупностьта на престжпленията, ся пазятъ мѣжду друго и слѣдующитѣ правила: 1-о) Отъ двѣ и повече *еднородни* наказания налага ся по-голѣмото и то въ най-голѣмиятъ му размѣръ (Macximum); 2-о) При *разнородни* наказания на пр. окови и затворъ — налага ся *по-тѣжкото*, което поглъща ео—ipхо отъ само себе по-лекото наказание (poena major absorbet poenam minorem); 3-о) За да ся упазятъ горнитѣ двѣ правила, необходимо е Сждилищата да ся придържатъ о най-правилната форма, а именно: да опре-

дѣлятъ наказание особно за всѣкое едно отъ извършенитѣ престжпни дѣяния, а сетнѣ да опредѣлятъ и *общото* по съвъкупностьта наказание; 4-о) При опредѣлението тяжестьта на наказанията, сждилищата иматъ да ся ржководятъ отъ 3, 4 и 5 членъ отъ Отоманский Наказателенъ Законъ и 1 чл. отъ Устава за Наказанията (152 ст. п. 1-й Улож. о Наказанияхъ; § 74 отъ Обще-Герман. Наказателенъ Законъ отъ 1871 и 1876 г., 35 чл. отъ Австрийский Наказ. Законъ 1852 г. и 365 art. du Code d'Instruc. Crim.) Отъ изложенното става явно, че второто оплакване е неоснователно. 3-о) Нееднократно вече е раяснявано мѣжду прочемъ въ рѣшенията (рѣшение №. 98, 1885 год., рѣшение №. 74, 1884 год.), че поставение отдѣлни въпроси както за степеньта на виновностьта на всякого отъ подсждимитѣ, тъй и за такива обстоятелства, които особно уголѣмяватъ или смаляватъ степеньта на виновностьта — не могатъ да иматъ никакво практическо за подсждимитѣ значение и че съ непоставение на такива въпроси въ нищо не ся нарушаватъ нито интереситѣ, нито правдинитѣ на подсждимитѣ, а, слѣдователно и съ непоставение на подобни въпроси, не ся нарушаватъ 806 и 808 ст. ст. Вр. Сжд. Правила. Отъ изложенното става явно, че третето и четвьртото оплаквания сж неоснователни. 4-о) Потърпѣвшия по настоящето дѣло Иванъ Стояновъ е помѣстенъ въ списъка, съставенъ отъ Прокурорский Надзоръ, въ числото на свидѣтелитѣ и той като такъвъ, безусловно, възъ основание на 766 ст. Вр. Сжд. Правила, трѣбва да ся распита. Отъ смисълътъ на 772 ст. п. 1-й Вр. Сжд. Правила, ясно излиза слѣдующето положение, че пострадалото отъ престжплението лице ся испитва като свидѣтель *безъ клѣтва*, ако има предявенъ срѣщу него отводъ, макаръ то и да не участвува въ дѣлото като граждански истецъ, съ други думи, и да не участвува пострадалото лице, като граждански истецъ, а да фигурира само като свидѣтель, призовано отъ Прокурорский Надзоръ, пакъ това неучастие въ дѣлото не лишава подсждимитѣ и не намалява правото имъ да искатъ тѣ, щото пострадалото лице да ся распита като свидѣтель, *безъ клѣтва*, но отъ сжщата 772 ст. п. 1-й Вр. Сжд. Правила никакъ не слѣдва, че пострадалото лице, което взима въ дѣлото участие, като граждански истецъ, не може да ся распитва като свидѣтель.

Нееднократно вече е разрѣшавано, че участието на пострадалото отъ престжплението лице въ дѣлото, въ качество на граждански истецъ, никакъ не може да бжде законна причина за да ся не распита това лице по сжщото дѣло като свидѣтель. Колкото до 773 ст. Врѣм. Сжд. Правила, дѣто забранява да ся распитва въ качество на свидѣтель едно такова лице, което фигурира въ сжщото дѣло като *повѣренникъ* на гражданский истецъ — никакъ то не ся отнася до самиятъ гражданский истецъ, който подлѣжи да ся распита като свидѣтель по реда, показанъ въ 772 ст. отъ Врѣм. Сжд. Правила. Отъ изложенното става явно, че петото оплакваание сжщо е неоснователно. 5-о) За да ся приспособи 218 чл. алинея 1 отъ Отоманский Наказ. Законъ, трѣбва безъ друго да ся констатира: 1-о) Че кражбата е станала нощно време; 2-о) Че кражбата е извършена отъ двама или повече души заедно и 3) Насилие. Щомъ единъ отъ тѣзи признаци липсува, не може да ся приспособи нито първата, нито втората алинея отъ сжщий чл. на Отоман. Наказателенъ Законъ, а пъкъ извѣстно е, че всѣки единъ признакъ трѣбва да ся констатира съ думитѣ на закона, за да не остава никакво съмнѣние върху дѣйствителностьта и истинностьта на извѣстния фактъ. Аппелативний Сждъ е констатиралъ, че кражбата е извършена отъ двамата подсждими Христо Московъ и Рафаилъ Х. Доссевъ съ думитѣ: „Ограбили му (Ивана Стояновъ) 1650 гроша." Констатиралъ е и насилието споредъ 2-а алинея на 218 чл. съ думитѣ: „нанесли му побой и рани въ сжщото врѣме," но не е констатиралъ единия отъ сжщественнитѣ признаци, предвидени отъ 218 чл. Отоман. Наказателенъ Законъ, а именно, *че кражбата е станала нощно врѣме*, защото отъ думитѣ: „на 5—6 Априлий" може да ся подразумѣва едно цѣло *денонощие*, отъ 24 часа, което не искючава предположение, че кражбата е станала сутрень, денемъ или вечерь. Отъ изложенното става явно, че Аппелативний Сждъ, като не е констатиралъ този признакъ, не е ималъ право и да приспособява 218 чл. ал. I отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Слѣдователно, шестото оплакваание е основателно.

Водимъ отъ всичко горѣизложенно, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присждата на Руссенскиятъ Аппелативенъ Сждъ отъ 19-й Ноемврий 1885 год.

№ 317, защото е нарушенъ чл. 218-й отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, съ силата на ст. 11 п. 1-й отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, да ся отмѣни, и дѣлото, за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, възъ основание чл. 29-й отъ Допълнението към Врѣмен. Сѫдебниц Правила, да ся испрати въ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 116

Г. София, 12-ий Априлий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на вторий Априлий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Неновичь углавно дѣло № 105, по описътъ на Реджебъ Кара Хюсеиновъ, изъ с. Евросъ-Кечилеръ, Османъ-Пазарска Околия, Шумненско Окрѫжие, осѫденъ на три години тъмниченъ затворъ за подкупување Шерифа и Беляла Мустафови да лѫжесвидѣтелствуватъ по едно негово гражданско дѣло съ Сали Ибишевъ, изъ село Кара-Чулераиларъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурорский Надзоръ при Шумненский Окр. Сѫдъ съ обвинителенъ актъ отъ 19 Юний 1884 год. предалъ подъ Сѫдъ съ участието на сѫдѣбни засѣдатели, мѣжду други и Реджебъ Кара Хюсеиновъ по обвинението му въ това, че е далъ пари на двамата свидѣтели: Шерифъ Мустафовъ и Белялъ Мустафовъ, за да свидѣтелствуватъ лѫжовно по едно негово гражданско дѣло—престѫпление, предвидено въ чл. 71 отъ Отом. Наказ. Законъ. Шумненский Окр. Сѫдъ, разглѣдалъ дѣлото и съ присѫдата си отъ 19 Септемврий 1884 год. № 109, на основание чл. чл. 68, 71 и 210 отъ Отом. Наказ. Законъ опредѣлилъ: „Признава за виновенъ Реджебъ Кара Хюсениовъ въ подкупвание Шерифа Мустафовъ и

Беляла Мустафовъ да лъжесвидѣтелствуватъ, че ималъ да взима отъ Сали Ибишевъ четири лири турски и шесть срѣбърни рубли и за това му прѣстѫпление осѫжда го на три годишенъ тъмниченъ затворъ и да плати възнаграждение по четире лева на тримата свидѣтели.“ По въззивната жалба на подсѫдимия, дѣлото се разглѣдало и отъ Руссенский Аппелат. Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1-о) „Виновенъ ли е подсѫдимий Реджебъ Кара Хюсеиновъ, изъ село Ефрасъ Кечилеръ, Османъ-Пазарска Околия въ това, че на 12 Октомврий 1883 год. е подкупилъ съселянитѣ си Шерифъ Мустафовъ за половина турска лира и Белияла Мустафовъ за петь срѣбърни рубли за да лъжесвидѣтелствуватъ въ негова полза противъ Сали Ибишевъ по гражданското му дѣло съ послѣдния за 4 лири турски и 6 срѣбърни рубли, разглѣдано въ Османъ-Пазарский Мировий Сѫдия?“—„Да, виновенъ.“ 2-о) „Ако подсѫдимий е виновенъ въ престѫплението, указано въ първий въпросъ, то подъ кой членъ отъ Отом. Наказ. Законъ да се подведе това негово престѫпление и въ какъвъ размѣръ да му се наложи наказание?“ — „Подъ чл. чл. 68, 71 и 210 отъ Отом. Наказат. Законъ и въ размѣръ на три години затворъ въ крѣпость, но съгласно съ чл. 885 отъ Врѣмен. Сѫд. Правила да си остане при наказанието наложено отъ първостепенното Сѫдилище“ — съ присѫдата си отъ 8 Юлий 1885 г. № 208 на основание чл. чл. 68, 71 и 210 отъ Отом. Наказ. Законъ, потвърдилъ напълно присѫдата на Шумненский Окрѫж. Сѫдъ. Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, подсѫдимия ся оплаква: 1-о) Че по това дѣло Руссенский Аппелат. Сѫдъ е нарушилъ ст. 873 отъ Врѣм. Сѫд. Правила, защото въпреки изричното му настояване да го призове Сѫдътъ заедно съ показанитѣ въ аппелативната му жалба свидѣтели при разглѣждание на дѣлото му не го призовалъ и то бѣзъ всѣко законно основание; 2-о) Че къмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 210 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Спорѣдъ както е разяснено вече отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ (рѣшение отъ 15-й Мартъ 1886 год. № 80, по дѣлото на Хасана Ахмедовъ Базакчи)

съображенията на Аппелативнитѣ Сждилища, съ които тѣ признаватъ, че призованието на странитѣ, свидѣтелитѣ или вѣщи людие е необходимо или не, или че за удовлетворение на молбата се срѣщатъ какви-годѣ препятствия, не подлѣжатъ на никакъвъ другъ контролъ, защото тѣзи съображения, като сж базирани възъ *фактически* данни, възъ *обстоятелства на дѣлото*, неподлѣжатъ естественно, възъ основание на чл. 5 отъ Сждоустройството, на контролъ и обсжждание отъ страна на Върховний Кассационенъ Сждъ. Но спорѣдъ 873 ст. отъ Врѣм. Сжд. Правила, второстепеннитѣ Сждилища нѣматъ право да отказватъ въ молбата за призоваванието на посоченитѣ свидѣтели безъ *да обсжждатъ*, до колко тази молба е *уважителна* и *безъ да посочатъ* както причината на отказътъ си, тъй и на сжществующитѣ препятствия за удовлетворението на молбата. Отъ формална страна тѣ сж длъжни *да влѣзатъ въ оцѣнение* да ли молбата на подсждимитѣ подлѣжи на удовлетворение и да ли сжществуватъ какви годѣ прѣпятствия за удовлетворение на молбата, щомъ е уважителна тя; съ други думи, отъ формална страна второстепеннитѣ Сждилища сж задължени да влѣзатъ *въ оцѣнение на молбата на подсждимитѣ по въпроса за призоваване на странитѣ, свидѣтели или свѣдующи людие и да се произнесятъ върху този въпросъ, като придружятъ опредѣлението си, безъ друго съ слѣдуемитѣ по сжществото му мотиви*, инъкъ подсждимитѣ ще бждатъ произволно лишавани отъ едно сжщественно срѣдство за защитата си при слушанието на дѣлото имъ въ второстепенното Сждилище. Въ дадения случай, подсждимия въ въззивната си жалба изрично моли да се призоватъ слѣдующитѣ свидѣтели: Османъ Дели Ахмедовъ, Якубъ Османовъ, Реджебъ Хюсеиновъ и Мустафа Ахмедовъ. Аппелативний Сждъ съ постановлението си отъ 6 Май 1885 год. № 230, като изслуша заключението на Помощникъ Прокурора, постановилъ: „съгласно съ ст. 873 отъ Врѣм. Сжд. Правила, да се назначи дѣлото за разглѣждание на 24 Юний 1885 год., часа *по 9 предъ пладнѣ*, безъ призованието на странитѣ." Това опредѣление не само че не посочва да ли Аппелативния Сждъ ся е произнесълъ върху молбата на подсждимия за да се призоватъ свидѣтелитѣ, нъ не посочва и да ли той е ималъ *прѣдъ видъ тази молба* въ распорѣдителното си засѣдание когато е разглѣдвалъ предварително дѣлото, спорѣдъ 873 ст. отъ

Врѣм. Сжд. Правила. Съ други думи, Аппелативния Сждъ отъ формална страна съвсѣмъ е игнориралъ молбата на подсждимия за призоваванито на свидѣтелитѣ. Освѣнъ това, издаденото отъ него опредѣленне за разглѣждание на дѣлото, въ отсжтствието на странитѣ, не е придружено съ никакви мотиви. Отъ горѣизложеното става явно, че Аппелативния Сждъ е нарушилъ ст. 873 отъ Врѣм. Сжд. Правила, и че това нарушение въ дадения случай е сжщественно. 2-о) Спорѣдъ 210 чл. отъ Отом. Наказат. Законъ който гласи: „който лжжесвидѣтелствува и е взелъ пари за това, плаща двойно взетото количество; при туй, този, който е взелъ както и този, който е далъ паритѣ, осжжда се на наказанията на взятко-приемачи и взятко-давачи.“ Подкупванието свидѣтели за да лжжесвидѣтелствуватъ, става престжпно, слѣдователно и наказуемо, *само тогази, когато подкупения свидетель е извършилъ лжжесвидѣтелство*, или съ други думи, подкупуванието на свидѣтели за да лжжесвидѣтелствуватъ е наказуемо само, когато е за едно *дѣйствително извършено лжжесвидѣтелствувание.* Отъ горѣизложеното става явно, че за да се приложи 210 чл. отъ Отом. Наказат. Законъ върху онѣзи, които сж подкупвали свидѣтели, трѣбва да е констатирано, *че дѣйствително* подкупенитѣ свидѣтели сж извършили лжжесвидѣтелствуванието. Слѣдователно безъ констатирането на този сжщественъ признакъ на помѣтжтото престжпление, приложението на казания членъ неможе да бжде правилно. Отъ въпросния листъ на Руссенский Аппелативенъ Сждъ се вижда, че Аппел. Сждъ е констатиралъ само, че обвиняемия Реджебъ Кара Хюсеиновъ е подкупилъ съселенитѣ си Шерифа и Белияла Мустафови, за да лжжесвидѣтелствуватъ въ негова полза, нъ не призналъ, *че тѣ дѣйствително сж извършили лжжесвидѣтелствуванието* за което сж били подкупени, съ други думи, Аппелативния Сждъ е приложилъ къмъ дѣянието на обвиняемия 210 чл. отъ Отом. Наказ. Законъ, безъ да е констатиралъ най сжщественния признакъ на това дѣяние, а именно, че лжжесвидѣтелствувание е станало, е извършенно. Слѣдователно, оплакванието на подсждимия по този въпросъ е основателно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присждата на Руссенский Аппелативенъ Сждъ отъ 8 Ю-

лий 1885 год. №. 208, защото неправилно е приспособенъ чл. 210 отъ Отом. Наказ. Законъ и защото е нарушена ст. 873 отъ Врѣм. Сѫд. Правила, съ силата на ст. 11 п. 1 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, да се отмѣни и дѣлото, за ново разглѣждание отъ другъ съставъ да се испроводи въ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 117

Г. София, 12-ий Априлий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховнии Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на вторий Априлий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членьтъ Неновичь углавно дѣло №. 106, по описъть на Георги Пьрвановъ, изъ село Кацамуница (Плѣвненско), осѫденъ на четири мѣсеца затворъ за наранавание Киро Кирковъ, отъ село Марашки—Трьстеникъ, сѫщо Окрѫжие.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурорский Надворъ при Плѣвненский Окрѫж. Сѫдъ, съ обвинителенъ актъ, отъ 27 Юний 1884 год. предалъ подъ сѫдъ, безъ участието на сѫдебни засѣдатели, Георги Първановъ по обвиненето му въ нараняване Кира Кировъ—престѫпление, предвидено въ чл. 178 отъ Отом. Наказ. Законъ. Плѣвненский Окрѫж. Сѫдъ, разглѣдалъ дѣлото и съ присѫдата си отъ 20 Септемврий 1884 год. Н-о 125, на основание чл. 178 отъ Отоман. Наказ. Законъ, осѫдилъ го на четири мѣсеца затворъ. По аппелативна жалба на подсѫдимий, дѣлото ся разглѣдало и отъ Руссенский Аппелат. Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1-о) „Виновенъ ли е подсѫдимий Георги Първановъ, отъ село Кацамуница, Плѣвненско Окрѫжие, въ това, че на 21 Май 1884 год. прѣзъ деня, е наранилъ съ

тоягата си Кира Кирова, изъ село Марашки—Трьстеникъ, когато е пасалъ говедата си въ Демиркьойскй суватлъкъ, отъ което нараняване пострадавший е боледувалъ повече отъ 20 дни?" — „Да, виновенъ." 2-о) „Правилно ли е наложено на подсждимия наказанието му отъ първостепенното Сждилище?" — „Да, правилно" — съ присждата си отъ 28 Юний 1885 год. № 191, на основание чл. 178 отъ Отом. Наказ. Законъ, потвърдилъ напълно присждата на Плѣвненский Окржж. Сждъ. Въ подадената си срѣщу тая присжда кассационна жалба, подсждимия мѣжду другитѣ ся оплаква, че Сждилищата по сжщество не склонили странитѣ на миръ, а отъ страна на потърпѣвшия Киро Кировъ е постжпило заявление съ дата 3-й Юлий 1885 год., завѣрено отъ общината, че ся е спогодилъ съ подсждимия и че желае да се прекрати дѣлото.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Спорѣдъ вторий членъ отъ Допълнението къмъ Отом. Наказ. Законъ отъ 17 Януарий 1885 г. и предвиденитѣ въ 178 чл. отъ Отом. Наказ. Законъ престжпления не се преслѣдватъ, *ако потърпѣвшото лице се помири съ обвиняемия.* Прекратяването на дѣлото по този родъ, когато е послѣдвало примирение, може да става въ всѣко положение на дѣлата до испълнението имъ. Отъ производството на дѣлото, а именно, отъ спогодителното отъ 3 Юлий 1885 год., завѣрено отъ Общината, ся вижда, че потърпѣвшото лице Киро Кировъ дѣйствително ся е премирилъ съ подсждимия, слѣдователно, и по-нататашното преслѣдвание на дѣлото би противорѣчило на 2 чл. отъ Допълнението къмъ Отоманский Наказателенъ Законъ, утвърдено на 22-й Януарий 1885 год. указъ № 11.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Настоящето дѣло, възъ основание чл. 2-й отъ Допълнението къмъ Отоманский Наказателенъ Законъ, потвърденъ на 17 Януарий 1885 год. да се прекрати.

РѢШЕНИЕ № 118

Г. София, 12-ий Априлий 1886 година.

Углавно дѣло № 107 по описътъ на Еленско-поданний Георги Маноларо, отъ г. Руссе, осжденъ на 100 лева глоба за търгувание съ спиртни питиета безъ патентъ. Кассационната жалба на Георгия Маноларо оставена безъ разглѣждание по силата на чл. 5 отъ Сждоустройството. (Глѣдай мотивитѣ на рѣшения подъ №. №. 3 и 10).

РѢШЕНИЕ № 119

Гр. София, 19-ий Априлий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление на осмий Априлий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сждебно засѣдание въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Пеновичъ и Стефанъ Зографский при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присжтствието на Прокурорътъ Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло Н-о 115, по описътъ на Никола Димитровъ Караджа, изъ гр. София, осжденъ да плати глоба шесть турски лири за продавание изъ кръчмата си спиртни питиета на дребно, безъ да е ималъ надлеженъ патентъ.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Соф. Окр. Сждъ съ присждата си отъ 30 Ноемврий 1884 г. №. 194, слѣдъ като призналъ подсждимия Н. Димитровъ за виновенъ въ това, че той е продавалъ презъ второто шестмѣсечие на 1884 година спиртни питиета отъ мѣстно произведение на дребно въ питие-продавницата си, находяща ся въ Шейтанъ Чаршия подъ №. 1027, безъ да е билъ снабденъ предварително съ нуждниятъ за това позволителенъ патентъ, въвъ основание на чл. 12 отъ Наказателнитѣ Распореждания за нарушение на Табачния и Питейния Уставъ, осждилъ го да заплати 6 лири турски глоба. По въззивна жалба, дѣ-

лото ся е разглѣдало отъ Соф. Аппел. Сѫдъ, който, слѣдъ като го призналъ за виновенъ въ това, че презъ второто шестмѣсечие на 1884 год. е продавалъ изъ кръчмата си спиртни пития на дребно безъ да е ималъ надлѣжния за това патентъ — съ присѫдата си отъ 28 Май 1885 год. № 72, подтвърдилъ присѫдата на Окр. Сѫдъ. Срѣщу присѫдата на Аппелативний Сѫдъ, подсѫдимия подава кассационна жалба, въ която като говори по сѫщество на дѣлото, посочва че сѫ нарушени ст. ст. 108, 111 п. 2, 113, 114, 115 заб. 1 и 2 и 117 отъ Врѣм. Уставъ за Сбора отъ Питиетата, безъ да посочва обаче въ какво именно тѣ сѫ нарушени.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши дѣлото взе въ съображение: Софийския Аппелат. Сѫдъ, както по горѣ е казано, е призналъ подсѫдимиятъ за виновенъ въ това, че презъ второто шестмѣсечие на 1884 год. е продавалъ изъ кръчмата си спиртни пития на дребно, безъ да е ималъ надлѣжния за това патентъ. А при тъй констатирано както престѫплението, така и виновностьта на подсѫдимия — оплакванието на подсѫдимия ся представлява като голословно и слѣдователно—неосновательно.

Водимъ отъ това съображение, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Никола Димитровъ срѣщу присѫдата на Соф. Аппелат. Сѫдъ отъ 28 Мая 1885 година № 72, съ силата на ст. 11 отъ Учреж. на Върхов. Сѫдъ, като неосновательна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 120

Г. София, 19-ий Априлий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на осмий Априлий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно заседание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ,

слуша доложеното отъ Председательтъ углавно дело № 116, по описътъ на Австро Унгарский поданникъ Мартинъ Ковачъ, живущъ въ гр. София, осжденъ на сто лева глоба, и седемдесеть и петь лева стойностьта на шесть-мѣсеченъ патентъ за продавание изъ кръчмата си спиртни питиета безъ да еималъ патентъ.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Софийский Окр. Сждъ съ присждата си отъ 30-й Ноемврий 1884 година № 193, слѣдъ като призналъ Мартинъ Ковачъ, Австро-Унганский подданникъ, за виновенъ въ това, че въ първото шестьмѣсечие отъ настоящата 84 год. е продавалъ спиртни пития отъ мѣстно произвѣдение въ гостинницата си подъ № 91 на Възнесенската улица, безъ да е билъ снабденъ съ нужднийтъ за това патентъ, възъ основание на чл. 12 отъ Наказателнитѣ Распореждания за нарушение на Табачния и Питейния Уставъ, осждилъ го на глоба 5 лири турски и 75 лева стойностьта на $^1/_2$ годишния патентъ за първото полугодие на 1884 год. По въззивна жалба на подсждимиятъ, дѣлото ся е разглѣдало отъ Софийский Апелативенъ Сждъ, който, слѣдъ като призналъ подсждимия Мартинъ Ковачь за виновенъ въ това, че прѣзъ мѣсецъ Априлий 1884 год. е продавалъ изъ кръчмата си спиртни пития безъ да е ималъ надлѣжний за това патентъ, — съ присждата си отъ 14-й Май 1884 г. № 71, измѣнилъ присждата на Окржжний Сждъ, като го осждилъ да заплати въ полза на Държавното съкровище 100 лева глоба и 75 лева, стойностьта на шесть-мѣсечния патентъ. Срѣщу присждата на Аппелативний Сждъ, подсждимия подава кассационна жалба въ която изсказва: че по това дѣло е нарушена ст. 532 отъ Врѣменнитѣ Сждебни Правила, защото Сждътъ неправилно нему отдалъ това престжпление.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Както Окр. Сждъ, тъй и Аппелат. Сждъ сж признали, че именно той, подсждимия Мартинъ Ковачь, а *не нѣкое друго лице* е виновно въ това, че прѣзъ мѣсецъ Априлий 1884 год. е продавалъ изъ кръчмата си спиртни пития, безъ да е ималъ надлѣжния за това патентъ. А при такива обстоятелства, оплакването му за

нарушение 532 ст. Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила, нѣма си мѣстото и ся представлява като голословно, а слѣдователно и неоснователно.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Мартина Ковачь, срѣщу присѫдата на Соф. Аппелативенъ Сѫдъ отъ 28-й Мая 1885 г. № 71, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 121

Г. София, 19-ий Априлий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на осмий Априлий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Неновичь углавно дѣло № 117, по описътъ, на Хаджи Христо Михайловъ Караманли, отъ гр. София, осѫденъ на глоба шесть турски лири и 25 лева патентно право за продавание изъ кръчмата си спиртни питиета безъ да е ималь за това надлѣженъ патентъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: По прѣдложението на Прокурорския Надзоръ при Софийский Окрѫженъ Сѫдъ, ся възбудило предъ Софийский Окрѫженъ Сѫдъ углавно преслѣдвание срѣщу Х. Христо Михайловъ Караманли по обвинението му въ продавание спиртни питиета безъ патентъ. Соф. Окр. Сѫдъ разглѣдалъ дѣлото и съ присѫдата си отъ 10-ий Декемврий 1884 год. № 201, на основание чл. 12 отъ Наказат. Распорѣждания, приспособени за Табачния и Питейния Уставъ, осѫдилъ Хаджи Христо Михайловъ Караманли на 6 лири турски глоба и 25 лева патентно право. По въззивната жалба на подсѫдимия, дѣ-

лото ся разглѣдало и отъ Софийский Аппелативенъ Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующия по сѫществото му въпросъ: — „Виновенъ ли е подсѫдимия Х. Христо Михайловъ въ това, че презъ второто полугодие презъ 1884 год. е продавалъ изъ кръчмата си спиртни пития безъ да е ималъ надлѣжния за това патентъ?" — „Да" — съ присѫдата си отъ 30-ий Май 1885 год. № 76 на основание чл. 12 отъ Наказ. Распорѣжд., приспособени за Табачния и Питейния Уставъ, подтвърдилъ присѫдата на Соф. Окр. Сѫдъ. Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, подсѫдимия Х. Христо Михайловъ Караманли ся оплаква: 1-о) Че по това дѣло сѫ нарушени ст. ст. 705 и 734 отъ Врѣм. Сѫд. Правила, защото Сѫдътъ го е призовалъ въ засѣданието си съ повѣстката си на 10 часа, а е отворилъ засѣданието си по-рано на 9 часа и 50 минути и по този начинъ, като е разглѣдалъ дѣлото му въ неговото отсѫтствие, лишилъ го отъ възможность да ся защити предъ Аппелативний Сѫдъ; и 2-о) Че Аппелативний Сѫдъ е нарушилъ ст. 532 отъ Врѣмен. Сѫд. Правила, защото отвѣтственно лице не е той, а трѣбваше да бѫде Хараламппий Генковъ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Призоваванието на странитѣ въ втората инстанция и разглѣжданието на дѣлата имъ въ тѣхно отсѫтствие, макаръ и да зависи напълно отъ Сѫдилищата, които по аппелативенъ рѣдъ разглѣждатъ дѣлата, нъ съ това на послѣднитѣ не се предоставя и *неограниченното* право да разглѣждатъ дѣлата въ отсѫтствието на странитѣ и тогази, когато странитѣ сѫ били призовавани отъ Сѫдилищата и *само по вината на самитѣ Сѫдилища не сѫ могли да присѫтствуватъ при разглѣждание на дѣлата имъ.* Слѣдователно, неизвѣстяванието на странитѣ (когато е постановено за призоваванието имъ) за деньтъ и часътъ, означени за слушание на дѣлото, или пакъ допущанието докладътъ и разглѣжданието на дѣлото *прѣди* означенния въ призовкитѣ на странитѣ срокъ — противорѣчи на точния и ясния смисълъ на 873 ст. Врѣм. Сѫд. Правила, тъй като чрезъ подобни дѣйствия само Сѫдилището въвѣжда въ заблуждение странитѣ, относително врѣмето, назначено за разглѣжданието на дѣлото имъ и ги

лишава отъ възможностьта да си представятъ доказателствата за оправданието си, т. е. само Сѫдилището лишава странитѣ отъ най-сѫщественната гаранция на правосѫдието. Отъ производството на настоящето дѣло, а именно: отъ призовката на Софийский Аппелат. Сѫдъ подъ № 501, ся вижда, че подсѫдимия Х. Христо Михайловъ Караманли е билъ призованъ, да ся яви въ Сѫдътъ на 16-ий Маий 1885 год. *часътъ въ десять предъ обѣдъ*; а отъ протоколътъ на сѫщий Сѫдъ се вижда, че дѣлото на Х. Христо Михайловъ Караманли е разглѣдано на 16-ий Май 1885 година *часътъ на девятъ и половина прѣдъ обѣдъ* т. е. не въ означеното въ призовката врѣме, а по рано. Отъ горѣизложеното става явно, че въ даденний случай е нарушена 873 ст. Вр. Сѫд. Правила и нарушението е сѫществено. Слѣдователно оплакванието на подсѫдимия, Хаджи Христо Михайловъ Караманли по този въпросъ е основателно. 2-о) Отъ цѣлото производство, на дѣлото, както въ първата, тъй и втората инстанции, ся вижда, че сѫщия този, Х. Христо Михайловъ Караманли (а не нѣкое друго лице) е билъ предаденъ подъ сѫдъ, че той е билъ сѫденъ и че сѫщия той е припознатъ отъ Соф. Аппелативенъ Сѫдъ за виновенъ въ продавание изъ кръчмата си спиртни питиета безъ патентъ, слѣдователно оплакванието на кассатора по втория въпросъ е неосновательно.

На основание гореизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върх. Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Софийский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 16-й Маий 1885 год. № 76, защото е нарушена 873 ст. отъ Вр. Сѫд. Правила съ силата на ст. 11 п. 1 отъ Учреж. на Върхов. Сѫдъ, да ся отмѣни и дѣлото, за ново разглѣждание отъ другъ съставъ да ся испроводи въ Соф. Аппелат. Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 122

Гр. София, 19-ий Априлий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на осмий Априлий хилядо осемсто-

тинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичъ, углавно дѣло № 118 по описътъ на Григорий Костовъ, отъ г. София, осѫденъ на два мѣсеца затворъ за кражба на 76 лева и 67 стот. отъ Трьнската Земледѣлческа Касса.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурорския Надзоръ при Софийский Окрѫженъ Сѫдъ съ обвинителенъ актъ отъ 25-й Априлий 1884 год. предалъ подъ Сѫдъ, безъ участието на сѫдебни засѣдатели, Григорий Костовъ по обвинението му въ окрадвание 76 лева и 67 стот. отъ ковчега на Трьнската Сиротска Касса посрѣдствомъ подбирание на сьотвѣтствующъ ключь — престѫпление, предвидено въ чл. 228 алинея 1-ва отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Вслѣдствие откриванието на Трьнския Окр. Сѫдъ, преди дѣлото да бѫде разрѣшено, разглѣжданието му станало отъ Трьнския Окрѫженъ Сѫдъ, който съ присѫдата си отъ 23 Октомврий 1884 год. № 28, на основание чл. 228 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, осѫдилъ Григоря Костовъ на три мѣсяченъ тъмниченъ затворъ. По възвивната жалба на подсѫдимия, дѣлото ся разглѣдало и отъ Софийский Аппелативенъ Сѫдъ, който слѣдъ като е разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1-о) „Виновенъ ли е подсѫдимия Григоръ Костовъ въ това, че на 9-й Априлий 1883 год. е открадналъ изъ сандѫкътъ на Трьнската Земледѣлческа Касса 76 лева и 67 стот.?“—„Да“. 2-о) „Доказано ли е, че подсѫдимия е подправилъ нарочно ключь, за да извърши кражбата?“—„Не“. 3-о) „Правилно ли е приспособенъ чл. 228 отъ Наказателний Законъ?“—„Не, а трѣбва да му ся приспособи чл. 127 и 128 п. 6 отъ Устава за Наказанията, налагаеми отъ Мировитѣ Сѫдий“ — съ присѫдата си отъ 21-ий Май 1885 год. № 64, на основание чл. чл. 127 и 128 п. 6 отъ Устава за Наказанията, които Мировитѣ Сѫдии могѫтъ да налагатъ, опредѣлилъ: Измѣнява присѫдата на Трьнския Окрѫженъ Сѫдъ отъ 23 Октомвр. 1884 год. така: Осѫжда Григоря Костовъ, родомъ отъ градъ Велесъ, живущъ въ

градъ София на два мѣсяци тъмниченъ затворъ и да внесе въ Сиротската Касса 76 лева и 67 стот. Въ подадената си срѣщу тая присѫда на Софийский Аппелативенъ Сѫдъ кассационна жалба, подсѫдимия Григоръ Костовъ ся оплаква, че по това дѣло неправилно ся распитани въ качество на свидѣтели подъ клѣтва: Петричевъ, Георги Недѣлевъ, Никола Попповъ и Иванчо Тричковъ Люлинъ, защото първия е Кассиеръ при сѫщата Касса, втория Писарь, третия Стражаръ, а четвъртия Разсиленъ при сѫщата Касса.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: Отъ производството на дѣлото (листове 38—41 първостепенното производство) ся вижда, че подсѫдимия, като е присѫтствувалъ при слушанието на дѣлото, е заявилъ отводъ само срѣщу свидѣтелитѣ Петричевъ и Иванъ Тричковъ Люлинъ, а не и срѣщу свидѣтелитѣ: Георги Недѣлевъ и Никола Попповъ и че Окрѫжний Сѫдъ, слѣдъ като е изслушалъ заявленията на подсѫдимия и заключението на Прокурора по въпроса за отвода противъ свидѣтелитѣ е опредѣлилъ: „сидѣтелитѣ: Димо Петричевъ, Иванъ Тричковъ Люлинъ, Никола Поппович, Георги Недѣлевъ и пр. да ся распитатъ съгласно ст. 775 отъ Врѣменнитѣ Сѫд. Правила, слѣдъ като положатъ установената за това клѣтва въ ст. 777 отъ Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила, а отводътъ на подсѫдимия Григоръ Костовъ противъ свидѣтелитѣ Димо Петричевъ и Иванъ Тричковъ Люлинъ, да ся остави безъ движение, като неосновенъ". Сѫщо тъй отъ производството на дѣлото ся вижда, че подсѫдимия Костовъ нито въ аппелативната си жалба, нито въ сѫдебното засѣдание при разглѣждание дѣлото му въ Аппелативния Сѫдъ, е заявилъ неудоволствие противъ разрѣшения отъ Окрѫж. Сѫдъ отводъ срѣщу свидѣтелитѣ Петричевъ и Тричковъ. Отъ горѣизложенното става явно: а) Че подсѫдимия е заявявалъ отводъ само срѣщу свидѣтелитѣ Петричевъ и Тричковъ, а не и срѣщу свидѣтелитѣ Недѣлевъ и Попповъ, б) че този отводъ е билъ разрѣшенъ отрицателно отъ Трънския Окр. Сѫдъ и в) че срѣщу опредѣлението на Сѫдътъ по въпросътъ за отвода подсѫдимия не ся е оплаквалъ нито въ аппелативната си жалба, нито пъкъ предъ Аппелативний Сѫдъ въ сѫдебното засѣдание по дѣ-

лото му. Но най главното, посоченитѣ отъ кассатора причини като не ся предвиждатъ отъ Закона, не могжтъ да бждатъ основание нито да не ся распитатъ тѣзи лица като свидѣтели въобще, нито пъкъ за да ся не распитатъ тѣ като такива безъ клѣтва (769—776 ст. Врѣмен. Сжд. Правила). Слѣдователно, оплакванието на подсждимия Григоръ Костовъ е неосновательно.

На основание горѣизложеннитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Григора Костовъ срѣщу присждата на Софийский Апелативенъ Сждъ отъ 21 Мая 1885 година №. 64, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ №123

Гр. София, 19-ий Априлий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на осмий Априлий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присжтствието на Прокурорътъ Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски углавно дѣло №. 119, по описътъ на Билялъ Ашаровъ, Али Биляловъ и Байрамъ Куртишовъ, отъ г. София, осждени: първитѣ двама по на една година затворъ, а послѣдния на осемь мѣсеца, за кражба на четири вола.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурорский Надзоръ при Софийский Окр. Сждъ съ обвинителенъ актъ, отъ 27 Ноемврий 1883 год. прѣдалъ на сждъ, безъ участието на сждебни засѣдатели, Билалъ Яшаровъ, Алия Биляловъ и Байрама Куртишевъ по обвинението имъ въ крадение едъръ добитъкъ — прѣстжпление, прѣдвидено въ чл. чл. 224 и 230 отъ Отом. Наказ. Законъ. Софийский Окржженъ Сждъ, разглѣдалъ дѣлото и съ присждата си отъ 2 Яну-

арий 1885 год. № 226, на основание чл. 224 отъ Отом. Наказ. Законъ, осждилъ ги — първитѣ двама по на едногодишенъ, а послѣдния, на осемь-мѣсеченъ тъмниченъ затворъ. По възвивната жалба на подсждимитѣ, дѣлото ся разглѣдало и отъ Софийский Аппелативенъ Сждъ, който, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото му въпроси: 1) „Виновенъ ли е подсждимия Билялъ Яшаровъ въ това, че на 9-й Септемврий 1882 год., прѣзъ нощьта, заедно съ Байрямъ Куртишовъ е откраднэлъ изъ дърварския пазаръ 4 вола, принадлѣжащи на Цвѣтанъ Николовъ, изъ с. Гурубляне и на Стоянка Колева, изъ с. Вакарелъ?" — „Да". 2) „Виновенъ ли е подсждимия Байрамъ Куртишовъ въ това, че на 9-й Септемврий 1882 год., наедно съ Билялъ Яшаровъ откраднэлъ 4 вола, описани по горѣ?" — „Да". 3) „Виновенъ ли е подсждимия Билялъ Яшаровъ въ това, че на 7 Юлий 1883 год. заедно съ сина си Али Биляловъ е откраднэлъ 2 вола, принадлѣжащи на Петръ Пешовъ, изъ с. Горни-Пасарель и на Петръ Ивановъ, изъ с. Вакарелъ?" — „Да". 4) „Виновенъ ли е подсждимия Али Биляловъ въ това, че наедно съ баща си на 7-й Юлий 1883 година изъ пазара откраднэлъ 2 вола на Петръ Пешовъ и Петръ Ивановъ?" — „Да." 5) „Виновенъ ли е подсждимия Али Биляловъ въ това, че прѣзъ нощьта на 5-й Януарий 1883 год. е откраднэлъ една кобила изъ кошарата на Петръ Паневъ, която и продалъ на Ибрахимъ Тахировъ, изъ г. Пазарджикъ?" — „Да". 6) „Трѣбва ли подсждимия Али Биляловъ да заплати стойностьта на кобилата 160 лева на потърпевшия Петръ Панова?" — „Да". 7) „Правилно ли е приспособенъ чл. 224 отъ Отом. Нак. Законъ?" — „Да" — съ присждата си отъ 12 Юлий 1885 год. № 83, на основание чл. чл. 44 и 224, отъ Отом. Нак. Законъ, потвърдилъ присждата на Окр. Сждъ. Въ подадената си срѣщу тая присжда кассационна жалба, подсждимитѣ: Билялъ Яшаровъ, Али Биляловъ и Байрямъ Куртишовъ ся оплакватъ, че Софийский Аппелативенъ Сждъ е нарушилъ чл. 34 отъ Отом. Наказ. Законъ, защото при наложението на наказанието не имъ ся прѣсметналъ предварителния затворъ.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разреши това дѣло, взе въ съображение: спорѣдъ както е разяснено вѣче отъ Върховний Кассационенъ Сждъ, рѣшение №№ 13, 23 и 69

отъ 1881 год. срокътъ на затворътъ, на който ся осжжда нѣкой споредъ чл. 34 отъ Отом. Нак. Законъ, ся исчислява отъ деньтъ на запиранието му, а не отъ деньтъ на влизанието присждата въ законна сила. Въ дадений случай, Аппелативний Сждъ, като е осждилъ подсждимитѣ на *затворъ,* не е ималъ нужда да исказва въ присждата си и времето, отъ когато ще започне испълнението на присждата, защото самиятъ Законъ опредѣля този въпросъ въ 34 чл. отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, съ който административнитѣ власти трѣбва да ся ржководятъ при испълнението на присждата (904 ст. Вр. Сжд. Правила) и щомъ административната власть направи въ това отношение погрѣшка, то осжденитѣ иматъ пълно право да ся оплачатъ за това предъ административнитѣ власти, (905 ст. Вр. Сжд. Пр.). Слѣдователно, оплакванието на подсждимитѣ е неоснователно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Билялъ Яшаровъ, Али Биляловъ и Байрямъ Куртишовъ срѣщу присждата на Соф. Аппелативенъ Сждъ отъ 12 Юний 1885 год. № 83 съ силата на ст. 11 отъ Учрежд. на Върховний Сждъ като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 124

Г. София, 19-ий Априлий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на осмий Априлий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Секретатьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присжтствието на Прокурорътъ Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски углавно дѣло № 120, по описътъ, на Гарабетъ Кирковъ, отъ г. Руссе, осжденъ на три години затворъ въ окови, за отсичание два пърста отъ дѣсната ржка на Мехмедъ Османовъ, изъ

сжщий градъ и за ранявание дѣсния кракъ на Мехмедъ Мустафовъ, тоже изъ сжщий градъ.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурора при Русенский Окржженъ Сждъ съ обвинителенъ актъ отъ 26-й Априлий 1884 год. предалъ на сждъ, съ участие на сждебни васѣдатели, стражара Гарабетъ Кирковъ, по обвинението му въ това, че е наранилъ съ шашката си Мехмедъ Османовъ, Неджипъ Мустафовъ и Мехмедъ Алиевъ, — престжпление, предвидено въ чл 177 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Руссенский Окржженъ Сждъ, като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като призналъ подсждимия за виновенъ въ това, че на 25-й Мартъ т. год. вечерьта въ г. Руссе е наранилъ съ шашката си Мехмедъ Алиевъ по дѣсниятъ кракъ отъ горѣ къмъ външната страна на коляното и Мехмедъ Османовъ по дѣсната ржка, отъ което нараняване е послѣдвало огрозяването на ржката и повреждането на двата пръста — съ присждата си отъ 22 Августа 1884 год. № 144, връзъ основание чл. 177 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, осждилъ Гарабета Кирковъ на три години затворъ въ окови. По въззивна жалба на подсждимия, това дѣло било разглѣдано и отъ Руссенский Аппелативенъ Сждъ, който, слѣдъ като призналъ подсждимия за виновенъ въ това, че презъ нощьта на 25 Мартъ 1884 год. е замахналъ съ сабята си и прерѣзалъ два отъ пръститѣ на дѣсната ржка на Мехмеда Османовъ, както и въ това, че съ другъ ударъ съ шашката си е наранилъ по дѣсния кракъ Мехмеда Мустафова — съ присждата си отъ 13 Августа 1885 год. № 238, възъ основание на чл. 177 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, подтвърдилъ напълно присждата на Руссенский Окржженъ Сждъ. Срѣщу тази присжда, подсждимия подава въ Върховний Сждъ кассационна жалба, въ която ся оплаква: че къмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ чл 177 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: Отъ въпросний листъ на Аппелативний Сждъ ся вижда, че подсждимия е припознатъ за виновенъ въ това, че съ сабята си е прерѣзалъ два отъ пръститѣ на дѣсната ржка на Мехмеда Османова и съ сжщата сабля е

наранилъ дѣсния кракъ на Мехмеда Мустафова, вслѣдствие на което го е и осѫдилъ по чл. 177 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ на три години затворъ. 177 членъ отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, споредъ който е осѫденъ подсѫдимия, изрично говори: „който съ нараняване или съ биение отрѣжи нѣкому единъ членъ отъ тѣлото му или му причини *недѣйствувание* на члена, наказва ся и проч.“ Отъ горѣизложеното става явно, че Сѫдътъ не е констатиралъ напълно предвиденитѣ въ този членъ признаци на престѫплението, т. е. не е констатиралъ, да ли отрѣзванието на пръститѣ и нараняванието на крака е причинило *недѣйствувание* на рѫката и кракътъ, а безъ тѣзи условия, примѣнението на споменѫтия 177 чл. е немислимо. (Глѣдай рѣшение на Върховний Кассационенъ Сѫдъ №. 29 отъ тая година по дѣлото на Нури Юмеровъ Шекерджи и рѣшение №. 86 по дѣлото на Станя Стефановъ). Слѣдователно, оплакванието въ този случай на кассатора — е основателно и нарушението е сѫществено. Отъ друга страна, престѫплението предвидено въ 177 чл. Отоманский Наказателенъ Законъ, споредъ допълнението къмъ сѫщий Наказателенъ Законъ, утвърдено на 17 Януарий 1885 год. (Държ. Вѣст. брой 10, 1885 год.) е *приватно* частно престѫпление и като такова, може да ся прекрати чрезъ помиряване.

Водимъ отъ горнитѣ съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1-о) Присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 13 Августа 1885 година №. 238, защото неправилно е приспособенъ чл. 177 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ съ силата на ст. 11 п. 1 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, да ся отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ да ся испроводи въ Руссен. Аппелат. Сѫдъ. 2-о) Предварително обаче за да ся предложи на странитѣ помиряване, чрезъ надлѣжния Мировий Сѫдия, връзъ основание чл. 2 отъ Углав. Сѫдоустройство — дѣлото да ся испроводи въ Руссенский Окр. Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 125

Г. София, 19-ий Априлий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление на деветий Априлий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гаврийлъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдателя углавно дѣло №. 109 по описътъ, на Иванъ Стояновъ, отъ гр. Берковица, осѫденъ да заплати шестдесеть лева глоба за нанисание обида съ думи на Иванъ Димитровъ, отъ село голѣма Кутловица (Ломско).

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Кутловский Мировий Сѫдия съ задочната си присѫда отъ 4 Септемврий 1884 год. №. 177, възъ основание на чл. 99 отъ Устава за Наказанията, осѫдилъ Ивана Стояновъ на глоба 60 лева за дѣто е нанеслъ обида съ груби думи на Ивана Димитровъ. По въззивна жалба на Ив. Стояновъ, дѣлото ся разглѣдало отъ Ломский Окр. Сѫдъ, който съ присѫдата си отъ 7 Априлий 1885 год. №. 23, подтвърдилъ напълно присѫдата на Мировий Сѫдия. Срещу присѫдата на Окр. Сѫдъ, подсѫдимия подава кассационна жалба въ която излага: 1-о) Че Окр. Сѫдъ е нарушилъ чл. чл. 63, 66, 69, 123, 125 и 128 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото не призовалъ распитанитѣ отъ Мировий Сѫдия безъ клѣтва свидѣтели. за да ся распитатъ подъ клѣтва; 2-о) Че Окр. Сѫдъ неправилно ся е распорѣдилъ да ся распитатъ свидѣтелитѣ Цековъ и Петковъ отъ Кутловский и Берковский Мировий Сѫдия, когато тѣзи свидѣтели трѣбвало да ся распитатъ отъ самия Окр. Сѫдъ; 3-о) Че въ нарушение чл. 99 отъ Устава за Наказанията на подсѫдимия ся е наложило по-голѣмо наказание отъ колкото е опредѣлено споредъ този членъ.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе

въ съображение: I-о) Въ въззивната жалба подсждимия Ив. Стояновъ между друго е молилъ: 1) да ся призоватъ испитанитѣ отъ Мир. Сждия безъ клѣтва свидѣтели за да ся распитатъ въ Окр. Сждъ подъ клѣтва и 2) да ся призоватъ *нови* свидѣтели Петръ Старший (полицейский) въ Кутловското Околийско Управление и Т. Цековъ. Окр. Сждъ съ опредѣлението си отъ 20-й Октомврий 1884 год. № 259 постановилъ: да ся призоватъ само *новитѣ* свидѣтели Петъръ Старший и Т. Цековъ, а пакъ относително молбата за призоваванието на распитанитѣ отъ Мировий Сждия безъ клѣтва свидѣтели — никъкъ не ся е произнесалъ; II-о) Отъ сждебния протоколъ на Мировий Сждия, държанъ на 28-й Септемврий 1884 год. ся види, че свидѣтелитѣ: Коста Табаковъ, Коста Ивановъ, Петръ Миковъ и Крьстьо Петковъ ся распитани *безъ клѣтва*, а само съ клѣтвенно обещание. При първото слушание на дѣлото въ Окр. Сждъ, на 26-й Ноемврий 1884 год., подсждимия Ив. Стояновъ повторно е исказалъ да ся призоватъ въ Окр. Сждъ свидѣтелитѣ за да ся распитатъ *отново подъ клѣтва.* Свидѣтелитѣ Петръ Петковъ е распитанъ отъ Кутловский Мировий Сждия, по предписанието на Ломский Окр. Сждъ, сжщо *безъ клѣтва*, а само съ клѣтвенно обѣщание; свидѣтеля Тодоръ Цековъ тъй сжщо е распитанъ *безъ клѣтва* отъ Берковский Мировий Сждия, а както ся види отъ протокола, той е „испитанъ *по чиста съвѣсть съ обѣщание, ако стане нужда, че ще потвьрди показанията си съ клѣтва.*“ Отъ изложеното става явно, че Ломский Окр. Сждъ съ горѣизложенитѣ си дѣйствия е нарушилъ 63 и 123 чл. чл. отъ Углавното Сждопроизводство и че въпросното нарушение въ дадения случай е сжщественно; III-о) Както е казано по-горѣ по предписанието на Ломский Окр. Сждъ отъ 8-й Януарий 1885 год. № 120, свидѣтеля Петковъ е распитанъ въ *мѣстожителството* му отъ Кутловский Мировий Сждия, а свидѣтеля Т. Цековъ сжщо въ *мѣстожителството* му отъ Берковский Мировий Сждия. Това распорѣждание на Окр. Сждъ никакъ не е въ противорѣчие съ 124 чл. отъ Углав. Сждопр. Слѣдователно оплакванието е неоснователно. IV-о) Окр. Сждъ е призналъ подсждимия Ив. Стояновъ за виновенъ въ нанасание *обида съ думи* на Ив. Димитровъ — нѣщо, което напълно отговаря на предвиденото въ чл. 99 отъ Устава за Наказанията

престжпление. Слѣдователно и третото оплакване е неосновател но.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присждата на Ломский Окржженъ Сждъ отъ 7-й Априлий 1885 год. № 23, защото ся нарушени чл. чл. 63 и 123 отъ Углавното Сждопроизводство, съ силата на чл. 137 п. 2 отъ сжщото Сждопроизводство, да ся отмѣни и дѣлото, за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да ся испроводи въ Ломския Окр. Сждъ.

РѢШЕНИЕ № 126

Г. София, 19-ий Априлий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на деветий Априлий хилядо осемстотенъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присжтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло № 110, по описьтъ на Христо и Петръ Ив. Гръчеви, изъ г. Самоковъ, осждени по на тридесетъ лева глоба, за нанисание побой на Никола Ивановъ Плѣвнели.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Самоковский Мир. Сждия съ задочната си присжда отъ 13 Мартъ 1885 година № 741, слѣдъ като призналъ Христо и Петръ Гръчеви за виновни въ нанасяние обида съ дѣйствие на Никола Ивановъ Плѣвнели, по което е далъ поводъ самъ обиденията, възъ основание чл. 101 отъ Устава за Наказанията, осждилъ ги по на *30 лева глоба.* По въззивна жалба на подсждимитѣ, дѣлото ся е разглѣдало отъ Соф. Окржженъ Сждъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Христо Гръчевъ, изъ гр. Самоковъ, виновенъ ли е въ това, че вечерьта на 7-й Януарий 1885 год. Никола Ивановъ отъ сжщий градъ като отишелъ въ ханьтъ на братия Гръчеви, той, Христо

Грьчевъ, и братъ му Петръ сж нанесли побой на Никола Ивановъ, вслѣдствие на което е останалъ десеть дена отъ работата си?" — „Да, Виновенъ." 2-о) „Петръ Грьчевъ, отъ г. Самоковъ, виновенъ ли е въ сжщото престжпно дѣяние, въ което се обвинява и братъ му Христо заедно да сж нанесли побой на Никола Ивановъ или же не е виновенъ?" — „Да, виновенъ." 3-о) „Ако ли братия Христо и Петръ Грьчеви сж виновни, то тѣ на какво наказание отъ Закона подлѣжатъ?" — „На наказание, предвидено въ чл. 101 отъ Устава за Наказанията" — съ присждата си отъ 17 Юний 1885 год. Н-о 130, потвьрдилъ присждата на Мировий Сждия. Срѣщу присждата на Окр. Сждъ, подсждимитѣ подаватъ кассационна жалба, въ която излагатъ: 1-о) че по това дѣло е нарушенъ чл. 63 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство, защото Сждътъ не призовалъ и распиталъ подъ клѣтва испитанитѣ предъ Мировий Сждия безъ клѣтва свидѣтели и 2-о) че къмъ дѣянието имъ неправилно е приспособенъ чл. 101 отъ Устава за Наказанията.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждь, като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: Отъ протокола на Мировий Сждия се види, че свидѣтелитѣ по това дѣло Никола Пешовъ и Захарий Тоневъ сж распитани *безъ клѣтва*, но въ въззивната си жалба подсждимитѣ нищо не говорятъ по този въпросъ и не молятъ Окр. Сждъ за да се призоватъ распитанитѣ отъ Миров. Сждия безъ клѣтва свидѣтели, а при такива обстоятелства подсждимитѣ нѣматъ право да се оплакватъ, за че Окр. Сждъ не призовалъ свидѣтелитѣ за да ги распита отъ ново подъ клѣтва. Слѣдователно, първото оплакване е неоснователно. 2-о) Дѣянието, въ което подсждимитѣ Христо и Петръ Грьчеви сж припознати за виновни, спорѣдъ както то е констатирано отъ Окр. Сждъ, съдьржа признаци на предвиденото въ 179 чл. отъ Отом. Наказ. Законъ престжпление, спорѣдъ което наказанието е отъ една седмица до една година затворъ или вмѣсто това отъ една до петь лири, които ся даватъ на ранений или битий или пакъ и двѣтѣ тѣзи наказания се налагатъ заедно, а пакъ подсждимитѣ сж осждени само по на 30 лева глоба. При такива обстоятелства неправилното приспособление къмъ дѣянието имъ 101 чл. отъ Устава за Наказанията, станало

за въ полза на подсѫдимитѣ, неможе да има никакво значение. Слѣдователно и второто оплакване е неосновательно.

Водимъ отъ горнитѣ съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Христо и Петръ Грьчеви, срѣщу присѫдата на Софийский Окр. Сѫдъ отъ 17 Юний 1885 год. Н-о 130, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 127

Г. София, 19 ий Априлий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на деветий Априлий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Членьтъ Неновичь углавно дѣло №. 111, по описътъ на Мехмедъ Явашъ Реджебовъ, изъ с. Синджирли-Куюджикъ, Разградска Околия, осѫденъ на една година затворъ за насилственно обезчестяванне Айше Алиева, изъ сѫщото село.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурорский Надзоръ при Разградский Окр. Сѫдъ съ обвинителния си актъ отъ 13 Юлий 1884 год предалъ подъ сѫдъ, съ участието на сѫдебни засѣдатели, Мехмедъ Явашъ Реджебовъ по обвинението му въ насилственно обезчестяване снахата на съжителя си Дели Хасанъ Мехмедовъ, Айше Алиева и взимание обицитѣ ѝ—престѫпление, предвидено въ чл. 198 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Разградский Окр. Сѫдъ, разглѣдалъ дѣлото и съ присѫдата си отъ 15 Октомврий 1884 год. №. 51, на основание чл. чл. 40 и 198 отъ Отоманский Наказ. Законъ, осѫдилъ Мехмедъ Явашъ Реджебовъ на една година затворъ. По въззивната жалба на подсѫдимия, дѣлото ся разглѣдало и отъ Руссен. Аппел.

Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1-о) „Виновенъ ли е подсѫдимий Мехмедъ Явашъ Реджебовъ, изъ с. Синджирли-Куюджукъ, Разградска Околия, 16 годишенъ, въ това, че на 9 Юний 1884 год. придруженъ отъ едно непознато лице, е насилственно обезчестилъ съселянката си Айше Алиева въ черешака близо при гората „Кара—Хасанъ," като ѝ разрѣзалъ учукуря съ ножътъ си?" — „Да, виновенъ." 2-о) „Дѣйствувалъ ли е подсѫдимий при извършванието на престѫпното дѣяние, предвидено въ първий въпросъ, съ пълно разумение?" — „Да, дѣйствувалъ е съ пълно разумѣние." 3-о) „Ако подсѫдимий е виновенъ въ престѫпното дѣяние, указано въ първий въпросъ, то подъ кой членъ отъ Наказателний Законъ да се подведе това негово дѣяние и въ какъвъ размѣръ да му се наложи наказание?" — „Подъ чл. 198 комбиниранъ съ чл. 40 отъ Отом. Нак. Кодексъ, и въ размѣръ на едногодишенъ затворъ" — съ присѫдата си отъ 9 Юлий 1885 год. Н-о 141, на основание чл. чл. 40 и 198 отъ Отом. Наказ. Законъ, потвърдилъ напълно присѫдата на Разградский Окр. Сѫдъ. Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, подсѫдимия се оплаква, че Руссен. Аппелат. Сѫдъ е нарушилъ Допълнението къмъ Отом. Наказ. Законъ, защото не предложилъ на странитѣ помирявание.

Върховний Кассационнйъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Спорѣдъ смисълъта на допълнението къмъ Отом. Наказ. Законъ, утвърденъ на 17 Януарий 1885 г. съ Указъ № 4, предвиденото въ чл. 198 отъ Отоман. Нак. Законъ престѫпление не подлѣжи на прекратявание чрѣзъ помирение, а слѣдователно и предлаганието помирение на странитѣ не е задължително за Сѫдилищата, *когато потърпѣвшото отъ престѫплението лице е оженена жена.* Отъ обстоятелствата на дѣлото ся вижда, че на странитѣ не е предлагано помирявание, но сѫщо тъй се констатира, че потърпѣвшото лице е *женена* жена, слѣдователно, и предлаганието на помирение си нѣма мѣстото и противоречи на ясния и точния смисълъ на Допълнението къмъ Отом. Наказ. Законъ; заради това и оплакванието на подсѫдимия по този въпросъ е неоснователно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съобра-

жения, Върховний Кассационенъ Съдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Мехмедъ Явашъ Реджебовъ, срѣщу присъдата на Руссен. Аппелат. Съдъ отъ 9-й Юлий 1885 год. № 141, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Съдъ, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 128

Г. София, 19-ий Априлий 1886 година.

Углавно дѣло № 112, по описътъ на Мико Ивановъ, изъ с. Ракита (Плѣвенско) осъденъ на три мѣсеца затворъ за написвание фалшивъ записъ на чуждо име, чрѣзъ който измамилъ Дачева и му взелъ 80 рубли срѣбрени. Кассационната жалба на Никола (Мико) Ивановъ оставена безъ разглѣждание по силата на чл. 5 отъ Съдоустройството, (глѣдай мотивитѣ на рѣшенията подъ №. №. 3 и 10.)

РѢШЕНИЕ №. 129

Г. София, 19-й Априлий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Съдъ, Углавното Отдѣление, на деветий Априлий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито съдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присътствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски углавно дѣло № 113, по описътъ на Ахмедъ Хюсеиновъ и Ахмедъ Кара Хюсеиновъ, изъ село Ковачевицъ, Разградско Окръжие, осъдени по на шесть мѣсеченъ затворъ за насилственно откарвание Неджибе Мехмедова изъ сѫщото, село.

Странитѣ неприсътствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Разградский Окръженъ Съдъ съ обвинителенъ актъ, отъ

30 Май 1884 година, предалъ на Съдъ, безъ участие на съдебни засѣдатели, Ахмедъ Хюсеиновъ, Ахмедъ Кара Хасановъ и Исмаила Х. Мустафовъ по обвинението имъ въ насилственно отвличание 16 годишната дѣвица Неджибе Мехмедова—престъпление, предвидено въ прибавката къмъ чл. 206 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Разградский Окр. Съдъ, като разглѣдалъ това дѣло, и слѣдъ като призналъ за виновни въ това престъпно дѣяние само Мехмеда Хюсеиновъ и Ахмеда Кара Хасановъ, съ присъдата си отъ 16 Октомврий 1884 год. № 52, връзъ основание прибавката къмъ чл. 206 отъ Отом. Наказ. Законъ осъдилъ ги по на двѣ години затворъ, а подсъдимия Исмаилъ Х. Мустафовъ освободилъ отъ всякаква по това дѣло углавна отговорность. По въззивна жалба на подсъдимитѣ, това дѣло било разглѣдано и отъ Руссенский Аппелативенъ Съдъ, който слѣдъ като призналъ подсъдимитѣ за виновни въ това, че на 11-ий Януарий презъ нощьта 1884 год. съ искъртили вратата въ домътъ на Мехмеда Чекъроoглу и насилственно откарали непълнолѣтната му дьщеря Неджебе въ ближната гора, съ цѣль да я обезчестятъ, но по независящи отъ тѣхъ причини не успѣли — съ присъдата си отъ 3 Юлий 1885 год. № 200, видоизмѣнилъ присъдата на Разградский Окр. Съдъ така: „осъдилъ подсъдимитѣ по на шесть мѣсеца затворъ." Срѣщу тази присъда, подсъдимитѣ подаватъ въ Върховний Съдъ кассационна жалба, въ която се оплакватъ, че по това дѣло е нарушено Допълнението къмъ Отом. Наказ. Законъ отъ 17 Януарий 1885 година, защото Съдътъ не приелъ въ дадения случай помирението отъ страна на потърпѣвшата, предложено чрезъ повѣреника ѝ Хорозовъ.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Съдъ, като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: Отъ потъжената присъда ся вижда, че подсъдимитѣ съ осъдени по на 6 мѣсеченъ затворъ по прибавката къмъ 198 и 206 чл. чл. отъ Отом. Наказ. Законъ. Спорѣдъ Допълнението къмъ Отоманский Наказателенъ Законъ, утвърдено съ ВИСОЧАЙШИЙ Указъ отъ 17-ий Януарий 1885 год. подъ № 4, углавното преслѣдвание за престъпленията, предвидени въ горнитѣ два члена се възбужда само по жалбата на потърпѣвшото лице, и дѣлата по тѣзи престъпления не се преслѣдватъ, ако потърпѣв-

шето лице се помири съ обвиняемия. Въ сѫдебния протоколъ на Окрѫж. Сѫдъ е казано: „Отъ страна на обвинителката се яви Ив. Хорозовъ, упълномощенъ съ пълномощно, завѣрено отъ Поповския Мир. Сѫдия подъ №. 2241 отъ 29 Августъ 1884 год., който каза: че понеже довѣрителката ми при заминаванието си ми порѫча да ги опростя, то *моля* опрощаванието имъ. Поиска се заключението на И. Д. Прокурора, който каза, че по този родъ престѫпления не подлѣжатъ на помиряване и защитника Иванъ Хорозовъ да се неприема. Сѫдътъ, като взе предъ видъ, че този родъ прѣстѫпления не подлѣжатъ на помирение и заради това Опредѣлява: Защитника на пострадавшата да се неприема." По буквалния смисъль на чл. 10 отъ Углавното Сѫдопроизводство и чл. 16 отъ Гражданското Мирово Сѫдопроизводство, пълномощника или повѣреника, на когото сѫдящий е повѣрилъ водение на дѣлото си предъ Мировий Сѫдия, може да свърше дѣлото и миролюбиво (съ спогодба), макаръ и да не е казано за това нѣщо въ довѣренността; отъ друга страна, това сѫщо правило трѣбва да си има мѣсто и по дѣлата, предмѣтитѣ на които сѫ частни подсѫдни, на *общи сѫдебни мѣста*, престѫпления, каквото е настоящето дѣло и по което трѣбва да става *предварително* примирително разбирателство предъ Мировий Сѫдия (чл. 2 отъ Углавното Сѫдопроизводство). Отъ горѣизложнното става явно, че Окрѫжний Сѫдъ, като не е приелъ въ дадения случай заявлението на Хорозова, защитника на пострадавшата, да прекрати това дѣло съ помиряване е—пренебегналъ изричнитѣ предписания, както на чл. 2 отъ Допълнението къмъ Отом. Накаж. Законъ, а така сѫщо и предписанието на чл. 10 отъ Углавното Сѫдопроизводство и чл. 16 отъ Гражданското Мирово Сѫдопроизводство.

Рѫководимъ отъ горѣизложенитѣ съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, възъ основание чл. 2 отъ Допълнението къмъ Отом. Накаж. Законъ, утвърденъ на 17-й Януарий 1885 год. и чл. 29 отъ Допълнението къмъ Вр. Сѫд. Правила, ОПРЕДѢЛЯВА: Дѣлото съ силата на чл. 2 отъ Допълнението къмъ Отом. Накаж. Законъ, утвърденъ на 17 Януарий 1885 год. да се прекрати.

РѢШЕНИЕ № 130

Гр. София, 19-ий Априлий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ І-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на деветий Априлий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ членътъ Зографски углавно дѣло № 114, по описътъ на Ахмедъ Куртооглу, изъ село Муратларъ (Шумненско), осѫденъ на три години затворъ въ окови за насилствено обезчестявание Айша Мюймюнова, изъ сѫщото село.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Шумненский Окр. Сѫдъ съ обвинителенъ актъ отъ 7-й Юний 1884 год., предалъ на Сѫдъ съ участие на сѫдебни засѣдатели, Ахмеда Мехмедовъ по обвинението му въ насилствено откарвание и насила обезчестявание 17 годишното момиче Айша Мюймюнова и Али Ахмедовъ Куртооглу, Ибрахимъ Халиловъ Текелиоглу и Мустафа Али Ходжаоглу по обвинението имъ въ помагание на първия—престѫпни дѣяния, предвидени въ чл. чл. 198, 200 и 206 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Шумненский Окр. Сѫдъ като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като признялъ подсѫдимитѣ за виновни: 1-о) Ахмедъ Мехмедовъ Курдооглу въ насилственно откарвание и обезчестявание пострадавшата Айше Мюймюнова и 2-о) Али Мехмедовъ Курдооглу, Ибриямъ Халиловъ Текелиоглу и Мустафа Али Ходжаоглу въ спомагание на обвиняемия Ахмеда Мехмедовъ Курдооглу да откара насилственно и да обезчести пострадавшата Айше Мюймюнова — съ присѫдата си отъ 17 Септемврий 1884 год. № 107, връзъ основание чл. чл. 198, 200 и 206 съ прибавката му, осѫдилъ Ахмеда Мехмедова на три години тъмниченъ затворъ въ окови и да заплати на потърпѣвшата 400 лева за дѣвството ѝ; Али Мехмедовъ на 2 мѣсеца затворъ, а Ибриямъ Халиловъ и Мустафа Али

Ходжаоглу но на единъ мѣсецъ затворъ. По въззивна жалба само на Ахмедъ и Али Курдооглу Мехмедови, това дѣло било разглѣдано и отъ Руссенский Аппелативенъ Сждъ, който слѣдъ като призналъ подсждимитѣ за виновни въ това, че първия на 8 Мартъ 1884 год., денемъ между селата Муратларъ и Буасъ-Кесенъ, насилственно е откаралъ въ гората пострадавшата Айше и тамъ насилственно й отнелъ дѣвството, а втория въ това, че е помагалъ на първия въ откарването на пострадавшата,—съ присждита си отъ 10 Юлий 1885 год. № 215, потвърдилъ напълно присждата на Шумненский Окр. Сждъ. Срѣщу тази присжда, отъ подсждимитѣ само Ахмедъ Курдооглу подава въ Върховний Сждъ кассационна жалба, въ която ся оплаква: 1-о) че е нарушена ст. 801 отъ Врѣм. Сжд. Правила, защото Сждътъ не е предложилъ на странитѣ помирявание. 2-о) че по това дѣло сж нарушени ст. ст. 567, 589,—593, 584 и 585 отъ Врѣм. Сжд. Правила, защото Сждебния Слѣдователь не е извършилъ оглѣдъ чрѣзъ компетентно вѣщо лице, а е базиралъ присждата врьхъ показанията на една баба (акушерка).

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: 1-о) Точния разумъ на 801 ст. отъ Врѣменнитѣ Сждебни Правила е такъвъ: „Въ дѣлата, които *могжтъ* да бждатъ прекжснати съ помиряванието на двѣтѣ страни, Предсѣдателя на Сждътъ е обязанъ да ги склонява на миръ.“ Съ други думи: въ тъзи статия се говори къобще за такива дъла, които *могатъ* да бждатъ прекъснати съ помирявание. Въ дадения обаче случай, престжплението по настоящето дѣло не е отъ онѣзи частни престжпления, за които говори 801 ст. и които, слѣдователно, могжтъ да се прекратяватъ съ помирявание. Отъ въпросния листъ на Аппелативния Сждъ ся вижда, че подсждимия Ахмедъ Курдооглу е припознатъ за виновенъ въ туй, за дѣто насилственно е откаралъ постадавшата, и за дѣто *насилственно й отнелъ дѣвството* — престжпни дѣяния, специално предвидени отъ чл чл. 198, 200 и 206 отъ Отом. Наказ. Законъ, които членове предвиждатъ престжпления *частно-публични*, а не частни, сирѣчь такива престжпления, по които углавнитѣ прeслѣдвания макаръ и да се възбуждатъ само по жалба на по-

търпѣвшото лице (чл. 1 отъ Допълнението къмъ Отоман. Наказат. Законъ), но *далнейшето* преслѣдвание както и наказанието за извършвание престжплението не зависи исключително отъ волята на потърпѣвшето лице, т. е. прекратявание на дѣлата, или ся недопрощава *безусловно*, или то става не чрѣзъ помирявание, а чрѣзъ *оженвание на подсждимиятъ съ потърпѣвшата*. Слѣдователно, прекратявание на дѣло чрезъ помирявание, по такива дѣла каквото е въ дадения случай е немислимо и Закона го не допуща. Заради това, оплакванието на кассатора въ този случай е неоснователно. 2-о) Отъ съображенията на потъжената присжда ся вижда, че оглѣда за обезчестяванието на пострадавшата е извършенъ отъ *акушерка*, а не проста баба, както иска да каже кассатора. Освѣнъ това, кассатора ся оплаква за такива неправелни по негово мнѣние дѣйствия, които сж извършени при предварителното дирение отъ Слѣдователя. За това опушение на Слѣдователя подсждимия е ималъ пълно право спорѣдъ Закона да се оплачи въ Сждилищата, които сж разглѣдали дѣлото по сжщество. Нито отъ сждебния протоколъ на Окр. Сждъ и въобще отъ производството му, нито отъ Аппелативната му жалба, нито най-сѣтне отъ сждебния протоколъ на Аппелат. Сждъ не се вижда, кассатора да ся е оплаквалъ за подобно нѣщо. Слѣдователно, като не ся е въсползувалъ въ свое врѣме съ правото си, което му дава Закона (669—683; 691, 701, 760 ст. ст. Врѣм. Сжд. Правила), сега нѣма право да ся оплаква за това нѣщо предъ Върховний Кассационенъ Сждъ, който не разглѣдва дѣлото по сжщество. Заради това и второто му оплакване е неоснователно.

Ржководимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Ахмедъ Куртооглу, срѣщу присждата на Руссенский Аппелативенъ Сждъ отъ 10 Юлий 1885 год. № 215, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 131

Г. София, 26-ий Априлий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский

Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на осемнадесетий Априлий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на И. Д. Пом. Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло № 121, по описътъ на Вуто Тодоровъ, отъ село Видраре, Ловченский Окрѫгъ, осѫденъ на петь лева глоба за оскърбление съ думи Видрарския Общински Кметъ Иванъ Миковъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Тетевенский Мировий Сѫдия съ присѫдата си отъ 20 Ноемврий 1884 г. № 674, възъ основание на чл. 28 отъ Устава за Наказанията, осѫдилъ Вуто Тодоровъ на глоба 60 лева за нанасяние обида съ думи и непокорство върху Видрарский Общински Кметъ въ врѣме, когато той е испълнявалъ своята служебна длъжность. По възвивна жалба на подсѫдимия, дѣлото ся е разглѣдало и отъ Ловченский Окрѫж. Сѫдъ, който съ присѫдата си отъ 5 Юлий 1885 год. № 38, видоизмѣнилъ присѫдата на Мировий Сѫдия и го осѫдилъ на петь лева глоба за нанасяние оскърбление съ думи на Видрарский Кметъ при испълнение служебнитѣ си обязанности. Срѣщу присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ, подсѫдимия подава кассационна жалба, въ която исказва: 1-о) Че по това дѣло е нарушенъ чл. 39 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото не ся отложило дѣлото за да се распитатъ свидѣтелитѣ Баба Дачка и Пано Пеловъ; 2-о) Че по това дѣло сѫ нарушени чл. чл. 62 п. 2 и 63 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото е распитанъ въ качество на свидѣтель и то подъ клѣтва Петръ Петковъ; 3-о) Че по това дѣло е нарушенъ чл. 74 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото акта, съставенъ отъ Кмета по поводъ на оскърблението, не е подписанъ нито отъ него, нито отъ свидѣтелитѣ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Помощникъ Прокурора, и да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Въ възз[и]вната си жалба подсѫдимиятъ между друго е молилъ Окр. Сѫдъ за да се призоватъ въ качество на свидѣтели Баба Дачка и Пано Пеловъ, които въ сѫдебното засѣдание на 2 Юлий

1885 год. (когато ся е разрѣшило дѣлото по сжществото му) Пано Пеловъ и Баба Дачка сж распитани въ Окржж. Сждъ въ качество на свидѣтели подъ клѣтва. Слѣдователно първото оплакване е неоснователно. 2-о) Въ въззивната си жалба подсждимия, между другитѣ посочва и на свидѣтеля Петръ Петковъ. На 9 Априли, за когато било назначено дѣлото за слушание, свидѣтелитѣ, въ това число и Петръ Петковъ, не ся явили, по поводъ на което попитанъ подсждимия казалъ, че не желае да се разглѣда дѣлото въ тѣхното отсжтствие, за което молилъ да се отложи дѣлото и Окр. Сждъ въ испълнение тази молба на подсждимия е постановилъ: „Разглѣждането на това дѣло да ся отложи за новъ срокъ, за когато да се призоватъ всичкитѣ свидѣтели, испитани при Тетевенский Мировий Сждия, така сжщо и свидѣтелитѣ, показани отъ аппелатора: Баба Дичка, Петръ Петковъ и Пано Пеловъ. Що се кассае за свидѣтеля Петръ Петковъ, понеже живѣе въ с. Луковитъ. то да се пише на Луковитский Мир. Сждия за да го испита.“ Свидѣтельтъ Петръ Петковъ е испитанъ въ мѣстожителството му отъ Луковитский Мировий Сждия подъ клѣтва (124 чл. отъ Углавното Сждопроизводство). При такива обстоятелства, оплакванието отъ страна на подсждимий, че е распитанъ посоченията *отъ него* свидѣтель Петръ Петковъ подъ клѣтва—нѣщо срѣщу което можала да възражава или да прави отводъ само противната страна е неоснователно. 3-о) Първоначалния актъ, съставенъ отъ Видрарский Кметъ Ив. Миковъ по поводъ на нанесеното му оскърбление, наистина, не е подписанъ отъ никакви свидѣтели, но това обстоятелство неможе да има никакво значение, защото такъвъ актъ само по себе нито е послужилъ като основание за обвинителната присжда и защото изложенитѣ въ него обстоятелства сж провѣрени чрѣзъ распитанитѣ въ сждебно засѣдание свидѣтели. Слѣдователно и послѣдното оплакване е неоснователно.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Вуте Тодоровъ, срѣщу присждата на Ловченский Окр. Сждъ отъ 5 Юлий 1885 год. № 38, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сждопроизводство, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 132

Г. София, 26-ий Априлий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Угловното Отдѣление, на осемнадесетий Априлий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на И. Д. Помощ.-Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло № 123, по описьтъ на Ахмедъ Мехмедовъ, Шакиръ Ахмедовъ и Ибрахимъ Ахмедовъ, отъ с. Петре, Варненска Околия, осѫдени—първия на три мѣсеца затворъ, а послѣднитѣ по на два мѣсеца за насилственно откарвание дѣвицата Фатме Абдиева, изъ сѫщото село.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Съ обвинителенъ актъ, съставенъ отъ Прокурорский Надзоръ при Варненский Окр. Сѫдъ на 25 Юний 1884 год., Ахмедъ Мехмедовъ, Шекиръ Ахмедовъ и Ибрахимъ Ахмедовъ предаватъ ся на Сѫдъ, съ участието на сѫдебни засѣдатели, по обвинението имъ въ насилственно откарвание непълнолѣтната си съселянка Фатме Абдиева—престѫпление, предвидено отъ 206 членъ отъ Отом. Наказ. Законъ. Окрѫжний Сѫдъ, слѣдъ като призналъ подсѫдимиятъ Ахмедъ Мехмедовъ за виновенъ въ това, че на 15 Юний 1884 год. отнесълъ отъ селскитѣ лозья дѣвицата Фатме Абдиева съ помощьта на Шакиръ Ахмедовъ и Ибрахимъ Ахмедовъ а Шакиръ Ахмедовъ и Ибрахимъ Ахмедовъ за виновни въ това, че сѫ помагали на Ахмедъ Мехмедовъ за извършеното отъ него престѫпление,—съ присѫдата си отъ 15-й Ноемврий 1884 год. № 128, възъ основание на притурката къмъ 206 членъ отъ Отом. Наказ. Законъ, осѫдилъ ги: Ахмедъ Мехмедовъ на едно-годишенъ затворъ, Ибрахимъ Ахмедовъ на петь мѣсеченъ затворъ, а Шакиръ Ахмедовъ на четири мѣсеченъ затворъ. По въззивна жалба на подсѫдимитѣ, дѣлото ся е разглѣдало и отъ Руссенский Аппелатив. Сѫдъ, който слѣдъ като призналъ подсѫдимитѣ за виновни въ

това, че тѣ на 15 Юний 1884 година, деня сж откарали въ гората насилственно дѣвицата Фатме Абдиева, въ врѣмето когато тя е работила на лозьето си съ майка си— съ присждата си отъ 23 Юлий 1885 год. № 222, видоизмѣнилъ присждата на Окржж. Сждъ и осждилъ подсждимитѣ Ахмедъ Мехмедовъ на три мѣсеченъ затворъ, а Шакиръ Ахмедовъ и Ибрахимъ Ахмедовъ по на единъ мѣсеченъ затворъ. Срѣщу присждата на Аппелативний Сждъ, подсждимитѣ подаватъ кассационна жалба, въ която излагатъ, че къмъ дѣянието имъ неправилно е приспособена притурката къмъ 206 членъ отъ Отом. Наказ. Законъ.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Аппелативний Сждъ признал подсждимитѣ за виновни въ това, че тия насилственно откарали въ гората дѣвицата Фатме Абдиева въ врѣме когато тя е работила на лозьето си съ майка си. Не е констатиралъ само Апплативний Сждъ, дали потърпѣвшата дѣвица е била *пълнолѣтна* или *непълнолѣтна*, въ врѣмето, кагато сж извършило върху ѝ престжпното дѣяние, но приспособлението къмъ дѣянието на подсждимитѣ притурката къмъ 206 чл. отъ Отом. Наказ. Законъ, безъ да бжде констатирано полнолѣтието на потърпѣвшата—е една погрѣшка, станала *за въ полза на подсждимия*. Отъ друга пъкъ страна, предъ видъ на това, че Аппелатив. Сждъ е приспособилъ притурката къмъ 206 чл. отъ Отом. Наказ. Законъ, която предвижда едно частно престжпление, неможе да не се направи презумция въ полза на подсждимия, че потърпѣвшата е била, като дѣвица, *пълнолѣтна*,—толковъ повече, че Отоман. Наказ. и Гражданский Закони не опредѣлятъ, точно *съ години* пълнолѣтието или непълнолѣтието (40 чл. Отом. Наказ. Законъ и 943 Отом. Граждански Законъ).

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1-о) Кассационната жалба на Ахмедъ Мехмедовъ, Шекиръ Ахмедовъ и Ибрахимъ Ахмедовъ, срѣщу присждата на Руссенский Аппелативенъ Сждъ отъ 23 Юлий 1885 год. № 222, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неоснователна да се остави безъ послѣдствие. 2-о) Дѣлото, за да се предложи на странитѣ, възъ основание чл. 2 отъ Углавното Сждо-

производство, чрезъ надлѣжний Мировий Сѫдия помиряване—да се испроводи до Варненския Окрѫженъ Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 133

Гр. София 26-ий Априлий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на осемнадесетий Априлий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на И. Д. Помощ.-Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичъ углавно дѣло Н-о 124, по описътъ на Юмеръ Коджа Османовъ, отъ село Каялж-Дере, Шумненска Околия. осѫденъ на осемъ мѣсеченъ тъмниченъ затворъ за обирание дюкяна на Османъ Садуловъ, отъ сѫщото село.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурорския Надзоръ при Шумненский Окр. Сѫдъ съ обвинителенъ актъ, отъ 26 Февруарий 1885 год. мѣжду другитѣ е предалъ на Сѫдъ съ участието на сѫдебни засѣдатели и Юмера Коджа Османовъ по обвинението му въ ограбвание разни бакалски стоки, чрезъ счупвание дюкяна на Османа Содуллювъ—злодѣяние, предвидено въ чл. 220 отъ Отом. Накав. Законъ. Шумненский Окр. Сѫдъ разглѣдалъ дѣлото и слѣдъ като призналъ за виновенъ Юмеръ Коджа Османовъ, отъ селото Каялж-Дере, въ това, че заедно съ отклонивший ся отъ диренвето Ибрямъ Халиловъ, отъ селото Корабашлж на 12 срѣщу 13 Ноемврий 1884 год., обрали чрезъ взломъ дюгепа на Османа Садулловъ въ селото Каялж-Дере — съ присѫдата си отъ 17 Априлий 1885 год. Н-о 77, на основание чл. 222 отъ Отом. Накав. Законъ, осѫдилъ го на осемъ мѣсеченъ тъмниченъ затворъ. По въззивната жалба на подсѫдимия, дѣлото ся разглѣдало и отъ Руссенский Аппелат. Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1-о) „Виновенъ ли е под-

сѫдимий Юмеръ Коджа Османовъ, изъ село Каяла-Дере, 25 годишенъ, въ това, че презъ нощьта на 12 срѣщу 13 Ноемврий 1884 год. той, заедно съ други двама свои другари (Али Ганчи Исмаиловъ и Ибрахимъ Халиловъ) сѫ обрали дюгена на Османъ Содулловъ, изъ с. Каялѫ-Дере слѣдъ като сѫ предварително счупили куфарътъ (ключалката) на дюгенската врата, влѣзли вѫтре и изнесли разни стоки, една часть отъ която въ стойность на 300 гроша неповьрнали и до настояще врѣме на притежателя ѝ?" — „Да, виновенъ." 2-о) „Ако подсѫдимий Юмеръ Коджа Османовъ е виновенъ, то по коя статия отъ Наказателний Законъ се предвижда това негово престѫпно дѣяние и въ какъвъ размѣръ трѣбва да му се наложи наказание?" — „Въ ст. 220 отъ Отом. Накав. Законъ, но по силата на ст. 885 отъ Врѣм. Сѫд. Правила, по нѣмание протесть отъ Прокурорский Надзоръ, остава му се наказанието опредѣлено отъ Окрѫжний Сѫдъ — осемъ мѣсеченъ тъмниченъ затворъ;" — съ присѫдата си отъ 31-й Юлий 1885 год. Н-о 231, на основание чл. 220 отъ Отом. Наказ. Законъ, потвьрдилъ напълно присѫдата на Окрѫж. Сѫдъ. Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, подсѫдимия Юмеръ Коджа Османовъ ся оплаква, че по това дѣло сѫ нарушени ст. ст. 532, 808, 811 и 815 п. 1 отъ Врѣм. Сѫд. Правила и чл. 220 отъ Отом. Наказат. Законъ, защото Сѫдилищата по погрѣшка го осѫдили него вмѣсто Ибрама Халиловъ, който билъ виновния.

Върховний Кассоционенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Отъ обвинителния актъ на Прокурорский Надзоръ при Шумненский Окрѫж. Сѫдъ ся вижда, че мѣжду другитѣ, е предаденъ подъ Сѫдъ и днешния кассаторъ Юмеръ Коджа Османовъ по обвинението му въ ограбване на разни бакалски стоки, чрезъ счупвание отъ дюкяна на Османа Содулловъ. Отъ производството на Шумненский Окр. Сѫдъ ся вижда, тъй сѫщо, че днешния кассаторъ Юмеръ Османовъ, както въ призовкитѣ, тъй и въ протоколитѣ на сѫдебното дирение, а тъй сѫщо и въ въпросния листъ, резолюцията и присѫдата на Сѫдътъ е третиранъ, като обвиняемъ и подсѫдимъ. Освѣнъ това и отъ производството на Аппелат. Сѫдъ ся доказва напълно, че днешния кассаторъ Юмеръ Османовъ е билъ сѫденъ за

преписваемото му престжпление — кражба съ счупвание *и че той именно (а не нѣкое друго лице) е признатъ отъ Апелативний Сждъ за виновенъ въ това*, че презъ нощьта на 12 срѣщу 13 Ноемврий 1884 год., той заедно съ други двама свои другари (Али Ганчи Исмаиловъ и Ибрахимъ Халиловъ) сж обрали дюгеня на Османа Содулловъ, изъ с. Каялж-Дере, слѣдъ като сж предварително счупили куфарътъ (ключалката) на дюканската врата, влѣзли вжтрѣ и изнесли разни стоки, една часть отъ която въ стойность на 300 гроша неповърнали и до настояще врѣме на притежателя й. Отъ горѣизложеното става явно, че оплакванието на Юмеръ Османовъ по този въпросъ е неосновательно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Юмеръ Коджа Османовъ, срѣщу присждата на Руссенский Аппелативенъ Сждъ, отъ 31-ий Юлий 1885 год. Н-о 231, съ силата на ст. 11 отъ Учрежденieто на Върховний Сждъ, като неосновательна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 134

Г. София, 26-ий Априлий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление на осемнадесеть Априлий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста год. въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ; Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ; Патьо Г. Крайовски и въ присжтствието на И. Д. Помощ. Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновича, углавно дѣло № 125 по описътъ, на Хаджи Ибриямъ Мустафовъ, отъ село Екисче, Добричка Околия, осжденъ на три-годишенъ затворъ въ крепость съ ходатайство предъ Н. ВИСОЧЕСТВО Князьтъ за намаление наказанието на шестъ мѣсеца подобенъ затворъ, за вяткодавания единъ наполеонъ на старшия стражаръ Коля Христовъ.

Странитѣ не присжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурорский Надзоръ при Варненский Окрѫженъ Сѫдъ, съ обвинителенъ актъ отъ 22-й Май 1884 год. е предалъ на Сѫдъ, съ участието на сѫдебни засѣдатели, Х. Ибряма Мустафовъ по обвинението му въ давание взятка на стражара Коля Христовъ — злодѣяние, прѣдвидено въ чл. 69 и 71, отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Варненский Окр. Сѫдъ разглѣдалъ дѣлото и слѣдъ като призналъ Х. Ибряма Мустафовъ за виновенъ въ това, че дадения отъ него на стражара Коля Христова единъ наполеонъ златенъ, прѣзъ мѣсецъ Мартъ 1884 год. го е далъ съ цель да прикрие простѫпокътъ му въ нарушение Табачний Уставъ, и следователно го е далъ като взятка — съ присѫдата си отъ 16 Октомврий 1884 год. № 109, на основание чл. 69 и 71, отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, осѫдилъ го на три години затворъ въ крѣпость. По въззивната жалба на подсѫдимия, дѣлото ся разглѣдало и отъ Русенский Аппелативенъ Сѫдъ, който, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по существото му въпроси: 1-о) „Виновенъ ли е подсѫдимия Хаджи Ибрямъ Мустафовъ, изъ с. Екисче, Добричска Околия, въ това, че презъ мѣсецъ Мартъ 1884 год. е далъ взятка отъ единъ наполеонъ на конний стражаръ Коля Христовъ съ цѣль да прекрий порстѫпката си по нарушение Табачний Уставъ?“ — „Да, виновенъ.“ 2-о) „Ако подсѫдимий е виновенъ въ пристѫпното дѣяние, предвидено въ първий въпросъ, то подъ кой членъ отъ Наказателний Законъ да се подведе това негово дѣяние и въ какъвъ размѣръ да му се наложи наказание?“ — „Подъ чл. чл 69 и 71 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ и въ размѣръ на три години туране въ Силистренската крѣпоть“. 3-о) Има ли обстоятелства и уважителни причини за да се ходатайствува предъ Н. ВИСОЧЕСТВО Княза за намаление наказанието на подсѫдимий отъ три годишно затваряние въ крѣпость на шесть мѣсици подобно затваряние?“ „Да, има“ — съ присѫдата си отъ 26-й Юний 1885 година № 190, на основание чл 69 и 71 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, видоизмѣнилъ присѫдата на Варненский Окр. Сѫдъ така: „Осѫжда ся подсѫдимий Х. Ибриямъ Мустафовъ, изъ с. Екисче, Добричка Околия, 60 годишенъ, на три години затворъ въ Силистренската крѣпость, нъ съгласно съ ст. 816 отъ Временнитѣ

Сѫдебни Правила да ся ходатайствува предъ Н. ВИСОЧЕСТВО Българский Князь за намаление наказанието отъ три годишенъ затворъ въ крѣпость на шесть мѣсеченъ подобенъ затворъ." Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, подсѫдимия Х. Ибриямъ Мустафовъ ся оплаква, че по това дѣло е нарушена ст. 873 отъ Временнитѣ Сѫдебни Правила, защото Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, не го призовалъ да присѫтствува при разглѣдание на дѣлото му.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Помощ. Прокурора, за да разреши това дѣло, взе въ съображение: Нееднократно е разяснявано отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, че въпросътъ по призоваванието на странитѣ да присѫтствуватъ въ Аппелативното Сѫдилище при слушание на дѣлото имъ, зависи на пълно отъ самитѣ сѫдилища, които го и разрѣшаватъ окончателно (Рѣшение, №№ 27, 55 и 58 1882 година и 34 и 67 1883 год.). Отъ производството на дѣлото ся вижда, че Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, съ постановлението си отъ 6-й Май 1885 година, № 231 е разрѣшилъ този въпросъ и опредѣлилъ, щото дѣлото да ся разглѣда безъ призоваванието на странитѣ. Отъ горѣизложеното става явно, че оплакванието на Х. Ибряма Мустафовъ е неоснователно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Хаджи Ибрахимъ Мустафовъ срѣщу присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 26 Юний 1885 год. N-о 190, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 135

Г. София, 26-ий Априлий 1886 година.

Углавно дѣло Н-о 127, по описътъ на Иото Стояковъ, изъ с. Малка Желѣзна, Тетевенска Околия, осѫденъ на три недѣли запирание за нанисание побой на Тодора Иотовъ, изъ сѫщето село. Кассационната жалба на Иото-

Стояновъ оставена безъ разглѣждание по силата на чл. 5 отъ Закона за Съдоустройството (глѣдай мотивитѣ на рѣшенията подъ Н-о Н-о 3 и 10).

РѢШЕНИЕ № 136

Г. София, 26-й Април 1886 година.

Углавно дѣло Н-о 128, по описътъ на Антонъ Стамовъ, изъ г. Видинъ, осъденъ да заплати двадесятъ лева глоба, защото е вадилъ първокачественния си хлѣбъ почеръ. Кассационната жалба на Антона Стамовъ оставена безъ разглѣждание по силата на чл. 5 отъ Закона за Съдоустройството (глѣдай мотивитѣ на рѣшенията подъ Н-о Н-о 3 и 10).

РѢШЕНИЕ № 137

Г. София, 3-ий Май 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Съдъ, Углавното Отдѣление, на двадесятъ и вторий Априлий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година въ открито съдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски при Помощ.-Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присътствието на И. Д. Помощникъ Прокурора: Т. Николовъ слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло Н-о 129, по описътъ на Геня Янковъ, изъ г. Балчикъ, Христо Томовъ и Василъ Ивановъ, изъ с. Михаилъ-Бей, Балчишка Околия, и Геня Дончовъ, изъ г. Балчикъ, осъдени — първитѣ трима по на единъ и половина мѣсеца затворъ за кражба на едъръ добитъкъ, а послѣдний — на два мѣсечно запирание за купувание съ знание краденъ добитъкъ.

Странитѣ неприсътствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Съ обвинителенъ актъ, съставенъ отъ Прокурорския Надзоръ при Варненский

Окрѫженъ Сѫдъ на 17 Октомврий 1884 год., предаватъ ся на Сѫдъ, безъ участието на Сѫдебни Засѣдатели: Геню Янковъ, Христаки Томовъ и Василъ Ивановъ, изъ с. Михаилъ-Бей по обвинението имъ въ кражба на едъръ добитъкъ и Гане Дончевъ и Добре Стояновъ — по обвинението имъ въ купувание съ знание крадения добитъкъ — престѫпления, предвидени въ чл. 224 и послѣдната притурка на 230 чл. отъ Отоманский Наказ. Законъ. Варненския Окр. Сѫдъ, слѣдъ като призналъ подсѫдимитѣ Геню Янкова, Христаки Томова и Василя Иванова, изъ с. Михаилъ-Бей, Балчишка Околия за виовни въ това, че на 14 срѣщу 15 Септемврий 1884 год. откраднали отъ Влашко шесть вола и три коня, а подсѫдимитѣ Гана Дончевъ и Добре Стояновъ — за виновни въ това, че съ знание куповали отъ подсѫдимия Христаки Томевъ краденъ добитъкъ — съ присѫдата си отъ 4-й Декемврий 1884 год. Н-о 140, възъ основание 224 членъ и втората притурка на 230 чл. отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, осѫдилъ Геню Янкова, Христаки Томова и Василъ Иванова по на единъ и половина мѣсецъ затворъ; Ганю Дончевъ на шесть мѣсеченъ и Добре Стояновъ на три мѣсеченъ затворъ, считанъ за всичкитѣ отъ деня на затварянието имъ. По въззивна жалба на всичкитѣ подсѫдими, дѣлото ся е разглѣдало отъ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, който, слѣдъ като призналъ за виновни подсѫдимитѣ: Христо Томовъ, Василъ Ивановъ и Геню Янковъ въ това, че прѣзъ нощьта на 14 срѣщу 15 Септемврий 1884 год. откраднали три коня и шесть вола отъ Мустанъ Хюсеиновъ, Хасанъ Мехмедовъ, Хюсеинъ Османовъ и Хаджи Абибиллахъ Юмеровъ, жители отъ с. Кара-Юмеръ, Ромѫнска Доброджа, и подсѫдимитѣ Ганю Дончевъ и Добре Стояновъ за виновни въ това, че тѣ купили отъ подсѫдимитѣ, указани въ първий въпросъ четире отъ краденитѣ вола съ знание че тия волове сѫ крадени — съ присѫдата си, отъ 10-ий Юлий 1885 год. Н-о 216, видоизмѣнилъ присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ така: „Присѫдата на Варненский Окр. Сѫдъ отъ 4 Декемврий 1884 год., подъ Н-о 140, издадена по това дѣло, да се видоизмѣни така: осѫждатъ ся подсѫдимитѣ Ганю Дончевъ и Добре Стояновъ, изъ гр. Балчикъ съгласно съ чл. 138 отъ Устава за Наказанията, налагаеми отъ Мировитѣ Сѫдии, на два мѣсеца запирание; относително

подсждимитѣ Христо Томовъ, Василъ Ивановъ, изъ село Михалъ-Бей, Балчишка Околия, и Геню Янковъ, изъ гр. Балчикъ, присждата на първостепенното Сждилище се подтвърдява напълно и възвивната жалба на подсждимитѣ да се остави безъ послѣдствие." Срѣщу присждата на Аппелативний Сждъ подсждимитѣ: Геню Янковъ, Христаки Томовъ, Василъ Ивановъ и Геню Дончевъ, подаватъ кассационни жалби, въ които се оплакватъ: 1-о) Че по това дѣло е нарушена ст. 542 отъ Врем. Сжд. Правила, защото Сждътъ не взелъ въ внимание заявлението имъ, да ся уничтожи коренно това дѣло, тъй като кражбата е извършена въ друга страна; 2-о) Че Аппелат. Сждъ при опредѣление наказанието имъ не е взелъ въ внимание тѣхното предварително затваряние; 3-о) Чо по това дѣло е нарушена ст. 753 отъ Врем. Сжд. Правила, защото присждата на Руссенския Аппелативенъ Сждъ е базирана исключително възъ обясненията на подсждимитѣ Ганя Янковъ, Христо Томовъ и Василя Ивановъ и 4-о) Че Аппелативний Сждъ при всичко, че признална дѣянието му за предвидено отъ Устава за Наказанията не е измѣнилъ обаче подсждността на дѣлото, т. е. не ся е распоредилъ да ся разглѣда дѣлото първостепенно отъ Мировия Сждия.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на И. Д. Помощ.-Прокурора, взе въ съображение: 1-о) Съ Окржжното опредѣление на Върховний Кассационенъ Сждъ Н-о 8 отъ 12-й Юний 1882 год. е припознато, че за престжпление, извършено отъ Български подданници и *вънъ* отъ Българското Княжество, тѣ ся преслѣдватъ и наказватъ отъ Българскитѣ Сждилища, — стига тѣзи престжпни дѣйствия да ся *обнаружжтъ* въ Българското Княжество. Въ дадений случай, отъ производството на дѣлото ся констатира: а) че по заявлението на потърпѣвшитѣ, Ромжнски подданници, предъ Българскитѣ Сждебни власти, ся е започнало предварителното по туй дѣло дирение; и б) че предварителното по туй дѣло дирение ся е извършило *при съдѣйствието и на Ромжнскитѣ власти*. Слѣдователно, първото оплакване на подсждимитѣ Г. Янковъ, Хр. Томовъ и Василъ Ивановъ е неосновательно. 2-о) Присждата на Окр. Сждъ относително подсждимитѣ: Христо Томовъ, Василъ Ивановъ и Гено Янковъ е подтвърдена напълно отъ Аппелат. Сждъ, а пакъ

въ присѫдата на Окр. Сѫдъ е казано, че затворътъ да имъ ся счита отъ деньтъ на затварянието имъ. Отъ друга страна въ силата на самия Законъ (34 чл. Отоман. Наказ. Законъ), затворъ, като наказание, ся счита отъ деньтъ на затварянието, слѣдователно, административнитѣ власти, при испълнението на присѫдата, ся рѫководятъ отъ 34-й членъ Отом. Наказ. Законъ. И заради това и второто оплакване на сѫщитѣ, сѫщо е неоснователно. 3-о) Нееднократно вече е разяснено, че обясненията на съподсѫдимий могѫтъ да бѫдѫтъ взети за доказателства, — стига Сѫдилищата, които разглѣдватъ дѣлото по сѫществото, да признаятъ обясненията на подсѫдимия за *вѣроятни и правоподобни* а отъ друга страна, въпроса: — да ли извѣстно доказателство е достатъчно за да ся вземе то като основание за обвинителна присѫда, като въпросъ по сѫществото на дѣлото, по силата на чл. 5 отъ Сѫдоустройството, неподлѣжи на контролъ отъ страна на Върхов. Кассац Сѫдъ. Слѣдователно, оплакването на подсѫдимия Геню Дончевъ е неосновательно. 4-о) Сѫщо нееднократно е разяснявано, че когато Общитѣ Сѫдилища, слѣдъ като разглѣдатъ едно дѣло, споредъ първоначалното обвинение тѣмъ подсѫдно, констатиратъ отпослѣ престѫпление, подсѫдно на Мировитѣ Сѫдии, сирѣчь, когато Общитѣ Сѫдилища измѣнѭтъ родътъ на престѫплението, тъй напримѣръ — намѣсто една *квалифицирана* кражба констатиратъ и признаятъ *проста* кражба — то Общитѣ Сѫдилища иматъ пълно право безъ да предаватъ дѣлото по принадлѣжность на по-долнитѣ Сѫдилища, да присобятъ къмъ констатираното наказателнитѣ распорѣждания отъ Устава за Наказанията. Слѣдователно, и послѣдното оплакване на Г. Дончовъ е сѫщо неосновательно.

Рѫководимъ отъ горѣизложенитѣ съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Геня Янковъ, Христо Томовъ, Василъ Ивановъ и Геня Дончовъ срѣщу присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 10-й Юлий 1885 год. Н о 216, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неосновательни, да ся оставятъ безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 138

Г. София, 3-ий Май 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и вторий Априлий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Андрѣй Маноловъ, при Помощ.-Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на Прокурорътъ: Гаврилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло № 130, по описътъ на Ив. П. Хр. Кършовски, изъ гр. София осѫденъ на $2\frac{1}{2}$ години затворъ и на лишение отъ право да става повѣренникъ по сѫдебни процеси: 1-о) За полагание лѫжлива клѣтва по единъ граждански процесъ; 2-о) За оскърбление Сѫдебний Слѣдователь при испълнение на служебнитѣ си обязанности; 3-о) За злоупотрѣбление повѣренни нему отъ Н. Симова 90 пола; и 4-о) За съставяние съ измама едно пълномощно отъ името на Сюлеймана Тахировъ съ цѣль да си присвои седемъ парчета недвижими имущества, принадлѣжащи на Мехмедъ и Хасанъ Хюсеинови, довѣрители на Сюлейманъ Тахировъ.

Отъ странитѣ се явиха подсѫдимия Ив. П. Хр. Кършовски, заедно съ защитницитѣ си: Д. Македонски и А. Теохаровъ, а отъ страната на гражданский истецъ Д. Грековъ.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурорский Надзоръ при Софийский Окрѫженъ Сѫдъ съ обвинителенъ актъ, съставенъ на 30 Юний 1884 год. предава на Сѫдъ, безъ участието на Сѫдебни Засѣдатели, Ив. П. Хр. Кършовски по обвинението му: 1-о) Въ лѫжовно заклѣвание (приемание клѣтва) въ Софийский Окрѫженъ Сѫдъ по гражданско дѣло съ Молла Абдулраманъ за една кѫща; 2-о) Въ оскърбление Сѫдебний Слѣдователь при Софийский Окр. Сѫдъ А. Мискановъ въ врѣме на испълнение длъжностьта му; и 3-о) Въ злоупотребление довѣрието на Софийский житель Сулейманъ Тахировъ и фалшификация на едно пълномощно писмо—прѣстѫпни дѣяния, предвидени първото отъ 212, второто отъ 112 и третото отъ 155 и

233 чл. чл. на Отоманский Наказателенъ Законъ. Окржжний Сждъ, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующето по сжществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Иванъ Попъ Христовъ Кършовский, житель Софийский, а родомъ, изъ гр. Елена, 45 годишенъ, българинъ, по занятие адвокатъ, женемъ, виновенъ ли е въ това, че на 16 Септемврий 1880 год. въ Софийский Окржженъ Сждъ, като се е разглѣдало заведеното отъ него гражданско дѣло № 1147, срѣщу Молла Абдулрахманъ за 50 лири турски отъ нѣкаква си кжща, той, Ив. Кършовский, лжжливо е приелъ въ Сждътъ клѣтва, съ която е утвърждавалъ, че е далъ на сжщий Адбдулрахманъ 50 л. т. за кжщата на 20 Юний тогава, когато тия 50 лири той не ги е далъ на Абдулрахмана или же не е виновенъ?" — „Да, виновенъ"; 2-о) „Доказано ли е, че Ив. П. Хр. Кършовски, сжщий, на 8 Априлий 1883 год., като билъ призованъ отъ Сждебний Слѣдователь при Софийский Окржженъ Сждъ А. Мискановъ за да го испита по нѣкой си углавно дѣло, въ което той се е обвинявалъ, той, Ив. Кършовски, се е обърналъ и изразилъ къмъ Сждебний Слѣдователь А. Мискановъ съ думитѣ: „Чуда се какъ е възможно да се обвинявамъ за такава една глупость; язжкъ на правителството гдѣто плаща на чиновницитѣ, по голѣма глупость отъ това не може и да бжде" или же не е доказано?" — „Да, доказано". 3-о) „Ако ли е доказано, че Ив. Кършовский се е обърналъ съ упоменатитѣ въ 2-й пунктъ думи къмъ Сждебния Слѣдователь, то виновенъ ли е Ив. Кършовский въ презрение, докачение и оскърбление честьта на Сждебний Слѣдователь А. Мискановъ при испълнение на обязанноститѣ си, или же не е виновенъ?" — „Да виновенъ;" 4-о) „Ив. П. Хр. Кършовский, сжщий, виновенъ ли е въ това, че чрѣзъ измама е съставилъ едно фалшиво „пълномощно неограничено", дадено нему отъ Софийский житель Сюлейманъ Тахировъ на 1 Юлий 1881 год. съ право да продава, да дарява и пр. седемъ парчета ниви и селище въ с. Княжево, принадлѣжащи на довѣрителитѣ С. Тахировъ, Хасанъ и Мехмедъ Хюсенови, съ което пълномощно Кършовский е искалъ да присвои упоменатото недвижимо имущество, или же не е виновенъ?" — „Да, виновенъ, нъ въ злоупотребление довѣрието на Сюлейманъ Тахировъ, като е злоупотребилъ слабостьта му (незнанието

на българский язикъ) и го е накаралъ да подпечата неограниченото пълномъщно отъ 1 Юлий 1881 год., безъ да е знаялъ Сюлейманъ Тахировъ истинното му съдържание". 5-о) „Доказано ли е, че Ив. Хр. Кършовский, сжщий, въ качество на повѣренникъ на Софийский житель Никола Симовъ, като събралъ 90 полуимперияла съ сждебно рѣшение, основано на едно открито боно, дадено нему, Кършовскому, отъ Никола Симовъ срѣщу длъжника Георги Франга за да се сжди съ послѣдний и които 90 полуимперияла Кършовский слѣдъ като събралъ, не повърналъ на довѣрителя си Никола Симова и до сега, когато отъ събирането имъ, 1880 година, сж истекли четири години, или же не е доказано?" — „Да доказано". — 6-о) „Ако ли е доказано, че Ив. П. Хр. Кършовский, повѣренникъ на Никола Симова, е събралъ упоминатитѣ 90 полуимперияла въ 5-ий пунктъ и не ги е повърналъ на Никола Симова, то Ив. Кършовский виновенъ ли е чрѣзъ това него дѣйствие въ злоупотрѣбление довѣрието на довѣрителя Никола Симова, като е присвоилъ или въ врѣдъ на довѣрителя си Никола Симова употрѣбилъ 90-тѣ полуимперияла, принадлѣжащи Симову и комуто Кършовски трѣбвало да повърне, или же не е виновенъ?" — „Да, виновенъ". 7-о) „Ако ли Ив. П. Хр. Кършовский е виновенъ въ горѣпомѣнатитѣ прѣстжпления: лжжливо заклѣвание прѣдъ Сждътъ, двѣ злоупотрѣбления на довѣрия и оскърбление на честьта на Сждебний Слѣдователь при испълнение длъжностьта му съ думи, то на какво наказание отъ законътъ подлѣжи да се подвьргне той, Ив. П. Хр. Кършовский?" — „Подлѣжи на наказанията, предвидени въ чл. 4, 31 п. 4, 34, 38, 112, 212, 234, 235 и 236 отъ Турский Наказателенъ Законъ по правилото за съвокупность на престжпления". 8-о) „Ако ли по 6-ий пунктъ Иванъ П. Хр. Кършовский е призпатъ за виновенъ въ злоупотрѣбление довѣрието на Никола Симовъ чрѣзъ неповръщанието Симову, 90-тѣхъ полуимперияла на послѣдния принадлѣжащи, то Кършовский длъженъ ли е да възнагради и обезщети Никола Симова за това?" — „Длъженъ е да възнагради Никола Симова съ злоупотрѣбената и събрана отъ Кършовски сумма 10,724 гроша пазаренъ курсъ" — съ присждата си отъ 5-ий Февруарий 1885 год. № 15, опредѣлилъ: 1 о) „осжжда Ив. П. Хр. Кършовский, житель Софийский, а родомъ изъ гр.

Елена, 45 годишенъ, по занятие адвокатъ, на двѣ и половина годишенъ тъмниченъ затворъ и да заплати въ Държавното Съкровище петстотинъ и четирдесетъ и шестъ (546) л. глоба и деветъ (9) лева по изслѣдвание на дѣлото; II-о) Лишава сѫщия — Иванъ П. Хр. Кършовский отъ право да става пълномощникъ по сѫдебни процесси; III-о) Осѫжда сѫщия — Ив. П. Хр. Кършовский да заплати на гражданския истецъ Никола Симовъ, изъ гр. София, десетъ хиляди седемстотинъ и двадесетъ четири (10.724) гроша пазаренъ курсъ, събрани отъ Ив. Кършовский по довѣренность на Никола Симовъ, и неповърнати отъ първия на послѣдния; IV) Признава за не дѣйствително „неограниченото пълномощие," дадено отъ Суйлеманъ Тахировъ на Ив. П. Кършовский съ дата 1-ий Юлий 1881 год. и засвидѣтелствувано отъ Нотариуса при Софийский Окр. Сѫдъ подъ №. 1185". По въззивна жалба на подсѫдимия, отъ една страна, и отъ гражданский истецъ Никола Симовъ, отъ друга страна, дѣлото се е разглѣдало отъ Софийский Аппелативенъ Сѫдъ, който, за разрѣшение на дѣлото е постановенъ слѣдующитѣ въпроси: 1-о) „Иванъ Попъ Хр. Кършовский, жит. Соф., родомъ отъ гр. Елена, 45 годишенъ, Българинъ, православенъ, по занятие адвокатъ, виновенъ ли е въ това, че на 16-ий Септемврий 1880 год. въ Сѫдебното засѣдание на Окрѫжний Сѫдъ, при разглѣжданието на гражданското дѣло №. 1147, по което той се явилъ като истецъ, приелъ и положилъ клѣтва лѫжлива за това, че е далъ 50 лири турски на Абдурахманъ Мехмедова, часть отъ условената стойность на една кѫща, купена отъ брата му (на Абдурахманъ Мехмедовъ), Небуръ паша, т. е. въ това, че е положилъ клѣтва за да подтвърди едно рѣшающе обстоятелство, неистинностьта на което се доказа?" — „Да виновенъ" — 2-о) „Ако ли е виновенъ Иванъ Попъ Хр. Кършовский въ полагание на лъжлива клѣтва въ Сѫдебното засѣдание, то какво наказание слѣдва да му се приложи?" — „Наказанието, предвидено въ чл. 212 Отом. Наказ. Законъ". II-о) Доказа ли се, че сѫщий Ив. П. Хр. Кършовский на 8-ий Априлий 1883 год. въ каммарата на Сѫдебний Слѣдователь при Софийский Окрѫженъ Сѫдъ Андр. Мискановъ, гдѣто билъ привлеченъ подъ слѣдствие по едно обвинение противъ него, на зададения отъ Слѣдователя

въпросъ за виновность, станалъ и произнесълъ думитѣ: „Чудя се какъ е възможно да се обвинявамъ за такава една глупость; язжкъ на правителството гдѣто плаща на такива чиновници, по голѣма глупость отъ това не може да бжде", и че тия думи се отнасяли къмъ Сжд. Слѣдователь Андр. Мискановъ?"—„Да". б) „Ако се доказва по предний въпросъ, че Ив. Попъ Христо Кършовски произнесълъ приведенитѣ въ сжщий (II-о) въпросъ думи къмъ Сждеб. Сслѣдователь, въ камарата за разискване, то съдържа ли това негово дѣяние т. е. произнасяние упомѣнатитѣ думи по указаний начинъ елементитѣ на престжпление по чл. 112-ий отъ Отоманский Наказ. Законъ и може ли да се накаже по сжщий членъ?" -- „Да". — III) „Сжщий Ив. Попъ Хр. Кършовский виновенъ ли е въ това, че на 1-ий Юлий 1881 год. съ измама съставилъ едно пълномощно отъ името на Сюйлеманъ Тахирова, Соф. житель съ цѣль да си присвои седемъ парчета имущества, находящи се въ с. Княжево и принадлѣжащи на довѣрителитѣ на Тахирова, Хасанъ и Мехмедъ Хюсенови, т. е. въ съставление на едно общо неограничено пълномощие по указаний начинъ и цѣль, когато въ сжщностьС. Тахировъ го е упълномощилъ само за да издаде въ негово име, на С. Тахирова, на купувача на сжщитѣ имущества. С. Зографски крепостенъ актъ?" — „Да" б) „Може ли да се квалифицира това дѣяние на Ив. Попъ Хр. Кършовский като злоупотрѣбление на довѣрие и измама и слѣдователно да му се приспособи наказанието, предвидено въ единъ отъ съотвѣтствующитѣ членове 234, 233 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ?" „Да, а именно 233, 234 отъ Отоманский Накав. Законъ". IV) „Доказва ли се, че сжщий Ив. Попъ Хр. Кършовский прѣзъ 1880 година въ качеството си на адвокатъ е получилъ отъ Софийский житель Никола Симовъ едно отворено боно за 90 полуимпериала, срѣщу длъжника Г. Франга, съ поржка да събере тая сумма по сждебенъ редъ и ж предаде на довѣрителя му Никола Симова, и че сжщий събралъ и си присвоилъ стойностьта на боното, безъ да ж даде по принадлѣжность Симову и че слѣдователно виновенъ ли е сжщий въ престжпление на злоупотрѣбление на довѣрие по чл. 236 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ?" — „Да". V) Ако подсждимий Иванъ Попъ Хр. Кършовски е виновенъ

въ полагание лъжлива клѣтва, оскърбление на честьта на Сѫдебенъ Чиновоикъ при испълнение служебнитѣ му обязанности, злоупотрѣбление на довѣрие и измама по III-ий и IV-ий въпросъ, то по правилото на съвокупление на престѫпленията, какво наказание слѣдва да му се предвиде?" —„Най голѣмото наказание за най тежко наказуемото престѫпление". VI) „Има ли облегчителни обстоятелства въ полза на подсѫдимий Иванъ Попъ Хр. Кършовский?" — „Не"—VII) „Сѫществуватъ ли обстоятелства за да се приспособи спрямо подсѫдимий чл. 38 отъ Отоманский Наказат. Законъ съ слѣдующето предвидено въ чл. 31 пунктъ 4-й отъ сѫщий Законъ?" — „Да" — VIII) Слѣдва ли да се уважи искътъ на потърпѣвший граждански истецъ Никола Симова по углавенъ рѣдъ за лихвитѣ по 12% отъ отъ събраната на Ив. Попъ Хр. Кършовский по боното сумма и то за интервание на врѣме отъ 6-ий Ноемврий 1880 год. до деньтъ на исплащание на събраната сумма, както и искътъ за сѫдебнитѣ и по водение на дѣлото расноски?" — „Не. предоставя му се право да заяви по законенъ рѣдъ особенъ искъ за лихвитѣ и други разноски" IX) „Тъй както по правилото на съвокупление на наказанията слѣдва да му се приспособи най високото наказание за най тежко наказуемото престѫпление а въ дадений случай не е послѣдвалъ аппелационенъ протестъ отъ страна на Прокурорский Надзоръ, то може ли предъ видъ ст. 885 отъ Врем. Сѫд. Правила да му се увеличи наказанието?" — „Не". Възъ основание тъй разрѣшенитѣ въпроси, съ присѫдата си отъ 15-ий Юлий 1885 год. № 114, съгласно съ членове 31 п. 4-й, 38, 112, 212, 233, 234 и 236 отъ Отом. Наказ. Законъ, потвърдилъ присѫдата на Соф. Окрѫженъ Сѫдъ. Срѣщу присѫдата на Аппелативний Сѫдъ, подсѫдимия подава кассационна жалба, съ която се оплаква: 1-о) Че Софийский Аппелативенъ Сѫдъ нарушилъ ст. 700 Врем. Сѫдебни Правила и чл. 18 п. 2-й отъ Допълнението къмъ Врем. Сѫдебни Правила, защото призовалъ и испиталъ нови свидѣтели: Стефанъ Иордановъ и Георги Кирковъ; 2-о) Че сѫщия Сѫдъ е нарушилъ ст. ст. 832 и 842 Врем. Сѫд. Правила, защото присѫдата не е била приготвена въ окончателна форма въ опредѣления день и защото не е забѣлѣжено възъ присѫдата врѣмето и редътъ когато и по който тя е била обявена; 3-о) Че

Софийский Окр. Сждъ е нарушилъ ст. 848 отъ Времен. Сждебни Правила, защото нито му представилъ да прегледа и прочете протоколътъ отъ Сждебното засѣдание по дѣлото, нито му позволилъ да направи нѣкои забѣлѣжки за направенитѣ въ него упущения; 4-о) Че сждилищата сж нарушили по това дѣло чл. чл. 31 и 38 отъ Отоманский Наказ. Законъ, защото неправилно го осждили на лишение отъ право да става повѣренникъ по сждебни процесси; 5-о) Че Окр. Сждъ е нарушилъ чл. 20 отъ Допълн. къмъ Врем. Сжд. Правила, защото разглѣдалъ дѣлото безъ участието на сждебни засѣдатели; 6-о) Че Аппелативний Сждъ неправилно е приспособилъ къмъ дѣянията му, въ които е припознатъ за виновенъ (обозначени въ 1-й,2-й и 4-й въпроси) — чл. чл. 212, 112 и 236 отъ Отом. Наказ. Законъ; 7-о) Че Аппелативний Сждъ къмъ дѣянието му, констатирано въ 3-й) въпросъ—неправилно е приспособилъ чл. чл. 233 и 234 Отоман. Наказ. Законъ;"
8-о) Никола Симовъ гражданския по туй дѣло истецъ се оплаква че сжщий Сждъ е нарушилъ ст. ст. 817 и 819 отъ Врем. Сжд. Правила, защото не е разглѣдалъ гражданскиятъ му искъ и относително лихвитѣ за злоупотрѣбенитѣ 90 пола; 9-о) Д. В. Македонский, защитникъ на посждимия Ив. П. Хр. Кършовский заявява, че Окр. Сждъ въ нарушение ст. ст. 719, 720 и 721 Врем. Сжд. Правила е разрѣшилъ предявениятъ срѣщу Прокурора отводъ безъ да изслуша заключение по този въпросъ отъ единъ другъ Прокуроръ; 10-о) Че сжщия Сждъ е нарушилъ ст. 742 Врем. Сждеб. Правила, защото не е призовалъ всичкитѣ посочени въ въззивната жалба свидѣтели и не се е произнесълъ върху сжщностьта на показанията на неявившитѣ се свидѣтели и 11-о) Че не е имало законно основание за да се възбуди углавно прислѣдване срѣщу подсждимийтъ Ив. П. Хр. Кършовский по обвинението му въ съставяние съ измама пълномощие отъ името на Сюлейманъ Тахирова съ цѣль да си присвои седемъ парчета имущества, принадлежащи на Мехмедъ и Хасана Хюсейнова.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора за разрѣшение на това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Предъ видъ на 873 ст. Времен. Сжд. Правила, като специяленъ законъ. съ който Аппелативнитѣ Сждилища се ржководятъ по въпроса за призова-

ването на свидѣтелитѣ въ втората инстанция, Върховний Кассационенъ Сѫдъ не може да не признае, че правилата, които сѫ предписани въ 693—701 ст. Врем. Сѫдеб. Правила, нѣматъ въобще приспособление къмъ дѣлата, които постѫпватъ въ Аппелативнитѣ Сѫдилища за да се разглѣждатъ по Аппелативенъ рѣдъ и че на Аппелативнитѣ Сѫдилища въ туй отношение е предоставено правото по свое *усмотрѣние* да разрѣшаватъ въпроса за призованието на свидѣтелитѣ. Върховний Кассационенъ Сѫдъ въ рѣшението си отъ 15-й Марта 1886 год. № 80 по дѣлото на Хасанъ Ахмедовъ Базакчиевъ е истълкувалъ точния смисьлъ на 873 ст. Врѣмен. Сѫдебни Правила. Въ данний случай, Аппелативний Сѫдъ съ опредѣлението си, станѫло въ распорѣдително засѣдание на 15 й Май 1885 год. възъ основание на 873 ст. Врѣм. Сѫдебни Правила е постановилъ: „да се се призовѫтъ между другитѣ и свидѣтелитѣ Никола Вардевъ и Георги Кирковъ." При слушание на дѣлото въ Аппелативний Сѫдъ на 15-й Юлий 1885 година, защитникътъ на подсѫдимия се е обърналъ съ молба да се не распитатъ тѣзи свидѣтели, но сѫдътъ, възъ основание на постановлението си, изложено въ сѫдебния протоколъ, повторно е постановилъ да ся распитатъ тѣзи свидѣтели. Защитницитѣ на подсѫдимия Д. Макадонский и В. Недѣлевъ никакъ не сѫ настоявали за *да се отложи* дѣлото и по този начинъ да имъ се даде възможность да се *приготвѫтъ къмъ защитата срѣщу доказателствата, които съставлявали показанията на тѣзи свидѣтели.* При изложенитѣ обстоятелства, първото оплакване на подсѫдимиятъ, се явява като неоснователно. 2) Предъ видъ на туй, че разглѣждането на дѣлата отъ Аппелат. Сѫдъ може да става и въ отсѫтствието на странитѣ, то приспособлението на 832 и 842 ст. Врѣм. Сѫдебн. Правила нѣматъ сѫщественно значение, толкози повече, че срокътъ за подаване кассационна жалба срѣщу присѫдата на Аппелативний Сѫдъ се счита не отъ деньтъ, назначенъ за обявлението на присѫдата въ окончателната ѝ форма, а отъ деньтъ на *връчването* прѣписъ на подсѫдимия. Тия съображения иматъ още по голѣмо значение, предъ видъ на това, че подсѫдиний се е въсползувалъ отъ правото си — да подаде кассационна жалба и че въ туй отношение, слѣдователно въ нищо не сѫ нащърбени правдинитѣ му. При изложенитѣ обстоя-

телства второто оплакване сѫщо се явява, като неоснователно. 3-о) Не еднократно вече е разяснено, че неиспълнението обряда, предписанъ отъ 848 ст. Врем. Сѫдебни Правила, нѣма сѫществено значение, а най паче, когато подсѫдимий не е заявявалъ, че Окрѫжний Сѫдъ е допустналъ какви годѣ неправилности и нередовности въ съставянието на сѫдебний протоколъ, а отъ друга страна, подсѫдимия не се е оплакалъ за това нарушение прѣдъ Аппелативний Сѫдъ въ въззивната си жалба. Слѣдователно, третето оплакване е неосновательно; 4-о) Дѣйствуйщия Отом. Наказ. Законъ предвижда три рода престѫпни дѣяния, а именно: 1-о) *злодѣяние* — Crimes — 2-о) *престѫпление* — Delits и 3-о) *простѫпки* — Contraventions — (чл. 2-й отъ Отоманский Наказателенъ Законъ). Злодѣянията сѫ такива престѫпни дѣйствия, които се наказватъ съ *углавни* наказания, — peines afflictives — (чл. 3-й отъ Отоманский Наказ. Законъ). Мѣжду тѣзи углавни наказания, фигурира и *отнимание на гражданскитѣ правдини* — — l'interdiction des droits civiques. — Слѣдователно, споредъ 2-й и 3-й, 16, 33 чл. чл. отъ Отоманский Наказат. Законъ, углано наказание, като такова, може да бѫде наложено само на онѣзи, под сѫдими, които сѫ припознати *за виновни въ извършвание на едно злодѣяние*. Споредъ 4-й членъ отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, за престѫпление може да се наложи едно отъ *поправителнитѣ* наказания, каквито сѫ: затваряние на повѣче отъ една седмица; врѣменно заточение; испѫждание отъ служба и глобяване (щрафъ). Мѣжду тѣзи послѣднитѣ поправителни никакъ не фигурира — „отнимание на гражданскитѣ права". Слѣдователно, въобще едно извършено *престѫпление* не може да предизвиква такова наказание, каквото е „отнимание на гражданскитѣ правдини", а отъ друга страна, само такова наказание може да се налага на подсѫдимиятъ, което изрично и особно е опредѣлено въ онзи членъ отъ Наказател. Законъ, който предвежда данното престѫпление, което се отдава на подсѫдимия и въ извършвание на което той е признатъ за виновенъ. Споредъ 32-й членъ Отоман. Наказ. Законъ отнимание на гражданскитѣ права става или като *Допълнително* наказание, към по-тѣжкитѣ углавни наказания, а именно: като турянието въ окови, вѣчно туряние въ крѣпость, вѣчно заточение, или като особно, *специално* наказание;

въ този послѣдний случай то може да бжде наложено само въ такъвъ случай, когато за прѣстжпното дѣяние, което се отдава на подсждимиятъ, особно и специално се предвижда, като наказание „отнимание гражданскитѣ правдини“. Това напълно се потвърждава отъ Code pénal, който е послужилъ за основа на дѣйствующитѣ Отомански Накват. Законъ и който въ 43 члена гласи: Les tribunaux ne prononceront l'interdiction de l'exercice des droits civils, que lorsqu elle aura été autorisée ou ordonnée par une desposition particuliere de la loi. Дѣянията, които се отдаватъ на подсждимия Ив. П. Хр. Кършовский, споредъ присждата на Софийский Аппелативенъ Сждъ—сж престжпни дѣяния, предвидени отъ 112, 212, 233, 234 и 236 чл. чл. Отом. Наказ. Законъ, сиречь, сж *престжпления* спорѣдъ които най-голѣмото наказание е *три годишенъ тъмниченъ затворъ*. Но нито въ единъ отъ тѣзи членове не се предвижда като особно, специално наказание отнимание на граждански права, посочено въ 4-й пунктъ на 31-й членъ отъ Отом. Наказ. Законъ. Отъ изложеното става явно, че Аппелативний Сждъ за престжпленията, въ които подсждимия Ив. П. Хр. Кършовский е припознатъ за виновенъ, никакъ не е ималъ законно основание да налага на подсждимия Ив. П. Хр. Кършовский такова наказание, каквото е лишавание отъ правото му—да става повѣренникъ по сждебни процесси. Слѣдователно, четвъртото оплакване е основателно. 5-о) Споредъ обвинителния актъ, както по-горѣ е казано, подсждимиятъ Ив. П. Хр. Кършовски е билъ предаденъ на Сждъ по обвинението му на престжпления, предвидени отъ 111, 155, 212, 233 чл. чл. Отоман. Наказат. Законъ, а пакъ, споредъ 20 й чл. отъ Допъл. къмъ Времен. Сждебни Правила, Окржжний Сждъ разглѣдва, *съ участието на сждебнитѣ засѣдатели*, само такива дѣла, по които подсждимитѣ се обвиняватъ *въ злодѣяния*, наказанията, за които сж предвидени въ 3-й, 16—33 чл. чл. Отом. Наказ. Законъ. Отъ друга страна, при слушание на дѣлото въ Окр. Сждъ не се е обнаружило какво-годѣ злодѣяние, което би се отдавало на подсждимия Ив. П. Хр. Кършовски и което, слѣдавателно, трѣбва да се разглѣда съ участието на сждебнитѣ засѣдатели. Слѣдователно, петото оплакване, сжщо е неосновательно. 6-о) Аппелативний Сждъ, (въ 1-й въпросъ) призналъ подсждимия Ив. П. Хр. Кършовски за

виновенъ въ това, че на 6-й Септемврий 1880 година въ Сѫдебното Засѣдани на Окрѫжний Сѫдъ, при разглѣждането на гражданското дѣло № 1147, по което той се явилъ като истецъ, приелъ и положилъ клѣтва лѫжлива за това, че далъ 50 лири турски на Абдурахманъ Мехмедова, часть отъ условената стойность на една кѫща, купена отъ брата му (на Абдурахманъ Мехмедовъ) Паибуръ Паша; т. е. въ това, че е положилъ клѣтва за да потвърди едно рѣшающе обстоятелство, неистинностьта на което се доказа, съ други думи: Аппелативний Сѫдъ е презналъ, че подсѫдимиятъ Кършовски *по едно гражданско дѣло е положилъ лѫжовна клѣтва*, нѣщо което напълно отговаря на предвиденото отъ 212 чл. Отоман. Наказ. Законъ престѫпление. Отъ друга страна, всѣко едно престѫпление, а слѣдователно, и предвидѣното въ 212 членъ Отоманский Наказ. Законъ престѫпление, се изслѣдва и се констатира *споредъ правилата на Углавното Сѫдопроизводство.* Аппелативний Сѫдъ (въ 2-й и 5-й въпросъ) е констатиратъ, че подсѫдимиятъ Ив. П. Хр. Кѫршовски е оскърбилъ Сѫдебния Слѣдователь Мискановъ при испълнение на служебнитѣ си обязанности, нѣщо което напълно отговаря на прѣдвидѣното отъ 112 членъ Отоманский Наказ. Законъ престѫпление. Въ 4-й въпросъ Аппелативний Сѫдъ е припозналъ подсѫдимия Ив. П. Хр. Кѫршовски за виновенъ въ това, че презъ 1880 год. въ качеството си на адвокатъ, е получилъ отъ Софийский житель Никола Симовъ едно отворено боно за 90 полимпериала, срѣщу длъжника Г. Франга, съ поръка да събере тая сумма по сѫдебенъ рѣдъ и ѭ предаде на довѣрителя му Никола Симова, и че сѫщий събралъ и си присвоилъ стойностьта на боното, безъ да ѭ даде по принадлежность Симову и че, слѣдователно, виновенъ е сѫщия въ престѫпление на злоупотрѣбление на довѣрие по чл. 236 отъ Отом. Наказ. Законъ. Тъй констатираното престѫпление споредъ признацитѣ си, напълно отговаря на предвидѣното въ 236 членъ Отом. Наказ. Законъ, престѫпление, което преслѣдва и наказва злоупотрѣбление на довѣрието въобще, сирѣчь-задържание чуждъ повѣренъ нѣкому имотъ съ цѣль да си усвой този имотъ. Отъ изложенното става явно, че шестото оплакване е неоснователно; 7-о) Аппелативний Сѫдъ (въ 3-й въпросъ) е признялъ подсѫдимия Ив. П. Хр. Кѫр-

шовски за виновенъ въ това, че на 1-й Юлий 1881 год.. съ измама съставилъ едно пълномощно отъ името на Сюлейманъ Тахирова, Соф. житель съ цѣлъ да си присвои седемь парчета имущества, находящи са въ с. Княжево и принадлежащи на довѣрителитѣ на Тахирова, Хасанъ и Мехмедъ Хюсеинови, т. е. въ съставление на едно общо неограничено пълномощие по указаний начинъ и цѣль, когито въ сѫщность С. Тахировъ го е упълномощилъ само за да издаде въ негово име, на С. Тахирова, на купувача на сѫщитѣ имущества С. Зографски крѣпостенъ актъ. 233 членъ Отом. Наказ. Законъ предвижда *измама*, мошеничество (escroquerie) което състои въ туй, че дѣецътъ съ *лукавщина или съ лъжливи срѣдства добива, става притежатель на единъ чуждъ имотъ или на чужди нѣща*, Въ дадений случай, никакъ не е констатирано, че подсѫдимиятъ *е вече усвоилъ* какво-годѣ имущество отъ когото и да е, а само съ измама е съставилъ едно пълномощно съ цѣль да ги усвои, *безъ обаче да бѫде осѫщественна*, реализирана тази негова престѫпна цѣль. Тъй констатираното дѣяние не е нищо освенъ само едно просто *намѣрение*, или най-повече *опитвание* да се извърши престѫплението, предвидѣно отъ 233 членъ Отоманский Наказ. Законъ — опитвание, което като такова, споредъ Отом. Наказ. Законъ, не е наказуемо. Колкото до приспособлението на 234 членъ Отом. Наказат. Законъ, то въ дадений случай нѣма си никакъ мѣстото, защото предвидѣното въ този членъ престѫпление има си мѣстото само тогава, когато потърпевшето отъ престѫплението лице, върху което сѫ упражнява въпросното престѫпление, е *непълновъзрастно*, а пакъ никакъ не е констатирано, че Сюлейманъ Тахиревъ е непълновъзрастенъ. Отъ изложеното става явно, че седмото оплакване е неосновательно. 8-о) гражданский истецъ по едно углавно дѣло има право да иска възнаграждение за такива само вредъ и загуби, които *непосредственно* сѫ причинени съ престѫпни дѣяния, а не такива загуби, които могѫтъ да ся искатъ по рѣдътъ на гражданското Сѫдопроизводството, когато основанията на искътъ сѫ *граждански* правонарушения. Въ дадений случай подсѫдимиятъ безусловно е задълженъ да повърне злоупотрѣбенитѣ 90 полуимпериала на потърпѣвшиятъ Симовъ, а никакъ не и лихвитѣ, неполучванието на които никакъ не произтича къмъ *непосредсвенно и направо* отъ престѫп-

ното дѣяние, защото, ако тѣзи пари и бѣха въ расположението на потърпѣвшия Никола Симовъ, то това никакъ само по-себе не е *безусловно* доказателство, че той щѣлъ да ся ползува съ лихвитѣ на тѣзи пари. Доктрината на Code pénal сжщо признава правото на гражданския истецъ да иска само такива загуби, които *направо и непосрѣдствено* сж причинени съ престжпно дѣяние (F. H. Prat Crim. p. 41). Па и споредъ буквалний смисьлъ на 819 ст. Врем. Сжд. Правила, Сждътъ опредѣля възнаграждението за сторенитѣ *чрезъ престжпление* вредъ и загуби. Слѣдователно, осмото оплакване е неосновательно. 9-о) По поводъ на заявенний отъ страна на подсждимий Кжршовски отводъ срѣщу Прокурора при Соф. Окр. Сждъ Т. Тодоровъ, Окр. Сждъ като взелъ предъ видъ: „че отводътъ, заявенъ отъ подсждимия за отводъ на Прокурора е основанъ на ст. 717 п. 4. отъ Врем. Сжд. Правила, която поменува за тжжба на сждиитѣ и странитѣ а не на Прокурорите. Че Прокурорътъ по подобни както настоящето дѣло се явява като страна обвиняюща, заключенията и ходатайствата на когото, не сж задължителни за сждътъ, който може да ги уважи или не споредъ обстоятелството на дѣлото. Че основанието на отвода което подсждимий привожда, т. е. тъжбата между него и Прокурора е вечь прекратена на 8-й Януарий т. г. вечь несжществува дѣло. Че Прокурорите споредъ духътъ на дѣйствующата углавна процедура трѣбва сами да се отвеждатъ като намѣратъ основания за това: Опредѣли: Заявения отводъ отъ Кжршовски спрямо Прокурора да остане безъ послѣдствие.“ Изложенитѣ въ постановлението на Сжда съображения никакъ не сж въ противорѣчие съ сжществующитѣ закони: а) Сждътъ призналъ, че причината за отвода несжществува, тъй като бившиятъ граждански споръ между Т. Тодорова, отъ една страна, и Ив. П. Хр. Кжршовски, отъ друга страна, е вече прекратенъ. б) Участието на Прокурьра въ едно дѣло, ако да има даже законна причина за отводътъ му, не може да бжде основание нито да ся спрѣ разглѣжданието на дѣлото, нито пакъ да бжде основание за да ся кассира присждата, тъй като неговото заключение *никакъ не е задължително за Сждътъ* и в) Сждътъ нѣма право съ собственната власть да издава постановление, съ което да отстрани Прокурора отъ да вземе участие въ извѣстно дѣло, а това право е предоста-

вено исключително на висшето му, споредъ подчиненостьта, на началството (глѣдай 51 членъ Сѫдоустройството, 287 608 и 609 ст. отъ Русското Углавно Сѫдопроизводство). Слѣдователно, деветото оплакване сѫщо е неосновательно. 10-о) По поводъ на неявяванието на двамата отъ призованитѣ въ Аппелативний Сѫдъ свидѣтели Н. Вардевъ и П. Лулчевъ защитника на подсѫдимия В. Недѣлевъ каза: „че за да не става причина за отлагание на дѣлото, тѣ се отказватъ отъ повиканитѣ отъ тѣхна страна свидѣтели.“ При такива обстоятелства, подсѫдимия не е въ правото си да ся оплаква въ дадения случай,—слѣдователно, десетото оплакване на подсѫдимия сѫщо е неосновательно. 11-о) Сюлейманъ Тахировъ въ прошението си до Софийский Окрѫженъ Сѫдъ, подадено на 1-й Ноемврий 1881 год. казалъ: „азъ веднага отидохъ въ кѫщата на Кѫршовски, който съ своя рѫка написа пълномощието и ми го даде да го подпечатамъ и подпиша, което пълномощно ми прочете Кѫршовски съ сѫдържание, че азъ го опълномощавахъ да даде само такриръ въ сѫдътъ за Зографски. Слѣдъ това, азъ зехъ пълномощието и самичакъ го занесохъ въ сѫдътъ за да го подтвърдятъ (понеже на другия день азъ бѣхъ сѫнагласилъ да замина за Пиротъ, както и стана). Въ сѫдътъ азъ намѣрихъ само Секретаря на Нотариуса Н. Н. комуто като расправихъ че азъ на другия день заминувамъ за Пиротъ, помолихъ го да се потвърди пълномощието ми и кога доде въ сѫдътъ адвокатина Кѫршовски да му го предаде. Понеже всичко това азъ извършихъ по порьчката на Ст. Зографски който напълно се довѣри на Кѫршовски, —то и азъ никакъ не се поинтересувахъ да ми прочете нѣкой пълномощието за да зная какво се пишеше въ него. Слѣдъ това, като се завърнахъ отъ Пиротъ подиръ нѣколко време случайно се научихъ, че въ пълномощието което сьмь далъ на Кѫршовски за да даде такриръ въ сѫдътъ за Ст. Зографски било написано съвсѣмъ друго нѣщо, а именно: че азъ ушъ сьмь продалъ горнитѣ имущества на Кѫршовски и паритѣ сьмь зелъ отъ него до пара. Въ заключение Сюлейманъ Тахировъ въ сѫщото прошение казалъ: като имамъ предъ видъ всичко гореизложено и като се основавамъ: 1) на туй, че Кѫршовски съ хитросъ и злоупотрѣбление е написалъ въ пълномощното, че азъ ушъ сьмь му билъ продалъ горнитѣ имущества и паритѣ сьмь

си зелъ отъ него до пара, което нѣщо не сьмь даже и помислювалъ; 2) че Кжршовски и сега съ заявлението си отъ 28-й Августъ 1881 год. поддьржа своето злонамѣрение, то азъ моля почитаемия Софийский Окр. Сждъ да привика часъ по-скоро Кжршовски за да докаже предъ сждътъ своето си заявление въ противенъ случай, ако не докаже, възбуждамъ противъ него углавно преслѣдванне и за злоупотрѣбление на довѣренностьта ми и да се накаже съгласно съ 155 чл. отъ Отом. Наказ. Законъ.“ Въпросннто пълномощно гласи: „Пълномощно неограничено чрезъ което долоподписаний Сюлейманъ Тахировъ, изъ гр. София, съ силата на даденото мене пълномощие отъ страна на Хасана и Мехмеда Хюсеинови, жит. Софийски, упълномощавамъ и азъ днесь отъ моя страна г-на Ивана П. Хр. Кжршовски, адвоката въ София да располага вмѣсто мене съ всичкитѣ недвижими имущества на горѣпредвиденитѣ ми довѣрители, означени подробно въ издаденото отъ Софийский Окр. Сждъ свидѣтелство подъ Н-о 666 отъ 26-й Февруарий тек. 1881 год. освенъ праздното мѣсто, предвидено подъ буква ж, което азъ по-прѣди сьмь го продалъ на г-на Павлова. Съ горнитѣ имущества г-нъ Кършовски има пълно и неограничено право да располага споредъ както слѣдва: да ги дава подъ наемъ; да ги работи и се грижи самъ за тѣхъ; да ги продава; да ги дарява; да подава такриръ и да ся подписва и расписва вмѣсто мене за притежателитѣ имъ гдѣто стане нужда; да приема пари отъ купувачитѣ имъ; да издава документи за правовладѣние; да ся сжди за тѣхъ по които и да е дѣла би възникнали или би станало нужда да подигне той; съ една рѣчь всичко щото направи г-нъ Кършовски съ тия имущества, както азъ, тъй и прямитѣ имъ притѣжатели — довѣрителитѣ ми Хюсеинови — ще останемъ напълно благодарни, ще го признавами като направо направено отъ насъ и не ще да имаме право никой отъ насъ да му припятствуваме въ даденната му чрезъ настоящето си власть, въ нищо, както нито ще имаме право да си оттеглиме, както азъ, тъй и довѣрителитѣ ми това дадено нему право. За вѣрность на горѣизложенитѣ, давамъ му настоящето подписано отъ мене саморжчно чрезъ печата си и подтвърдено въ Софийский Окр. Сждъ. Направено днесь пьрвий Юлий хилядо осемстотинъ осемдесеть и пър-

ва година въ гр. София.“ (Печатъ на Сюлейманъ Тахировъ). Възъ това пълномощно има надписъ: „Долуподписаний удостовѣрявамъ, че печата е приложенъ въ мое присѫтствие отъ лично мене извѣстниятъ Сюлейманъ Тахировъ. 1-й Юлий 1881 год. гр. София. Прав. Членъ на Соф. Окр. Сѫдъ Г. Ангеловъ“ (съ приложение печата на Соф. Окр. Сѫдъ). Възъ прошението има надписъ: „При особно да са препроводи Г-ну Прокурору за далнѣйше направление. 1/9 81 Подпр. П. Урумовъ.“ Подсѫдностьта на едно дѣло, а тъй сѫщо и, основанието за да ся възбуди срѣщу едно лице углавно преслѣдвание, служѫтъ първоначалното обвинение споредъ обстоятелствата, констатирани било въ жалбата на потърпѣвшия, било въ съобщението на полицейскитѣ и административни власти, безъ всяко отношение, до колко посоченитѣ или констатиранитѣ факти сѫ *достовѣрни или истински*, но въ всѣки случай, даннитѣ или обстоятелствата на дѣлото, споредъ както тѣ ся излагатъ, *да съдържатъ въ себе си признаци на извѣстно престѫпно дѣяние,* а щомъ тѣзи данни не съдържатъ въ себе си признаци на извѣстно престѫпление (corpus delicti), то не може да има и *достаточно основание* за да ся възбуди углавно преслѣдвание, защото нито едно углавно преслѣдвание не може да бѫде възбудено *безъ достаточно основание, безъ да ся посочва на извѣстно престѫпно* дѣяние. Отъ съдържанието на въпросното прошение излиза: а) Че Кършовски е извършилъ съ измама пълномощното и б) Че той е *ималъ намѣрение* съ туй пълномощно да усвои недвижимь имотъ. Измамата като престѫпно дѣяние ся преслѣдва само въ такъвъ случай когато: а) тя е придружена *съ хитрости и лукавщини*, отъ които никакъ неможатъ да ся предпазятъ съ обикновенната придобита въ живота опитность и б) когато такава *престѫпна* измама е станала причина, че дѣецътъ сполучилъ е вече да усвои извѣстенъ чуждъ имотъ. За съставъ на едно престѫпление ся изисква въобще както субективния елементъ на престѫплението — престѫпната воля, тъй и обективния елементъ — да бѫде предначертаното *извършено.* Такова нѣщо въ данний случай не е станало: а) Защото *съ едно прочитание* на пълномощното лесно могло да ся отстрани съставлението на подобно пълномощно, ако то не било съгласно съ волята на Сюлейманъ Тахировъ, а за да извърши това Сюлейманъ Та-

хировъ е *ималъ пълно възможность*, когато е билъ у Нотариуса, гдѣто е станало засвидѣтелствованието на подписътъ му; б) Защото никакъ не ся е констатирало и посочило, че подсждимия Иванъ Кършовски *е усвоилъ съ силата на това пълномощие какво-годѣ имущество*; в) Защото не е достаточно, каквото и да е пълномощно, за да може съ силата само на това пълномощие да си усвои какъвъ-годѣ *недвижимъ имотъ*; г) и защото, предъ видъ на дѣйствующитѣ въ Княжеството граждански и нотариални закони, споредъ които ся предобива право на собственность, или право на владѣние върху недвижимъ имотъ, дава ся пълна възможность, по редътъ на Гражданското Сждопроизводство, да ся въстанови правото на собственностьта върху единъ неправилно завладенъ или усвоенъ недвижимъ имотъ. Предаване отъ страна на *Гражданския* Сждъ въ *Углавния* Сждъ на каквото и да е постжпило въ него дѣло може да става: а) въобще, когато при *производството* на едно гражданско дѣло ся явятъ обстоятелства, които посочватъ на едно *престжпно дѣяние* (8 ст. Русското Гражданско Сждопроизводство); б) частно, въ случая показанъ въ 170 ст. Врѣменнитѣ Сждебни Правила, но и въ двата *случая само по опредѣлението на Сжда*, а никакъ не по *лично распорѣждание на Предсѣдателя или Подпредсѣдателя*, както съвършенно неправилно е станало въ дадений случай. Отъ изложеното става явно, че не е имало въ дадений случай никакво основание да ся възбуди углавно преслѣдване срѣщу подсждимия Ив. П. Хр. Кършовски по обвинението му въ съставяние съ измама пълномощието отъ името на Сюлейманъ Тахировъ. Слѣдователно, и последното му оплакване е основателно.

Водимъ отъ всичко горѣизложено, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1-о) Присждата на Соф. Аппелат. Сждъ отъ 15-й Юлий 1885 год. № 114, относително дѣянието на подсждимия Ив. П. Хр. Кършовски, изложено въ 3-й въпросъ, както и относително наказанието — лишавание отъ право да става повѣренникъ по сждебни процесси — да ся отмѣни, като сжщеврѣменно подсждимия Ив. П. Хр. Кършовски, възъ основание на ст. 815 п. 1 отъ Врѣменнитѣ Сждебни Правила и чл. 29 отъ Допълн. къмъ Времен. Сждебни Правила се признае за оправданъ по Сждъ по обвинението му въ съставяние съ

измама пълномощие отъ името на Сюлеймана Тахировъ съ цѣль да си присвои седемь парчета имущества, принадлѣжащи на Мехмеда и Хасана Хюсеинови; 2-о) Сѫщата присѫда относително констатиранитѣ въ първий, вторий и четвъртий въпроси престѫпни дѣяния, а тъй сѫщо и относително гражданския искъ и сѫдебнитѣ по дѣлото разноски — да си остане въ силата. 3-о) Дѣлото, за опредѣление наказанието, споредъ констатиранитѣ въ първий, вторий и четвъртий въпроси престѫпни дѣяния, по правилата за съвокупностьта на престѫпленията — да ся испрати въ Софийский Аппелат. Сѫдъ, възъ основание чл. 59 отъ Допълнението къмъ Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила.

РѢШЕНИЕ № 139

Г. София, 3-ий Май 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князъ, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесетъ и петий Априлъ хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георгий Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ слуша доложеното отъ Предсѣдателя углавно дѣло Н-о 136 по описътъ, на Харизанъ Игнатовъ, изъ с. Милковци (Трънско), осѫденъ на 5 турски лири глоба, на 40 лева патентовъ сборъ и 5 лева допълнителенъ патентовъ сборъ, за продавание пития на разносъ и на дребно въ с. Ерулъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Търновский Окр. Сѫдъ съ присѫдата си отъ 18-й Декемврий 1884 год. Н-о 41, слѣдъ като призналъ Харизанъ Игнатовъ, отъ с. Ерулъ (Трънска Околия) за виновенъ въ това, че той на 11-й Юний 1884 год., безъ да е ималъ патентъ продавалъ на дребно ракия отъ $2^1/_2$ — 3 оки въ кѫщата на Гичо Павлевъ на разни лица, възъ основание на чл. 12 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания, осѫдилъ го да плати въ полза

на правителственния ковчегъ за шесть мѣсечно патентно право отъ първий класъ — отъ 1-й Януарий 1884 година до 1-й Юлий сѫщата година за продаване питиета на дребно въ село Ерулъ (40) четиридесять лева и за допълнителенъ патентъ (5) петь лева, а всичко (45) четиридесять и петь лева а така сѫщо да плати глоба въ полза на правителственний ковчегъ петь (5) лири турски златни. По въззивна жалба на подсѫдимия, дѣлото ся е разглѣдало отъ Софийский Аппелативенъ Сѫдъ, който, слѣдъ като призналъ Харизанъ Игнатовъ виновенъ въ продавание на разносъ и на дребно ракия на 11 Юний 1884 год. въ с. Ерулъ, възъ основание ст. 111 отъ Питейний Уставъ и 12 чл. отъ Наказателнитѣ Распорѣждания, подтвърдилъ присѫдата на Окр. Сѫдъ. Срѣщу присѫдата на Аппелат. Сѫдъ, Харизанъ Игнатовъ подава кассционна жалба въ която исказва: че по това дѣло е нарушена ст. 834, п. п. 1, 2 и 3 отъ Врем. Сѫдеб. Правила, защото го е осѫдилъ на петь лева глоба за допълнителенъ патентъ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Отъ приложението къмъ 111 ст. отъ Временний Уставъ за сбора отъ питиета ся види; че допълнителенъ патентовъ сборъ отъ първий разрядъ е *10 лева* а, слѣдователно за половинъ година *5 лева*. Отъ изложеното става явно, че оплакването на подсѫдимия Харизанъ Игнатовъ е основателно.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Софийский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 27-й Юний 1885 год. Н-о 93; защото е нарушенъ чл. 12 й отъ Наказателнитѣ Распорѣждания за нарушение на Табачния и Питейния Уставъ, съ силата на ст. 11 п. 1 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ да ся отмѣни, и дѣлото, за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да ся испроводи въ Софийский Аппелативенъ Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 140

Гр. София, 3-ий Май 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский

Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и петий Априлий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурорътъ Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло № 137 по описътъ, на Павелъ Георевъ и Георо Искреновъ, отъ село Беренде, Брѣзничка Околия, осѫдени по на шестьмѣсяченъ затворъ за нанасяние побой и нараняване по главата на Георги Илиевъ, изъ сѫщото село, отъ което последния е болѣдувалъ повече отъ 20 дена.

Отъ странитѣ присѫтствуваше подсѫдимий Георе Искреновъ съ защитника си Марко Д. Балабановъ.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Съ обвинителенъ актъ, съставенъ отъ Прокурорский Надзоръ при Софийс. Окр. Сѫдъ, на 12-ий Декемврий 1883 година, предаватъ се на Сѫдъ съ участието на сѫдебни засѣдатели, Георги Искреновъ, Павелъ Георевъ и Димитръ Георевъ, жители отъ с. Беренде, Брезничка Околия, по обвинението имъ—първитѣ двама въ нараняване и въ причиняване смъртьта на Георги Илиева, а послѣдния Д. Георевъ, като съучастникъ, на въпросното престѫпление — злодѣяние, предвидено отъ притурката къмъ 177 чл. на Отом. Наказателенъ Законъ. Окрѫжний Сѫдъ, слѣдъ като призналъ подсѫдимитѣ Георе Искреновъ и Павелъ Георевъ за виновни въ биение Георa Илиевъ, отъ което е послѣдвало смърть, а Димитръ Георевъ за невиновенъ въ престѫпното дѣяние, което му се отдавало — съ присѫдата си отъ 17-ий Септемврий 1884 год. № 7 възъ основание на притурката къмъ чл. 177 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, осѫдилъ Георе Искреновъ и Павелъ Георевъ по на петь-годишенъ затворъ въ окови, а Димитръ Георевъ оправдалъ по Сѫдъ. По въззивна жалба и на двамата подсѫдими, дѣлото ся е разглѣдало отъ Софийский Аппелативенъ Сѫдъ, който, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Доказано ли е че подсѫдимитѣ Георе Искреновъ и синъ му Павелъ Георевъ на 21-й Септемврий 1883 година ся нанесли побой и нараняване по

главата на Георги Илиевъ?" „Да!" 2-о) „Доказано ли е че Георги Илиевъ вслѣдствие нанесения му побой отъ отъ подсждимитѣ слѣдъ 50 дневно боледувание е умрѣлъ? — „Не!" 3-о) „Виновни ли сж подсждимитѣ Геора Искреновъ и Павелъ Георевъ въ това че сж нанесли побой и нараняване по главата на Георги Илиева, отъ което последния болѣдувалъ повече отъ 20 дена?"—„Да!" 4-о) „Подсждимитѣ заслужватъ ли наказание по кой членъ и въ какъвъ размѣръ?" — „Да, по чл. 178 отъ Наказат. Законъ по на 6 мѣсяци затворъ" — съ присждата си отъ 30-й Априлий 1885 год. № 50, възъ основание чл. 178 отъ Отоман. Наказат. Законъ, измѣнилъ присждата на Окр. Сждъ и осждилъ Георе Искреновъ и Павелъ Георевъ, по на шесть мѣсяченъ затворъ. Срѣщу присждата на Аппелатив. Сждъ, подсждимитѣ подаватъ кассационна жалба, въ която исказватъ: 1-о) Че Софийский Аппелатив. Сждъ е нарушилъ ст. ст. 738, 757, 794, 802, 824 и 872 отъ Врѣменнитѣ Сждебни Правила, защото слѣдъ заключителнитѣ прѣния на странитѣ вмѣсто да издаде резолюция по сжществото на присждата, издалъ е едно частно опредѣление, съ което е постановилъ да ся отложи дѣлото за да ся привоватъ нови експерти; 2-о) Че по това дѣло сж нарушени ст. ст. 770, 771, п. 2 и 772 п. п. 1 и 2 отъ Врѣмен. Сждебни Правила, защото свидѣтелитѣ Димитри Георовъ, Божика Иванова и Струмка Янаклиева сж испитани подъ клѣтва; 3-о) Че къмъ дѣянието имъ неправилно е приспособилъ чл. 178 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Аппелативний Сждъ, слѣдъ като разглѣдалъ дѣлото предварително въ распорѣдително засѣдание на 13 й Октомврий 1884 год., възъ основание на ст. 873 Времен. Сждебни Правила, е постановилъ: „да ся повикатъ за да присжтствуватъ при разглѣжданието на дѣлото слѣдующитѣ лица: 1-о) Обвиняемитѣ: Геора Искреновъ и Павелъ Георевъ, изъ с. Беренде (Брѣзничка Околия) и 2-о) свидѣтеля Савва Ангеловъ, отъ сжщото село Беренде. Но въ сжщото засѣдание не е ставало дума за да ся призоватъ какви-годѣ експерти. При слушание на дѣлото въ сждебно засѣдание, станало на *21-й Февруарий*

1885 год., никоя отъ странитѣ не е възбудила въпросъ за призоваване на експерти, а напротивъ, дало ся дума на странитѣ да се искажатъ по сжществото на дѣлото — на Прокурора да искаже своята *обвинителна* рѣчь и на защитника, адвокатъ М. Балабановъ, да искаже своята *защитителна* рѣчь. Прокурора своята си рѣчь свършва така: „Като се отстранява факта, че смъртьта на потърпевшия е „станала вслѣдствие на побоя, вѣрвамъ, че почитаемий „Сждъ, ще отмѣни присждата на Трънский Окр. Сждъ и ще „наложи на подсждимитѣ минимумното наказание, предви„дено въ чл. 178 отъ Отоман Наказат. Законъ." Защитника свършва своята си рѣчь така: „Моля почитаемий Ап„пелативенъ Сждъ да отмѣни коренно първостепенната „присжда на Окр. Сждъ и да оправдае по Сждъ довѣрителитѣ ми за да отидатъ у дома си." Сжщо и въ тѣзи прѣния на странитѣ не е станало дума за каква-годѣ експертиза. Понататъкъ отъ сждебний протоколъ на Аппелативния Сждъ ся констатира: „Слѣдъ това попитанъ подсждимия Геора Искреновъ има ли нѣщо да каже за своеоправдание — отговори: „Гледайте добрѣ, г-да Сждии, да „не станете причина неправедно да ми се затвори кжщата." Попитанъ и другия подсждимъ Павелъ Георовъ има ли и той нѣщо да каже за свое оправдание, — отговори: „За Божя правдина, това нѣщо не е истина и не може да бжде." — „Сждътъ, съгласно ст. . . . отъ Времен. Сждебни „Правила, се произнесе, че резолюцията по настоящето „дѣло ще бжде прочетена утрѣ на 22-й Февруарий т. г. „рано. Засѣданието се закри на единъ часа по обѣдъ. На „22-й Февруарий 1885 год. часа на десеть прѣди обѣдъ, „Углавното Отдѣление на Соф. Аппелативенъ Сждъ въ сж„щий си съставъ, произнесе слѣдующето опредѣление: За „днесъ бѣ отложено да се прочете резолюцията по дѣлото „№ 135, но тъй като отъ медицинския актъ на Д-ра То„романа, Трънский Окр. Лѣкарь, не може да се разбере ни„що, за да може Сжда да си състави едно положително „убѣждение за да присжди дѣлото, а тъй сжщо не се раз„бира нищо и отъ заключението на експерта Д-ра Хибаума, „та въ що именно се не съгласява съ медицинския актъ „на Д-ра Торомана; за това, съгласно ст. 757 отъ Врем. „Сжд. Правила, Сждътъ опредѣли: Отлага настоящето „дѣло за другъ срокъ, за когато да се повикатъ съ при-

„зовки както обвиняемитѣ, тъй и двама доктори въ каче-„ство на експерти, именно: Д-ръ Петровичь и Д-ръ Шиш-„мановъ и слѣдъ като се земе тѣхното мнѣние, тогава да „ся рѣши дѣлото." При слушание на дѣлото въ Аппелативний Съдъ на 16-й Априлий 1885 год. между друго сѫ испитани въ качество на експерти: Д-ръ Шишмановъ и Д-ръ Петровичь. Въпроса: да ли трѣбва да ся призоватъ експерти по извѣстно дѣло и да ли трѣбва въобще да ся провѣри извѣстенъ фактъ или извѣстно обстоятелство, ся разрѣшава *предварително* въ распорѣдително засѣдание, за което Закона е установилъ правилото, предписано отъ 873 ст. Врем. Сѫд. Правила. Естественно е, че слѣдъ като ся изслуша докладътъ на дѣлото по сѫществото и слѣдъ като ся изслушатъ странитѣ по сѫществото на дѣлото, трѣбва да ся издаде резолюция *по сѫществото* на дѣлото, а най-паче, когато странитѣ въ сѫдебно засѣдание не ся възбудили никакви процесуални въпроси. Противното на това, като не е съгласно съ Законътъ (795, 802—832 ст. Врем. Сѫд. Правила), отъ една страна, безспорно доказва, отъ друга страна, че Аппелат. Сѫдъ предварително не е изучилъ сериозно дѣлото, но при всичко горѣизложенно, Върхов. Кассац. Сѫдъ неможе да признае, че допуснатото отъ Аппелат. Сѫдъ нарушение е сѫщественно, и то по слѣдующитѣ причини: а) Всѣка една мѣрка предприета отъ Сѫда, макаръ несвоевременно, съ цѣль да се констатира по-добрѣ едно дѣло, неможе да парализира издаденната присѫда, а най-паче — когато една такава мѣрка не нащърбява правата на подсѫдимия и б) Аппелат. Сѫдъ съ присѫдата си не само не е утекчилъ участьта на подсѫдимия, сравнително съ присѫдата на Окр. Сѫдъ, но даже, *слѣдъ като изслушалъ заключението на експертитѣ*, е констатиралъ друго престѫпление, много *по-лѣко* отъ онова, което му се отдавало. Възъ основание на горѣизложенното, Върховний Сѫдъ, макаръ и да признава дѣйствията на Аппелат. Сѫдъ въ дадений случай за неправилни, но въ сѫщото време не може да не признае че тѣзи дѣйствия не лишаватъ присѫдата отъ сила и значение на едно сѫдебно рѣшение. 2-о) Отъ сѫдебний протоколъ ся констатира, че свидѣтелитѣ Димитръ Георевъ, Божилка Иванова и Струшка Анаклиева по опредѣление на Сѫда сѫ распитани като свидѣтели, *безъ клѣтва,* а не

подъ клѣтва, както исказва кассатора. Слѣдователно, второто оплаквание е неоснователно. 3) Аппелатив. Сѫдъ е призналъ подсѫдимитѣ Гьоре Искреновъ и синъ му Павелъ Георовъ за виновни въ това, че тѣ сѫ нанесли побой и наранявание на Георги Илиевъ, отъ което послѣдния болѣдувалъ *повече отъ двадесеть дена*. Тъй констатираното престѫпление, напълно отговаря по признацитѣ на престѫплението, предвидено отъ 168 чл. отъ Отоман. Наказателенъ Законъ. Слѣдователно, и третето оплакване е неоснователно. Констатираното отъ Аппелативний Сѫдъ престѫпление, като предвидѣно отъ 178 членъ на Отоманский Наказат. Законъ, е, споредъ чл. 2-й отъ Допълнението къмъ Отом. Наказат. Законъ, утвърденъ на 17 Януарий 1885 г. Указъ № 4 — *частно* престѫпление и като такова, подлѣжи, възъ основание на сѫщия Законъ, на прекращение чрезъ помиряване. Както смъртьта на частния обвинитель само по себе, неможе да прекрати възбуденото отъ него, още при живота му углавно преслѣдвание, тъй сѫщо смъртьта му сама по себе неможе да служи за препятствие — *дѣлото да ся прекрати съ помиряване*. Помиряванието може да стане и вънъ отъ Сѫда и въ всѣки стадй на процеса до онзи моментъ, *до когато ще ся престѫпи къмъ испълнението на влѣзлата въ законна сила присѫда*. Въ даденний случай, *фамилията* на умрѣлий, представляема чрезъ жена му или чрезъ най-старыя въ фамилията му синъ, или пакъ чрезъ едно друго лице, особно за туй отъ цѣлата фамилия упълномощено — може да поиска, щото възбуденото отъ умрѣлия углавно преслѣдвание да ся прекрати, и Сѫдилищата не ще имѫтъ никакво основание да отхвърлятъ едно такова заявление.

Водимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1-о) Кассационнитѣ жалби на Павла Георевъ и Геоpe Искреновъ срѣщу присѫдата на Софийский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 30-й Априлий 1885 год. № 50, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователни, да ся оставятъ безъ послѣдствие. 2-о) Дѣлото за да ся предложи на странитѣ помиряване, чрезъ надлѣжния Мировий Сѫдия, връзъ основание чл. 2-й отъ Углавното Сѫдопроизводство, да ся испроводи въ Трънский Окр. Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 141

Гр. София, 3-ий Май 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и петий Априлий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста год. въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на И. Д. Помощ.-Прокурора Т. Николовъ слуша доложеното отъ Членътъ Неновичь углавно дѣло № 138, по описътъ на Мито Христовъ Коларски, Тодоръ Димитровъ Заякъ и Стоянъ Христовъ Зрънчовъ, отъ село Цървище, Дупнишка Околия, осѫдени по на една година затворъ, защото опропастили архивата на Скринското Общин. Управление и разграбили паритѣ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурорский Надзоръ при Кюстендилский Окрѫженъ Сѫдъ съ обвинителенъ актъ отъ 20 Юлий 1884 год., между другитѣ е предалъ подъ Сѫдъ, безъ участието на сѫдебни засѣдатели, и Митя Христовъ Коларски, Тодора Димитрова Заякъ и Стояна Христова Зрънчевъ, по обвинението имъ въ ограбвание паритѣ и изгаряние вещитѣ на Скринската канцелария — престѫпление, предвидено въ чл. 251 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Кюстендилский Окрѫженъ Сѫдъ разглѣдалъ дѣлото и слѣдъ като призналъ подсѫдимитѣ Митя Христовъ Коларски, Тодора Димитровъ Заякъ и Стояна Христовъ Зрънчевъ за виновни, при облѣгчителни обстоятелства, въ това, че тѣ като главни дѣйци вечерьта на 25 й срѣщу 26 й Февруарий 1884 год. сѫ ограбнли и изгорили вещитѣ и книжата на Скринската общинска канцелария съ присѫдата си отъ 15-й Септемврий 1884 година № 97, на основание чл. 251, отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, осѫдилъ ги по на една година затворъ и по на 5 лири турски глоба за въ полза на хазната. По въззивната жалба на подсѫдимитѣ, дѣлото ся разглѣдало и отъ Софийский Аппелативенъ Сѫдъ, който, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫщество

му въпроси: 1 о) „Мито Христо Коларски виновенъ ли е за това гдѣто на 25-й срѣщу 26-й Февруарий 1884 год. вечерьта заедно съ Тодоръ Димитровъ Заякъ, Стоянъ Христовъ и други още девять души сж нападнали канцеларията на Скринското Общинско Управление, опропастили архивата и разграбили паритѣ?“ — „Да, виновенъ.“ 2-о) „Тодоръ Димитровъ Заякъ виновенъ ли е за това сжщото престжпление както и Мито Христовъ Коларски?“—„Да.“ 3-о) „Стоянъ Христовъ Зрънчевъ виновенъ ли е за това сжщето престжпление, както и Мито Христовъ Коларский?“ — „Да.“ 4-о) Стоица Ангеловъ виновенъ ли е за сжщето това престжпление, както и Мито Христовъ Коларски?“ — „Да.“ 5-о) „Тодоръ Митовъ виновенъ ли е за това сжщето престжпление, както и Мито Христовъ Коларски?“ — „Да.“ 6-о) „Стоянъ Петковъ виновенъ ли е за това сжщето престжпление, за което и Мито Христовъ Коларски?“ — „Да.“ 7-о) „Никола Стойчевъ виновенъ ли е за това сжщето престжпление, за което и Мито Христовъ Коларски?“ — „Да.“ 8-о) „Алексо Стоичевъ виновенъ ли е за това сжщето престжпление за което и Мито Христовъ Коларски?“ — „Да.“ 9-о) „Лаза Петровъ Коларъ виновенъ ли е за това сжщето престжпление за което и Мито Христовъ Коларски?“ — „Да.“ 10-о) Алексо Димитровъ виновенъ ли е за това сжщето престжпление, за което и Мито Христовъ Коларски?“ — „Да.“ 11-о) „Константинъ Павловъ виновенъ ли е за това сжщето престжпление, за което и Мито Христовъ Коларски?“ — „Да.“ 12-о) „Правилно ли е приложено наказанието на подсждимитѣ, Мито Христовъ Коларски, Тодоръ Димитровъ Заякъ и Стоянъ Христовъ Зрънчевъ?“ — „Да.“ 13-о) „Правилно ли е приложено наказанието на подсждимитѣ: Стоица Ангеловъ, Тодоръ Митовъ, Стоянъ Петковъ, Никола Стойчевъ, Алексо Стойчевъ, Лазо Петровъ Коларь, Алексо Димитровъ и Константинъ Павловъ?“ — „Не.“ 14-о) Може ли относително подсждимитѣ, изброени въ 13 пунктъ да ся увеличи наказанието, тъй като нѣма аппелационенъ протестъ?“ — „Не“ — съ присждата си отъ 14 Февруарий 1885 год. №. 18, на основание чл. 251 отъ Отоман. Наказателенъ Законъ, потвърдилъ напълно присждата на Кюстендилский Окр. Сждъ. Въ подадената си срѣщу тая присжда кассац. жалба, подсждимитѣ ся оплакватъ, че по

това дѣло сѫ нарушени ст. ст. 574, 605, 654, 656, 657, 662, 816, 886 отъ Врем. Сѫдебни Правила.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Помощ. Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Подсѫдимитѣ като оказватъ нарушени статии отъ Временни Сѫдебни Правила, не посочватъ, въ що именно състои нарушението имъ. Отъ друга страна, отъ производството на дѣлото ся вижда, че при предварителното дирение, срѣщу което подсѫдимитѣ ся оплакватъ главно, съ съблюдение сичкитѣ сѫществении форми и е съставенъ и заключителенъ протоколъ, съгласно 662 ст. отъ Врем. Сѫд. Правила (листъ 32 на предварителното слѣдствие). А пакъ нарушението, допуснато при предварителното дирение въобще, като не съставляватъ кассационни поводи; немогатъ, слѣдователно, и да бѫдатъ основание за касиране на постановената присѫда. Отъ производството на дѣлото ся вижда тъй сѫщо, че както въ първата, тъй сѫщо и въ втората инстанция подсѫдимитѣ не ся оплаквали противъ дѣйствията на Сѫдебния Слѣдователь. Отъ производството на Аппелативний Сѫдъ ся констатира още, че той не е намѣрилъ причина за ходатайствувание, да ся намали наказанието на подсѫдимитѣ, сѫщо тъй ся констатира, че Аппелативния Сѫдъ не е отмѣнилъ, нито пакъ видоизмѣнилъ присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ, а напротивъ потвърдилъ я напълно, а пъкъ потвърдената присѫда на Окр. Сѫдъ не е лишена отъ съображения. Отъ изложеното става явно, че оплакванието на подсѫдимитѣ е неоснователно.

Възъ основание гореизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Мито Христовъ Коларски, Тодоръ Димитровъ Заякъ и Стоянъ Христовъ Зрънчевъ срѣщу присѫдата на Софийский Аппелативенъ Сѫдъ, отъ 14 Февруарий 1885 год. № 18, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 142

Г. София, 3-ий Май 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и петий Априлий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно васѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ Патьо Г. Крайовски и въ присѫтствието на И. Д. Помощ. Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновича, углавно дѣло Н-о 139 по описътъ, на Наумъ Костовъ, изъ гр. Плѣвенъ, осѫденъ на три мѣсеца затворъ за произволно присвояване и укриване кобилата на Наумъ Атанасовъ, изъ с. Гигенъ, Никополска Околия.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: По жалбата на Наума Атанасовъ ся възбудило предъ Плѣвненский Мировий Сѫдия углавно преслѣдвание срѣщу ханджиятъ Наума Костовъ, за докачение честьта на Наума Атанасовъ, чрезъ беззаконно постѫпвание, както и за да ся осѫди Наумъ Костовъ да повьрне кобилата на Наумъ Атанасовъ, като му заплати и кирията ѝ за сѣкой день по една рубла. Плѣвненския Мировий Сѫдия разглѣдалъ дѣлото и съ присѫдата си отъ 24-й Юлий 1885 год. № 38, на основание чл. 10 п. 2 и чл. 135 отъ Уставътъ за Наказанията, опредѣлилъ: „Осѫжда подсѫдимия Наума Костовъ, отъ г. Плѣвенъ, на три мѣсяченъ затворъ, за лукаво присвояване кобилата отъ Наума Атанасова, която му билъ продалъ и да му заплати за кобилата 200 гроша и 10 лева за разноски по процеса.“ По въззивната жалба на подсѫдимия, дѣлото ся разглѣдало и отъ Плѣвненския Окр. Сѫдъ, който, слѣдъ като призналъ Наума Костовъ въ лукаво присвояване кобилата на Наума Атанасовъ, — съ присѫдата си отъ 29 Септемврий 1885 год. № 56, на основание чл. 135 отъ Уставътъ за Наказанията, потвърдилъ напълно присѫдата на Плѣвненския Мировий Сѫдия. Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, подсѫдимия ся оплаква, че както Мировий Сѫдия, тъй и

Окржжний Сждъ сж нарушили чл. чл. 1 и 135 отъ Устава за Наказанията.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Помощ. Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: споредъ основното правило на Углавното и Гражданското Сждопроизводства всѣко престжпно дѣяние ся разглѣдва по углавенъ рѣдъ, (чл. 1 отъ Углавното Сждопроизводство), а сѣкой споръ за гражданско право-нарушение ся разрѣшава по граждански рѣдъ (чл. 1 отъ Гражд. Сждопр.), и когато при разглѣжданието на едно гражданско дѣло ся явятъ, отъ обстоятелствата му противозаконни дѣяния, които ся преслѣдватъ и накавватъ отъ углавнитѣ закони, то дѣлото ся предава въ Углавния Сждъ и обратно, когато при първоначалното възбуждание на едно углавно дѣло не ся укажътъ факти, които да подлежатъ на преследвание отъ углавнитѣ закони, а само едни правонарушения, прѣдвидени въ гражданскитѣ закони, то дѣлото ся прекратява прѣдъ Углавния Сждъ. Отъ производството на това дѣло ся вижда, че Наумъ Атанасовъ, по прошението на когото ся е възбудило углавното преследвание срѣщу подсждимия, въ първоначалното си прошение излага слѣдующето: „На 28-й миналий мѣсецъ Декемврий 1884 год. дойдохъ въ г. Плѣвенъ по работата си и слѣзохъ на рѣчений (Наума Костовъ) на ханътъ на който ханъ прѣнощувахъ два вечера, кога на двайсеть и осмий да си тръгна, рѣчения ми скрилъ кобилата, която сьмь я купилъ отъ него на 24-й Ноемврий миналата година въ с. Гигенъ, за което и ми е далъ потрѣбното прѣдъ общината свидѣтелство за притежанието ѝ. За сега по какви именно съображения рѣчений ми скрива кобилата,—менъ това не ми е прието, понеже е докачение за честьта ми, то за това най-покорно Ви моля, Господине Мир. Сждия, да благоволите и призовете рѣченний за сега безъ отлагание врѣме, понеже не сьмь тукашенъ и при разбирателството на дѣлото ся осжди спорѣдъ Законътъ на наказание за докачение на честьта ми, по беззаконното му постжпвание, сжщо врѣме и го заставите, да ми даде кобилата, като ми заплати и кирията ѝ за сѣкой единъ день по една рубла съ сждебнитѣ ми разноски заедно.“ Възъ основание на това прошение е възбудено углавното срѣщу подсждимия дѣло.

За опредѣлението подсѫдностьта на едно дѣло, а тъй сѫщо и основанието за да ся възбуди срѣщу едно лице углавно преслѣдвание, служатъ даннитѣ при първоначалното обвинение спорѣдъ обстоятелствата, констатирани било въ жалбата на потърпевшия, било въ съобщението на полицейскитѣ и административни власти, безъ всѣко отношение, до колко посоченитѣ или констатиранитѣ факти сѫ *достовѣрни* или *истински*, нъ въ сѣкой случай даннитѣ или обстоятелствата на дѣлото, спорѣдъ както тѣ сѫ излагатъ, *да съдържатъ въ себѣ си признаци на извѣстно престѫпно дѣяние*, а щомъ тѣзи данни не съдържатъ въ себѣ си признаци на извѣстно престѫпление (corpus delicti), то неможе да има и *достатъчно основание* за да ся възбуди углавно преслѣдвание, защото нито едно углавно преслѣдвание не може да бѫде възбудено *безъ достатъчно основание, безъ да ся посочва на извѣстно престѫпно дѣяние.* Отъ съдържанието на горѣпомѣнатото прошение на Наума Атанасовъ излиза: а) Че Наумъ Костовъ му скрилъ кобилата и б) Че съ това той му докачилъ честьта. Скриванието на извѣстенъ предмѣтъ, па било и чуждъ, безъ да е то извършено съ каква да е користна цѣль и безъ престѫпно намѣрение да си усвои скритото нѣщо, а най-паче, когато не ся отрича взиманието на този предмѣтъ, несъставлява нѣкакво престѫпление, което да се преслѣдва отъ углавнитѣ закони, нито пъкъ скриванието чуждо нѣщо може да съставлява какво-годѣ докачение на честьта. За съставъ на едно престѫпление ся изисква въобще както субективния елементъ на престѫплението — престѫпната воля, тъй и обективния елементъ — *да бѫде предначертаното извършено.* Такова нѣщо въ данния случай не е станало и предъ видъ на дѣйствующитѣ въ Княжеството граждански закони на потърпѣвшия ся дава пълна възможность, по рѣдътъ на Гражданското Сѫдопроизводство, *да възстанови правото на собственностьта си върху взетата кобила.* Отъ изложенното става явно, че не само въ дадений случай неправилно е приспособенъ чл. 135 отъ Уставътъ за Наказанията, но и че не е имало въ дадения случай никакво основание да ся възбужда углавно преслѣдвание срѣщу Наума Костовъ по обвинението му въ скривание кобилата на Наума Атанасовъ и чрѣзъ това, докачение честьта му. Слѣдователно оплакването на подсѫдимия е основателно.

На основание горѣизложеннитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Плѣвненския Окр. Сѫдъ отъ 29-й Септемврий 1885 год. Н-о 56, а тъй сѫщо и производството по това дѣло, както на Окр. Сѫдъ, така и на Мировий Сѫдия, съ силата на чл. чл. 1 и 135 отъ Устава за Наказанията и чл. 1-й отъ Углав. Сѫдопроизводство, да ся унищожатъ.

РѢШЕНИЕ № 143

Г. София, 3 ий Май 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесетъ и петий Априлий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичьи Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на И. Д. Помощ.-Прокуроа Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски углавно дѣло №. 140, по описътъ на Цаня Н. Стойчевъ, отъ гр. Руссе, осѫденъ на сто лева глоба за нарушение Питейния Уставъ.

Странитѣ неприсѫтсвуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Русенский Окр. Сѫдъ, съ предложението си отъ 15 Ноемврий 1884 год. №. 848, предалъ на сѫдъ Цаня Н. Стойчовъ по обвинението му въ нарушение Питейния Уставъ. Руссенский Окр. Сѫдъ като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ това, че е продавалъ питиета безъ патентъ, съ присѫдата си отъ 28 Януарий 1885 год. №. 14, връзъ основание чл. 12 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания—осѫдилъ Цоня Стойчевъ на петь лири турски глоба, а въ случай на несъстоятелность да издържи 28 дена затворъ. По въззивна жалба на подсѫдимия, това дѣло било разглѣдано и отъ Руссенский Аппел. Сѫдъ, който съ присѫдата си отъ 20 Септемврий 1885 г. №. 254, връзъ основание чл. 65 отъ Закона за бериитѣ по питиетата, видоизмѣнилъ присѫдата на Окр. Сѫдъ така:

осѫдилъ подсѫдимия на сто лева глоба, а въ случай на несъстоятелность, да издържи 25 дена затворъ. Срѣщу тази присѫда, подсѫдимия подава въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба, въ която ся оплаква: Че Руссенский Апплативенъ Сѫдъ е нарушилъ ст. 873 отъ Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила, защото не призовалъ показанитѣ въ Аппелативната му жалба свидѣтели.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на И. Д. Пом.-Прокурора, взе въ съображение: Привикванието на странитѣ, а така сѫщо и на свидѣтелитѣ въ Аппелативний Сѫдъ по углавно дѣло, спорѣдъ буквалния смисъль на 873 ст. отъ Врѣм. Сѫд. Правила, принадлѣжи напълно отъ Аппелативний Сѫдъ, т. е. отъ усмотрението на Аппелативний Сѫдъ да ли трѣбва да се викатъ странатѣ или не. Даже и въ такъвъ случай, какъвто е по настоящето дѣло, когато странитѣ молятъ за привикванието имъ, а така сѫщо и за приканвание на нѣкакви си свидѣтели по дѣлото. Сѫдътъ е въ правото си да удовлетвори молбата или да я отхвърли.Отъ дѣлото обаче се вижда, че Аппелативний Сѫдъ е постановилъ дѣлото да ся глѣда безъ странитѣ (ст. 873, отъ Врѣмен. Сѫд. Правила). Освѣнъ това, отъ дѣлото на Окр. Сѫдъ ся вижда, че сѫщитѣ свидѣтели, за които кассатора е молилъ въ Аппелативната си жалба да ее призоватъ и распитатъ въ Аппелативний Сѫдъ, сѫ били распитани като такива въ Окрѫжний Сѫдъ и то подъ клѣтва. Слѣдователно, оплакванието на кассатора по този въпрсъ е неосновательно.

Рѫководимъ отъ горнето съображение, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Цаня Стойчевъ срѣщу присѫдата на Руссен. Аппел. Сѫдъ отъ 20 Септемврий 1885 год. № 254, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 144

Г. София, 3-ий Май 1886 година.

Углавно дѣло Н-о 141, по описътъ на Иванъ Илиевъ,

отъ г.Руссе, осжденъ на сто лева глоба, а въ случай на несъстоятелность на 20 дена затворъ за нарушение Питейния Уставъ. Кассационната жалба на Ивана Илиевъ оставена безъ разглѣждание по силата на чл. 5 отъ Закона за Сждоустройството (глѣдай мотивитѣ на рѣшенията подъ Н-о Н-о 3 и 10).

РѢШЕНИЕ № 145

Г. София, 3-ий Май 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на двадесетъ и шестий Априлий, хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присжтствието на И. Д. Помощ.-Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичь углавно дѣло Н-о 132, по описътъ на Салимъ Ахмедовъ, Селимъ Хасановъ и Георги Топаловъ, изъ с. Хаскьою, Силистренско Окржжие, осждени по на три мѣсеченъ затворъ за злоупотрѣбение на правителственни пари.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурорский Надзоръ при Силистренский Окр. Сждъ съ обвинителенъ актъ, отъ 20 Априлъ 1884 г. е прѣдалъ подъ Сждъ, безъ участието на сждебни засѣдатели, Салима Ахмедовъ и Салима Хасановъ, бивши Хаскьойски Общински кметове и Георгя Топаловъ, бивший писарь при Хаскьойската Община по обвинението имъ въ злоупотрѣбление правителственни пари, събрани отъ населението за разни даждия прѣзъ 1881—1883 год.—прѣстжпление, прѣдвидено въ чл. 90 отъ Отом. Наказат. Законъ. Силистренския Окр. Сждъ разглѣдалъ дѣлото и съ присждата си отъ 30 Октомврий 1884 година Н-о 60, на основание чл. 90 отъ Отом. Наказ. Законъ и чл. 74 отъ Закона за събиранието на даждията отъ 13 Априлъ 1883 год. опредѣлилъ: „1-о), Салимъ Ахмедовъ да издържи три (3) мѣсяченъ затворъ и да заплати на правителството злоупо-

требенитѣ отъ него (1461 л. 72 ст.) хилядо четиристотинъ шестьдесетъ единъ левъ и 72 ст.; Салимъ Хасановъ да издържи три мѣсяченъ затворъ и да заплати на правителството злоупотрѣбенитѣ отъ него (3500 л. 43 ст.) три хиляди петстотинъ лева, 43 ст., а въ случай на нестоятелностьта имъ да заплататъ казанитѣ сумми, то отговаря цѣлий тогавашний общинский съвѣтъ, ако пакъ недостигнатъ, остатъка да ся исплати отъ населението на Хаскьойската община; Георгий Топаловъ, да издържи една година затворъ и да заплати на правителството злоупотребенитѣ отъ него (466 л. 60 ст.) четиристотинъ шестьдесетъ шесть лева и 60 стотинки, правителственни пари, събрани отъ населението за право сечение дьрва." По възвивната жалба на подсѫдимитѣ, дѣлото ся разглѣдало и отъ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, който, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующтѣ по сѫществото му въпроси: 1-о) „Виновенъ ли е подсѫдимий Салимъ Ахмедовъ, въ това, че той въ качеството си на Хаскьовски кметъ прѣзъ 1881, 82 и 83 година е злоупотрѣбилъ 1461 лева и 72 ст. правителственни пари, които е събралъ отъ Хаскьовската Община за правителственнитѣ даждия?" „—Да виновенъ." 2-о) „Виновенъ ли е подсѫдимий Салимъ Хасановъ въ това, че той въ качеството си на И. Д. Кметъ на Хаскьовската Община е злоупотрѣбилъ 2804 л. и 64 ст. правителственни пари, които е събралъ отъ населението на общината за правителственни даждия?" —„Да, виновенъ." 3-о) „Може ли подсѫдимий Салимъ Хасановъ да бѫде осѫденъ за суммата 696 лева, която е събрана отъ населението и не е внесена въ казначейството, когото той по обвинителний актъ на Прокурора, не ся е обвинявалъ въ нея!"—„Не, не може." 4-о), Виновенъ ли е подсѫдимий Георги Топаловъ, че той въ качеството си на общински писарь на Хаскьовската община е злоупотребилъ 466 л. и 60 ст. правителственни пари, които е събралъ отъ населението за право на сѣчение на дрьва?" „Да, виновенъ" 5-о) „Ако подсѫдимитѣ сѫ виновни въ дѣянието въ първий, вторий и четвъртий въпросъ, то подъ кой чл. отъ Наказ. Кодексъ да имъ се подведе престѫпното дѣяние и въ какъвъ размѣръ да имъ се наложи наказанието?"—„Подъ чл. 90 отъ Отом. Нак. Кодексъ и за тримата подсѫдими въ размѣръ на три (3) мѣсеченъ затворъ въ тъмница". 6-о) „Длъжни ли сѫ подсѫдимитѣ Салимъ Ахмедовъ да възвърне злоу-

потрѣбената сумма 1471 л. и 72 ст., подсѫдими Салимъ Хасановъ злоупотребената сумма 2804 л. и 64 ст. и подсѫдимий Георги Топаловъ злоупотрѣбената сумма 466 л. и 60 ст. на хазната?" — „Да, длъжни са." 7-о) „Да се предостави ли право на хазната да възбужда отдѣлно дѣло за суммата 696 лева?" „Да, да се предостави"—съ присѫдата си отъ 2 Юлий 1885 год. № 189, на основание чл. 90 отъ Отом. Наказат. Законъ, опрѣдѣлилъ: „Присѫдата на Силистренский Окр. Сѫдъ отъ 30 Октомвр. 1884 год. подъ № 60, да се видоизмѣни така: „Осѫждатъ се подсѫдимитѣ Салимъ Ахмедовъ, Салимъ Хасановъ и Георги Топаловъ по на три мѣсеченъ затворъ въ тъмница, съгласно чл. 90 отъ Отом. Наказ Кодексъ и Салимъ Ахмедовъ да заплати на хазната суммата 1461 левъ и 72 ст., подсѫдимий Салимъ Хасановъ — суммата 2804 лева и 64 ст. и подсѫдимий Георги Топаловъ — суммата 466 лева и 60 ст. на хазната. При това се предоставя право на хазната да завѣде отдѣлно дѣло за суммата 696 лева." Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, подсѫдимитѣ ся оплакватъ, че Руссен. Аппел. Сѫдъ е нарушилъ ст. ст. 723, 861, 872 и 873 отъ Врѣмен. Сѫд. Правила, защото е разглѣдалъ дѣлото имъ безъ да призове както тѣхъ (подсѫдимитѣ), тъй и посоченитѣ отъ тѣхъ въ аппелативната имъ жалба свидѣтели.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Нееднократно е вече разяснявано отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, че въпросътъ за призоваванието на странитѣ, или посоченитѣ отъ отъ тѣхъ свидѣтели при аппелативното разглѣждание на дѣлото, зависи отъ усмотрението на Сѫдилищата, които въ качество на аппелативна инстанция, разглѣждатъ дѣлата по сѫщество и че този въпросъ, като въпросъ по сѫщество на дѣлото, не подлѣжи на провѣряванне отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ. Отъ производството на дѣлото ся вижда, че Руссенский Аппелат. Сѫдъ съ опредѣлението си отъ 6 Май 1885 год. ся е произнесълъ по този въпросъ отрицателно и възъ основание ст. 873 отъ Врѣм. Сѫд. Правила, е постановилъ, да ся разглѣда дѣлото безъ призованието на странитѣ. Слѣдователно, оплакванието на подсѫдимитѣ е неоснователно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Салимъ Ахмедовъ, Салимъ Хасановъ и Георги Топаловъ, срѣщу присѫдата на Руссенский Аппелат. Сѫдъ отъ 2 Юлий 1885 год. № 199, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 146

Г. София, 3-ий Май 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесетъ и шестий Априлий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ, и въ присѫтствието на И. Д. Помощ.-Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичъ углавно дѣло № 133, по описътъ на Крьсте Стояновъ, изъ с. Иваняне и Георги Станоевъ Пиндракъ, изъ с. Гурмазово (Софийско), осѫдени по на едно-мѣсечно запиране за нанисание обида съ дѣйствие на жандарма Димитра Станоевъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Софийский Околийский Миров. Сѫдия съ присѫдата си отъ 30 Ноемврий 1884 г. № 112, на основание чл. 28 п. 2 отъ Устава за Наказанията, осѫдилъ Крьстя Стояновъ, Ичо Малиновъ и Георги Станоевъ Пиндракъ по на едно мѣсечно запиране, за дѣто нападнали и ударили стражара Димитра Станоевъ, когато послѣдния искалъ да спрѣ коларитѣ, които сѣчели дьрва отъ Мало-Бученската планина. По въззивната жалба на Крьстю Стояновъ и Георгя Станоевъ, дѣлото са разглѣдало и отъ Софийский Окрѫж. Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1-о) „Крьстю Стояновъ, изъ с. Иваняне, Соф. Околия, и Георги Станоевъ, отъ с. Горубляне, Соф. Околия, виновни ли

сж въ това, че на 25 Октомврий 1881 год. въ Мало-Бученската гора сж нанесли обида съ дѣйствие на полицейския стражарь Димитра Станоевъ, който е билъ пратенъ да спрѣ сѣчението на казаната гора отъ населението, обида извършена отъ Георги Станоевъ (Пиндракъ) чрѣзъ подстрекване населението да бие казания стражаръ, а отъ Крьстьо Стояновъ чрѣзъ удранье съ дърво сжщий стражаръ , или же не сж невиновни ?“—„Да, виновни.“ 2-о) „Ако Крьсто Стояновъ и Георги Станоевъ сж виновни въ нанисание обида съ дѣйствие на стражара Д. Станоевъ, то на какво наказание отъ Закона подлѣжатъ?“ — „На чл. 28 отъ Устава за Наказанията, които налагатъ Мировитѣ Сждии“ — съ присждата си отъ 18 Априлий 1885 година Н-о 79, на основание чл. 28 п. 2 отъ Устава за Наказанията, потвърдилъ присждата на Соф. Окол. Мир. Сждия. Въ подадената си срѣщу тая присжда кассационна жалба, подсждимитѣ ся оплакватъ: 1-о) Че по това дѣло е нарушенъ чл. 62 п. 2 отъ Углавното Сждопроизводство, защото свидѣтелитѣ сж распитани безъ клѣтва. 2-о) Че по това дѣло сж нарушени чл. чл. 31 и 58 отъ Углавното Сждопроизводство, защото Окр. Сждъ не е призовалъ показанитѣ отъ тѣхъ 12 души свидѣтели, а само трима. 3-о) Че къмъ дѣянието имъ неправилно е приспособенъ чл. 28 п. 2 отъ Устава за Наказанията.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Въ чл. 62 отъ Углавното Сждопроизводство е показано, кои лица не ся допущатъ за свидѣтелство подъ клѣтва, когато нѣкоя отъ странитѣ поиска отстранение, а отъ производството на дѣлото ся вижда слѣдующето: „Свидѣтелитѣ, испитани по освобождение отъ странитѣ безъ клѣтва, дадоха слѣдующитѣ показания: л. $^{50}/_{1}$“ т. е. че странитѣ не сж искали отстранението на свидѣтелитѣ, а напротивъ изявили сж съгласието си да ся изслушатъ свидѣтелитѣ безъ клѣтва. Слѣдователно, оплакванието на подсждимитѣ по този въпросъ е неосновятелно; 2-о) Въпросътъ за призоваванието на свидѣтелитѣ въ втората инстанция, като въпросъ по сжществото на дѣлото, зависи напълно отъ Сждътъ, който разрѣшава дѣлото по сжщество окончателно. Сжщо тъй и въпросътъ за опредѣление достаточностьта на доказателствата

по дѣлото, като е въпросъ по сѫществото на дѣлото, ся разрѣшава отъ Сѫдилищата по сѫщество, а единия и другия въпроси не подлѣжатъ на провѣряване отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ. Отъ производството на дѣлото ся вижда, че Соф. Окр. Сѫдъ, като е разрѣшавалъ просбата на подсѫдимитѣ за призоваване на посоченитѣ отъ тѣхъ въ аппелативната имъ жалба свидѣтели, съ опрдѣлението си отъ 8 Януарий 1885 год. Н-о 5, е намѣрилъ, че е достаточно да ся привикватъ само трима отъ показанитѣ отъ подсѫдимитѣ свидѣтели, а именно: Беле Младеновъ, Славко Якимовъ и Славко Стефановъ. Освѣнъ това и въ сѫдебното засѣдание при разглѣждание на дѣлото въ Окр. Сѫдъ, подсѫдимитѣ не само че не сѫ настоявали да се отложи дѣлото за да ся призоватъ и другитѣ свидѣтели, нъ напротивъ сами ся изивили съгласие да се разглѣда дѣлото въ отсѫтствие на неявившитѣ ся свидѣтели. Слѣдователно, оплакванието имъ и по този въпросъ е неосновательно. 3-о) Въ въпросния листъ на Соф. Окр. Сѫдъ е констатирано, че подсѫдимитѣ сѫ нанесли обидата съ дѣйствие на стражара Димитръ Станоевъ, когато послѣдния *е билъ пратенъ и отишелъ да спрѣ сѣчението на Малобученската гора отъ населението и подсѫдимитѣ*, т. е. по врѣме когато си е испълнявалъ длъжноститѣ. Освѣнъ това, спорѣдъ както е разяснено и другъ пѫть отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, полицейскитѣ чинове ся намиратъ постоянно въ испълнение на служебнитѣ си обязанности. Отъ горѣизложеното става явно, че и третото оплакване на подсѫдимитѣ е неосновательно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Крьсто Стояновъ и Георги Станоевъ Пиндракъ срѣщу присѫдата на Соф. Окрѫж. Сѫдъ отъ 18 Априлий 1882 год. Н-о 79, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неоснователна да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 147

Г. София, 3-ий Май 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский

Князь, Александръ І-й, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и шестий Априлий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдющий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Пом.-Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присжтствието на И. Д. Помощ.-Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски углавно дѣло № 134, по описътъ на Христо Харлаковъ, изъ гр. Габрово, осжденъ на 25 лева глоба за самоуправно разваляние довара на нужника на Ив. Харлаковъ, изъ сжщий градъ.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Габровский Мировий Сждия съ присждата си отъ 20 Май 1885 год., като призналъ Христа Харлаковъ за виновенъ въ това, че на 17 Октомврий 1884 год., чрезъ самоуправство съ насилие е развалилъ дувара на нужника на Иванъ Харлаковъ, възъ основание чл. 110 отъ Устава за Наказанията, осждилъ го на 10 дена запирание и да плати на потърпѣвшия 50 лева обезщетение. По въззивна жалба на Христа Харлаковъ, това дѣло било разглѣдано и отъ Севлиевский Окр. Сждъ, който като призналъ подсждимия за виновенъ само въ туй, че е развалилъ дувара на нужника на Ивана Харлаковъ, безъ обаче да му е нанесалъ побой — съ присждата си отъ 16 Септемврий 1885 год. Н-о 38, връзъ основание чл. 119 отъ Устава за Наказанията, видоизмѣнилъ присждата на Габровский Мировий Сждия така: „осждилъ подсждимия да заплати въ полза на хазната 20 лева глоба и да заплати на потърпѣвшия обезщетение 15 лева и три рубли пжтни разноски.“ Срѣщу тази присжда, подсждимия подава въ Върховний Сждъ кассационна жалба въ която ся оплаква, че по това дѣло сж нарушени чл. чл. 26, 27, 63, 87 и 100 отъ Углавното Сждопроизводство, защото: а) свидѣтелитѣ сж распитани безъ клѣтва, б) дѣе слушано въ негово отсжтствие и издадено задочна присжда и в) сждътъ не предложилъ на странитѣ помиряване.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на И. Д. Пом.-Прокурора, взе въ съображение: а) Отъ сждебния протоколъ на

Мировий Сѫдия ся вижда, че свидѣтелитѣ сѫ распитани безъ клѣтва *по съгласието на стрaнитѣ*, Освѣнъ това въ аппелативната си жалба аппелатора не е искалъ, щото свидѣтелитѣ да бѫдатъ распитани подъ клѣтва; съ други думи, като не ся е въсползувалъ съ правото си, което му се дава отъ Закона, то сега нѣма право да се оплаква за това нѣщо предъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ. б) Подсѫдимий *е присѫтствувалъ* при слушание на дѣлото отъ Окр. Сѫдъ и присѫдата на Окр. Сѫдъ не е *задочна* присѫда. в) Отъ сѫдебния протоколъ на Окр. Сѫдъ се вижда, че подсѫдимия заедно съ своятъ си защитникъ Хр. Арнаудовъ е присѫтствуврлъ при разглѣжданието на дѣлото. Въ сѫщия протоколъ на Окр. Сѫдъ е казано: „Сѫдътъ „ся оттеглилъ въ съвѣщателната си стая за петь минути, „като помоли странитѣ, да ся погодятъ чрѣзъ премирие „и слѣдъ заврьщанието си Председателствующия попита „аппелатора можехте ли да ся спогодите, който отговори „отрицателно.“ Слѣдователно, и трите оплаквания на кассатора като голословни и не ся оправдаватъ отъ обстоятелствата на дѣлото, сѫ неоснователни.

Рѫководимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Христо Хaралаковъ срѣщу присѫдата на Севлиевския Окр. Сѫдъ отъ 16 Септемврий 1885 год. Н-о 38, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 148

Г. София, 3-ий Май 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-й, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесетъ и шестий Априлий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б Неновичь и и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на И. Д. Помощ. Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ

Зографски углавно дѣло Н-о 135, по описътъ на Стоянъ Христовъ, изъ с. Кадж, Шумненска Околия, осжденъ на три дневно запиране за присвояване по лекомислие чуждо имущество.

Странитѣ неприсжтсттуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Шумненский Миров. Сждия съ присждата си отъ 4 Априлий 1885 год. № 70, като призналъ подсждимия Стоянъ Христовъ за виновенъ въ кражба на единъ коланъ и други вѣщи, връзъ основание чл. 127 отъ Устава за Наказанията, осждилъ Стоянъ Христовъ на единъ мѣсецъ затворъ. По въззивна жалба на подсждимий, това дѣло било разглѣдано и отъ Шумненский Окржженъ Сждъ, който като призналъ подсждимия за виновенъ въ присвояване чуждо имущество по лекомислие—съ присждата си отъ 28 Юний 1885 година Н-о 178, връзъ основание чл. 135 отъ Устава за Наказанията, осждилъ го на три дневно запиране. Срѣщу тази присжда на Окр. Сждъ, подсждимия Стоянъ Христовъ подава въ Върховний Сждъ кассационна жалба, въ която се оплаква: 1-о) Че Шумненский Окр. Сждъ е нарушилъ чл. 87 отъ Углавното Сждопроизводство, защото не предложилъ на странитѣ помиряване; и 2-о) Че къмъ дѣянието му неправилно е преспособенъ чл. 135 отъ Устава за Наказанията.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на И. Д. Пом.-Прокурора, взе въ съображение: 1-о) Престжплението въ което подсждимия Стоянъ Христовъ е припознатъ за виновенъ, е предвидено въ чл. 135 отъ Устава за Наказанията, присвояване, което, като престжпно дѣяние *е публично престжпление* и което спорѣдъ 16—18 чл. отъ Устава за Наказанията, ся преслѣдва и наказва независимо отъ волята на частно потърпевше лице, а слѣдователно, дѣлата по тѣзи престжпления не подлѣжатъ на прекратяване *чрезъ помиряване*. Отъ изложеното става явно, че първото оплакване е неоснователно. 2-о) Окржжний Сждъ е припозналъ подсждимия за виновенъ въ присвояване на чуждо имущество чрезъ лекомисление, като е базиралъ своето въ туй заключение, че подсждимия е облачалъ и носилъ юмурлука и колана на господарътъ си *съ негово позволение*; отнасянието имъ отъ него не съставлява кражба, а своеволно при-

своявание,—съ други думи, подсѫдимия е припознатъ за виновенъ, че е присвоилъ даденитѣ му отъ господарьтъ за носение ямурлука и коланя нѣщо, което напълно отговаря на признацитѣ на прѣстѫплението, предвидено въ чл. 135 отъ Устава за Наказанията. Отъ изложеното става явно, че и второто оплакване е неосновательно.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Стоянъ Христовъ срѣщу присѫдата на Шумненский Окрѫженъ Сѫдъ отъ 28 Юний 1885 год. Н-о 178, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неоснователна да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 149

Г. София, 10-ий Май 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и деветий Априлъ хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на И. Д. Помощникъ-Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло №. 142, по описътъ на Ахмедъ Хюсеиновъ, изъ г. Разградъ, осѫденъ на двѣ години тъмниченъ затворъ за наранявание съ ножъ Мустафа Алиевъ, изъ сѫщий градъ, отъ което послѣдния лѣжалъ въ болницата повече отъ 20 дена.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Съ обвинителенъ актъ, съставенъ отъ Прокурорский Надзоръ при Разградский Окрѫженъ Сѫдъ на 18-й Августъ 1884 год. Ахмедъ Хюсеиновъ предава ся на Сѫдъ съ участието на сѫдебни засѣдатели, по обвинението му въ наранявание съ ножъ съгражданина си Мустафа Алиевъ, отъ което послѣдний умрѣлъ — злодѣяние, предвидено отъ притурката на членъ 177 Отоманский Наказателенъ Законъ. Окрѫжний Сѫдъ,

слѣдъ като призналъ подсѫдимиятъ за виновенъ въ това, че той умишленно е наранилъ съ ножъ въ гърбътъ съгражданина си Мустафа Алиевъ, послѣдствие отъ което нараняване послѣдний умрѣлъ — съ присѫдата си отъ 19 Декемврий 1884 год. № 122, възъ основание на притурката към чл. 177 Отоманский Наказателенъ Законъ, осѫдилъ го на петь-годишенъ затворъ въ окови. По възвивна жалба на подсѫдимий, дѣлото ся е разглѣдало отъ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Признава ли Сѫдътъ, че подсѫдимиятъ Ахмедъ Хюсеиновъ на 20 Май 1884 год. ударилъ е съ ножь Мустафа Алиевъ вслѣдствие на който ударъ тоя послѣдний е лежалъ въ болницата повече отъ двадесеть дена?" — „Да, признава." — 2-о) „Признава ли Сѫдътъ, че раната, нанесена отъ подсѫдимийтъ Ахмедъ Хюсеиновъ на Мустафа Алиевъ е била смъртоносна?" — „Не, непризнава" — 3-о) „Ако подсѫдимийтъ, е извършилъ престѫпното дѣяние, указано въ първий въпросъ, то виновенъ ли е той въ това?" — „Да, виновенъ." — 4-о) „Ако Сѫдътъ признава че подсѫдимийтъ Ахмедъ Хюсейновъ е виновенъ въ престѫпното дѣяние, указано въ първий въпросъ, то подъ кой членъ отъ Углавний Законъ да ся квалифицира престѫплението му и въ какъвъ размѣръ да му се наложи наказание?" — „Подъ чл. 178 ал. I отъ Углавн. Законъ и въ размѣръ на двѣ-годишенъ тъмниченъ затворъ." — 5-о) „Върху коя отъ странитѣ да се възложатъ сѫдебнитѣ разноски, станали въ втората инстанция?" — „Върху подсѫдимийтъ" — съ присѫдата си отъ 30 Септемврий 1885 год. № 268, видоизмѣнилъ присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ, и възъ основание чл. 178 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, осѫдилъ Ахмедъ Хюсеиновъ на двѣ-годишенъ тъмниченъ затворъ. Срѣщу присѫдата на Аппелативний Сѫдъ, подсѫдимия подава кассационна жалба въ която исказва: 1-о) Че по това дѣло сѫ нарушени ст. ст. 553 п. 1, 554, 557 и 558 отъ Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила и чл. чл. 11 и 13 п. 1 отъ Допълн. към Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила, защото дѣлото е начената по инициятивата на властитѣ, безъ да ся е дала жалба отъ нѣкого, сирѣчь безъ да е имало законенъ поводъ ся е възбудило по туй дѣло углавно преслѣдване; 2-о) че сѫ нарушени ст. ст. 533 и 801

отъ Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила, защото: а) Сѫдътъ не е прѣкратилъ дѣлото и б) не имъ прѣдложилъ помиряване.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Помощ. Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Отъ полицейското дознание, извършено на 24 Май 1884 год. ся констатира, че „по *устното заявление на Мустафа Алиевъ* (потърпѣвшия по настоящето дѣло) относително за тѣжко наранявание съ ножъ правото рамо произведохъ настоящето полицейско дознание.“ Първоначалното обвинение е било наранявание Мустафа Алиевъ съ ножъ, отъ което послѣдния е умрѣлъ, сирѣчь злодѣяние, предвидено отъ притурката къмъ 177 чл. Отом. Наказателенъ Законъ, което като такова, е сега *публично* престѫпление, а слѣдователно, ся прeслѣдва независимо отъ волята на потърпѣвшия; най-сетнѣ презъ 1884 год., когато се извършило въпросното престѫпление, даже предвиденото отъ 178 чл. Отом. Наказат. Законъ престѫпление ся е преслѣдвало *независимо отъ волята на потърпѣвшия.* При изложеннитѣ обстоятелства ясно е, че углавното по туй дѣло преслѣдвание ся е възбудило напълно съгласно съ дѣйствующия законъ (11 чл. отъ Допълн. къмъ Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила, 553 ст. п. 2, 558 и 559 ст. Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила). Слѣдователно, първото оплакваніе е неоснователно. 2-о) Прекратявание на едно углавно дѣло става само по извѣстни отъ Закона опредѣлени причини (533 ст. Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила), нъ тъй като Сѫдилищата не сѫ констатирали нито една отъ тѣзи причини, то не е имало никакво легално законно основание за прекратявание настоящето дѣло. Колкото до въпроса, че не е било предложено помирявание, то предъ видъ на туй, че помиряванието става въ всѣко положение на дѣлото, до момента когато ся пристѫпи къмъ испълнението на присѫдата и че, слѣдователно, това нѣщо е *поправимо*, — толкози повече, че въ дадений случай предъ видъ на 2 чл. отъ Допълн. къмъ Отом. Наказат. Законъ, утвърдено на 17 Януарий 1885 г. указъ № 4, трѣбва да ся предложи на страннтѣ помирявание — то и второто оплакваніе ся предявява като неосновательно.

Водимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ

Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1-о) Кассационната жалба на Ахмеда Хюсеиновъ срѣщу присждата на Руссенский Апелативенъ Сждъ отъ 30 Септемврий 1885 год. № 268, съ силата на ст. 11 отъ Учрежд. на Върховний Сждъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие. 2-о) Дѣлото за да ся предложи на странитѣ помирявание, чрезъ надлѣжния Мировий Сждия, връзъ основание чл. 2-й отъ Углавното Сждопроизводство да ся испроводи въ Разградский Окржженъ Сждъ.

РѢШЕНИЕ № 150

Гр. София, 10-ий Май 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и деветий Априлъ хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовскиъ и въ присжтствието на И. Д. Помощ. Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло № 143 по описътъ, на Денчо Нейковъ, отъ село Констанденецъ, Руссенска Околия, оправданъ по Сждъ по обвинението му въ насилственно обезчеставанпе Марийка Юрданова, изъ сжщото село.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурорский Надзоръ при Руссенский Окр. Сждъ съ обвинителенъ актъ отъ 22-й Юлий 1885 год., предава на сждъ съ участието на сждебни засѣдатели, Денчо Нейковъ, житель отъ село Констендинецъ, по обвинението му въ насилственно обезчестяване съжителката си Марийка Юрданова. Окр. Сждъ слѣдъ като призналъ подсждимиятъ за невиновенъ въ дѣянието, косто му се отдава — съ присждата си отъ 10-ий Августъ 1885 год. № 131, оправдалъ подсждимиятъ Денчо Нейковъ по сждъ. Срѣщу присждата на Окр. Сждъ, Юрданъ Тодоровъ, бащата на потърпѣвшата, подва кассационна жалба въ която ся оплаква: че по това дѣло сж

нарушени ст. ст. 604, 656 отъ Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила, и чл. 14 отъ Допълнение къмъ сѫщитѣ правила, защото: а) Пристилката на потърпѣвшата не е била приложена къмъ дѣлото като вещественно доказателство и б) защото предварителното дирение не е било пълно.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Нееднократно вече е разяснявано, че неправилни дѣйствия, при предварителното дирение въобще като такива не могатъ да бѫдатъ основание за да ся кассира постановената присѫда, защото Законътъ дава пълно право на обвиняемия *своеврѣменно* да ся оплаче въ Окр. Сѫдъ и по този начинъ да ся отстрани всѣко едно нарушение, допуснато при извършванието на предварителното дирение. Отъ изложенното става явно, че оплакванието е неоснователно.

Водимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Касационната жалба на Юрдана Тодоровъ срѣщу присѫдата на Руссенский Окр. Сѫдъ отъ 10 Августа 1885 год. № 131, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 151

Г. София, 10-ий Май 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и деветий Априлий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георгий Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на И. Д. Помощ. Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновича углавно дѣло № 144, по описътъ на Османъ Мутишевъ, изъ г. Берковица, осѫденъ на четиридесеть дена запирание за самоуправно нанисание побой на Самуила Челебона, изъ сѫщий градъ.

Въ сѫдебното засѣдание присѫтствуваше подсѫдимий

Османъ Мутишевъ съ защитникътъ си Д. В. Македонский.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Самуилъ Челебонъ възбужда углавно преслѣдвание срѣщу Османъ-Табака Ломлия по обвинението му въ нанасяние побой. Берковский Мировий Сѫдия съ присѫдата си отъ 6 Юлий 1885 год. № 290 на основание 102 чл. отъ Устава за Наказанията, осѫдилъ Османа Мутишевъ на глоба 50 лева. По въззивна жалба, както на частния обвинитель Самуилъ Челебоновъ, тъй и на подсѫдимия Османъ Мутишевъ, дѣлото се е разглѣдало отъ Ломския Окрѫженъ Сѫдъ, който съ присѫдата си отъ 23 Септемврий 1885 год. № 259, слѣдъ като призналъ Османа Мутишевъ за виновенъ въ това, че съ самоуправство и насилие нанесълъ побой на Самуилъ Челебоновъ възъ основание на 110 чл. отъ Устава за Наказанията, осѫдилъ Османа Мутишевъ на четиридесеть дневно запирание. Срѣщу присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ, подсѫдимия подава Кассационна жалба, въ която излага: 1-о) че по това дѣло е нарушенъ чл. 147 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото Окрѫжния Сѫдъ не имъ предложилъ помирявание; 2) че къмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 110 отъ Устава за Наказанията. Независимо отъ това, Д. В. Македонский, защитника на подсѫдимия, устно е заявилъ слѣдующитѣ оплаквания: 1) че по това дѣло е нарушенъ чл. 87-й отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото Мировий Сѫдия не предложилъ на странитѣ помирявание, и 2) че по това дѣло, както сѫдебния протоколъ, тъй и присѫдата на Ломския Окрѫженъ Сѫдъ не сѫ подписани отъ едного отъ учавствувавшитѣ въ дѣлото членове на Сѫдътъ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Помощ. Прокурора, за разрѣшение на дѣлото, взе въ съображение: 1) отъ сѫдебния протоколъ на Окрѫжния Сѫдъ ясно се види, че на странитѣ е било предложено помирявание, нъ тѣ не склонили да се помирѭтъ, — слѣдователно, първото оплакване е неоснователно: 2) Прѣди да се разрѣши второто оплакване по сѫществото му, Върховний Кассационенъ Сѫдъ намира за необходимо да искаже нѣкои общи съображения върху *опредѣлението на самоупрвството*, като престѫпно дѣяние-за да се признаятъ дѣйствията на обвиняемия за *самоуправство* необходимо е, щото тѣзи дѣйствия да бѫдѫтъ насочени за възстановление, или осѫществление неговото

дѣйствително или *предполагаемо* отъ него за таково *право*; щото тѣзи дѣйствия да бѫдѫть *самоволни*, сиречь да бѫдѫтъ предприети по мимо установенитѣ власти или съ нарушавание на законния рѣдъ; щото тѣзи дѣйствия *да нарушаватъ правото на едно друго лице*, което фактически владѣе или притѣжава това право и да бѫдѫтъ извършени *съ насилие* срѣщу владѣлеца, на нарушеното право или срѣщу лицата които го замѣстяватъ или представляватъ, или макаръ и безъ насилие *но въ тѣхното присѫтствие и вопреки ясно изразената отъ тѣхъ воля*. Самоуправство ся изразява или въ *самоотмьстявание* когато извѣстно лице за претърпѣното отъ него зло *самоволно*, само се расправи съ личностьта, която му е причинила зло, като упражни върху ѝ сѫщото или по-голѣмо насилие, или пакъ въ *насилствено осѫществление* отъ извѣстно лице своето гражданско право по мимо сѫдебната власть. Когато съ упражненото насилие ся изражава *преимущественно* не намерение да ся оскърби или искажо прѣзрение къмъ личностьта, но повечето—*самоотмьстявание*, то подобно насилие ся характеризира като самоуправство, предвидѣно въ 102 чл. отъ Устава за Наказанията. Въ дадения случай, отъ производството на дѣлото, а именно отъ сѫдебния протоколъ на Мировий Сѫдия, се констатира: „Прѣзъ настоящата година (1885) се сдружихме съ обвинителя да работимъ съдружно на единъ дюкянъ, табана, и прѣди нѣколко врѣме, той заключва дюкяна като не ми позволява да владствувамъ и азъ, по поводъ на което азъ като видѣхъ тая постѫпка, земахъ че и азъ турихъ единъ ключь на вратата, и отъ послѣ се скарахме по между си.“ Въ присѫдата на Окрѫжния Сѫдъ между друго е казано: „че той Османъ Мутишевъ не е нападналъ и билъ Самуила, а напротивъ, той нападналъ него и то по причина, че турилъ вторий куфаръ на дюгена, когато имали съдружно.“ Въ съображенията на присѫдата между друго е казано: „дѣйствието, извършено отъ Османа Мутишева спрямо Самуилъ Челебоновъ, както се то очъртава и доказва, отъ очевидци и свидѣтели, може напълно да се характеризира, *като самоуправство . . . а не като обида съ дѣйствие*“. Въ самата резолюция на въпросната присѫда е казано, че Османъ Мутишевъ се признава за виновенъ въ това, че „съ *самоуправство* и насилие е нанесълъ побой на Самуилъ Челебоновъ.“ Водимъ отъ горѣизлеженното, Върховний

Кассациненъ Сѫдъ признава, че въ дадения случай има достатъчно констатирани фактове, споредъ които да се признае, че дѣянието на подсѫдимия е *самоуправство*, предвидѣно въ 110 чл. отъ Устава за Наказанията. Слѣдователно, второто оплакване е неоснователно; 3) Наистина отъ сѫдебния протоколъ на мировий сѫдия не се види, да е било отъ него предложено на странитѣ помиряване, но предъ видъ на това, че помиряванието е било предложено на странитѣ въ Окрѫжния Сѫдъ—въпросното нарушение на Мировий Сѫдия не може да има никакво значение, слѣдователно, и третето оплакване е сѫщо неоснователно; 4) Отъ производството на Окрѫжний Сѫдъ се види, че резолюцията е подписана отъ тримата Сѫдии, които сѫ участвали въ разрѣшаванието на това дѣло, а сѫдебния протоколъ и присѫдата е подписана само отъ двама, а третия Сѫдия, Георги Стоевъ, не се подписалъ нито въ сѫдебния протоколъ, нито въ присѫдата, но това допустнато нарушение предъ видъ на 84 и 134 чл. отъ Углавното Сѫдопроизводство и 816, 837 и 846 ст. отъ Временнитѣ Сѫдебни Правила, не може да се признае за сѫщественно, толкози повече, че *резолюцията* на въпросната присѫда е подписана отъ третия Сѫдия.

Водимъ отъ всичко горѣизложено, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1) кассационната жалба на Османъ Мутишевъ, срѣщу присѫдата на Ломския Окрѫженъ Сѫдъ отъ 23 Септемврий 1885 год. № 259, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие. 2) По редътъ на надзора, да ся обърне вниманието на Ломския Окрѫженъ Сѫдъ върху неиспълнението отъ негова страна изричното предписание на чл. чл. 133 и 134 отъ Углавното Сѫдопроизводство.

РѢШЕНИЕ № 152.

г. София, 10-й Май 1886 год.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-й, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и деветий Априлъ хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито

сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на И. Д. Помощ.-Прокурора: Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичь углавно дѣло 145 по описътъ, на Геню Рачевъ, изъ г. Руссе, осѫденъ на сто лева глоба за търгуване спиртни питиета безъ патентъ.

Странитѣ неприсѫтствувахѫ.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: По заявлението на Руссенското Окр. Управление отъ 16 Октомврий 1884 год. № 9467, Прокурора при Руссен. Окр. Сѫдъ предалъ на Сѫдъ Гено Рачовъ по обвинението му въ нарушение на Питейния Уставъ. Руссенский Окр. Сѫдъ, като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ това, че е продавалъ питиета безъ надлѣженъ патентъ — съ присѫдата си отъ 28 Октомврий 1885 год. Н-о 301, осѫдилъ подсѫдимия да заплати въ полза на Хазната 5 турски лири, а въ случай на несъстоятелность да издържи 28 дни затворъ. По въззивна жалба на подсѫдимия, това дѣло било разглѣдано и отъ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, който като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ това, че на 20 Августа 1884 год. е продавалъ въ заведението си питиета безъ патенъ, съ присѫдата си отъ 14 Октомврий 1885 год. № 278, видоизмѣнилъ присѫдата на Руссенский Окр. Сѫдъ така: осѫдилъ Гено Рачевъ на 100 лева глоба въ полза на Хазната. Срѣщу тази присѫда, Гено Рачевъ подава въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба, въ която ся оплаква, че по това дѣло е нарушенъ Законътъ, спорѣдъ който Аппелативния Сѫдъ е трѣбвало да призове както него, тъй и показаннитѣ въ Аппелативната му жалба свидѣтели.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на И. Д. Помощ.-Прокурора, взе въ съображение: Спорѣдъ 873 ст. отъ Времен. Сѫд. Правила, както вече нееднократно е припознато отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, отъ усмотрѣнието на Аппелативний Сѫдъ зависи окончателно да привиква странитѣ въобще — били тѣ подсѫдими, граждански истци, или частни обвинители, а така сѫщо и свидѣтелитѣ по дѣлото —при слушание на дѣлото по аппелативенъ редъ. По на-

стоящето дѣло, както ся вижда отъ производството на Апелативния Сѫдъ. послѣдния е опредѣлилъ съ постановлението си отъ 16 Августа 1885 год., дѣлото да ся разглѣда безъ странитѣ, връзъ основание 873 ст. отъ Врем. Сѫд. Правила. Слѣдователно, оплакванието на кассатора по този въпросъ—е неоснователно.

Рѫководимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационна жалбата на Гено Рачевъ, срѣщу присѫдата на Руссенский Апелат. Сѫдъ отъ 14-й Октомврий 1885 год. № 278, съ силата на ст. 11 отъ Учрежденнето на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 153

Г. София, 10-ий Май 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и деветий Априлъ хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присѫтствието на И. Д. Помощ.-Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членьтъ Зографски углавно дѣло № 146, по описътъ на Ахмедъ Кара Мехмедовъ, изъ село Голѣма-Ада, Кеманларска Околия, осѫденъ на сто и двадесеть лева глоба, защото сѣкалъ дърва отъ правителственна гора безъ билетъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Кеманларский Мировий Сѫдия съ присѫдата си отъ 17 Юлий 1885 год. № 275, връзъ основание чл. 65 отъ Закона за Горитѣ и чл. 102 отъ Устава за Накаванията, като призналъ Ахмеда Кара Мехмедовъ за виновенъ въ сѣчение дървенъ материалъ отъ правителственната гора безъ билетъ — осѫдилъ го да заплати глоба 120 лева, а въ случай на несъстоятелность да издържи 45 дена запиране при полицията. По въззивна жалба на подсѫдимия, това дѣло било разглѣдано и

отъ Разградский Окр. Сѫдъ, който като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ това, че на 9-й Априлий 1885 год. ся намѣрило въ двора му 25 дъски и три дървета дъбови, отсѣчени отъ правителствената гора безъ билетъ—съ присѫдата си отъ 10-й Септемврий 1885 год. № 219, видоизмѣнилъ присѫдата на Миров. Сѫдия така: Осѫдилъ Ахмеда Кара Мехмедовъ да заплати 60 лева, стойностьта на отсѣчения дървенъ материалъ и двойна глоба 120 лева за въ полза на хазната и три лева за въ полза на хазната за клѣтвенъ обрядъ. Срѣщу тази присѫда, подсѫдимия подава въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба, въ която ся оплаква: че по това дѣло, както Мировий Сѫдия, тъй и Окр. Сѫдъ сѫ нарушили: чл. чл. 13 и 14 отъ Углавното Сѫдопроизводство, ст. 564 отъ Врѣм. Сѫд. Правила и чл. 11 отъ Допълнението къмъ Врѣмен. Сѫдебни Правила, защото не поискали отъ полицията никакво изслѣдвание по това дѣло.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на И. Д. Помощ.-Прокурора, взе въ съображение: Споредъ смисъльта на чл. чл. 13 и 14 отъ Углав. Сѫдопроизводство, 564 ст. отъ Врѣм. Сѫд. Правила и чл. 11 отъ Допълнението къмъ Врѣмен. Сѫд. Правила, полицейскитѣ издирвания по извѣстно престѫпление ставатъ само тогава, когато нѣма на лице обвиняванъ или подозриваемъ въ престѫпното дѣйствие, или когато доказателствата които го подтвърдяватъ, сѫ недостатъчни. Въ дадения случай, отъ сѫдебния протоколъ на Миров. Сѫдия ся вижда, че на предложения отъ Мировий Сѫдия въпросъ на подсѫдимия: „признава ли ся за виновенъ въ приписваемото му престѫпление, той, подсѫдимия, е отговорилъ:" „Признавамъ ся за виновенъ, че отсѣкохъ отъ правителствената гора указаннитѣ въ отношението на Управителя дъски и дървета и нищо нѣмамъ какво да обяснявамъ." При такова едно самопризнание отъ страна на подсѫдимия въ приписваемото му престѫпление, само по себѣ си ся разбира, че както Мировий Сѫдия, така и Окр. Сѫдъ при разглѣжданието и рѣшаванието на това дѣло не сѫ намѣрили за необходимо да искатъ нѣкакво си изслѣдвание отъ полицията, за което обстоятелство ся оплаква подсѫдимия въ кассационната си жалба. Но най-главното е, че подсѫдимиятъ не показва отъ своя страна, като какво именно трѣбвало да ся изслѣдва отъ

полицията за негова защита. Заради това, оплакванието на кассатора по този въпросъ е неоснователно.

Водимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Ахмеда Кара Мехмедовъ срѣщу присѫдата на Разградския Окр. Сѫдъ отъ 10 Септемврий 1885 год. № 219, съ силата на чл. 137 отъ Углав. Сѫдопроизводство, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 154

Гр. София 10-ий Май 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князъ, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и деветий Априлъ хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присѫтствието на И. Д. Помощ.-Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски углавно дѣло Н-о 147, по описътъ на Айше Чига, изъ г. Видинъ, оправдана по сѫдъ по обвинението ѝ въ нанисание обида и заплашвание на Шикире Османова и братята ѝ Халилъ и Ибрахимъ Ахмедови.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Видинский Градский Мировий Сѫдия съ присѫдата си отъ 17-й Юний 1885 г. връзъ основание чл. чл. 99 и 109 отъ Устава за Наказанията, като призналъ Айше Чига за виновата въ това, че е нанесла обида писменно на Халилъ и Ибрахимъ Ахмедови и Шикире Османова — осѫдилъ Айше Чига на 23 лева глоба, а въ случай на несъстоятелность да издържи 7 дена затворъ. По въззивна жалба на Айше Чига, това дѣло било разглѣдано и отъ Видинский Окр. Сѫдъ, който като призналъ Айше Чига за невиновна въ нанисание обида и заплашвание писменно Халилъ и Ибрахимъ Ахмедови и Шикере Османова — съ присѫдата си отъ 13 Августа 1885 год. Н-о 91, отмѣнилъ напълно присѫдата на Мировий Сѫдия и освободилъ Айше Чига отъ всякаква у-

главна и гражданска отговорность на това дѣло. Срѣщу тази присѫда, Петко Сандовъ, защитникъ на Шикире Османова и братия Халилъ и Ибрахимъ Ахмедови, подава въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба, въ която ся оплаква: че Окр. Сѫдъ е нарушилъ чл. чл. 124, 125, 126, 128 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото инвадилиралъ показанията на свидѣтелитѣ, распитани отъ Мировий Сѫдия, сирѣчь, че имъ далъ друго значение и вслѣдствие това, издалъ оправдателна, а не обвинителна присѫда.

За разрѣшоние на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на И. Д. Помощ.-Прокурора, взе въ съображение: Отъ съображенията на потѫжената присѫда се констатира, че Окр. Сѫдъ, е призналъ обвиняемата Айше Чига за невиновна въ написание обида и заплашвание писменно Халила и Ибрахима Мехмедови и Шикере Османова, вслѣдствие на което ся е освободила отъ всякаква углавна и гражданска отговорность по това дѣло. Отъ друга страна, Окр. Сѫдъ, като втора, *аппелативна* инстанция, е свободенъ да оценява свидѣтелскитѣ показания по своето си вътрешно убеждение (85 и 120 чл. отъ Углавното Сѫдопроизводство) и това негово оценявание не подлѣжи на контролъ отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, по силата на чл. 5-й отъ Сѫдоустройството.

Водимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Шикире Османова и братята ѝ Халилъ и Ибрахимъ Ахмедови, срѣщу присѫдата на Видинский Окр. Сѫдъ, отъ 13 Августъ 1885 год. № 91, съ силата на членъ 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неоснователна, да ся остави безъ последствие.

РѢШЕНИЕ № 155

Г. София, 10-ий Май 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на вторий Май, хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Статовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зограф·

ски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло Н-о 212, по описътъ на Никола Ивановичь, изъ село Дявата (Битолско—въ Македония) осѫденъ на три и половина години затворъ въ окови, за кражба на разни вѣщи чрезъ счупвание катанеца на зимника въ кръчмата на Г. Кузмановъ у когото служилъ като слуга.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Съ обвинителенъ актъ, съставенъ отъ Прокурорский Надзоръ при Софийский Окр. Сѫдъ на 18-й Февруарий 1885 год., Никола Ивановичь предава ся на Сѫдъ съ участието на сѫдебни засѣдатели, по обвинението му въ открадвание вѣщи съ взломъ изъ ханътъ на господаря си Георги Кузмановъ — злодѣяние, предвидено въ чл. чл. 220 и 222 п. 3-й отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Окрѫжний Сѫдь, слѣдъ като признаkлъ подсѫдимия Никола Ивановичь за виновенъ въ това, че като билъ служитель въ механата на Георги Кузмановъ, която се намира по шоссето София—Берковецъ, около село Гинци, въ мѣстностьта „Кумичина дупка" на 3-й Декемврий 1884 година, въ отсѫтствието на господаря си Георги Кузмановъ, той, Никола Ивановичь, счупилъ ключа отъ вратата на маазата въ сѫщий ханъ и като откраднаlъ изъ маазата разни вѣщи, както пушка, ножъ, дрѣхи, тепсии и др., избѣгалъ изъ ханътъ, нъ на слѣдующий день билъ задържанъ — съ присѫдата си отъ 24-й Юлий 1885 год. № 150, възъ основание на чл. 220 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, осѫдилъ Никола Ивановичь на три и половина годишенъ тъмниченъ затворъ. По въззивна жалба на подсѫдимиятъ, дѣлото ся е разглѣдало отъ Софийский Аппелативенъ Сѫдъ, който слѣдъ като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ това, че на 3-й Декемврий 1884 год. като слуга на Г. Кузманова въ отсѫтствието му счупилъ катанеца на зимника въ кръчмата му и откраднаlъ разни вѣщи—съ присѫдата си отъ 29-й Октомврий 1885 год. № 156, възъ основание на чл. 220, подтвърдилъ напълно присѫдата на Окр. Сѫдъ. Срѣщу присѫдата на Аппелативний Сѫдъ, подсѫдимия подава кассационна жалба, въ която излага: че къмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 220 отъ ОтоманскийНаказателенъ Законъ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Аппелативний Сѫдъ е припозналъ подсѫдимиятъ за виновенъ въ това, че той, като слуга на Георги Кузмановъ, въ отсѫтствието му, *счупилъ катанеца на зимника въ кръчмата му* и като откраднялъ разни вѣщи, а пакъ 220 членъ предвижда между друго кражба отъ едно мѣсто *затворено или заключено*, извършена чрезъ отваряние вратата на зданието съ нѣкое особно орѫдие (Effraction e x t e r i e u r e подъ което ся разумѣва „forcement ou la rupture d'un objet servant à empecher un passge ou à le fermer ou de toute espéce de clôture ou defermetur F. Helie p. 452). Отъ друга страна, престѫплението, предвидено въ 222 чл. п. 3-й, има си мѣсто и приспособление само тогава, когато извършената отъ слугата у господаря си кражба е сама по себе *проста*, а не *квалифицирана*, както е въ данний случай. Слѣдователно, оплакванието е неосновательно.

Водимъ отъ всичко горѣизложенно, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Никола Ивановичъ, срѣщу присѫдата на Софийский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 29 Октомврий 1885 год. № 156, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 156

Г. София, 10-ий Май 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на вторий Май, хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присѫтствието на И. Д. Помощ.-Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло Н-о 232, по описътъ на Станя Стояновъ, отъ село Адѫмово, Габровска Околия, осѫденъ на петнадесеть години затворъ

за непредумишленно убийство Гатя Райкова, отъ село Търхово (Севлиевско).

Отъ страна на подсждимий присжтствуваше защитникътъ му Иовъ Титоровъ.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Съ обвинителенъ актъ, съставенъ отъ Прокурорский Надзоръ при Севлиевский Окржженъ Сждъ на 22 Септемврий 1885 год., Станю Стояновъ предава ся на сждъ съ участието на сждебни засѣдатели, по обвинението му въ умишленно убийство на Гатю Райковъ — злодѣяние, предвидено, спорѣдъ обвинителния актъ, отъ 170 чл. отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Окр. Сждъ, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Станю Стояновъ, житель отъ село Аджмово, Габровска Околия, на 38 годишна възрасть, Българинъ, Православенъ, жененъ, грамотенъ, по занятие орачь, подъ сждъ не бивалъ, виновенъ ли е въ това, че на 27 Юлий 1885 год., на Лъченский мость, близо до г. Габрово, убилъ Гатя Райковъ, житель отъ село Търхово, като го дрьпналъ отъ коня на земята и Гатю Райковъ падналъ и умрѣлъ?“ — „Да, виновенъ е.“ 2-о) „Ако Станю Стояновъ е виновенъ въ убивание Гатя Райковъ, то предумишленно ли е извършилъ това убийство, или не?“ — „Непредумишленно.“ 3-о) „Има ли обстоятелства за увеличение или смѣгчение наказанието на подсждимия Станя Стояновъ?“ — „Нѣма обстоятелства за смѣгчение на наказанието му.“ 4-о) „Тъй като съ първий въпросенъ листъ Станю Стояновъ, отъ с. Аджмово, Габровска Околия, е признатъ за виновенъ въ непредумишленно убивание, Гатя Райковъ отъ с. Търхово, то какво наказание слѣдва да му ся наложи?“ — „На основание първата алинея на чл. 174 отъ Отоман. Наказателенъ Законъ да ся накаже на окови за петнадесеть години.“ 5-о) „Сждебнитѣ по дѣлото разноски кому слѣдва да се възложатъ и въ какъвъ размѣръ сж тѣ?“ — „Станалитѣ по предварителното слѣдствие 41 лева и 20 стот., на сждебното дирение 10 лева възнаграждение на эксперта и 3 лева за свещенника, — ся възлагатъ върху Станя Стояновъ да ги внесе въ полза на хазната, а освѣнъ това да заплати на свидѣтелитѣ: Гана Рачева Гиргиница, Кжна Илиева Влаева, отъ село Аджмово, Минчо Петровъ рибарь, отъ градъ Габрово, Василъ Райковъ, отъ село Търхово,

Стоянъ Ебито, отъ сѫщето село, Иванчо Стойковъ, Христо Рачевъ, Христо Костовъ, отъ г. Габрово, Кунчо Колевъ отъ с. Добромирка и Мария Рачева Кунчовица отъ сѫщето село по седемь лева всѣкиму за денгуби и разноски", — съ присѫдата си отъ 16 Ноемвр. 1885 год. № 46, възъ основание чл. 174 Отоманский Наказателенъ Законъ, осѫдилъ подсѫдимиятъ Станю Стояновъ на 15-годишенъ затворъ въ окови. По въззивна жалба на подсѫдимия, дѣлото ся е разглѣдало отъ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, който, слѣдъ като призналъ подсѫдимиятъ Станю Стояновъ за виновенъ въ това, че той на 27-ий Юлий 1885 година на Лъчанский мостъ близо до гр. Габрово е убилъ непредумишленно Гатя Райковъ, като го свалилъ отъ коня и го тръшналъ на земята, отъ което Гатю Райковъ е умрѣлъ — съ присѫдата си отъ 24 Февруарий 1885 год. № 40, подтвърдилъ напълно присѫдата на Окр. Сѫдъ. Срѣщу присѫдата на Аппелативний Сѫдъ, подсѫдимия подава кассационна жалба, въ която ся оплаква: 1-о) Че по това дѣло Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ е нарушилъ ст. ст. 700 и 873 отъ Врем. Сѫдеб. Правила, защото не е призовалъ посоченитѣ отъ него нови свидѣтели. 2-о) Че къмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 174 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Подсѫдимиятъ съ прошението си подадено на *1 Февруарий* 1886 год. въ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, е молилъ да се призоватъ *нови* свидѣтели: Рада Първова, Ивана Станова и Денко Николовъ, които сѫ били очевидци при произшествието и отъ които ще да се узнае невинностьта му за които свидѣтели той своеврѣменно, при получванието на обвинителния актъ и при разглѣжданието на дѣлото въ първостепенното сѫдилище, не е знаялъ, сирѣчь, тѣзи лица не му били извѣстни като очевидци, на престѫплението и че тѣ лица можали да се явяватъ по това дѣло като свидѣтели. Аппелативний Сѫдъ *никакъ* не ся е произнесълъ по поводъ на тази молба при всичко, че тя е била подадена преди деветъ дена до слушание на дѣлото (дѣлото се слушало на *10 Февруарий* 1886 год.). Дѣйствията на Аппелативний Сѫдъ не ся съгласни съ ст. 700 и 873 отъ Врем. Сѫдеб.

Правила, спорѣдъ както тя е истълкувана въ рѣшенията на Върховний Кассационенъ Сждъ отъ 9 Ноемврий 1885 година Н-о 200 и отъ 15 Марта 1886 год. Н-о 80. Слѣдователно, първото оплакване е основателно и нарушението въ дадений случай е сжществено; 2-о) Аппелативний Сждъ е призналъ подсждимия за виновенъ въ това, че на 27-й Юлий 1885 год. на Лъченский мость близо до гр. Габрово е убилъ *непредумишленно* Гатя Райковъ, изъ село Търхово, като го свалилъ отъ коня и го тръшналъ въ земята въ което сжщия Гатьо Райковъ умрѣлъ. Въ съображенията на Аппелат. Сждъ мѣжду друго е казано: „че отъ ходътъ на дѣлото ся види, че подсждимия е извършилъ това престжпление *неумишленно.*" Думата „неумишленно" дава основвние за предположение, че смъртьта на потърпѣвшия е послѣдвала *вънъ отъ волята* на подсждимия homicide involontaire — (182 членъ отъ Отоман. Наказат. Законъ). Нееднократно е разяснено отъ Върховний Кассационенъ Сждъ (въ рѣшението Н-о 9, отъ 1880 година по дѣлото на Яко Амврамовъ; въ рѣшението № 67, отъ 1881 година по дѣлото на Мехмедъ Мухановъ; въ рѣшението № 66, отъ 1882 год. по дѣлото на Яни Георгиевъ Сарашки и въ рѣшението Н-о 97, отъ 1883 година по дѣлото на С. Дойчиновъ и Т. Дѣяновъ), че въ подобни случаи, когато отъ неизвѣстно насилие ся причинява смърть на извѣстно лице, безъ друго трѣбва да ся констатира, че подсждимиятъ, при извършванието на насилието, което причинило смъртьта *е ималъ намѣрение да лиши потърпѣвшото лице отъ животъ* и това условие толкосъ повече е необходимо. когато дѣйствието само по себе не посочва на престжпната воля на подсждимия — да лиши жертвата си отъ животъ. Въ подобни престжпления твърдѣ важни сж обстоятелствата, които предшедствуватъ и придружаватъ самото събитие, а тѣзи послѣднитѣ, спорѣдъ както сж констатирани въ съображенията сж: 1-о) че отъ испитанитѣ въ първостепенното сждилище свидѣтели се напълно доказва, че подсждимийтъ е дръпналъ потърпѣвший отъ коньтъ когото е ѣздилъ и вслѣдствие на което моментално умрѣлъ; 2-о) че отъ находяще се при дѣлото медицинско свидѣтелство, се вижда, че потърпѣвший е моментално умрѣлъ отъ ударътъ, който подсждимий му причинилъ съ

сваляването отъ коньтъ. Слѣдователно отъ изложенто става явно, че второто оплакване е основателно.

Водимъ отъ всичко горѣизложенно, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 24-й Февруарий 1886 г. № 40, защото сѫ нарушени ст. ст. 700 и 873 отъ Врем. Сѫд. Правила и защото неправилно е приспособенъ членъ 174 отъ Отоманский Наказат. Законъ, съ силата на ст. 11 п. 1 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ да ся отмѣни и дѣлото, за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да ся испроводи въ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 157

Г. София, 10-ий Май 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на вторий Май, хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Сттфанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присѫтствието на И. Д. Помощ. Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичь углавно дѣло Н-о 236, по описътъ на Михаилъ Митровичь, Тодоръ Стояновъ и Петръ Николовъ, първий отъ г. Бѣлградъ (Сърбия) а послѣднитѣ, изъ г. Свищовъ, осѫдени: Митровичь на осемь-годишенъ затворъ за крѫгообращение на фалшиви ромѫнски петь-левове, а Стояновъ и Николовъ по на три-годишенъ затворъ, за гдѣто по предварително съглашение распространявали тѣзи фалшиви монети.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурорския Надзоръ при Свищовский Окр. Сѫдъ съ обвинителенъ актъ, отъ 19 Юлий 1885 год. между другитѣ е далъ подъ сѫдъ, съ участието на сѫдебни засѣдатели, Михаила Митровичь, Петра Николовъ Черкеза и Тодора Стояновъ Караисенлиевъ по обвинението имъ въ разнасяние фалшиви ромѫнски петь-левови монети — престѫпление, предвидено въ

чл. 143—146 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Свищовский Окр. Сждъ разглѣдалъ дѣлото и като призналъ подсждимитѣ за виновни, че съ предварително споразумѣние распространявали фалшиви ромжнски петь-левови монети и съдѣйствовали за кржгообращението имъ—съ присждата си отъ 21 Септемврий 1885 год. № 3394, на основание чл. 145 отъ Отом. Наказ. Законъ, осждилъ Михаила Митровичь на осемъ-годишенъ затворъ въ окови, а Тодора Стояновъ Караисенлиевъ и Петра Николовъ Черкеза по на три-годишенъ тъмниченъ затворъ. По въззивната жалба на подсждимитѣ, дѣлото ся разглѣдало и отъ Руссен. Аппелативенъ Сждъ, който, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото му въпроси: 1-о) „Виновни ли сж подсждимитѣ Михаилъ Митровичь, Тодоръ Стояновъ, и Петръ Николовъ, изъ г. Свищовъ, въ това, че тѣ прѣзъ 1885 година сж разнасяли и съдѣйствовали за кржгообращението на фалшиви петь-левови ромжнски монети въ г. Свищовъ?“ — „Да, виновни.“ 2-о) „Правилно ли е наложено наказанието на подсждимитѣ отъ пьвростепенното сждилище?“ — „Да, правилно“ — съ присждата си отъ 7-й Февруарий 1886 год. № 25, на основание членъ 145 отъ Отом. Наказ. Законъ, подтвьрдилъ напълно присждата на Окр. Сждъ. Въ подадената си срѣщу тая присжда кассационна жалба, подсждимитѣ ся оплакватъ: 1-о) Че по това дѣло ся нарушени ст. ст. 763, 803, 806, 807, 808, 811, 815 п. 1, 834 п. п. 1, 2 и 3 отъ Временнитѣ Сжд. Правила, комбинирани съ ст. ст. 873 и 886 отъ сжщитѣ Правила и чл. чл. 143, 144 и 145 отъ Отом. Наказателенъ Законъ, защото Сждътъ ги осждилъ на наказание по прест
жпление неконстатирано и не предвидено въ Закона; 2-о) че по това дѣло сж нарушени ст. ст. 839, 840, 841, 844, 845 и 848 отъ Врем. Сждебни Правила, защото сждилищата не имъ представило протоколитѣ, за да ги прѣглѣдатъ и си направатъ забѣлѣжкитѣ; 3-о) че по това дѣло е нарушена ст. 771 отъ Врем. Сждеб. Правила, защото сждътъ допустнжлъ въ качество на свидѣтелка по дѣлото имъ малолѣтната Неда Митюва; 4-о) че по това дѣло е нарушена ст. 873 отъ Врем. Сждеб. Правила, защото Аппелат. Сждъ не ги привовалъ при разглѣждането на дѣлото имъ: 5-о) че къмъ констатираното имъ отъ Сждътъ дѣяние не-

правилно е приспособенъ чл. 145 отъ Отом. Наказателенъ Законъ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Отъ производството на дѣлото ся види, че както Окрѫжния Сѫдъ, тъй и Аппелат. Сѫдъ съ въпроснитѣ си листове сѫ признали че Михаилъ Митровичъ разнасялъ и съдѣйствувалъ за крѫгообращението на фалшиви пето-франкови ромѫнски левове, т. е. сѫдилищата по сѫщество сѫ признали подсѫдимия за виновенъ въ престѫпление, предвидено въ чл. 145 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Слѣдователно, оплакванието на подсѫдимия Митровичъ по този въпросъ е неоснователно; 2-о) отъ производството на дѣлото ся вижда, че подсѫдимия Митровичъ е присѫтствувалъ лично при обявяванне на присѫдата въ окончателна форма, нъ не ся вижда, да ли му сѫ били представени и самитѣ протоколи. Нъ сѫщо тѫй отъ дѣлото не ся вижда, щото подсѫдимия Митровичъ да е заявилъ своеврѣменно както предъ Окрѫжния, тъй и предъ Аппелативния Сѫдъ неудоволствие срѣщу това упущение. Освѣнъ това, Върховний Кассационенъ Сѫдъ нееднократно е разяснилъ, че подобно нарушение, особно когато не сѫ оказани упощенията, не може да се признае за сѫществено. Слѣдователно, оплакванието на подсѫдимия и по този въпросъ е неоснователно; 3-о) отъ производството на дѣлото ся вижда, че свидѣтелката Неда Митюва е била распитана безъ клѣтва и че срѣщу нея, спорѣдъ както ся вижда отъ протоколитѣ — „Неда Митюва, Българка, Православна, неженена, неграмо„тна, изъ с. Седи-Кьой (Търновско), 12 годишна, подъ „сѫдъ не била, била слугиня у Петра Николова. Божи„новъ не заяви отводъ противъ свидѣтелитѣ, а само каза „свидѣтелката Неда Митюва като малолетна да ся испита „безъ клѣтва. Помощ. Прокурора предложи свидѣтелката „Неда Митюва да се испита безъ клѣтва. Сѫдътъ слѣдъ „съвѣщанието си, като взе предъ видъ, че свидѣтелката „Неда Митюва не е достигнала 16 години, опредѣли тя „по ст. 771 § 2 отъ Врем. Сѫдебни Правила да ся испи„та безъ клѣтва“—Не е било заявявано отводъ, а напротивъ, тя е била распитана, съгласно съ волята на подсѫдимитѣ и съобразно съ Закона, безъ клѣтва. Слѣдовател-

но, оплакванието на подсждимитѣ и по този въпросъ е неоснователно; 4-о) Подсждимитѣ не сж просили въ Апелативната си жалба да бждктъ призовани при разглѣжданието на дѣлото имъ, а Аппелативний Сждъ, споредъ както ся вижда отъ особното му за това постановление, възъ основание ст. 873 отъ Врем. Сжд. Правила, е опредѣлилъ да ся гледа дѣлото *безъ призоваванис на странитѣ*. Слѣдователно, и това оплакване на подсждимитѣ е неосновательно; 5-о) Отъ точния и ясния смисъль на 145 чл. отъ Отоман. Накават. Законъ ся вижда, че въ него е предвидено наказание и за ония, които *разнасятъ или съдѣйствуватъ* за кржгообращението на фалшиви иностранни монети, а отъ въпросния листъ Руссен. Аппелат. Сждъ, спорѣдъ както е и по-горѣ казано, подсждимитѣ Михаилъ Митровичъ, Тодоръ Стояновъ и Петръ Николовъ сж припознати за виновни, че тѣ прѣзъ 1885 год. сж разнасяли и съдѣйствували за кржгообращението на фалшиви пето-франкови ромжнски левове. Слѣдователно, оплакванието на подсждимитѣ и по този въпросъ е неоснователно.

На основание горѣизложеннитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационнитѣ жалби на Михаила Митровичъ, Тодора Стояновъ и Пѐтра Николовъ срѣщу присждата на Руссен Аппелат. Сждъ отъ 7-й Февруарий 1886 год. № 25, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неоснователни, да ся оставятъ безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 158

гр. София, 10-ий Май 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-й, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на вторий Май, хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присжтствието на И. Д. Помощ.-Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичъ углавно дѣло № 149,

по описътъ на Х. Енчо Х. Драганевъ, изъ гр. Руссе, осжденъ на глоба сто лева за продавание въ дюгяна си разни питиета, безъ да е билъ снабденъ съ патентъ.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурорския Надзоръ при Руссенский Окр. Сждъ съ предложднието си отъ 15 Ноемврий 1884 год. № 851, е възбудилъ предъ Руссенский Окр. Сждъ углавно преслѣдвание срѣщу Х. Енча Х. Драганевъ по обвинението му въ продавание въ дюкяна си питиета безъ патентъ. Руссенский Окр. Сждъ разглѣдалъ дѣлото и слѣдъ като призналъ подсждимия за виновенъ въ нарушение Питейния Уставъ, съ присждата си отъ 28 Януарий 1885 год № 17, на основание чл. 12-й отъ Наказателнитѣ Распорѣждания, приспособени по Питейния и Табачния Устави, осждилъ го на 5 лири турски глоба за въ полза на хазната, а въ случай на несъстоятелность да издържи 28 дневенъ затворъ. По въззивната жалба на подсждимия, дѣлото ся разглѣдало и отъ Руссенский Аппелативенъ Сждъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото му въпроси: 1-о) „Виновенъ ли е подсждимий Хаджи Енчо Хаджи Драганевъ, изъ гр. Руссе, въ това, че на 20 Августъ 1884 год. е билъ хванатъ отъ Руссенский Окр. Финансовъ Наглѣдникъ да продава въ дюгенятъ си разни питиета безъ да е билъ снабденъ съ надлѣжний патентъ?“ — „Да, виновенъ.“ 2-о) „Ако подсждимй Х. Енчо Хаджи Драганевъ е виновенъ въ престжпното дѣяние, указано въ 1-й пунктъ, то подъ кой членъ отъ Наказателний Законъ да се подведе това негово престжпно дѣяние и въ какъвъ размѣръ да му се наложи наказание?“ — „Подъ чл. 65 отъ Закона за Бериитѣ върху питиетата и въ размѣръ на сто лева,“ — съ присждата си отъ 25 Септемврий 1885 год. № 257, на основание чл. 65 отъ Закона за Бериитѣ върху питиетата, видоизмѣнилъ присждата на Окр. Сждъ и осждилъ подсждимия Х. Енча Х. Драганевъ на сто лева глоба за въ полза на хазната. Въ подадената си срѣщу тая присжда кассационна жалба, подсждимия ся оплаква, че къмъ констатираното му отъ Сжда престжно дѣяние, неправилно е приспособенъ чл. 65 отъ Закона за Бериитѣ върху питиетата.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша

заключението на И. Д. Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Спорѣдъ както е разяснено вече отъ Върх. Кассац. Сѫдъ въ чл. 65 отъ Закона за Беритѣ върху питиетата е предвидено наказание за онѣзи питиепродавци, които продаватъ спиртни питиета на дребно или на едро *безъ да иматъ* (да сѫ взели) *слѣдуимия за това патентъ*. Отъ производството на дѣлото, а именно отъ въпросния листъ на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, ся вижда, че подсѫдимия е припознатъ за виновенъ въ това, че на 20 Августъ 1884 год. е билъ хванатъ отъ Руссенския Окрѫж. Финансовъ Наглѣдникъ да продава въ дюкяна си разни питиета, безъ да е билъ снабденъ съ надлѣжния патентъ и вслѣдствие на това, констатираното отъ Аппелативний Сѫдъ престѫпление, му е било наложено наказание по помѣнатия 65 чл. отъ Закона за Бериитѣ врьхъ питиетата. Слѣдователно, оплакванието на подсѫдимия по този въпросъ е неосновително.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Касссационната жалба на Х. Енчо Х. Драганевъ, срѣщу присѫдата на Руссен. Аппел. Сѫдъ отъ 25-й Септемврий 1885 год. Н-о 257, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 159

Гр. София, 10-ий Май 1886 година.

Углавно дѣло № 150, по описътъ на Петка Колевъ, отъ гр. Трѣвна, осѫденъ на 25 лева глоба за заканвание да убие Тотя Ив. Киселовъ, изъ сѫщий градъ. Кассационната жалба на Петко Колевъ оставена безъ разглѣждание по силата на чл. 5 отъ Закона за Сѫдоустройството (глѣдай мотивитѣ на рѣшенията подъ Н-о Н-о 3 и 10.)

РѢШЕНИЕ № 160

гр. София, 10-ий Май 1886 година.

Углавно дѣло № 151, по описътъ на Ахмедъ Мехме-

довъ, изъ с. Каспиченъ, Нова-Пазарска Околия, осжденъ 66 лева глоба за нарушение Табачний Уставъ. Кассационната жалба на Ахмедъ Мехмедовъ оставена безъ разглѣждание по силата на чл. 5 отъ Закона за Сждоустройството (глѣдай мотивитѣ на рѣшенията подъ Н-о Н-о 3 и 10).

РѢШЕНИЕ № 161

Г. София, 17-ий Май 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на шестий Май хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присжтствието на И. Д. Помощ.-Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Предсѣдателя углавно дѣло № 152, по описътъ на Нури Кушъ Алиевъ, изъ гр. Руссе, осжденъ на три мѣсеца затворъ за опитвание да обезчести малолѣтния Хасанъ Мустафовъ Бучакчиоглу, изъ сжщий градъ.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Съ обвинителенъ актъ, съставенъ отъ Прокурорский Надзоръ при Руссен. Окр. Сждъ на 27 Септемврий 1884 година Нури Кушъ Алиевъ предава се на Сждъ, безъ участие на сждебни засѣдатели, по обвинението му въ опитвание да обезчести насилствено малолѣтния Хасанъ Бучакчиоглу, престжпление, предвидено отъ притурката на чл. 198 отъ Отом. Наказ. Законъ. Окржжний Сждъ, слѣдъ като констатиралъ слѣдующитѣ по сжществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Доказва ли се, че подсждимий Нури Кушъ Алиевъ на 29 Августъ 1884 год. потьрпѣвший малолѣтенъ Хасанъ Мустафовъ Бучакчиоглу подиръ обѣдъ, като отивалъ при баща си на нивата, който берялъ тамъ тютюнъ и като преминувалъ по край лозето на подсждимий, гдѣто послѣдний стоялъ на портата на оградата, извикалъ го да отиде при него за да му даде грозде. Хасанъ отишелъ при подсждимия, който го хваналъ за ржката, завелъ го на кладенеца, дѣто му далъ вода да

ние, и го завелъ въ срѣдата на лозето отвързалъ му гащитѣ, хваналъ го за кълкитѣ и подигналъ задницата му къмъ дѣторождений си членъ съ цѣль да го обезчести, но дѣтето като чуствувало болѣсть отъ влизанието членътъ на подсѫдимий въ задний му проходъ, почнало да вика и плаче, слѣдъ което подсѫдимий го пустналъ безъ да може да свърши нѣщо?" — „Да, доказва се." 2-о) „Като се доказва, че подсѫдимий Нури Кушъ Алиевъ да е извършилъ това престѫпление, виновенъ ли е и по коя ст. отъ Отом. Наказ. Законъ да се подвъргне на наказание?" — „Да, виновенъ, да се подвъргне на наказание по ст. 198 притурката на Отом. Наказ. Законъ да издържи три (3) мѣсеченъ затворъ" — съ присѫдата си отъ 31-й Декемврий 1885 год. Н-о 297, възъ основание на притурката къмъ 198 чл. отъ Отом. Наказ. Законъ, осѫдилъ Нури Кушъ Алиевъ на три мѣсеченъ затворъ. По въззивната жалба на подсѫдимия, дѣлото ся разглѣдало отъ Руссен. Аппелат. Сѫдъ, който слѣдъ като го призналъ за виновенъ въ това, че на 29 Августъ 1884 г. когато малолѣтний Хасанъ Мустафовъ Бучакчиоглу подиръ обѣдъ отивалъ при баща си на нива, който берялъ тамъ тютюнъ и преминувалъ по край лозето на подсѫдимий, гдѣто послѣдний стоялъ на портата, Нури Кушъ Алиевъ извикалъ го да отиде при него, за да му даде грозде, и като го въвелъ въ лезето, опиталъ се да го изнасили и по независящи отъ него причичини не успѣлъ да извърши мѫжеложеството — съ присѫдата си отъ 10 Октомврий 1885 год. Н-о 275, потвърдилъ напълно присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ. Срѣщу присѫдата на Аппелат. Сѫдъ, подсѫдимия подава кассационна жалба въ която исказва, че Руссен. Аппелат. Сѫдъ е нарушилъ ст. 873 отъ Врем. Сѫд Правила, защото не призовалъ нито него, нито посоченитѣ въ аппелативната му жалба свидѣтели да присѫтствуватъ при разглѣжданието на дѣлото му.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Върховний Кассационенъ Сѫдъ въ рѣшението си отъ 15 Мартъ 1886 год. Н-о 80, по дѣлото на Хасанъ Ахмедовъ Бѫвакчиевъ, е изтълкувалъ, че Аппелат. Сѫдъ безъ друго трѣбва да се произнесе по всѣка една молба, исказана въ въззивната жалба,

относително призоваванието на свидѣтелитѣ. Въ дадений случай, подсждимиятъ въ въззивната си жалба е молилъ да се призоватъ Николина Петкова и Рада Симеонова за да се испитатъ тѣ въ качества на свидѣтели—първата повторно, а втората за пръвъ пжть. Аппелат. Сждъ въ определението си, издадено на 16 Августъ 1885 год, по рѣдътъ на 873 ст. Врем. Сжд. Правила, не споменува за въпросната молба на подсждимия и по този начинъ напълно я игнориралъ. При такива обстоятелства, Върховний Сждъ неможе да не признае, че 873 ст. отъ Врем. Сжд. Правила е нарушена и че нарушението въ дадений случай е сжщественно.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1-о) Присждата на Руссен. Аппел. Сждъ отъ 10 Октомврий 1885 год. Н-о 275, защото е нарушена ст. 873 отъ Врем. Сжд. Правила, съ силата на чл. 11 п. 1 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, да се отмѣни, и дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да се испроводи въ Руссен. Аппелат. Сждъ; 2-о) Преди разглѣждание на дѣлото, да се испроводи до Руссен. Окр. Сждъ, за да се предложи, връзъ основание чл. 2 отъ Углавното Сждопроизводство, на странитѣ помиряванне, чрезъ надлѣжний Мировий Сждия.

РѢЩЕНИЕ № 162

г. София, 17-й Май 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на шести Май хилядо осемстотинъ осемдесѣтъ и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георгий Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присжтствието на И. Д. Помощ. Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Председательтъ, углавно дѣло № 153, по описътъ на Димитръ Киряковъ, изъ г. Руссе, (грьцкий подданикъ), осжденъ на сто лева глоба за продаванне спиртни питиета безъ патентъ.

Странитѣ не присѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Руссенското Окр. Управление възбужда углавно прeслѣдвание, срѣщу грьцкий поданникъ Димитръ Киряковъ по обвинението му въ търгувание съ спиртни питиета безъ патентъ. Окрѫжний Сѫдъ, слѣдъ като призналъ, че подсѫдимиятъ Димитръ Киряковъ е търгувалъ съ спиртни питиета безъ патентъ, съ присѫдата си отъ 25 Януарий 1885 година Н-о 11, възъ основание на чл. 12 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания за нарушение на питейния и табачния уставъ, осѫдилъ го на петь лири глоба за въ полза на Хазната. По въззивната жалба на подсѫдимия, дѣлото ся е разглѣдало отъ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, който слѣдъ като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ това, че той въ своето си завѣдение, находяще ся на улица Александровска въ г. Руссе, подъ Н-о 352, е продавалъ мѣстни питиета безъ патентъ, прѣзъ второто шестмѣсечие отъ 1884 год.—съ присѫдата си отъ 4 Октомврий 1885 год. Н-о 271, видоизмѣнилъ присѫдата на Окр. Сѫдъ и възъ основание на чл. 65 отъ Закона за Берийтѣ върху питиета, осѫдилъ го на 100 лева глоба за въ полза на хазната. Срѣщу присѫдата на Аппелативний Сѫдъ, подсѫдямия подава кассационна жалба въ която исказва: че Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ е нарушилъ ст. 873 отъ Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила, защото не призовалъ посоченитѣ въ въззивната му жалба свидѣтели.

Върховний Кассоционенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Пом. Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Въ въззивната си жалба подсѫдимий мѣжду друго моли Аппелативний Сѫдъ да ся призове свидѣтеля писаря при Финансовото Отдѣление въ Окрѫжното управление" . . . . . Друмевъ, който ще покаже, че той отишълъ на време да вземе патентъ." Аппелативний Сѫдъ, като е постановилъ, възъ основание на ст. 873 Временни Сѫдебни Правила, да ся слуша дѣлото, безъ да ся призовѫтъ странитѣ, никакъ не ся произнесѫлъ върху горѣспомѣнѫтата молба на подсѫдимия да ся призове свидѣтельтъ, но предъ видъ на това, че данното нарушение —търгувание съ спиртни питиета безъ патентъ—само по себе е прeстѫпно, безъ да има какво-годѣ влияние въ този случай това обстоятелство, че подсѫдимя не е мо-

жалъ да вземе *своевременно* патентъ, защото това нарушение състои именно въ туй, че безъ да има патентъ, *преди да ся вземе патентъ*, не може да търгува съ спиртни пития. Отъ изложенното става явно, че Аппелативний Сѫдъ макаръ да е нарушилъ 873 ст. Временни Сѫдебни Правила, но това нарушение въ дадений случай не може да ся признае за сѫщественно.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Димитра Киряковъ, срѣщу присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 4-й Октомврий 1885 година Н о 271, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 163.

г. София, 17-й Май 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-й, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното отдѣление, на шестий Май хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Ненсвичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайоский и въ присѫтствието на Прокурора Гаврилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновича углавно дѣло № 154, по описътъ на Иванъ Коновъ, отъ с. Мраморенъ, Вратчанска околия, осѫденъ на деветь мѣсеца затворъ за запалвание снопитѣ на Стефанъ Томевъ, изъ сѫщето село.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурорския Надзоръ при Вратчанский Окр. Сѫдъ съ обвинителенъ актъ отъ 15-й Септемврий 1884 год., прѣдалъ подъ Сѫдъ Ивана Коновъ по обвинението му въ подпалвание и изгоряванiе 16 крьсци снопе ечмикъ на Стефана Томовъ — прѣстѫпление, прѣдвидено въ 165 чл. отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Вратчанский Окр. Сѫдъ разглѣдалъ дѣлото и слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1-о) „Доказано ли е прѣдъ Сѫдътъ материялниятъ фактъ на

престжплението т. е. че на 22-й срѣщу 23-й Августъ 1884 год. се изгорени снопето въ нивата на Стефанъ Томовъ въ землището на селото Мраморенъ?“ — „Доказано“. 2-о) „Виновенъ ли е Иванъ Коновъ, въ запалване снопето на Стефанъ Томовъ?“ — „Не е виновенъ“ — съ присждата си отъ 16-й Ноемврий 1884 год. № 73, опредѣлилъ: „Намира Ивана Коновъ, обвиненъ въ запалване снопето на Стефана Томовъ, за невиновенъ и като такъвъ, го оправдава и освобождава отъ сѣкакво наказание по това Н-о 168 углавно дѣло.“ По аппел. протестъ на Прокурора при Вратчанский Окр. Сждъ, дѣлото ся разглѣдало и отъ Соф. Аппелативенъ Сждъ, който, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото му въпроси: 1-о) „Виновенъ ли е подсждимий Иванъ Коновъ въ това, че на 22-й срѣщу 23-й Августъ 1884 год. прѣзъ нощьта е запалилъ и изгорилъ 16 крьстци ечмичени снопе, принадлѣжащи на Ст. Томовъ, оцѣнени за 105 лева?“ — „Да“. 2-о) „Тъй като подсждимия е билъ на възрасть 17 $^{1}/_{2}$ година, то дѣйствувалъ ли е съ пълно разумяване?“—„Да“. 3 о) Има ли облегчителни обстоятелства за подсждимия?“—„Да“. 4 о) Трѣбва ли да се ползува подсждимия съ снисхожденията, предвидени въ 40 чл. отъ Наказ. Законъ и въ какъвъ размѣръ?“ —„Да, като му се наложи наказание само $^{1}/_{4}$ часть отъ Отоманский Наказателенъ Законъ отъ минимума на наказанието“—съ присждата си отъ 23 Май 1885 г. Н-о 67, на основание чл. 40 и 165 отмѣнилъ присждата на Вратчанский Окр. Сждъ и осждилъ Ивана Коновъ на деветь мѣсеца затворъ. Въ подадената си срѣщу тая присжда Кассационна жалба, подсждимия ся оплаква: 1-о) „че присждата на Аппел. Сждъ е базирана връзъ негово самопризнание дадено при полицейското дознание; 2-о) че Аппел. Сждъ е нарушилъ ст. ст. 723 и 873 отъ Врѣмен. Сжд. Правила, защото не взе въ внимание заявлението ми, за да ся привожтъ всичкитѣ участвующи въ дѣлото лица, а сжщо и вещественното доказателство, а рѣши дѣлото на основание сжществующитѣ на писмо доказателства.“

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Спорѣдъ както е разяснено вече отъ Върх. Кассац. Сждъ, Сждилищата при издавание на присждата си имжтъ право да ся силавжтъ и на такива акто-

ве, които сѫ били съставени при полицейското дознание и при предварителното слѣдствие, *стига само тѣ да бѫдѫтъ провѣрени въ сѫдебното слѣдствие.* Отъ дѣлото ся вижда, че Соф. Аппел. Сѫдъ е основалъ присѫдата си не само на полицейското дознание и предварителното слѣдствие, отъ които ся констатира самопризнанието на подсѫдимия, нъ и на свидѣтелскитѣ показания, дадени подъ клѣтва при разглѣждание на дѣлото въ Окр. Сѫдъ, чрѣзъ които ся е провѣрило и потвърдило това самопризнание, а именно: въ 3-й мотивъ на присѫдата на Аппелативний Сѫдъ е казано: „Отъ показанията на свидѣтелитѣ: Тодоръ Петровъ, Петръ Янчевъ, Цвѣтко Банковъ и Иванъ Вълчовъ, дадени подъ клѣтва при Окр. Сѫдъ ся доказва, че подсѫдимия Ив. Коновъ, безъ всѣко стеснение или принуждение, а свободно предъ тѣхъ е признялъ и исповѣдалъ, че той запалилъ въпроснитѣ снопи.“ Отъ горѣизложеното става явно, че оплакванието на подсѫдимия по този въпросъ е неосновательно; 2-о) Спорѣдъ както е разяснено вече, призованието на странитѣ и участвующитѣ въ дѣлото лица да присѫтствуватъ въ втората инстанция, зависи напълно отъ Аппелативний Сѫдъ, който разглѣдва дѣлото. Въ дадения случай, Соф. Аппел. Сѫдъ съ опредѣлението си Н о 37 е постановилъ, щото дѣлото да ся разглѣда съ призование само на подсѫдимия, което ся и извършило и никѫдѣ отъ дѣлото не ся вижда, подсѫдимия да е правилъ нѣкакво заявление за призование въ Аппел. Сѫдъ на други каквигодѣ участвующи въ дѣлото лица. Слѣдователно оплакванието на подсѫдия и по този въпросъ е неосновательно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховн. Кассационенъ Сѫдъ ОПЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Ивана Коновъ, срѣщу присѫдата на Софийский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 23-й Май 1885 год. Н-о 67, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неосновательна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 164

Г. София, 17 ий Май 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский

Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на шестий Май хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ Патьо Г. Крайовски и въ присѫтствието на И. Д. Помощ.-Прокурора: Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичъ углавно дѣло № 155, по описътъ на Мехмедъ Хасановъ изъ г. Търново, осѫденъ на единъ мѣсяченъ затворъ, за кражба на 380 гроша отъ Агобъ Хаджи Ахмедовъ, изъ Арабия (Турция).

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Дрѣновский Мировий Сѫдия отъ 25-й Юлий 1885 год. № 91, слѣдъ като призналъ Мехмеда Хасановъ за виновенъ въ това, че на 24-й Юлий 1885 год., когато возилъ кирияшинътъ си Агоба Х. Ахмедовъ по пѫтя отъ Търново до Дрѣново съ умишленна цѣль е откраднаълъ отъ кирияшина си 380 гр., на основание чл. 127 отъ Устава за Наказанията, осѫдилъ го на единъ мѣсеченъ тъмниченъ затворъ. По възвивната жалба на подсѫдимия, дѣлото ся разглѣдало и отъ Търновский Окр. Сѫдъ, който, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1-о) „Има ли доказателства, че подсѫдимий Мехмедъ Хасановъ, отъ гр. Търново, на 24-ий Юний 1885 год. е взелъ 380 гр. съ една кесия отъ зимбиля на Агоба Хаджи Ахмедовъ, изъ Арабия (Турция), когато послѣдния е билъ заспалъ въ каруцата на подсѫдимия въ пѫтуванието имъ отъ гр. Търново за гр. Дрѣново и Габрово, подсѫдимий въ качество на каруцаринъ а пострадавшия въ качество на пасажеръ?“ — „Да, има доказателства; 2-о) „Има ли доказателства, че подсѫдимий Ахмедъ Хасановъ е взелъ горѣупоменатитѣ пари съ кисията отъ зимбиля на пострадавшия, когато послѣдний е билъ заспалъ въ каруцата на подсѫдимия, съ злонамѣренна цѣль, т. е. да ги направи своя собственна вѣщь?“ — „Да, има доказателства че подсѫдимий е взелъ 380 гроша отъ зимбиля на пострадавший съ злонамѣренна цѣль, а не съ предпазателна цѣль, а съ мисъль да ги засвои.“—3-о) „Виновенъ ли е подсѫдимий (аппелатора) съ това му дѣяние, т. е. за дѣто е зелъ 380 гр. съ кисията отъ зимбиля на пострадавшия когато послѣдния е билъ заспалъ въ ка-

руцата на подсждимий, съ цѣль да ги засвои?“ — „Да, виноватъ“ — съ присждата си отъ 30 Септемврий 1885 година № 121, на основание чл. 127 отъ Устава за Наказанията, потвърдилъ присждата на Дрѣновский Мировий Сждия. Въ подадената си срѣщу тая присжда кассационна жалба, подсждимия Мехмедъ Хасановъ ся оплаква, че къмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 127 отъ Уставътъ за Наказанията, които Мировитѣ Сждии могатъ да налагатъ.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Спорѣдъ 127 членъ отъ Устава за Наказанията ся наказватъ виновнитѣ за кражба на предмѣтъ, цѣната на който не струва повече *отъ 300 лева*. Отъ производството на дѣлото, а именно отъ въпросния листъ на Търновский Окр. Сждъ, ся вижда, че подсждимия Мехмедъ Хасановъ е припознатъ за виновенъ въ открадване 380 гр. отъ кириишинътъ си Агоба Х. Ахмедовъ съ злонамѣренна цѣль т. е. за да ги усвои. Слѣдователно, оплакването на подсждимия е неосновательно.

На основание горѣизложеннитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Касационната жалба на Мехмеда Хасановъ, срѣщу присждата на Търновский Окр. Сждъ отъ 30 Септемврий 1885 година Н-о 121, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сждопроизводство, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 165

Г. София, 17-ий Май 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на шестий Май хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Ненович и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ Патьо Г. Крайовски и въ присжтствието на И. Д. Помощ.-Прокурора: Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски углавно дѣло № 156,

по описътъ на Германско-поданний Фридрихъ Порефингеръ, осжденъ на седемь-дневно запиране, за нанесение побой на полицейския стражарь Пейча Илиевъ.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Софийский Градски Мировий Сждия съ присждата си отъ 18-й Априлий 1885 година № 421, връзъ основание чл. 28 п. 2 отъ Устава за Наказанията, осждилъ Герман.-подданникъ Фридрихъ Порефингеръ на единъ мѣсецъ простъ затворъ за дѣто е нанесълъ побой на стражара Пейчо Илиевъ. По въззивната жалба на подсждимия, това дѣло било разглѣдано и отъ Софийский Окр. Сждъ, който съ присждата си отъ 19-ий Септемврий 1885 год. № 165, видоизмѣнилъ присждата на Мировия Сждия така: осждилъ Фридриха Порефингера на 7 дена запиране. Срѣщу тази присжда подсждимия подава въ Върховний Сждъ кассационна жалба, въ която ся оплаква, че Софийский Окр. Сждъ го е осждилъ безъ да распита свидѣтелитѣ по дѣлото му.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на И. Д. Помощ.-Прокурора, взе въ съображение: Отъ дѣлото ся вижда, че Мировий Сждия е призовалъ по това дѣло съ призовки нѣколко души свидѣтели, подписани на полицейския актъ, но по причина че свидѣтелитѣ не сж ся намѣрили, Мировий Сждия е разглѣдалъ дѣлото въ тѣхно отсжтствие. Щомъ Сждията единъ пжтъ е намѣрилъ за необходимо да повика въпроснитѣ свидѣтели, то, слѣдователно, е призналъ тѣхното присжтствие при слушание на дѣлото за необходимо, а щомъ е тъй, то дѣлото е трѣбало да ся отложи и свидѣтелитѣ повторно да ся повикатъ, толкози повече, че и самия подсждимъ е отсжтствовалъ при разглѣжданието на дѣлото. Сжщото упущение е направилъ и Окр. Сждъ, като е разглѣдалъ дѣлото безъ призоваванието на свидѣтелитѣ и въ отсжтствието на подсждимия. Спорѣдъ чл. 58 отъ Углавното Сждопроизводство, ако обвиняемия не ся признава за виновенъ, то Сждията испитва най-напрѣдъ свидѣтелитѣ на обвинителя и слѣдъ туй изслушва обвиняемия. По настоящето дѣло, както ся констатира пó-горѣ, Мировий Сждия нито свидѣтелитѣ е испиталъ, нито пъкъ подсждимия е изслушалъ. Такова едно важно нарушение на Мировия Сждия, можалое да ся ис-

прави отъ Окр. Сѫдъ, като втора инстанция, но както ся вижда отъ дѣлото на Окр. Сѫдъ, това нарушение не било исправено отъ послѣдния, — слѣдователно, и двѣтѣ Сѫдилища по сѫщество сѫ издали присѫда по настоящето дѣло въпреки ясното предписание на чл. чл. 58, 63 и 123 отъ Углавното Сѫдопроизводство. Заради това, оплакването на кассатора по този въпростъ — е основателно и нарушението е сѫществено.

Рѫководимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Софийский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 19 Септемврий 1885 год. Н-о 165, защото сѫ нарушени чл. чл. 58, 63 и 123 отъ Углавното Сѫдопроизводство, съ силата на чл. 137 п. 2 отъ сѫщото Сѫдопроизводство, да ся отмѣни, и дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да ся испроводи въ Софийский Окр. Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 166

г. София, 24 й Май 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I й, Върховний Кассационенъ Сѫдъ Углавното Отдѣление, на деветий Май хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста год., въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ. Членове: Георгия Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощн. Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на И. Д. Помощ, Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Прѣдсѣдательтъ углавно дѣло Н-о 157, по описътъ на Хюсеинъ Мехмедовъ, изъ с. Паша-Балѫ, Куртъ-Бунарска Околия (Силистренско Окрѫжие), осѫденъ на три години затворъ въ крѣпость, съ ходатайство прѣдъ НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Князя да му ся намали наказанието на три мѣсеца затворъ, за нанисание клевета въ една телеграма на Куртъ Бунарски Околийски Началникъ и Помощника му.

Странитѣ не присѫтствувѫха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Съ обвинителенъ актъ, съставенъ отъ Прокурорския Надзоръ при Силистренский Окрѫженъ Сѫдъ на 8 Май 1884 год. прѣдаватъ ся на Сѫдъ,

съ участието на сѫдебнитѣ засѣдатели, Мехмедъ Али Тахировъ, Хюсеинъ Мехмедовъ и Хаджи Хайнъ по обвинението имъ: първитѣ двама въ написание клевета прѣдъ г-на Министра на Вътрѣшнитѣ Дѣла на Куртъ-Бунарский Околийски Началникъ и Помощника му, че биле употребявали спрямо тѣхъ насилие при распита имъ за взяткодавание двѣ лири на Кжзълджикский Общински Кметъ, а трети за клевета прѣдъ сѫщий Министръ, противъ същий Околийский Началникъ и Помощникътъ му, че нощували въ дома му безъ да му платятъ за следуемитѣ разноски. Окрѫжний Сѫдъ слѣдъ като призна подсѫдимитѣ за виновни — Мехмедъ Али Тахировъ и Хюсеинъ Мехмедовъ въ написание клѣвета прѣдъ Министра на Вътрѣшнитѣ Дѣла телеграфически, противъ Куртъ Бунарский Околийски Началникъ — Иванъ Смеркаровъ и Помощникътъ му Арифа Курогли, че употрѣбявали спрямо тѣхъ насилие при распита имъ за взяткодавание двѣ лири турски на Кжзълджиски общински кметъ и Х. Халила Хасановъ, че е клеветилъ телеграфически прѣдъ г. Министра на Вътрѣшнитѣ Дѣла, Куртъ-Бунарски Околийски Началникъ, Иванъ Смеркаровъ и Помощникътъ му Арифа Куроглу, че не му дале никаква плата за направенитѣ разноски въ три денонощното имъ пристояване въ одаята му съ жандарми и конѣте имъ, съ обстоятелствата смѣкчающи виновностьта имъ, възъ основание на членъ 213-й канбениранъ съ членъ 103 и 111 отъ Отом. Накав. Законъ съ присѫдата си отъ 17-й Декемврий 1884 год. Н-о 73, осѫдилъ първитѣ двама по на три годишенъ затворъ въ крѣпость, а третия—на единъ мѣсеченъ затворъ. По въззивна жалба и на тримата подсѫдими, дѣлото се разглѣдало отъ Русенски Аппелативенъ Сѫдъ, който, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1) „Виновни ли се подсѫдимитѣ Мехмедъ Али Тахировъ и Халилъ Хасановъ въ това, че тѣ сж оклѣветили Курдъ-Бунарский Околйъский Началникъ Смиркаровъ и неговий Помощникъ прѣдъ Министра на Вътрѣшнитѣ Дѣла, чрѣзъ една телеграмма подадена отъ тѣхъ?“ — „Не, невиновни.“ 2) „Виновенъ ли е подсѫдимий Хюсеинъ Мехмодовъ въ това, че той съ телеграмма е оклеветилъ предъ Министра на Вътрѣшнитѣ Дѣла Курдъ Бунарский Околийски Началникъ и неговий Потощникъ, като е прѣдставилъ въ Министерството лъжливи

свѣдения чрѣзъ телеграммата, че той ужъ билъ запиранъ и угрожаванъ и сжщовременно съзнателно е извратилъ показанията на подсждимий Халилъ Хасановъ, който му е прѣдалъ, че е получилъ петь лева отъ Ок. Началникъ, а той въ телеграмата това не турилъ, като е писалъ, че Хасановъ нищо не е получилъ?"—„Да, виновенъ." 3) „Подъ кой членъ отъ Отом. Наказ. Кодексъ да се подведе прѣстъпното дѣяние на подсждимий Хюсеинъ Мехмедовъ и въ какъвъ размѣръ да му се наложи наказанието?"—„Подъ членове 103 и 213 отъ Отоманский Наказателенъ Кодексъ и въ размѣръ на три годишенъ затворъ въ крѣпость." 4) Сжществуватъ ли обстоятелства, които да даватъ възможность на Сжда за ходатайствувание прѣдъ НЕГОВО ВИЧЕСТВО, за смѣкчениен аказанието на подсждимий отъ три годишенъ затворъ на три мѣсеченъ затворъ?—„Да, има"—съ присждата си отъ 25-й Септемврий 85-та опрѣделилъ: „Присждата на Силистренский Окр. Сждъ отъ 17-й Декемврий 84 година Н-о 73, издадена по това дѣло да се видоизмени така: подсждимитѣ Мехмедъ Тахировъ и Хасановъ да се оправдаятъ по Сждъ, а подсждимий Хюсеинъ Мехмедовъ, съгласно чл. 103-й, комбениранъ съ 213-й чл. Углав. Законъ осжжда се на три годишио туряние въ крѣпость съ ходатейство предъ НЕГОВОВИСОЧЕСТВО да се намали показанието му отъ три години въ крѣпость, на три мѣсеца затворъ. Срѣщу присждата на Аппелативний Сждъ, подсждимий Хюсеинъ Мехмедовъ подава Кассационна жалба въ която исказва, че по това дѣло Руссенский Аппел. Сждъ е нарушилъ ст. ст. 723 и 873 отъ Врем. Сжд. Правила, защото не го призовалъ да присжтствува при разглѣждание на дѣлото му.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Помощ. Прокурора за разрѣшение на това дѣло, взе въ съображение: Както се види отъ опредѣлението на Аппелативний Сждъ отъ 16-й Августъ 1885 г., а тъй сжщо и отъ самата му присжда, Аппелативний Сждъ е призналъ за възможно да разглѣдва дѣлото, възъ основание на ст. 873 Врем. Сжд. Правила безъ да се призовжтъ подсждимитѣ: Съ други думи, Аппел. Сждъ не е призналъ за необходимо да се слуша дѣлото въ присжтствието на подсждимитѣ, а такова негово опредѣление по сжществото си не подлежи на контролъ отъ страна на Върховний Кас-

сационенъ Сѫдъ, както това нееднократно е вече разяснено. Слѣдователно оплакванието на посѫдимий Хюсеинъ Мехмедовъ е неосновательно.

Водимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Хюсеинъ Мехмедовъ, срѣщу присѫдата на Руссенский Аппел. Сѫдъ отъ 25-й Септемврий 1885 год. Н о 259, съ силата на ст. 11 отъ Учрѣждението на Върховний Сѫдъ, като неосновательно, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 167

Гр. София, 24-ий Май 1886 година.

Углавно дѣло № 158, по описътъ на Василъ Зиго, Еленски поданникъ, живущъ въ гр. Руссе, осѫденъ на столева глоба за нарушение Питейния Уставъ. Кассационната жалба на Василъ Зиго оставена безъ разглѣждание по силата на чл. 5 отъ Закона за Сѫдоустройството (глѣдай мотивитѣ на рѣшенията Н-о Н-о 3 и 10).

РѢШЕНИЕ № 168

гр. София, 24-ий Май 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на деветий Май хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Помом.-Секретарьтъ: Констонтинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на И. Д. Помощ.-Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичъ углавно дѣло Н-о 159, по описъстъ на Атанасъ Пеневъ, изъ гр. Руссе, осѫденъ на сто лева глоба за продавание питиета безъ патентъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурорский Надзоръ

при Руссен. Окр. Сѫдъ съ предложението си отъ 18 Октомврий 1884 год. Н-о 769 е възбудилъ углавно преслѣдвание срѣщу Атанасъ Пеновъ по обвинението му въ нарушение Питейния Уставъ. Руссенский Окр. Сѫдъ разглѣдалъ дѣлото и слѣдъ като призналъ подсѫдимия Атанасъ Пеновъ за виновенъ въ това, че на 20 Августъ 1884 г. е продавалъ разни питиета въ завѣдението си безъ да е снабденъ съ надлѣжния патентъ за второто полугодие презъ 1884 год. — съ присѫдата си отъ 6-й Мартъ 1885 год. Н-о 27, на основание чл. 12 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания, осѫдилъ го на петь лири турски глоба. По въззивната жалба на подсѫдимия, дѣлото ся разглѣдало и отъ Руссен. Аппел. Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1 о) „Виновенъ ли е подсѫдимий Атанасъ Пеновъ, изъ гр. Руссе, въ това, че на 20 Августъ 1884 год. е билъ хванатъ отъ Руссен. Окол. Финансовъ Наглѣдникъ, че продава въ своето питейно завѣдение питиета, безъ да е билъ снабденъ съ патентъ за второто полугодие?“—„Да, виновенъ.“ 2-о) „Ако подсѫдимий Атанасъ Пеновъ е виновенъ въ прѣстѫпното дѣяние, указано въ първий въпросъ, то подъ кой членъ отъ Наказателний Законъ да се подведе това негово дѣяние и въ какъвъ размѣръ да му се наложи наказание?“ — „Подъ чл. 65 отъ Закона за Бериитѣ върху питиетата и въ размѣръ на сто лева глоба за въ полза на хазната“ — съ присѫдата си отъ 21 Октомврий 1885 год. Н-о 286, на основание чл. 65 отъ Закона за Бериитѣ върху питиетата, видоизмѣнилъ присѫдата на Окр. Сѫдъ и осѫдилъ подсѫдимия Атанасъ Пеневъ, да заплати въ полза на хазната 100 лева глоба, а въ случай на несъстоятелность да издържи 25 дневенъ затворъ въ тъмница. Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, подсѫдимия ся оплаква, че към дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 65 отъ Закона за Бериитѣ върху питиетата.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Нееднократно е разяснявано отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, че спорѣдъ чл. 65 отъ Закона за Бериитѣ върху питиетата, ся наказватъ всички онѣзи, които търгуватъ съ спиртни питиета, безъ да ся *снабдени съ слѣдуимитѣ за това патенти.* Отъ производст-

вото на дѣлото, а именно отъ въпросния листъ на Апелативний Сждъ, ся вижда, че подсждимия Атанасъ Пеновъ е припознатъ за виновенъ въ търгуване съ питиета, безъ да е билъ снабденъ съ слѣдуемия за това патентъ. Слѣдователно, оплакването на подсждимия е неосновательно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Атанасъ Пеновъ, срѣщу присждата на Руссенский Апелативенъ Сждъ отъ 21 Октомврий 1885 год. Н-о 286, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сжнъ, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 169

г. офия, 24-й Май 1886 год.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на деветий Май хиляда осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георгий Б. Пеновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ. Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присжтствието на И. Д. Помощ. Прокурора: Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски углавно дѣло №. 160, по описътъ на Али Хасановъ, изъ г. Шуменъ, осжденъ на 15 дневенъ тъмниченъ затворъ, за кражба на 15 кокошки и 2 мисирки.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Шумненский Мир. Сждия съ присждата си отъ 15-й Априлий 1885 год. № 80, връзъ основание чл. 129 п. 1 отъ Устава за Наказанията осдилъ Али Хасановъ на петнадесеть дена тъмниченъ затворъ за кражба на (2) двѣ миспрки и седемнадесеть кокошки. По въззивната жалба на подсждимия, това дѣло било разглѣдано и отъ Шумненский Окр. Сждъ, който съ присждата си отъ 2 Августъ 1885 год. № 211, възъ основание чл. 129 п. 1 отъ Устава за Наказанията, които Мировитѣ Сждии могжтъ да налагатъ, потвърдилъ напълно присждата на Мировий Сждия. Срѣщу тази присжда, под-

сждимия подава въ Върховний Сждъ Кассационна жалба, въ която ся оплаква, че Шумненский Окр. Сждъ е нарушилъ чл. 85 отъ Углавното Сждопроизводство, защото му е наложилъ наказание безъ да то е призналъ за виновенъ въ дѣяннето, което му ся отдава.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на И. Д. Помощ. Прокурора, взе въ соображение: Отъ производството на дѣлото ся вижда, че както въ присждата на Мировий Сждия, така и въ присждата на Окр. Сждъ не е констатирана *виновностьта* на обвиняемия, а има само съображение на Сждътъ. Спорѣдъ точния смисьлъ на чл. 85 отъ Углавното Сждопроизводство, Мировий Сждия рѣшава въпроса за вината и невинностьта на подсждимия. Въ дадения случай и двѣтѣ инстанции не сж констатирали, като какво именно престжпно дѣяние ся отдава на подсждимия, а главното *въ какво именно престжпление е припознатъ подсждимия за виновенъ.* При изложеннитѣ обстоятелства, Върховний Кассационенъ Сждъ не може да не признае, че както Мировий Сждия, така и Окржжний Сждъ сж допуснали по това дѣло едно отъ *най сжщественнитѣ процессуални нарушения*, при които издаденната отъ Окржжния Сждъ окончателна присжда не може да има сила на едно сждебно рѣшение. Заради това, оплакванието на кассатора по този въпросъ— е основателно и нарушението е сжществено.

Ржководимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присждата на Шуменский Окр. Сждъ отъ 2 Августъ 1885 год. № 211, защото е нарушенъ чл. 85 отъ Углавното Сждопроизводство, съ силата на чл. 137 п. 2 отъ сжщото Сждопроизводство, да ся отмѣни, и дѣлото, за ново разглѣждание да ся испроводи въ Разградския Окр. Сждъ, връзъ основание чл. 141 отъ Углавното Сждопроизводство.

РѢШЕНИЕ № 170

Гр. София, 24-ий Май 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ,

Углавното Отдѣление, на деветий Май хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ Константинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на И. Д. Помощ.-Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски углавно дѣло Н-о 161, по описътъ на Петръ Ангеловъ, изъ г. Шуменъ, осѫденъ на 7 дена запиранне за оскърбление полицейский стражарь Цаня Атанасовъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Шумненский Мировий Сѫдия съ задочната си присѫда отъ 9-й Априлий 1885 г. Н-о 75, слѣдъ като взелъ предъ видъ: а) акта съставенъ отъ II-ий участокъ въ г. Шуменъ отъ Старший Полиц. Стражаръ (при дѣлото) отъ който ся вижда, че обвиняемий е оскърбилъ Младший Полиц. Стражаръ когато послѣдний е испълнявалъ служебнитѣ си обязанности и б) свидѣтелскитѣ показания отъ които се потвърждава съдържанието на горѣупоменатий актъ, въ основание чл. 28-й пунктъ 1-й отъ Устава за Наказанията, осѫдилъ Петъръ Ангеловъ на седемь-дневно запиряние. По въззивната жалба на подсѫдимия, дѣлото ся разглѣдало отъ Шумненский Окр. Сѫдъ, който съ присѫдата си отъ 16-й Августъ 1885 год. Н-ро 220 слѣдъ като взелъ въ внимание: „Показанията на свидѣтелитѣ Иванъ Дончевъ и Михаилъ Теодоровъ подъ клетва, които потвърдиха даденитѣ си показания прѣдъ Шумненский Мировий Сѫдия, и заключението на Помощ. Прокурора, който иска потвърждението на задочната присѫда на Шумненский Мировий Сѫдия, тъй като въззивника Петъръ Ангеловъ не представя никакви доказателства съ които да може да докаже невинностьта си,“ — потвърдилъ задочната присѫда на Мировий Сѫдия. Срѣщу тая присѫда, подсѫдимия подалъ кассационна жалба въ която излага, че по това дѣло Шумненский Окрѫженъ Сѫдъ е нарушилъ чл. 85 й отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото Сѫдътъ безъ да е констатиралъ престѫплението и безъ да го е призналъ за виновенъ въ това, му е наложилъ наказание.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ като изслуша заключението на И. Д. Про-

мощ.-Прокурора, взе въ съображение: Нееднократно е вече разяснявано — между друго и по поводъ на присѫдитѣ, издадени отъ Шумненский Окрѫженъ Сѫдъ — че независимо отъ съображенията, въ които ся излагатъ доказателствата, приети за основание на присѫдата, безъ друго Сѫдътъ, (а най-паче когато нѣма въпросенъ листъ), трѣбва да искаже *и заключението си* отъ което да се види, като въ какво именно престѫпление се припознава подсѫдимия за виновенъ, съ други думи, трѣбова да ся констатира, съгласно съ буквалния смисаль на чл. 85 отъ Углавното Сѫдопроизводство, *виновностьта на подсѫдимия*. Въ дадения случай, нито Мировий Сѫдия, нито пъкъ Шумненский Окрѫженъ Сѫдъ сѫ констатирали виновностьта на подсѫдимия. Отъ изложеното става явно, че оплакването е основателно и че нарушението е едно отъ сѫщественнитѣ процесуални нарушение.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1-о) Присѫдата на Шумненский Окр. Сѫдъ отъ 16-й Августъ 1885 год. № 220, защото е нарушенъ чл. 85-й отъ Углавното Сѫдопроизводство, съ силата на чл. 137 п. 2 отъ сѫщето Сѫдопроизводство да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание, да ся испроводи въ Разградский Окр. Сѫдъ, врьзъ основание чл. 141 отъ Углавното Сѫдопроизводство; 2-о) Врьзъ основание чл. 122 отъ Сѫдоустройството да ся направи на Шумненский Окр. Сѫдъ забѣлежка за явното нарушение на членъ 85-й отъ Углавното Сѫдопроизводство.

РѢШЕНИЕ № 171

Г. София, 24-ий Май 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-й, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на тринадесетий Май хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председѣтель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ Патьо Г. Крайовски и въ присѫтствието на И. Д. Помощ.-Прокурора: Т. Нико-

ловъ, слуша доложеното отъ Председательтъ углавно дѣло № 162, по описътъ на Кара-Ватьо Бѣлчевъ, изъ градъ Разградъ, осѫденъ на сто и деветъ лева и 20 стотинки за въ полза на хазната, защото е сѣкалъ прѫтье отъ Правителственна гора безъ позволение.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Разградското Окр. Управление възбужда углавно преследвание предъ мѣстния Мировий Сѫдия срѣщу Ватьо Бѣлчевъ по обвинението му въ сѣчение прѫтье отъ Правителственна гора безъ позволение. Мировий Сѫдия, съ присѫдата си отъ 20 Септемврий 1885 год. № 241, като призналъ подсѫдимия за неновенъ въ дѣянието, което му се отдава, оправдалъ го по Сѫдъ отъ всѣка углавна отговорность. По въззивна жалба на Прокурорский Надзоръ при Разградский Окр. Сѫдъ, дѣлото ся е разглѣдало отъ Разградский Окр. Сѫдъ, който слѣдъ като призналъ Ватьо Бѣлчевъ за виновенъ въ това, че той е отсѣкалъ отъ правителственна гора 182 дървета по $1^1/_2$ педя дебели безъ позволение, възъ основание на чл. 65 отъ Закона за Горитѣ, осѫдилъ го да плати стойностьта на отсѣчений материалъ 36 лева и 40 стот., двойна глоба 72 л. и 80 стот. за въ полза на хазната — всичко 109 лева и 20 стот. Срѣщу присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ, подсѫдимия подава кассационна жалба, въ която ся оплаква: 1-о). Че по това дѣло Окр. Сѫдъ е нарушилъ чл. 85 отъ Углавното Сѫдопроизводство, ст. ст. 804 и 811 отъ Временнитѣ Сѫдебни Правила, защото го е осѫдилъ безъ да имя за това достаточни доказателства; 2-о) Че Окр. Сѫдъ е нарушилъ чл. 73 отъ Углавното Сѫдопроизводство и 757 ст. отъ Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила, защото не е направилъ оглѣдъ на мѣстото дѣто е станало сечението на дърветата; 3-о) Че Окр. Сѫдъ е нарушилъ чл. 78 отъ Углавното Сѫдопроизводство и ст. 760 отъ Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила, защото не е призовалъ експерти специялисти, за да оцѣнѫтъ стойностьта на отсѣченитѣ дървета.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Въпросътъ — да ли имало достаточни доказателства за да ся признае подсѫдимия за виновенъ въ туй престѫпно дѣяние, което му

се отдава, като въпросъ по сѫществото на дѣлото, не подлѣжи на контроль отъ страна на Върховний Кассационенъ Сѫдъ, възъ основание на чл. 85 отъ Углавното Сѫдопроизводство и 5 чл. отъ Сѫдоустройството; 2-о) Въпросътъ — да ли е трѣбвало да ся извърши оглѣдъ въ дадений случай сѫщо, като въпросъ по сѫщество, зависи отъ окончателното рѣшение на Сѫдилищата, които разглѣждатъ дѣлата по сѫществото имъ (78 и 124 чл. отъ Углавното Сѫдопроизводство); 3-о) Цѣната на изсѣчения материалъ ся опредѣля не отъ вѣщи людие, а по начинъ опредѣленъ отъ 57 членъ отъ Закона за Горитѣ. Споредъ писмото на Разградското Окр. Управление Н-о 3903, отъ 25-й Май 1885 год. цѣната на изсѣченитѣ пѫрти (коли) *е 36 лева и 40 стотинки*, която съвършенно основателно е послужила като база за опредѣление както възнаграждението, тъй и глобата. Отъ изложенното става явно, че и тритѣ оплаквания на кассатора сѫ неоснователни.

Водимъ отъ всичко горѣизложенно, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Кара—Ватю Бѣлчевъ, срѣщу присѫдата на Разградския Окр. Сѫдъ отъ отъ 1-й Ноемврий 1885 год. Н-о 239, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 172

г. София, 24-й Май 1886 год.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-й, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на тринадесетий Май хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георгий Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на И. Д. Помощ. Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичь углавно дѣло Н-о164, по описътъ на Мустафа Мехмедовъ, Мехмедъ Мѫтѫшевъ и Хюсенъ Велиевъ, изъ г. Шуменъ, осѫдени по

на три мѣсеца затворъ, за самоуправно отваряние вратата чрезъ счупвание куфаря.

Странитѣ неприсѫтствуваха

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурорский Надзоръ при Шумненский Окр. Сѫдъ, съ обвинителенъ актъ отъ 8-й Октомврий 1884 год. е прѣдалъ на Сѫдъ, съ участието на Сѫдебни Засѣдатели, Мустафа Ахмедовъ, Мехмеда Мѫтѫшевъ и Хюсеинъ Велиевъ по обвинението имъ въ опитвание за ограбвание нощя съ взломъ кѫщата на Оракъ Хасана Мехмедовъ—престѫпление, предвидѣно въ първата притурка на чл. 230 отъ Отоман. Наказ. Законъ. Шумнен. Окр. Сѫдъ разглѣдалъ дѣлото и съ присѫдата си отъ 19-й Февруарий 1885 год. Н-о 34, на основание чл. 228 отъ Отоман. Наказ. Законъ Опредѣлилъ: „признава подсѫдимитѣ Мустафа Ахмедовъ, Мехмедъ Мѫтѫшевъ и Хюсеинъ Велиевъ, жители отъ гр. Шуменъ, виновни въ това, че на 30 Априлий 1884 год. часа около два или три по турски вечерь, чрѣзъ прескачание чрѣзъ пѫтнитѣ врата и счупвание куфаря на кѫщнитѣ врата, влѣзли въ кѫщата на потърпѣвшия Шумненский житель Оракъ Хасанъ Мехмедовъ и за това тѣхно дѣяние ги осѫжда по тримѣсеченъ тъмниченъ затворъ." По въззивната жалба на подсѫдимитѣ, дѣлото ся раглѣдало и отъ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, който, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫщество въпроси: 1-о) „Доказва ли се че презъ нощьта на 30-й Априлий 1884 г. подсѫдимитѣ Мустафа Ахмедовъ, Мехмедъ Мѫтѫшевъ и Хюсеинъ Велиевъ сѫ влѣзли насилно въ кѫщата на жителя отъ гр. Шуменъ Оракъ Хаснъ слѣдъ като сѫ счупили куфаря на вратата?" — „Да! Доказва се;" 2-о) „Доказва ли се че подсѫдимитѣ сѫ извършили това престѫпно дѣяние съ цѣль да крадѫтъ и грабятъ?" — „Не, не ся доказва." 3-о) „Ако Сѫдътъ не признава, че подсѫдимитѣ сѫ влезли въ кѫщата на Оракъ Хасанъ съ цѣль да грабѫтъ, то не признава ли Сѫдътъ, че тѣ сѫ влезли въ реченната кѫща самоуправно безъ позволението на ступанътъ й?" — „Да, признава." 4-о) „Въ такъвъ случай, виновни ли сѫ подсѫдимитѣ въ престѫпното дѣяние, указано въ 3-й въпросъ?" — „Да, виновни. 5-) „Ако подсѫдимитѣ сѫ виновни въ престѫпното дѣяние указано, въ 3-й въпросъ, то подъ кой Законъ да се подведе престѫплението и въ какъвъ размѣръ да имъ се наложи наказание?" — „Подъ чл. 110 отъ Устава за Нака-

занията, налагаеми отъ Мировитѣ Сѫдии и въ размѣръ на три мѣсяченъ затворъ за всѣкого отъ тѣхъ"—съ присѫдата си отъ 21-й Октомврий 1885 год. Н-о 285, на основание чл. 110 отъ Устава за Наказанията опредѣлилъ: Присѫдата на Шумнен. Окр. Сѫдъ отъ 19 Февруарий 1885 година подъ Н-о 34, издадена по това дѣло, да се видоизмѣни относително квалификацията на престѫпното дѣяние така: осѫждатъ се подсѫдимитѣ Мустафа Ахмедовъ, Мехмедъ Мѫтѫшевъ и Хюсеинъ Велиевъ, изъ градъ Шуменъ, на основание на членъ 110 отъ Устава за Наказанията, налагаеми отъ Мировитѣ Сѫдии, по на три мѣсеченъ затворъ въ тѫмница, а въззивната жалба на подсѫдимитѣ да се остави безъ послѣдствие. Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, подсѫдимитѣ се оплакватъ, че къмъ дѣянието имъ, спорѣдъ както е то констатирано отъ Апелативний Сѫдъ, неправилно е приспобенъ чл. 110 отъ Устава за Наказанията, които налагатъ Мировитѣ Сѫдии.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Помощ. Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Самоуправството като угла-венъ простѫпъкъ, преслѣдуемъ по 110 чл. отъ Уства за Наказанията, макаръ и да може да ся съпровождава съ нарушението на имущественнитѣ права на нѣкое лице, нъ то е немислимо безъ извършванието едноврѣменно и каквогодѣ *физическо* или покрайни мѣрѣ *нравственно* насилие върху лицето собственника или фактическия притежатель на имуществото или друго нѣкое лице натоварно съ пазение на въпросното имущество, защото безъ това, то би било просто само едно *гражданско* право—нарушение, което подлѣжи на разглѣжданис отъ гражданския Сѫдъ. А пъкъ признаванието отъ самия Апелативенъ Сѫдъ, че самоволното влизание на подсѫдимитѣ въ кѫщата на Оракъ Хасана е извършено въ отсѫтствието на послѣдния и безъ цѣль да крадятъ или грабятъ—отъ само себѣ отстранява възможностьта да ся прѣдположи, че е извършено каквогодѣ насилие въ *кѫщата* на Оракъ Хасана, както върху него сѫщия или друго нѣкое лице, съ други думи, констатираното въ въпросния листъ на Аппел. Сѫдъ не съдържа въ себѣ си признацитѣ и условията на предвидѣното въ 110 чл. престѫпление — самоуправство. Слѣдователно,

приспособлението на помѣнжтий членъ е неправилно и оплакванието на подсждимитѣ е основателно. Отъ друга страна, констатираното отъ Аппелативний Сждъ, че подсждимитѣ Мустафа Ахмедовъ, Мехмедъ Мжтжшевъ и Хюсеинъ Велиевъ сж влезли насилственно въ кжщата на жителя отъ гр. Шуменъ Оракъ Хасанъ слѣдъ като ся счупили куфаря на вратата—не съдържа въ себѣ признаци на какво-годѣ *друго престжпно дѣяние.*

На основание горѣизложеннитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присждата на Руссенский Аппелативенъ Сждъ отъ 21-й Октомврий 1885 г. Н-о 285, за неправилното приспособление на чл. 110 отъ Устава за Наказанията, съ силата на чл. 137 п. 1-й отъ Углавното Сждопроизводство, да ся отмѣни, 2-о) подсждимитѣ: Мустафа Мехмедовъ, Мехмедъ Мжтжшевъ и Хюсеинъ Велиевъ съ силата на ст. 815 п. 1 отъ Временнитѣ Сждебни Правила и чл. 29-й отъ Допълнението къмъ Временнитѣ Сждебни Правила, да ся признаятъ по сждъ оправдани и свободни отъ всякаква по туй дѣло углавна отговорность.

РѢШЕНИЕ № 173

гр. София, 24-ий Май 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на тринадесетий Май хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присжтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичъ углавно дѣло № 165, по описътъ на Митръ Стоичковъ, изъ с. Стара-Враждебна (Софийско), осжденъ на три мѣсеченъ затворъ, защото е презрелъ, изпсувалъ и заплашилъ Сждебний Приставъ Цуцева, въ врѣме на испълнение служебнитѣ си обязанности.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурорский Надзоръ

при Софийский Окр. Съдъ съ обвинителенъ актъ, отъ 24 Септемврий 1884 год. е предалъ на Съдъ, безъ участието на съдебни засѣдатели, Митра Стоичковъ, по обвинението му въ оскърбление, презрение и заплашване Съдебния Приставъ Ивана Цуцева, въ врѣме на испълнение на длъжностьта си—престъпление, предвидено въ чл. 112 отъ Отом. Наказ. Законъ. Софийский Окр. Съдъ разглѣдалъ дѣлото и слѣдъ като признавъ подсъдимия Митра Стоичковъ за виновенъ въ оскърбление съ думи и презрение Съдебния Пристъвъ Цуцева въ врѣме на испълнение служебнитѣ си обязанности,—съ присъдата си отъ 31 Януарий 1885 год. № 13, на основание чл. 112 отъ Отоман. Наказ. Законъ, осъдилъ го на три мѣсеченъ тъмниченъ затворъ. По въззивната жалба на подсъдимия, дѣлото се разглѣдало и отъ Софийский Аппелативенъ Съдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующий по съществото му въпросъ: „Виновенъ ли е подсъдимий Митръ Стоичковъ въ това, че презрѣлъ, испсувалъ и заплашилъ Съдебний, при Соф. Окр. Съдъ, Приставъ Цуцева въ врѣме на испълнение служебнитѣ си обязанности?“ — „Да,“ — съ присъдата си отъ 26 Юлий 1885 год. № 113, на основание чл. 112 отъ Отом. Наказ. Законъ, потвърдилъ присъдата на Соф. Окр. Съдъ. Въ подадената си срѣщу тая присъда касационна жалба, подсъдимия Митръ Стоичковъ ся оплаква, че Соф. Аппелат. Съдъ не призовалъ посоченитѣ отъ него въ въззивната му жалба свидѣтели: Величко Стояновъ и Геле Велевъ, за да ги распитатъ при слушание на дѣлото.

Върховний Кассационенъ Съдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Спорѣдъ както е разяснявано вече отъ Върховний Кассационенъ Съдъ Аппелативнитѣ Съдилища когато отказватъ привикванието на странитѣ или свидѣтелитѣ въ втората инстанция, длъжни сѫ да се произнесѫтъ върху молбата за призоваване на свидѣтелитѣ (рѣш. отъ 15 Мартѣ 1886 год. № 80 по дѣлото на Хасанъ Ахмедовъ Базъкчиевъ). Въ дадений случай Софийский Аппелативенъ Съдъ дѣйствително е отказалъ да призове посоченитѣ отъ подсъдимия свидѣтели: Величко Стояновъ и Геле Велевъ, безъ да се произнесе по какви именно причини той не намира въпросната молба за уважителна, нъ-

отъ дѣлото се вижда, че подсждимия е билъ призованъ да присжтствува при разглѣжданието му и не ся явилъ, при всичко че е приелъ призовката на врѣме. Слѣдователно, като самъ не ся е явилъ въ засѣданието за да настои за призоваванието на свидѣтелитѣ, ако дѣйствително тѣхнитѣ показания сж щѣли да иматъ нѣкакво сжществено значение по дѣлото, за което обаче нищо не говори въ самата въззивна жалба, като казва само че тѣ щѣли „да докажатъ истенностьта на дѣлото" и съ това дава да се предполага, че той се е съгласилъ за непризоваванието на свидѣтелитѣ; заради това, Върхов. Кассац. Сждъ намира че макаръ и да е нарушена ст. 873 отъ Врѣм. Сжд. Правила, нъ това нарушение въ дадения случай не е сжществено.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Митра Стойковъ, срѣщу присждата на Софийский Апелативенъ Сждъ отъ 26 Юлий 1885 год. № 113, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 174

гр. София, 24-ий Май 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на тринадесетий Май хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присжтствието на И. Д. Помощ.-Прокурора Т. Никъловъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски углавно дѣло № 166, по описътъ на Цьрна Вучкова отъ село Хераково, (Софийско), оправдана по Сждъ по обвинението ѝ въ убивание коня на Юно Пауновъ, изъ сжщото село.

Отъ странитѣ въ засѣданието ся яви само потърпѣвший Ионо Пауновъ.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Софийский Окол. Мир. Сждия съ присждата си отъ 17 Юлий 1885 год. № 63,

връзъ основание чл. 120 отъ Устава за Наказанията осѫдилъ Цьрна Вучкова да заплати десетъ лева глоба, а въ случай на несъстоятелность да издържи три дена запиране за убивани на единъ конь. По възвивна жалба на подсѫдимата, това дѣло било разглѣдано и отъ Софийск. Окр. Сѫдъ, който съ присѫдата си отъ 28-ий Октомврий 1885 год. № 181, като призналъ подсѫдимата за невиновна въ това престѫпление, отмѣнилъ напьлно присѫдата на Мировий Сѫдия и оправдалъ подсѫдимата по Сѫдъ по това дѣло. Срѣщу тази присѫда потьрпѣвшия Ионо Пауновъ подава въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба въ която ся оплаква, че Соф. Окр. Сѫдъ е нарушилъ чл. 121 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото не го е призовалъ да присѫтствува при разглѣжданието на дѣлото.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на И. Д. Помощ.-Прокурора, взе въ съображение: Спорѣдъ чл. 121 отъ Углавното Сѫдопроизводство, само когато Сѫдътъ признае за необходимо присѫтствието на странитѣ при разглѣжданието на дѣлото може да ги призове въ Сѫдътъ. Съ други думи, правото за привикване на странитѣ въ втората инстанция, напълно принадлѣжи на усмотрението на Сѫдътъ. Въ дадений случай, както се вижда отъ дѣлото, подсѫдимия даже не е искалъ въ аппелативната си жалба да ся призове отъ Сѫдътъ при разглѣжданието на дѣлото. Слѣдователно, Сѫдътъ като е постановилъ да глѣда дѣлото въ отсѫтствието на странитѣ, напълно ся е съобразилъ съ предписанието на 121 чл. отъ Углавното Сѫдопроизводство. Заради това, оплакванието на кассатора по този въпросъ е неоснователно.

Рѫководимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Иона Пауновъ, срѣщу присѫдата на Соф. Окр. Сѫдъ отъ 28 Октомврий 1885 год. Н-о 181, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 175

Г. София, 24-ий Май 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на тринадесетий Май хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ Членовъ: Георгий Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на И. Д. Помощ. Прокурора: Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски углавно дѣло № 167, по описътъ на Самуила Леонъ, отъ г. Руссе, осѫденъ да заплати въ полза на Хазната 52 лева и 80 ст. за дѣто ся намѣрилъ у него 4 оки суровъ тютюнъ безъ да е било заплатено за тоя тютюнъ слѣдуемото бандеролно право.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: отъ Руссенский Окр. Управитель ся възбудило углавно преслѣдвание срѣщу Самуила Леонъ по обвинението му въ нарушавание на Табачний Уставъ. Руссенский Окр. Сѫдъ като призналъ Самуила Леонъ за виновенъ въ това, за дѣто ся е намѣрило у него 4 оки нерѣзанъ тютюнъ—съ присѫдата си отъ 5-й Декемврий 1884 год. № 241, врьзъ основание чл. 2-й отъ Наказателнитѣ Распореждания, осѫдилъ го да заплати на Хазната двойно бандеролно право отъ 1 во качество 52 лева и 80 ст., а намѣрения тютюнъ да се конфискува за въ полза на Хазната. По въззивната жалба на подсѫдимия, това дѣло било разглѣдано и отъ Руссен. Аппел. Сѫдъ, който като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ сѫщото престѫпление, което е било констатиранно и отъ Окр. Сѫдъ —съ присѫдата си отъ 27 Септемврий 1885 год. № 264, потвьрдилъ наъплно присѫдата на Окр. Сѫдъ. Срѣщу тази присѫда, подсѫдимия подава въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба, въ която ся оплаква: че къмъ дѣянието му, спорѣдъ както е констатирано отъ Сѫдътъ, неправилно е приспособенъ чл. 12 отъ Наказ. Распорѣжданиа.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на И. Д. Помощ. Про-

журора, вве въ съображение: отъ въпросния листь на Ап-пел. Сждъ ся вижда, че подсждимия е признатъ за виновенъ въ това, че презъ мѣсецъ Септемврий 1884 год. ся намѣрило у него 4 оки тютюнъ суровъ, безъ да е било заплатено за тоя тютюнъ слѣдуемото бандеролно право, вслѣдствие на което е потвърдилъ присждата на Окр. Сждъ. А отъ присждата на Окр. Сждъ ся вижда, че подсждимия е осжденъ по чл. 2-й отъ Наказ. Распорѣждания, въ който членъ и предвидено е констатираното отъ Сждътъ престжпление. Слѣдователно, оплакванието на кассатора за неправилното приспособление къмъ дѣянието му чл. 12-й отъ Наказателнитѣ Распорѣждания, си нѣма мѣстото, тжй като той е осжденъ по 2 й чл., а не по 12-й който предвижда съвсѣмъ друго престжпление. Заради това оплакванието на кассатора по този въпросъ — е неоснователно.

Ржководимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: кассационната жалба на Самуила Леонъ, срѣщу присждата на Руссенский Аппелативенъ Сждъ отъ 27 Септемврий 1885 год. № 264, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 176

Г. София, 31-ий Май 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на шестнадесетий Май хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зогравски, при Секретарь: Патьо Г. Крайовский и въ присжтствието на И. Д. Пом. Прокурора Т. Николовъ, слуше доложеното отъ Предсѣдателя углавно дѣло № 168, по описътъ на Тодоръ Ивановъ Шипкалия, отъ г. Руссе, осжденъ на сто лева глоба за въ полза на хазната, за продавание питиета въ дюкяна си безъ патентъ.

Странитѣ неприсжтствувахж.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Руссенското Окржжно

Управление, Отдѣление Финансово, възбудило е углавно преслѣдване срѣщу Тодоръ Шипкалиевъ, по обвинението му въ търгувание безъ патентъ, въ дюкяна си съ разни спиртливи питиета. Руссенский Окр. Съдъ слѣдъ като призналъ подсждимия Тодоръ Ив. Шипкалиевъ за виновенъ въ дѣянието, което му се отдава, съ присждата си отъ 28 Декемврий 1884 год. № 302, възъ основание чл. 12 отъ Наказателнитѣ Распореждания осждилъ го на петь (5) лири турски глоба. По възвивната жалба на подсждимия, дѣлото се е разглѣдало отъ Руссенский Апел. Сждъ, който, слѣдъ като призналъ подсждимиятъ за виновенъ въ това, че е билъ хванатъ на 20 Августъ 1884 година да продава питиета въ своя дюкянъ, безъ да е билъ снабденъ съ надлѣжний патентъ, съ присждата си отъ 10 Октомврий 1885 год. Н-о 276, възъ основание 65 чл. отъ Закона за Бериитѣ върху питиетата, осждилъ го на сто лева *глоба* въ полза на хазната. Срѣщу присждата на Апелативний Сждъ, подсждимия подава кассационна жалба въ която излага: че къмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 65 отъ Закона за Бериитѣ врьхъ питиетата.

Върховний Касационенъ Сждъ слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Помощ. Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Констатирането отъ Апелативний Сждъ напълно, по признацитѣ си, отговаря на нарушенията предвидени въ чл. 65 отъ Закона за Бериитѣ върху питиета, който гласи: „Въ случай че се отворять магазии и други заведения, въ които се продавать спиртни питиета, на дребно и на едро, безъ да е взеть патентъ, виновнитѣ ще ся наказвать, въ първий случай съ една глоба отъ 100 до 200 лева и патентната стойность, а въ вторий, отъ 200 до 400 лева и патентната стойность.“ Отъ горѣизложеното става явно, че оплакването на кассатора е неосновательно.

Водимъ отъ горѣизложенното съображение, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Тодоръ Ивановъ Шипкали, срѣщу присждата на Руссенский Апелативенъ Сждъ отъ 10 Октомврий 1885 год. Н-о 276, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неосновательна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ №. 177

Г. София, 31-ий Маий 1886 год.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский **Князъ Алексанръ І-ий,** Върховний Кассационенъ Сѫдъ, У-**главното Отдѣление,** на шеснадесетий Май хилядо осемсто-**тинъ и осемдесеть** и шеста година въ открито сѫдебно **за-сѣдание,** въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфи-**рий Х. Стаматовъ,** Членове: Георги Неновичь и Стефанъ **Зографски,** при Секретарьтъ: Патю Г. Крайовский и въ **присѫтствието на** И. Д. Помощ. Прокурора: Т. Николовъ **слуша** доложеното отъ Предсѣдателя Углавно дѣло №. 169 **по описътъ** на Рашко Дочевъ, отъ г. Руссе, осѫденъ на **на една** година затворъ за нараняване Юмера Х. Ибра-**химовъ,** изъ г. Търново, отъ което послѣдния лѣжалъ 44 **дена въ** болницата.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Съ обвинителенъ актъ, **съставенъ** отъ Прокурорския Надворъ при Търновский Окр. **Сѫдъ на** 17-ий Септемврий 1884 год., Рашко Дончевъ **прѣдава** се на сѫдъ, безъ участието на сѫдебнитѣ засѣда-**тели,** по обвинението въ това, че на 4 Мартъ 1884 год. **наранилъ** съ ножъ въ коремътъ турчина Юмеръ Х. Иб-**рахимовъ**—прѣстѫпление, предвидено въ 178 чл. отъ Отам. **Наказателенъ** Законъ. Окрѫжния сѫдъ, слѣдъ като приз-**налъ** подсѫдимия Рашко Дончевъ за виновеъ въ това, че **рѫгналъ** съ ножъ въ крака до слабиннтѣ Юмера Х. Иб-**рахимовъ,** съ присѫдата си отъ 8-ий Мартъ 1885 год. №. **35 възъ** основание чл. 178 отъ Отаман. Наказ. Законъ, о-**сѫдилъ** го на една годишенъ затворъ. По въззивна жалба **на подсѫдимия,** дѣлото се е разглѣдало отъ Русенския Ап-**пелативенъ** Сѫдъ, който слѣдъ като призналъ подсѫдимия **Рашко** Дончевъ за виновенъ въ това, че прѣзъ деньтъ на **4-ий Мартъ** 1884 год. умишлено е наранилъ съжительтъ си **Юмеръ Х.** Ибрахимовъ, отъ което наранение е лежалъ **40 дена въ** болницата—съ присѫдата си отъ 17 Октом-**врий 1885** година №. 281, възъ основание на чл. 178 отъ **Отаманский** Наказ Законъ, потвърдилъ напълно присѫда-**та на** Окрѫжния Сѫдъ. Срѣщу присѫдата на Аппелатив-**ния Сѫдъ,** подсѫдимия подава кассационна жалба, въ която

то излага: че къмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 178 отъ Отам. Наказ. Законъ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Помощ. Прокурора за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Констатиранитѣ отъ Апелативния Сѫдъ напълно отговоря на призвнацатѣ отъ престѫпление, предвидѣно въ чл. 178 отъ Отам. Наказ. законъ, който гласи: „Който нарани или удари нѣкого по начинъ щото го направи да остане отъ работата си или да се разболѣе за повече отъ двадесеть дни, затваря се отъ два мѣсеца до двѣ години: при туй ся вематъ отъ него разноскитѣ за лѣкуванието и едно количество равно съ печалбата или платата, която е щелъ да придобие ранений или битий ако е билъ здравъ, и ся даватъ на послѣдний. Отъ изложеното става явно, че оплакванието на касатора е неосноватѣлно.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассац. Сѫдъ, ОПРЕДѢЛЯВА: 1-о) Кассационата жалба на Рашко Дончевъ срѣщу присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 11 Октом. 1885 год №. 281, съ силата на ст. 11 отъ Учреж. на Върх. Сѫдъ, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие; 2-о) Дѣлото, за да ся прѣдложи на странитѣ, чрезъ Надлежния Мировий Сѫдия помиряванне връзъ основание чл. 2-й отъ Углавното Сѫдопроизводство, да ся испроводи въ Търновский Окрѫженъ Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ №. 178

г. София, 31 Маий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князъ, Александъ I й Върховний Кассационенъ Сѫдъ Углавното Отдѣление на шестнадесетий Маия, хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Секретарътъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на И. Д. Помощ. Прокурора Т. Николовъ слуша доложеното отъ Членъ Неновичъ углавното дѣло №. 173 по описътъ на Абди Али Заимоглу, изъ г. Руссе

осжденъ на три години затворъ въ окови за укривателство на вещи, добити чрезъ убийство и ограбвание.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурорския Надзоръ при Русенский Окр. Сждъ съ обвинителенъ актъ, съставенъ на 12 Ноемврий 1884 год., предава на сждъ, съ участието на сждебнитѣ засѣдатели, Абди Али Заимоглу по обвинението му въ знание положението и укриванне на престжпника убиеца Мустафа Ахмедовъ и въ помагание на сжщия за распродавание на похитенитѣ отъ убийството вѣщи — престжпно дѣяние, предвидено въ 1-та прибавка на 230 чл. отъ Отом. Наказат. Законъ алинея II-ра. Окржжния Сждъ, слѣдъ като призналъ Абди Али Заимоoглу за виновенъ въ това, че той е скривалъ името на продавача Мустафа Ахмедовъ и е сждѣйствувалъ за продаванието на краденнитѣ вѣщи—съ присждатата си отъ 28 Февруарий 1885 год. № 18, възъ основание II-ра притурка на 230 чл. отъ Отом. Наказ. Законъ, осждилъ го на едно мѣсяченъ затворъ. По възивна жалба на подсждимя и по аппелационенъ протестъ на Прокурорский Надзоръ при Руссенский Окр. Сждъ, дѣлото ся е разглѣдало отъ Русенский Аппелативенъ Сждъ, който слѣдъ като призналъ подсждимия Абди Али Заимоoглу за виновенъ въ това, че той когато е поржчителствувалъ за дрѣхитѣ предадени отъ Мустафа Ахмедовъ на 4-й Априлий 1884 год. на Хаджи Хасана Ахмедовъ и за коня, проданенъ отъ сжщий Мустафа Ахмедовъ на 5-й Априлий 1884 год. на Халила Хюсеиновъ, отъ с. Юперли, че сж собственость на Мустафа Ахмедовъ е знаялъ какво казанитѣ дрѣхи и конъ сж били похитени отъ Симеона Христовъ изъ гр. Ески-Джумая, убитъ и уграбенъ отъ Мустафа Ахмедовъ — съ присждата си отъ 4-й Ноемврий 1885 год. № 303, изменилъ присждата на Окр. Сждъ и възъ основание 1-та притурка на 230 чл. отъ Отом. Наказ Законъ, осждилъ го на три години затворъ въ окови. Срѣщу тая присжда, подсждимия подава кассациона жалба, въ която излага: че къмъ дѣянието му, спорѣдъ както е констатирано отъ Сждътъ, неправилно е приспособенъ чл. 230, 1-ва притурка отъ Отом. Наказ. Законъ.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Помощ. Прокурора, за да разрѣ-

ши това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Втората алинея отъ 1 та притурка на 230 чл. отъ Отом. Наказ. Законъ говори въобще за съучастницитѣ въ кражбата, като престжпно дѣяние, а именно за онѣзи *лица, които съзнание помагатъ на дѣйцитѣ*, които извършватъ кражбата, или пакъ за онези лица, които *укриватъ нѣщата или вѣщитѣ добити отъ* дѣйцитѣ на кражбата — Ceux qui sciement auront aide les auteurs d' un vol . . . . . au qui auront, recélè des objets volés par eux". както първитѣ лица *помагачи*, тъй и вторитѣ, *укриватели* ся явяватъ, като съучаници, на извършената кражба. Частно укриватели на нѣщата, добити съ кражба сж онези лица, *които непосрѣдственно слѣдъ извършвание на кражбата* сж приели открадналитѣ нѣща и *непосрѣдствено отъ самитѣ крадци* и то съ цѣлъ за да скриятъ диритѣ на извършеното прѣстжпление. Аппелативний Сждъ е призналъ подсждимиятъ за виновенъ въ това, че той когато е поржчителствувалъ за дрѣхитѣ, предадени отъ Мустафа Ахмедовъ на 4 й Априлий 1884 год. на Хаджи Хасана Ахмедовъ и за коня продаденъ отъ сжщий Мустафа Ахмедовъ на 5-й Априлий 1884 год. на Халила Хасановъ, отъ с. Юперли, че съ собственность ва Мустафа Ахмедовъ, е знаялъ, какво казанитѣ дрѣхи и конь сж биле похитени отъ Симеона Христовъ изъ г. Ески Джумая, убитъ и ограбенъ отъ Мустафа Ахмедовъ. Отъ констатираното отъ Аппелативний Сждъ никакъ не се види че подсждимия Абди Али Заимовъ, самъ и непосрѣдствено отъ крадцитѣ приелъ какви-годѣ нѣща добити съ кражба *че той самъ е укривалъ какви-годѣ откраднати вѣщи*. Отъ констатираното може само да ся заключява че Абди Али Заимовъ е знаялъ, че Мустафа Ахмедовъ е убийеца на Симиона Христова и че дрѣхитѣ и коньтъ сж отъ нѣщата взети отъ убития Симеонъ Христовъ то това негово значение, безъ всѣкакво участие въ самата кражба, *безъ да минатъ краденитѣ нѣща чѣрезъ неговитѣ ржцѣ*—никакъ не може да съставлява прѣстжпно съучастие, предвидено отъ 1-та притурка алинея II ра на 230 чл. отъ Отом. Наказ. Законъ. Отъ изложеното става явно, че Аппелат. Сждъ неправилно е приспособилъ въ даннія случай притурката на 230 чл. отъ Отом. Наказ. Законъ къмъ констатираното отъ Аппелативний Сждъ дѣ-

яние на подсждимия Абди Али Заимовъ. Слѣдователно въпросното оплакване е основателно.

На основание горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присждата на Руссенский Апелативенъ Сждъ отъ 4-й Ноемврий 1885 год. № 303. защото неправилно е приспособена I прибавка къмъ 230 ал. 2 отъ Отом. Наказ. Законъ, съ силата на ст. 11 п. 1 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, да ся отмени и дѣлото, за новоразглѣждание отъ другъ съставъ, да ся испроводи въ Руссенский Аппелат. Сждъ.

РѢШЕНИЕ № 179

Г. София, 31-ий Май 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на шестнадесетий Май хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ Патьо Г. Крайовски и въ присжтствието на И. Д. Помощ.-Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски, углавно дѣло № 174 по описътъ на Меймюнъ Исаковъ отъ село Трестеникъ, Руссенска Околия, осжденъ на четиридесеть и осемъ лева и 60 стотинки глоба за въ полза на хазната за укривание 17 оки суровъ тютюнъ отъ акцизния сборъ.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Руссенский Окол. Мировий Сждия съ присждата си отъ 11 Априлъ 1885 год., връзъ основание чл. чл. 3 и 7 отъ Наказат. Распорѣж., осждилъ Меймюна Исаковъ да заплати 8 лева и 80 стот. акцизъ и двойна глоба 17 лева; бандеролно право 37 лева и 40 стот., патентно право 12 лева и глоба 120 лева — всичко 269 лева и 70 ст., а въ случай на несъстоятелность да заплати глобата, да издържи 35 дена затворъ — за нарушение на Табачния Уставъ. По въззивна жалба на подсждимия, това дѣло било разглѣдано и отъ Руссенский Окр. Сждъ, който като призналъ подсждимия за виновенъ

въ туй, че е злоупотрѣбилъ 17 оки тютюнъ на листове отъ собственното си произведение, безъ да е заплатилъ правителственнитѣ сборове — съ присждата отъ 24 Октомврий 1885 год., № 162, връвъ основание чл. 3 отъ Наказат. Распорѣжд., видоизмѣнилъ присждата на Мировий Сждия така: Осждилъ подсждимия да заплати всичко 48 лева и 60 ст., а въ случай на несъстоятелность да издържи 12 дена затворъ. Срѣщу тази присжда, Руссенското Окржжно Управление подава въ Върховний Сждъ кассационна жалба, въ която ся оплаква, че по това дѣло неправилно сж приспособени чл. чл 3 и 7 отъ Наказат. Распорѣждания, приспособени по Табачния и Питейния Уставъ.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на И. Д. Помощ.-Прокурора, взе въ съображение: Споредъ 3-й членъ отъ Наказателнитѣ Распорѣждания всѣко лице, което принесе загуба на хазната, по който и да е други начинъ отъ предвиденитѣ въ настоящия Законъ било въ намаляванието на вписанието узаконени сборове, или съ укриванието имъ, наказва ся, каквото и да бжде оправданието му, да заплати стойностьта на укрититѣ сборове, а при това ся глоби съ двойната сумма на тови сборъ. Отъ производството на дѣлото ся вижда, че Руссенский Окр. Сждъ съ въпросния си листъ е припозналъ подсждимия Меймюна Исаковъ за виновенъ въ укриванието на правителственни сборове, като сжщеврѣменно е констатиралъ и какви и колко именно сборове е укрилъ подсждимия; съ други думи, Руссенский Окр. Сждъ е приспособилъ къмъ дѣянието на подсждимия помѣнжтий 3-й членъ отъ Наказат. Распорѣжд. *само слѣдъ като е припозналъ, че подсждимия дѣйствително е виновенъ въ укриванието на правителственни сборове, което е и съвършенно правилно.* Колкото ся отнася до 7-й чл. отъ сжщитѣ Наказат. Распорѣждания, то понеже въ дадения случай не е билъ прилаганъ, неможе да бжде и нарушенъ. Отъ горѣизложенното става явно, че оплакванието на кассатора е неоснователно

Ржководимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Руссенското Окр. Управление срѣщу присждата на Руссенский Окр. Сждъ отъ 24 Октомврий 1885 год. № 162,

съ силата на чл. 137 отъ Углав. Сѫдопроизводство като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 180

Г. София, 31-ий Май 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на шестнадесетий Май хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ Патьо Г. Крайовски и въ присѫтствието на Прокурорътъ Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичъ углавно дѣло № 170, по описътъ на Георги Първановъ Цибрянский, изъ г. Ломъ, осѫденъ на петь турски лири глоба, за продавание мѣстни питиета на едро безъ патентъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: По предложението на Прокурорский Надзоръ при Ломский Окр. Сѫдъ ся възбудило углавно преслѣдвание срѣщу Георгия Първановъ Цибрянский по обвинението му въ безпатентно продавание спиртни пития на едро. Ломский Окр. Сѫдъ разглѣдалъ дѣлото и съ присѫдата си отъ 16 Мартъ 1885 год. № 10, на основание чл. 12 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания опредѣлилъ: „Признава за виновенъ Георгия Първановъ Цибрянский изъ г. Ломъ въ това, че е продавалъ на едро мѣстни питиета безъ патентъ и го осѫжда да плати глоба за въ полза на хазната петь лири турски. По въззивната жалба на подсѫдимия, дѣлото ся разглѣдало и отъ Софийский Апелативенъ Сѫдъ, който, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующиятъ по сѫществото му въпросъ: 1) „Подсѫдимий Георги Първановъ Цибрянский, отъ гр. Ломъ, виновенъ ли е въ това, че билъ залавенъ на 6-ий Септемврий 1884 год. т. е. презъ второто шестмѣсечие на 84 год. да продава питиета на едро отъ мѣстни произведения, безъ да притежавалъ въ врѣме на залавянието му предписаний патентъ?“ — „Да“ — съ присѫдата си отъ

22 Октомврий 1885 год. Н-о 161 на основание чл. 12 отъ Наказателнитѣ Распореждания, подтвърдилъ присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ. Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, подсѫдимия ся оплаква, че Софийский Аппелат. Сѫдъ е нарушилъ ст. 876 отъ Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила, защото разглѣдалъ дѣлото му въ неговото отсѫтствие, което станало по извинителни причини.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Разяснено е вече отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, че въпросътъ за призоваване странитѣ въ втората инстанция, както и онзи: можели дѣлото да ся глѣда въ тѣхното отсѫтствие, сѫ въпроси по сѫществото на дѣлото и окончателното имъ разрѣшение зависи напълно отъ Сѫдилището, което разглѣдва дѣлото по сѫщество, тъй като по силата на чл. 5 отъ Сѫдоустройството подобни въпроси неподлѣжѫтъ на провѣряване отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ. Отъ производството на дѣлото (л. 11/II) ся вижда, че Софийский Апелат. Сѫдъ е определилъ да ся разглѣда дѣлото въ отсѫтствието на обвиняемия, слѣдователно оплакванието на подсѫдимия е неоснователно.

На основание горѣизложеннитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Георгия Парвановъ Цибрянски срѣщу присѫдата на Софийский Апелат. Сѫдъ отъ 22 Октомврий 1885 год. № 161, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 181

г. София, 31-й Май 1886 година.

Углавно дѣло № 175 по описътъ на Иосифъ Самуиловъ, изъ г. София, осѫденъ на 100 лева глоба за въ полза на Хазната за продавание спиртни питиета безъ патентъ. Кассационната жалаба на Иосифъ Самуилова оставена безъ разглѣждание по силата на чл. 5 отъ Закона за Сѫдоустройството (глѣдай мотивитѣ на рѣшенията подъ Н-о Н-о 3 и 10).

РѢШЕНИЕ № 182

Г. София, 31-ий Май 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-й, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, У-главното Отдѣление, на двадесеть Май хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георгий Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присѫтствието на И. Д. Помощ. Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло Н-о 176 по описътъ на Василъ Мишовъ, отъ село Буковецъ (Софийско), осѫденъ на двадесеть дена запирание за нанисание побой на горския стражарь Иванъ Тодоровъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Искрецското Околийско Управление възбудило е углавно прѣслѣдвание, срѣщу Василъ Мицевъ по обвинението му въ нанисание побой на горския стражарь Иванъ Тодоровъ. Мировий Сѫдия съ задочната си присѫда отъ 25 Априли 1885 год. Н-о 40, възъ основание на чл. 102 отъ Устава за Наказанията, осѫдилъ Василъ Мицевъ на двадесеть дневно запирание. По въззивна жалба на подсѫдимия, дѣлото сѫ е разглѣдало отъ Софийский Окрѫженъ Сѫдъ, който съ присѫдата си отъ 25 Септемврий 1885 год. Н-о 168, възъ основание на 102 чл. отъ Устава за Наказанията, потвърдилъ присѫдата на Мировий Сѫдия. Срѣщу тая присѫда, подсѫдимия подава кассационна жалба въ която излага: 1) че Окрѫжний Сѫдъ е разглѣдалъ дѣлото въ неговото отсѫтствие; 2) че Окрѫжний Сѫдъ е нарушилъ чл. 63 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото е распиталъ безъ клѣтва свидѣтелитѣ по дѣлото и 3) че както Мировий Сѫдия, тъй и Окрѫжний Сѫдъ не сѫ предложили на странитѣ помиряванне.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на И. Д. Помощ Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1) Обвиняемия Василий Мицевъ е билъ призованъ съ призовка подъ Н-о 4275, но при всичко, че е приелъ призовката *своевременно*, той не

се явилъ, нито пъкъ представилъ какви-годѣ благословни причини за неявяванието си. Отъ друга страна както се види отъ сѫдебиия протоколъ на Окрѫжний Сѫдъ, възъ основание чл. 121 отъ Углавното Сѫдопроизводство, е постановилъ: „Дѣлото да се слуша въ отсѫтствие на обвиняемия Василъ Мицовъ.“ При такива обстоятелства, първото оплакване на кассатора, Василъ Мицова, е неосновательно. 2) Отъ сѫдебния протоколъ на Окрѫжния Сѫдъ ся види, че при слушание на дѣлото въ Окр. Сѫдъ се распитани въ качество на свидѣтели, Вела Дамяница и Дойчинъ Новопокрьстения, но и двамата тѣзи свидѣтели сѫ распитани *подъ клѣтва,* — слѣдователно. и второто оплакваније е неосновательно 3) Както Мировий Сѫдия, тъй и Окрѫжний Сѫдъ сѫ признали подсѫдимия Мицовъ за виновенъ въ това, че той е оскърбилъ Иванъ Тодоровъ, не като горски стражарь, а като *частно лице* — Ив. Тодоровъ и за това му е наложено наказание не спорѣдъ 28 чл. отъ Устава за Наказанията, а спорѣдъ 102 чл. отъ сѫщия Уставъ, а пакъ предвиденото отъ 102 чл. отъ Устава Наказанията престѫпление, като *частно* престѫпление, възъ основание на чл. 6 й отъ сѫщия Уставъ, подлѣжи *на прекратяване съ помиряване.* При всичко обаче, че нито Мировий Сѫдия, нито пакъ Окрѫжний Сѫдъ сѫ предложили на странитѣ помиряване, но тъй като това упощение е *поправимо,* то Върховний Кассационенъ Сѫдъ не може да не признае, че допустнатото нарушение е несѫществено.

Водимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1) кассационната жалба на Василъ Мицовъ, срѣщу присѫдата на Софийский Окрѫженъ Сѫдъ отъ 23 Септемврий 1885 год. Н-о 168, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неосновательна, да ся остави безъ послѣдствие. 2) Дѣлото, за да ся предложи на странитѣ помиряване, чрезъ надлѣжния Мировий Сѫдия, да ся испроводи до Софийский Окрѫженъ Сѫдъ, възъ основание чл. 2 й отъ Углавното Сѫдопроизводство.

РѢШЕНИЕ № 183

Г. София, 31-й Май 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I-й, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесетий Май хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присѫтствието на И. Д. Помощ. Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски углавно дѣло Н-о 180-й по описътъ на Анета Зейликъ, живуща въ г. Руссе, осѫдена на три и половина мѣсеца затворъ за ограбвание тринадесеть турски лири и двѣ австрийски жълтици отъ Гроздана Трояновъ, живущъ въ с. Сарж-гюлъ, Варненска Околия,

Странитѣ не присѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Варненский Окр. Сѫдъ съ обвинителенъ актъ отъ 11 Декемврий 1884 год. прѣдалъ на Сѫдъ Анета Аврамица Зейликъ по обвинението ѝ въ ограбвание отъ рѫцетѣ отъ Гроздана Троянова дванадесеть турски лири и двѣ австрийски жълтици—престѫпление, предвидѣно въ чл. 230 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Варненский Окр. Сѫдъ като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като призналъ подсѫдимата за виновна въ приписваемото ѝ престѫпно дѣяние—съ присѫдата си отъ 12-й Мартъ 1885 год. Н-о 26, врѫзъ основание чл. 230 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ осѫдилъ подсѫдимата на три и половина мѣсеца затворъ и да повѣрне на потѫрпевшия четери турски лири. По възвивна жалба на подсѫдимата, това дѣло било разглѣдано и отъ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, който като призналъ подсѫдимата Анета Авр. Зейликъ за виновата въ това, че на 17 Ноемврий 1884 год. въ своето публично заведение е ограбила отъ Гроздана Трояновъ тринадесеть турски лири и двѣ австрийски жълтици, отъ който му ся върнати само деветь турски лири и две австрийски жълтици, съ присѫдата си отъ 25 Октомврий 1885 год. Н-о 293, потвърдилъ напълно присѫдата на Варненский Окр. Сѫдъ. Срѣщу тази присѫда, подсѫдимата подава въ Върховний Сѫдъ кассаци-

- onna жалба въ която сж оплаква че Аппелативний Сждъ, е нарушимъ ст. 873 отъ Врѣменитѣ Сждебни Правила, защото не е призовалъ да распита посоченитѣ въ аппелативната жалба и свидѣтели.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на И. Д. Помощ. Прокурора, взе въ съображение: Споредъ ст. 873 отъ Временнитѣ Сждебни Правила, както вече не едно кратно е припознато отъ Върховний Кассационенъ Сждъ, отъ усмотрението на Аппелативния Сждъ зависи окончателно да привиква, при слушание на дѣлото, по аппелативенъ рѣдъ, както странитѣ по дѣлото, така и свидетѣлитѣ. Въ дадения обаче случай подсждимата, настояща кассаторка, е молила въ аппелативната си жалба да ся привикатъ и распитатъ по дѣлото повторно нѣкои отъ свидѣтѣлитѣ, които сж били распитани въ Окржжния Сждъ. Аппелативния Сждъ, като е игнориралъ съвсѣмъ въпросната молба, е постановилъ дѣлото да ся разглѣда безъ привикванието на свидѣтѣлитѣ, нѣщо което е противъ смисала на 873 ст. Но тъй като отъ друга страна, въ дадений случай, въпроснитѣ свидѣтѣли сж били распитани по дѣлото въ първата инстанция и то подъ клѣтва, то нарушението на 873 ст. отъ Врѣм. Сждебни Правила, ако и да е основателно, въ дадений случай не е сжществено, заради това оплакванието на кассаторката по този въпросъ е основателно, но нарушението е несъществено.

Ржководимъ отъ изложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Анета Зейликъ срѣщу присждата на Руссенссий Аппелативенъ Сждъ отъ 25 Октомврий 1885 год. Н-о 293, съ силата на ст. 11, отъ Учреждението на Върховний Сждъ като неоснователна да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 184

Гр. София 31-ий Май 1886 год.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I-й, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на двадесетъ Май хилядо осъмстотинъ

осемдесетъ и шеста година, въ откритото сѫдебно засѣдание въ слѣдующий съставъ: Предсѣдательтъ: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурорътъ Гаврилъ Оршаковъ, слуша доложението отъ Членътъ Неновичъ углавно дѣло Н-о 178 по описътъ на Иванъ Маджовъ, отъ гр. Кюстендилъ, осѫденъ на шесть мѣсеци затворъ за написание обида съ думи и удряние нѣкои отъ стражаритѣ, когато сѫ извършвали своитѣ длъжности.

Странитѣ неприсѫствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Съ обвинителнъ актъ, съставенъ отъ Прокурорския Надзоръ при Кюстендилския Окр. Сѫдъ на 22-й Септемврий 1884 год. предаватъ се на Сѫдъ, безъ участие на сѫдебнитѣ засѣдатели, Иванъ Маджовъ и Ангелъ Величковъ по обвинението имъ — първий въ гонение съ ножь Илия Вучкова за да го нарани, въ зимание сабята на коний стражаръ Георги П. Ангеловъ, въ биение сѫщий и въ оскърбление съ неприлични думи старший Стражаръ на Гърлянский участъкъ Греченлиевъ, а вторий само въ оскърбление Старшия Греченлиевъ и въ биение коний Стражаръ Георги П. Ангеловъ. Окрѫжния Сѫдъ, слѣдъ като призналъ подсѫдимия Иванъ Маджовъ за виновенъ въ това, че на 9-ий Септемврий 1884 год: а) че гонилъ съ ножь Илия Вучковъ Кюетендилский житель; б) че оскърбилъ старшиятъ стражарь Греченлиева и билъ младшия стражарь Георги II. Ангеловъ; в) че изъ пѫтя ся противилъ на младшия стражаръ Георги П. Ангеловъ и г) че край града Кюстендилъ като искалъ да избѣга, извадилъ до половина сабята на младший стражарь Георги II. Ангеловъ и Ангелъ Величковъ за виновенъ въ това, че на 9-ий Септемврий 1884 год. ся противилъ и презрѣлъ старшиятъ стражаръ Греченлиевъ, съ което презрѣлъ Полицейската власть — съ присѫдата си отъ 21-ий Февруарий 1885 год- № 11, възъ основание на чл. чл. 113, 114 и 179 отъ Отоманский Нак. Законъ, осѫдилъ Иванъ Маджовъ, на едногодишенъ затворъ, и Ангелъ Величковъ на двѣ недѣленъ затворъ. По въззивна жалба на подсѫдимия, Иванъ Маджовъ, дѣлото ся е разглѣжало отъ Софийски Апелативенъ Сѫдъ, който слѣдъ като призналъ подсѫдимия Иванъ Маджовъ за виновенъ въ това, че на 9-й

Септемврий 1884 год. е заплашвалъ и е нанесълъ обида съ думи и удрялъ нѣкои отъ стражаритѣ при Гжрлянский участькъ когато послѣднитѣ ся извършвали своитѣ длъжности — съ присждата си отъ 3-ий Октомврий 1885 год. № 142, измѣнилъ присждата на Окр. Сждъ, като осждилъ Иванъ Маджовъ, възъ основание чл. 114 отъ Отманский Наказ Законъ на шесть (6) мѣсеченъ затворъ. Срѣщу тая присжда, подсждимия подава Кассационна жалба въ която излага, че къмъ дѣянието му, спорѣдъ както е то констатирано отъ Апелативний Сждъ, неправилно е приспособенъ чл. 114 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ.

Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши дѣлото, взе въ съображение: Всѣки единъ специяленъ законъ устранява дѣйствието и силата на единъ общи Законъ, и пакъ Устава за Наказанията се явява като специяленъ законъ спрамо Отоманский Наказателенъ Законъ; 28-ий чл. отъ Устава за Наказанията предвижда оскърбление *на полицейскитѣ стражари* чрезъ думи и чрезъ дѣйствия (къмъ което се отнасять и удари) Константиранното отъ Апелативния Сждъ напълно отговаря на признацитѣ на престжплението, предвидено въ 28 чл. отъ Устава за Наказанията. Слѣдователно, оплакванието е основателно.

Водимь горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присждата на Софийский Апелативенъ Сждъ отъ 3-ий Октомврий 1885 год. № 142, защото неправилно е приспособень 114 чл. отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, съ силата на ст. 11 п. 1 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, да ся отмени, и дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да ся испроводи въ Софийский Апелативенъ Сждъ.

РѢШЕНИЕ № 185

Г. София, 31-ий Май 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на двадесятъ Май хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година въ открито сждебно за-

сѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ Патьо Г. Крайовски и въ присжтствието на Прокурора: Гавриилъ Орошаковъ слуша доложеното отъ Членътъ Зографски углавно дѣло № 179, по описътъ на Вуто и Гето Нончеви, изъ село Божаница, Орханийска Околия, осждени: — Вуто на три мѣсеца затворъ за удряние съ сѣкира въ главата Вида Георгевица, отъ което послѣдната е лѣжала повече отъ 20 дена, а Гето на една недѣля затворъ за удряние съ тояга по задника сжщата Вида Георгиевица, безъ да й причини знакове и рани.

Въ засѣданието отъ странитѣ ся яви само подсждимий Вуто Иончовъ съ защитникътъ си Д. Грековъ.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Съ обвинителенъ актъ, съставенъ отъ Прокурорский Надзоръ при Вратчанский Окр. Сждъ на 11 й Декемврий 1884 година, предаватъ ся на Сждъ, безъ участие на сждебнитѣ засѣдатели, Вуто Иончовъ, и Гето Иончевъ, жители отъ с. Божиница отъ Орханийска Околия по обвинението имъ въ биение и нараняванние Вида Георгиева — престжпление, предвидено въ 178 чл. отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Окр. Сждъ, слѣдъ като призналъ подсждимия Вуто Иончевъ за виновенъ въ това, че наранилъ Вида Георгиева съ сѣкира по главата на 30-й Августь 1884 год. и Гето Иончевъ за виновенъ въ това, че въ сжщия день и въ едно и сжщо врѣме е ударилъ съ дьрво Вида Георгиева—съ присждата си отъ 18 Февруарий 1885 година № 11, осждилъ Вита Иончевъ, възъ основание 188 чл. отъ Отом. Наказат. Законъ на 4 мѣсеченъ затворъ и Гето Иончевъ, възъ основание 110 членъ отъ Устава за Наказанията, на 15 дневно запирание. По въззивна жалба и на двамата подсждими, дѣлото ся разглѣдало отъ Софийский Аппелатив. Сждъ, който слѣдъ като призналъ подсждимитѣ за виновни — Вуто Иончевъ въ това, че на 30-й Септемврий 1884 год. е ударилъ съ сѣкира въ главата Вида Георговица, отъ което послѣдната е лѣжала повече отъ 20 дена, а Гето Иончовъ — въ това, че на 30-й Септемврий 1884 година ударилъ съ тояга по задника Вида Георговица безъ да й причини знакове и рани — съ присждата си отъ 8 Октомврий 1885 год. № 144, измѣнилъ присждата на Окр.

Сѫдъ, като осѫдилъ Вуто Ираневъ на 3 мѣсеченъ затворъ, а Гето Ирачева на една седмица затворъ. Срѣщу тая присѫда, подсѫдимитѣ подали кассационна жалба, въ която излагатъ: 1-о) Че по това дѣло е нарушена 723 ст. отъ Врѣмен. Сѫдеб. Правила, защото Аппелативния Сѫдъ не е призовалъ свидѣтелитѣ, посочени въ въззивната жалба на Гета Ирачовъ толкови по вече, че подсѫдимитѣ сѫ били лишени отъ възможность да ся ползуватъ въ първостепенното Сѫдилище отъ защитницитѣ, които напустнали засѣданието; 2-о) Че по това дѣло сѫ нарушени ст. ст. 716 и 720 отъ Врем. Сѫдебни Правила, защото Окр. Сѫдъ оставилъ безъ обсѫждание предявения срѣщу цѣлия му съставъ отводъ; 3-о) Че къмъ дѣянието му, сморѣдъ както е констатирано отъ Сѫдътъ, неправилно е приспособенъ чл. 179 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Подсѫдимия Гето Ирачевъ въ въззивната си жалба между друго е молилъ да се призоватъ въ качество на свидѣтели Георги Попъ Захариевъ, Стойна Стоянова и Пена Микова, но Аппелат. Сѫдъ е постановилъ да ся призоватъ само подсѫдимитѣ, като не се е произнесълъ никакъ върху призоваванието на свидѣтелитѣ, но предъ видъ на това, че подсѫдимитѣ, при слушание на дѣлото въ Аппелативний Сѫдъ, *не настоявали* да се отложи дѣлото за да ся призоватъ посоченитѣ свидѣтели — Върховний Сѫдъ, макаръ и да признава, че Аппелативний Сѫдъ е нарушилъ 873 ст. Времен. Сѫдебни Правила, спорѣдъ както тя е истълкувана съ рѣшение № 80 отъ 1886 год. по дѣлото на Хасанъ Ахмедовъ Базъкчиевъ, но въ сѫщо врѣме не може да не признае, че допустнатото нарушение е несѫществено. Колкото до този фактъ, че защитницитѣ на подсѫдимитѣ напустнали засѣданието, то отъ сѫдебния протоколъ на Окр. Сѫдъ ся констатира, че подсѫдимитѣ Гето и Вуто Ирачови заявили: „че безъ защитницитѣ си не можемъ да ся сѫдимъ", по поводъ на туй заявление, Окр. Сѫдъ като взелъ предъ видъ: „че защитницитѣ Стефанъ Саввовъ и Ангелъ Ирацовъ ся отказватъ отъ защитата си, а обвиняемитѣ не искатъ да имъ ся даде възможность за да си намѣрятъ други защитници," Опредѣлилъ: „да се даде на дѣлото пона-

татъшенъ ходъ.' Върховний Сѫдъ не може да не признае, че било би по-правилно и по-съгласно съ Закона (696 и 723 ст. ст. Времен. Сѫд. Правила), ако Окр. Сѫдъ бѣше отложилъ дѣлото, за да представи възможность на подсѫдимитѣ да си изберать *други* защитници, но и това нарушение, въ дадения случай, не може да се признае за сѫщественно и то по слѣдующитѣ съображения: а) Адвокатитѣ сѫ вънъ отъ всякаква контроль отъ страна на Сѫда, тъй като въ Княжеството не сѫществува адвокатство, като учреждание, и Сѫдилищата нѣмать никаква възможность да ги накарать да испълнявать *по-добросъвястно* длъжноститѣ си и да пазять съ по-голѣмо усърдие повѣреннитѣ имъ интереси на подсѫдимитѣ; б) дѣлото ся е разглѣждало въ Аппелат. Сѫдъ, въ присѫтствието на подсѫдимитѣ и при участието на избрания отъ тѣхъ адвокатъ Д-ръ Д. Грековъ, който е ималъ пълна възможность да защити подсѫдимитѣ и по този начинъ да поправи погрѣшката допустната въ първостепенното Сѫдилище отъ мѣснитѣ адвокати Ангелъ Иоцевъ и Стефанъ Хр. Савковъ. 2-о) Прѣди да напустнать засѣданието единъ отъ защитницитѣ Савковъ заявилъ: „Ний заявяваме отводъ противъ цѣлия съставъ на Сѫдътъ, за това, защото направихме нѣколко Законни заявления, които не сѫ зеха въ внимание. Най-послѣ Сѫдътъ самъ се распорѣди да доведе чрѣзъ разсилния си обвиняемия. Поради това, ний нѣмаме довѣрие въ този съставъ на Сѫдътъ, както и на присѫдата, която ще произнесе по настоящето дѣло, защото дѣйствията му сѫ пристрастни и молимъ да ся разглѣда и рѣши дѣлото отъ другъ съставъ." Причината за отвода, исказана отъ защитника Савковъ, никакъ не почива възъ Закона, който въ 717 ст. Врем. Сѫдебни Правила изброява, като по какви именно причини Сѫдиитѣ могать да ся отвѣждать. Отъ друга страна, подсѫдимитѣ не се оплакали по този предмѣтъ предъ Аппелатив. Сѫдъ. Слѣдователно, второто оплакване е неоснователно. 3-о) Окр. Сѫдъ е припозналъ Гето Иончевъ за виновенъ въ това, че ударилъ два пѫти съ дързо Вида Георгиева и възъ основание чл. 110 отъ Устава за Наказанията, осѫдилъ го на 15 дневно *запирание;* а пакъ Аппелат. Сѫдъ слѣдъ като призналъ Гето Иончевъ за виновенъ въ това, че на 30-й Септемврий 1884 год. ударилъ съ тояга по задника

Вида Георговица безъ да й причини знакове и рани — осждилъ го възъ основание на чл. 179 отъ Отом. Наказ. Законъ на една седмица *затворъ*, като е признальъ, че къмъ дѣянието трѣба да ся приспособи вмѣсто 110 чл. отъ Устава за Наказанията — 179 чл. отъ Отом. Наказат. Законъ. Констатираното отъ Аппелативний Сждъ като не сж характеризира, като тежькъ побой, рани, или поврѣждания, съдържа признацитѣ на насилието, предвидено въ 110 чл. отъ Устава за Наказанията. Отъ друга страна, *тъмниченъ затворъ* като наказание е *по-тежко* отъ колкото *запиране* (I чл. пунк. 3 и 4 отъ Устава за Наказ.). *Запиране* (арестъ) никакъ не фигурира между наказанията, предвидени въ Отом. Наказ. Законъ (3, 4, 5 членове отъ Отом. Наказ. Законъ). *Тъмниченъ затворъ* (l'emprisonnement) се отличава отъ *запиране* по качеството си и по вънпнитѣ си признаци (153 чл. отъ Углавното Сждопроизводство и 3 и 4 отъ Устава за Наказанията). Отъ изложеното става явно, че третото оплакване е основателно.

Водимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1-о) Присждата на Софийский Аппелат. Сждъ отъ 8 й Октомврий 1885 год. Н-о 144, относително подсждимия Гето Ирнчевъ, защото е неправилно приспособенъ чл. 179 отъ Отом. Наказ. Законъ, да ся отмѣни, като си остане присждата въ сила, относително другия подсждимъ Вуто Ирнчевъ. 2-о) Дѣлото, за да ся опредѣли наказанието на подсждимия Гето Ирнчевъ, сиорѣдъ констатиранното отъ Аппелат. Сждъ престжпно дѣяние, да ся испроводи до Софийский Аппелат. Сждъ. 3-о) Преди испълнението на втората часть отъ настоящата резолюция, дѣлото, за да ся предложи изобщо на странитѣ помиряване, чрезъ надлежния Мировий Сждия — връзъ основание чл. 2-й отъ Углавното Сждопроизводство, да ся испроводи въ Врачанский Окр. Сждъ.

РѢШЕНИЕ № 186

г. София, 7-й Юний 1886 год.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I ий, Върховний Кассационенъ Сждъ,

Углавното Отдѣление, на двадесеть и третий Май хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на И. Д. Помощ. Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Предсѣдателя углавно дѣло Н-о 181, по описътъ на Илия Вълковъ, изъ г. Ловечь, осѫденъ на 4 мѣсеца затворъ за кражба.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: По съобщението на мѣстната полиция възбужда ся углавно преслѣдвание предъ Ловчанский Мировий Сѫдия срѣщу Илия Вълковъ по обвинението му въ кражба на часовникъ на Иото Стояновъ. Мировий Сѫдия съ присѫдата си отъ 19 Септемврий 1884 год. № 99, възъ основание на чл. 128 п. 8 отъ Устава за Наказанията, осѫдилъ подсѫдимия Илия Вълковъ на четири мѣсеченъ затворъ. По въззивната жалба на подсѫдимий, дѣлото ся е разглѣдало отъ Ловчанский Окр. Сѫдъ, който съ присѫдата си отъ 3 Октомврий 1885 година № 69, потвърдилъ присѫдата на Мировий Сѫдия. Срѣщу присѫдата на Окр. Сѫдъ, подсѫдимия подава касационна жалба, въ която исказва: 1-о) Че въ дадения случай е нарушенъ 19-й членъ отъ Уставътъ за Наказанията, защото ся е възбудило углавно срѣщу него преслѣдвание слѣдъ истичанието на една година; 2-о) Отъ своя страна И. Д. Помощ.-Прокурора е заявилъ, че въ дадения случай е нарушенъ чл. 85 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото Сѫдилищата не сѫ констатирали виновностьта на подсѫдимия въ престѫплението, въ което се обвинява.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Помощ. Прокурора, взе въ съображение: 1-о) Въ въззивната си жалба подсѫдимия Илия Вълковъ ся оплаква, че Мировий Сѫдия, въ нарушение чл. 19 отъ Устава за Наказанията, не е обърналъ внимание на заявлението му, че углавно по туй дѣло преслѣдвание е възбудено *подиръ истичанието на една година* отъ деньтъ на извършвание кражбата. Окрѫжний Сѫдъ въ присѫдата си не е констатиралъ точно даннитѣ, които сѫ необходими за безспорно и несъмнѣнно

разрѣшаванне на този въпросъ, а именно, *деньтъ, когато ся е извършила кражбата, и деньтъ, когато ся е възбудило углавно преслѣдвание*, а между туй въ писмото на Ловчанското Околийско Управление подъ № 3889, възъ което се основава и Окр. Сѫдъ, както това ся види отъ съображенията на присѫдата му — между друго е казано: „Той (Стояновъ) още въ Августъ 1882 година, когато станала кражбата билъ заявилъ устно на тогавашний Окол. Началникъ Милевъ, но въ това врѣме не можали да се издиратъ нѣщата, а слѣдъ една година ся е узнало, че Илия Вълковъ е далъ нѣщата срѣщо дълга на Александра Христовъ, изъ г. Ловечъ.“ Подъ давность, спорѣдъ 19 чл. отъ Устава за Наказанията, трѣбва да ся разумява: а) *давность на происшествието*, подъ което Закона разбира този случай, когато *самото престѫпление не е станало извѣстно презъ опредѣленото отъ Закона* врѣме и б) давность на *обнаружаванието, изнамѣрванието* на обвиняемий, подъ което ся разумява такъвъ случай, когато престѫплението своевременно е станало извѣстно, но съ извършенното дирение презъ опредѣленото отъ Закона време *не сѫ обнаружени обвиняемитѣ*. Отъ изложенното става явно, че първото оплакванне е основателно. 2-о) Отъ присѫдата на Мировий Сѫдия ясно ся вижда, че подсѫдимия е осѫденъ за това, че е извършилъ кражбата както е казано въ съображенията. Отъ свидѣтелскитѣ показания, дадени по клѣтва, ся види, че *обвиняемия е извършилъ* кражба и че той единъ пѫть е осѫжданъ за кражба, а пакъ Окр. Сѫдъ е потвърдилъ присѫдата на Мировий Сѫдия. При изложеннитѣ обстоятелства неостава никакво съмнение, че подсѫдимия е припознатъ за виновенъ въ кражба, толкози повече, че при слушание на дѣлото му нито при Мировий Сѫдия, нито предъ Окр. Сѫдъ, ся е възбуждалъ въпросъ за какви-годѣ причини, спорѣдъ които извършенното отъ него престѫпление не трѣбва да му ся вмѣни.

Водимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Ловчанский Окр. Сѫдъ отъ 3-й Октомврий 1885 год. № 60, защото е нарушенъ чл. 19-й отъ Устава за Наказанията, съ силата на чл. 137 п. 1 отъ Углавното Сѫдопроизводство, да ся отмѣни, и дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да ся испроводи въ Ловчанский Окрѫженъ Сѫдъ.

РѢШЕНЕИ № 187

Г. София, 7-ий Юний 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I й, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и третий Май хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, вь слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на И. Д. Помощ.-Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновича углавно дѣло № 182, по описътъ на Ивана Георгиевъ, изъ г. Добричь, осѫденъ на едно-мѣсечно запирание, за нанисание обида и бой на майка си Димитра Георгиева.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Добричский Мировий Сѫдия съ задочната си присѫда отъ 15 Май 1885 година, слѣдъ като призналъ обвиняемия Ивана Георгиевъ за виновенъ въ нанисание побой на майка си, на основание чл. 110 и 12 п. 2 отъ Устава за Наказанията, осѫдилъ го на едно мѣсечно запирание. По въззивната жалба на подсѫдимия, дѣлото ся разглѣдало и отъ Варненския Окр. Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1-о) „Доказва ли аппелатора Иванъ Георгиевъ, че Добричский Мир. Сѫдия съ заочната си присѫда отъ 15 Май т. г. неправилно го билъ осѫдилъ да издържи едно мѣсечно запирание, за нанисание побой на майка си Димитра Георгиева?“ — „Не, недоказва.“ 2 о) „Въ такъвъ случай, виновенъ ли е аппелатора Иванъ Георгиевъ, за нанисание побой на майка си?“ — „Да, виновенъ.“ 3-о) „Присѫдата на Добричский Мировий Сѫдия какво трѣбва да стане?“ — „Да се потвърди напълно“ — съ присѫдата си отъ 2-й Ноемврий 1885 год. № 122, потвърдилъ напълно присѫдата на Мир. Сѫдия. Съ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, подсѫдимия ся оплаква, че по това дѣло сѫ нарушени чл. чл. 53 п. 1 й и 62 п. 2-й отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото Сѫдътъ

не призовалъ и не распиталъ подъ клѣтва свидѣтелитѣ, испитани предъ Мировий Сѫдия безъ клѣтва.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Отъ производството на дѣлото ся вижда, че подсѫдимия не е молилъ въ аппелативната си жалба да ся призоватъ свидѣтелитѣ по дѣлото на ново въ втората инстанция и да ся распитатъ, а само въ деньтъ, когато ся е слушало дѣлото въ сѫдебното засѣдание защитника на подсѫдимия е заявилъ: „Да ся отложи дѣлото за другъ срокъ, за когато да ся повикатъ и испитатъ подъ клѣтта испитанитѣ въ първата инстанция свидѣтели." Сѫщо тъй отъ дѣлото ся вижда, че Окр. Сѫдъ, въ качество на втора инстанция, като е разглѣдалъ въпроса по призованието на свидѣтелитѣ по дѣлото е опредѣлилъ: „Да ся разглѣда дѣлото въ отсѫтствието на свидѣтелитѣ и заявлението на защитника на подсѫдимия за призованието имъ да ся остави безъ послѣдствие." Отъ горѣизложенното става явно, че Варненский Окр. Сѫдъ, слѣдъ като е обсѫдилъ въпроса по призованието на свидѣтелитѣ въ втората инстанция, разрѣшилъ го е отрицателно. Нъ тъй като този въпросъ по сѫществото си, порѣдъ както е разяснявано вече отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, ся разрѣшава окончателно отъ аппелативнитѣ инстанции, то не подлѣжи на провѣвяване предъ Върховний Кассац. Сѫдъ. Слѣдователно, оплакванието на подсѫдимия е неосновително.

На основание горѣизложеннитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Иванъ Георгиевъ, срѣщу присѫдата на Варненский Окр. Сѫдъ отъ 2-й Ноемврий 1885 г. № 122, съ сплата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 188

г. София 7-й Юний 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ,

Углавното Отдѣление, на двадесеть и третий Майя хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретаря: Константинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на И. Д. Помощ.-Прокурора: Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичь углавно, дьло № 183, по описътъ на Гецо Станковъ, изъ с. Басарбово, Гецо Пеневъ, изъ с. Писанецъ (Руссенско Окрѫжие) и Ганчо Якимовъ, изъ с. Торлакъ (Разградско Окрѫжие), оправдани по сѫдъ по обвинението имъ въ присвояване повѣреннитѣ тѣмъ за пасение 92 овци подъ предлогъ, че тѣ сѫ изгубили и отъ вълци изѣли.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурорский Надворъ при Руссенский Окрѫженъ Сѫдъ съ *предложението* **си отъ 19 Септемврий 1884 год. № 695, възбужда углавно преслѣдване срѣщу Гецо Станковъ, Гецо Пеневъ и Ганчо Якимовъ по обвинението имъ въ присвояване на повѣреннитѣ имъ овци, престѫпление, предвидено въ 132 чл. п. 2 отъ Устава за Наказанията. Окрѫжний Сѫдъ, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующия по сѫществото на дѣлото въпросъ: „Доказва ли се щото подсѫдимитѣ: Станковъ Пеневъ и Якимовъ да сѫ извършили кражба на овцетѣ на Матю Гранчарова и да сѫ злоупотребили довѣрието му?“—„Не: а) защото предмѣта на кражбата или на злоупотреблението на довѣрието е споренъ между подсѫдимитѣ и частния обвинителъ и б) Този споръ е чисто граждански!“—съ присѫдата си отъ 10-ий Януарий 1885 г. № 311, опредѣлилъ: „Да се прекрати преслѣдването срѣщу Гецо Станкова, Гецо Пенева и Ганчо Якимова и да предостави правото на потърпевшия Матю Грапчаровъ да се обьрне съ искането си въ Граждански Сѫдъ. По въззивната жалба на потърпевшия отъ престѫплението Митю Грънчаровъ, дѣлото се е разглѣдало отъ Рус. Аппел. Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующийтъ по сѫществото на дѣлото въпросъ: „Признава ли Сѫдътъ, че подигнатото обвинение срѣщу подсѫдимитѣ: Гецо Станковъ, Гецо Пеневъ и Ганчо Якимовъ за непредаването на 92 овци на Матю Грьнчаровъ отъ подсѫдимийтъ Гецо Станковъ, който е билъ овчаринъ у Матю Грьнчаровъ, съставлява ли**

престжпно дѣяние?“—„Не, непризнава?“—съ присждата си отъ 27-ий Септемврий 1885 год. Н-о 265, потвърдилъ напълно присждата на Окржжний Сждъ. Срѣщу присждата на Аппелативний Сждъ, потърпевшия отъ престжплението Митю Грънчаровъ, подава кассационна жалба, въ която исказва, че както Окржжний Сждъ, тъй и Аппелативний Сждъ неправилно прекратили углавното преслѣдвание срѣщу Станковъ, Пеневъ и Якимовъ по обвинението имъ въ присвояване повѣренитѣ тѣмъ за пасение 92 овци, подъ предлогъ, че тѣ сж изгубили и отъ вълци изѣли, защото това дѣяние като престжпно, е предвидено въ чл. 236-ий отъ Отоманский Наказателенъ Законъ.

Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на И. Д. Помощникъ-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Потърпевший отъ престжплението Матю К. Грънчаровъ въ прошението си до Прокурора при Руссенский Окр. Сждъ, подадено на 28-ий Априлий 1884 год., исказва: „Подписанний съ настоящето си заявление заявявамъ Ви, Г-не Прокуроръ, какво презъ 1883 год. Юлий мѣсецъ 15-ий число горѣпомѣнжтитѣ лица ми откраднаха 92 овци отъ стадото ми. Ако тогава да ги потърсихъ можихъ да намѣря само 6 овци въ стадата на горѣпомѣнжтитѣ лица Гецу Пеневъ и Гача Якимова и си ги взехъ, а остатока 86 овци прекрили и откарали на друго мѣсто въ други стада, затова и не можахъ тогава да ги намѣря и отъ тогава до сега сьмъ замълчалъ, защото мислихъ, че рано или кжсно ще се намѣрятъ. При това днесъ намирамъ въ сжщитѣ крадци т. е. въ Геца Пеневъ 40 овце и въ Ганча Якимовъ 46 овце и за тази дѣйствителна кражба, че са моитѣ овце, имамъ доста свидѣтели, съ които ще докажа, ако крадцитѣ откажватъ“. Прокурора въ предложението си отъ 19-ий Септемврий 1884 год. Н-о 695 между друго исказва: „Въ деньтъ на дѣлежбата Гецу Станковъ имъ предалъ 92 овце по малко, като казалъ, че тѣзи, които липсватъ *били сж изгубили и отъ вълци изѣдени*. На това казвание съдружницитѣ замълчали, нъ тайно слѣдяли за изнамѣрвание на изгубената имъ стока. Презъ 1884 година Матю Грънчаровъ забѣлязалъ, че овце подъ сжщия бѣлегъ, какъвто сж имали неговитѣ изгубени овце, сж намиратъ въ ржцѣтѣ на бившия неговъ овчаръ Гецо Станковъ и неговитѣ другари двама Гецу Пенчевъ и Ганчо

Якимовъ, то заключилъ, че тѣзи овце сѫ неговитѣ и че *непремѣнно сѫ крадени отъ неговия овчаръ при съучастничество на двамата му другари,* за това и заявилъ Прокурору". Окрѫжний сѫдъ въ присѫдата си между друго е исказалъ: 1-о) „че прѣдмета на кражбата или на злоупотреблението на довѣрието е спорѣнъ между подсѫдимитѣ и частния обвинитель; 2-о) че този споръ спорѣдъ характера си е чистъ граждански, слѣдователно, като такъвъ, подлѣжи на разглѣждание по граждански рѣдъ. Видимъ отъ горнитѣ съображения и като намира прѣдмѣта на кражбата или злоупотребление на довѣрието за споренъ между частний обвинитель и подсѫдимитѣ и че това правонарушение има чистъ граждански характеръ". Аппелативний Сѫдъ въ присѫдата си между друго исказва: 1-о) „Отъ дѣлото ся вижда, че Гецо Станковъ е билъ условенъ у Матю Грънчаровъ въ качество на овчаръ и този послѣдний (Грнчаровъ) му предалъ да пасе едно опредѣлено количество овци (282), които ималъ съдружески съ Станко Динковъ, при предаванието на овцитѣ отъ овчарътъ на Гранчарова презъ 1883 год., първий непредалъ 92 овци на Гранчарова, слѣдователно тукъ овчара нарушилъ условието, което е ималъ съ своя господарь, за да му предаде въ цѣлость овцитѣ и това обстоятелство дава право на Гранчарова да дири овцитѣ загубени по граждански рѣдъ, а не углавенъ, защото въ дѣлото на Гецо Динковъ липсуватъ сѫщественнитѣ елементи за да може то да се квалифицира, като прѣстѫпление; 2-о) Матю Гранчаровъ не представлява никакви доказателства, че дѣйствително неговий овчаръ при разглѣжданието на смѣтката му е укрилъ тогава неговитѣ 92 овци съ цѣль да ги присвои въ своя полза, а ако той (овчара) не му предалъ овцитѣ, както се каза погорѣ, то Грънчаровъ може да търси удовлетворение по граждански рѣдъ". Между другитѣ прѣстѫпни дѣяния, дѣйствующитѣ въ Княжеството наказателни закони предвиждатъ *злоупотребление на довѣрието* (236 ий чл. отъ Отоманский Наказателенъ Законъ), *присвояване или употребление (растрати) чуждо имущество, което е повѣрено за пазение, преносение, превозение или друго опредѣлено употребление.* Отъ буквалния смисълъ на посоченитѣ Закони ясно се види, че присвояване или употрѣбявание за своя полза каквото и да е повѣренно движимо имущество състалява

престжпление. Сжщественния признакъ на това престжпление се състои ва туй, че лицето, което е приело повѣренното имущество употрѣбява *измама* или за да усвои повѣренното му имущество, или да оправдае употреблението му. Самата измама, въ която сж изказва престжпление се изразява: а) *въ отричание, че нѣщата не сж приети* отъ ступанина, б) *утвърждавание, че нѣщата сж възвърнати на ступанина*, предадени нему, и в) утвърждавание, че нѣщата сж изгубени или сж уничтожени безъ вина отъ страна на обвиняемия. Щомъ Сжда признае, че едно отъ тѣзи обяснения на обвиняемия е *лъжовно*, то съ това се констатира напълно *злоупотребление на довѣрието* спорѣдъ Отоманский Наказателенъ Законъ, или присвоението спорѣдъ Устава за Наказанията. Отъ предварителното дирение се е констатирало, че отъ повѣренннитѣ на обвиняемитѣ лица овци—92 овци *липсовали* и че тѣзи 92 овци *„били сж изгубени и отъ вълци изѣдени“* и че една часть отъ тѣзи изгубени или изѣдени овци послѣ сж намѣрили въ ржцетѣ на бившия неговия, на потърпевшия овчаръ, Гецо Станковъ и неговитѣ двама другари Гецо Пеновъ и Ганчо Якимовъ (лица, които сж явявали по това дѣло, като обвиняеми и подсждими). Ако и да допуснемъ, че мѣжду потърпевшия и обвиняемитѣ е билъ скюченъ *писменъ договоръ* (mandat), спорѣдъ които, послѣднитѣ сж уполномщавали да пазятъ повѣреннитѣ имъ овци и да ги предадатъ на време на довѣрителя, на ступанина имъ, то и въ такъвъ случай, предъ видъ на обяснението на обвиняемитѣ, че овцетѣ които липуватъ, *сж изгубени или изѣдени отъ вълцитѣ*—има доста точно основание да се теглятъ тѣзи лица *непосрѣдственно къмъ углавна отговорность* (F. Helie Practique Criminelle, ч. 2 § 830, p. 500). Окржжний и Аппелативний Сждъ никакъ не сж влѣзли въ разглѣждание на дѣлото *по сжществото на обвинението*. Отъ изложенното става явно, че оплакванието на кассатора е основателo.

Върховний Кассационенъ Сждъ съ опредѣлението си отъ 22-ий Януарий 1883 година, обнародвано въ Държавний Вѣстникъ, брой 27-ий отъ 1885 год., е истълкувалъ, че по всѣко едно дѣло, предмѣтътъ на което е *публично* престжпление—трѣбва да се състави обвинителенъ актъ. Отъ друга страна, присвояванне или злоупотребление на довѣрието, както и измамата—сж *публични* престжпления

(16-ий чл. отъ Устава за Наказанията и Допълнението къмъ Отоманский Наказателенъ Законъ, утвърдено на 17-й Януарий 1885 год.). Слѣдователно, нѣма никакво основание въ дадения случай да се говори за какво-годѣ *частно* или приватно престѫпление.

Водимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1-о) Присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 27-ий Септемврий 1885 год. Н-о 265, защото е нарушенъ чл. 236 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, съ силата на ст. 11 п. 1 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да се испрати въ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ. 2-о) За дѣйствията на Прокурорския Надзоръ при Руссенский Окр. Сѫдъ да се съобщи, връзъ основание чл. 111 отъ Сѫдоустройството на Г-на Министра на Правосѫдието, заедно съ преписъ отъ предложението на сѫщия Надзоръ отъ 19-ий Септемврий 1884 год. Н-о 695.

РѢШЕНИЕ № 189

Г. София, 7-й Юний 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-й, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Угланното Отдѣление, на двадесятъ третий Май хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста год., въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Помощ. Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на И. Д. Помощ. Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски углавно дѣло №. 185, по описътъ на Найденъ Братановъ, Тодоръ Георгиевъ, Лако Iотовъ, Маринъ Владовъ, Кръстю Вълковъ и Цвѣтанъ Вълковъ изъ с. Телишъ, Луковитска Околия (Плевненско Окрѫжие), осѫдени по на три мѣсеца затворъ, за нападание и нараняване нѣколко селяни отъ с. Горний Дъбникъ и Чериково.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Плѣвненския Окрѫженъ Сѫдъ съ обвинителенъ актъ отъ 13

Юний 1884 год. прѣдалъ на сѫдъ безъ участието на сѫдебний васѣдатели: 1) Найденъ Братановъ по обвинението му въ нараняване Ценко Дойчевъ и Кузмана Дамбановъ; 2) Тодора Георгиевъ—въ нараняване Ценко Дончевъ; 3) Лако Іотовъ и Маринъ Владевъ — въ нараняване Петра Дончева; 4-о) Крьстю Вълковъ—въ нараняване Нето Маркова; 5) Крьстю Вълковъ—въ нараняване Петко Нетковъ; 6) Цвѣтанъ Вълковъ—въ нараняване Илия Крьстевъ; 7) Петръ Денчевъ и Никола Колювъ—въ съучастие въ биение и нараняване потьрпевшитѣ, прѣстѫпления, прѣдвидени въ чл. 179 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Плѣвненския Окрѫженъ Сѫдъ, като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като призналъ подсѫдимитѣ за виновни въ приписиваемото имъ престѫпление, съ присѫдата си отъ 20-й Септемврий 1884 год. № 123, осѫдилъ: Найденъ Баратановъ, Тодоръ Георгиевъ, Лако Іотовъ, Маринъ Владовъ, Крьстю Вълковъ и Цвѣтанъ Вълковъ по на три мѣсеца затворъ; при това, всички колективно да заплатетъ на с. Горний-Дъбникъ 36 рубли за потрошенитѣ 12 рала и 18 рубли на жителитѣ отъ с. Чериково за 6 рала. По въззивната жалба на подсѫдимитѣ, това дѣло било разглѣдано и отъ Руссенски Аппелативенъ Сѫдъ, който като призналъ подсѫдимитѣ за виновни въ това, че на 25 Априлий 1884 год. сѫ нападнали и били нѣколко селене отъ селата Дѫбникъ и Чериково и то подсѫдимитѣ: Найденъ Братановъ е наранилъ потьрпевшитѣ Ценко Дончевъ и Кузманъ Стояновъ; подсѫд. Тодоръ Георгиевъ е билъ Ценка Дончевъ; Лако Іотовъ и Маринъ Владовъ—Петра Дончевъ, Крьстю Вълковъ—Петка Неткова и Цвѣтанъ Вълковъ—Илия Крьстевъ, съ присѫдата си отъ 26 Октомврий 1885 год. Н-о 294, възъ основание 179 чл. Отоманский Наказателенъ Законъ, потвьрдилъ напълно присѫдата на Окрѫжния Сѫдъ. Срещу тѫзи присѫда, подсѫдимитѣ подаватъ въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба, въ която ся оплакватъ, че не имъ било прѣдложено отъ Сѫдилищата по сѫщество помиряване

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на И. Д. Помощ. Прокурора, взе въ съображение: Споредъ 2-й чл. отъ Углавното Сѫдопроизводство *примирително* разбирателство, сиречь прѣдложение на странитѣ да ся помиратъ и по *частни* прѣ-

стжпления, подсждни и на *общи мѣста* — принадлѣжи на Мировия Сждия, отъ друга страна, странитѣ сж свободни да ся помирятъ и *вънъ отъ Сждилищата* и то до онзи моментъ, отъ който ще ся пристжпи къмъ испълнение на издадената и влезла въ законна сила присжда. Отъ изложеното става явно, че единия фактъ, че на странитѣ не е било прѣдложено по туй дѣло помирявание, самъ по себѣ не може да бжде основание за да се кассира издадената по това дѣло присжда, толкозъ повече, че споредъ приетата отъ Върховний Сждъ практика, този фактъ е още *поправимъ*.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1) Кассационната жалба на Найдена Братеновъ, Тодоръ Георгиевъ, Лако Іотовъ и др., срѣщу присждата на Руссенский Аппелативенъ Сждъ отъ 26 Октомврий 1885 год. Н-о 294, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие. 2) Дѣлото, за да ся предложи на странитѣ помирявание чрезъ надлежния Мировий Сждия, връзъ основание чл. 2-й отъ Углавното Сждопроизводство, да ся испрати до Плѣвненския Окр. Сждъ.

РѢШЕНИЕ № 190

гр. София, 7-ий Юний 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ І-й, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и третий Маия хилядо и осемстотинъ и осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощникъ Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присжтствието на И. Д. Помощ. Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски Углавното дѣло № 186, по описътъ на Никола Тодоровъ Капилооглу, изъ г. Варна, осжденъ на една година затворъ, за участие въ насилственното ограбвание на Никола Х. Георгиевъ, изъ г. Руссе.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурора при Вар-

ренский Окржженъ Сждъ съ обвинителенъ актъ отъ 31 Декемврий 1882 год предалъ на сждъ, безъ участието на съдебни засѣдатели, Димитри и Христо Николови и Никола Тодоровъ Капилооглу по обвинението имъ въ кражба съ насилствие, престжпление, предвидено въ чл. чл. 179 и 230 отъ Отом. Наказ. Законъ. Варненския Окржженъ Сждъ като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като призналъ Никола Тодоровъ Капилооглу за виновенъ въ това, че на 17 Юний 1881 год. е участвувалъ като помагачь, когато братя Христо и Димитръ Николови насилственно ограбили Никола Х. Георгиевъ— съ присждата си отъ 1 Марта 1885 год. № 21, осждилъ Никола Тодоровъ Капилооглу на една година затворъ и да заплати възнаграждение на потърпѣвшия за загубитѣ му петь турски лири, седемь рубли сребърни и шестотинъ лева. По въззивната жалба на подсждимия, това дѣло, било разглѣдано и отъ Руссенский Аппелативенъ Сждъ, който съ въпросния си листь като призналъ подсждимия за виновенъ въ това, че на 17 Юний 1881 год. е участвувалъ като помагачь, кагато братя Христо и Димитръ Николови Унгуръ чрѣзъ измама отвели въ домътъ на послѣдния руссенский жительъ Никола Хаджи Георгиевъ и насилственно го ограбили—съ присждата та си отъ 7 Ноемврий 1883 год. № 307, потвърдилъ напълно присждата на Окржжний Сждъ. Срѣщу тази присжда, подсждимия подава въ Вьховний Сждъ Кассационна жалба, въ която се оплаква: 1-о) Че Руссенский Аппелативенъ Сждъ е нарушилъ ст. ст. 873 и 880 отъ Временни Сждебни Правила, защото: а) разглѣдалъ дѣлото въ негово отсжтствие и б) защото при доклада на дѣлото не ся прочела аппелативната му жалба; и 2-о) че Руссенский Аппелативенъ Сждъ е нарушилъ ст. 806 и 808 отъ Врѣменнитѣ Сждебни Правила, защото: а) му наложилъ максимума на наказанието и б) неопредѣлилъ степеньта на участието му въ престжплението.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на И. Д. Помощникъ Прокурора, взе въ съображение: 1) Споредъ буквалния смисьлъ на ст. 837 отъ Врѣменнитѣ Сждебни Правила, привикванието на странитѣ въ втората инстанция не е задължително за Аппелативний Сждъ. Отъ опредѣлението на Руссенский Апелативенъ Сждъ, станало на 10 Септемврий

1885 год. ся види, че Сѫдътъ е постановилъ дѣлото да ся разгледа безъ призоваванието на странитѣ. А пъкъ порѣдъ 880 ст. отъ Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила, при доклада на дѣлото става и прочитанието на възивната жалба. което обстоятелството въ дадений случай ся константира отъ самата потѫжена присѫда, отъ която ся вижда, че въззивната жалба на кассатора е била прочетена при доклада на дѣлото. Слѣдователно, и двѣте оплаквания на кассатора въ този случай сѫ неоснователни. 2-) Отъ въпросния листь на Аппелативния Сѫдъ ся вижда, че подсѫдимия е признатъ за виновенъ въ отдаваемото му престѫпление при *отегчителни обстоятелства*, нѣщо което, естестественно, трѣбва да влече подиръ себе си най-голѣмъ размѣръ отъ опредѣленото наказание, но най-главното е, че Сѫдилището което разглѣжда дѣлото по сѫществото му, е свободно по свое усмотрение да опредѣля въ всѣкий дадений случай размѣрътъ на наказанието,—стига да не излиза отъ границата на maximuma, и дѣйствията на Сѫдилищата въ туй отношение неподлѣжатъ на контролъ отъ страна на Върховний Кассационенъ Сѫдъ, споредъ 5 чл. отъ Сѫдоустройството. Така сѫщо отъ сьщия въпросенъ листь ся вижда, че подсѫдимия е признатъ за виновенъ въ туй, че е взелъ участие *като помагачь* въ отвождание то и ограбванието на пострадавшия за което е и осѫденъ. Слѣдователно, всичкитѣ оплаквания на коссатора — сѫ неоснователни.

Рѫководимъ отъ горѣизложеното, Вѫрховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Никола Тодоровъ Капилооглу, срѣщу присѫдата на Руссенский Аппелат. Сѫдъ отъ 7 Ноемврий 1885 год. № 307, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 191

г. София, 7-й Юний 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и седмий Май хилядо

осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георгий Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присжтствието на Прокурора Гаврилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло Н-о 187, по описътъ на Гено Заневъ отъ с. Драгунъ, Радомирска Околия, осжденъ на три мѣсеца затворъ за присвояванието кобилата на Величка Рановъ, отъ с. Косача, сжщата Околия.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Радомирското Околийско Управление възбужда углавно преслѣдвание срѣщу Гене Заневъ по обвинението му въ открадвание коньтъ на Величко Храновъ. Мировий Сждия съ присждата си отъ 15 Май 1885 год. Н-о 130, възъ основание чл. 127 отъ Устава за Наказанията, осждилъ Геню Заневъ на три мѣсеченъ затворъ. По въззивната жалба на подсждимий, дѣлото ся е разглѣдало отъ Кюстендилский Окржженъ Сждъ, който слѣдъ като призналъ подсждимиятъ Геню Заневъ за виновенъ въ това, че на 6-й Декемврий 1884 год. по пжтьтъ между Дупница и Радомиръ, като приелъ отъ Ценю Качаръ една кобила за да я предаде на Вене Рановъ, миналъ по-край послѣдния, безъ да му предаде кобилата, и послѣ вече не повьрналъ тая кобила—съ присждата си отъ 3-й Октомврий 1885 год. Н-о 91, потвърдилъ присждата на Мировий Сждия и възъ основание чл. 135 отъ Устава за Наказанията, осждилъ го на три мѣсеченъ затворъ, като сжщеврѣменно го осждилъ да заплати стойностьта на усвоената кобила десеть лири турски. Срѣщу присждата на Окржжний Сждъ подсждимия подава Кассационна жалба, въ която исказва, че къмъ дѣянието му неправилно е приспобенъ чл. 135 отъ Устава за Наказанията.

Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на Прокурора, за разрѣшение на това дѣло, взе въ съображение: Подъ *присвояване* на едно чуждо повѣренно имущество ся разумѣва: *задържание чуждо повѣренно имущество подъ лжжовенъ предлогъ,* че въ въпросното имущество не е било *прието, или че било възвърнато или предадено, или пакъ употрѣбено по назначение, и че то е изгубено.* Единъ фактъ, че лицето *задържа* повѣренното имущество, или че то го не възврьща на притежателя му самъ по себе не съставлява присвоява-

ние, ако при туй отъ страна на обвиняемия не ся употрѣблява каква годѣ измама, какъвъ годѣ лъжовенъ прѣдлогъ, който собственно характеризира престъплението, наиваемо присвоение. Окръжний Съдъ констатиралъ е само, че повѣренната на Геню Заневъ кобила за да я предаде на Величко Рановъ не била повърната на тоя послѣдния, а никакъ не е констатирано неговото престъпно намѣрение да усвои повѣренната му кобила. При тъй констатиранитѣ фактове, Окръжний Съдъ не е ималъ достаточно основание за да приспособлява въ дадений случай къмъ дѣянието на подсъдимия 135 чл. отъ Устава за Наказанията. Слѣдователно, оплакванието на подсъдимия е основателно.

Водимъ отъ изложеното, Върховний Кассационенъ Съдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присъдата на Кюстендилский Окр. Съдъ отъ 3-й Октомврий 1885 год. Н-о 91, защото неправилно е приспособенъ чл. 135 отъ Устава за Наказанията, съ силата на чл. 137 п. 1 отъ Углавното Съдопроизводство, да се отмѣни, и дѣлото, за ново разглѣждание отъ другъ съставъ да ся испроводи въ Кюстендилский Окръженъ Съдъ.

РѢШЕНИЕ № 192

гр. София, 7-й Юний 1886 година.

Углавно дѣло №. 188, по описътъ наВаця Команова и Ванко Перчовъ, изъ г. Видинъ, оправдани на съдъ по обвинението имъ въ блудствувание. Кассационната жалба на Коста Николовъ оставена безъ разглѣждание по силата на чл. 5 отъ Закона за Съдоустройството (глѣдай мотивитѣ на рѣшенията подъ №. №. 3 и 10).

РѢШЕНИЕ № 193

гр. София, 7-ий Юний 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Съдъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и седмий Май хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито съдеб-

но засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присѫтствието на Прокурора: Гаврийлъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновича углавно дѣло № 189, по описътъ на Афѫзъ Фейзи Джелиловъ, отъ г. Шуменъ, осѫденъ на петь дена запиране за нанасяние обида съ дѣйствие на Михо Николовъ, изъ сѫщий градъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Шумненския Мировий Сѫдия съ присѫдата си отъ 10 Юний 1885 год. № 135, на основание чл. 101 отъ Устава за Наказанията, осѫдилъ Хафѫза Фейзи Джелиловъ на петь-дневно запирание и да плати на тѫжителя Михо Николовъ шесть лева обезщетение и разноски по сѫдбата, включително и обезщетението отъ два лева на свидѣтелката Васила Иововица. По въззивната жалба на подсѫдимия, дѣлото ся разглѣдало и отъ Шумненския Окр. Сѫдъ, който съ присѫдата си, отъ 21 Септемврий 1885 год. № 262, подтвьрдилъ напълно присѫдата на Шумненския Мировий Сѫдия. Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассациснна жалба, подсѫдимия ся оплаква: 1-о) Че Окр. Сѫдъ не распиталъ посоченитѣ въ аппелативната му жалба свидѣтели, които били призовани и ся явили при разглѣжданието на дѣлото; 2-о) Че Окр. Сѫдъ е нарушилъ чл. 85 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото не е опредѣлилъ виновностьта му спорѣдъ Закона, сир. не е констатиралъ дѣянието, което му ся отдава; 3-о) Че Окр. Сѫдъ е нарушилъ чл. 156 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото е опредѣлилъ възнаграждение на свидѣтелка, която е отъ сѫщия градъ дѣто е сѣдалището на Сѫдътъ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Спорѣдъ както е разяснено вече отъ Върховния Кассационенъ Сѫдъ, аппелативнитѣ инстанции безъ друго трѣбва да ся произнасятъ по всяка една молба, исказана въ въззивната жалба на странитѣ относително призованието на свидѣтелитѣ, и когато намѣрятъ, че показанията на свидѣтелитѣ сѫ сѫщественни и че тѣ, свидѣтелитѣ, трѣбва да ся призоватъ и изслушатъ, аппелативнитѣ инстанции сѫ длъжни да ги призоватъ и да

ги распитатъ. Въ дадения случай, отъ производството на дѣлото ся вижда, че Шумненския Окр. Сѫдъ, въ качеството си на апелативна инстанция, като е намѣрилъ, че показанията на свидѣтелитѣ: Ибрямъ Чаушъ Кундуриджи и Хюсеинъ Хаджи Ахмедовъ. по дѣлото сѫ *сѫществени*, призовалъ ги е, а сѣтне, безъ да показва на какво основание и по какви съображения, не ги е распиталъ, ако и да сѫ ся явили въ засѣданието, съ други думи, Шумненский Окр. Сѫдъ, безъ да укаже на какво основание и по какви съображения — е отказалъ распитванието на показаннитѣ отъ подсѫдимия свидѣтели. Слѣдователно, оплакванието на послѣдния по този въпросъ е основателно и нарушението въ дадения случай е сѫщественно; 2-о) Налагаемото наказание е мислимо само когато има призната виновность въ извършвание извѣстно престѫпление. Заради това и въ 85 чл. отъ Углавното Сѫдопроизводство изрично е казано, че Сѫдията, слѣдъ изслушвание странитѣ и подирь съображение на всичкитѣ доказателства, рѣшава въпроса за вината или невиновностьта на подсѫдимия. Въ дадения случай, както Шумненский Мировий Сѫдия, тъй и Шумненския Окр. Сѫдъ сѫ наложили на подсѫдимия Хафузъ Фейзи Джелиловъ наказанието петьдневно запирание, *безъ да сѫ констатирали каква годѣ виновность* на подсѫдимия Хафузъ Фейзи Джелиловъ въ извършвание на какво годѣ престѫпно дѣяние. Слѣдователно, и второто оплакване на подсѫдимия е основателно и нарушението е сѫщественно; 3 о) Спорѣдъ точния и ясния смислъ на чл. 156 отъ Углавното Сѫдопроизводство, възнаграждението на свидѣтелитѣ и на вѣщитѣ люди, *ся опредѣля само въ случайтъ, когато сѫ призовани отъ мѣсто далечь повече отъ 15 версти*. Въ дадения случай, отъ производството на дѣлото ся вижда, че свидѣтелката Висила Иовевица, за която подсѫдимия е осѫденъ да заплати възнаграждение, е отъ сѫщия градъ, Шуменъ, дѣто е и сѣдалището на Сѫдътъ. Слѣдователно, като не е констатирано, че свидѣтелката е била призована отъ растояние повече отъ 15 версти, Сѫдътъ не е ималъ право и да ѝ присѫжда възнаграждение, заради това и третото оплакване на подсѫдимия е основателно и нарушението е сѫщественно.

На основание горѣизложеннитѣ обстоятелства и съоб-

ражения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1-о) Присждата на Шумненския Окр. Сждъ отъ 21-й Септемврий 1885 год. Н-о 262, защото сж нарушени чл. чл. 85, 123 и 156 отъ Углавното Сждопроизводство, съ силата на чл. 173 п. 2 отъ сжщото Сждопроизводство, да ся отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание да ся испроводи въ Разградский Окр. Сждъ, връзъ основание чл. 141 отъ Углавното Сждопроизводство. 2-о) Дѣйствията на Шумненския Окр. Сждъ по това дѣло да ся разглѣдатъ особно въ распорѣдително засѣдание, връзъ основание чл. чл. 108 и 109 отъ Сждоустройството.

РѢШЕНИЕ № 194

Г. София, 7 ий Юний 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и седмий Май, хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присжтствието на Прокурора: Гаврийлъ Оропаковъ, слуша доложеното отъ Членьтъ Неновича углавно дѣло Н-о 190, по описътъ на Кжнчо Василиевъ, отъ с. Лисецъ, Ловчанска Околия, осжденъ на два мѣсеца запирание за нанисание побой на Кжнча Геневъ, изъ сжщото село.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Ловчанския Мировий Сждия съ присждата си отъ 21-й Февруарий 1885 година Н-о 17, на основание чл. 110 отъ Устава за Наказанията, осждилъ Байка Стоевъ и Кжнча Василевъ по на два мѣсячно запирание. По въззивната жалба на подсждимитѣ, дѣлото ся разглѣдало и отъ Ловчанския Окржженъ Сждъ, който съ присждата си отъ 5 й Септемврий 1885 г. №. 58, подтвърдилъ напълно присждата на Ловчанский Мировий Сждия. Въ подадената си срѣщу тая присжда кассационна жалба, подсждимия Кжнчо Василиевъ ся оплаква, че Сждътъ неправилно е разглѣдалъ дѣлото въ отсжтствието му

и въ отсѫтствието на свидѣтелитѣ, показанията на които е призналъ за сѫщественни.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Върховний Кассационенъ Сѫдъ е разяснилъ вече, че спорѣдъ чл. 123 отъ Углавното Сѫдопроизводство въпросътъ за призоваванието на странитѣ или свидѣтелитѣ при аппелативното производство на дѣлата, ся разрѣшава окончателно отъ аппелативнитѣ инстанции, нъ съ това на тѣзи послѣднитѣ не имъ ся дава правото да разглѣждать дѣлата въ отсѫтствието на свидѣтелитѣ и тогази *когато тѣ сами аппелативнитѣ инстанции, сѫ припознали веднѫжъ, че показанията имъ (на свидѣтелитѣ) сѫ сѫществении.* Отъ производството на дѣлото ся вижда слѣдующето: „Сѫдътъ слѣдъ съвѣщанието си, като взе предъ „видъ, че Сѫдътъ съ опредѣлението си, вписано въ про„токола на 13 Юний 1885 год. е постановилъ, че е необ„ходимо присѫтствието на странитѣ и свидѣтелитѣ, за „която цѣль било отложено дѣлото, нъ понеже аппелато„ритѣ не ся явиха и въ днешнето сѫдебно засѣдание, за „да представятъ доказателства за оправданието си, а така „сѫщо да откажѫтъ на обстоятелствата върху които да „ся распитатъ свидѣтелитѣ призовани отъ тази страна, „за тѣхно оправдание, опредѣли: да ся даде по нататъ„шенъ ходъ на това дѣло и разглѣжданието му да стане „въ отсѫтствието на аппелаторитѣ и свидѣтелитѣ.“ Отъ горѣизложенното става явно, че Ловчанския Окр. Сѫдъ е призналъ веднѫжъ показанията на свидѣтелитѣ по това дѣло за сѫществении и сетнѣ самъ, *безъ да окаже* на как-во основание и по какви съображения — е разглѣдалъ дѣлото въ отсѫтствието на свидѣтелитѣ и безъ да изслуша сѫщественнитѣ имъ по дѣлото показания. Слѣдователно, оплакванието на подсѫдимия по този въпросъ е основателно и нарушението въ дадения случай е сѫществено.

На основание горѣизложеннитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Ловчанский Окрѫженъ Сѫдъ отъ 5-й Септемврий 1885 год. Н-о 58, защото е нарушенъ чл. 123-ий отъ Углавното Сѫдопроизводство, съ силата на чл. 137-й пунктъ 2-й отъ сѫщото Сѫдопроизводство, да ся отмѣни,

и дѣлото, за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да ся испроводи въ Ловчанския Окржженъ Сждъ.

РѢШЕНИЕ № 195

г. София, 7 й Юний 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I й, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и седмий Май хилядо, осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайоский и въ присжтствието на Прокурорътъ Гавраилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски углавно дѣло № 191 по описътъ на Владимиръ Недѣлевъ, ж. Софийский, осжденъ на седемь дена затворъ за оскьрбление съ думи Кюстендилский Мировий Сждия.

Странитѣ не присжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурора при Софийский Окржженъ Сждъ съ обвинителенъ актъ отъ 12 Октомврий 1884 год. предалъ на сждъ Владимира Недѣлева по обвинението му въ оскьрбление Кюстендилский Мировий Сждия въ време на испълнение служебнитѣ си обязанности—престжпление, предвидено въ чл. 112 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Софийский Окржженъ Сждъ като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като призналъ съ въпросния си листь подсждимия Владимира Недѣлева за невиновенъ въ приписваемото му престжпление—съ присждата си отъ 2-й Януарий 1885 год. № 228, връзъ основание ст. ст. 811 и 815 п. 1 отъ Временнитѣ Сждебни Правила, оправдалъ Владимира Недѣлевъ отъ всякакво углавна по това дѣло отговорность. По аппелационенъ протесть на Прокурора при Софийский Окржженъ Сждъ, това дѣло било разглѣдано и отъ Софийский Аппелативенъ Сждъ, който, като призналъ Владимира Недѣлевъ за виновенъ въ оскьрбление съ думи Кюстендилский Мировий Сждия въ време, когато послѣдния е испълнявалъ служебнитѣ си обязанности, т. е. въ това, че на 30 Ноемврий 1883 год. той,

Владимиръ Недѣлевъ, въ камарата на Кюстендилския Мировия Сѫдия гърбомъ и при излизанието си изъ сѫдилището е произнесълъ думитѣ: „что за безобразие“ — съ присѫдата си отъ 31 Юлий 1885 год. № 118, връзъ основание чл. 112 отъ Отом. Наказ. Законъ, осѫдилъ Владимира Недѣлева на една недѣля затворъ. Срѣщу тази присѫда, Владимиръ Недѣлевъ подава въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба, въ която ся оплаква, че къмъ дѣянието му, споредъ както е то констатирано отъ Софийский Аппелативенъ Сѫдъ, неправилно е приспособенъ чл. 112 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: Въ 112 чл. отъ Отоманский Наказателенъ Законъ между друго е казано: „Ако нѣкой дързне да презре *чиновници* въ *Сѫдътъ* въ време когато тия сѫ испълня„вали служебнитѣ си обязанности и по тоя начинъ сѫ до„качили честолюбието и честьта имъ, такъвъ ся затваря „отъ една седмица до шесть мѣсеца.“ Въ дадения случай, както ся констатира отъ въпросния листъ на Аппелативний Сѫдъ, подсѫдимий Владимиръ Недѣлевъ е признатъ за виновенъ въ това, че е *оскърбилъ* съ думи Кюстендилский Мировий Сѫдия въ време на испълнение служебнитѣ си обязанности, а пакъ на сѫдилищата, които разглѣдвѫтъ дѣлата по сѫщество, принадлѣжи да признаятъ тѣ окончателно, *суверѣнно* — да ли въ извѣстни думи или дѣйствия ся заключава *оскърбление*, насочено срѣщу извѣстно лице било то длъжностно, било то частно — оскърбление, подъ което ся разумѣва *докачение или нападание на честьта.* Така констатирано отъ Аппелативний Сѫдъ престѫпление, на пълно отговаря на чл. 112 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Слѣдователно, оплакванието на кассатора за неправилното приспособлние чл. 112 отъ Отоман. Наказ. Законъ къмъ констатиранното отъ сѫдътъ по сѫщество престѫпление, е неоснователно.

Рѫководимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Владимира Недѣлева, срѣщу присѫдата на Софийский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 31-й Юлий 1885 год. Н-о 118 съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ №. 196

г. София, 14-й Юний 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на тридесѣтий Майя, хилядо осемстотинъ осемдесятъ и шеста год. въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ: Членове: Георгий Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ. Секретаря: Константинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на Прокурора: Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ Углавно дѣло №. 192 по описътъ на Кехая Османъ Сюлеймановъ, изъ с. Щрьклево (Руссенско), оправданъ по сѫдъ по обвинението му, че е испушилъ 20 оки тютюнъ отъ своето произведение безъ да е платилъ надлѣжнитѣ берии.

Странитѣ неприсѫтстваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Руссенский Окол. Мир. Сѫдия съ присѫдата си отъ 9-й Априлий 1885 год. осѫдилъ Кехая Османъ Сюлеймановъ, възъ основание 3-й чл. отъ Наказателнитѣ Распореждания, да заплати 10 лева акцизъ, 44 лева—бандеролно право и 108 лева—двойна глоба за испушениятъ му 20 оки тютюнъ, всичко 162 лева. По въззивна жалба на подсѫдимия, дѣлото ся е разглѣдало отъ Руссенский Окр. Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му на дѣлото въпроси: 1-о) „Доказла ли ся, че подсѫдимия Кехая Османъ Сюлеймановъ е злоупотрѣбилъ 20 оки тютюнъ отъ собственното си произведение презъ 1886 год. безъ да е заплатилъ нужднитѣ правителственни сборове?“—„Не, не ся доказва;“ 2-о) „Като не ся доказва, то какво да стане съ присѫдата на Руссен. Окол. Мир. Сѫдия отъ 9-й Апралий 1885 год.?“—„Да се отмѣни напълно—и обвиняемия да ся счита по Сѫдъ оправданъ. Сѫдебнитѣ разноски за първата и втората инстанции, оставатъ за смѣтка на Хазната“.—Съ присѫдата си отъ 25 Октомврий 1885 год. №. 164, отмѣнилъ присѫдата на Мир. Сѫдия, като оправдалъ по сѫдъ обвиняемия Кехая Османъ Сюлеймановъ. Срѣщу присѫдата на Окр. Сѫдъ, Руссенското Окол. Управление подава кассационна жалба, въ която исказва, че по

това дѣло Окр. Сѫдъ е нарушилъ ст. ст. 139, 794 отъ Врем. Сѫд. Правила, чл. 39 и 40 отъ Углавното Мир. Сѫдопроизводство, защото не отложилъ дѣлото за да ся приготви къмъ защита по едно доказателство, прѣдставено отъ противната страна.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: Отъ Сѫдебния протоколъ на Окр. Сѫдъ ся види, че Представительтъ на Финансовата Администрация е направилъ заявление да ся отложи дѣлото да направи справка отъ окладната книга, но Окр. Сѫдъ, слѣдъ като влѣзлъ въ оцѣнението на този въпросъ, отхвърлилъ заявлението на Представительтъ отъ Финансовата Администрация. Отъ друга страна, отъ усмотрѣнието на Окр. Сѫдъ зависи да признае той, да ли е необходимо да ся направи каква-годѣ провѣрка на представенитѣ доказателства, а слѣдователно на сѫщия Сѫдъ принадлѣжи окончателно разрѣшение на въпросътъ, до колко въпросната справка е имала сѫщественно значение за рѣшавание на дѣлото, нѣщо, което като въпросъ по сѫществото на дѣлото, спорѣдъ 5 й чл. отъ Сѫдоустройството, не принадлѣжи на контролъ отъ страна на Върховний Кассационенъ Сѫдъ.

Водимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Руссенското Окр. Управление срѣщу присѫдата на Руссенский Окр. Сѫдъ отъ 25-й Октомврий 1885 год. № 164, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 197

Гр. София, 14-ий Юний 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ 1-й, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на тридесѣтий Май, хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста год. въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ: Членове: Георги Б. Неновичь и Стефаний Зо-

графски, при Помощ.-Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присжтствиево на Прокурора; Гавриилъ Орошаковъ. слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ Углавно дѣло № 193 по описътъ на Христо Францесковъ, изъ г. Варна, осжденъ на 2 лева 40 стотинки глоба за искорѣняванието $1^{1}/_{4}$ дюлюмъ Правителственна гора.

Странитѣ неприсжтстваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Варненский Окол. Мировий Сждия съ присждата си отъ 26-й Юний 1885 год. Н-о 85 възъ основание чл. 72 отъ Закона за Горитѣ, слѣдъ като призналъ Христа Францесковъ за виновенъ въ искорѣнявание единъ и една четвъртъ уврата мѣсто отъ Правителственната гора, осждилъ го да заплати за въ полза на хазната двойната сумма на причинената му повреда—два лева и четиридесетъ стотинки и освѣнъ това, да плаща по три лева на дюлюмъ, догдѣто насади отново искорѣненото му пространство съ гора. По въззивна жалба на подсждимия, дѣлото е разглѣдано отъ Варненский Окржженъ Сждъ, който слѣдъ като призналъ подсждимия Христо Францесковъ за виновенъ въ това, че прѣзъ мѣсецъ Априлий т. г. е искорѣнилъ $1^{1}/_{4}$ дюлюмъ отъ Правителственната гора „Голѣма Кокарджа“ безъ надлѣжното позволение —съ присждата си отъ 4-й Октомврий 1885 година Н-о 113, подтвърдилъ напълно присждата на Мировий Сждия. Срѣщу присждата на Окржжний Сждъ, подсждимия подава кассационна жалба, въ която ся оплаква: 1-о) че по това дѣло е нарушенъ чл. 3 отъ Углавното Сждопроизводство, защото дѣлото е било подсждено на Варненский Градский Мировий Сждия; 2-о) че сж нарушени чл. чл. 73, 78 и 79 отъ Углавното Сждопроизводство, защото: а) не е станало оглѣдъ въпреки настояванието му, б) защото не сж призовани експерти за да опредѣлятъ размѣра на поврѣдата и в) защото е станало спорозумѣние мѣжду странитѣ за количеството на поврѣдата: и 3-о) че сж нарушени чл. 13 и 72 отъ Закона за Горитѣ, защото въ дадений случай сж неправилно приспособени.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждь, като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: 1-о) Подсждимиятъ не ся оплакалъ предъ Окржжний Сждъ за, че дѣлото не било подсждимо на Околийский Мировий Сждия, сжщо той нищо подобно не

е заявявалъ прѣдъ Околийский Мировий Сѫдия при разглѣжданието на дѣлото, а при такива обсоятелства, подсѫдимия по този въпросъ нѣма право да ся оплаква предъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ. Слѣдователно, първото оплакване е неоснователо. 2-о) Въпроса—дали потрѣбно е било да стане оглѣдъ, като въпросъ по сѫществото на дѣлото ся разрѣшава окончателно, възъ основание на чл. 124 отъ Углавното Сѫдопроизводттво, отъ Окрѫжний Сѫдъ. Колкото до опредѣление цѣната на повредата, то става по начинъ опредѣленъ въ чл. 57 отъ Закона за Горитѣ.—Слѣдователно, общитѣ процисуални правила, относително експертитѣ и относително опредѣление на повредата чрезъ експерти, нѣматъ си въ дадений случай приспособление, а пакъ отъ писмото на Окрѫжното Управление Н-о 5372 отъ 31 Май 1885 год. ся види, че повреда-та въ дадений случай е опредѣлена отъ *1 левъ 20 стот.* Слѣдователно, второто оплакване е неосновательно. 3-о) Споредъ 72 чл. отъ Закнна за Горитѣ: „Който безъ позволение отъ Министерството на Финансиитѣ искорѣни нѣкоя гора, отъ каквато и да е категория тя, осѫжда ся да заплати два пѫти стойностьта на направанитѣ поврѣди и да плаща ежегодно отъ 2 до 5 лева на дюлюма глоба, догдѣто насади отново искорененото пространство съ гора". А пакъ подсѫдимиятъ Христо Францесковъ е осѫденъ да заплати за въ полза на хазната двойнати сумма на причинената поврѣда—2 лева и 40 стотинки и освѣнъ това, да плаща по три лева на дюлюмъ, до гдѣто насади отново искорѣненото му пространство съ гора, за гдѣто е искорѣнилъ $1^1/_4$ дюлюма отъ правителственната гора, „Голѣма Кокарджа", нѣщо, което е напълно съгласно съ въпросния 72 членъ отъ Закона за Горитѣ. Слѣдователно и третото оплакване е неосновательно.

Водимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Христо Францесковъ срѣщу присѫдата на Варненский Окрѫженъ Сѫдъ, отъ 4-й Октомврий 1885 год. Н-о 113 съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неосновательна да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 198

г. София, 14-й Юний 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-й, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на тридесятий Маия, хилядо и осемстотинъ и осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий сѫставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Пеновичь и Стефанъ Зографски при Помощ. Секретарьтъ: Константинъ Божановъ и въ присѫтствието на Прокурора: Гаврилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Пеновича Углавно дѣло №. 194, по описътъ на Илия Д. Ивановъ, изъ г. Свищовъ, осѫденъ да заплати въ полза на хазната 120 лева 84 ст. за необгербване и неправилно погашение на на гербовия зборъ на една полица за 4027 лева и 80 ст.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Членъ — Нотариуса при Свищовския Окр, Садъ съ писмото си отъ 8-й Ноемврий 1885 год. №259 възбужда углавно прeслѣдване срѣщу Илия А. Ивиновъ по обвинението му въ нарушение предвидено въ чл. 30 *бук. в.* отъ Закона на Гербовия Сборъ.

Свищовския Мир. Сѫдия съ присѫдата си отъ 21-й Декемврий 1885 год. осѫдилъ Илия А. Ивановъ на глоба 120 лева и 80 стотин. По въззивна жалба на подсѫдимиятъ, дѣлото се разглѣдало отъ Свищовский Окр. Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Полица съ стойность 4027 златни франка и 80 ст, теглена на името „Бакѫрджиевъ и Пановъ въ Свищовъ и приета отъ сѫщитѣ за да я платятъ на падежа въ Свищовъ, била ли е облепена съ надлѣжнитѣ гербови марки при получванието ѝ, а погасена съгласно чл. 30 буква *в.* отъ Закона за Гербовия Сборъ? —Не, не е била обгербвана, а слѣдователно нити е била погасена по установений рѣдъ. — 2-о) Рѣченната полица, преставена на Нотариуса отъ Илия А. Ивановъ за протестирание, обгербвана и погашена отъ сѫщия Илия А. Ивановъ отъ послѣ, можели да се счита че е обгербвана по установений отъ Закона редъ?— Не, неможе да ся счита. 3-о) Щомъ Закона за Гербовия Сборъ въ това отно-

шение е нарушенъ, то слѣдуемата се глоба отъ кого трѣбва да се взиска т. е. кой е виновний въ това отношение: Бакърджиевъ и Пановъ, които не приели или же Илия А. Ивановъ, който іѫ е представилъ за протестирание?— Виновнийтъ е Илия А. Ивановъ".—Съ присѫдата си отъ 3-й Февруарий 1886 год. № 316, потвърдилъ присѫдата на Мировий Сѫдия. Срѣщу присѫдата на Окр. Сѫдъ, подсѫдимия подава Кассационна жалба, въ която излага, че по това дѣло неправилно сѫ приспособни чл. чл. 15, 27, 28, 30 и 32 отъ Закона за Гербовия Сборъ, защото Сѫдътъ трѣбва да осѫди получателитѣ на полицата Бакърджиевъ и Пановъ, а не него който е билъ самъ събирачътъ ѝ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Спорѣдъ буквалния смисълъ на 27 чл. отъ Закона за Гербовия Сборъ, ясно се види, че за виновни трѣбва да се считатъ онези лица, които *представляватъ* въ извѣстни учреждения документи, необпелени съ слѣдуемитѣ гербови марки, а пакъ Окр. Сѫдъ е признала, че въпросната полица е представена *отъ Илия А. Ивановъ и че той е виновенъ въ дадения случай*. Отъ изложеното става явно, че Окр. Сѫдъ съвършенно правилно осѫдилъ въ дадения случай Илия А. Ивановъ да плати, като наказание, надлѣжната глоба. Слѣдователно, оплакванието е неосновотелно. Независимо отъ туй, Върховний Кассационенъ Сѫдъ по реда на надзора, възъ основание на 108 и 109 чл. Сѫдоустройството, констатира, че въпросната полица е *подшита* къмъ дѣлото на Окр. Сѫдъ *пронумерована и прошнурована*.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1-о) Кассационната жалба на Илия А. Ивановъ срѣщу присѫдата на Свищовский Окр. Сѫдъ отъ 3 Февруарий 1886 год. № 316, съ силата на чл. 137, отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неосновательна, да се остави безъ послѣдствие. 2-о) Неправилнитѣ по туй дѣло дѣйствия на Свищовски Окр. Сѫдъ, да ся разглѣдатъ особно въ распорѣдително засѣдание.

РѢШЕНИЕ № 199

г. София, 14 й Юний 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I-й, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на тридесятий Май, хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски при Помощ. Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на Прокурора: Гаврилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски углавно дѣло Н-о 195 по описътъ, на Шерифъ Абдурахмановъ, изъ с. Торосъ, Луковитска Околия (Плѣвнен. Окрѫжие) осѫденъ на 312 л. и 40 ст. глоба за укриване на 22 оки суровъ тютюнъ отъ акцизния и бандеролния сборове.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Плѣвненский Окр. Сѫдъ съ обвинителенъ актъ отъ 11 Февруарий 1885 год., предалъ на Сѫдъ безъ участие на Сѫдебнитѣ засѣдатели, Шерифъ Абдурахамановъ по обвинението му въ укриване двасеть и двѣ оки тютюнъ отъ описванието и облагание съ акцизъ—престѫпление, предвидено въ чл. чл. 1-й и 2-й отъ Наказателнитѣ Распорѣжданйя. Плѣвенский Окр. Сѫдъ, като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ това, че на 16 Декемврий 1884 год., кога ся провѣрявалъ и описвалъ тютюня за облагване съ акцизъ, намѣрило ся е у Шерифъ Абдурахмановъ, отъ с. Торосъ 22 оки тютюнъ на листове — съ присѫдата си отъ 30 Априлий 1885 год. Н-о 31, връзъ основание чл. 2 отъ Наказетелнитѣ Распорѣждания осѫдилъ, Шерифа Абдурахмановъ да заплати въ Съкровището глоба 312 лева и 40 ст. По въззивна жалба на подсѫдимия, това дѣло било разглѣдано и отъ Руссенский Апел. Сѫдъ, който, като призналъ подсѫдимия Шерифъ Абдурахмановъ за виновенъ въ това, че на 16 Декемврий 1884 год. когато ся провѣрявалъ и описвалъ тютюна отъ Табачния контролеръ е укрилъ 22 оки суровъ тютюнъ въ сламата си отъ реченния контролеръ и намѣренъ отъ сѫщия—съ присѫдата си отъ 24 Януарий 1886 год. Н-о 3

подтвърдилъ на пълно присѫдата на Плѣвненский Окр. Сѫдъ. Срѣщу тази присѫда, подсѫдимия подава въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба, въ която ся оплаква, че по това дѣло сѫ нарушени ст. ст. 723 и 873 отъ Врем. Сѫд. Правила, защото Сѫдътъ разглѣдалъ дѣлото безъ да го призове.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: Спорѣдъ 873 ст. отъ Вр. Сѫд. Правила, като вече нееднократно е разяснено отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, отъ Аппелативния Сѫдъ зависи окончателно за да привиква странитѣ въобще при слушанието на дѣлото по аппелативенъ редъ. Отъ постановлението на Аппелативний Сѫдъ отъ 10 Октомврий 1885 год. Н-о 424, ся вижда, че Сѫдътъ е опредѣлилъ: дѣлото да ся разглѣда *безъ призованието на странитѣ*. Слѣдователно, оплакванието на кассатора по този въпросъ—е неосновательно.

Рѫководимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Шерифа Абдурахмановъ срѣщу присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 24 Януарий 1886 година Н-о 3, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неосновательна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 200

Г. София, 14-ий Юний 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на тридесетий Май, хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на Прокурора: Гаврийлъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски углавно дѣло № 196, по описътъ на Павло Цоневъ, изъ г. Руссе, осѫденъ на глоба 60 лева за нарушение Устава за Горитѣ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Руссенский Градский Мировий Сѫдия съ присѫдата си отъ 20 Май 1885 год., слѣдъ като е призналъ Павла Цоневъ за виновенъ въ туй, че е сѣкалъ сурови дърва отъ правителственний островъ — осѫдилъ го да заплати 15 лева на хазната, стойностьта на една кола пръти и 50 колове, двойна глоба на тази сума лева 30, и 15 лева за дѣто дървата сѫ останали за негова полза. По въззивна жалба на подсѫдимия, това дѣло било разглѣдано и отъ Руссенский Окр. Сѫдъ, който като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ това, че е отсѣкалъ една кола пърти и 50 колове отъ правителственний островъ „Табанъ", безъ да билъ снабденъ съ квитанции — съ присѫдата си отъ 22 Октомврий 1885 г. № 165, възъ основание на чл. 65 отъ Закона за Горитѣ подтвърдилъ напълно присѫдата на Мировий Сѫдия. Срѣщу тая присѫда, подсѫдимия подава въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба, въ която се оплаква, че Руссен. Окр. Сѫдъ неправилно е разглѣгалъ дѣлото му въ неговото отсѫтствие, когато спорѣдъ циркулярното отъ Министерството на Правосѫдието трѣбвало да отложи дѣлото.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: Въпросното телеграфическо распорѣждание, или както го нарича кассатора „циркуларно отъ Министерството на Правосѫдието" е послѣдвало на 5-й Ноемврий 1885 год., а присѫдата срѣщу която ся оплаква кассатора, както ся констатира отъ дѣлото, е издадена отъ Окр. Сѫдъ на 22 Октомврий 1885 г., слѣдователно прѣди да е послѣдвало въпросното циркулярно отъ Министерството на Правосѫдието. А заради това, оплакванието на кассатора за този въпросъ, като не ся оправдава отъ дѣлото — е неоснователно.

Рѫководимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Павла Цоновъ срѣщу присѫдата на Руссенский Окрѫженъ Сѫдъ отъ 22-й Октомврий 1885 год. № 165, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неоснователна да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 201

Гр. София, 14-ий Юний 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО **Българский Князь, Александръ I-ий,** Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на третий Юний хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Статовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присѫтствието на Прокурора: Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло №. 237, по описътъ на Младенъ Джермановъ, отъ село Росоманъ (Трънско), осѫденъ на четири години затворъ въ окови за кражба на разни вѣщи изъ зимника на Ленко Денковъ, изъ сѫщото село, чрезъ пробивание дуварътъ на зимникътъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Съ обвинителенъ актъ, съставенъ отъ Прокурорский Надзоръ при Трънский Окр. Сѫдъ на 2-й Априлий 1885 год, Младенъ Джермановъ, Георги Райновъ, Благое Тодоровъ, Мите Илиевъ и Вуче Илиевъ предаватъ ся на Сѫдъ, съ участието на сѫдебни засѣдатели, по обвинението имъ въ кражба чрезъ взломъ, извършена въ зимника на Ленко Денковъ, жит. изъ село Росоманъ. Окрѫжния Сѫдъ, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Младенъ Джермановъ, отъ с. Росоманъ, на 36 години, жененъ, Българинъ, Православенъ, неграмотенъ, подъ сѫдъ не билъ, по занятие слуга—виновенъ ли е въ това, че прѣзъ нощьта на 14-й срѣщу 15-й Октомврий 1884 година заедно съ Георги Рановъ, Благо Тодоровъ, Мите Илиевъ и Вуче Илиевъ, сѫ разбили зимникътъ на Ленко Денковъ и ограбили паритѣ му и други разни вѣщи?“—„Да, виновенъ.“ 2-о) „Георги Рановъ, отъ с. Радуй, Радомирска Околия, на 25 години, Българинъ, Православенъ, нежененъ, подъ сѫдъ не билъ, а по занятие слуга — виновенъ ли е въ това, че прѣзъ нощьта на 14-й срѣщу 15-й Октомврий 1884 година заедно съ Младенъ Джермановъ, Благо Тодоровъ, Мите Илиевъ и Вуче Илиевъ ограбилъ отъ зимникътъ на Ленко Денковъ пари и други разни вѣщи?“ —

„Да, виновенъ е.“ — 3-о) „Благое Тодоровъ, отъ с. Новоселци, Софийска Околия, на 22 години, Българинъ, Православенъ, неграмотенъ, подъ Сждъ бивалъ, по занятие скитникъ—виновенъ ли е въ това, че на 14 й срѣщу 15-й Октомврий заедно съ още други четирма негови другари, е разбилъ зимникътъ на Ленко Денковъ и ограбилъ паритѣ му и още други разни вѣщи?“ — „Не, не е виновенъ.“ 4 о) „Мите Илиевъ, отъ село Горубляне, Софийска Околия, на 45 години, Българинъ, Православенъ, женень, грамотенъ, подъ Сждъ не билъ, по занятие работникъ и боставанджия — виновенъ ли е въ това, че прѣзъ нощьта, на 14-й срѣщу 15-й Октомврий 1884 година, заедно съ още други негови четирма души другари е пробилъ зимникътъ на Ленко Денковъ и ограбилъ паритѣ му и други разни вѣщи?“ — „Не, не е виновенъ.“ 5-о) „Вуче Илиевъ, отъ г. София на 35 години, Българинъ, Православенъ, женепъ, грамотенъ, подъ Сждъ не билъ, а по занятие талигаджия, виновенъ ли е въ това, че прѣзъ нощьта на 14 й срѣщу 15-й Октомврий 1884 година заедно съ още други негови четирма другари пробилъ зимникътъ на Ленко Денковъ и ограбилъ му паритѣ и други разни вѣщи?“ — „Виновенъ е въ това, че е съзнателно купувалъ крадени нѣща“ — съ присждата си отъ 22-й Май 1885 година № 39, между друго е опредѣлилъ: I-о) Подсждимитѣ: Младенъ Джермановъ, отъ с. Росоманъ, Брѣзничка Околия, на 36 години и Георги Рановъ отъ с. Радуй, Соф. Околия, на 23 години, Българе, Православни, подъ Сждъ не били, по занятие слуги, ся осждать, първий да бжде затворенъ въ окови четири години, а послѣдниятъ на три години въ окови; II о) Подсждимий Вучо Илиевъ, отъ г. София, на 38 год, Българинъ, Православенъ, женепъ, грамотенъ, подъ Сждъ не билъ, по занятие талигаджия, ся осжжда на пятмѣсеченъ затворъ, като му ся счита затворътъ, по предварителното слѣдствие отъ 9 Декемврий 1884 година; III-о) Подсждимитѣ Благоя Тодоровъ и Мите Илиевъ ся оправдаватъ по Сждъ. По възвивна жалба на Младенъ Джермановъ и Георги Рановъ, дѣлото ся е разглѣдало отъ Софийский Аппелатив. Сждъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото на дѣлото въпроси: 1) „Младенъ Джермановъ ж. отъ село Росоманъ, виновенъ ли е въ това, че на 14 й Октомврий

1884 год. прѣзъ нощьта заедно съ Георги Рановъ е пробилъ стѣната на зимника на Ленко Денковъ, отъ гдѣто откраднали разни вѣщи, като ризи, горни дрѣхи, пари и пр.?“ — „Да.“ 2) „Георги Рановъ, ж. отъ с. Радуй, виновенъ ли е въ това, че на 14 й Октомврий 1884 година прѣзъ нощьта, заедно съ Младенъ Джермановъ е пробилъ стѣната на зимника на Ленко Денковъ, отъ гдѣто откраднали разни вѣщи, като ризи, горни дрѣхи, пари и пр.?“ — „Да“ — съ присѫдата си отъ 2-й Ноемврий 1885 год. № 159, потвърдилъ присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ. Срѣщу присѫдата на Аппелативния Сѫдъ, подсѫдимия Младенъ Джермановъ подава кассационна жалба, въ която ся оплаква, че Аппелативний Сѫдъ е приелъ показанията на съобвиняемия Георги Рановъ за достовѣрни и го осѫдилъ исключително възъ основание на тѣзи показания.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Нееднократно вече е разяснявано, че показанието или обяснението на съподсѫдимия може да служи за доказателство, стига Сѫдилището, което разглѣдва дѣлото по сѫществото, да признае, че показанието или обяснението на съподсѫдимия е *вѣроятно* и *правоподобно*, а отъ друга страна, въпросътъ да ли имало достаточно доказателства, за да ся издаде обвинителната присѫда, като въпросъ по сѫществото на дѣлото, непринадлежи на контроль отъ страна на Върховний Кассационенъ Сѫдъ (5-й чл. Сѫдоустр.). Слѣдователно оплакванието е неоснователно.

На основание горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Младена Джермановъ, срѣщу присѫдата на Софийский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 2-й Ноемврий 1885 год. № 159, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховния Сѫдъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 202

гр. София, 14-ий Юний 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ,

Углавното Отдѣление, на третий Юний хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присѫтствието на Прокурора: Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложенното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло Н о 239, по описътъ на Димитръ Г. Гологанецъ и Божика Иванова, изъ с. Беренде, Брѣзнишка Околия, осѫдени по на петнадесеть години затворъ въ окови за непредумишленно убийство на Ивана Георевъ, изъ сѫщето село.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурорский Надзоръ при Софийския Окрѫженъ Сѫдъ съ обвинителенъ актъ, съставенъ на 26 Януарий 1884 год. предава на Сѫдъ, съ участието на сѫдебни засѣдатели, Димитръ Г. Гологанецъ и Божика Иванова по обвинението имъ, че убили въ врѣме на едно скарвание и сбивание Иванчо Георевъ 40—45 годишенъ, братъ на обвиняемий Мито и заваренъ синъ на обвиняемата Божика, а именно въ Срѣда вѣчерьта на 23 й Ноемврий 1883 год. въ кошарата си около село Беренде, отъ гдѣто изнесли трупътъ и го оставили между двѣ дървета — злодѣяние, предвидѣно, както е казано въ обвинителния актъ, въ притурката на 177 чл. отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Трънский Окрѫженъ Сѫдъ, слѣдъ като признаиъ подсѫдимитѣ Димитръ Георевъ Гологанецъ и Божика Иванова за виновни въ това, че на 23-й Ноемврий 1883 година въ едно скарвание и сбивание сѫ убили Иванчо Георевъ 40—45 годишенъ, братъ на обвиняемия Мито и заваренъ синъ на обвиняемата Божика, въ деньтъ, Срѣда вечерь въ кошарата, намирающа се около село Беренде и го запели и поставили мѣжду двѣтѣ дървета, находящи ся не далечь отъ ридътъ срѣщу Беренде — съ присѫдата си отъ 18-й Януарий 1885 год. № 32, осѫдилъ ги, възъ основание притурката къмъ 177 членъ отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, по на петнадесеть годишенъ затворъ въ окови. По въззивна жалба на подсѫдимитѣ, дѣлото ся е разглѣдало отъ Софийский Апелативенъ Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Димитръ (Мито) Гологанецъ виновенъ ли е за това, че на 23 Ноем-

врия 1883 год. заедно съ мащеха си Божика Иванова е нанеслъ на Иванчо Георева смъртоносни удари, отъ които е послѣдвала смъртьта на тоя послѣдния?“ — „Да.“ 2-о) „Ако Димитръ Георевъ Гологанецъ е виновенъ, то извършилъ ли е убийството съ предумишленность?“ — „Убийството е извършено съ непредумишленность.“ 3-о) „Божика Иванова виновна ли е за това, че на 23 Ноемврия 1883 год. заедно съ Димитръ Георевъ е нанела на Иванчо Георева смъртоносни удари отъ което е послѣдвала смъртьта на тоя послѣдния?“ — „Да.“ 4-о) „Ако Божика Иванова е виновна, то нанесла ли е тия удари съ цѣль да причини смъртьта на Иванчо Георевъ?“ — — „Да.“ 5-о) „Тъй като Димитръ Георевъ и Божика Иванова сѫ извършили умишленно, съ непредумишленность, человѣкоубийство, то Окр. Сѫдъ правилно ли е приложилъ наказанието, предвидено въ чл. 177 отъ Отом. Наказ. Законъ?“ — „Не.“ 6-о) „Тъй като престѫпното дѣяние е наказуемо по чл. 174 отъ Отом. Наказат. Законъ и слѣдователно, по-голѣмо отъ това, което е наложилъ Окрѫжния Сѫдъ, то може ли да се увеличи наказанието, тъй като Прокурорския Надзоръ не е далъ аппелационенъ протестъ.“ — „Не.“ 7-о) „Сѫдебнитѣ разноски кому трѣбва да се възложатъ?“ — „На подсѫдимитѣ“ — съ присѫдата си отъ 26-й Юлий 1885 год. № 116, потвърдилъ присѫдата на Окрѫжния Сѫдъ. Срѣщу присѫдата на Аппелативний Сѫдъ, подсѫдимитѣ подаватъ кассационна жалба въ която исказватъ, че къмъ дѣянието имъ, въ което сѫ припознати за виновни, неправилно е приспособенъ чл. 174 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: Аппелативния Сѫдъ е констатиралъ, че смъртьта на Иванчо Георгиевъ е послѣдвала отъ *смъртоноснитѣ* удари, че ударитѣ сѫ нанесени *съ цѣль да ся причини смърть* на Иванчо Георгиевъ и въобще Аппелативний Сѫдъ въ данното дѣяние на подсѫдимитѣ е припозналъ *убийство умишленно*, безъ предначертание. Слѣдователно, приспособлението въ дадений случай на чл. 174 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ е съвършенно правилно, и заради това оплакванието имъ е неоснователно.

Водимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассацио-

ненъ Съдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Димитра Г. Гологанецъ и Божика Иванова, срѣщу присъдата на Софийский Аппелативенъ Съдъ отъ 26 Юлий 1885 година № 116, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховния Съдъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 203

гр. София, 14-ий Юний 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Съдъ, Углавното Отдѣление, на третий Юний хилядо и осемстотинъ осемдесеть и шеста години, въ открито съдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ. Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновича углавно дѣло № 240, по описътъ на Михалко Пауновъ и Павли Алексовъ Чорбаръ, изъ село Славковци, Брезнишка Околия, осъдени по петнадесеть години затворъ въ окови, за непредумишленно убивание Георги Тоневъ, отъ село Сопица, сѫщата околия.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурорския Надзоръ при Трьнския Окр. Съдъ съ обвинителенъ актъ, отъ 25 Априлий 1885 година, е прадалъ на съдъ, съ участието на съдебни засѣдатели, Павла Алексовъ и Михалъ Пауновъ по обвинението имъ въ убивание циганина Георги Тоневъ—престѫпление, предвидено въ чл. 174 отъ Отом. Наказ. Законъ. Трьнский Окр. Съдъ разглѣдалъ дѣлото и слѣдъ като призналъ, че подсѫдимитѣ Алексовъ и Пауновъ сѫ виновни въ убийство на циганина Георги Тоневъ, съ присѫдата си отъ 7 Юний 1885 год. № 50, на основание чл. чл. 174 и 176 отъ Отом. Наказ. Законъ, осѫдилъ ги по на петнайсеть годишенъ затворъ въ окови. По възивна жалба на подсѫдимитѣ, дѣлото се разглѣдало отъ Софийский Аппелат. Съдъ, който слѣдъ, като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1) „Виновни ли сѫ под-

сждимитѣ Михалъ Пауновъ и Павле Алексовъ Чорбаръ, въ това че на 29-й срѣщу 30-й Декемврий 1884 година убили Георги Тоневъ и съ помощьта на други хвърлили и укрили тѣлото му съ цѣль да укриятъ слѣдитѣ на престжплението?" — „Да". 2) „Предумишленно ли ся извършили това убийство?" — „Непредумишлено". 3 о) „Правилно ли е приспособенъ чл. 174 отъ Наказателния Законъ за двамата първи подсждими?" — „Да" — Съ присждата си отъ 8 Октомврий 1885 год., на основание чл. 174 отъ Отоман. Наказат. Законъ, потвърдилъ присждата на Окр. Сждъ. Въ подадената си срѣщу тая присжда Кассационна жалба, подсждимитѣ се оплакватъ: 1) че Трънский Окр. Сждъ вземлъ въ внимание свидѣтелскитѣ показания на Добря Маринкова и Тодоръ Зарковъ, синове на подсждимитѣ Зарко Константиновъ и Маринко Адамовъ; 2 о)че Аппелативний Сждъ въпрѣки заявленивта му не призовалъ свидѣтелитѣ Баца Пейчовъ и стражара Димитръ Велчевъ. 3-о) Че Слѣдователя Трънский Окр- Сждъ и Софийский Аппел. Сждъ непризовали въпрѣки устнитѣ му заявления свидѣтелката Нейка Георина.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ изслушвание заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Спорѣдъ което е разяснено вечъ отъ Върховний Кассационенъ Сждъ *родството* не отнѣма на свидѣтелитѣ правото да свидѣтелствуватъ, а само при извѣстни стжпени подчинява тѣхното свидѣтелствувание подъ извѣстни формалности (ст. 770, 772 отъ Вр. Сжд. Правила). Отъ производството на Трънския Окр. Сждъ ся вижда, че свидѣтелитѣ Добре Маринковъ и Тодоръ Зарковъ, ако и да сж синове на подсждимитѣ Константиновъ и Адамовъ, сж били испитани по дѣлото като свидѣтели, нъ сжщо тъй отъ дѣлото се вижда, че вслѣдствие заявения отъ кассаторитѣ отводъ, тѣ, свидѣтелитѣ, сж били испитани *безъ клѣтва*, съгласно ст. 772 отъ Вр. Сжд. Правила. Отъ горѣизложенсто става явно, че распитванието на свидѣтелитѣ Добри и Тодоръ, синове на подсждимитѣ Константиновъ и Адамовъ, е станало съвършенно правилно и съгласно съ предписанията на Закона. Слѣдователно, и оплакванието на подсждимитѣ по този въпросъ е неосновательно; 2-о) Спорѣдъ както е разяснено вече отъ Върховний Кассац. Сждъ, въпросътъ за произвавание на вси-

дѣтелитѣ въ втората истанция, като въпросъ по сжщество на дѣлото, се разрѣшава окончателно отъ Аппелативната инстанция и съ силата на 5 чл. отъ Сждоустройството, не подлѣжи на проверяване отъ Върх Кассац. Сждъ. Отъ Аппелативното производство по настоящето дѣло ся вижда, че само Сждътъ е опредѣлилъ, щото дѣлото да ся разгледа само при странитѣ, безъ призоваване на свидѣтелитѣ (л $^{15}/_{8}$). Слѣдователно, и второто оплакване по това дѣля е неоснователно; 3) Отъ производствата на дѣлото както на първата, тъй и на втората инстанция, не ся вижда, че подсждимия Павелъ Алексовъ е молилъ да се призове свидѣтелката Нейка Георина. Слѣдователно и това оплакване, като не ся потвърдява отъ производството и като не ся оправдава отъ обстоятелствата на дѣлото, е неоснователно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационата жалба на Михалко Пауновъ и Павли Алексовъ Чорбараръ, срѣщу присждата на Софийский Аппелативенъ Сждъ отъ 4 Октомврий 1885 год. № 136, съ силата на ст. 11 отъ Учреждането на Върховний Сждъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 204

Г. София, 14-ий Юний 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ; Углавното Отдѣление, на третий Юний хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присжтствието на Прокурора: Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновича углавно дѣло Н-о 249, по описътъ на Хаджи Хасанъ Х. Али Османовъ и синътъ му Хюсню Х. Хасановъ, изъ село Абаба, Ново-Пазарска Околия, осждени по на два мѣсеченъ тъмниченъ

затворъ, за насилственно влизание въ домътъ на Мустафа Ахмедовъ, изъ сжщото село съ счюпвание на куфарътъ.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурорский Надзоръ при Шумненский Окржженъ Сждъ съ обвинителенъ актъ, отъ 4-й Априлий 1885 год., е предалъ на Сждъ, безъ участието на сждебни засѣдатели, Х. Хасанъ Х. Али Османовъ и Хюсния Х Хасановъ по обвинението имъ въ насилственно влизание да живѣятъ въ жилището на Мустафа Ахмедовъ — престжпление, предвидено въ 105 чл. отъ Отоманския Наказателенъ Законъ. Шумненския Окр. Сждъ разглѣдалъ дѣлото и слѣдъ като призналъ подсждимитѣ за виновни въ насилственно влизание въ кжщата на Мустафа Ахмедова, осждилъ ги по на два мѣсеченъ тъмниченъ затворъ. По въззивната жалба на подсждимитѣ, дѣлото ся разглѣдало и отъ Руссенский Аппелативенъ Сждъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото му въпроси: 1-о) „Виновни ли сж подсждимитѣ, Х. Хасанъ Х. Али Хасановъ и синъ му Хюсню Х. Хасановъ, изъ с. Абаба, Ново-Пазарска Околия, въ това, че тѣ прѣзъ Мартъ мѣсецъ 1884 год. влѣзли насилственно въ жилището на Мустафа Ахмедовъ, отъ сжщото село, като счупили за тая цѣль куфаря?“ — „Да, виновни.“ 2-о) „Правилно ли е имъ наложено наказанието отъ първостепенното Сждилище?“ — „Да, правилно“ — съ присждата си отъ 4-й Февруарий 1886 год. № 20, потвърдилъ присждата напълно на Окр. Сждъ. Въ подадената си срѣщу тая присжда кассационна жалба, подсждимитѣ между другого ся оплакватъ, че това дѣло, по родътъ на престжплението, е подсждно на Мировитѣ Сждии, а не на Окржжния Сждъ.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Спорѣдъ както е разяснено вече отъ Върховний Кассационенъ Сждъ, издаденитѣ отъ некомпетентно Сждилище присжди не могжтъ да иматъ сила и значение на едно сждебно рѣшение. Подсждностьта на дѣлата по родътъ имъ ся опредѣля отъ находящитѣ ся първоначални при възбуждането имъ обстоятелства и данни. Отъ производството по настоящето дѣло ся вижда, че предмѣтътъ за възбуждането му е билъ насилственно (самоу-

правно) влизание на подсждимитѣ въ кжщата на Мустафа Ахмедова, т. е. престжпление, предвидено въ чл. 110 отъ Уставътъ за Наказанията, налагаеми отъ Мировитѣ Сждии, за което наказанието е *запирание*, а подсждимитѣ сж осждени на два мѣсеца *затворъ*, — слѣдователно, и подсждно на Мировитѣ Сждии, съгласно чл. 1 отъ Углавното Сждопроизводство. При всичко, че общитѣ Сждилища сж въ правото да разглеждатъ и опредѣлятъ наказание и за престжпление, подсждени на Мировитѣ Сждий, и че това въобще неможе да бжде основание е за кассирание присждата, но въ дадения случай съ опредѣлението на подсждимий наказание два мѣсеченъ затворъ — правдинитѣ на подсждимия ся нарушаватъ. Слѣдователно, постановената присжда не може да има сила и значение на едно сждебно рѣшение и заради това, и оплакванието на подсждимитѣ по този въпросъ е основателно.

На основание горѣизложеннитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1-о) Присждата на Руссенский Аппелативенъ Сждъ отъ 4-й Февруарий 1885 год. № 20, а тъй сжщо и производствата по туй дѣло, както на Окржжний Сждъ, така и на Аппелативний Сждъ, защото сж нарушени чл. 1 отъ Углавното Сждопроизводство и чл. 110, отъ Устава за Наказанията, съ силата на чл. 11 п. 3-й отъ Учреждението на Върховний Сждъ, да ся уничтожатъ. 2-о) Дѣлото за да ся разглѣда по аппелативенъ редъ, по въззивната жалба на подсждимитѣ, срѣщу присждата на Ново-Пазарския Мировий Сждия отъ 15 Май 1884 година, възъ основание чл. 141 отъ Углавното Сждопроизводство, да ся испрати въ Разградския Окр. Сждъ. 3 о) Неправилнитѣ дѣйствия на Шумненский Окр. Сждъ врьзъ основание чл. 108 и 109, отъ Сждоустройството, да ся разглѣдатъ особенно въ распорѣдително засѣдание.

РѢШЕНИЕ № 205

Г. София, 14-й Юний 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-й, Върховний Кассационенъ Сждъ,

Углавното Отдѣление, на третий Юний хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ Патьо Г. Крайовски и въ присътствието на Прокурора: Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски углавно дѣло № 250, по описътъ на Атанасъ Лазаровъ, живущъ въ г. Кутловица, осѫденъ на три гонини затворъ, за два обира.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Съ рѣшението си отъ 23 Февруарий 1885 год. № 35, Върх. Касац. Сѫдъ по настоящето дѣло Опредѣлилъ: „Присѫдата на Соф. Аппел. Сѫдъ отъ 18 Октомврий 1884 год. № 125, защото неправилно сѫ приспособени чл. чл. 218 и 221 отъ Отом. Нак. Законъ, съ силата на ст. 11 п. 1-й отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, да ся отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да ся испроводи въ Соф Аппел. Сѫдъ". Послѣдния като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Петко Лазаровъ виновенъ ли е въ това, че на 6-й Септемврия 1881 год. заедно съ брата си Георгия денемъ и на общия пѫть е обралъ Аврамъ Юда Мусе и Хаимъ Мусе?"—„Да", 2-о) „Петко Лазаровъ виновенъ ли е въ това, че на 9-й Септемврия 1881 год. презъ нощьта заедно съ братията си Георги и Атанасъ Лазарови и съ Атанаса Цонева, Петръ Бранковъ и Захария Иванова сѫ се прѣкачили и влѣзли въ кѫщата на Дамяна Недкова Младенова, отъ когото обрали 102,065 гроша?" — „Да." 3-о) „Атанасъ Лазаровъ виновенъ ли е за това, гдѣто на 9-й Септемврий 1881 год. заедно съ горнитѣ петь души е зелъ участие въ кражбата, извършена въ кѫщата на Дамяна Недкова Младенова?"—„Да"—съ присѫдата си отъ 3-й Септемврий 1885 год. № 122, връзъ основание чл. 222 п. п. 1 и 2 отъ Отоман. Наказ. Законъ, измѣнилъ присѫдата на първата инстанция така: 1) осѫдилъ Петко Лазаровъ и Атанаса Лазаровъ по на три години затворъ за кражба и 2) оправдалъ по Сѫдъ Стояна Ангеловъ. Срѣщу тази присѫда отъ подсѫдимитѣ, само Атанасъ Лазаровъ подава въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба, въ която ся оплаква, че Соф. Аппелатъ Сѫдъ е нарушилъ ст.

886 отъ Врем. Сѫд. Правила, защото не е придружилъ присѫдата си съ мотиви.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: Споредъ 886 ст. отъ Врем. Сѫд. Правила въ присѫдата на Аппелат. Сѫдъ трѣбва да бѫде означено точно и положително, възъ какви основания той утвърдява или отмѣнява напълно или отчасти присѫдата на Окр. Сѫдъ. Отъ съображенпятао баче на потжженната присѫда ся вижда, че тя, присѫдъ, е издадена именно споредъ предписанието на 886 ст., т, е. въ нея сѫ твърдѣ точно и положително означени и посочени основанията, връзъ които Аппелативний Сѫдъ е видоизмѣнилъ присѫдата на Окр. Сѫдъ. Слѣдователно, оплакванието на кассатора върху този въпросъ е неосновател но.

Рѫководимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассац. Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Атанаса Лазаровъ срѣщу присѫдата на Соф. Аппел. Сѫдъ отъ 3-й Септемврий 1885 год Н о 122, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върхов. Сѫдъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 206

г. София, 21-й Юний 1886 год.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното отдѣление, на шестий Юний хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста год., въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на И. Д Пом.-Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло Н-о 278, по описътъ на Петръ М. Щъркеля, изъ г. Търново, Ферхадъ Хасановъ и Хюсеинъ Хатибовъ изъ с. Батакъ, Свищовско Окрѫжие, осѫдени първитѣ като дѣйци по на петнайсеть години затворъ въ окови, а послѣдний като съучастникъ на три години затворъ, за нападвание нощно

врѣме съ револверъ и нанисание тѣжки рани на Реджебъ Ахмедовъ и обиранне Алиша Хасановъ изъ с. Паламарица, Разградско Окрѫжие.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Съ обвинителенъ актъ, съставенъ отъ Прокурорский Надзоръ при Плѣвнен. Окр. Сѫдъ на 12 Юлий 1885 г. Фейзула Мустафовъ, Сюлейманъ Авамиловъ, Ператъ Асановъ, Хюсеинъ Атибовъ и Петръ Щъркеля, предаватъ ся на Сѫдъ, съ участието на Сѫдебни Засѣдатели, по обвинението имъ въ обирание и наранявание Реджебъ Ахмедовъ и Алиша Ахмедова нощно врѣме по пѫтя—Ловечь, злодѣяние, предвидѣно въ 218 чл. отъ Отоман. Наказ. Законъ. Окр. Сѫдъ слѣдъ като признялъ подсѫдимитѣ Ферхатъ Хасановъ и Петръ Щъркельтъ за виновни въ нападание нощно врѣме на пѫтя Плѣвенъ—Ловечь, Реджебъ Ахмедовъ и Алиша Асановъ, въ наранявание Реджеба на двѣ мѣста съ куршумъ и на други двѣ мѣста съ твърдо тѣло и въ обирание Алиша 150 рубли и подсѫдимия Хюсеинъ Атибовъ—за виновенъ, като съучастникъ на Ферада и на Петра, въ тѣзи нападения, наранявания и обирание, възъ основание на 219 чл. Отом. Наказъ Законъ, комбиниранъ съ 186 чл. отъ Отоман. Наказ. Законъ и 1 а прибавка на чл. 230—съ присѫдата си, отъ 22 Октомврий 1885 год. Н-58, осѫдилъ Ферада Хасановъ и Петръ М. Щъркеловъ по на 15 години затворъ въ окови, а Хасанъ Хатибовъ на три год. затворъ въ окови. По въззивната жалба и на тримата подсѫдими, дѣлото ся е разглѣдало отъ Руссен. Аппелат. Сѫдъ, който, слѣдъ като призналъ подсѫдимитѣ за виновни въ това, че на 11 срѣщу 12 Априлий 1885 год. вечерьта нападнали на пѫтя между Плѣвенъ и Ловечь, Реджеба Ахмедовъ и Алиша Хасановъ, изъ с. Паламарци, Разградско Окрѫжие, и нананесли тѣжки рани съ револверъ на Реджеба Ахмедовъ, а Алиша Хасановъ ограбили, като му взели 150 рубли сребърни—съ присѫдата си отъ 20 Февруарий 1886 год. Н-о 38, видоизмѣнилъ присѫдата на Окр. Сѫдъ така: „Осѫждатъ се подсѫдимитѣ Петръ М. Щъркеля, изъ г. Търново, Ферхадъ Хасановъ и Хюсеинъ Хатибовъ, изъ с. Батакъ, Свищовско Окрѫжие, съгласно съ чл. 218 отъ Отоман. Наказ. Законъ по на 15 годишенъ затворъ въ окови, но относително подсѫдимий Хюсеинъ Хатибовъ, понеже нѣма про-

тестъ отъ Прокур. Надворъ, при първостепенното Сѫдилище, то съгласно съ чл. 885 отъ Врем. Сѫд. Правила, той ся оставя при наказанието, наложено нему отъ първата инстанция. Останалата часть на рѣчената присѫда се потвърждава напълно. Присѫдата ще бѫде готова на 20 Февруарий 1886 год". Срѣщу присѫдата на Аппелат. Сѫдъ, подсѫдимитѣ подаватъ кассационна жалба, въ която излагатъ: 1-о) че Руссен. Аппелат. Сѫдъ е нарушилъ ст. ст. 806 и 808 отъ Врѣм. Сѫд. Правила, защото: а) е разглѣдалъ дѣлото безъ да е констатиралъ обстоятелствата, които особенно уголѣмяватъ или намаляватъ стъпеньта на виновностьта; и б) защото ги е осѫдилъ безъ да постави отдѣлни питания за стъпеньта на участие за сѣкого отъ тѣхъ. 2-о) че Руссен, Аппелатъ Сѫдъ е нарушилъ ст. ст. 680, 723, 782, 784, 787, 788 и 873 отъ Врѣм. Сѫд. Правила, защото разглѣдалъ дѣлото имъ безъ да призове както тѣхъ, тъй и свидѣтелитѣ имъ. 3-о) че Руссен. Аппелат. Сѫдъ е нарушилъ ст. ст. 706 и 711 отъ Врѣм. Сѫд. Правила, защото трѣбвало да ся счита, че потърпѣвшитѣ по причина на неявяванието имъ ся отричатъ отъ Углавния искъ. 4-о) че Руссен. Аппелат. Сѫдъ е нарушилъ ст. 775 отъ Врем. Сѫд. Правила, защото распиталъ свидѣтелитѣ безъ клѣтва.

Върховний Кассац. Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Нееднократно е вече разяснено, че непоставяние отдѣлни питания, както за обстоятелствата, които уголѣмяватъ или намаляватъ виновностьта, тъй и върху стъпеньта за участието на всѣки отъ съподсѫдимитѣ нѣма никакво значение за интереситѣ и правдинитѣ на подсѫдимитѣ, а слѣдователно и нелишава издадената присѫда отъ значението ѝ на едно сѫдебно рѣшение. Слѣдователно, първото оплакване е неосновательно. 2-о) Ни единъ отъ подсѫдимитѣ не е молилъ Аппелатив. Сѫдъ за призоввание на какви-годѣ свидѣтели за да ся испитатъ при слушание на дѣлото въ Аппелативн. Сѫдъ; само подсѫдимия П. Щъркеля е молилъ да ся призове той самъ при слушание на дѣлото, но Аппелат. Сѫдъ съ опредѣлението си отъ 16 Януарий 1885 г. № 18, е постановилъ: „Дѣлото да ся слуша безъ призваванието на странитѣ",— нѣщо, което напълно принадлѣжи на Аппел. Сѫдъ, възъ

основание на 873 ст. Врем. Сжд. Правила. Слѣдователно, второто оплакване е неоснователно. 3-о) Въпросното престжпно дѣяние, което се отдава на подсждимитѣ и въ което тѣ сж припознати за виновни, е публично престжпление и като такова (218 чл. Отом. Наказ. Законъ), се преслѣдва и се наказва независимо отъ жалбата на потърпѣвши лица. Слѣдователно, третото оплакване е неоснователно. 4-о) Отъ Сждебний Протоколъ на Окр. Сждъ ся видп, че по това дѣло свидѣтели сж распитани подъ клѣтва, отъ друга страна, кассаторитѣ не показватъ, като какви именно свидѣтели сж распитани безъ клѣтва. Слѣдователно и четвъртото оплакване неоснователно.

Водимъ отъ всичко горѣизложенно, Върховний Кассац. Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Петра Щъркеля, Ферать Хасановъ и Хюсеина Хатибовъ, срѣщу присждата на Руссенский Аппелативенъ Сждъ отъ 20 Февруарий 1886 год. № 38, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие,

---

РѢШЕНИЕ № 207

г. София, 21-й Юний 1886 год.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-й, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на шестий Юний хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присжтствието на И. Д. Помощ. Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичь углавно дѣло Н-о 265, по описътъ на Али, Мехмедъ и Абдула Хюсеинъ Молла Велиеви, изъ г. Разградъ, осждени по на петь години затворъ въ окови, за нанисание тѣжакъ побой ня Мехмедъ Чобанъ Салиевъ, отъ който послѣдний е умрѣлъ.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурорский Надзоръ

при Разградский Окржженъ Сждъ, съ обвинителенъ актъ, отъ 16 Октомврий 1885 год., предалъ на Сждъ, съ участието на сждебни засѣдатели, Али, Мехмедъ и Абдула Хасанови Молла Велиеви по обвинеиието имъ въ нанисание побой на Мехмедъ Чобанъ Салиевъ, отъ което послѣдния умрѣлъ въ сжщия день—престжпление, предвидено въ прибавката на чл. 177 отъ Отоман. Наказ. Законъ. Разградския Окр. Сждъ разглѣдалъ дѣлото и слѣдъ като признялъ подсждимитѣ за виновни въ това, че презъ деньтъ на 7 й Августъ 1885 год. часътъ по два слѣдъ пладня сж нанесли силенъ побой на Мехмедъ Чобанъ Салиевъ, вслѣдствие на който послѣдния въ сжщия день умрѣлъ—съ присждата си отъ 16 Ноемврий 1885 год. Н-о 246, на основание прибавката на чл. 177 отъ Отоман. Наказ. Законъ, осждилъ ги по на петь годишенъ затворъ въ окови. По въззивната жалба на подсждимитѣ, дѣлото ся е разглѣдало и оти Русенския Аппел. Сждъ, който, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжщѐството му въпрсси: 1-о) „Виновни ли сж подсждимитѣ Али, Мехмедъ и Абдула Хасанови Молла Велиеви въ това, че тѣ на 7 Августъ 1885 год. прѣзъ деньтъ, нанесли тѣжъкъ побой на съгражданина си Мехмедъ Чобанъ Салиевъ, отъ който побой този послѣдний вечерьта въ сжщий день умрѣлъ?"—„Да, виновни". 2-о) „Правилно ли е наложено наказанието на подсждимитѣ отъ първостъпенното Сждилище?" — „Да, правилно"—съ присждата си, отъ 9 й Мартъ 1886 год. Н-о 48, потвърдилъ напълно присждата на Окр. Сждъ. Въ подадената си срѣщу тая присжда кассационна жалба, подсждимитѣ ся оплакватъ: 1-о) че Руссенс Аппелат. Сждъ е нарушилъ ст. ст. 873 и 881 отъ Врѣм. Сжд. Правила, защото не ги призовалъ да присжтствуватъ при разглѣждание на дѣлото имъ; 2-о) че по това дѣло е нарушена ст. 753 отъ Врѣм. Сжд. Правила, защото Сждътъ е основалъ присждата си врьхъ непровѣрено въ съдебното слѣдствие доказателство: че тѣ били избѣгали, слѣдъ като ся извѣстили, че потърпѣвшия умрѣлъ, което са констатирвало само при предварителното слѣдствие; 3-о) че по това дѣло сж нарушени ст. ст. 770, 772, 775, 785 и 811 отъ Врѣм. Сжд. Правила, защото Сждътъ далъ вѣра на показанията на Весиле, жена на потърпѣвшия, дадени безъ клѣтва, а игнориралъ показанията на Айше Гюлсюнъ, дадени подъ клѣтва и противорѣчащи на

Веселиннитѣ; и 4-о) че сѫ нарушили ст. ст. 861 и 886 отъ Врѣм. Сѫд. Правила, защото Аппелат. Сѫдъ не показалъ мотивитѣ си, възъ основание на които е потвърдилъ присѫдата на Окр. Сѫдъ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Спорѣдъ както е разяснено вече отъ Върх. Кассац. Сѫдъ, въпросътъ за призоваванието на странитѣ да присѫтствуватъ при аппелат. производство на дѣлата, зависи напълно отъ усмотрѣнието на Аппелативнитѣ Сѫдилищà и като въпросъ по сѫществото на дѣлото, не подлѣжи на провѣряване отъ Върх. Кассац. Сѫдъ. Отъ производството на дѣлото ся вижда, че подсѫдимитѣ не сѫ молили въ аппелативната си жалба за да бѫдѫтъ призовани при разглѣжданието на дѣлото имъ въ втората инстанция, а отъ друга страна, Аппелат. Сѫдъ съ особно постановление отъ 16 Януарий 1886 год. е опредѣлилъ: „дѣлото да ся назначи за разглѣждание на 24 Февруарий 1886 год. часътъ по 9 прѣдъ обѣдъ безъ призованието на странитѣ“. Слѣдователно, оплакванието на подсѫдимитѣ по този въпросъ е неоснователно; 2-о) Отъ производството на дѣлото ся вижда, че дѣйствително между другитѣ основания за издавание обвинителна присѫда, Разградския Окр. Сѫдъ е взелъ и това обстоятелство: „че подсѫдимитѣ били избѣгали, слѣдъ като ся извѣстили, че потърпѣвшия умрѣлъ“ и го съобразилъ, че ако да не били виновни, тѣ не бѣха избѣгали; нъ сѫщо тъй отъ производството ся вижда, че въпросното обстоятелство е било *провѣрено и въ сѫдебното дирение*, както това се види отъ рѣчьта на Прокурора и отъ оная на защитата. Слѣдователно, и второто оплаквание на подсѫдимитѣ е неоснователно; 3-о) Спорѣдъ духътъ на дѣйствующето въ Княжеството Углавно Съдопроизводство, *оцѣнката* на констатиранитѣ въ дѣлото доказателства, зависи напълно отъ Сѫдилищата, които разглѣждатъ дѣлото по сѫществото му (811 ст. В. С. П.). Тѣ сѫ съвършенно свободни да ги оцѣнятъ по вѫтрѣшното си убѣждение и да имъ прѣдадѫтъ извѣстни по тѣхното убѣждение доказателна сила и значение,—слѣдователно, и третото оплакване на подсѫдимитѣ е неоснователно; 4-о) Отъ производството на дѣлото ся вижда, че въ обстоятелственната часть на присѫдата

си Руссен. Аппелат. Съдь е изложилъ точно и ясно мотивитѣ на присъдата на Разградския Окр. Съдъ и като е казалъ въ заключението си: „Като намѣри присъдата на първостъпенното съдилище, *по изложеннитѣ въ нея мотиви* за правилна и законна", потвърдилъ ѭ. Освѣнъ това, споредъ смисъльта на 886 ст. отъ Врѣм. Съд. Правила, подробно и особно излагание на мотиви въ присъдитѣ на Аппелативнитѣ Инстанции е задължително и неизбѣжно нуждно, само когато отмяняватъ присъдитѣ на Окръжнитѣ Съдилища. Отъ изложеното става явно, че присъдата на Аппел. Съдъ не е лишена отъ мотиви. Слѣдователно, и оплакванието на подсъдимитѣ по този въпросъ, е неоснователно.

На основание горѣизложеннитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Съдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Али, Мехмедъ и Абдула Хасанъ Мулла Велиеви, срѣщу присъдата на Руссенский Аппел. Съдъ отъ 9 Марта 1886 год. Н-о 48, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Съдъ, като неоснователна. да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 208

г. София, 21-й Юний 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I, Върховний Кассационенъ Съдъ, Углавното Отдѣление, на шестий Юний, хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито съдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председѣтель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ. Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присътствието на И. Д. Помощ. Прокурора Т. Николова, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичь, углавно дѣло № 198 по описътъ, на Стойменъ Въчковъ, изъ с. Стопъ, Дупничка Околия, оправданъ по съдъ по обвинението му въ прекарвание 35 кози отъ Турция, безъ да заплати надлѣжното за тѣхъ мито.

Страпитѣ неприсътствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Управительтъ на Ко-

чариновската митница съ постановлението си отъ 4 Юний 1885 год., на основание съставения отъ него сжщий актъ по обвинението на Стоймена Вучковъ (Вълчковъ) Делвенецъ въ тайно прѣкарвание безъ мито 35 кози опредѣлилъ: 1-о) „На основание чл. 242 алинея 2-ра отъ Закона за Митницитѣ стоката да ся признае за контробанда: 2-о) на основание чл. 243 отъ сжщий законъ виновния въ това тайно прекарвание Стойменъ Вучковъ, да заплати двойно вносно мито (щрафъ) лева 44 и 80 стотинки, троенъ бегликъ лева 84, а всичко 128 лева и 80 ст., върху 280 лева оцѣнението имъ; 3-о) на основание чл. 247 алинея 3-та отъ сжщия законъ, понѣже стокитѣ внесени не ся намиратъ на лице, то обвиняемия Стойменъ Вучковъ да заплати стойностьта имъ на козитѣ оцѣнени за 280 лева сичкитѣ, сѣка коза по осемь лева и 4-о) копие отъ настоящето постановление, подписано отъ виновний Стойменъ Вучковъ, че е съгласенъ или не, да ся представи въ почитаемото Министерство на Фининситѣ на утвърждение и разглѣждание, слѣдъ което виновния ако пожелае, може да принесе дѣлото въ сждъ, слѣдъ като испълни опрѣдѣленитѣ формалности съгласно чл. 265 отъ Закона за Митницитѣ.“ Постановлението на Управительтъ при Кочариновската Митница ся разглѣдало отъ Министерството на Финанситѣ, което съ предписанието си отъ 12 Юний 1885 год. № 17,853 го подтвърдило. Незадоволенъ отъ това постановление, подсждимия Стойменъ Вучковъ съ въззивната си жалба отъ 27 Юний 1885 год. го обжаловалъ предъ Кюстендилский Окр. Сждъ. Кюстен. Окр. Сждъ разглѣдалъ дѣлото и слѣдъ като взелъ предъ видъ: 1-о) „Че отъ постановлението на Управителя на Качариновската митница, не ся вижда, че Стойменъ Вучковъ билъ заловенъ съ 35 кози контрабанда, нито пжкъ да е признавалъ, че е прѣкарвалъ такива кози отъ Турция въ Княжеството; и 2-о) че Митническия Управитель требваше да предаде дѣлото за ислѣдвание на сждебнитѣ власти, слѣдователно, той е нарушилъ формалноститѣ по констатирането на нарушението“ — съ присждата си отъ 28-й Юлий 1885 год. № 73, на основание чл. чл. 247 и 267 отъ Закона за Митницата опредѣлилъ: „Постановлението на Управителя на Кочариновската Митница отъ 4 Юлий 1885 год. подъ № 187, подтвърдено отъ Министерството на Финанситѣ съ предписание отъ 12 сжщия мѣсецъ подъ

№ 17.835, чрѣзъ което е постановено: а) да ся признаятъ 35 кози, принадлѣжащи на Стойменъ Вучковъ Делвенецъ, за контрабанда; б) Стойменъ Вучковъ Делвенецъ да заплати 44 лева и 80 ст. двойно вносно мито и 84 лева троенъ бегликъ за тѣзи кози; и в) Стойменъ Вучковъ да заплати стойностьта на тѣзи кози 280 лева да сѫ отмѣни." Въ подадената си срѣщу тая присѫда на Кюстендилский Окр. Сѫдъ кассационна жалба, Управителя на Кочариновската Митница сѫ оплаква, че Кюстендилский Окр. Сѫдъ е нарушилъ чл. 247 и 267 отъ Закона за Митницитѣ, защото не е повърналъ дѣлото за доизслѣдвание, като го е намѣрилъ недоказано, а го е разглѣдалъ само отъ формална страна, и за формалность го отхвърлилъ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Помощ. Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Отъ производството на дѣлото ся вижда, че Кюстендилския Окр. Сѫдъ е отмѣнилъ постановлението на Управителя на Кочариноската Митница отъ 4 Юлий 1885 год. подъ Н-о 187, подтвърдено отъ Министерството на Финанситѣ съ предписание отъ 12 Юлий 1885 год. подъ 17,835, *единствено за това, че Управителя на Кочариноаската Митница трѣбвало да предаде дѣлото за изслѣдвание на сѫдебнитѣ власти.* Съ други думи, Кюстендилския Окр. Сѫдъ е отменилъ силата на помѣнѫтото постановление отъ управлението на митницата, *безъ да разглѣда дѣлото по сѫществото му.* Отъ горѣизложеното става явно, че Кюст. Окр. Сѫдъ е отмѣнилъ постановлението на Митницата *не защото е имало опущение въ формалноститѣ по констатирвание на нарушенията,* а само защото дѣлото не било достаточно изслѣдвано отъ Митницата въ качеството ѝ на първа инстанция. Спорѣдъ смисъльтъ на 265 чл. отъ Закона за Митницитѣ, Сѫдилищата, ако намѣрятъ, че фактическата страна на дѣлото – било то за доказателство на престѫплението, било то за изобличение на на подсѫдимитѣ – не е констатирано достатъчно, сѫ длъжни да разглѣдватъ дѣлата отъ този родъ по *сѫществото имъ* въ качество на аппелативна инстанция, като се ползувѫтъ съ всичкитѣ *процессуални* срѣдства, които имъ се даватъ отъ закона (119—134 чл. отъ Углавното Сѫдопроизводство; 120, 121 123—128 чл. отъ сѫщото Сѫдопр.). Съ други думи, Окр. Сѫдъ трѣбва въ *сѫдебното си засѣдание*

да провѣри всичкитѣ фактически данни, които възбуждатъ върху дѣйствителностьта и истинностьта си съмнѣние. Слѣдователно, оплакването на Управителя на Кочариновската Митница е основателно и въ дадения случай е нарушенъ чл. 265 отъ Закона за Митницитѣ, което нарушение е съществено.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Кюстен. Окр. Сѫдъ отъ 28 Юний 1885 г. Н-о 73, защото е нарушенъ чл. 265 отъ Закона за Митницитѣ, подтвърденъ на 5-й Януар. 1885 год., съ силата на чл. 11 п. 1 отъ Учрежд. на Върх. Сѫдъ, да сѫ отмѣни, и дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да сѫ испроводи въ Кюстендилский Окр. Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 209

г. София, 21-й ний 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I-й, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавно Отдѣление, на шестий Юний хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски при Помощ. Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на И. Д. Помощ. Прокурора Т. Николовъ слуша доложеното отъ Членътъ Зографски углавно дѣло Н-о 200 по описътъ на Акифъ Махмудовъ, изъ с. Острица, Бѣленска Околия, (Руссенско Окрѫж.), осѫденъ на три години затворъ въ окови за счупвание лѣвата рѫка на Османъ Хюсеиновъ, изъ сѫщето село.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Руссенский Окр. Сѫдъ, съ обвинителенъ актъ отъ 27-й Ноемврий 1884 год. предалъ на Сѫдъ, съ участие на сѫдебни засѣдатели, Акифъ Махмудовъ по обвинението му въ нанисание удари съ тѫпо орѫдие и счупвание костьта на лѣвата рѫка на Османа Хюсеиновъ—злодѣяние, предвидено въ чл. 177 отъ Отоманский Наказателенъ законъ, Руссен-

ский Окр. Сѫдъ като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ това, че на 12-й Септемврий 1884 год. е нанесълъ удари съ твърдо тѫпо орѫдие по лицето, по плѣшкитѣ на лѣвото рамо и по прьститѣ на лѣвата рѫка на Османа Хюсеиновъ, отъ които удари костьта на лѣвата му рѫка е счупена—съ присѫдата си отъ 7 Юний 1885 год. Н-о 84 връзъ основание чл. 177 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ—осѫдилъ подсѫдимия на 4 год. затворъ въ окови и да заплати всичкитѣ по дѣлото разноски. По въззивна жалба на подсѫдимия, това дѣло било разглѣдано и отъ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, който като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ това, че на 12 й Септемврий прѣзъ нощьта 1884 год. е нанесълъ удари на Османа Хюсеиновъ съ твърдо тѫпо орѫдие и му счупилъ костьта на лѣвата рѫка, вслѣдствие на което е причинилъ не нормално дѣйствие на този органъ съ присѫдата си отъ 18 й Септемврий 1885 г. Н-о 316, връзъ основание чл. 177 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. видоизмѣнилъ присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ така: Осѫдилъ подсѫдимия на три години затворъ. Срѣщу тъзи присѫда, подсѫдимия подава въ Върховний Кассационенъ Сѫдъ кассационна жалба. въ която се оплаква: че къмъ дѣянието му, споредъ както е констатирано отъ Сѫдътъ, неправилно е приспособенъ чл. 177 отъ Отоман. Наказателенъ Законъ.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша, заключението на И. Д. Помощ. Прокурора, взе въ съображение: Подсѫдимия Акифъ Махмудовъ. както се вижда отъ въпросния листъ на Аппелативния Сѫдъ, е признатъ за виновенъ въ това, че на 1884 година 12-й Септемврий прѣзъ нощьта, на нивата на Османа Юсменовъ е нанесълъ удари съ твърдо тѫпо орѫдие на този послѣдния и му счупилъ костьта на лѣвата рѫка, вслѣдствие на което е причинилъ *не нормално* дѣйствие на този органъ. 177 членъ обаче отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, по който е наложено наказание на подсѫдимия, предвижда наказание за такова злодѣяние, когато е отрѣзанъ нѣкой членъ отъ тѣлото, или пакъ е причинено съвършенно *недѣйствование* на члена (глѣдай рѣшения на Върх. Кассац. Сѫдъ № 29 отъ тая година по дѣлото на Нури Юмеровъ Шекерджи и № 86 сѫщата година по дѣлото на Станя

Стефановъ). Въ дадения случай, както се вижда отъ горѣизложеното, става явно, че Аппелативний Сѫдъ неправилно е приминилъ къмъ констатираното дѣяние на подсѫдимия чл. 177 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Заради това, оплакването на подсѫдимия въ този случай — е основателно. Щомъ констатираното отъ Аппелативний Сѫдъ тѣлесно повреждание не съдържа признацитѣ на злодѣяние, предвидено отъ 177 чл. отъ Отоман. Наказ. Законъ, то естествено е, че то спада въ категорията на тѣлесни повреждания, предвидени въ 178 чл. отъ Отоман. Наказ. Законъ, а пъкъ престъплението, предвидено въ 178 чл. отъ Отом. Наказ. Законъ като такова е *частно* престѫпление, и споредъ чл. 2 отъ Допълнението къмъ Отоманский Наказ. Законъ, утвърденъ на 17-й Януарий 1885 год. — дѣла по това престѫпление подлѣжѫтъ на прекратявание чрѣзъ *помирявание*.

Рѫководимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1-о) Присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 18-й Ноемврий 1885 год. № 180, защото неправилно е приспособенъ чл. 177 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, съ силата на ст. 11 п. 1-й отъ Учреждението на Върховнии Сѫдъ, да се отмѣни и то само относително опредѣлението на наказанието, като се испроводи дѣлото въ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ за да опредѣли другъ съставъ, наказанието спорѣдъ констатиранитѣ отъ Аппелативний Сѫдъ признаци на престѫпното дѣяние. 2) Преди да се испроводи дѣлото въ Аппелативний Сѫдъ за да ся предложи на странитѣ помирявание чрѣзъ надлѣжния Мировий Сѫдия, връзъ основание чл. 2 отъ Углав. Сѫдопроизводство, дѣлото да ся испроводи до Руссенский Окрѫж. Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 210

гр. София, 21-ий Юний 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-й, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на шестий Юний хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно за-

сѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Пеновичъ и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на И. Д. Помощ.-Прокурора: Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски углавно дѣло №. 201, по описътъ на Сасонъ Пинкасъ, изъ г. Видинъ, осѫденъ на 15 дена тъмниченъ затворъ за продаване ексикъ пирони съ невѣренъ кантаръ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Видинский Околийский Мировий Сѫдия съ присѫдата си отъ 7-й Августъ 1885 год. №. 64, връзъ основание членъ 131 отъ Устава за Наказанията, като признала Сасонъ Пинкасъ за виновенъ въ това, че е продавалъ ексикъ пироне на Спасъ Лаподатовъ — осѫдилъ го на единъ и половина мѣсецъ тъмниченъ затворъ. По въззивната жалба на Сасонъ Пинкасъ, това дѣло било разглѣдано и отъ Видинский Окр. Сѫдъ, който съ присѫдата си отъ 16-й Януарий 1886 г. №. 11, като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ това, че прѣзъ м. м. Септемврий и Октомврий 1884 година е продавалъ вмѣсто 10 оки пироне 9 оки и 100 драма т. е. 300 др. ексикъ на Спасъ Лаподатовъ, връзъ основание чл. чл. 131 и 134, отъ Устава за Наказанията, видоизмѣнилъ присѫдата на Мировия Сѫдия така: Осѫдилъ Сасона Пинкасъ на петнадесеть дена тъмниченъ затворъ. Срѣщу тази присѫда, подсѫдимия подалъ въ Върховний Сѫдъ касационна жалба въ която ся оплаква, че къмъ дѣянието му, спорѣдъ както е констатирано отъ Сѫдътъ, неправилно сѫ приспособени чл. чл. 131 и 134 отъ Устава за Наказанията.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Помощ. Прокурора, взе въ съображение: Отъ потѫжената присѫда на Окр. Сѫдъ, ся вижда, че подсѫдимия е признатъ за виновенъ въ това, че прѣзъ мѣсецитѣ Септемврий и Октомврий 1884 год. е продавалъ ексикъ съ неверенъ кантаръ—паланца, пирони, вслѣдствие на което го е и осѫдилъ на петнадесеть дена тъмниченъ затворъ съгласно чл. чл. 131 и 134 отъ Устава за Наказанията. Въ 131 членъ отъ Устава за Наказанията е казано: „за продаване ексикъ и пр., виновницитѣ ся наказватъ съ тъмниченъ за-

творъ, отъ единъ до два мѣсеца." А споредъ чл. 134 отъ сжщия уставъ наказанието, предвидено въ горния 131 чл. може да ся намали на половина, ако прѣстжпкитѣ, които сж означени въ него сж станали спорѣдъ обстоятелствата, изложени въ чл. 130. Отъ обстоятелствата на дѣлото ся вижда, че потжжената присжда е издадена отъ Окр. Сждъ спорѣдъ точното предписание на чл. чл. 131 и 134 отъ Устава за Наказанията. Слѣдователно, приспособлението на горнитѣ членове къмъ констатираното отъ Сждътъ престжпление е правилно. Заради това, оплакванието на кассатора по този въпросъ е неосновательно.

Ржководимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Сасонъ Пинкасъ, срѣщу присждата на Видинский Окр. Сждъ отъ 16 й Януарий 1886 год. № 11, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сждопроизводство, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 211

г. София 21-й Юний 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на шестий Юний хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присжтствието на Прокурора: Гавриилъ Орошаковъ. слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло № 276, по описътъ на Петръ Н. Чирпанлиевъ, осжденъ на петь години затворъ въ крѣпость и на вѣчно лишение отъ чинъ и служба, съ ходатайство предъ НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Князя за смѣгчение наказанието отъ петь години затворъ въ крѣпость на двѣ години, за злоупотрѣбление на 1245 лева правителственни пари, повѣрени нему по службата, като завѣдивающий Врачанската Телеграфо Пощенска Станция.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Съ обвинителенъ актъ, съставенъ отъ Прокурорский Надворъ при Вратчанский Окржженъ Сждъ на 8 й Априлий 1885 год., Петръ Черпанлиевъ предава ся на Сждъ, съ участието на сждебни засѣдатели, по обвинението му въ злоупотрѣбление повѣреннитѣ му по служба пари — всичко 1390 лева — злодѣяние, предвидено въ 82 чл. Отом. Наказатенъ Законъ. Окр. Сждъ слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Доказано ли е че прѣзъ втората половина на мѣсецъ Августъ до 15-й Октомврий сжщата година, е станало злоупотрѣбление въ Вратчан. Телеграфо-Пощенска Станция: I-о на 1245 лева отъ 3 пощенски записи подъ Н-о Н-о 58076, 58080 и 58096; 2-о на 110 лева отъ телеграфнитѣ берий и 3-о на 35 лева отъ отпустнатитѣ за отопление на станцията сумма въ авансъ?“ — „Да, доказано.“ 2-о) „Виновенъ ли е бившия завѣдующий Вратч. Телеграфо-Пощенска Станция Петръ Чирпанлиевъ, житель отъ с. Шипка (Ист. Румелия) въ злоупотрѣбление чрѣзъ фалшификация на означенитѣ въ 1-й по горѣ въпросъ сумми?“ — „Да, виновенъ.“ — Съ присждата си отъ 17 Май 1885 год. №. 23, възъ основание чл. 82 Отом. Наказателенъ Законъ осждилъ го: 1) на петь годишенъ затворъ въ крѣпость и 2) на вѣчно лишение отъ чинъ и служба и да заплати на хазната двойно злоупотрѣбенитѣ 1280 лева. По въззивна жалба на подсждимия, дѣлото ся е разглѣдало отъ Софийский Аппелативенъ Сждъ, който слѣдъ като разглѣдалъ слѣдующия по сжществото на дѣлото въпросъ: „Виновенъ ли е подсждимия Петръ Чирпанлиевъ въ това, че прѣзъ мѣсецъ Августъ 1884 г. въ качеството си на завѣдующий Вратчанската Телеграфо-Пощенска Станция е откраднялъ чрезъ острьгвание на суммитѣ отъ три пощенски записа и въ вѣдомоститѣ които като били: Н-о 58076 Лидански 350 лева; Н о 58080 Симеоновъ 700 лева; Н-о 58096 Иванчовъ 352 лева 40 ст. събрани 1402 лева 40 ст. преправими: първата на лева 35; втората на лева 70; третата на лева 52 и 40 ст. събрани 1245. Отъ авансъ за отопление 35. Отъ преправанитѣ и понижени сборове на злоупотрѣбенитѣ пари 1 л. 80 ст. събрани 1281 л. 80 ст. всичко злоупотрѣбилъ хилядо двѣсте осемдесеть единъ левъ и осемдесеть стотинки правителственни пари?“ — „Да“ — съ присждата си отъ 4-й

Януарий 1886 год. Н-о 166, подтвърдилъ присждата на Окр. Сждъ съ ходатайство предъ НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Князьтъ за смаление на наказанието отъ петь години затворъ въ крѣпость на двѣ години затворъ като му ся счита и предварителния арестъ и да заплати само дѣйствително злоупотрѣбената сумма 1281 левъ и 80 ст. Срѣщу присждата на Аппелат. Сждъ, подсждимия подава кассационна жалба въ която не посочва на никакви нарушения — нито процессуални нито материални, а само моли Върховний Кассационенъ Сждъ да ходатайствува и той отъ своя страна предъ НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Князьтъ за пълното му помилвание.

Върховний Кассационенъ Сждъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Въпроса — да ли има основание, да ли има *особни уважения* за облегчение участьта на подсждимия като въпросъ по сжщество, принадлѣжи спорѣдъ 816 ст. Врѣм. Сжд. Правила *исключително* на Сждилищата, които разглѣждатъ дѣлото по сжществото му, съ други думи, само сждилищата, които разглѣждатъ дѣлата по сжщество, сж упълномощени да сглѣдатъ и да признаятъ да ли има какви-годѣ особни уважения за облегчение участьта на подсждимия и да ли трѣбва въ дадений случай да ся прибѣгне къмъ тази *извънрѣдна* мѣрка. Отъ друга страна, Аппелативний Сждъ е постановилъ да се ходатайствува предъ НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО за смаляване наказанието. Слѣдователно, ходатайството му за съвършенното му помилвание, при изложенитѣ обстоятелства, нѣма си мѣсто, заради туй, ходатайството му ся явява като неоснователно.

Водимъ отъ гореизложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Петръ Н. Черпанлиевъ срѣщу присждата на Софийский Аппелативенъ Сждъ отъ 4 й Януарий 1886 год. Н-о 166, съ силата на чл. 11-й отъ Учреждението на Върховний Сждъ като неоснователна да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ №. 212

г. София, 21-й Юний 1886 год.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Угдавното Отдѣление, на десетий Юний хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски при Секретаретъ: Патьо Г. Крайовски и въ присѫтствието на И. Д. Помощ. Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Председательтъ углавно дѣло №. 279 по описътъ, на Кира Х. Ивановъ, отъ г. Горня-Орѣховица (Търновско Окрѫжие), осѫденъ на шесть месяца затворъ за неосторожно причиняване смъртьта на Мария Николова, отъ село Горня Липница сѫщото Окрѫжие.

Странитѣ не присѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Върховний Кассационенъ Сѫдъ съ рѣшението си отъ 2 Ноемврий 1885 год. №. 193, опредѣлилъ: „Присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 13 Февруарий 1885 год. №. 25, защото неправилно е приспособенъ членъ 182 отъ Отом. Наказ. Законъ съ силата на ст. 11 п. 1-й отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ да се испрати въ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, възъ основание членъ 29 отъ Допълнението къмъ Вр. Сѫдебни Правила.“ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1) „Виновенъ ли е подсѫдимий, Киро Х. Ивановъ, въ това, че той по не съобразявание съ правителственнитѣ распорѣждания за медицинското управление безъ да е ималъ разрѣшение отъ надлѣжнитѣ власти за лѣкувание, е съвѣтвалъ и указалъ на Никола Минова, изъ с. Горня Липница, да вземе извѣстенъ съставъ лѣкарство за излѣкувание дъщеря си Мария Николова, която болѣла отъ болѣстьта „кель“, и вслѣдствие употреблението на това лѣкарство, което съдържало въ себе си отровителенъ елементъ „сюлюменъ,“ дъщирята на Никола Минова слѣдъ нѣколко деня е умрѣла.“—„Да, виновенъ.“—2) „Ако подсѫдимия е виновенъ споредъ първий

въпросъ въ отравание на Мария Николова, то извършилъ ли е той това престъпление случайно или не осторожно по несоблюдавание постановленията.“ — „По неосторожность отъ несоблюдавание постановленията на Медицинский Уставъ,“—Съ присждата си отъ 29 Мартъ 1886 г. № 69, възъ основание чл. 182 алинея 2-ра отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, подтвърдилъ присждата на Търновский Окр Сждъ отъ 10-й Февруарий 1884 год № 7, съ която подсждимия Киро Хаджи Ивановъ е осжденъ на 6 мѣсеченъ затворъ. Срѣщу присждата на Апелатив. Сждъ, подсждимия е подалъ касационна жалба въ която излага: че къмъ дѣянието му, въ което е припознатъ за виновенъ, неправилно е приспособенъ чл. 182 отъ Отом. Наказ. Законъ.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Помощ. Прокурора, взе въ съображение: Въ рѣшението отъ 2 Ноемврий 1885 год. № 193, Върховний Кассационенъ Сждъ между друго е исказалъ: „Членъ 182 отъ Отом. Наказ. Законъ предвижда два вида убийство едно чисто *случайно, станало безъ всѣкаква отъ страна на подсждимия вина,* друго—неосторожно, станало отъ не вниманието или не соблюдението на извѣстни полицейски правила. Първото не влѣче, подирѣ си никакво *лично* наказание, а само второто, неусторожното убийство. Слѣдователно, за да може да си има мѣстото приложението на наказанието споредъ 182 членъ—нуждно е да се констотира, че убийството е станало или отъ *не внимание* или отъ *не съображение* съ постановленията.“ Апелативний Сждъ съ първия и втория въпросъ е констатиралъ признацитѣ на едно *неосторожно* убийство, като е призналъ, че отравянето на Мария Николова е станало *по неосторожность отъ страна на подсждимия. Кира Хаджи Иванова,* а именно отъ *не соблюдавание на постановлението на медицинский уставъ.* Слѣдователно, оплакванието на подсждимия е неосновательно.

Водимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Кира Х. Ивановъ срѣщу присждата на Руссенский Аппел. Сждъ отъ 29 Мартъ 1886 год. Н-о 69 съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неосновательно, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 213

г. София, 21-й Юний 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на десетий Юний хилядо осемстотнъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присѫтствието на И. Д. Помощ.-Прокурора: Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Предсѣдателя Углавно Дѣло № 202, по описътъ на Иванъ Петровъ изъ г, Видинъ, осѫденъ на 15 дена запирание, за продавание козе мѣсо на мѣсто овче.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Видинското Градско Общинско Управление, възбудило углавно преслѣдвание, срѣщу мѣсаря Иванъ Петровъ и кассапина му Али Кърньо, по обвинението имъ въ това, че съ измама продали козье вмѣсто овче мѣсо. Видинский Градский Мировий Сѫдия, съ присѫдата си отъ 6 Юлий 1885 год. призналъ Иванъ Петровъ за невиновенъ въ обвинението му, което му се отдава и го оправдалъ по Сѫдъ, а кассапина му Али Кърьо призналъ за виновенъ и възъ основание на чл. 131 отъ Устава за Наказанията, осѫдилъ го на едно-мѣсеченъ затворъ. По въззивнитѣ жалби отъ една страна на подсѫдимия Али Кърньо а отъ друга страна на Видинското Градско Общинско Управление, дѣлото ся е разглѣждало отъ Видинский Окр. Сѫдъ, който слѣдъ като призналъ подсѫдимитѣ Иванъ Петровъ и Али Сулеймановъ Кърньовъ за виновни въ продавание съ измама козье мѣсо вмѣсто овче, въ основание 131 и 134 чл. отъ Устава за Наказанията, осѫдилъ ги по на 15 дневенъ затворъ. Срѣщу тая присѫда, подсѫдимия Иванъ Петровъ, подалъ кассационна жалба въ която излага: Че Видинский Окр. Сѫдъ е нарушилъ чл. чл. 124, 125 и 126 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото не е призовалъ свидѣтельтъ кассапинъ Мито, посоченъ въ аппелативната му жалба.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Пом.-

Прокурора, взе въ съображение: Подсждимия Иванъ Петровъ не само че не е молилъ за призовавание на какъвъ годѣ свидѣтель въ Окр. Сждъ, но и никакъ не подавалъ въззивна жалба, отъ друга страна подсждимия Иванъ Петровъ, като е присжтствувалъ при слушанието дѣлото въ Окр. Сждъ, сщо не направилъ никакво заявление за да ся призове свидѣтельтъ кассапинъ Мито. При изложенното обстоятелство, оплакванието на подсждимия не е основателно.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Иванъ Петровъ срѣщу присждата на Видинский Окр. Сждъ отъ 16 Януарий 1886 год. № 10, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сждопроизводство, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 214

Г. София, 21-ий Юний 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-й, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на десетий Юний, хилядо осемстотинъ осемдесятъ шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присжтствието на И. Д. Помощ.-Прокурора: Т. Никововъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичь Углавно Дѣло Н-о 203, по описътъ на Никола С. Драмалиевъ, изъ г. София, осжденъ на единъ мѣсецъ простъ затворъ за заплашвание съ дума, да убие брата си Г. Драмалиевъ.

Отъ странитѣ ся яви само подсждимий Никола Драмалиевъ, съ защитника си Хр. Камбуровъ, когото устно ополномощи за да го защищава.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Софийский Градский Мировий Сждия съ присждата си отъ 5-й Мартъ 1885 г. Н-о 240, на основание чл. 102 отъ Устава за Наказанията, осждилъ Никола Драмалиева на единъ мѣсецъ простъ затворъ и да заплати на брата си Георгя 20 лева за день-

губение и разноски. По възвивната жалба на подсждимия, —дѣлото се разглѣдало и отъ Соф. Окр. Сждъ, който, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото му въпроси: 1-о) „Никола Драмалиевъ, 33 годишенъ, житель Софийски, виновенъ ли е въ това, че на 22 Мартъ 1884 год. ся е заканвалъ съ думи, че ще убие брата си Георгя Драмалиевъ изъ сжщий градъ или же не е виновенъ?“—„Да, виновенъ“. 2-о) „Ако ли Никола Драмалиевъ е виновенъ въ това престжпно дѣяние, то той на какво накавание отъ Закона подлѣжи?“—„На наказанието, предвидѣно въ чл. 108, отъ Устава за Наказанията, които Мировитѣ Сждии налагатъ,“—съ присждата си отъ 28-й Май 1885 год. Н-о 115, потвьрдилъ напълно присждата на Соф. Градский Мир. Сждия. Въ подадената си срѣщу тая присжда касационна жалба, подсждимия Н. С. Драмалиевъ ся оплаква: 1-о) че по това дѣло е нарушенъ чл. 87 отъ Углавното Сждопрозводство, защото Сждътъ не е предложилъ на странитѣ помиряванне; 2-о) че е нарушилъ чл. 19 отъ Устава за Наказанията, защото е изминалъ срокътъ за Углавно срѣщу подсждимия преслѣдване по обвинението, въ което е припознатъ за виновенъ; 3-о) че къмъ дѣянието на подсждимия неправилно е приспособенъ чл. 108, отъ Устава за Наказанията.

Върховний Касационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1 о) Отъ Протокола на Соф. Окр. Сждъ (л. $^{12}/_{11}$) мѣжду другитѣ ся вижда и слѣдующето: „Като не стана помирението, което Предсѣдателствующия предложи на странитѣ, преди да ся оттѣгли Сждътъ на съвѣщание. . . .“ отъ което става явно, че било прѣдлагано на странитѣ да ся помирятъ и че тѣ не сж ся помирили. Слѣдователно, оплакванието на подсждимия по този въпросъ, като не ся оправдава отъ обстоятелствата по дѣлото, е неосновательно. 2 о) Споредъ смисъльтъ на чл. 19 отъ Устава за Наказанията, виновнитѣ въ престжпкитѣ, изброени въ Устава за Наказанията, ся освобождаватъ отъ преслѣдвание и наказание, само когато въ растояние на шесть мѣсеци отъ врѣмето на извършванието престжпкитѣ не сж станали извѣстни на Мировий Сждия или на Полицията, или когато въ продължение на сжщия срокъ не е ставало за тѣхъ никакво производство. Отъ производство-

то на дѣлото (л. 56—57/I) ся вижда констатирано, че престжплението, въ което подсждимия е припознатъ виновенъ и осжденъ — заканвание съ думи, че ще убие брата си Георгя — е извършено отъ него (подсждимия) *на 22 ий Мартъ 1884 под.* и че това е станало извѣстно на Мировия Сждия *на 4-ий Юлий 1883 год.* Съ други думи, отъ производството на дѣлото ся вижда, че по престжплението, по което подсждимия е признатъ за виновенъ *не е истѣкалъ предвидения въ чл. 19 отъ Устава за Наказанията шесть мѣсеченъ срокъ.* Но най главното е, че подсждимия е възбуждалъ въпроса за давностьта при слушание на дѣлото и въ двѣтѣ инстанции, а това го лишава отъ правото — да ся оплаква по този въпросъ прѣдъ Върховния Кассационенъ Сждъ. Слѣдователно, и второто оплаквание е неосновательно. 3-о) Чл. 108 отъ Устава за Наказанията гласи: „За заканвание на думи, че нѣкой ще убие нѣкого. или ще го запали, виновнятъ, който не е ималъ користна или друга прѣстжпническа цѣль, ся наказва; съ запиранне не повѣче отъ единъ мѣсецъ, или съ глоба не повѣче отъ сто франка“ и Соф. Окр. Сждъ го е приспособилъ въ дадений случай, слѣдъ като е констатиралъ въ въпросния си листь слѣдующето: „Никола Драмалиевъ, 33 годишенъ, житель Софийски, виновенъ ли е въ това, че на 22-й Мартъ 1884 год. ся е заканвалъ на думи, че ще убие брата си Георгя Драмалиевъ отъ сжщия градъ, или же не?“ — „Да, виновенъ“. Отъ горѣизложеното става явно, че Соф. Окр. Сждъ е приспособилъ въ дадений случай 108 чл. отъ Устава за Наказанията, *само когато е констатиралъ, че простжпката на подсждимия дѣйствително съдържа предвиденитѣ въ този членъ признаци.* Слѣдователно и третето оплакване е неосновательно.

На основание горѣизложеннитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Н. С. Драмалиевъ срѣщу присждата на Соф. Окр. Сждъ отъ 28 Май 1885 год Н-о 115, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сждопроизводство, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 215

г. София, 21-й Юний 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I й, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на десетий Юний хиляда осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присжтствието на Прокурора Гавриилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновича, углавно дѣло Н о 204 по описътъ, на Савва Пунчевъ, отъ село Върбовчецъ и Божинъ Живковъ, отъ село Средогривъ, Бѣлоградчишска Околия, осждени по на една година затворъ за откраднование нощно време изъ кжщата на Иванъ Георгиевъ едно санджче съ пари и други разни вѣщи.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокуроский Надворъ при Видинския Окржженъ Сждъ съ обвинителния си актъ отъ 19 Юлий 1884 год. е предалъ на сждъ, безъ участието на сждебни засѣдатели, Савва Пунчевъ и Божина Живковъ по обвинението имъ въ кражба — престжпление, предвидено чл. 222 п. 1 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Видинския Окржженъ Сждъ разгѣлдалъ дѣлото и слѣдъ като призналъ подсждимитѣ: Савва Пунчовъ и Божина Живковъ за виновни въ това, че на 26 Февруарий 1882 год. сж влѣзли нощно врѣме въ домътъ на Ивана Георгиевъ, отъ дѣто откраднали едно съндъче съ пари и вещи на стойность 2690 гроша съ присждата си отъ 29 Януарий 1885 год. Н-о 4, на основание чл. 222 п. 1 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, осждилъ ги по на една година тъмниченъ затворъ. По въззивната жалба на подсждимтѣ, дѣлото ся разглѣдало и отъ Софийский Аппелативенъ Сждъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото му въпроси: 1-о) „Виновенъ ли е подсждимия Савва Пунчевъ въ това, че на 26 срѣщу 27 Февруарий 1882 год. прѣзъ нощьта, на едно съ Божилъ Живкива и съ помощьта на Илия Сжбковъ сж откраднали изъ кжщата на покойния Иванъ Георгиева едно

сѫндъче съ пари и други цѣнни вещи отъ 2690 гр. и тевтери, документи и вересий." — „Да." — 2-о) „Виновенъ ли е подсѫдимия Божилъ Живковъ въ съучастие и извършвание на горѣупоменѫтата кражба ?" — „Да" — съ присѫдата си отъ 26 Юлий 1885 год. Н о 111, на основание чл. 222 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, подтвърдилъ присѫдата на Видинский Окрѫжний Сѫдъ. Срѣщу тая присѫда на Софийский Аппелативенъ Сѫдъ, подсѫдимитѣ подаватъ въ Върховний Кассационенъ Сѫдъ кассационна жалба, едва на *22 Февруарий 1886 год.* Прѣди да ся доложи кассационната жалба по сѫществото ѝ, отъ доклада ся възбуди въпроса по просрочванието ѝ т. е. че кассационната жалба на подсѫдимитѣ е подадена почти цѣла година слѣдъ истичанието на срока за подаванието ѝ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, безъ да влиза въ разрѣшенина кассационната жалба по сѫществото ѝ, взе въ съображение: Втората статия отъ Закона за Сроковетѣ, утвърденъ на 18 Декемврий 1880 год., въ втората си алинея гласи: „а жалби и протестъ срѣщу окончателнитѣ присѫди по углавни дѣла ся подаватъ въ двѣ недѣленъ срокъ отъ деньтъ на дѣйствителното съобщение прѣписъ отъ присѫдата на подсѫдимия." Отъ производството на дѣлото, а именно: а) отъ расписскитѣ на подсѫдимитѣ отъ 25 Октомврий 1885 год., и б.) опредѣлението на Софийский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 15 Мартъ 1886 год. (л. л. 30, 31 и 36/II) ся удостовѣрява, че подсѫдимитѣ сѫ получили прѣписъ отъ окончателната присѫда на Софийский Аппел. Сѫдъ *още на 25 Октомврий 1885 год., и че не имъ е възстановенъ срокъ за обжалованието на присѫдата*, а ся подали кассационната си жалба срѣщу помѣнѫтата присѫда на Аппелативния Сѫдъ едва на *22 Февруарий 1886 год.* Отъ горѣизложенното става явно, че подсѫдимитѣ сѫ подали кассационната си жалба много по-кѫсно отъ предвидения въ втората статия отъ Закона за Сроковетѣ срокъ. Слѣдователно, кассационната жалба на подсѫдимитѣ отъ 22 Февруарий 1886 год., подадена срѣщу присѫдата на Софийский Аппелативний Сѫдъ отъ 26 Юлий 1885 год. Н о 111, е *просрочена.*

На основание горѣизложеннитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА:

Кассационната жалба на Савва Пунчевъ и Божина Живкова срѣщу присждата на Софийский Апелативенъ Сждъ отъ 26 Юлий 1885 год. Н-о 111, съ силата на чл. 2 отъ Закона за Сроковетѣ на кассационнитѣ жалби, подтвърденъ на 18 Декемврий 1880 год., като просрочена, да ся остави безъ разглѣждание.

РѢШЕНИЕ № 216

Г. София, 21-й Юний 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I-й, Върховоий Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на десетий Юний хилядя осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присжтствието на И. Д. Помощ. Прокурора: Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членьтъ Зографски углавно дѣло Н-о 205 по описьтъ, на Георги Данаиловъ, изъ г. Свищовъ, осжденъ на глоба 73 лева и 52 ст. за не унищожаванне по надлѣженъ редъ гербовата марка на една полица.

Странитѣ не присжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Свищонский Мировий Сждия съ присждата си отъ 23 Октомврий 1885 г., връзъ основание чл. чл. 27, 28, 30 буква *в* и 32 отъ Закона за Гербовския Сборъ—осждилъ Георгя Данаиловъ да плати въ полза на Хазната глоба 73 $52/_{100}$ лева за дѣто не е унищожилъ по надлѣженъ редъ гербовата марка на една полица. По въззивна жалба на Георгия Данаиловъ, това дѣло било разглѣдано и отъ Свищоский Окр. Сждъ, който като призралъ подсждимия за виновенъ въ това, че е представилъ на Свищовский Нотариусъ полица, облепена съ гербова марка, но не погасена съобразно чл. 30 отъ Закона за Гербовия Сборъ — съ присждата си отъ 16-й Януарий 1886 год. Н-о 150, подтвърдилъ на пълно присждата на Мировий Сждия. Срѣщу тази присжда, подсждимия подава въ Върховний Сждъ кассационна жалба, въ която ся оплаква, че Свищовский Окр. Сждъ неправилно е истълкувалъ чл. чл 27, 28 и 30 буква *в* отъ Закона за Гербовия Сборъ.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на И. Д. Помощ. Прокурора, взе въ съображение: Споредъ буквалния смисъль на на чл. 27 отъ Закона за Гербовия Сборъ, ясно се види, че за виновни трѣбва да ся считатъ онѣзи лица, които представляватъ въ извѣстни учрѣждения документи, не облѣпени съ слѣдуемитѣ гербови марки, или облепени съ марки които не сѫ унищожени съгласно съ буква *в* на чл. 30 отъ сѫщий законъ; а пъкъ Окрѫжния Сѫдъ е призналъ, че въпросната полица е представена отъ *Георги Данаиловъ и че той е виновенъ въ дадения случай*. Отъ изложеното става явно, че Окрѫжния Сѫдъ съвършенно правилно е осѫдилъ въ дадения случай Георгия Данаиловъ да плати като наказание надлѣжната глоба. Слѣдователно, оплакванието е неосновательно.

Водимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Георгия Данаиловъ срѣщу присѫдата на Свищовский Окр. Сѫдъ отъ 16 Януарий 1886 год. № 150, съ силата на чл 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 217

г. София, 21-й Юний 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князъ Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на десетий Юний хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Ненoвичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присѫтствието на И. Д Помощ.-Прокурора: Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски углавно дѣло Н о 206, по описьтъ на Сюлейманъ Мехмедовъ Тахчиевъ, Исмаилъ Мустафовъ и Еминъ Х. Сюлеймановъ, изъ с. Епинджикъ, Силистренско Окрѫжие, оправдани по сѫдъ по обвинението имъ въ самоуправство.

Странитѣ не присѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Куртъ Бунарский Мировий Сѫдия съ присѫдата си отъ 3-й Декемврий 1884 г. като призналъ за виновенъ Сюлеймана Тахчиевъ, Исмаилъ Мустафовъ и Еминъ Сюлеймановъ въ това, че сѫ истъргали дерека и коловетѣ отъ новопостроеваемия дюкянъ отъ братия Жеко и Георги Генови—осѫдилъ ги на едномѣсячно запиранпе и да заплатятъ всичкитѣ по дѣлото разноски. По въззивна жалба на подсѫдимитѣ, това дѣло било разглѣдано и отъ Силистрен. Окр. Сѫдъ, който съ присѫдата си отъ 16 Май 1885 год. Н-о 35, като призналъ подсѫдимитѣ за невиновни въ приписваемото имъ престѫпление — освободилъ ги отъ всякаква по това дѣло углавна отговорность. Срѣщу тази присѫда, потърпѣвшитѣ братия Жеко и Георги Генови подаватъ въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба въ която ся оплакватъ: 1-о) Че Силистрен. Окр. Сѫдъ е нарушилъ чл. 57 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото е допустналъ по това дѣло свидѣтели, когато подсѫдимитѣ сами си признали вината и 2-о) Че по това дѣло е нарушенъ чл. 58 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото свидѣтелитѣ били привикани да доказватъ гражданския искъ а не за доказване на престѫплението, а пъкъ Сѫдътъ е зелъ тѣхнитѣ показания въ внимание и е издалъ оправдателна присѫда.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на И. Д. Помощ-Прокурора, взе въ съображение: 1-о) Отъ производството на дѣлото не ся вижда, щото подсѫдимитѣ да сѫ се самопризнали предъ Сѫдътъ въ отдаваемото имъ престѫпление — напротивъ, тѣ като недоволни отъ присѫдата на Мировий Сѫдия, съ която сѫ били осѫдени, сѫ ѭ обтѫжили предъ Окр. Сѫдъ и както въ въззивната си жалба, така и на сѫдебното дирение предъ Сѫда сѫ доказвали своята невинность въ отдаваемото имъ престѫпление. Освѣнъ това, ако даже и да е имало самопризнание, то и въ такъвъ случай правото да ся викатъ и распитатъ свидѣтелитѣ по дѣлото, напълно принадлѣжи на Сѫдътъ. По най-главното, съ распитването на свидѣтелитѣ, Сѫдътъ освѣтлява обстоятелствата на дѣлото, а никакъ не парализира въ какво-годѣ правдинитѣ на потърпѣвшитѣ и въобще на странитѣ. Заради това, оплакването на кассаторитѣ, братия Жеко и Георги Генови, по този въпросъ си.

нѣма мѣстото и е неоснователно. 2-о) Въ въззивната жалба на подсждимитѣ, подадена отъ защитника имъ Янко Георгиевъ между другото е казано: „Заведеното углавно „дѣло противъ моитѣ довѣрители е неправилно и която „неправилность ще докажа въ деньтъ на засѣданието чрѣзъ „свидѣтелитѣ: Ибишъ-Оглу Али, Молла Ахмедъ Юсуфовъ „и Татаръ Ахмедъ.“ Отъ горѣизложенното става явно, че свидѣтелитѣ посочени отъ подсждимитѣ, не ся викатъ отъ тѣхъ за да доказватъ нѣкакъвъ си граждански искъ, а да докажатъ, че това дѣло е неправилно заведено срѣщу тѣхъ. Освѣнъ това, чл. 58 отъ Углавното Сждопроизводство по съдьржанието си въ нищо не отговаря на оплакванието на кассаторитѣ, тъй като той говори съвсѣмъ за друго нѣщо. Независимо отъ туй, въпроса—да ли е ималъ основания да издаде Сждътъ оправдателна присжда, като въпросъ по сжщество на дѣлото, непринадлежи на контроль отъ страна на Върховний Кассационенъ Сждъ, съ силата на 5-й членъ отъ Сждоустройството. Слѣдователно, и второто оплакване на кассаторитѣ е неоснователно.

Ржководимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на братия Жеко и Георги Генови срѣщу присждата на Силистренский Окр. Сждъ отъ 16 Май 1885 год. Н-о 35, съ силата на чл. 137, отъ Углавното Сждопроизводство, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 218

Г. София, 28 ий Юний 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на тринадесеть Юний хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присжтствието на И. Д. Помощ.-Прокурора: Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло № 207, по описътъ на Хаджи Никола Х. Стояновъ,

Иванъ Х. Никола Бобевский, Станьо Байчовъ и Никола Х. Иончовъ, отъ г. София, осѫдени да разградѭтъ заградeното отъ тѣхъ една часть мѣсто, на Александровска Площадь, находяще ся въ владѣние на Софийското Градско Общ. Управление.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Градското Общ. Управление въ София съ писмото си отъ 30-й Октомврий 1884 год. № 4090, възбудило углавно преслѣдвание срѣщу Софийскитѣ жители: Стане Байчевъ, Иванъ Бобевски, Никола Стояновъ и Никола Иончевъ по обвинението имъ въ самоуправство а именно въ това, че тѣ самоволно и въпреки распорѣжданията на полицията насилно сѫ обградили една часть дълго мѣсто на Александровска Площадъ предъ Двореца, находяще ся въ владѣние на Софийското Общинско Управление. Софийский Град. Мир. Сѫдия, съ присѫдата си отъ 27-й Ноемврий 1884 год. № 1072, оправдалъ по Сѫдъ означенитѣ подсѫдими. По въззивна жалба на Град. Общин. Управление, дѣлото се разглѣдало отъ Соф. Окр. Сѫдъ, който, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1) „Иванъ Н. Бобевский ж. Софийский виновенъ ли е въ това, че на 31 Юлий 1884 год. заедно съ Х. Никола Х. Стояновъ, Н. Х. Иончевъ и Ст. Байчевъ произволно сѫ заградили едно праздно мѣсто на Александровската Площадъ, находяще се въ владѣние на Соф. Град. Общ. Управление и за което, вслѣдствие отказвание да испълнятъ запрѣщението на полицейската власть, били предадени и осѫдени отъ Соф. Град. Мир. Сѫдия?“ — „Да, виновенъ, но не подлѣжи на наказание, понеже е билъ вече осѫденъ за единъ отъ съвокупнитѣ простѫпки, съгласно ст. 14 отъ Устава за Наказанията отъ Мировитѣ Сѫдии.“ 2) „Х. Никола Х. Стояновъ жит. Софийски виновенъ ли е въ сѫщото горѣизложенно престѫпно дѣяние?“ — „Да, виновенъ, но не подлѣжи на наказание по сѫщитѣ горѣизложенни основания.“ 3) Никола Х. Иончовъ виновенъ ли е въ сѫщото престѫпно дѣяние?“ — „Да, виновенъ, но не подлѣжи на наказание тоже по сѫщитѣ основания.“ 4) „Станьо Байчовъ, ж. Софийски, виновенъ ли е тоже въ сѫщото дѣяние?“ — „Не, невиновенъ“ — съ присѫдата си отъ 23 й Май 1885 год. № 104, отмѣнилъ присѫдата на Мир. Сѫ-

дия и отблъсналъ гражданския искъ на Град. Общ У-правление като осждилъ Иванъ Х. Н. Бобевски, Х. Никола Х. Стояновъ, Никола Х Йончовъ и Станю Байчовъ да разградятъ заграденото отъ тѣхъ мѣсто на Александровската Площадъ, находяще се въ владѣние на Общинското Град. Управление. Срѣщу присждата на Окр. Сждъ, подсждимитѣ подаватъ кассационна жалба, въ която излагатъ, че по това дѣло е нарушена ст. 535 отъ Врем. Сжд. Правила, защото тѣ подсждимитѣ, веднжжъ вече били осждени по сжщето дѣяние съ една присжда влѣзла въ законна сила и слѣдователно не е имало законно основание да ся обвиняватъ за сжщето дѣяние въ самоуправство.

Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на И. Д. Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 535 ст. Врѣм. Сждебни Правила гласи: „Оправданий съ едно рѣшение на подлежащий сждъ, което е влѣзло въ законна сила, неможе повторно да се туря подъ дирение и сждъ за истото престжпление, ако и да сж се открили нови обстоятелства за изобличението му.“ Подъ думитѣ *истото престжпление* трѣба да се разумѣва не само престжплението, което е било изслѣдвано и по което именно е издадена присжда, но и *дѣянието въобще*, произшествието, което е дало поводъ за възбуждание на углавно преслѣдвание. Напр. когато извѣстно произшествие е дало поводъ за да се възбуди углавно преслѣдвание за една извършена *проста* кражба и когато привлеченитѣ по туй престжпление лица се оправдаятъ по сждъ, то макаръ отпослѣ и да се откриятъ обстоятелства, спорѣдъ които сжщата кражба се констатира като *квалифицирана,* пакъ сжщитѣ лица немогжтъ повторно да се теглатъ отново подъ углавна отговорность за квалифицирана кражба, съ други думи, издадената спрямо тѣхъ *оправдателна* присжда е законна гаранция, законна причина за да се не теглятъ тѣ, сжщитѣ лица, подъ углавна отговорность за сжщото дѣяние. Сжщо е общо-припознато, че и *обвинителна* влѣзла въ законна сила присжда е законно препятствие за да се възбужда повторно углавно преслѣдвание срѣщу сжщитѣ лица и за сжщото дѣяние, макаръ отпослѣ и да се откриятъ нови обстоятелства, които уголѣмяватъ виновностьта имъ. Присужденый вошедшимъ въ законную силу приговоромъ къ

наказанію или взисканію не можетъ быть вновь судимъ потому же дѣлу, хотя бы въ послѣдствій были обнаружены обстоятельства, увеличивающія его вину, 22 ст. отъ Русссото Углавно Сждопроизводство. Въ дѣлото се намира присжда на Софийский Град. Мировий Сждия, отъ 26-ий Септемврий 1884 год. № 887, отъ която се види, че тѣ сжщитѣ лица Ив. Бобевски, Х. Н. Стояновъ, Н. Х. Иончовъ и Станьо Байчевъ сж осждени за непокорство на полицейскитѣ распорѣждания, възъ основание 26 членъ отъ Устава за Наказанията: Никола Иончовъ, Ив. Бобевски и Николай Стояновъ да заплатятъ по десеть лева глоба, а Стане Байчевъ е признатъ споредъ сжщата присжда за невиновенъ въ отдаваемото му престжпление. Окр. Сждъ е призналъ, че и двѣтѣ обвинения сж базирани възъ *едно и сжщо произшествие*, което е станало на 31 Юлий 1884 г., като е исказалъ въ съображението си: „Че наложеното отъ Мир. Сждия наказание на обвиняемитѣ (освѣнъ Ст. Байчова) за неисполнение, въ врѣме на извършвание самоуправството си, распорѣжданията на полицейскитѣ власти, може да се отнесе и възъ самото самоуправство, като двѣ простжпки, извършени въ единъ и сжщия моментъ и при едни и сжщи обстоятелства.“ Възъ основание на горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сждъ признава, че не е имало законно основание да се възбужда повторно углавно преслѣдвание срѣщу Иванъ Бобевски, Никола Иончовъ, Х. Никола Стояновъ и Станю Байчовъ по обвинението имъ въ самоуправство, възбудено отъ Соф. Градско Общ. Управление съ писмото му отъ 30 Октомвр. 1884 г. Н-о 4090. Слѣдователно, оплакванието е основателно, и допустнатото нарушение е едно отъ сжщественнитѣ процессуални нарушения, тъй като то парализира единъ отъ общеприетитѣ въ Углавното Сждопроизводство принципи.

Водимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присждата на Соф. Окр. Сждъ отъ 23 Май 1885 г. Н-о 218, а така сжщо и производствата, както на Мировий Сждия, така и на Окржжния Сждъ по обвинението на Х. Никола Х. Стояновъ, Иванъ Х. Никола Бобевски, Станя Байчевъ и Никола Х. Иончовъ въ самоуправство, съ силата на чл. 137 п. 2 отъ Углавното Сждопроизводство, да ся уничтожатъ.

РѢШЕНИЕ № 219

гр. София, 28-й Юний 1886 година.

Углавно дѣло № 208 по описътъ, на Ахмедъ Мустафовъ Карамаиоглу, изъ г. Шуменъ, осжденъ да заплати глоба 40 лева за нанясяние обида съ думи на полицейский жандармъ Захараки Андоновъ.

Кассационната жалба на Ахмедъ Мустафовъ Караманоoглу оставена безъ разглѣждание по силата на чл. 5 отъ Закона за Сждоустройството (глѣдай мотивитѣ на рѣшенията подъ № № 3 и 10).

РѢЩЕНИЕ № 220

гр. София, 28-й Юний 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на тринадесеть Юний хилядо и осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ Патьо Г. Крайовский и въ присжтствието на И. Д. Помощ. Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновича углавно дѣло № 209 по описътъ на Агопъ Артиновъ, отъ г. Руссе, осжденъ да заплати глоба на Хазната двѣсте и двадесеть лева за продаванне тютюнъ на дребно безъ патентъ.

Странитѣ не присжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: По предложението на Прокурорския Надзоръ при Руссенский Окржженъ Сждъ, ся възбудило предъ Руссенский Градский Мировий Сждия углавно преслѣдвание срѣщу Агопъ Артиновъ по обвинението му въ нарушение Табачния Уставъ. Руссенский Градский Мировий Сждия, разглѣдалъ дѣлото и вслѣдствие не явяванието на частния обвинитель съ опредѣлението си отъ 22 Октомврий 1884 год. на основание чл. 102 отъ Углавното Сждопроизводство прекратилъ разглѣжданието на

дѣлото. По възвивната жалба на частния обвинитель, Окрѫжното Управление, това опредѣление на Мировия Сѫдия ся разглѣдало отъ Руссенский Окрѫженъ Сѫдъ, който съ опредѣлението си отъ 11 Априлий 1885 год. отмѣнилъ опредѣлението на Мировий Сѫдия и му предписалъ да разглѣда дѣлото по сѫществото му. Руссенский Град. Мир. Сѫдия разглѣдалъ дѣлото и съ присѫдата си отъ 10 Май 1885 год. слѣдъ като призналъ Агопъ Артиновъ за виновенъ въ продавание тютюнъ безъ патентъ на основание чл. 7 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания, осѫдилъ го да заплати за въ полза на Хазната двѣсте и двадесятъ лева глоба. По възвивната жалба на подсѫдимий Агопъ Артиновъ. това дѣло е било разглѣдано и отъ Руссен. Окр. Сѫдъ, който съ присѫдата си отъ 23 Октомвр. 1885 год. № 167 потвърдилъ напълно присѫдата на Руссен. Град. Мир. Сѫдия. Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, подсѫдимия ся оплаква: 1) че това дѣло по родътъ си е подсѫдно на Окрѫжнитѣ Сѫдилища, а не на Мировитѣ 2) че Руссенский Окрѫженъ Сѫдъ неправилно е отмѣнилъ опредѣлението на Мировий Сѫдия и далъ ходъ на прекратеното веднѫжъ дѣло; 3) че сѫ нарушени чл. чл. 87 и 129 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото не имъ било предложено помирявание; и 4) че е нарушилъ чл. 121 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото сѫдътъ веднѫжъ билъ постановилъ да вика странитѣ, а сетнѣ самъ отмѣнилъ опрѣделението си разглѣдалъ дѣлото въ отсѫтствието имъ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Помощ. Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1) Спорѣдъ както е разяснено вече отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, подсѫдностьта на дѣлата ся опредѣлява отъ сѫществующитѣ при възбуждането имъ обстоятелства и признаци. Въ дадения случай, както отъ заявлението на Окрѫжното Управление, тъй и отъ предложението на Прокурорския Надзоръ ся вижда, че възбуденото срѣщу подсѫдимия углавно дѣло ся наказва съ парична глоба *по малко отъ триста лева*. Слѣдователно, по родътъ си, дѣлото не е изято отъ вѣдомството на Мировитѣ Сѫдии, тъй като, спорѣдъ 1-й чл. заб. 2 отъ Углавното Сѫдопроизводство, подъ тѣхното вѣдомство подлѣжѫтъ простѫпки, които водѫтъ за себе си даже и по

голѣмо наказание 300 л. пар. глоба. Заради това, оплакването на подсѫдимия по този въпросъ е неоснователно. 2) Отъ производството на дѣлото (л. 10) дѣйствително ся вижда, че Руссенский Градский Миравий Сѫдия съ опредѣлението си отъ 22 Октомврий 1884 г. е прекратилъ дѣлото, вслѣдствие не явяванието на частния обвинитель, Окрѫжното Управление, нъ сѫщо тъй отъ дѣлото (л. $15/_1$) ся вижда, че това опредѣление на Мировия Сѫдия е било обжаловано своеврѣменно предъ Окрѫжний Сѫдъ и отмѣнено отъ послѣдния, което обстоятелство ни най малко не прѣвишава компетентностьта му. Слѣдователно, оплакването на подсѫдимия по този въпросъ е тоже неоснователно; 3) Нееднократно е разяснявано отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, че дѣлата касающи ся до нарушението фискалнитѣ права на държавата никакъ несъвпадътъ въ категорията на подлѣжащитѣ на прекращение чрезъ помиряване. Заради това и сѫдилищата, които сѫ разглѣдвали това дѣло, като не сѫ предложили на странитѣ помиряване, ни най малко не сѫ нарушили чл. чл. 87 и 129 отъ Углавното Сѫдопроизводство. Слѣдоватлно оплкванието на подсѫдимия и по този въпросъ е неоснователно. 4) Споредъ както е разяснено вече отъ Върховний Кассациънепъ Сѫдъ, въпроса за призоваванието на странитѣ въ вторитѣ инстанции зависи отъ усмотрѣнието на самитѣ сѫдилища по сѫщество, тѣ го разрѣшавѫтъ окончателно и като въпросъ по сѫществото на дѣлото, не подлѣжи на контроль отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ. Освѣнъ това, въ дадения случай, подсѫдимия е билъ призованъ въ втората инстанция и като не ся явилъ, сѫдътъ предъ видъ, на не указванието отъ страната му извинителни причини за не явяванието му постановилъ, да ся глѣда дѣлото въ отсѫтвието му. Слѣдователно, и четвъртото оплакване на подсѫдимия е неосновательно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Агопъ Артиновъ срѣщу присѫдата на Руссенский Окрѫженъ Сѫдъ отъ 23 Октомврий 1885 год. Н-о 167, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 221

гр. София, 28ий Юний 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на тринадесетий Юний хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присжтствието на И. Д. Помощ.-Прокурора: Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски углавно дѣло № 210, по описътъ на Панко П. Георгиевъ и Димитръ Ивановъ, отъ г. Варна, оправдани по Сждъ по обвинението имъ въ извършвание на икономическа продажба и покупка на стоки съ цѣль да пренесжтъ вреда на Кирковъ, кредиторъ на Панко.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурора при Силистренския Окржженъ Сждъ, съ обвинителенъ актъ отъ 24-й Февруарий 1884 год. предалъ на Сждъ, безъ участие на сждебни засѣдатели, Банка П. Георгиевъ и Димитръ Ивановъ по обвинението имъ въ извършвание икономическа продажба и покупка на стока съ цѣль да пренесжтъ вреда на Панковия кредиторъ Стефана Х. Киркова — престжпление, предвидено въ чл. 233, отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Силистренския Окр. Сждъ, като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като призналъ подсждимитѣ за невиновни въ приписиваемото имъ престжпление — съ присждата си отъ 28-й Декемврий 1884 год. № 75, оправдалъ подсждимитѣ отъ всякаква углавна отговорность по това дѣло. По възвивна жалба на Стефана Х. Кирковъ, това дѣло било разглѣдано и отъ Руссенский Аппелативенъ Сждъ, който като призналъ подсждимитѣ за невиновни въ отдаваемото имъ престжпление — съ присждата си отъ 14-й Октомврий 1885 год. № 277, връзъ основание ст. ст. 811 и 815 п. 1 отъ Врѣменнитѣ Сждебни Правила, подтвърдилъ напълно присждата на Окр. Сждъ. Срѣщу тази присжда, Стефанъ Х. Кирковъ подава въ Върховний Сждъ кассационна жалба, въ която ся оплаква:

1-о) Че по това дѣло е нарушена ст. 873 отъ Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила, защото Сѫдътъ разглѣдалъ дѣлото безъ призование на странитѣ; 2-о) Че по това дѣлю неправилно е билъ приспособенъ чл. 230 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на И. Д. Помощ.-Прокурора, взе въ съображение: 1-о) Привикванието на странитѣ въ Аппелативний Сѫдъ по углавни дѣла, спорѣдъ буквалния смисаль на ст. 873 отъ Врѣм. Сѫдебни Правила, принадлѣжи напълно на Аппелативний Сѫдъ, съ други думи, отъ усмотрѣнието на Аппелативний Сѫдъ зависи, да ли трѣба да ся викатъ странитѣ или не, даже удовлетворението молбитѣ на странитѣ въ това отношение, сѫщо напълно зависи отъ усмотрѣнието на Аппелативний Сѫдъ, който е въ правото си да удовлетвори молбата или да я отхвьрли. Отъ дѣлото ся вижда, че Аппелативний Сѫдъ е постановилъ дѣлото да ся разглѣда по 873 ст. безъ да ся привикватъ странитѣ. Слѣдователно, първото оплакване на кассатора е неоснователно; 2-о) Отъ потѫжената присѫда на Аппелативний Сѫдъ ся вижда, че подсѫдимия Панко Георгиевъ е признатъ за невиновенъ въ отдаваемото му престѫпление, вслѣдствие на което е и оправданъ по Сѫдъ по това му обвинение. Отъ тукъ само по себе ся разбира, че щомъ единъ пѫть подсѫдимия е оправданъ по Сѫдъ, то и дума не може да бѫде за неправилното приспособление къмъ дѣянието му на чл. 230 отъ Отоманский Наказат. Законъ и въобще на всичкитѣ други закони, тъй като въ дадения случай има *оправдателна* присѫда. Слѣдователно, и второто оплакване на кассатора е неоснователно.

Рѫководимъ отъ горнитѣ съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Стефанъ Х. Кирковъ срѣщу присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 14 Октомврий 1885 година № 277 съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ №. 222

гр. София, 28-ий Юний 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на тринадесетий Юний хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присѫтствието на И. Д. Помощ.-Прокурора: Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски углавно дѣло №. 211, по описътъ на Петра Шоповъ отъ с. Друганъ. Радомирска Околия, осѫденъ на три мѣсеца запирание за нанасяние побой на Магда Филипова, изъ сѫщото село.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Радомирский Мировий Сѫдия съ присѫдата си отъ 12-й Юний 1884 год. №. 27, връзъ основание чл. 110 отъ Устава за Наказанията, осѫдилъ Петра Шоповъ на три мѣсечно запирание за нанасяние побой на Магда Филипова. По въззивна жалба на подсѫдимия, това дѣло било разглѣдано и отъ Кюстендилския Окрѫженъ Сѫдъ, който като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ нанасяние побой на Магда Филипова, съ присѫдата си отъ 5-й Септемврий 1885 година Н-о 84, подтвърдилъ напълно присѫдата на Мировий Сѫдия. Срѣщу тази присѫда, подсѫдимия подава въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба, къмъ която като прилага едно удостовѣрение отъ селската имъ община, за че сѫ ся помирили съ пострадавшата Магда Филипова—моли да ся прекрати дѣлото.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на И. Д. Помощ.-Прокурора, взе въ съображение: Въпросното престѫпление, въ което Петръ Шоповъ е признатъ за виновенъ, е *частно* престѫпление, дѣлото по което, спорѣдъ 16—18 и 110 чл. отъ Устава за Наказанията, подлѣжи на прекратяване, чрезъ помиряване.

Водимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Дѣлото на основание чл. 16-й отъ Устава за Наказанията, да ся прекрати.

РѢШЕНИЕ №. 223

Г. София, 28-й Юний 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Съдъ, Углавното Отдѣление, на седемнадесятий Юний, хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито съдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присътствиети на И. Д. Помощ.-Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Председѣдателя Углавно Дѣло №. 213, по описътъ на Тача Желѣзковъ, изъ село Алфатаръ (Силистренско), осъденъ на шесть мѣсеци затворъ, за лъжливо заклѣвание.

Странитѣ неприсътствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото съ: Прокурорский Надзоръ при Силистренский Окр Съдъ съ предложението си отъ 1-й Марта 1884 год. №. 147, възбужда углавно преслѣдвапие противъ Тача Желѣзковъ, по обвинението му въ лъжовно заклѣвание по едно гражданско дѣло (безъ обаче да състави съгласно съ чл. 15 отъ Допълн. къмъ Врѣм. Съд. Правила надлѣжния за туй обвинителенъ актъ). Окръжний Съдъ, слѣдъ като призналъ подсъдимия Тончо Желѣзковъ за виновенъ въ това, че въ деньтъ на 17-ий Февруарий м. г., когато Мировий Сѫдия разглѣдалъ Граждански процесъ на Владимиръ Хр. Шиковъ, настойника на сирачетата на покойния Минчо Гешевъ за искъ 1056 гроша по записъ и му било предложено клѣтва, за тѣзъ пари, той (Т. Желѣзковъ) се заклѣлъ лъжовно—съ присъдата си отъ 14 Февруарий 1885 год. №. 2, възъ основание на чл. 211 отъ Отоман. Наказ. Зконъ, осъдилъ го на шесть мѣсеченъ затворъ. По въззивна жалба на подсъдимия, дѣлото ся е разглѣдало отъ Руссенский Аппелат. Съдъ, който слѣдъ като призналъ подсъдимия Тача Желѣзковъ за виновенъ въ това, че на 17 Февр. 1884 год. когато Силистренский Мировий Сѫдия разглѣдалъ заведений противъ непо искъ отъ Владимиръ Хр. Шиковъ, настойникъ на сирачетата на покойния Минчо Гешовъ, за сумма отъ 1055 гр. по записъ и му била предложена клѣт-

ва за тѣзи пари, той,—Тачо Желѣзковъ, се заклѣлъ лѫжовно, че не ги длъжи—съ присѫдата си отъ 24 Януар. 1886 год. № 1, потвърдилъ напълно присѫдата на Окр. Сѫдъ. Срѣщу присѫдата на Аппел. Сѫдъ, подсѫдимия подава кассационна жалба, въ която излага, че Сѫдилищата сѫ взѣли въ внимание показанията на свидѣтелитѣ: Проданъ Ивановъ, Станю Гинчевъ и Мария Гешова, защото Ивановъ е сестринъ синъ на Гражданския истецъ, покойния Минчо Гешовъ, Гинчовъ е слуга на истецътъ, а Мария Гешова е жена на истецътъ Минчо Гешовъ.

За разрѣшение на това дѣло, Върховникъ Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на И. Д. Пом.-Прокурора, взъ въ съображение: Отъ сѫдебния протоколъ на Окр. Сѫдъ ся види, че горѣпомѣнатитѣ лица Проданъ Ивановъ, Станю Гинчовъ и Мария Гешова сѫ били призовани за да ся распитатъ въ качество на свидѣтели, но съ постановлението на Сѫда, изложено въ сѫдебния протоколъ, опредѣлено: „тѣзи лица да ся не распитватъ въ качество на свидѣтели.“ Отъ друга страна, въ присѫдата на Аппелат. Сѫдъ не става дума за показанията на тѣзи свидѣтели. Слѣдователно, Аппелативний Сѫдъ е издалъ присѫдата си, безъ да я базиралъ и възъ показанията на на тия свидѣтели. Отъ изложеното става явно, че оплакванието е неоснователно. Колкото до възбудения отъ И. Д. Помощ Прокурора въпросъ за неправилнитѣ дѣйствия на Прокурорский Надзоръ при Силистренский Окр. Сѫдъ, то Върх. Кассац. Сѫдъ отъ своя страна не може да не признае, че съгласно съ чл. 15 и 18 отъ Допълнението къмъ Врѣм. Сѫд. Правила, и окрѫжното опредѣление на Върховний Кассационенъ Сѫдъ отъ 22 Януарий 1885 год. (обнародвано въ „Държавний Вѣстникъ“ брой 27 1885 г.) —по всѣко едно углавно дѣло, предметътъ на което е публично престѫпление, безусловно е задължително да ся състави *обвинителенъ актъ*, който и служи за основание на Окр. Сѫдъ, за да ся даде на дѣлото далнейши ходъ.

Водимъ отъ изложенното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1) Касационната жалба на Тача Желѣзковъ срѣщу присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 24 Януарий 1886 год. Н-о 1, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховния Сѫдъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие. 2) За дѣйствията

на Прокурорский Надзоръ при Силистренския Окр. Сждъ да ся съобщи врьзъ основание на чл. 111 отъ Сждоустройството на Г-на Министра на Правосждието.

РѢШЕНИЕ № 224

Г. София, 28-й Юний 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Угалвното Отдѣление, на седемнадесять Юний хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председател: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присжтсвието на И. Д. Помощ. Прокурора: Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичъ Углавно Дѣло Н-о 214, по описътъ на Алиманъ Капитанъ Хюсеиновъ, изъ г. Руссе, осжденъ да заплати глоба на Хазната 175 лева 65 ст. за продавание 1/2 ока нарѣзанъ тютюнъ безъ бандеролъ.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурорский Надзоръ при Руссен. Окр. Сждъ съ обвинителенъ актъ отъ 29-ий Януарий 1885 год. е предалъ на Сждъ, безъ участието на Сждебни засѣдатели, Алиманъ Капитанъ Хюсеиновъ, по обвинението му въ нарушение Табачния Уставъ—престжпление, предвидено въ чл. 2, 7 и 9 отъ Накавателнитѣ Распореждания. Руссенский Окр. Сждъ разглѣдалъ дѣлото и слѣдъ като призналъ Алимана Капитанъ Хюсеиновъ за виновенъ въ това, че той на 21 Януарий 1885 год. е отишелъ въ дюкяна на Велика Бабаджановъ и му е занесълъ около половинъ ока тютюнъ безбандероленъ и нарязанъ, като му е предлагалъ да му го продаде—съ присждата си отъ 29 Май 1885 г. № 78, на основание чл. 2, 7 и 9 отъ Наказ. Распорежд. осждилъ го да зплати 175 лева и 65 ст. за акцизно, бандеролно и патентно право и 40 лири туски глоба. По въззивна жалба на подсждимия, дѣлото ся е разглѣдало и отъ Руссен. Аппелат. Сждъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото му въпроси:

1-о) „Виновенъ ли е подсждимия Алиманъ Капитанъ Хюсеиновъ изъ г. Руссе въ това, че прѣзъ 1885 год. а именно на 21 Януарий сжщата година е продавалъ половина ока тютюнъ необандерованъ и нарѣзанъ на Велика Бабаджановъ?“—„Да, виновенъ“.—2-о) „Доказва ли ся, че намѣрения у подсждиимия тютюнъ е билъ нарѣзанъ вънъ итъ фабриката съ специаленъ за това инструментъ (хаванъ)?“—„Не, не ся доказва.“ 3-о) „Ако подсждимия е виновенъ въ престжплението, указано въ първия въпросъ, то подъ кой членъ отъ Наказателнитѣ Распорѣждания да ся подведе той и въ какъвъ размѣръ да ся накаже?“—„Подъ чл. 6 и 7 отъ Наказ. Риспорѣждания, като ся осжди да заплати: 1-о) 75 стотинки морурие; 2-о) 9 лева и 90 стот. бандеролно право, 15 лева патентово право и 10 пжти патентно право—всичо лева 175 и 65 стот., а въ случай несжстоятелность да издържи 40 дневенъ затворъ“. —съ присждата си отъ 8 Февруарий 1886 год. Н-о 27, на основание чл. 6 и 7 отъ Наказ. Распорeждания, опредѣлилъ: „Присждата на Руссен. Окр. Сждъ, отъ 29 Май 1885 год. Н-о 78, издадена по това дѣло, да се видоизмѣни така: „Осжжда се подсждимия Алиманъ Капитанъ Хюсеиновъ, изъ г. Руссе, съгласно чл. чл. 6 и 7 отъ Нак. Распорежд., да заплати въ полза на Хазната 75 ст. морурие, 9 лева и 90 ст. бандеролно право, 15 лева патентово право и 10 пжти патентово право лева 150, а всичко лева 175 и 65 стот., за това, че е продавалъ $^1/_2$ ока тютюнъ необандерованъ и нарѣзанъ не Велика Бабаджановъ, а въ случай на несъстоятелность, да издържи 40 дневенъ тъмниченъ затворъ; останалата часть на присждата относително сждебнитѣ разноски се подтвърдява напълно.“ Въ подадената си срѣщу тая присжда кассационна жалба, подсждимий ся оплаква, че къмъ дѣянието му, спорѣдъ както е то констатирано отъ Сждътъ, неправилно сж приспособени чл. 6 и 7 отъ Наказат. Распорѣждания, приспособени по Табачния и Питейния Уставъ.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Спорѣдъ 6-й чл. отъ Наказат. Распорѣждания, наказватъ ся разносвачитѣ на суровъ, на листе тютюнъ, а спорѣдъ 7 членъ отъ сжщитѣ Наказателни Распорѣждания ся наказватъ онѣзи, които

продаватъ въ дюкянитѣ си и въ магазиитѣ си, или на разносъ съ ходение по селата и градищата тютюнъ безъ надлѣжния за това патентъ. Отъ выпросния листъ на Руссен. Аппелат. Сждъ ясно ся вижда, че не е констатирано ни едно отъ горѣказаннитѣ престжпления. Слѣдователно, оплакването на подсждимия е основателно.

На основание горѣизложеннитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Касационенъ сждъ, ОПРЕДѢЛЯВА: Присждата на Руссенский Апелативенъ Сждъ отъ 8 ий Февруарий 1886 год. Н-о 27, защото неправилно сж приспособени чл. чл. 6 и 7 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания, съ сплата на ст. 11 п. 1 отъ Учреждението на Върховнай Сждъ, да ся отмѣни, и дѣлото за ново разглѣждание само по въпроса опредѣлението на наказанието, спорѣдъ констатиранитѣ фактове да ся испроводи въ Руссенский Апелативенъ Сждъ.

РѢШЕНИЕ № 225

г. София 28 Юний 1886 година

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I й, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на седемнадесетий Юний хилядо и осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присжтствието на И. Д. Помощ. Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновича, Углавно дѣло № 215 по описътъ, на Ивана Момчиловъ отъ г. Русе, осжденъ на сто лева глоба за търгувание съ спиртни питиета безъ патентъ.

Странитѣ не присжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурорски Надворъ при Руссенски Окр. Сждъ съ прѣдложението си отъ 3 Ноемврий 1884 год. Н-о 812, е възбудилъ прѣдъ Руссен. Окр. Сждъ углавно прислѣдвание срѣщу Иванъ Момчиловъ по обвинението му въ нарушение Питейния Уставъ — прѣстжпление, прѣдвидено, въ чл. 12 отъ Наказателнитѣ Рас-

порѣждания. Руссенсия Окр. Сѫдъ разглѣдалъ дѣлото и слѣдъ като призналъ подсѫдимия за виновенъ, че е продавалъ питиета безъ патентъ—съ присѫдата си отъ 22 Мартъ 1885 год. Н-о 33, на основание чл. 12 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания, осѫдилъ го да заплати за въ полза на Хазнѫтѫ петь лири турски глоба. По възвивната жалба на подсѫдимия, дѣлото ся разглѣдало и отъ Руссенски Аппелативенъ Сѫдъ, който, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1-о) „Виновенъ ли е подсѫдимий Иванъ Момчиловъ, изъ г. Руссе, въ това, че на 20 Августь 1884 година е продавалъ въ своето питейно заведение разни питиета, безъ да е билъ снабденъ съ патентъ за второто полугодие?“ — „Да, виновенъ“ 2-о) „Ако подсѫдимий Иванъ Момчиловъ е виновенъ въ престъпното дѣяние, указано въ първий въпросъ, то подъ кой членъ отъ Наказателний Законъ да се подведе това негово дѣяние, и въ какъвъ размѣръ да му се наложи наказанието?“ — „Подъ чл. 65 отъ закона за бериитѣ върху питиетата, и да заплати сто лева глоба въ полза на Хазната, а въ случай на несъстоятелность да издържи 25 дневенъ тъмниченъ засворъ“ — съ присѫдата си. отъ 23 Октомврий 1885 год. № 288 опрѣдѣлилъ: „Присѫдата на Руссенский Окр. Сѫдь отъ 22 Мартъ 1885 год. подъ № 33, издадена по това дѣло, да се видоизмѣни така: „Осѫжда се подсѫдимий Иванъ Момчиловъ, на основание на чл. 65 отъ закона за бериитѣ върху питиетата, да заплати въ полза на Хазната сто (100) лева глоба, а въ случай на несъстоятелность, да издържи 25 дневенъ тъмниченъ затворъ; аппелациооата жалба на сѫщий да се остави безъ послѣдствие.“—Въ подадената срѣщу тая присѫда кассационна жалба подсѫдимия излага и говори само по сѫщество на дѣлото безъ да посочва на нѣкои нарушения и кассационни поводи.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Помощ. Прокуроа, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Кассатора Иванъ Момчиловъ въ кассационната си жалба, не посочва нито на единъ отъ кассационнитѣ поводи, показани въ 11 ст. отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, за да се отмѣни станѫлата присѫда, а излага обстоятелствата само по сѫществото на дѣлото; и 2-о) Върховний Кассационенъ Сѫдъ, спо-

рѣдъ чл. 5-й отъ Сѫдоустройството, не разглѣдва дѣлата по сѫществото, а наблюдава само за точното испълнение на законитѣ и за еднаквото имъ приспособление отъ всичкитѣ сѫдилища въ Княжеството. Заради туй, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Иванъ Момчиловъ срѣщу присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 23 Октомврий 1885 год. № 288, съ силата на чл. 5 отъ Сѫдоустройството, да ся остави безъ разглѣждание.

РѢШЕНИЕ № 226

Г. София, 28-ий Юний 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-й, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на седемнадесятий Юний хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присѫтствието на И. Д. Помощ. Прокурора: Т. Николовъ слуша доложеното отъ Членътъ Зографски углавно дѣло Н-о 216, по описътъ на Димитръ Мариновъ изъ с. Чалѫ-Махле, Варненско Окрѫжие, осѫденъ на единъ мѣсеченъ затворъ за нанисание побой на Добре Мирчевъ изъ с. Сакаръ-Тепе (Шуменско).

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Варненский Окр. Сѫдъ съ обвинителенъ актъ отъ 24-й Януарий 1885 год. предалъ на Сѫдъ Димитра Мариновъ и Iове Мирчевъ по обвинението имъ въ нанисание побой на циганина Добре Мирчевъ и въ неправилно зимание отъ сѫщия единъ наполеонъ за въ полза на училището—престѫпление, предвидено въ чл. чл. 106 и 179 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Варненский Окр. Сѫдъ, като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ това, че първий Димитръ Мариновъ въ качеството си на Общински Кметъ, а втория Иовчо Мирчевъ, въ качеството си на намѣстникъ на Общ. Кметъ на

6 Августъ 1884 год. въ селото Чалж-Махле, Ново-селска Околия, въ врѣме на испълнение служебнитѣ си обязанности сж нанесли побой на циганина Добре Мирчевъ и че освободенъ като далъ единъ наполеонъ — съ присждата си отъ 23 Априлъ 1885 год. Н о 44, вързъ основание на чл. 106 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, осждилъ подсждимитѣ Димитръ Мариновъ и Иовчо Мирчевъ по на четири мѣсеца затворъ. По въззивна жалба само на подсждимия Димитръ Мариновъ, това дѣло било разглѣдано и отъ Руссен. Аппелат. Сждъ, който като призналъ Димитра Мариновъ за виновенъ въ това че въ качеството си на Кметъ на 6 Августъ 1884 год. е нанеслъ побой на Добре Мирчевъ и го е глобилъ неправилно съ единъ наполеонъ за въ полза на училището — съ присждата си отъ 31 Януарий 1886 год. Н о 26, видоизмѣнилъ присждата на Окр. Сждъ така: Осждилъ подсждимия на единъ мѣсеченъ затворъ въ тъмница. Срѣщу тази присжда, подсждимия подава въ Върховний Сждъ кассационна жалба въ която ся оплаква: че дѣлото по родътъ на престжплението, въ което той се обвинява, е подсждно на Мировитѣ Сждилища, а не на Общитѣ.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на И. Д. Помощ.-Прокурора, взе въ съображение: Отъ въпросния листъ на Руссенския Аппелативенъ Сждъ ся вижда, че Димитръ Мариновъ е признатъ за виновенъ че въ качеството си на Кметъ, на 6 Августъ 1884 год. е нанеслъ побой на Добре Мирчевъ и го е глобилъ неправилно, като му е взелъ единъ наполеонъ за въ полза на училището. А спорѣдъ чл. 106 отъ Отом. Наказат. Законъ онѣзи полицейски чиновници, които въ врѣме на испълнение своитѣ си обязанности противъ предписанията на Закона *постжпятъ злѣ съ нѣкого си*, затварятъ ся отъ една седмица до една година. Въ даденний случай, както ся види по горѣ, подсждимия, въ качеството си на Кметъ противъ предписанията на Закона и нарѣдбитѣ е постжпилъ злѣ съ Добре Мирчевъ, като му е нанеслъ побой и го е глобилъ съ единъ наполеонъ за въ полза на училището, безъ обаче да е ималъ право за това нѣщо. Слѣдователно, наложеното на подсждимия отъ Аппелат. Сждъ наказание по чл. 106 отъ Отом. Наказ. Законъ, е правилно, и като такова и дума не може да

бжде, че това дѣло по родътъ на престжплението е подсждно на Мировий Сждия, тъй като престжпления, предвидени отъ Отоманский Наказателенъ Законъ ся сжджтъ отъ Общитѣ, а не отъ Мировитѣ Сждилища. Заради това, оплакванието на кассатора по този въпросъ е неоснователно.

Ржководимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Димитра Мариновъ, срѣщу присждата на Руссенский Апелативенъ Сждъ отъ 31 Януарий 1886 год. Н-о 26, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 227

г. София 28 Юний 1886 година.

Углавно дѣло № 217 по описътъ на Константинъ Иванчовъ, отъ село Цървище, Кюстендилско Окржжие, осжденъ да заплати петдесѣтъ и единъ левъ на Константина Ангеловъ и Петра Георгиевъ, изъ сжщото село, за отсичание отъ корията имъ 34 джбци. Кассационната жалба на Константина Иванчовъ оставена безъ разглѣждание по силата на чл. 5 отъ Закона за Сждоустройството (глѣдай мотивитѣ на рѣшенията подъ №№ 3, 10 и 225).

РѢШЕНИЕ № 228

Гр. София, 5-й Юлий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I-й, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть Юний хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста год. въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Прѣдсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неповичъ и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ Патьо Г. Крайовски и въ присжтствието на И. Д. Прокурора: Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло N-о 218 по описътъ на Пею Ганчовъ Бѣлето, отъ г. Дрѣново, осжденъ

на едно мѣсечно затваранне за нанисание обида съ думи и дѣйствне на старшия жандармъ Стойчо Нпколовъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Дрѣновското Околийското Управление съ писмото си отъ 23 Май 1885 год. №. 1823, възбужда углавно прeслѣдванне срѣщу Пею Ганчовъ Белито по обвинението му въ нанисание обида чрезъ дѣйствие на старшия конний стражарь Стойчо Николовъ—прѣстѫпление, предвидено въ 28 чл. п. 2 отъ Устава за Наказанията. Мировий Сѫдия, слѣдъ като признадъ Пею Ганчовъ Белито за виновенъ въ това, че той на 21 Май 1885 год. е нанесълъ обида чрезъ дѣйствие на старшия конния стражаръ Стойчо Николовъ—съ присѫдата си отъ 23 Юлий 1885 год. N-о 99, осѫдилъ го, възъ основание чл. 28 п. 2 отъ Устава за Наказанията на едно мѣсечно запирание. По въззивна жалба на подсѫдимия, дѣлото се разглѣдало отъ Търновский Окрѫженъ Сѫдъ, който, слѣдъ като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ това, че той е нанесълъ словомъ и дѣломъ оскърбление на старшия конния стражарь Стойчо Николовъ при испълнение служебнитѣ си обязанности—съ присѫдата отъ 23 Януарий 1886 год. Н-о 6, потвърдилъ напълно присѫдата на Мировий Сѫдия. Срѣщу присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ, подсѫдимия подава кассационна жалба въ която излага: 1) че сѫ нарушени ст. 772 п. 2 и 773 отъ Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила, защото не се е взѣлъ въ внимание отводътъ му предявенъ срѣщу свидѣтелитѣ: Колчо Момата, Иванъ Тѫпанаровъ и Тиха Мянкова; 2) че по това дѣло сѫ нарушени ст. 706 и 711 отъ Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила и чл. 102 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото: а) дѣлото е начнѫто по единъ кривозаконенъ каналъ или частенъ характеръ и б) дѣлото трѣбва ло да се прекрати, тъй като обвинителя не се явилъ нито самъ, нито чрезъ повѣренникъ; и 3) че по това дѣло сѫ нарушени ст. 597 и 598 отъ Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила, защото Сѫдътъ не е призовалъ експерти лѣкари за да констатиратъ умственното му растройство при всичко, че отъ свидѣтелскитѣ показания на нѣкои лица той е страдалъ отъ умственно растройство.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Помощ.

Прокурора, взе въ съображение: 1) отъ протокола на Окрѫжний Сѫдъ се види, че подсѫдимиятъ не само че не е предявилъ никакъвъ отводъ срѣщу свидѣтелитѣ въобще, но и е заявилъ да се испитатъ всичкитѣ свидѣтели подъ клѣтва, слѣдователно оплакванието му е неоснователно. 2) Прѣдметътъ на настоящето дѣло е публично престѫпление а отъ друга страна. углавното преслѣдвание е възбудено отъ Околийското Управление съгласно съ чл. 8 п. II 15, и 16 чл. отъ Углавното Сѫдопроизводство. Слѣдователно и второто оплакване е неоснователно. 3) Отъ производството на дѣлото не сѫ забѣлежва, че при слушанието на това дѣло било предъ Мировии Сѫдия, било предъ Окрѫжний Сѫдъ сѫ били обнаружени какви годѣ фактове, които би обнаружвали *ненормалното* състояние на умственитѣ способности на подсѫдимия, а отъ друга страна освидѣтелствувани въ подобни случаи на обвиняемитѣ става тогава, когато сѫдилищата сами, ex—officio, забѣлѣвватъ въ дѣйствията на подсѫдимия признаци, които би обнаружвали ненормалното състояние на умственната му способность. Слѣдователно, оплакванието му е неоснователно.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Пея Ганчовъ срѣщу присѫдата на Търновский Окрѫженъ Сѫдъ отъ 23-й Януарий 1886 год. № 6, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 229

Гр. София 5-ий Юлий 1886 год.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I й, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесетий Юний хилядо осемстотинъ и осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присѫтствието на И. Д. Помощ.-Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Предсѣдателя Углавно Дѣло

№ 219, по описътъ на Стоянъ Димитровъ, отъ М. Махалница, Еленска Околия, оправданъ по обвинението му въ кражба на единъ ленъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Никола Ивановъ Икономовъ съ прошението си, подадено на Търновский Мировий Сѫдия на 21 Септемврий 1883 год., възбужда углавно преслѣдвание срѣщу Стоянъ Димитровъ по обвинението му въ кражба на единъ ленъ. Мировий Сѫдия, слѣдъ като призналъ подсѫдимия Стоянъ Димитровъ за виновенъ въ това, че той самоуправно зелъ лена на Никола Иванова Икономова отъ колибата му,—съ присѫдата си отъ 22-ий Ноемврий 1883 год. № 519, възъ основание на 110 чл. отъ Устава за Наказанията, осѫдилъ го на петнадесеть дневенъ затворъ. По възвивна жалба на подсѫдимия, дѣлото се разглѣдало отъ Търновский Окр. Сѫдъ, който, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1), „Доказва ли ся, че Стоянъ Димитровъ презъ м. Септемврий 1883 год е дигналъ отъ колибата на Никола Икономовъ нѣколко дъски отъ ленъ?“ — „Да, доказва се“ 2) „Има ли сила на доказателство показанието на свидѣтеля Никола Пѣевъ, че презъ 1882 г. Стоянъ Димитровъ е отишелъ да си зема помѣнатитѣ дъски отъ ленъ, като своя собственность и че Н. Икономовъ го помолилъ да му ги остави за да си послужи съ тѣхъ презъ сѫщта година, като му билъ казалъ, че слѣдъ гроздоберъ да ги земе?“ —„Да, има сила на доказателство.“ 3) „Диганието на дъскитѣ отъ лена по горѣ-помѣнѫтия начинъ отъ Ст. Димитрова, съставлява ли простѫпъкъ или престѫпление и подхожда ли подъ понятието кражба, самоуправство или произволно ползувание отъ чуждо имущество?“ — „Не, не съставлява нито пристѫпъкъ или престѫпление, нито пъкъ подхожда подъ понятието кражба и проч.“ 4) „Виновенъ ли е Стоянъ Димитровъ на 60 години, изъ К. Яковци м. Махалници (Еленска Околия) въ това, че презъ м. Септемврий 1883 год. си е дигналъ собственитѣ дъски отъ лена отъ колибата на Н. Икономовъ?“ — „Не, невиновенъ,“ 5) Добросъвѣстно ли е било подигнатото отъ Н. Икономовъ обвинение срѣщу Ст. Димитровъ?“ —Не, недобросъвѣстно“ —съ присѫдата си отъ 7 Февруарий 1884 год. № 13, отмѣнилъ присѫдата на Мировий Сѫдия и призналъ го

по сѫдъ оправданъ, като осѫдилъ въ сѫщо врѣме потърпѣвшия Никола И. Икономовъ да плати сичкитѣ по туй дѣло сѫдебни разноски. Срѣщу тая присѫда, потърпѣвшия Никола И. Икономовъ подава кассационна жалба, въ която излага: 1) Че по това дѣло сѫ нарушени чл. 85 и 86-ий отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото Окр. Сѫдъ, като злѣ е оцѣнилъ показанията на свидѣтелитѣ и въобще доказателствата по това дѣло, издалъ оправдателна присѫда; 2) Че Окрѫжний Сѫдъ е влѣзалъ въ разглѣждание и оцѣнение правото на собственностьта върху лена, нѣщо което непринадлѣжи на Углавния Сѫдъ а само на Гражданския; и 3) Че Окрѫжния Сѫдъ е нарушилъ чл. 88 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото е признаъ обвинението за недобросъвѣстно и възъ това основание го е осѫдилъ да заплати сѫдебнитѣ разноски.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на И. Д. Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1) Оцѣняване на свидѣтелскитѣ показания, както и на доказателствата въобще, принадлѣжи на вътрѣшнитѣ убѣждения на сѫдиитѣ, което въ туй отношение, споредъ 5-й чл. отъ Сѫдоустройството, не подлѣжи на контролъ отъ страна на Върховний Кассационенъ Сѫдъ. Слѣдователно, първото оплакване е неосновательно. 2) Когато при обвинението въ кражба на движими имотъ възникне въпросъ за собственностьта на въпросния предмѣтъ, то и Углавния Сѫдъ е въ пълното си право да констатира, чрезъ распитъ на свидѣтелитѣ, кому именно принадлѣжи въпросния предмѣтъ, ако, разумѣва се, между друго обвиняемия не представи какъвъ-годѣ *формаленъ документъ* или актъ, извършенъ по нотариаленъ редъ, съ който да доказва, че въпросния предмѣтъ нему принадлѣжи и *разрѣшение силата и значението на който (актъ или документъ) принадлѣжи на Гражданския Сѫдъ и по редътъ на Гражданското Сѫдопроизводство.* Слѣдователно и второто оплакване е неосновательно. 3) При всичко, че закона неопредѣля, като какво е *недобросъвѣстно* обвинение, но по общо понятие, подъ недобросъвѣстно обвинение трѣба да се разумѣва такова обвинение, което се подкрѣпя отъ обвинителя съ *измислени* а слѣдователно, *лъжовни доказателства*, и отъ друга страна, обвинение въ извършвание на такова престѫпление, *което никакъ не е станало (изми-*

слено) и въобще—*умишленно изопачаване на фактоветѣ*, както за констатирание на самото престѫпление, тѣй и— на доказателствата. Окрѫжния Сѫдъ въ въпросния листъ —призналъ обвинението за не добросъвѣстно, а отъ друга страна Окрѫжний Сѫдъ въ съображенията си исказва, че „обвинителя нѣмалъ никакви основания за повдигание на углавно преслѣдвание и по тизи начинъ углавното преслѣдвание ся счита за недобросъвѣстно." Сѫдътъ не е призналъ, че обвинението отъ страна на Никола Икономовъ, е *лъжовно или измислено*, или че той е *изопачилъ какви-годѣ фактове*, а отъ друга страна, *юридическото* оцѣнявание на фактоветѣ, принадлѣжи на сѫдилищата а не на частнитѣ лица, които като не свѣдущи въ законитѣ, могѫтъ да квалифициратъ за *углавно* правонарушение такова събитие, което като е гражданско правонарушение, дава основание само за *граждански искъ*. Отъ изложенното става явно, че Окр. Сѫдъ не е ималъ основания да признава въ дадений случай въпросното обвинение за *недобросъвестно*. Слѣдователно, оплакванието е основателно и нарушението е сѫщественно.

Водимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Търновский Окрѫженъ Сѫдъ отъ 7 Февруарий 1884 год. № 13, защото е нарушенъ чл. 88 отъ Углавното Сѫдопроизводство, съ силата на чл. 137 п. 2-й отъ сѫщото Сѫдопроизводство, да ся отмѣни и дѣлото, за ново разглѣждание отъ другъ съставъ да ся испроводи въ Търновский Окрѫженъ Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 230

г. София, 5-ий Юлий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесетий Юний, хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Пеновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присѫтствието на И. Д. Помощ.-Прокурора Т. Николова,

слуша доложеното отъ Членътъ Неновичь, Углавно Дѣло № 220, по описътъ на Иона Ганева, отъ г. Плѣвенъ, осѫдена на три мѣсеца затворъ, за нараняване съ щикъ Сѫдебния Приставъ Н. Загоровъ, при испълнение служебнитѣ си обязанности.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурорский Надзоръ при Плѣвненския Окр. Сѫдъ, съ обвинителенъ актъ отъ 16 Януарий 1885 год. между другитѣ прѣдалъ подъ сѫдъ и Иона Ганева по обвинението ѝ въ нараняване и нанисание обида съ слова на Сѫдебния Приставъ отъ 1-й Участъкъ при Плѣлненския Окр. Сѫдъ. Н. Загорова, въ врѣмето, когато този послѣдния испълнявалъ служебнитѣ си обязанности—престѫпление, предвидѣно въ 112 чл. отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Плѣвненския Окр. Сѫдъ разглѣдалъ дѣлото и слѣдъ като призналъ, че Иона Ганева е виновна въ нараняване съ щикъ Сѫдебния Приставъ Загорова, въ врѣме когато си е испълнявалъ служебнитѣ обязанности,—съ присѫдата си отъ 27 Мартъ 1885 год. № 21, на основание чл. 40, 115 и 179 отъ Отом. Наказ. Законъ, осѫдилъ ѭ на 3 седмиченъ затворъ. По въззивната жалба на подсѫдимата, дѣлото ся е разглѣдало и отъ Руссенский Аппелат. Сѫдъ, който, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1-о) „Виновна ли е подсѫдимата Иона Ганева, изъ г. Плѣвенъ въ това, че тя на 12-й Септемврий 1884 год. е наранила съ единъ щикъ Сѫдебния Приставъ Н. Загорова, когато той е испълнявалъ своитѣ служебни обязанности и отъ тъзи рана той трѣбвало да лѣжи по малко отъ 20 дена?“ —„Да, виновна“. 2-о) „Правилно ли е наложено наказанието на подсѫдимата отъ първостепенното сѫдилище?“ —„Да, правилно“—съ присѫдата си отъ 27-ий Януарий 1886 год. № 7, подтвърдилъ напълно присѫдата на Окр. Сѫдъ. Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, подсѫдимата ся оплаква, че Руссен. Аппелат. Сѫдъ е нарушилъ ст. 873 отъ Врѣм. Сѫд. Правила, защото не призовалъ нито нея, нито посоченитѣ въ Аппелативната ѝ жалба свидѣтели, за да присѫтствуватъ при разглѣжданието на дѣлото ѝ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Помощ.-Прокурора, за да разрѣши

това дѣло, взе въ съображение: Спорѣдъ както е разяснено вече отъ Върховнай Касационенъ Сѫдъ (рѣшение отъ 15 Марта 1886 год. №. 80, по дѣлото на Хасанъ Ахмедовъ Базъкчиевъ), сѫдилищата, които въ качество на II-а инстанция разглѣдватъ дѣлата по сѫщество, сѫ длъжни да обсѫждатъ въпросътъ за призоваванието на странитѣ или посоченитѣ отъ тѣхъ свидѣтели, да присѫтствуватъ при разглѣжданието на дѣлото и, ако го (въпроса) отхвърлятъ, *трѣбва да покажатъ основанията и причинитѣ за това.* Отъ производството по настоящето дѣло ся вижда, че подсѫдимата, въ аппелативната си жалба. е молила да ся призовѫтъ въ качество на свидѣтели: Божана Мариница, Пена Стефанова и Цвѣта Атанасица и че Руссен. Аппелат. Сѫдъ съ постановлението си отъ 10 Октомврий 1885 год. №. 431 е опредѣлилъ: „Да ся назначи дѣлото за разглѣждание на 15 Ноемврий 1885 год. часътъ по 9 прѣди обѣдъ. бѣзъ призованието на странитѣ," *бѣзъ обаче да ся произнесе по какви причини и възъ какви основания отказва въ молбата на подсѫдимата да призове посоченитѣ въ жалбата й свидѣтели.* Слѣдователно, оплакванието на подсѫдимата по този въпросъ е основателно и нарушението въ дадения случай е сѫщественно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения. Върховний Каскационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1) Присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 27 Януарий 1886 год. №. 7, защото е нарушена ст. 873 отъ Врѣм. Сѫд Правила, съ силата на ст. 11 п. 1 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, да ся отмени и дѣлото, за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да ся испрати въ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ. 2) Неправилнитѣ дѣйствия на Руссен. Аппелат. Сѫдъ да ся разглѣдатъ особенно въ распорѣдително засѣдание, по редътъ на Надзора, връзъ основание чл. чл. 108 и 109 отъ Сѫдоустройството.

РѢШЕНИЕ №. 231

Г. София, 5-ий Юлий 1886 година.

Углавно Дѣло №. 221, по описътъ на Мита Андреинъ. отъ село Сопица и Ради Коцевъ, отъ село Славковци, Брѣз-

ничка Околия, осждени да заплатятъ двѣ турски лири на наслѣдиицитѣ на попъ Григория, изъ г. Трънъ, за едно седло. Кассацнонната жалба на Мита Андреинъ и Ради Коцевъ оставена безъ разглѣждание по силата на чл. 5 отъ Закона за Сждопроизводството. (Глѣдай мотивитѣ на рѣшенията подъ №. №. 3, 10 и 225.

РѢШЕНИЕ №. 232

г. София 5-й Юлий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть Юний хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присжтствието на И. Д. Помощ.-Прокурора: Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски Углавно Дѣло №. 222, по описътъ на Стефанъ Христовъ, изъ гр. Кюстендилъ, оправданъ по сждъ, по обвинението му въ кражба.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Изворския Мировий Сждия съ присждата си отъ 10-й Май 1884 год. Н-о. 38, връзъ основание чл. чл. 127 и 129 отъ Устава за Наказанията, осждилъ Стефана Христовъ на единъ мѣсецъ затворъ въ тъмница, за кражба на пари и разни вѣщи. По въззивна жалба на подсждимия, това дѣло било разглѣдано и отъ Кюстендилския Окр. Сждъ, който като призналъ подсждимия Стефанъ Христовъ за невиновенъ въ това, че на 15-й срѣщу 16-й Декемврий 1883 год. вечерьта е откраднилъ четиридесеть и шесть срѣбърни рубли и една бохча съ дрѣхи изъ стаята на А. Тодоровъ и Ивана Милановъ—съ присждата си отъ 5-й Юлий 1885 год. Н-о 59, отмѣнилъ напълно присждата на Мировий Сждия. Срѣщу тази присжда, А. Тодоровъ подава въ Върховний Сждъ кассационна жалба, въ която се оплаква, че по това дѣло Кюстендилский Окр. Сждъ е нарушилъ чл. чл. 95,

111 и 144 п. 1 отъ Углавното Сѫдопроизводство. защото е далъ ходъ и разглѣдалъ въззивната жалба на Стофана Христовъ, подадена срѣщу влѣзлата вече въ законна сила присѫда на Изворския Мировий Сѫдия отъ 10-й Май 1884 год. подъ Н-о 38.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на И. Д. Помощникъ-Прокурора. взе въ съображение: Отъ присѫдата на Изворския Мировий Сѫдия ся вижда, че тя е обявена въ окончателна форма на *10-й Майя 1884 год.* съ право на въззивъ въ двѣ-недѣленъ срокъ отъ деньтъ на обявяванието ѝ. При дѣлото на Мировий Сѫдия ся намира едно прошение съ дата 24-й Септемврий 1884 год. отъ подсѫдимия Стефана Христовъ, съ което е просилъ Мировия Сѫдия да му възстанови срока за въззивъ. Вслѣдствие на това прошение, Мировия Сѫдия на 26-й Септемврий сѫщата година съ опредѣлението си подъ Н-о 22, като не намѣрилъ законни и уважителни причини да удовлетвори просбата на подсѫдимия—оставилъ я безъ послѣдствие. Това опредѣление на Мировий Сѫдия, както ся вижда отъ производството на дѣлото не е било обжаловано въ свое врѣме отъ подсѫдимия *на 9 й Майя 1885 година*, а именно слѣдъ една цѣла година подсѫдимия подава въ Кюстендилския Окр. Сѫдъ аппелатилна жалба срѣщу присѫдата на Мировия Сѫдия и Окр. Сѫдъ безъ да обьрне внимание на това обстоятелство, че срока за подавание въззивна жалба срѣщу въпросната присѫда е истекълъ, и че слѣдователно присѫдата е влѣзла въ законна сила, разглѣдалъ това дѣло по аппелативенъ редъ и издалъ по него *оправдателна* присѫда подъ Н-о 59. Отъ горѣизложеното става явно, че Кюстендилский Окр. Сѫдъ въпреки предписанията на чл. чл. 111 и 144 п. 2 отъ Углав. Сѫдопроизводство е издалъ присѫда, която като непочива на законни основания, неможе да има сила и значение на едно сѫдебно рѣшение. Слѣдователно, оплакванието на кассатора въ този случай е основателно и нарушението е сѫщественно.

Рѫководимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1-о) Присѫдата на Кюстендилский Окр. Сѫдъ отъ 5 й Юлий 1885 год. Н-о 59, защото сѫ нарушени чл. чл. 111 и 144 п. 2 отъ Углавн. Сѫдопроизводство съ силата на чл. 137 п. 2 отъ сѫщото

Сѫдопроизводство да ся отмѣни, като ся признае, че присѫдата на Изворския Мир. Сѫдия отъ 10 Май 1884 год. Н-о 38 е влѣзла въ законна сила. 2-о) Дѣйствията на Кюстенд. Окр. Сѫдъ, да ся разглѣдатъ въ особно расподително засѣдание, връзъ основание чл чл. 108 и 109 отъ Сѫдоустройството.

РѢШЕНИЕ № 233

Г. София, 5-ий Юлий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-й, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесетъ и четвъртий Юний, хилядо осемстотинъ осемдесятъ шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Пом. Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на Прокурорътъ Гавриилъ Орошаковъ слуша доложеното отъ Предсѣдателя Углавно дѣло № 223 по описътъ на Давидко Стоянчевъ, изъ село Рила (Дупнишка Околия), осѫденъ на глоба 24 т. л. защото е далъ за покупка на добитъкъ на Лозо Михаиловъ 4 т. л. фалшиви, като ги знаялъ че ся фалшиви.

Странитѣ не присѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Съ обвинителенъ актъ, съставенъ отъ Прокурорския Надзоръ при Кюстендилский Окр. Сѫдъ на 8 Августь 1884 год. прадаватъ се на Сѫдъ съ участието на сѫдебни засѣдатели, Стойменъ Стоевъ, Давидко Станчевъ по обвинението имъ въ разнасяние и крѫгообращение съ знание, фалшиви турски лири—злодѣяние, предвидено въ 145 чл. отъ Отоман. Наказателенъ Законъ. Окрѫжний Сѫдъ, слѣдъ като призналъ подсѫдимитѣ Стойменъ Стоевъ и Давидко Станчевъ за виновни въ това, че съ знание и користна цѣль прокарвали и пущали въ крѫгообращение фалшиви тур. лири—съ присѫдата си отъ 16 Октомврий 1884 год. № 123, възъ основание на 145 чл. отъ Отом. Наказ. Законъ, осѫдилъ Стойменъ Стоевъ и Давидко Станковъ по на три години затворъ въ окови. По възвивна жалба на подсѫдимитѣ, дѣлото се е

разглѣдало отъ Соф. Аппел. Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Виновенъ ли е подсѫдимия Стойменъ Стоевъ въ това, че далъ за покупка добитъкъ на Константинъ Митевъ 9 лири турски фалшиви, като знаялъ че ся фалшиви?“ — „Да!“ 2-о) „Виновенъ ли е подсѫдимия Давидко Станчевъ въ това, че далъ за покупка добитъкъ на Лазо Михаиловъ 4 лири турски фалшиви, като ги знаялъ че ся фалшиви?“—„Да!“—3-о) „Доказано ли е че подсѫдимитѣ сѫ сѣкли — направили или принели изъ задъ граница или сѫ ги зели съ знание за такива съ цѣль да ги пускатъ въ обращение въ населението?“ — „Не“ — съ присѫдата си отъ 18 Априлий 1885 год. № 54, измѣнилъ присѫдата на Окр. Сѫдъ и възъ основание на чл. 146 отъ Отом. Наказ. Законъ, осѫдилъ Стойменъ Стоевъ да заплати въ полза на Хазната 54 лир. т., а Давидко Станчевъ — на 24 л. турски. Срѣщу тая присѫда, подсѫдимия Давидко Станчевъ подава кассационна жалба въ която излага: 1-о) че Соф. Ап. Сѫдъ е нарушилъ ст. 723 отъ Вр. Сѫд. Правила, защото не призовалъ посоченитѣ отъ него въ Аппелативната му жалба свидѣтели. 2) че къмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 146 отъ Отом. Наказ. Законъ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1) Подсѫдимитѣ въ въззивната си жалба, наистина, сѫ молили да се повикатъ нѣкои свидѣтели, но Аппелат. Сѫдъ е постановилъ да се призоватъ само подсѫдимитѣ, нъ отъ друга обаче страна, подсѫдимитѣ при слушание на дѣлото въ Аппел. Сѫдъ гдѣто ся присѫтствували самитѣ подсѫдими—нито тѣ, подсѫдимитѣ, нито защитника имъ, не само че не настоявали, да се отложи дѣлото за призоваване на посоченитѣ отъ тѣхъ свидѣтели, но съвсѣмъ не сѫ направили по този поводъ какво годѣ заявление, а това обстоятелство дава основание за прѣдположение, че тѣ, подсѫдимитѣ *сами склонили* — дѣлото да се слуша безъ призоване на посоченитѣ отъ тѣхъ свидѣтели. Слѣдователно, оплакванието имъ е неоснователно. 2) Аппел. Сѫдъ е призналъ подсѫдимитѣ за виновни въ това, че тѣ дали за покупка на добитъкъ фалшиви лири турски, *като знаяли че тѣ сѫ фалшиви*, съ други думи, че тѣ *съ измама давали фалшиви лири за дѣй-*

ствителни, и по този начинъ престжпно причинявали вредъ на лицата които сж приели тѣзи лири взамѣнъ на добитака имъ. Тѣзи признаци напълно отговарятъ на престжплението, предвидѣно въ 146 чл. ал. II-а отъ От. Наказ. Законъ. Слѣдователно, и второто оплакване е неоснователно.

Водимъ отъ горѣизложенното, Върховний Касационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1) Кассационната жалба на Давидко Станчевъ срѣщу присждата на Софийский Аппел. Сждъ отъ 18 Априлий 1885 г. № 54, съ силата на ст. 11 отъ учреждението на Върховний Сждъ, като неоснователна да ся остави безъ послѣдствие; 2) Дѣйствията по Апиелат. Сждъ, забѣлѣжени по туй дѣло по рѣдътъ на надзора, да ся разглѣдатъ особно въ распорѣдително засѣдание.

РѢШЕНИЕ № 234

г. София, 5 Юлий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавно Отдѣление, на двадесеть и четвертий Юний хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ. Секретарь: Константинъ Б. Божановъ и въ присжтствието на Прокурора Гаврилъ Орошаковъ, слуша доложенотэ отъ Председательтъ, углавно дѣло Н-о. 224 по описътъ на Сотиръ Г. Календеревъ, изъ г. Трънъ, осжденъ на 15 дена затворъ за нанисание ударъ въ главата на Тома М. Тошковъ, отъ който послѣдния лѣжалъ 15 дена.

Отъ странитѣ се яви подсждимия Сотиръ Г. Календаровъ заедно съ защитника си Хр. Камбуровъ.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Съ обвинителенъ актъ, съставенъ на 13 й Февруарий 1885 год. отъ Прокурорския Надзоръ при Трънския Окржженъ Сждъ, Сотиръ Календеровъ прѣдава се на сждъ, безъ участието на сждебни засѣдатели, по обвинението му въ наранявание по главата Тома М. Ташковъ. Окржжний Сждъ, слѣдъ като призналъ подсждимия Сотиръ Календеровъ за виновенъ, въ това,

че на 27-й Януарий 1885 год. въ дюкяна на Гиго Ивановъ, нанеслъ ударъ съ столъ по главата на съжителя си Тома М. Тошковъ—съ присждата си отъ 2-й Августъ 1885 год. Н-о 67, възъ основание на чл. 179 отъ Отом. Наказателенъ Законъ осждилъ Сотира Календеровъ на петнадесеть-дневенъ затворъ. По въззивна жалба на подсждимия, дѣлото ся разглѣдало отъ Софийский Апелат. Сждъ, който слѣдъ като призналъ подсждимия за виновенъ, въ това че на 27-й Януарий 1885 год. въ дюкяна на Гиго Ивановъ е нанесълъ ударъ въ главата ва Тома М. Тошовъ отъ който послѣдний е лѣжалъ 15 дена—съ присждата си отъ 16 Януарий 1886 г. Н-о. 3, потвърдилъ присждата на Окр. Сждъ. Срѣщу тая присжда, подсждимия подава кассационна жалба въ която излага: 1-о) че по това дѣло сж нарушени ст. 759 и 762 отъ Врѣм. Сждебни Правила, защото нито Окр., нито Аппелативний Сждъ сж провѣрили медицинския актъ издаденъ при прѣдварителното дирение: 2-о) че къмъ дѣянието му трѣбвало да ся приложи чл. 110 отъ Устава за Наказанията, а слѣдователно, дѣлото е било подсждно на Мировитѣ Сждии, възъ основание чл. 2 отъ Углав. Сждопроизводство.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1) Подсждимия нито прѣдъ Окржж. Сждъ, нито прѣдъ Аппелат. Сждъ е ходатайствувалъ за да се провѣри медицинското свидѣтелство, издадено при предварително дирение (701, 873 ст. отъ Врѣмен. Сждебни Правила,) а отъ друга страна, провѣрката на доказателствата, констатирани чрѣзъ експерти, зависи отъ усмотрението на сждилищата, когато тѣ признаятъ провѣрката въ даденъ случай за необходима (759, 760 и 873 ст. ст. Вр. Сжд. Правила). Слѣдователно, първото оплакване е неоснователно. 2) Обвинението, спорѣдъ както то е констатирано въ обвинителния актъ *нараняване* по главата съ столъ, а тъй сжщо спорѣдъ както въпросното престъпление е констатирано и отъ сждилищата—съставлява престъпление, предвидено въ 179 чл. отъ Отом. Нак. Законъ а отъ друга страна спорѣдъ буквалния смисълъ на 110 чл. чл. отъ Устава за Наказанията, само такова насилие се предвижда отъ тоя послѣдния членъ, което не се изразява въ тежъкъ побой *рани*, нараняване и друго тѣлесно по-

врѣждание“ въобще. Слѣдователно, и второто оплакване е неоснователно. Престжплението, което се отдава на подсждимий Сотиръ Календеровъ, е приватно, *частно* престжпление, което подлѣжи на прекратяване чрѣзъ помиряванне, възъ основание на чл. 2 отъ Допълнението кьмъ Отом. Наказ. Законъ, утвьрдено на 17-й Януарий 1885 година.

Водимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1) Кассационната жалба на Сотиръ Календеревъ срѣщу присждата на Софийский Аппелатив-Сждъ отъ 16 Януарий 1886 година Н-о. 3 съ силата на ст. 11 отъ Учреж. на Върховний Сждъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие. 2) Дѣлото за да ся предложи на странитѣ, чрезъ надлѣжния Мировий Сждия помиряване, врьзъ основание чл. 2-й отъ Углав. Сждопроизводство, да ся испроводи до Трьнския Окр. Сждъ.

РѢШЕНИЕ № 235

г. София, 5-ий Юлий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князъ Александръ I-й. Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и четвьртий Юний хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ. Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографский, при Помощникъ-Секретаръ: Костантинъ Б. Божановъ и въ присжтствието на И. Д. Пом. Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичь углавно дѣло Н-о. 225 по описътъ, на Тодоръ Райковъ, изъ с. Кушовъ (Руссенско), осжденъ на шестдесять шесть лева глоба за търгувание съ тютюнъ, съ патентъ на чуждо име.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Руссенското Окржжно Управление съ отношението си отъ 9 Януарий 1885 год. Н-о. 284 е възбудило прѣдъ Руссенский Околийский Мировий Сждия, углавно преслѣдвание срѣщу Тодора Райковъ по обвинението му въ търгувание съ тютюнъ съ патентъ на чуждо име, престжпление прѣдвидено въ чл.

7 отъ Наказателнитѣ Распорехдания. Руссенский Околийский Мировий Сѫдия разглѣдалъ дѣлото и слѣдъ като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ продавание тютюнъ съ патентъ на чуждо име съ присѫдата си отъ 23-й Май 1885 год. на основание чл. 7 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания опрѣдѣлилъ: „обвиняемия Тодоръ Райковъ отъ с. Кошовъ, Руссенска Околия, да заплати 12 лева патентно право и 120 лева глоба за въ полза на хазната, а всичко 132 лева, а въ случай нестоятелность, въ замѣна на глобата, да издържи 30-дневднъ затворъ". По възвивната жалба на подсѫдимия, дѣлото се разглѣдало и отъ Руссенский Окр. Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1) „Доказва ли се, че Тодоръ Райковъ, отъ с. Кошовъ, е продавалъ тютюнъ на дребно въ дюкяна си, находящи се въ сѫщото село, съ патентъ на чуждо име прѣзъ цѣлата 1884 год.?" — „Да, доказва се, че е продавалъ само прѣзъ второто полугодие на 1884 год." 2) „Ако се доказва че той е продавалъ само прѣзъ второто полугодие на 1884 год., то той виновенъ венъ ли е въ това?" — „Да, виновенъ". 3) „Ако ли е виновенъ Тодоръ Райковъ въ това, то той на какво наказание отъ закона подлѣжи да се накаже"? „На наказанието прѣдвидѣно въ чл. 7 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания". 4) „Какво да стане съ присѫдата на Руссенский Мировий Сѫдия отъ 23-й Май 1885 год.?" „Да се видоизмѣни така: осѫжда сѫщия Тодоръ Райковъ да заплати въ полза на хазната шесть (6) лева патентно право за шесть (6) мѣсеца и една глоба равна съ десять пѫти суммата на патента, и съгласно чл. 11 отъ сѫщий Уставъ въ случай на несъстоятелность, да издържи (15) петнадесеть дневенъ затворъ" — съ присѫдата си отъ 27-й Януарий 1886 год. И-о. 6 на основание чл. 7 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания, видоизмѣнилъ присѫдата на Руссенский Околийски Мировий Сѫдия и осѫдилъ Тодоръ Райковъ да заплати 6 лева патентово право и 60 лева глоба всичко 66 лева, а въ случай на несъстоятелность да издържи петнайсеть дневенъ затворъ. Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, подсѫдимия ся оплаква, че къмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 7 отъ Наказателнитѣ Распореждания.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша

заключението на И. Д. Пом. Прокурора, за да разрѣши това дѣло взе въ съображение: Спорѣдъ както е разясне но вече отъ Върхов. Кассацион. Сѫдъ въ чл. 7 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания се запретява търгуванието съ тютюнъ безъ патентъ. Отъ производството на дѣлото, а именно отъ въпросния листъ на Руссенский Окр. Сѫдъ ся вижда констатирано, че подсѫдимия е продавалъ тютюнъ на дребно въ дюкяна си безъ патентъ, слѣдователно, оплакванието на подсѫдимия е неосновательно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА Кассационната жалба на Тодоръ Райковъ срѣщу присѫдата на Руссенский Окр. Сѫдъ отъ 27 Януарий 1886 г. Н-о. 6, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 236

гр. София, 5-ий Юлий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавно Отдѣление, на двадесеть и четвъртий Юний хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание въ слѣдующий съставъ: Прeдсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ. Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографский при Пом. Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на И. Д. Пом. Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографский углавно дѣло Н-о. 227 по описътъ на Никула Петкова, изъ с. Шайтани, Еленска Околия, оправдана по сѫдъ по обвинението й въ кражба желтицитѣ на Станювица Райкова, изъ сѫщото село.

Страннтѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Еленския Мировий Сѫдия съ присѫдата си отъ 29 й Юлий 1885 г. Н-о. 355, като призналъ подсѫдимата Никула Петкова за не виновна въ това да е откраднала връвьта съ желтицитѣ отъ кѫщата на Станювица Райковата—освободилъ я отъ всякаква по това дѣло углавна отговорность по сѫдъ. По

въззивната жалба на цотьрпѣвшата, това дѣло било разглѣдано и отъ Търновский Окр. Сѫдъ, който тѫй сѫщо като признал подсѫдимата за не виновна въ приписиваемото ѝ престѫпление—съ присѫдата си отъ 25 Октомврий 1885 год. № 130, подтвърдилъ напълно присѫдата на Мировий Сѫдия. Срѣщу тази присѫда, Станювица Райковата подала въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба, въ която ся оплаква: 1) че Сѫдиницата сѫ нарушили членъ 71 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото ѝ отказали въ молбата ѝ да ся направи прѣтърсвание (обискъ) въ кѫщата на обвиняемата; 2) че сѫ нарушени чл. 60 и 61 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото не ся разяснило че нѣкои свидѣтели, били сродници на обвиняемата; 3) че е нарушенъ чл. 82 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото Мировий Сѫдия е закъснѣлъ съ разглѣжданието на дѣлото.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассацион' Сѫдъ, като изслуша заключението на И. Д. Помощникъ Прокурора, взе въ съображение: 1) Нито отъ производството на Еленския Мировий Сѫдия, нито пъкъ отъ производството на Търновския Окр. Сѫдъ не ся вижда, щото кассаторката да е искала да се извърши обискъ въ кѫщата на обвиняемия. Слѣдователно, първото оплакване на кассаторката като голословно и не се оправдава отъ дѣлото — е неоснователно. 2) Отъ Сѫдебния протоколъ на Търновский Окр. Сѫдъ ся вижда, че свидѣтелитѣ сѫ били распитани по съгласието на двѣтѣ страни безъ клѣтва, а относително свидѣтелитѣ срѣщу които е билъ направенъ отводъ че сѫ роднина на странитѣ, ето какво е казано въ протокола на сѫдътъ: „Сѫдътъ като взе въ предъ видъ „че свидѣтелитѣ Петко Мариновъ, С. Коева и Т. Стоя-„новъ подпадатъ въ родственни свързки съ странитѣ, а „именно 3—4 степенъ родство *постанови*: да ся освободятъ „и испитатъ безъ клѣтва". Отъ горѣизложеното става явно, че оплакването на кассаторката за нарушение чл. чл. 60 и 61 отъ Углавното Сѫдопроизводство като не ся оправдава отъ дѣлото — е тоже неоснователно. 3) Отъ производството на дѣлото на Мировий Сѫдия ся вижда, че дѣлото по причина на неявяванието на нѣкои отъ свидѣтелитѣ се е отлагало отъ Мировий Сѫдия четири пѫти. Но тъй като това отлагание на дѣлото е ставало по-

законни причини, а не по вината на Мировий Сѫдия, то и това оплакване на кассаторката е неоснователно.

Рѫководимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Станювица Райкова, срѣщу присѫдата на Търновский Окр. Сѫдъ отъ 25 Октомврий 1885 год. № 130, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 237

гр. София, 7 Юлий 1886 година

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавно Отдѣление, на двадесеть и четвъртий Юний хилядо осемстотини осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ. Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографский при Пом. Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на И. Д. Пом. Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографский Углавно дѣло № 228 по описътъ, на Гето Иотовъ, изъ с. Радювене, Ловчанско, осѫденъ на шесть мѣсеца затворъ въ тъмница за нанасяние побой на брата си Матя Иотовъ и жена му Донка, отъ който първия лѣжалъ шестнадесеть дена, а втората тридесеть и шесть дена.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Ловчанский Окр. Сѫдъ съ обвинителенъ актъ отъ 30 й Септемврий 1884 год. предалъ на Сѫдъ, безъ участието на сѫдебни засѣдатели, Гето Иотовъ по обвинението му въ нанисание побой на брата си Матя Иотовъ и жена му Донка Матева—престѫпление, предвидено въ чл. 178 отъ Отоман. Наказат. Законъ. Ловчинский Окрѫж. Сѫдъ като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ това, че умишленно нанесълъ побой на брата си Матя и жена му Донка — съ присѫдата си отъ 20 Марта 1885 година № 12, връзъ основание членъ 178 отъ Отоман. Наказ. Законъ, осѫдилъ подсѫдимия на шесть

мѣсеца затворъ въ тъмница. По въззивна жалба на подсѫдимия, това дѣло било разгледано и отъ Руссен. Аппел. Сѫдъ, който като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ това, че на 6-й Юний 1884 год. на Плѣвненския пѫть е нанесѫлъ побой на брата си Матя и жена му Донка, отъ който побой мѫжа е лѣжалъ шестнадесеть дена а жената му Донка тридесеть и шесть дена въ болницата—съ присѫдата си отъ 18 Февруарий 1885 год. № 33, подтвърдилъ напълно присѫдата на Окр. Сѫдъ. Срѣщу тази присѫда, подсѫдимия подава въ Върхов. Сѫдъ кассационна жалба въ която ся оплаква: 1) че по това дѣло сѫ нарушени ст. ст. 772 и 784 отъ Вр. Сѫдебни Правила, защото сѫдилищата не взели въ внимание показанията на свидѣтелитѣ и че нѣкои отъ свидѣтелитѣ били роднини и негови карезлии: 2) че сѫ нарушени чл. 11 отъ Допълнението къмъ Врѣмен. Сѫд. Правила и ст. 553 отъ Врѣмен. Сѫдебни Правила, защото тово дѣло не било наченѫто по жалбата на потърпѣвшитѣ а по донесението на общината, и 3) че е нарушена ст. 593 отъ Врѣм. Сѫдебни Правила, защото не е станѫло освидѣтелствувание отъ лѣкаря въ неговото присѫтствие.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Касационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на И. Д. Пом. Прокурора, взе въ съображение: 1) Отъ сѫдебния протоколъ на Окр. Сѫдъ ся вижда, че Сѫдътъ е взелъ въ внимание родството на свидѣтелитѣ. Тъй сѫщо не ся вижда отъ протокола, щото Сѫдътъ въпреки ст. 784 отъ Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила, да е отнелъ правото на странитѣ да предлагатъ на свидѣтелитѣ питания. Слѣдователно, първото оплакване на кассатора като не ся оправдава отъ дѣлото — е неоснователно. 2) Отъ дѣлото на Сѫдебния Слѣдователь ся вижда, че потърпѣвшата, самичка лично се е петъжила на Общин Управл. срѣщу Гето Иотовъ, въ слѣдствие на което е и било възбудено това дѣло. Освѣнъ това, отъ производството на дѣлото ся вижда, че както потърпѣвшата Донка Митева, така и мѫжа ѝ (тоже потърпѣвши) Матю Иотовъ, сѫ присѫтствували лично въ сѫдебното засѣдание на Сѫдътъ и сѫ поддържали напълно първоначалното си обвинение. Слѣдователно и второто оплакване на кассатора — е неоснователно. 3) Отъ буквалния смисълъ на 593 ст. отъ Врѣм. Сѫдеб. Правила не

ся вижда, щото при освидѣтелствуванието на мъртви тѣла различни повреждания, слѣдове отъ насилие и пр. — да е безусловно задължително присѫтствието на обвиняемия, а отъ друга страна, нарушение, допустнато при *предварителното* дирение въобще не можа да бѫде поводъ за да ся кассира една окончателна присѫда. Слѣдователно, оплакванието на кассатора за неприсѫтствието му при освидѣтелствуванието на потърпѣвшитѣ, като не почива на законна почва—е тоже неосновательно.

Рѫководимъ отъ горѣизложенното, Върховний Касац. Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1) Кассационната жалба на Гето Иотовъ срѣщу присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 17 Февруарий 1886 №. 33. съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неосновательна, да ся остави безъ послѣдствие. 2) Дѣлото, за да ся предложи на странитѣ, чрѣзъ надлѣжния Мировий Сѫдия помирявание, връзъ основание чл. 2 отъ Углавното Сѫдопроизводство да ся испроводи до Ловчанския Окрѫженъ Сѫдъ. —

РѢШЕНИЕ №. 238

г. София, 12-й Юлий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I-й, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавно Отдѣление, на двадесть и седмий Юний хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографеки при Помощ. Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на И. Д. Помощ. Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ Углавно Дѣло №. 229, по описътъ на на Григоръ К. Фитовский, изъ г. Варна, осѫденъ на 7 дена запирание, за нанесание побой на Еленка Парашкова.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на долото сѫ: Еленка Парашкева, жителка отъ г. Руссе възбужда углавно прeслѣдвание предъ мѣстния Градский Мировий Сѫдия срѣщу мъжа си

Григоръ Фитовски по обвинението му въ туй. че той я бие. Мировий Сѫдия съ присѫдата си отъ 12-й Декамврий 1884 год. осѫдилъ, възъ основание на чл. 102 отъ *Устава за* Наказанията, Григоръ Фитовски на седемъ дневно запиране за дѣто ударилъ жена си Еленка Парашкевова. По въззивна жалба на подсѫдимия, дѣлото ся е разглѣдало и отъ Руссенский Окр. Сѫдъ, който съ присѫдата си отъ 28-й Априлий 1885 год. № 60, потвърдилъ присѫдата на Мировий Сѫдия. Срѣщу тая присѫда, подсѫдимия подава кассационна жалба, въ която излага: Че Руссенский Градский Мировий Сѫдия е забѣлѣзалъ въ протокола, че на странитѣ е било прѣдложено помиряване, когато жената му Еленка е говорила прѣдъ Мировий Сѫдия, че тя нѣма никаква претенция и че тя по каприция подала прошението, съ което възбуждо срѣщу него углавно преслѣдвание.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Отъ сѫдебния протоколъ на Мировий Сѫдия се констатира: „Обвинителката Еленка Парашкевова помоли да се накаже обвиняемий по Закона, защото отъ нѣколко врѣме насамъ той постоянно я биелъ, гонилъ съ ножъ въ рѫцѣ и я испѫдилъ отъ кѫщата заедно съ двѣтѣ й дѣца. Мировий Сѫдий като изслуша обясненията и възраженията на странитѣ, прѣдложи имъ съгласно чл. 87 отъ Углавно Мирово Сѫдопр., да ся помирятъ, ако можатъ, които отказаха.“ При горѣизложеното, оплакванието на подсѫдимия ся явява *голословно* и, като такова, неосновательно.

Водимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Григоръ К. Фитовски срѣщу присѫдата на Руссенский Окр. Сѫдъ отъ 28 Априлий 1885 год. № 60, съ силата на чл. 138 отъ Углавното Сѫдопр., като неосновательна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 239

г. София, 12-й Юлий 1886 год.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ,

Углавното Отдѣление, на двадесеть и седмий Юний хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски при Помощ. Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присжтствието на И. Д. Помощ.-Прокурора: Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичь Углавно Дѣло № 230, по описътъ на Каменъ Тодоровъ, изъ градъ Видинъ, оправданъ по Сждъ по обвинението му въ нанисание обида съ думи и дѣйствие на Константина Н. Чонусъ, изъ сжщия градъ.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Константинъ Н. Чонусъ съ прошението отъ 3 Октомврий 1885 година, е заявилъ предъ Видинский Град. Мир. Сждия углавно преслѣдвание срѣщу Камена Тодоровъ за дѣто послѣдния му нанесълъ обида и побой. Видинский Град. Мир. Сждия разглѣдалъ дѣлото и съ присждата си отъ 13 Януарий 1886 година оправдалъ по сждъ обвиняемия Каменъ Тодоровъ. По въззивната жалба на потърпѣвшия, дѣлото ся е разглѣдало и отъ Видинский Окр. Сждъ, който съ присждата си отъ 24 Февруарий 1886 год. № 22, подтвърдилъ напълно присждата на Видин. Град. Мир. Сждия. Въ подадената си срѣщу тая присжда кассационна жалба, потърпѣвшия Чонусъ ся оплаква, че по това дѣло Видинский Миров. Сждия, както и Видин. Окр. Сждъ сж нарушили чл. чл. 63 и 64 отъ Углавното Сждопроизводство, защото не сж призовали показанитѣ отъ него свидѣтели по дѣлото, а призованитѣ испитали безъ клѣтва.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Показанитѣ въ чл. чл. 63 и 64 отъ Углав. Сждопр. формалности по распитванието на свидѣтелитѣ въ Мировитѣ Сждилища сж непременно задлъжителни, когато странитѣ настояватъ на това и *когато не сж освободили свидѣтелитѣ отъ клѣтва.* Въ противенъ случай, распитванието на свидѣтелитѣ безъ клѣтва или разглѣжданието на дѣлото въ отсжтствието на нѣкой свидѣтель, отъ когото сж ся отказали странитѣ, ни наймалко непротиворѣчи на духътъ и смисълътъ на помѣнжтитѣ членове. Отъ производството на дѣлото ся вижда,

че Видин. Мир. Сѫдия е разглѣдалъ дѣлото въ отсѫтствието на неявившитѣ ся свидѣтели *само слѣдъ когато странитѣ сѫ се съгласили на това*. Сѫщо така отъ дѣлото ся вижда, че распитванието на свидѣтелитѣ безъ клѣтва е станало само *защото странитѣ сами ги освободили отъ това*. Отъ производството на Окр. Сѫдъ пъкъ ся вижда, че непризованието на свидѣтелитѣ въ втората инстанция е станало възъ основание 123 членъ отъ Углавното Мир. Сѫдопроизводство. Слѣдователно, оплакванието на потърпѣвшия, като не е съгласно съ обстоятелствата на дѣлото, е неосновательно.

На основание горѣизложеннитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Константинъ Н. Чонусъ, срѣщу присѫдата на Видинский Окр. Сѫдъ отъ 24 Февруарий 1886 год. № 22, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неосновательна, да ся остава безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 240

г. София, 12-й Юлий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и седми Юний хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Помощ-Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на И. Д. Помощ.-Прокурора: Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичъ Углавно Дѣло № 231, по опитътъ на Татарь Арифъ Ислямовъ, изъ с. Киринджии (Добричска Околия), осѫденъ на десеть лири Турски глоба, за нарушение Табачний Уставъ

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурорский Надзоръ при Варненский Окр. Сѫдъ съ предложението си отъ 22 Ноемврий 1884 год. № 937, възбудилъ предъ Варненский

Окр. Съдъ углавно преслѣдвание срѣщу Татаръ Арифа Ислямовъ по обвинението му въ нарушение Табачния Уставъ. Варненския Окр. Съдъ разглѣдалъ дѣлото и слѣдъ като призналъ, че подсѫдимия е виновенъ въ това, че на 29-й Ноемврий 1883 год. ся намѣрило въ домътъ му 21 ока суровъ тютюнъ на листие, укритъ отъ собственното му произведѣние, и двѣ оки рѣзанъ тютюнъ и единъ хаванъ за рѣзание тютюнъ—съ присѫдата си отъ 5 Юлий 1885 год. Н-о 74 на основание чл. чл. 6, 9 и 11 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания осѫдилъ го да заплати за въ полза на Хазната петнадесеть лири Турски глоба, а въ случай въ несъстоятелность да издържи 85 дневенъ затворъ, тъй сѫщо, да заплати на Хазната лева 10 и 80 стот. двойно бандеролно право и морурие за 2 оки рѣзанъ тютюнъ, а намѣрения 21 ока суровъ тютюнъ, двѣ оки рѣзанъ тютюнъ и хаванътъ, да ся конфискуватъ въ полза на Хазната. По възвивната жалба на подсѫдимия, дѣлото ся разглѣдало и отъ Русенския Апелат. Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1-о) „Виновенъ ли е подсѫдимий Татаръ Арифъ Ислямовъ, изъ с. Киринджии, Добричка Околия, въ това, че на 22 Ноемврий 1883 год. билъ намѣренъ въ домътъ му 21 ока суревъ тютюнъ на листе отъ собственното му произведѣние, укритъ, и двѣ оки тютютъ рѣзанъ, както и единъ хаванъ за рѣзание тютюнъ." — „Да, виновенъ." 2-о) „Ако подсѫдимий е виновенъ въ престѫпното дѣяние, указано въ първий въпросъ, то подъ кой членъ отъ Наказателний Законъ да се подвѣде престѫпното му дѣяние и въ какъвъ размѣръ да му се наложи наказанието?" — „По чл. чл. 1, 6 и 9 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания и въ слѣдующий размѣръ: да заплати въ полза на Хазната 10 лири Турски глоба а въ случай на несъстоятелность да издържи затворъ отъ 56 дни; да заплати лева 10 и 80 ст. двойно бандеролно право и морурие за двѣтѣ оки рѣзанъ тютюнъ, а 21 ока суровъ тютюнъ и хавана да се конфискуватъ"—съ присѫдата си отъ 27 Януарий 1886 год. Н-о 8, опредѣлилъ: Присѫдата на Варнен. Окр. Сѫдъ отъ 5 Юлий 1885 год. Н-о 74, издадена по това дѣло да се видоизмѣни така: Осѫжда се подсѫдимий Татаръ Арифъ Ислямовъ, изъ с. Киринджии, Добричска Околия, да заплати 10 Тур. лири глоба въ полза на Хазната, а въ случай на несъстоятел-

ность да издържи затворъ отъ 56 дни, останалата часть на рѣчената присѫда се потвърждава напълно. Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, подсѫдимия се оплаква, че по това дѣло сѫ нарушени чл чл. 9, 10 и 18 заб. 2 отъ Табачния Уставъ, защото Сѫдилищата не взели въ внимание, че той ималъ право на 12 оки тютюнъ и че рѣзания тютюнъ билъ отъ тѣзи 12 оки, които му ся позволявало отъ самия Законъ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Отъ производството на дѣлото не ся вижда сѫдилищата по сѫщество да ся констатирали, че укрития отъ подсѫдимия тютюнъ обема и 12 оки, на които той има право и че рѣзания двѣ оки тютюнъ е именно отъ онзи, който ся отстѫпва на подсѫдимия, като разсаждачь, съгласно съ 2 забѣл. къмъ чл. 18 отъ Табачния Уставъ. А напротивъ сѫдилищата по сѫщество сѫ признали, че подсѫдимия е укрилъ 21 ока суровъ тютюнъ на листе, че е нарѣзалъ двѣ оки тютюнъ и че въ домътъ му ся е намѣрило единъ хаванъ за рѣзание тютюнъ; съ други думи, констатиранитѣ отъ Сѫдилищата по сѫщество престѫпления, въ които е признатъ подсѫдимия за виновенъ, сѫ предвидѣни напълно въ членоветѣ 1, 6 и 9 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания. Слѣдователно, оплакването на подсѫдимия по този въпросъ е неосновательно.

На основание горѣизложеннитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Татаръ Арифъ Исляновъ, срѣщу присѫдата на Руссенский Апелативенъ Сѫдъ отъ 27 Януарий 1886 год. Н-о 8, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 241

Гр. Софи, 12-ий Юлий 1886 год.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ,

Углавното Отдѣление, на двадесеть и седмий Юний **хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста год. въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ:** Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: **Георги Б. Неновичь** и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: **Константинъ** Б. Божановъ и въ присжтствието **на** И. Д. Помощ.-Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски Углавно Дѣло **№** 233, по описътъ на Тома Маловрьзичь, изъ г. Руссе, осжденъ да заплати въ полза на Хазната 200 лева глоба, за продавание презъ 1884 год. питиета безъ надлѣжанъ патентъ.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: По заявлението на Руссенското Окржжно Управление, Руссенский Окр. Сждъ, като признал подсждимия Тома Маловрьзичь за виновенъ въ това, че е продавалъ презъ I и II полугодие 1884 г. питиета безъ да е билъ снабденъ съ патентъ—съ присждата си отъ 25 й Априлий 1885 год. **№** 51, врьзъ основание чл. 12 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания осждилъ подсждимия да заплати 25 лева патентно право и 10 т. л. глоба. По въззивна жалба на подсждимия, това дѣло било разглѣдано и отъ Руссенский Аппелативенъ Сждъ, който като призналъ подсждимия за виновенъ въ сжщото престжпление, което е констатирано отъ Окр. Сждъ—съ присждата си отъ 30 Януарий 1886 год. **№** 14, видоизмѣнилъ присждата на Окр. Сждъ така: Осждилъ подсждимия врьзъ основание чл. 65 отъ Закона за Беринтѣ, на 200 лева глоба, а въ случай не несъстоятелнось, да издържи 50 дена затворъ въ тьмница. Срѣщу тая присжда, подсждимия подава въ Вьховний Сждъ кассационна жалба, въ която ся оплаква, че по това дѣло е нарушенъ чл. 6 отъ Закона за Беринтѣ върху питиетата, защото Сждътъ го осждилъ исключително възъ основание на акта.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на И. Д. Помощ.-Прокурора, взе въ съображение: Отъ сжставения актъ отъ Руссен. Финансовъ Наглѣдникъ на 18 Августъ 1884 год., който актъ е подписанъ и отъ симия подсждимий, ся вижда, че подсждимия самичакъ ся е призналъ, че за първото шести-мѣсечие презъ 1884 год. билъ ималъ патентъ, но го изгубилъ, а колкото за второто шести-мѣсечие, не билъ

си взелъ, като не определи причини, а просто съ думи не съмъ можалъ да си зема. А отъ възросния листъ на Руссенский Аппелативенъ Сждъ ся вижда, че подсждимия Тома Маловрьзичь е признатъ за виновенъ въ това, че той презъ I и II полугодие на 1884 год. е продавалъ питиета въ своето завѣдение, безъ да е билъ снабденъ съ надлѣженъ патентъ, вслѣдствие на което е и осжденъ, съгласно чл. 65 отъ Закона за Береитѣ, на 200 лева глоба. Слѣдователно, приспособлението въ дадения случай на чл. 65 къмъ констатираното отъ сждътъ, престжпление е правилно. Оплакванието же на кассатора за нарушение на чл. 6 отъ Закона за Береитѣ си нѣма тукъ мѣстото, тъй като отъ една страна фактътъ на престжплението е напълно доказанъ, не само отъ съставения отъ Финансовия Наглѣдникъ актъ, но и съ показанията на свидѣтелитѣ дадени подъ клѣтва, а отъ друга страна, както ся констатира по горѣ, подсждимия е осжденъ по чл. 65 отъ Закона за Береитѣ, а не по чл. 6-й за нарушението, на който той ся оплаква. Заради това, оплакванието на кассатора по този въпросъ е неоснователно.

Ржководимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Тома Маловрьзичь, срѣщу присждата на Руссеский Аппелативенъ Сждъ отъ 30 Януарий 1886 год. № 14, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 242

гр. София, 12-ии Юлий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и седмий Юний, хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий сжставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присжтствието на И. Д. Помощ.-Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зо-

графски Углавно Дѣло Н о 234, по описътъ на Исмаилъ Хайвазъ Мехмедовъ, изъ с. Карабашлѫ (Шумненско), осѫденъ на шесть мѣсеци затворъ въ тъмница, за нараняванне съ ножъ въ краката Ибрахима Исмаиловъ, изъ сѫщо то село.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Пракурора при Шумненский Окр. Сѫдъ съ обвненителенъ актъ отъ 23 й Юний 1884 год., предалъ на сѫдъ съ участието на сѫдебни засѣдатели, Исмаила Хайвазъ Мехмедовъ по обвиненнето му за нараняванне съ ножъ Ибрахима Исмаиловъ, вслѣдствие на което послѣдния е умрѣлъ—престѫпление, предвидѣно въ чл. 177 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Шумненский Окр. Сѫдъ, като разглѣдалъ това дѣло и, слѣдъ като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ нараняванне съ ножъ Ибрахима Исмаиловъ, вслѣдствие на което нараняванне, оскорено отъ охтичавото и слабото му състояние, е послѣдвала смъртьта му, осѫдилъ го на осемъ мѣсеци затворъ въ тъмница. По въззивна жалба на подсѫдимия, това дѣло било разглѣдано и отъ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, който като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ това, че е станалъ причина на смъртьта на пострадавшия чрезъ нараняванне, отъ което е лѣжалъ по малко отъ 20 дена—съ присѫдата си отъ 28 Януарий 1886 год. Н-о 10, връзъ основание чл. 179 отъ Отом. Наказат. Законъ, видоизмѣнилъ присѫдата на Окр. Сѫдъ така: Осѫдилъ подсѫдимия на шесть мѣсеца затворъ въ тъмница. Срѣщу тази присѫда, подсѫдимия подава въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба, въ която ся оплаква, че къмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 179 отъ Отом. Нак. Законъ, а трѣбвало да ся приспособи чл. 183 отъ Отом. Наказат. Законъ, тъй като нараняванието било извършено случайно, а не умишленно.

За разрѣшенне на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на И. Д. Помощ Прокурора, взе въ съображение: Отъ въпросний листь на Аппелативний Сѫдъ ся вижда, че подсѫдимия Исмаилъ Хайвазъ Мехмедовъ е припознатъ за виновенъ въ това, че е наранилъ Ибрахима Исмаилова, вслѣдствие на което послѣдния е лѣжалъ по малко отъ 20 дена. Така констатирано престѫпление напълно отговаря на наказанието, пред-

видено въ 179 чл. отъ Отоман. Накават. Законъ, въ който членъ изрично е казано: „Ако нараняванието и биението бжде по слабо отъ стъпеньта показана въ 178 чл. отъ сжщия Наказат. Законъ, то виновника ся затваря отъ една седмица до една година.“ А отъ потжженната присжда на Апелат. Сждъ ся вижда, че сждътъ е констатиралъ престжпление, предвидено въ чл. 179, а не въ чл. 183 отъ Отоман. Наказат. Законъ, вслѣдствие на което го е и осждилъ на шесть мѣсеця затворъ. Отъ горѣизложенното става явно, че 179 чл. отъ Отом. Накавзат. Законъ е правилно приспособенъ кѫмъ констатираното отъ Сждътъ престжпление. Заради това, оплакванието на кассатора въ този случай е неоснователно. Предвиденото въ 179 чл. отъ Отом. Наказат. Законъ, споредъ допълнението къмъ Отом. Наказат. Законъ, утвърдено на 17 Януарий 1885 год., е *частно* престжпление и като такова, не ся наказва, ако странитѣ ся помирятъ.

Ржководимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1-о) Кассационната жалба на Исмаилъ Хайвазъ Мехмедовъ, срѣщу присждата на Русенский Аппелативенъ Сждъ отъ 28 Януарий 1886 год. Н-о 10, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие. 2-о) Дѣлото, да ся предложи на странитѣ чрезъ надлѣжния Мировий Сждия—помиряване, връзъ основание чл. 2. отъ Углавното Сждопроизводство—да ся испроводи въ Шумненския Окржженъ Сждъ.

РѢШЕНИЕ № 243

г. София, 23-й Августъ 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I й, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на деветнадесети Августъ хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно васѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присжтствието на И. Д. Прокурора Помощ. Прокурора

Г. Згуревъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновича углавно дѣло № 238, по описътъ на Минко Георгевъ, отъ с. Комарево, Бѣлослатинска Околия, осжденъ на седемъ дневенъ тъмниченъ затворъ за съпротивление и недаване съдѣйствия на законнитѣ дѣйствия на Сждебний Приставъ при испълнение служебнитѣ му обязанности.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурорский Надзоръ при Орѣховский Окр. Сждъ съ обвинителенъ актъ, отъ 16 Априлий 1885 год., е прѣдалъ подъ сждъ, безъ участието на сждебни засѣдатели, Минка Георгевъ, кметъ на с. Комарево, по обвинението му въ отказвание да даде съдѣйствие на законнитѣ искания на Сждебния Приставъ въ врѣме испълнение служебнитѣ си обязанности—престжпление, предвидѣно въ чл. 17 отъ Закона за Сждебнитѣ Пристави и чл. 112 отъ Отом. Наказ. Законъ. Орѣховский Окр. Сждъ разглѣдалъ дѣлото и слѣдъ като признал подсждимия Минка Георгевъ за виновенъ въ това: че на 22 и 25-й Октомврий 1884 год е отказалъ да даде съдѣйствие на законнитѣ искания на Сждебния Приставъ—Табаковъ, въ врѣме испълнение служебнитѣ си обязанности—съ присждата си отъ 24 Юний 1885 год. Н-о 42, на основание чл. 17 отъ Закона за Сждебнитѣ Пристави и чл. 112 отъ отъ Отом. Наказателенъ Законъ, осждилъ го на седмо-дневенъ затворъ. По възвивната жалба на подсждимия, дѣлото ся разглѣдало и отъ Софийский Аппел. Сждъ, който, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото му въпроси: 1) „Виновенъ ли е подсждимия Минко Георгевъ въ това, че на 22 и 25-й Октомврий 1884 год. се е съпротивилъ и недалъ съдѣйствие на законнитѣ требувания на Сждебния Приставъ въ врѣме на испълнение служебнитѣ обязанности?" — Да". 2-о) „Правилно ли е приспособенъ чл. 17 отъ Закона за Приставитѣ и чл. 112 отъ Наказ. Законъ?" — „Да" — съ присждата си отъ 7 Януарий 1886 год. подъ Н-о 142, на основание чл. 17 отъ Закона за Сждебнитѣ Пристави и чл. 112 отъ Отом. Наказателенъ Законъ, потвърдилъ присждата на Орѣховский Окр. Сждъ. Недоволенъ отъ тая присжда, подсждимия подава срѣщу неж кассационна жалба, въ която ся оплаква че по това дѣло сж нарушени чл. 17 отъ Закона за Приставитѣ и чл. 112 отъ Отом. Наказ. Законъ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Прокурора Помощ. Прокурора Г. Згуревъ, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Спорѣдъ втория членъ отъ Закона за Сроковетѣ, кассационнитѣ жалби срѣщу окончателнитѣ присѫди на аппелативиитѣ инстанции ся подаватъ въ *двѣ недѣленъ* срокъ отъ деньтъ на връчванието прѣписъ отъ присѫдата. Отъ производството на настоящето дѣло ся вижда, че прѣписа отъ обтѫжената присѫда на Соф Аппел. Сѫдъ е врѫченъ на кассатора на *28 Февруарий* 1886 г. *петъкъ*, а кассационната си жалба кассатора вмѣсто на *14 Мартъ* 1886 г. петъкъ, е подалъ едва на *17 Мартъ* 1886 г. въ *понедѣлникъ*, тогазъ когато сѫботата е билъ день присѫтственъ, а не праздникъ. Отъ горѣизложенното става явно, че кассационната жалба на Минка Георгевъ по това дѣло е просрочена.

На основание горѣизложеннитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Минко Георгевъ, срѣщу присѫдата на Соф. Аппел. Сѫдъ отъ 7 Януарий 1886 год. Н-о 172, съ силата на чл. 2 отъ Закона за Сроковетѣ, отъ 18 Декемврий 1880 год., като просрочена, да се остави безъ разглѣждание.

РѢШЕНИЕ № 244

г. София, 23-й Августь 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-й, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавно Отдѣление, на деветнадесяти Августь хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста год., въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на И. Д. Прокурора Помощ. Прокурора Г. Згуревъ, слуша доложеното отъ Членьтъ Неновичь углавно дѣло Н-о 241, по описътъ на Мехмедъ Али Мехмедовъ, изъ г. Шуменъ, осѫденъ на глоба десеть лева за оскърбление съ думи стражара Добри Руссевъ при испълнение на служебнитѣ си обязанности.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Шумненский Околийский Началникъ съ отношението си отъ 24 Септемврий 1884 год. подъ Н-о 3254, възбудилъ прѣдъ Шумненский Мировий Сѫдия углавно прѣслѣдвание срѣщу Мехмедъ Али Мехмедовъ по обвинението му въ нанисание словесна обида на стражара Добре Руссевъ въ врѣме на испълнение служебнитѣ си обязанности. Шумненский Мировий Сѫдия разглѣдалъ дѣлото и съ присѫдата си отъ 9 Ноемврий 1884 год., като призналъ, че Мехмедъ Али Мехмедовъ е нанесълъ оскърбление на полицейский стражарь Добре Руссевъ при испълнение служабнитѣ си обязанности на основание чл. 28 п. 1 отъ Устава за Наказанията, осѫдилъ го на петь-дневно запирание. По въззивна жалба на подсѫдимия, дѣлото ся разглѣдало и отъ Шумненский Окр. Сѫдъ, който съ присѫдата си отъ 25 Февруарий 1885 г. Н-о 52 опрѣдѣлилъ: „присѫдата на Шумненский Мировий Сѫдия отъ 9 Ноемврий 1884 год. подъ Н-о 242 се видоизмѣнява така: признава Мехмедъ Али Мехмедовъ виновенъ въ оскърбление съ думи стражара Добре Руссевъ при испълнение служебнитѣ си обязаности и го осѫжда да плати глоба въ полза на Хазната десетъ лева." Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, подсѫдимия се оплаква: 1-о) че по това дѣло е нарушенъ чл. 28 отъ Устава за Наказанията, защото Сѫдътъ неправилно билъ призналъ, че стражара билъ обиденъ отъ подсѫдимия при испълнение служебнитѣ си обязанности, 2-о) че Сѫдътъ е нарушилъ чл. 106 отъ Устава за Наказанията, защото му наложилъ наказание, ако и да е констатиралъ, че и стражара Добре Руссевъ е нанесълъ равно обида на подсѫдимия.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Прокурора Помощ. Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1-о Отъ производството на дѣлото се вижда, че както Мировий Сѫдия, тъй и Окр. Сѫдъ сѫ признали подсѫдимия за виновенъ въ нанисание словесна обида на стражара Добре Руссевъ *въ врѣме испълнение служебнитѣ си обязаности.* Освѣнъ това, не еднократно е разяснено отъ Върховний Кассац. Сѫдъ, че *полицейскитѣ стражари* ся намирѫтъ постоянно въ испълнение на служебнитѣ си обязанности. Слѣдователно, оплакванието на подсѫдимия по този въпросъ е неоснова-

телно; 2-о) Членъ 106 отъ Уставътъ за Наказанията си има мѣстото при *частнитѣ* престѫпления, а не и при *публичнитѣ*, каквото е настоящето (16—18 чл. отъ Устава за Наказанията). Слѣдователно и второто оплакване на подсѫдимия е неоснователно.

На основание горѣизложеннитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассац. Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1-о) Кассационната жалба на Мехмедъ Али Мехмедовъ, срѣщу присѫдата на Шумненский Окр. Сѫдъ отъ 25 Февруарий 1885 год. Н-о 52, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие. 2-) Дѣйствията неправилни на Шумненский Окр. Сѫдъ, врьзъ основание чл. чл. 108 и 109 отъ Сѫдоустройството, да се разглѣдатъ особно въ распоредително засѣдание.

РѢШЕНИЕ № 245

Г. София, 6-ий Септемврий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и шестий Августь хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присѫтствието на И. Д. Прокурора Пом.-Прокурора: Г. Згуревъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло №. 252, по описътъ на Михаилъ Николовъ, отъ градъ Самоковъ, осѫденъ на сто лева глоба и да плати десеть лева патентно право III разрядъ, за продавание питиета безъ патентъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Соф. Окр. Сѫдъ съ предложението си отъ 21 Декемврий 1884 год. №. 1815, възбужда углавно преслѣдване срѣщу жителя отъ с. Чукурево, Самоковска Околия, Михалка Николовъ по обвинението му въ продаванне спиртни питиета, безъ да е билъ снабденъ за това съ надлѣжния патентъ

простжпъкъ, предвиденъ отъ 12 членъ на Наказателнитѣ Распорѣждания за нарушение на Табачния и Питейния Уставъ. Окр. Сждъ, слѣдъ като призналъ Михалко Николовъ за виновенъ въ това, че прѣзъ второто шесть-мѣсечие на 1884 год. е продавалъ въ с. Чукурево (Самоков. Околия) спиртни пития на дребно отъ мѣстно произведение съ патентъ изваденъ на името на нѣкой си неговъ бившъ съдружникъ—съ присждата си отъ 14-й Мартъ 1885 год. № 55, възъ основание 12 чл. отъ Наказателнитѣ Распорѣждания, осждилъ Михалко Николовъ да плати глоба петь лири турски, а тъй сжщо десеть лева патентно право отъ III-й разрядъ за второто шесть-мѣсечие на 1884 г. По въззивна жалба на подсждимия, дѣлото ся е разглѣдало и отъ Соф. Аппел. Сждъ, който, слѣдъ като призналъ подсждимия за виновенъ въ това, че прѣзъ Августа 1884 год. е продавалъ пития на дребно безъ да има на свое име надлѣжния за това патентъ — съ присждата си отъ 30-ий Януарий 1886 год. № 11, потвърдилъ присждата на Окр. Сждъ и възъ основание на членове 53, 2-а заб. и 65 отъ Закона за Берийтѣ върху питиетата, осждилъ Михалко Николовъ да заплати сто лева глоба за въ полза на хазната, съгласно новия законъ за бериитѣ върху питиетата, утвърденъ на 30-й Януарий 1885 год. Указъ № 26. Срѣщу присждата на Аппелативний Сждъ, подсждимия подава кассационна жалба, въ която ся оплаква: че към дѣянието му въ което е припознатъ за виновенъ неправилно сж приспособени чл. чл. 53 заб. 2-а и 65 отъ Закона за Бериитѣ върху питиетата.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Прокурора Пом.-Прокурора Г. Згуревъ, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: констатираното отъ Аппелативний Сждъ нарушение на Питейний Уставъ отговаря напълно на престжпното дѣяние, предвидено въ 65 чл отъ Закона за Бериитѣ върху питиетата. Отъ друга страна, Аппелативний Сждъ въ присждата си издадена *на 30-й Януарий 1886 год.* е ималъ пълно право да приспособява новия законъ за бериитѣ върху питиетата, утвърденъ *на 30-й Януарий 1885 год.* и обнародванъ въ „Държавний Вѣстникъ“ за общо свѣдение и ржководство на Сждилищата на 26-й Февруарий 1885 год. брой 19. Слѣдователно, оплакванието е неосновательно.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Съдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Михалъ Николовъ, срѣщу присѫдата на Софийский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 30-й Януарий 1886 г. № 11, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 246

Г. София, 6-й Септемврий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-й, Върховний Кассационененъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесетъ и шестий Августъ, хиляда осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присѫтствието на И. Д. Прокурора Пом.-Прокурора: Г. Згуревъ слуша доложеното отъ Предсѣдателя углавно дѣло № 254, по описътъ на Кола Иванчовъ, отъ с. Долни-Богровъ (Софийско), осѫденъ на петнадесеть дена запиранне за нанисание побой на Бѣло Павловъ отъ с. Горний-Богровъ.

Странитѣ не присѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Новоселский Мировий Сѫдия съ присѫдата си отъ 28 Юний 1885 год. № 399, слѣдъ като призналъ Коля Иванчова за виновенъ въ нанисание побой на Бѣля Поповъ, възъ основание на чл. 102 отъ Устава за Наказанията, осѫдилъ го на едно месячно запиранне. По въззивна жалба на подсѫдимия, дѣлото се е разглѣдало отъ Соф. Окр. Сѫдъ, който слѣдъ като призналъ подсѫдимия Коля Иванчовъ за виновенъ въ това че той два пѫти ударилъ по главата Бѣля Поповъ, когато послѣдния ся е намиралъ въ кръчмата му пиянъ—съ присѫдата си отъ 7-й Януарий 1886 година № 1, възъ основание на чл. 110 отъ Устава за Наказанията, видоизмѣнилъ присѫдата на Мировий Сѫдия и осѫдилъ Коля Иванчовъ на петнадесеть-дневно запиранне. Срѣщу присѫдата на Окр. Сѫдъ, подсѫдимия подава кассационна жалба, въ която се

оплаква: 1) Че Окр. Сѫдъ е нарушилъ чл. 123 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото не призовалъ да распита посоченитѣ въ въззивната жалба свидѣтели; 2) че Софийский Окр.Сѫдъ е нарушилъ ст. 806 отъ Врѣм. Сѫд. Правила, защото не се е изразилъ въ въпростния листъ има ли облѣгчителни обстоятелства или нѣма; 3) че Соф. Окр. Сѫдъ е нарушилъ чл. 97 п. 3 отъ Угл. Мир. Сѫд., защото за обективно изложение на обстоятелствата се е взѣло потѫжванието на обвинителя безъ обаче да се спомѣне, че тъй изложенитѣ обстоятелства на дѣлото отговарятъ само на прощението на тѫжителя.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Прокур. Помощ. Прокурора Г. Згуревъ, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Подсѫдимия Коля Иванчовъ въ въззивната си жалба между друго казва: „да ни призове пакъ заедно съ свидѣтелитѣ," (безъ да посочи кои именно свидѣтели), но въ сѫдебното засѣдание въ Окр. Сѫдъ, гдѣто е присѫтствувалъ и самъ подсѫдимия Коля Иванчовъ той не само че не е настоявалъ да ся *отложи* дѣлото за да ся призовѫтъ свидѣтелитѣ, но и не е възбудилъ никакъ въпроса, за че не сѫ призовани свидѣтелитѣ въ Окр. Сѫдъ. Слѣдователно, първото му оплакване е неоснователно. 2-о) 806 чл. отъ Врѣм. Сѫд. Правила може да си има приспособлѐнието само към дѣлата, подсѫдни на Общитѣ Сѫдебни Мѣста, предъ видъ на специалния Законъ, който служи за рѫководство на Мировий сѫдия по този въпросъ (85 чл. отъ Углавното Сѫдопроиз.). Отъ друга страна, констатирание на обстоятелствата, които *смаляватъ* или *увеличаватъ* вината на подсѫдимиятъ, не е нѣщо *задължително* за Мировий Сѫдия, а *факултативно*, сирѣчь възможно. Слѣдователно, второто оплакване е неоснователно. 3-о) Въпроса, който ся възбужда въ третето оплакване ся касае *до сѫществото на дѣлото* (5 чл. Сѫдоустр.), а отъ друга страна, присѫдата на Окр. Сѫдъ е придружена съ съображения, въ които сѫ изложени и *обстоятелствата на дѣлото*. Слѣдователно и третето оплакване е неосновно.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Коля Иванчовъ, Срѣщу присѫдата на Софийский Окр. Сѫдъ отъ 7-й Януарий 1886 год № 1, съ силата на чл. 137 отъ У-

главното Сѫдопроизводство, като неоснователна, да се остави безъ последствие.

РѢШЕНИЕ № 247

г. София, 6-й Септемврий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князъ, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и шестий Августъ хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присѫтствието на И. Д. Прокурора, Пом.-Прокурора: Г. Згуревъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновича Углавно Дѣло Н о 255, по описътъ на Георги Михаиловъ, изъ г. Видинъ, осѫденъ на петнадесеть дена запиранoccaie, за нанасяние обида съ думи въ публично мѣсто на Никола Ганчовѣ, изъ сѫщия градъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Никола Ганчовъ съ прошението си 31 Августъ 1885 год. е възбудилъ предъ Видинский Мировий сѫдия углавно преслѣдвание срѣщу Георгия Михалакевъ, по обвинението му въ нанисание оскърбление съ думи въ публично мѣсто и предъ многобройна публика. Видинский Мировий Сѫдия разглѣдалъ дѣлото и възъ основание чл. чл. 12 п. 3 и 99 отъ Устава за Наказанията опредѣлилъ: „Признава обвиняемай Георги Михалакевъ, изъ г. Видинъ, за виновенъ въ нанисание словесна обида на обвинителя и го присѫжда да заплати 50 лева парична глоба за полза на Хазната, а въ случай на несъстоятелность, да ся подвъргне на 15 дни запоръ при мѣстнѫтѫ полиция.“ По аппелативнитѣ жалби на подсѫдимия и на потърпѣвшия, дѣлото ся разглѣдало и отъ Видинский Окр. Сѫдъ, който съ присѫдата си отъ 1 Февруарий 1886 год. Н-о 18, опредѣлилъ: „Видоизмѣнява присѫдата на Градский Мировий Сѫдия отъ 5 Септемврий 1885 год. по углавното му дѣло Н-о 348, по описътъ за 1885 г. така: „Признава обвиняемия Георги Михалакевъ,

ж: отъ г. Видинъ, за виновенъ въ това, че на 29 Августъ 1885 год. е нанесалъ обида съ думи въ публично мѣсто и многолюдно събрание на съжителя си Николчо Ганчевъ и съгласно чл. 99 отъ Устава за Наказанията налагаеми отъ Мир. Сѫдия, го осѫжда на 15-дневно запирание. Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, подсѫдимия ся оплаква, че къмъ дѣянието му, въ което е припознатъ за виновенъ, неправилно е приспособенъ чл. 99 отъ Устава за Наказанията.

Върховий Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Прокурора, Пом.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Въ чл. 99 отъ Уставътъ за Наказанията, мѣжду другитѣ, е предвидѣно и престѫплението: „нанисание обида съ думи въ публично мѣсто и многолюдно събрание.“ А отъ производството на дѣлото ся вижда, че подсѫдимия е припознатъ за виновенъ въ това, че на 29 Августъ 1885 год. *е нанесълъ на Н. Ганчовъ обида съ думи на публично мѣсто и многолюдно събрание.* Слѣдователно, оплакванието на подсѫдимия по този въпросъ е неосновательно.

На основание горѣизложеннитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Георгия Михалакевъ, срѣщу присѫдата на Видинский Окр. Сѫдъ отъ 1 Февруарий 1886 год. Н-о 18, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 248

гр. София, 6-ий Септемврий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и шести Августъ хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присѫтствието на И. Д. Прокурора, Пом.-Прокурора: Г.

Згуревъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичь Углавно Дѣло Н-о 256, по описътъ на Хамалина Яменъ Ахмедъ Остаменъ, изъ г. Шуменъ, осжденъ на три мѣсеченъ затворъ за кражба на пари отъ Хюсеина Алиевъ Пехливаноглу, отъ с. Кая-Баши, Ески-Джумайска Околия.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Хюсеинъ Алиевъ Пехливаноглу, съ прошението си отъ 8 Юний 1885 год. е възбудилъ предъ Шумненския Мировий Сждия углавно преслѣдвание срѣщу Яменъ Ахмедъ Остаменъ по обвинението му въ кражба на една кессия съ 19½ рубли и 54 гроша мѣдни пари. Шумненский Мир. Сждия разглѣдалъ дѣлото и съ присждата си отъ 22 Юлий 1885 год. осждилъ Яменъ Ахмедъ Остаменъ да издържи петь-месеченъ тъмниченъ затворъ и да плати на Хюсеина Пехливаноглу 19½ рубли сребърни и 54 гроша мѣдни. По въззивната жалба на подсждимия, дѣлото ся разглѣдало и отъ Шумненския Окр. Сждъ, който съ присждата си отъ 19 Октомврий 1885 г. Н о 274, видоизмѣнилъ присждата на Шумпен. Мир. Сждия отъ 22 Юлий 1885 год. Н о 183, само относително размѣра на наказанието, което ся намалява отъ петь на три мѣсеченъ затворъ. Въ подадената си срѣщу тая присжда кассационна жалба, подсждимия между другитѣ ся оплаква, че Шумнен. Окр. Сждъ е нарушилъ чл. 85 отъ Углавното Сждопроизводство, защото не е констатиралъ престжплението въ което е припознатъ за виновенъ.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Прокурора Пом.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Споредъ както е разяснено вече отъ Върховний Кассационенъ Сждъ, Сждилищата, които разглѣдватъ и разрѣшаватъ дѣлата по сжщество, сж длъжни да констатиратъ непременно вината на подсждимитѣ, тъй като безъ припознаванието каква-годѣ виновность, не може да има и наказание. Отъ производството на това дѣло не ся вижда, да е констатирана виновностьта на подсждимия,, както отъ Мировия Сждия, тъй и отъ Окр. Сждъ, а единия и другия сж издали обвинителна присжда и сж му наложили наказание. Слѣдователно, оплакванието на подсждимия по този въпросъ е основателно и нарушението е сжщественно.

На основание горѣизложеннитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Шумненский Окр. Сѫдъ отъ 19 Октомврий 1885 год. Н-о 274, защото е нарушенъ чл. 85 отъ Углавното Сѫдопроизводство, съ силата на чл. 137 п. 2-й отъ сѫщото Сѫдопроизводство да ся отмѣни и дѣлото, за ново разглѣждание, да ся испроводи въ Разградския Окрѫженъ Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 249

гр. София, 6-й Септемврий 1886 година.

Въ името на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българский Князь, Александръ I-ий, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и шестий Августъ хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на И. Д. Прокурора, Пом.-Прокурора Г. Згуревъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски Углавно Дѣло № 257, по описътъ на Петраки Алексовъ и Янаки Гетовъ, отъ г. Рахово, оправдани по сѫдъ, по обвинението имъ въ предумишленно отравяние дѣвицата Мария Станкулова, изъ сѫщий градъ.

Въ засѣданието отъ странитѣ присѫтствуваше само защитникътъ на подсѫдимитѣ, Никола Станевъ.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Раховский Окр. Сѫдъ, съ обвинителенъ актъ отъ 20 Декемврий 1885 год. предалъ на сѫдъ съ участие на сѫдебни засѣдатели, Петраки Алексовъ и Янаки Гетовъ по обвинението имъ въ убийството на дѣвицата Мария Станкулова чрезъ отрова—престѫпление, предвидѣно въ чл. чл. 170 и 45 отъ Отом. Накават. Законъ. Орѣховский Окр. Сѫдъ като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като призналъ подсѫдимитѣ за невинновни въ отдаваемото имъ престѫпление —съ присѫдата си отъ 20 Марта 1886 год. Н о 5, освободилъ по сѫдъ подсѫдимитѣ Петраки Алексовъ и Янаки Гетовъ отъ всѣкаква углавна и гражданска отговорность

по това дѣло. Срѣщу тази присжда, Парашкева Станкулова и Неда Станкулова подаватъ въ Върховний Сждъ кассационна жалба, въ която ся оплакватъ, че Раховский Окр. Сждъ е нарушилъ ст. ст. 795, 796 п. 1, 797, 798 и 800 отъ Врѣм. Сжд. Правила, „тъй като не даде дума на защитника за да може да изложи сжщественнитѣ обстоятелства на обвинението, а така сжщо да може да обясни и докаже онѣзи дѣйствия и обстоятелства, отъ признаванието и опредѣлението на които зависятъ нашитѣ искания, а така сжщо и да направи възраженията си, противъ защитата произнесена отъ подсждимитѣ.“

За разрѣшение на това дѣло, Върхов. Кассационенъ Сждъ, като изслуша обясненията на защитника и заключението на И. Д. Прокурора, Пом.-Проку-рора, взе въ съображение: Споредъ предписанието на 798 ст. отъ Врѣм. Сжд. Правила пострадалото лице, което е предявило само граждански искъ (гражданския истецъ) може да обяснява и да доказва всичкитѣ ония дѣйствия и обстоятелства, отъ които зависятъ неговитѣ искания. А пъкъ въ 722 ст. отъ сжщитѣ Сждебни Правила между другото е казано: „Председательтъ на Сждътъ управя ходътъ на сждебното дирение, наглѣжда върху редътъ на обясненията, на възраженията и на бѣлежкитѣ . . . . .“ Слѣдователно, споредъ буквалния и точния смисълъ на горнитѣ двѣ статий, гражданскитѣ истци по углавнитѣ дѣла, като страни по дѣлото, иматъ сжщитѣ правдини наравно съ другитѣ участвующи по дѣлото лица—да обясняватъ и доказватъ всичкитѣ ония дѣйствия и обстоятелства, отъ които зависятъ тѣхнитѣ искания, съ други думи, Председателя на Сждътъ *е длъженъ самъ отъ себѣ си* да предлага и да дава на страннтѣ по дѣлото всичкитѣ всевъзможни средства за доказвание на своитѣ си искания. Въ дадения обаче случай, както ся вижда отъ Сждебния протоколъ на Окр. Сждъ на повѣренника на Гражданскитѣ истци *не е било предложено* своеврѣменно отъ Предсѣдателя да даде и той своитѣ си обяснения по дѣлото, нѣщо, което е вопреки 722 и 798 ст. ст. отъ Врѣм. Сжд. Правила. Но отъ друга пъкъ страна, отъ сжщия протоколъ на Окр. Сждъ не ся вижда, щото повѣренника на Гражданскитѣ истци да е искалъ думата отъ Предсѣдателя, нито пъкъ да му е било възбранявано отъ Предсѣдателя да даде своитѣ си обяснения по дѣлото. Отъ изложеното

става явно, че 722 и 798 ст. отъ Врѣм. Сѫд. Правила сѫ нарушени, нъ въпросното нарушение въ дадения случай не може да ся признае за сѫществено.

Водимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Парашкева и Неда Станкулови, срѣщу присѫдата па Раховский Окр. Сѫдъ отъ 20 Марта 1886 год. Н-о 5, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 250

Г. Софи, 6-й Септемврий 1886 година.

Углавно дѣло № 258 по описътъ на Коце Блажовъ, отъ г. Кюстендилъ, осѫденъ на двадесеть лева глоба за заканвание съ думи да убие Манчо Пауновъ изъ сѫщий градъ. Кассационнта жалба на Коце Блажовъ оставена безъ разглѣждание по силата на чл. 5 отъ Сѫдоустройството (глѣдай мотивитѣ на рѣшенията подъ №. №. 3, 10 и 225.)

РѢШЕНИЕ №. 251

г. София, 13-й Септемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление на вторий Септемврий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание въ слѣдующий съставъ: Прѣдседатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на И. Д. Прокурора, Помощ. Прокурора Георги Згуревъ, слуша доложеното отъ Предсѣдателя Углавно дѣло №. 267, по описътъ на Михалъ Сребърниковъ, изъ г. Самоковъ осѫденъ на четиринадесеть дена запирание за нанесение оскърбление съ думи на Самоковския градски кметъ Димитръ Германски.

Отъ странитѣ присѫтствувашесамо подсѫдимий М. Сребърниковъ, съ защитникътъ си Я. Геровъ.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Димитръ Германский, Самоковски градски кметъ, възбужда углавно преслѣдвание срѣщу Михалъ Христофоровъ Сребърниковъ по обвинението му въ написание обида съ думи и докачение честьта и достолѣтието му, когато е испълнявалъ служебнитѣ си обязанности. Самоковский Мир. Сѫдия съ задочната си присѫда отъ 30-й Юлий 1885 год. № 2387, осѫдилъ Михалъ Хр. Сребърниковъ на четиридесять дневно запирание за оскърблинне честьта на Самоковский градский кметъ Димитрий Германский, когато послѣдний е испълнявалъ една отъ съвпадающитѣ въ атрибуциитѣ му длъжности. По възивана жалба на подсѫдимия, дѣлото се е разглѣдало отъ Софийский Окр. Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Виновенъ ли е Михалъ Хр. Сребърниковъ, житель отъ г. Самоковъ въ това, че на 18-й Юлий 1885 год. когато се гасялъ пожарътъ въ протестанското училище въ г. Самоковъ, гдѣто се намиралъ и Самоковский кметъ Димитръ Германский и правялъ распорѣждания относително до погасванието на пожара, той, Сребърниковъ, го нарѣкълъ магаре, попържалъ го на майка и на жена и пр. или не?“ —„Да виновенъ“. 2-о) „Ако Михалъ Сребърниковъ е виновенъ въ написание оскрьбление съ думи на Самоковский градский кметъ Димитръ Германский въ врѣме на испълнение на служебнитѣ му обязанности, то на какво наказание подлежи той?“ — „На наказание предвидѣно въ чл. 28 отъ Устава за Наказанията“ — съ присѫдата си отъ 21 Февруарий 1886 г. № 28, възъ основание на чл. 85, 131, 156 отъ Углав. Мир. Сѫдопр. и чл. 28 отъ Устава за Наказанията, видоизмѣнилъ присѫдата на Мировий Сѫдия така: „Осѫжда Михалъ Сребърниковъ, житель отъ г. Самоковъ на четирнадесеть (14) дневно запирнние за оскърбление честьта на Самоков. Градск. Кметъ Димитръ Германский въ време на служение на обязаноститѣ си. Срѣщу присѫдата на Окр. Сѫдъ, подсѫдимия подава кассационна жалба въ която излага, че къмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 28 п. 1 отъ Устава за Наказанията, тъй като този кметъ е оскърбенъ като частно лице, а не като кметъ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Прокурора, Помощ. Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ сѫображение: Атрибуциитѣ

или служебнитѣ права и обязанности на едно Държавно или Обществено Учреждение строго ся опрѣдѣлять *отъ самия законъ.* Никакъвъ законъ не натоварва градский кметъ да прави той *лично и непосрѣдственно* распорѣждание по гасението и пресичанието на пожара, а на противъ, това право принадлежи исключително на Органитѣ отъ *Общата полиция,* распорѣжданията на които сж исключително задължителни, както за пожарната команда, полицейската стража, тъй и за военната сила, която доходжда въ подобни случаи за помощь (26 чл. п. а. и 31 чл. отъ Закона за Общинитѣ, 38 чл. отъ Устава за Полицейската стража, 47 чл. п. 3., къмъ Закона за Окржжнитѣ Управители и Околийскитѣ Началници.) Въ таквиз случаи, каквито сж пожарь, наводнение—не може *да се търпи никаква коализия* между властитѣ. Отъ изложеното става явно, че Окр. Сждъ не е ималъ никакво легално основание да признава, че Градский Кметъ Димитръ Германский, въ врѣмето на пожаръ, ся е намиралъ при испълнението служебнитѣ си обязанности, съ други думи, престжплението, което се отдава на Михаилъ Хр. Сребрениковъ е *частно* престжпление, предвидено въ 99 чл. отъ Устава за Наказанията, дѣлото по което подлежи на прекратявание чрезъ помирявание, (16—18 чл. отъ Устава за Наказанията). Въ дѣлото има документи, безпорни доказателства, че странитѣ, обвиняемий Махаилъ Хр. Сребърниковъ и частний обвинитель Димитрий Германский, сж се помирили.

Водимъ отъ всичко горѣизложенно, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Дѣлото връзъ основание чл. чл. 16, 18 и 99 отъ Устава за Наказанията, да ся прекрати.

РѢШЕНИЕ № 252

г. София, 13-й Септемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавно Отдѣление, на втория Септемврий хилядо осемстотинъ и осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно заседание въ слѣдующий съставъ: Прѣдсѣдатель Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стафанъ

Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присжтствието на И. Д. Помощ. Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Председателя углавно дѣло № 266, по описътъ на Халилъ Абдулъ Рахмановъ, изъ г. Нови-Пазарь, осжденъ на седемдесеть и два дена тъмниченъ затворь. за проста кражба, извършена за третий пжть.

Странитѣ не присжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Съ обвинителенъ актъ, съставенъ отъ Прокурорский Надзоръ при Шумненский Окр. Сждъ на 11 Мартъ 1885 год. Халилъ Абдулъ Рахмановъ предава ся на сждъ, безъ участието на сждебнитѣ засѣдатели, по обвинението му въ кражба два чувала плѣва отъ плѣвникътъ на Али Хюсеиновъ прѣди извършването на която той е билъ осжжданъ два пжти за кражба—прѣстжпно дѣяние, предвидѣно въ 127 чл. отъ Устава за Наказанията. Окржжний Сждъ, слѣдъ като призналъ подсждимиятъ Халилъ Абдулъ Рахмановъ за виновенъ въ кражба, извършена на трети пжть, възъ основание чл. чл. 127 и 139 п. 2 отъ Устава за Наказанията, осждилъ го на седмдесетъ и два дена тъмниченъ затворь. По възивна жалба на подсждимия, дѣлото се е разглѣдало отъ Руссен. Апелативенъ Сждъ, който слѣдъ като призналъ подсждимия за виновенъ въ това, че на 7 Януарий 1885 година прѣзъ нощьта е открадналъ два чувала плѣва изъ плѣвника на Юсуфъ – Ахмедовъ съ присждата си отъ 18 Мартъ 1886 г. № 54, възъ основание чл. чл. 127, 139 п. 2 отъ Устава за Наказанията и 8 чл. отъ Отом. Наказателенъ Законъ, потвърдилъ напълно присждата на Окржжний Сждъ. Срѣщу присждата на Аппелативний Сждъ, подсждимия подава Кассационна жалба, въ която излага: че по това дѣло е нарушенъ чл. 63 отъ Углавното Сждопроизводство, защото единия свидѣтель е распитанъ безъ клѣтва.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Помощ. Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Отъ сждебния протоколъ на Окр. Сждъ ся констатира, че всичкитѣ свидѣтели, като такива сж распитани *подъ клѣтва*, а пакъ въ Аплелат. Сждъ никакви свидѣтели не сж били призовани. Отъ изложеното става явно, че оплакването е неосновително.

Водимъ отъ всичко горѣизложено, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на А-

лилъ Абдулъ Рахмановъ, срѣщу присѫдата на Руссенский Аппелат. Сѫдъ отъ 18 Мартъ 1886 год. № 54, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 253

г. София, 13 Септемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, углавното отдѣление, на вторий Септемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста год., въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на И. Д. Прокурора, Помощ. Прокурора Г. Згуревъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичь углавно дѣло Н-о 268, по описътъ на Георги Попъ Атанасовъ, изъ г. София, оправданъ по сѫдъ по обвинението му въ самоуправство.

Въ засѣданието отъ странитѣ присѫтствуваше К. Костова, съпруга на граждан. ищецъ Д. Ивановъ съ защитникътъ си Ив. Атанасовъ.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Софийский житель Димитръ Ивановъ съ прошението си отъ 29 Юлий 1885 год. се потѫжилъ прѣдъ Софийский Градский Мировий Сѫдия срѣщу Георго Попъ Атанасовъ и молилъ да се накаже послѣдний за самоуправство съгласно Закона, като ся осѫди въ сѫщото врѣме да му заплати причиненитѣ загуби отъ простѫпката, които възлизатъ на 800 лева. Софийский Градский Мировий Сѫдия разглѣдалъ дѣлото и съ задочната си присѫда отъ 18 Септемврий 1885 год. на основание чл. чл. 22 и 110 отъ Устава за Наказанията, опрѣдѣлилъ: I о) „Осѫжда Георги Попъ Атанасовъ на едно мѣсяченъ простъ затворъ или сто лева глоба за въ полза на Хазнѫтѫ да плати; II о) сѫщий Георги Попъ Атанасовъ да заплати осемстотинъ лева обезврѣждение за Димитръ Ивановъ за покриванне жилището му.“ По въззивната жалба на подсѫдимия, дѣлото се разглѣдало и отъ Соф. Окр. Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующий по сѫще-

ството му въпросъ: „Доказано ли е, че Софийский житель Георги Попъ Атанасовъ къмъ половината на мѣсецъ Юлий 1885 год., като разваляль своята часть отъ кѫщата, развалилъ и частьта на Димитръ Ивановъ, съ което да е извършилъ самоуправство и да е причинилъ на Д. Ивановъ осемстотинъ лева врѣда и загуби?“ — „Не, недоказано“ —съ присѫдата си отъ 23 Декемврий 1885 год. Н-о 185, отмѣнилъ напълно присѫдата на Градский Мировий Сѫдия и оправдалъ подсѫдимия Георги Попъ Атанасовъ. Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, потърпѣвшия Димитръ Ивановъ се оплаква: 1-о) че Соф. Окр. Сѫдъ е нарушилъ чл. 121 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото не го призовалъ да присѫтствува при разглѣждание на дѣлото, когато само по углавнитѣ дѣла не ся призовавали, а не и по гражданскитѣ; 2) че по това дѣло е нарушенъ чл. 109 отъ Углвното Сѫдопроизводство, защото Соф. Окр. Сѫдъ е разглѣдалъ това дѣло по аппелативенъ рѣдъ, безъ да е имало подадена отъ подсѫдимия аппелативна жалба.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ. слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Прокурора Помощ. Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Спорѣдъ както е разяснено вече отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, призоваванието на странитѣ по углавни дѣла, съгласно съ 121 чл. отъ Углавното Сѫдопроизводство, не е задължително за Сѫдилищата, които разглѣждатъ дѣлата въ качество на втора инстанция; отъ тѣхъ зависи да ги призовѫтъ или не. Въ дадения случай, отъ производството на дѣлото ся вижда, че Соф. Окр. Сѫдъ, въ качеството си на втора инстанция, е постановилъ, да ся разглѣда дѣлото безъ призоваванието на странитѣ. А подъ названието *страни въ углавнитѣ дѣла*, Законодательтъ разбира и *гражданскитѣ истци*, които въ углавния процесъ не ся ползувѫтъ съ никои особени привилегии и прѣимущества. Слѣдователно, оплакванието на кассатора по този въпросъ е неосновательно. 2-о) Въ Мировото производство по углавнитѣ дѣла никакъ не е опредѣлена строго точна форма за отзивитѣ и аппелационнитѣ жалби. Освѣнъ това, спорѣдъ точния и ясния смисълъ на 109 чл. отъ Углавното Сѫдопроизводство, названието на жалбитѣ нѣма никакво сѫщественно значение, защото направлението имъ (на жалбитѣ)

се опредѣля отъ присѫдата, срѣщу която ся подадени, а не отъ надписътъ, който носятъ. Въ аппелационнитѣ жалби достатъчно е да ся исказва неудоволствие срѣщу присѫдата. Отъ производството на дѣлото ся вижда, че съ подаденото си на Софийский Градский Мировий Сѫдия, прошение, подсѫдимия Георги Попъ Атанасовъ изявява неудоволствие противъ издадената срѣщу него присѫда и че Соф. Град. Мировий Сѫдия, както и Соф. Окр Сѫдъ се признали, че това прошение трѣбва да се счита за аппелативна жалба и да бѫде разглѣдано по аппелативенъ рѣдъ. Слѣдователно, и второто оплакване на кассатора е неоснователно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Димитръ Ивановъ, срѣщу присѫдата на Софийский Окр. Сѫдъ отъ 19 Декемврий 1885 г. № 187, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 254

Гр. София, 13-й Септемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на вторий Септемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста год. въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ Патьо Г. Крайовски и въ присѫтствието на И. Д. Прокурора, Помощ. Прокурора Георги Згуревъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичь углавно дѣло № 269 по описътъ на Димитра Кашкавалджиевъ, изъ гр. Руссе, осѫденъ на двадесеть лева глоба за самоуправство.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Стефанъ Иордановъ въ прошението си до Рус. Градский Мировий Сѫдия излага: „Въ моето отсѫтствие като бехъ на караулъ съседатъ ми Димитръ Кашкавалджиевъ, безъ мое знание, заковалъ

съ гвоздеи собственнитѣ ми прозорци три, отъ което ме лиши отъ свѣтлина като въ сѫщото врѣме е истрошилъ два жама. 1) Моля почитаемий Сѫдъ да го призове часъ по скоро и накаже за извършванието самоуправство като въ същото врѣме да го отсѫди за да ми освободи прозорцитѣ както сѫ биле. Мировий Сѫдия съ задочната си присѫда отъ 4 Ноемврий 1885 год. слѣдъ като призналъ Димитрий Кашкавалджиевъ за виновенъ въ това, че той самоуправно заковалъ, затулилъ прозореца на Стефанъ Иордановъ и го лишилъ отъ свѣтлина, като му е счупилъ двѣ стъкла отъ сѫщия прозорицъ—възъ основание 110 членъ отъ Устава за Наказанията, осѫдилъ Димитръ Кашкавалджиевъ на седемъ дневно запирание. По въззивна жалба на подсѫдимий, дѣлото се е разглѣдало отъ Руссенский Окрѫженъ Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1) „Доказва ли се, че обвиняемий Димитръ Кашкавалджиевъ, изъ градъ Руссе произволно е заковалъ прозореца на кѫщата на Стифанъ Юрданъ изъ сѫщий градъ и въ сѫщото врѣме е строшилъ и два джама отъ прозореца?“ — „Да, доказва се“ 2) Като се доказва, то виновенъ ли е Димитръ Кашкавалджиевъ въ това престѫпно дѣяние?“ „Да, виновенъ.“ 3) „Като е виновенъ обвиняемия Димитръ Кашкавалджиевъ, то той на какво наказание подлежи да се накаже?“—„На наказанието, предвидено въ чл. 119 отъ Устава за Наказанията, които Мир. Сѫдий налагѫтъ.“ 4) „Какво да стане съ присѫдата на Руссен. Градский Мировий Сѫдия отъ 4 Ноемврий 1885 година?“—„Да се видоизмѣни така: осѫжда се Димитръ Кашкавалджиевъ да заплати на Хазната 20 лева глоба, така сѫщо да заплати на Стефанъ Юрдановъ 8 гр. за два джама, които строшилъ“—съ присѫдата си отъ 18 Мартъ 1886 год. № 26 видоизмѣнилъ присѫдата на Мировий Сѫдия и възъ основание на чл. 119 отъ Устава за Наказанията, осѫдилъ Димитрия Кашкавалджиевъ да заплати глоба за въ полза на Хазната 20 лева. Срѣщу присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ, подсѫдимия подава кассационна жалба, въ която исказва, че къмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 119 отъ Устава за Наказанията, тъй като дѣлото е гражанско, а не углавно.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на И. Д. Прокурора,

Помощ. Прокурора. взе въ съображение: Както се види отъ прошението на Стефанъ Юрдановъ той се оплаква за това, че съсѣдътъ му Димитръ Кашкавалджиевъ самоволно *заковалъ съ гвоздеи прозорцитѣ му, съ което го лишилъ отъ свѣтлината.* Слѣдователно, прѣдмѣтъ на настоящето дѣло е спорь за едно *гражданско* право (1201 — 1202 чл. чл. отъ Отоманский Гражданский Законъ), а такъвъ спорь по сѫществото си може и трѣбва да се разрѣши отъ *гражданския* Сѫдъ и по редътъ на *гражданското* сѫдопроизводство,—толкови повече, че въпросното дѣйствие отъ страна на Кашкавалджиевъ е станало *безъ всѣко нисилство.* Обстоятелството, обаче, че при това дѣйствие на Кашкавалджиевъ сѫ испотрошени два джама не може да има никакви значения въ това дѣло, тъй като сѫщественъ е тукъ въпросътъ: да ли Стефанъ Иордановъ *има право да държи въ кѫщата си прозорци, които да гледатъ въ двора на кѫщата на Кашкавалджиевъ.* Отъ изложеното става явно, че предмѣтътъ по настоящето дѣло е чисто *граждански* искъ и че, слѣдователно, неправилно е било дадено движение по това дѣло по редътъ на углавното сѫдопроизводство. Слѣдователно, въпросното оплакване е основателно.

Водимъ отъ изложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Руссенский Окрѫженъ Сѫдъ отъ 18 Мартъ 1886 год. № 26, а тъй сѫщо и производствата по това дѣло, както на Мировий Сѫдия, така и на Окрѫжний Сѫдъ, съ силата на чл. 1-й отъ Углавното Сѫдопроизводство, да се унищожатъ, като се представи право на Стефанъ Иордановъ, да се обърне съ гражданский си искъ въ надлѣжний Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 255

Гр. София, 13-ий Септемврий 1886 год.

Углавно дѣло № 270 по описътъ на Матея Щерьовъ, отъ г. Орхание, осѫденъ на глоба петь турски лири, за нарушение Табачний Уставъ. Кассационната жалба на Матея Щерьовъ оставена безъ разглѣдвание по силата на чл. 5 отъ Закона за Сѫдоустройството (глѣдай мотивитѣ на рѣшенията подъ №. №. 3, 10 и 225.

РѢШЕНИЕ № 256

г. София, 13-й Септемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на вторий Септемврий хилядо осемстотинъ осемдесотъ и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георгий Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарь: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на И. Д. Прокур. Пом. Прокурора: Г. Згуровъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски Углавно дѣло, № 271, по описьтъ на Австро-Унгарский подданникъ Адолфъ Херцогъ, живущъ въ г. София, осѫденъ на единъ мѣсеченъ тъмниченъ затворъ за продавание спиртни питиета съ ексикъ мѣрки.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Софийский Град. Мир. Сѫдия съ присѫдата си отъ 12 Августа 1885 год. № 1045, като признալъ Адолфа Херцога за виновенъ въ това, че е продавалъ спиртни питиета съ ексикъ драмове — осѫдилъ го на единъ мѣсеченъ тъмниченъ затворъ. По въззивна жалба на Адолфа Херцога, това дѣло било разглѣдано и отъ Соф. Окр. Сѫдъ, който като призналъ Адолфа Херцога за виновенъ въ това, че е продавалъ ексикъ спиртни питиета, като е употреблявалъ за тази цѣль половници съ двѣ дѫна — съ присѫдата си отъ 26 Февруарий 1886 год. № 30, връзъ основание чл. 131 отъ Устава за Наказанията — подтвърдилъ напълно присѫдата на Соф. Град. Мир. Сѫдия. Срѣщу тази присѫда, Адолфъ Херцогъ подава въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба, въ която се оплаква: че Окрѫжния Сѫдъ е нарушилъ чл. 123 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото нераспиталъ повторно, посоченитѣ въ Аппелативната му жалба свидѣтели, които сѫ били распитани прѣдъ Мировий Сѫдия.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на И. д. Прокурора Пом.-Прокурора, взе въ съображение: Споредъ предписанието на чл. 123 отъ Углавното Сѫдопроизводство наистина, странитѣ могатъ да привождатъ свидѣтели, както онѣзи които сѫ били при първоначалното разглѣждание при дѣлото,

така и тѣзи, които по нѣкои уважителни причини не сѫ могли да ся явятъ при Мировий Сѫдия, но призоваванието на свидѣтелитѣ въобще спорѣдъ сѫщия 123 чл. зависи напълно отъ Окр. Сѫдъ. Съ други думи, отъ Окр. Сѫдъ, като втора Аппелативна инстанция, зависи призоваванието на свидѣтелитѣ при разбирателството на дѣлото, даже и въ такъвъ случай ако странитѣ сѫ молили зо това нѣщо Сѫдътъ. По настоящето дѣло, както ся вижда отъ аппелативната жалба на подсѫдимия (настоящия кассаторъ), послѣдния наистина е молилъ да се призоватъ въ Окр. Сѫдъ и отново распитатъ свидѣтелитѣ, които сѫ били распитани предъ Мировий Сѫдия, но Сѫдътъ, по силата на 123 чл. отъ Углавн. Сѫдопроизводство, не е намѣрилъ за необходимо да призоватъ горѣпомѣнѫтитѣ свидѣтели и е разглѣдалъ дѣлото въ тѣхно отсѫтствие, нѣщо което му ся прѣдставлява отъ самия законъ. Освѣнъ това, отъ Сѫдебния протоколъ на Окр. Сѫтъ ся констатира, че аппелатора не е настоявалъ въ сѫдебното засѣдание за призоваванието на свидѣтелитѣ нито дума даже е станала по по този въпросъ. Слѣдователно, оплакванието на кассатора по този въпросъ—е неосновательно.

Рѫководимъ отъ горнитѣ съображения, Върхов. Касац. Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Адолфа Херцога срѣщу присѫдата на Софийский Окр. Сѫдъ отъ 24 Февруарий 1886 год. № 30, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 257

гр. София, 20-ий Септемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавно Отдѣление, на деветий Септемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Помощникъ-Секретарь Константинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на И. Д. Прокурора, Помощникъ Прокурора Г. Згуревъ, слуша доложеното отъ

Членътъ Неновичь, Углавно дѣло № 283 по описътъ на Аню и Анчо Цвѣткови и Ташко и Иванчо Константинови, изъ г. Дупница, осждени на по единъ мѣсецъ затворъ за вземание отъ двама Българи деветь кжтжра и единъ конь съ знание, че сж крадени отъ турци.

Странитѣ не присжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурорский Надзоръ при Кюстендилский Окржженъ Сждъ, съ обвинителенъ актъ отъ 15 Априлий 1885 година е предалъ на сждъ, безъ участието на сждебни засѣдатели, Аню и Анчо Цвѣткови и Ташка и Ивана Константинови, по обвинението имъ въ взимание съ знание крадени вѣщи, престжпление предвидено отъ втората притурка на чл. 230 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Кюстендилский Окр. Сждъ, разглѣдалъ дѣлото и слѣдъ като призналъ подсждимитѣ за виновни въ вземание отъ двама Българи въ турско деветь мулета и единъ конь съ знание, че сж били крадени, съ присждата си отъ 21-й Юний 1885 год. № 53, на основание втората притурка отъ чл. 230 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, осждилъ ги по на единъ мѣсеченъ затворъ. По въззивната жалба на подсждимитѣ, дѣлото ся разглѣдало и отъ Софийский Аппелативенъ Сждъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото му въпроси: 1) „Виновни ли сж подсждимитѣ Аню и Анчо Цвѣткови и Ташко и Иванъ Константинови въ това, че прѣзъ мѣсецъ Августъ 1884 год. ся вземали изъ Турция отъ двама българи 9 катъра и единъ конь, като сж знаели, че сж крадени отъ турци?“ — „Да“ 2) „Правилно ли е приспособена втората прибавка на чл. 230 отъ Наказателний Законъ?“—„Да“—съ присждата си отъ 14 Януар. 1886 год. № 174, на основание втората притурка на чл. 230 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, подтвърдилъ присждата на Кюстендилския Окр. Сждъ. Въ подадената си срѣщу тая присжда Кассационна жалба, подсждимитѣ ся оплакватъ: 1) Че Софийский Аппелативенъ Сждъ е нарушилъ ст. ст. 723, 873 и 881 отъ Врѣменнитѣ Сждебни Правила, защото е разглѣдалъ дѣлото имъ, безъ да ги призове при разглѣжданието му. 2) Че къмъ дѣянието имъ трѣбвало да ся приспособи чл. 138 отъ Устава за Наказанията.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша

заключението на И. Д. Прокурора, Помощникъ-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1) Неednoкратно е разяснено вече отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, че не призоваванието на странитѣ да присѫтствуватъ въ втората инстанция при разглѣжданието на дѣлото имъ, когато е станало по опредѣлението на самото сѫдилище, ни най-малко не е противно на точния и ясния смисълъ на ст. 873 отъ Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила, тъй като този въпросъ, е въпросъ по сѫщество и ся разрѣшава окончателно отъ сѫдилищата, които въ качеството си на втора инстанция глѣдатъ дѣлата по сѫщество, и не подлѣжи на провѣряване отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ. Въ дадения случай, дѣлото е разглѣдано безъ присѫтствието на странитѣ съгласно съ особното за това опредѣление на Софийский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 31-й Декемврий 1885 год. слѣдователно, оплакванието на подсѫдимитѣ по този въпросъ е неоснователно. 2) Споредъ 138 чл. отъ Устава за Наказанията ся наказва купуванието на крадени вѣщи, нъ само когато купувачьтъ не е знаялъ никакъ отъ гдѣ и какъ сѫ крадени тѣзи вѣщи и сѫ достигнали въ рѫцѣтѣ на продавачьтъ, а не и вземание на крадени вѣщи, за които купувачьтъ знае, отъ гдѣ и какъ сѫ крадени. (en connaissance de cause, recoivent quelque chose provenant d'un vol). Това послѣдното се наказва споредъ чл. 230 притурка втора отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Отъ производството на дѣлото ся вижда, че Софийский Аппелативенъ Сѫдъ е констатиралъ, че подсѫдимитѣ сѫ взимали отъ Турция отъ двама българи деветь катъра и единъ конь, като ся знаяли, че сѫ *крадени отъ турци*. Съ други думи, Сѫдътъ е признналъ престѫпното дѣяние на подсѫдимитѣ, наказуемо по втората притурка на чл. 230 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, само слѣдъ като е констатиралъ, *че тѣ сѫ знаяли отъ гдѣ сѫ придобити вземанитѣ отъ тѣхъ крадени вѣщи*. Слѣдователно, оплакванието на подсѫдимитѣ и по този въпросъ е неоснователно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Ани и Анчо Цвѣткови и Ташко и Иванчо Константинови, срѣщу присѫдата на Софийский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 14 Януарий 1886 год. № 174,

съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 258

Г. София, 20-й Септемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на деветий Септемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретаря Константинъ Б. Божановъ и въ присжтствието на И. Д. Прокурора, Пом. Прокурора Г. Згуровъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичь углавно дѣло № 284 по описътъ на Станю Казаковъ, изъ с. Бѣла Слатина (Орѣховско), осжденъ на петнадесеть дена затворъ за псувание на майката Бѣлослатинския Околийский Началникъ Данева и неприпознавание него за такъвъ при испълнение служебнитѣ си обязанности.

Въ засѣданието присжтствуваше адвокатътъ Іовъ Титаровъ, защитникъ на обвиняемий Казаковъ.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурорский Надзоръ при Раховския Окр. Сждъ съ обвинителенъ актъ отъ 21 Юний 1885 год. е прѣдалъ на сждъ, безъ участието на сждебни засѣдатели, Станя Казаковъ по обвинението му въ това, че вечерьта на 5-й Юний 1885 год. съ хулепие и псувание на майка е докачилъ честьта и достолѣпието на Бѣлослатинския Околийски Началникъ — Данева въ врѣме испълнение на служебнитѣ си обязанности — прѣстжпление, предвидено въ чл. 113 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Раховский Окр. Сждъ разглѣдалъ дѣлото и съ присждата си отъ 19 Августъ 1885 год. № 54, опрѣдѣлилъ: „Признава Станя Казаковъ за виновенъ въ това, че той вечерьта на 5 й Юний 1885 год. съ хулепие и псувание на майка Бѣлослатинския Околийский Началникъ — Данева е докачилъ честьта и достолѣпието му и дързналъ да го прѣзре, което прѣстжпление Казаковъ е извършилъ, когато Началника Даневъ е испълнявалъ служебнитѣ си

обязанности и вслѣдствие на употрѣблението на служебната си власть и осѫжда подсѫдимия Казаковъ да издържи едномѣсеченъ затворъ, наказание предвидено въ чл. 113 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. По въззивната жалба на подсѫдимия, дѣлото ся разглѣдало и отъ Софийский Аппелативенъ Сѫдъ, който, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1) „Виновенъ ли е подсѫдимия Станю Казаковъ въ това, че на 5 й Юний 1885 год. е псувалъ на майката Бѣлослатинския Околийский Началникъ — Данева и не го признавалъ за такъвъ при испълнение служебнитѣ си обязанности?“ —Да!“ 2) — „Има ли улегчителни обстоятелства за подсѫдимия?“ — „Да!“ 3) „Правилно ли е приспособенъ чл. 113 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ?“ — „Да!“ — съ присѫдата си отъ 16 й Януарий 1886 год. № 2, на основание чл. 113 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, измѣнилъ присѫдата на Раховский Окр. Сѫдъ и осѫдилъ подсѫдимия на петнайсеть дневенъ затворъ. Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, подсѫдимия се оплаква, че Соф. Аппелат. Сѫдъ е нарушилъ ст. 873 отъ Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила, защото е разглѣдалъ дѣлото му, безъ да го призове да присѫтствува при разглѣждането му.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Прокурора, Помощникъ Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Както е разяснено вече отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ (рѣшение № 80 отъ 15 Мартъ 1886 год) спорѣдъ 873 ст. отъ Врѣмен. Сѫдебни Правила, ако и да е предоставено пълно право на Аппелативнитѣ Сѫдилища да призоватъ или не странитѣ по дѣлата, по усмотрѣнието си, но въ всѣкой случай тѣ, Сѫдилищата, сѫ длъжни да ся произнасятъ за призованието или непризованиете имъ съ особни за това постановления, а най-паче, когато странитѣ изрично сѫ молили да бѫдѫтъ призовани. Отъ производството на дѣлото ся вижда, че подсѫдимия изрично е молилъ въ апелационната си жалба да бѫде призованъ въ Аппелативний Сѫдъ при разглѣждането на дѣлото му и че Аппелативний Сѫдъ, безъ да се произнесе и *издаде надлежното за туй опредѣление* въ распоредително засѣдание съгласно ст. 873, защото въ дѣлото *не се намира никакъ подобно опредѣление* — е разглѣдалъ дѣлото въ отсѫтствието му. Отъ

горѣизложеннто става явно, че оплакването на подсѫдимия е основателно и нарушението въ дадений случай е сѫщественно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Софийский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 16 Януарий 1886 год. № 2, защото е нарушена ст. 873 отъ Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила, съ силата на ст. 11 п. 1 отъ Учеждението на Върховний Сѫдъ, да ся отмѣни, и дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да ся испроводи въ Софийский Аппелативенъ Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 259

гр. София, 20-ий Септемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на деветий Септемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на И. Д. Прокурора, Пом.-Прокурора: Г. Згуревъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски Углавно Дѣло Н-о 285 по описътъ на Георгия Димчовъ, изъ село Батановци (Кюстендилско), осѫденъ на 15 дена затворъ за нараняване лѣвото ухо на Дамяна Мартиновъ, отъ което послѣдния лѣжалъ болѣнъ 20 дена.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Кюстендилский Окрѫженъ Сѫдъ, съ предложение отъ 19 Мартъ 1885 год. № 278, предалъ на сѫдъ, безъ участието на сѫдебнитѣ засѣдатели, Георгия Димчовъ по обвинението му въ нанасяние побой и откѫснувание лѣвото ухо на Дамяна Мартиновъ—престѫпление, предвидено въ чл. 2-й отъ Допълнението къмъ Отом. Наказат. Законъ. Кюстендилский Окр. Сѫдъ, като разглѣдалъ това дѣло съ присѫдата си отъ 23 Май 1885 год. № 43, връзъ основание чл. 179 отъ Отоман. Наказателенъ Законъ, осѫдилъ Георгия Димчовъ на 15 дена затворъ и да заплати на потърпѣв-

щия петъ турски лири глоба. По въззивна жалба на Георгия Димчовъ, това дѣло било разглѣдано и отъ Софийский Аппелативенъ Сѫдъ, който като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ това, че на 23-й Февруарий 1885 год. е свалилъ отъ коньтъ Дамяна Мартиновъ и му причинилъ нараняваніе на лѣвото ухо, отъ което послѣдния болѣдувалъ 20 дена—съ присѫдата си отъ 24-й Януарий 1886 год. № 8, подтвърдилъ напълно присѫдата на Окр. Сѫдъ. Срѣщу тази присѫда, подсѫдимия подава въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба, въ която ся оплаква, че Софийский Аппелативенъ Сѫдъ е нарушилъ чл. 1 отъ Углавното Сѫдопроизводство и чл. 179 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, защото това дѣло трѣбвало да ся разрѣши отъ Мировия Сѫдия, като първа инстанция и отъ Окр. Сѫдъ като втора.

За разрѣшеніе на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключеніето на И. Д. Прокурора, Пом.-Прокурора, взе въ съображеніе: Отъ въпросния листъ на Софийский Аппелативенъ Сѫдъ ся констатира, че подсѫдимия е признатъ за виновенъ въ това, че е свалилъ отъ коня Дамяна Мартинова и му причинилъ нараняваніе на лѣвото ухо, отъ което пострадалия болѣдувалъ 20 дена, вслѣдствие на което го е и осѫдилъ, подсѫдимия, на 15 дена затворъ, съгласно чл. 179 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Така констатирано престѫпленіето отъ Сѫдътъ, напълно отговаря на признацитѣ на престѫпленіето, предвидено въ чл. 179 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Отъ друга страна, насиліе, което е имало за послѣдствие *нараняваніе*, не е подсѫдно, споредъ буквалний смисьлъ на 110 чл. отъ Устава за Наказанията—на Мировитѣ Сѫдии. Отъ горѣизложенното става явно, че такива дѣла изобщо сѫ подсѫдни на *общитѣ* сѫдилища въ качеството имъ на първа инстанция, а не на Мировитѣ Сидилища, както иска да каже кассатора въ своята си кассационна жалба. Заради това, оплакваніето на кассатора по този въпросъ е неоснователно. Предвиденото въ чл. 179 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, е споредъ Допълненіето отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, утвърдено на 17 Януарий 1885 год., *частно* престѫпленіе и като такова, не ся наказва, ако странитѣ ся помирятъ.

Рѫководимъ отъ горѣизложенното, Върховний Касса-

ционенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1-о) Кассационната жалба Георги Димчовъ, срѣщу присѫдата на Софийский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 24 Януарий 1886 год. № 8, съ силата на ст. 11 отъ Учеждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие. 2-о) Дѣлото, за да ся предложи на странитѣ, чрезъ надлѣжния Мировий Сѫдия помиряванне връзъ основание чл. 2 й отъ Углавното Сѫдопроизводство, да ся испрати до Кюстендилский Окрѫженъ Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 260

гр. София, 20 ий Септемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на деветий Септемврий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: Костантинъ Б. Божановъ и съ присѫтствието на И. Д. Прокурора Помощникъ-Прокурора Г. Згуревъ, слуша доложеното отъ, Членьтъ Зографски Углавно Дѣло № 286, по описьтъ на Стаменко Гьоновъ, изъ с. Ярлово, Самоковска Околия, осѫденъ на три години затворъ въ окови съ ходатайство предъ НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Князя, за намаление наказанието му отъ три години затворъ въ окови, на шесть мѣсеца тьмниченъ затворъ, за опитвание на кажба чрезъ строшавание прозореца на механата на Пано Николовъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Софийский Окр. Сѫдъ съ обвинителенъ актъ отъ 6 Ноемвр. 1884 год., предѐлъ на сѫдъ съ участието на сѫдебни засѣдатели, Стаменко Гьоновъ по обвинението му въ опитвание на кражба чрезъ счупвание—престѫпление, предвидено въ чл. 230 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Софийский Окр. Сѫдъ, като разглѣдалъ това дѣло и, слѣдъ като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ отдаваемото му престѫпление, съ присѫдата си отъ 15 Априлий 1885 год. № 71, възъ основание чл. чл. 21, 220 и 230 отъ

Отоманский Наказателенъ Законъ—осждилъ подсждимия на три години затворъ въ окови. По възвивна жалба на Стаменко Гьоновъ, това дѣло било разглѣдано и отъ Соф. Аппел. Сждъ, който като признал подсждимия за виновенъ въ това, че на 14 срѣщу 15 Октомврий 1884 год. е строшилъ прозореца въ мехната на Пане Николовъ. влѣзалъ съ цѣль да краде, но по независящи отъ него обстоятелства немогълъ да извърши кражбата. съ присждата си отъ 4 Февруарий 1886 год. № 13. връзъ основание чл. 220 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, потвърдилъ напълно присждата на Окр. Сждъ, съ ходатайство обаче предъ НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Князя, да ся намали наказанието му отъ 3 години затворъ на 6 мѣсеца. Срѣщу тази присжда, Стаменко Гьоновъ подава въ Върховний Сждъ кассационна жалба, въ която ся оплаква: 1) Че Соф. Аппел. Сждъ е нарушилъ ст. ст. 803. 804 и 807 отъ Врѣм. Сжд. Правила и чл. 220 отъ Отом. Наказат. Законъ, защото не е констатиралъ дѣянието, което се отдава на подсждимия. 2) Че Соф. Аппел. Сждъ е нарушилъ ст. 772 п. 2 отъ Врѣм. Сжд. Правила, защото не е взелъ въ внимание отводътъ му срѣщу свидѣтелитѣ: Заре Гелевъ Благоя Николовъ и Андрея Ивановъ.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на И. Д. Прокурора, Помощ.-Прокурора, взе въ съображение: 1) Отъ въпросния листь на Соф. Аппел. Сждъ ся вижда: а) че подсждимия е признатъ за виновенъ въ това, че на 14 срѣщу 15 Октомврий 1884 год. е строшилъ прозореца въ мехната на Пане Николовъ, влѣзалъ съ цѣль да краде, но по независящи отъ него обстоятелства не е можалъ да извърши кражбата и б) признати ся за подсждимия облѣгчителни обстоятелства, вслѣдствие на което Сждътъ е постановилъ да ся ходатайствува предъ НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Князя, за смаляване наказанието му отъ три години затворъ въ окови, на (6) шесть мѣсеца обикновенъ затворъ. Слѣдователно, отъ разрѣшенитѣ горѣ два въпроса ся явно вижда, че престжплението, което ся отдава на подсждимия, напълно е констатирано отъ сждътъ, спорѣдъ признацитѣ, предвидѣни въ чл. 220 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, по който членъ е и осжденъ подсждимия. Заради това, първото оплакване на кассатора е неосновательно. 2)

Отъ обстоятелствата на дѣлото не ся вижда, щото подсждимия да е правилъ какъвъ годѣ отводъ срѣщу нѣкой отъ свидѣтелитѣ. Слѣдователно и това му оплакванне като голословно, си нѣма мѣстото и заради това е тоже неосновательно.

Независимо отъ туй, Върховний Кассационенъ Сждъ, по редътъ на надзора, констатира: Въ сждебния протоколъ на Аппелат. Сждъ между друго е казано: „Че тримата свидѣтели: Игнатъ Ст. Мансурие, Стойо Стойновъ и Васе Павловъ нестоятъ въ никакви сродственни отношения съ подсждимия Стаменко Гьоновъ, нито съ потърпѣвшия Пане Николовъ; че четвъртия свидѣтель Стойо Ненковъ е братовчэтъ на подсждимия, тъй щото *спорѣдъ извѣстната статия отъ Врѣм. Сжд. Правила* неможе да бжде испитанъ подъ клѣтва. Спорѣдъ 771 ст. п. 1 отъ Врѣм. Сжд. Правила, извѣстни лица, посочени въ тази статия, не сж допущаватъ за свидѣтелствувание подъ клѣтва само въ такъвъ случай, *когато една отъ странитѣ предяви за туй отводъ*. Слѣдователно, Аппелат. Сждъ ex-officio *безъ да е имало предявено срѣщу свидѣтеля Стойо Ненковъ отводъ*, не е ималъ никакво право да го распитва безъ клѣтва.

Ржководимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1) Кассационната жалба на Стаменко Гьоновъ срѣщу присждата на Соф. Аппелат. Сждъ отъ 4 Февруарий 1886 год. № 13, съ силата на ст. 11 отъ Учрежд. на Върхов. Сждъ, като неосновательна, да ся остави безъ послѣдствие. 2) По редътъ на надвора, връзъ основание чл. 109 отъ Сждоустройството, да ся обърне внимание върху забѣлѣженитѣ по туй дѣло неправилни дѣйствия на Софийский Аппалативенъ Сждъ.

РѢШЕНИЕ № 261

Гр. София 20-ий Септемврий 1886 год.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на десетий Септемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и

Стефанъ Зографски при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присжтствието на И. Д. Помощ.-Прокурора Т. Николовъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичь Углавно Дѣло № 302, по описътъ на Михо Колевъ, Калчо Петровъ Колевъ и Райко Милановичь, изъ с. Чаиръ, Разградско Окржжие, осждени по на 15 години затворъ въ окови съ ходатайство, за смѣгчение наказанието имъ отъ петнадесеть на петь години затворъ—първитѣ двама за подпалвание воденицата на Илия Р. Голѣмановъ, а третия за подпалвание воденицата и убивание съ пушка, небетчията Али Мустафова, изъ село Сушица, Търновско Окржжие.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурорский Надзоръ при Разградский Окжрженъ Сждъ съ обвинителенъ актъ отъ 18-й Юний 1885 год. е предалъ на сждъ съ участието на сждебни засѣдатели, Райка Милановичь по обвинението му въ подпалвание воденицата на Илия Радевъ презъ нощьта на 4 й срѣщу 5 й Априлий 1885 год. и въ убийство на небетчията Али Мустафовъ, а Миха Колевъ по обвинението му въ подпалвание воденицата наедно съ Райка—и въ участие по убийството на Ала Мустафова и Калча П. Колевъ по обвинението му, като помагачь въ убийството и съучастникъ въ подпалвание на воденицата —престжпни дѣяния, предвидѣни въ чл. чл. 163, 174 и 175, конбинирани съ чл. 45 отъ Отоманский Наказтеленъ Законъ. Разградский Окр. Сждъ разглѣдалъ дѣлото и слѣдъ като призналъ: а) Райка Милановича за виновенъ въ това, че на 4-й срѣщу 5-й Априлъ 1885 год. е подпалилъ воденицата на Илия Радевъ и убилъ небетчията Али Мустафовъ, б) Калча П. Колевъ за виновенъ въ това, че заедно съ Райка е подпалилъ рѣчената воденица и участвувалъ въ убийството, и в) Миха Колевъ за виновенъ въ това, че е участвувалъ въ подпалвание на воденицата и че е помагалъ на Райка въ убиванието на Али Мустафовъ—съ присждата си отъ 24 й Юний 1885 год. № 196, на основание чл. чл. 164, 174 и 175 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. осждилъ ги: а) Райка Милановичь на петнадесеть годишенъ затворъ въ окови и б) Калча Колевъ и Миха Колевъ по на петь годишенъ затворъ въ окови. По протестътъ отъ Прокурорский Надзоръ при

Разградский Окр. Сѫдъ и по въззивната жалба на подсѫдимитѣ, дѣлото ся разглѣдало и отъ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1) „Виновни ли сѫ подсѫдимитѣ Райко Милановичь и Калчо Петровъ Колевъ въ това, че на 4-й срѣщу 5-й Априлъ 1885 год. сѫ подпалили воденицата на Илия Р. Голѣмановъ, находяща ся на единъ часъ растояние отъ селото Чаиръ?“—„Да, виновни.“ 2) „Виновенъ ли е подсѫдимия Райко Милановичь въ това, че е убилъ съ пушка небетчията Али Мустафовъ, изъ с. Супица, Търновско Окрѫжие, въ врѣмето, когато си е млѣлъ житото въ воденицата на Илия Р. Голѣмановъ при извършвание престѫплението оказано въ първий въпросъ?“ —„Да, Виновенъ.“ 3) „Виновенъ ли е подсѫдимий Михо Колевъ, изъ с.Чаиръ, въ това, че е вземалъ участие при извършвание престѫпнитѣ дѣяния, оказани въ първий и вторий въпроси, заедно съ подсѫдимитѣ Райко Милановичь и Калчо П. Колевъ?“—„Да, виновенъ.“ 4) „Виновенъ ли е подсѫдимий Калчо П. Колевъ, че е участвувалъ въ престѫпното дѣяние, указано въ вторий въпросъ, заедно съ подсѫдимитѣ Райко Милановичь и Михо Колевъ ?“—„Да, виновенъ.“ 5) „Ако подсѫдимитѣ: Райко Милановичь, Михо Коловъ и Калчо П. Колевъ сѫ виновни въ престѫпнитѣ дѣяния, указани въ първий и вторий въпроси, то подъ кой членъ отъ Отоманский Наказателенъ Законъ да ся подведѫтъ тия тѣхни престѫпни дѣяния и въ какъвъ размѣръ да имъ се наложи наказание?“ — „Подъ чл. чл. 164 и 174 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ и въ размѣръ по на петнадесеть годишенъ затворъ въ окови; но съгласно членъ 816 отъ Врѣм. Сѫд. Правила да са ходатайствува предъ НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Княза, за смѣгчение наказанието на Михо Колевъ и Калча П. Колевъ отъ петнадесеть годишенъ затворъ въ окови, на петь годишенъ такъвъ затворъ“. 6) „Правилно ли е опредѣлено отъ първостепенното Сѫдилище възнаграждението, което подсѫдимитѣ трѣбва да заплатятъ на вдовицата на убитиятъ Али Мустафовъ?“—„Да, правилно.“ 7) „Върхъ коя отъ странитѣ да ся възложатъ сѫдебнитѣ разноски въ втората инстанция?“—„Върху подсѫдимитѣ, солидарно“—съ присѫдата си отъ 12-й Априлий 1886 год. № 82, видоизмѣнилъ присѫдата на Разградский Окр. Сѫдъ и осѫдилъ подсѫдимитѣ

Райко Милановичь, Калча П. Колевъ и Миха Колевъ по на петнадесеть годишенъ затворъ въ окови съ ходатайство предъ НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Князa, за намаляване затвора на Калча П. Колевъ и Миха Колевъ отъ 15 години въ окови на петь години въ окови. Въ подадената си срѣщу тая присжда кассационна жалба, подсждимитѣ се оплакватъ, че Руссенский Аппелативенъ Сждъ е нарушилъ ст. ст. 723, 742 — 746 отъ Врѣм. Сжд. Правила, защото не е отложилъ дѣлото, за да се призоватъ свидѣтелитѣ Георги Радевъ. Ради Костовъ и Димитръ Стояновъ, тъй като Аппелативния Сждъ самъ припозналъ, че показанията имъ сж сжществении и съ опредѣление е постановилъ да се призоватъ въ качество на свидѣтели.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Помощ. Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Отъ производството на дѣлото ся вижда, че Руссен. Аппелат. Сждъ е постановилъ да се призоватъ за свидѣтели по дѣлото: Свидѣтелитѣ Георги Радевъ, Ради Костовъ и Димитръ Стояновъ и че дѣлото за неявяването имъ ся е отлагало нѣколко пжти. Нъ сжщо тъй отъ дѣлото ся вижда, че то е било разглѣдано само слѣдъ слѣдующето постановление: „Слѣдъ кратко съвѣщание, Сждътъ обяви, че като има предъ видъ, че неявившитѣ ся свидѣтели Радевъ, Стояновъ и Костовъ сж призовани по заявлението на подсждимитѣ, които като не сж указали точно тѣхното мѣстожителство, постановява: Да ся пристжпи къмъ разглѣжданието на настоящето дѣло въ отсжтствието на неявившитѣ ся свидѣтели". Съ други думи, Сждътъ е пристжпилъ до разглѣжданието на дѣлото, само слѣдъ като е констатиралъ *легални* причини,—*неизвѣстностьта на мѣстожителството имъ* — за невъзможно да се изслушатъ показанията на въпроснитѣ свидѣтели. Слѣдователно, оплакванието на подсждимитѣ въ дадения случай е неосноватевно.

На основание горѣизложеннитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Михо Колевъ, Калчо Петровъ Колевъ и Райко Малановичь, срѣщу присждата на Руссенск. Аппелат. Сждъ отъ 12-й Априлий 1886 год. № 82, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неосновaтелна да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 262

г. София 20-ий Септемврий 1886 година

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ. Углавното Отдѣление, на десетий Септемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б Неновичь и Стефанъ Зографски при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присѫтствието на И. Д. Прокурора Помощ.-Прокурора: Г. Згуревъ. слуша доложеното отъ Председателя Углавно Дѣло № 288, по описътъ на Недѣлко Пановъ Чешмаджиевъ, изъ г. Лѣсковецъ, осѫденъ на петнадесеть години затворъ въ окови, за непредумишленно убийство на Махаила Симидовъ, изъ г. Орѣховица.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурорский Надворъ при Орѣховский Окр. Сѫдъ съ обвинителенъ актъ, съставенъ на 22-й Юлий 1885 год. предава на сѫдъ, съ участието на сѫдебни засѣдатели, Недѣлко Пановъ по обвинението му въ предумишленно убийство Михаила Семидова, злодѣяние предвидено чл. 170 Отоман. Наказат. Законъ. Окр. Сѫдъ, слѣдъ като призналъ подсѫдимия Недѣлко Пановъ за виновенъ въ това, че предумишленно и съ предначъртание убилъ Орѣховский житель Михаилъ Симидовъ, възъ основание чл. 170 отъ Отоман. Наказ. Законъ, осѫдилъ го на *смърть.* По въззивна жалба на подсѫдимия, дѣлото ся е разглѣдало отъ Софийский Аппелативенъ Сѫдъ, който слѣдъ като призналъ подсѫдимия Недѣлко Пановъ за виновенъ въ това, че на 8 й Юлий 1885 год. непредумишленно убилъ съ ножь Михаилъ Симидова. възъ основание на 174 чл. Отом. Наказат. Законъ — видоизмѣнилъ присѫдата на Окр. Сѫдъ, като осѫдилъ подсѫдимия на петнадесеть годишенъ затворъ въ окови. Срѣщу присѫдата на Аппелат. Сѫдъ, подсѫдимия подава кассационна жалба, въ която се оплаква: че Софийский Аппелат. Сѫдъ е нарушилъ ст. ст. 806 и 810 отъ Врѣм. Сѫд. Правила, защото не е постановилъ за разрѣшение въпроса, че убийството е извършено за самоотбрана.

Върховний Кассационенъ сѫдъ, слѣдъ като изслуша

заключението на И. Д. Прокурора, Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Нито въ първата, нито въ втората инстанция ся е възбудилъ, както отъ страна на подсѫдимия, тъй и отъ защитницитѣ му въпроса—за че убийството е станало *за самоотбрана*, нито пакъ въ сѫдебнитѣ засѣдания въобще станалъ е за туй въпросъ—слѣдователно, нито Окр., нито Аппелат. Сѫдъ сѫ имали основание да поставятъ за разрѣшение подобенъ въпросъ. Слѣдователно, оплакванието на подсѫдимия е неоснователно.

Водимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Недѣлко Пановъ Чешмеджиевъ, срѣщу присѫдата на Софийский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 11 Февруарий 1886 год. № 19, съ силата на ст. 21 отъ Учрежденето на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да ся остави бѣзъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 263

г. София, 20-ий Септемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на десетий Септемврий, хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присѫтствието на И. Д. Прокурора, Помощ.-Прокурора Г. Згуревъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичь углавно дѣло № 289, по описътъ на Мито Тоневъ, отъ с. Батановци, Радомирска Околия, осѫденъ на три годишенъ затворъ въ окови, за запалвание и изгорявание осемдесеть кола слама на Петуна Георгиевъ, изъ градъ Радомиръ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурорский Надворъ при Кюстендилский Окр. Сѫдъ, съ обвинителенъ актъ отъ 20 й Ноемврий 1884 година, е предалъ на сѫдъ съ участие на сѫдебни засѣдатели, Митя Тоневъ, по обвине-

нието му въ това, че на 27-й срѣщу 28-й Октомврий 1884 год. презъ нощьта предумишленно запалилъ сламенника отъ около 80 кола слама на Петруна Георгиевъ Чирпани, прeстѫпление предвидено въ чл. 165 ий отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Кюстендилский Окрѫженъ Сѫдъ разглѣдалъ дѣлото и слѣдъ като признахъ Митя Тоневъ за виновенъ въ това, че на 27-й срѣщу 28-й Октомврий 1884 год. презъ нощьта предумишленно запалилъ сламеникътъ отъ около 80 кола слама на Петруна Георгиевъ Чирпанъ—съ присѫдата си отъ 19-й Мартъ 1885 год. № 20, на основание чл. 165 отъ Отом. Наказъ Законъ, осѫдилъ го на врѣменно полагение въ окови за три години. По въззивната жалба на подсѫдимия, дѣлото ся разглѣдало и отъ Софийский Аппел. Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующий по сѫществото му въпросъ: „Виновенъ ли е подсѫдимий Митю Тоневъ въ това, че на 27-й срѣщу 28-й Октомврий 1884 год. е запалилъ и изгорилъ 80 кола слама, принадлѣжаща на Петруна Георгиевъ?" — „Да" — съ присѫдата си отъ 17-й Февруарий 1886 год. № 17, на основание чл 165 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, потвърдилъ присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ. Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, подсѫдимия ся оплаква, че Софийский Аппелативенъ Сѫдъ е нарушилъ ст. ст. 723 й 753 отъ Врѣмен. Сѫдебни Правила, защото не призовалъ показанитѣ отъ него свидѣтели.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Прокурора. Помощ.-Прокурора за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Спорѣдъ както е разяснено вече отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Сѫдилищата по сѫщество сѫ длъжни да призоваватъ показанитѣ отъ странитѣ свидѣтели или пъкъ, ако ги отхвърлятъ, Сѫдилищата сѫ длъжни да показватъ основанията си за това. Отъ производството на дѣлото ся вижда, че посоченитѣ отъ подсѫдимитѣ свидѣтели Яни Петровъ и Георги Павловъ не сѫ били призовани при разглѣжданието на дѣлото и сѫдилищата по сѫщество не сѫ постановили особенно опредѣление за непризованието имъ. Нъ сѫщо тъй отъ дѣлото ся вижда, че обстоятелството, което споредъ кассатора, щели да докажътъ помѣнѫтитѣ свидѣтели, а именно, че той билъ битъ—нѣма никакво значение и влияние надъ

виновностьта на подсждимиятъ и само по себѣ си не я отстранява. Слѣдователно, оплакванието на подсждимия въ дадения случай е неоснователно.

На основание горѣизложеннитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Мито Тоневъ срѣщу присждата на Соф. Аппел. Сждъ, отъ 7-й Февруарий 1886 год. № 17, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 264

Г. София, 20-й Септемврий 1886 година.

Углавно Дѣло № 310, по описътъ на Хасанъ Хасановъ, изъ г. Вратца, осжденъ на петнадесеть годишенъ затворъ въ окови, за непредумишленно убивание съ ножъ Нурединъ Мехмедовъ, отъ сжщий градъ. Кассационната жалба на Хасана Хасановъ оставена безъ разглѣждание по силата на чл. 5 отъ Закона за Сждоустройството. (Глѣдай мотивитѣ на рѣшенията подъ №. №. 3, 10 и 225).

РѢШЕНИЕ № 265

г. София, 20-й Септемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавно Отдѣление, на десетий Септемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присжтствието на И. Д. Прокурора, Помощ. Прокурора Г. Згуревъ, слуша доложението отъ Членътъ Зографски углавно дѣло № 329 по описътъ на Тодоръ Ванчовъ, Стоянъ Павловъ, Атанасъ Станевъ и Никола Николовъ, изъ г. Видинъ, осждени по на петнадесеть-дневенъ за-

творъ, за нанисание оскърбление съ думи на полицейскитѣ драгуни Ибрахимъ Кадри и Савва Лазовъ.

Странитѣ не присжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Съ рѣшението си отъ 7-й Септемврий 1885 година № 121, Върховний Кассационенъ Сждъ по това дѣло е опредѣлилъ: „Присждата на Софийский Апелативенъ Сждъ отъ 11 Декемврий 1884 година № 168, защото неправилно е приспособенъ чл. 129 отъ Войнския Уставъ за Наказанията, съ силата на ст. 11 п. 1 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, да ся отмѣни и дѣлото за ново разглѣжданне отъ другъ съставъ, да ся испроводи въ Софийский Апелативенъ Сждъ". Послѣдния като разглѣдалъ повторно това дѣло и слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото на дѣлнто въпроси: 1-о) „Виновенъ ли е Тодоръ Ванчовъ въ това, че на 30-й Юний 1883 год. е нанесълъ оскърбление съ думи на полицейскитѣ драгуни: Ибрахимъ Кадри и Савво Лазаровъ при испълнение служебнитѣ си обязаности?" „Да," 2-о) „Стоянъ Павловъ, виновенъ ли е въ сжщото пристжпно дѣяние?"—„Да," 3-о) „Никола Николовъ, виновенъ ли е въ пристжпното дѣяние въ което се обвиняватъ сжщитѣ Тодоръ Ваневъ и Савво Лазаровъ?"—„Да," 4-о) „Атанасъ Становъ, виновенъ ли е въ това, че на 30 Юний 1883 год. е нанеслъ оскрърбление съ дѣйствие на полицейскитѣ драгуни: Ибрахимъ Кадри и Савво Лазаровъ при испълнение служебнитѣ си обязанности?"—„Да",—съ присждата си отъ 21 Януарий 1886 година № 4, врьзъ основание чл. 28 п. 1 отъ Устава за Наказанията видоизмѣнилъ присждата на Окр. Сждъ така: Осждилъ Тодора Ванчевъ, Стоянъ Павловъ, Атанасъ Станевъ и Никола Николовъ на 15-ть дена затворъ. Срѣщу тази присжда, подсждимитѣ подаватъ въ Върховний Сждъ кассационна жалба, въ която ся оплакватъ: че по това дѣло ся нарушени ст. ст. 768, 769 и 772 отъ Врѣмен. Сждебни Правила, защото Сждътъ е основалъ присждата си на показанията на свидѣтели, които не можели да ся взѣмжтъ въ внимание и защото не е уважилъ заявения отъ подсждимитѣ срѣщу свидѣтелитѣ отводъ.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на И. Д. Прокурора, Помощ. Прокурора, взе въ съображение: Отъ производ-

ството на дѣлото не ся вижда да е заявяванъ отъ подсѫдимитѣ какъвъ годѣ отводъ срѣщу нѣкого отъ свидѣтелитѣ по дѣлото. Освѣнъ това, отъ рѣшението на Върховний Кассационенъ Сѫдъ по това дѣло, ся констатира, че подсѫдимитѣ сѫ ся оплаквали за сѫщото нарушение на ст. ст. 768, 769 и 772 отъ Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила още въ първата си кассационна жалба, но Върховний Сѫдъ намѣрилъ че това оплакване на подсѫдимитѣ е неосновательно, понеже не ся оправдавало отъ обстоятелствата на дѣлото. Отъ горѣизложеното само по себѣ си ся разбира, че щомъ като настоящето оплакване на кассаторитѣ е разрѣшено единъ пѫть отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, то и дума, разбира ся, не може да стане сега за сѫщото оплакване предъ сѫщий Върховний Кассационенъ Сѫдъ. Заради това, оплакването на кассаторитѣ по този въпросъ—е неосновательно. Независимо отъ това, Върховний Кассационенъ Сѫдъ по реда на надзора неможе да не истълкува възъ основание чл. 109 отъ Сѫдоустройството че за предвиденото въ чл. 28 п. 2 престъпление, наказанието е не „затворъ"—както неправилно е казано въ присѫдѫта а „запиране"; а пъкъ межру затворъ и запиране като наказание има разлика (чл. 1 п. 3 и 4, 3 и 4 чл. чл. отъ Устава за Наказанията 153 и 154 чл. чл. отъ Углавното Сѫдопроизводство).

Рѫководимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационата жалба на Тодора Ванчовъ, Стоянъ Павловъ, Атанасъ Станевъ и Никола Николовъ, срѣщу присѫдата на Софийский Апелативенъ Сѫдъ отъ 21 Януарий 1886 год. № 4, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неосновательна, да ся остави безъ послѣдствие. По редътъ на на надзора да ся истълкува че наказанието въ дадения случай не е „затворъ "а„запиране". (1-й и 28 чл. отъ Устава за Наказанията).

РѢШЕНИЕ № 266

г. София, 27-й Септемврий 1886 год.

Въ името на ЗАКОНА Върховний Кассационенъ Сѫдъ

Углавно Отдѣление, на шестнадесеть Септемврий хилядо осемстотинь осемдесеть и шеста год. въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Прѣдседатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски при Секретаръ: Патьо Г. Крайовски и въ присѫтствието на И. Д. Прокурора, Пом. Прокурора Д. Згуревъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновича углавно дѣло № 298 по описътъ на Павла Богдановъ и Добри Тонковъ, изъ село Гарванъ, Акаджнларска Околия, оправдани по Сѫдъ по обвиненението имъ въ кражба на една крава отъ Драганъ Иорговъ, изъ сѫщето село.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Драганъ Иорговъ съ прошението си отъ 4 й Ноемврий 1883 год. е възбулилъ предъ Аккаджнларский Мир. Сѫдия углавно преслѣдвание срѣщу Павла Богдановъ и съучастника му Добря Тонковъ за дѣто му откраднѫли и заклали една крава. Аккаджнларский Мировий Сѫдия разглѣдалъ дѣлото и слѣдъ като призналъ подсѫдимитѣ: Павла Богдановъ и Добря Тонковъ за виновни, съ присѫдата си отъ 5-й Мартъ 1884 год. на основание чл. 128 ал. 4 и 5 отъ Устава за Наказанията, осѫдилъ ги, първия на три мѣсеченъ тъмниченъ затворъ а втория на два мѣсеченъ. По възивната жалба на подсѫдимитѣ, дѣлото ся разглѣдало и отъ Силистренския Окрѫженъ Сѫдъ, който съ присѫдата си отъ 25-й Януарий 1886 год. Н-о 4, отмѣнилъ напълно присѫдата на Аккаджнларския Мир. Сѫдия и постановилъ: „Признава Павла Богдановъ и Добря Танковъ, изъ с Гарванъ невиновни въ кражба на една крава отъ Драгана Иорговъ и ги освобождава отъ всѣка отговорность по това дѣло“. Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, потърпевший Драганъ Иорговъ, като заявява, че ся открили нови существенни обстоятелства по дѣлото. иска отменението й. И. Д. Прокурора въ заключението си заявява, че присѫдата е постановена отъ некопетентни Сѫдилища, тъй като дѣлото по родътъ си е било подсѫдно на общитѣ сѫдилища а не на Мировийтѣ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Прокурора за да разрѣши това дѣло, взе въ соображение: Нееднократно е разяснено вече, че кражбатаа на едрия и дребния домашенъ добитъкъ като:

овци, овни, е прѣстъпление предвидено отъ Отоманский Наказателенъ Законъ (чл. 224), а слѣдователно, възъ основание чл. 1-й отъ Углавното Сѫдопроизводство и чл. 2-й отъ Допълнение къмъ Врем. Сѫд. Правила подобни дѣла ся подсѫдни на Окр. Сѫдитища като на I-а инстанция.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Силистренский Окр. Сѫдъ отъ 25 Януарий 1886 год. Н о 4, защото ся нарушени чл. 1-й отъ Углавното Сѫдопроизводство и чл. 224 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, съ силата на чл. 137 п. 3 отъ Углавното Сѫдопроизводство да ся отмени като сѫщеврѣменно ся унищожатъ производствата, както на Мировий Сѫдия, така и на Окр. Сѫдъ; 2-о) Дѣлото за да му ся даде далнейши споредъ закона движение да ся испроводи връзъ основание чл. 1 й отъ Допълнението къмъ Врем. Сѫд. Правила, до Прокурора при Силистренский Окр. Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 267

г. София, 27 Септемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на десетий Септемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ. Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ Цатьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на И. Д. Прокурора Помщ. Прокурора Г. Згуревъ, слуша доложеното отъ Членьтъ Зографски углавно дѣло № 300 по описътъ на Коста Василевъ, изъ г. София, осѫденъ на двѣ недѣли тѫмниченъ затворъ за кражба.

Странитѣ не присѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Софийский Градский Мировий Сѫдия съ присѫдата си отъ 7 Августъ 1885 г. № 1020, връзъ основание чл. 130 отъ Устава за Наказанията, осѫдилъ Коста Василевъ на единъ мѣсецъ затворъ въ тѫмница за кражба на дъски. По въззивна жалба на подсѫдимия, това дѣло било разглѣдано и отъ Софийский Окр. Сѫдъ, който като призналъ Коста Василевъ за вино-

венъ въ това, че на 6 Септемврий 1884 год. подирь стрѣлбата на артелерийския полкъ, дигналъ тайно часть отъ дъскитѣ, които ся намирали въ полето близко до неговата нива—съ присѫдата си отъ 21-й Февруарий 1886 год. № 27, връвъ основание чл. 127 отъ Устава за Наказанията—видоизмѣнилъ присѫдата на Мировий Сѫдия така: осѫдилъ Коста Василевъ на двѣ недѣленъ тѫмниченъ затворъ. Срѣщу тази присѫда, Коста Василевъ подава въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба, въ която ся оплаква, че неправилно му е наложено наказание, когато е припознато отъ Сѫдътъ, че той е дѣйствувалъ не съ пълно разумѣние.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на И. Д. Прокурора, Помощ Прокурора взе въ съображение: Отъ въпросния листь на Софийский Окр. Сѫдъ се вижда, че слѣдъ като Сѫдътъ призналъ подсѫдимия за виновенъ въ кражба на дъски, разрѣшилъ е още и слѣдующия въпросъ: „Тъй като подсѫдимия Коста Василевъ е несъвършенолѣтенъ и се намира отъ 14 до „17 година, то дѣйствувалъ ли е съ пълно разумѣние или „не, и подлежи ли тоя на наказание или на домашно ис„правление?“ Въ отговоръ на постановения горѣ въпросъ, Сѫдътъ е призналъ, че подсѫдимия е дѣйствувалъ не съ пълно разумѣние и подлежи на наказание въ полвиния му размѣръ, вслѣдствие на което го е и осѫдилъ съгласно чл. чл. 9-й и 127 отъ Устава за Наказанията, на двѣ недѣли тѫмниченъ затворъ. Спорѣдъ чл. 9 отъ Устава за Наказанията на несъвършенолѣтнитѣ се налага наказание въ размѣръ, на половината отъ предвиденото въ закона наказание. Въ дадения случай, както се видя по горѣ, Сѫдътъ е призналъ, че подсѫдимия е дѣйствувалъ не съ пълно разумѣние, вслѣдствие на което Сѫдътъ не е ималъ право да му наложи *повече* отъ (*половината на наказанието, предвидено отъ Закона*. Нормалното наказание, спорѣдъ 127 чл. отъ Устава за Наказанията, е *три мѣсеченъ затворъ*,—слѣдователно, Сѫдътъ не би можалъ да му наложи наказание *повече отъ единъ мѣсецъ и 15 дни* затворъ, а пакъ той е осѫденъ само на двѣ недѣли тьмниченъ затворъ. Слѣдователно, наложеното въ дадения случай на подсѫдимия наказание, спорѣдъ константиранитѣ отъ Сѫдътъ факти—е съвършенно правилно и съгласно съ закона. Заради това, оплакването на кассатора за дѣто ужь непривилно му е

било наложено наказание отъ Сѫдътъ—е неоснователно.

Рѫководимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Коста Василевъ, срѣщу присѫдата на Софийский Окр. Сѫдъ отъ 21 Февруарий 1886 год. № 27, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 268

Г. София, 27 Септемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавно Отдѣление, на деветнадесть Септемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно васѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присѫтствието на И. Д. Прокурора, Помощ. Прокурора Г. Згуревъ, слуша доложеното отъ Прѣдсѣдательтъ Углавно Дѣло № 301 по описътъ, на Димитръ Брьчковъ, отъ г. Свищовъ, осѫденъ на три дневно запиране за нанисание побой на младшия стражаръ Петра Динковъ при испълнение служебнитѣ си обязаности.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: По съобщението на Свищовский Градский полицейски приставъ се е възбудило углавно преслѣдване срѣщу Димитрия Бръчковъ по обвинението му въ нанисание побой на пѣший стражарь Петра Динковъ въ врѣме испълнение служебнитѣ си обязаности. Свищовский Мировий Сѫдия съ присѫдата си отъ 4 Мартъ 1886 год , възъ основание на чл. 28 п. 2 отъ Устава за Наказанията, слѣдъ като призналъ за виновенъ подсѫдимия Димитръ Брьчковъ въ престѫплението, което му се отдава—осѫдилъ го на едно мѣсечно запиране. По въззивна жалба на подсѫдимия Димитръ Бръчковъ, дѣлото се е разглѣдало отъ Свищовский Окрѫженъ Сѫдъ, който слѣдъ като призналъ подсѫдимия Димитръ Бръчковъ за виновенъ въ това, че той на 15 срѣщу 16 Ноемврий 1885 год., въ врѣмето на пожара въ саманлѫка на Митя Хинковъ, е нанесълъ побой на младший пѣший стражарь

Петра Динковъ, когато послѣдния се е намиралъ при испълнение служебнитѣ си обязаности—съ присждата си отъ 5 Май 1886 год. № 1283, видоизмѣнилъ присждата на Свищовсий Мировий Сѫдия и го осжжда на три дневно запиране. Срѣщу тази присжда, подсждимия подава кассационна жалба, въ която исказва: 1-о) че по това дѣло се нарушени чл. чл. 29, 30, 110 и 130 отъ Углавното Сждопроизводство, защото полицейский приставъ неправилно е участвувалъ въ това дѣло като страна—обвинитель. 2-о) че по това дѣло се нарушени чл. чл. 84, 107, 133 и 85 отъ Углавното Сждопроизводство и ст. ст. 802, 847, 848 и 849 отъ Вр. Сжд. Правила, защото: а) Окржжний Сждъ не е записалъ въ протокола направенитѣ отъ него забѣлѣжки (заявления), б) защото неточно се записани въ протокола показанията на нѣкой свидѣтели, 3-о) че по това дѣло е нарушенъ чл. 123 отъ Углавното Сждопроизводство, защото сждътъ, безъ сѣкое постановление, е распиталъ свидѣтелитѣ Михалъ Цвѣтковъ и Никола Патевъ. 4-о) че по това дѣло неправилно е приспособенъ чл. 28 п. 2 отъ Устава за Наказанията.

Върховний Кассационенъ Сждъ слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Прокурора, Помощ. Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображдние: 1-о) Прѣдмѣтътъ на настоящето дѣло е *публично* престжпление, предвидено въ чл. 28 отъ Устава за Наказанията по което полицейскитѣ власти иматъ пълно право да се явяватъ *като обвинители* (8 чл. п. 2, 15 и 30 чл. чл. отъ Углавното Сждопроизводство и 1 й чл. отъ Допълнението къмъ Вр. Сжд. Правила). Слѣдователно, първото оплакване е неосновательно. 2-о) Както се види отъ сждебний протоколь на Окр. Сждъ, Помощ. Секретаря на Окр. Сждъ по заявлението на подсждимия е направилъ нѣкакви забѣлѣжки, а именно: 1-о) „че въ протокола не било забѣлезано, че той „искалъ да стане оглѣдъ да се констатира че тѣхниятъ „дворъ—билъ много по високъ отъ този на съсѣда му Хинковъ, отъ който дворъ единъ отъ свидѣтелитѣ каза, че „видѣлъ когато той билъ пострадавшия; 2-о) че показанията на свидѣтеля Кароляновъ не се точно записани за„щото въ протокола било казано че той билъ при боятъ, „когато обратно той показалъ че билъ при Началника си, „и 3-о) че при обявявание на присжда не билъ подписанъ

„протокола отъ Г-на Сѫдията., Прокурора прѣдложи да се „испълни съгласно ст. 848 отъ Вр. Сѫд. Правила, за ис„пълнението на която се написа настоящиетъ протоколъ.“ По поводъ на тѣзи забѣлѣжки, Сѫдътъ е постановилъ своето заключение, въ което е исказалъ: „По първата за„бѣлѣжка;—обвиняемия въ защитителната си рѣчь споме„на, ако сѫдътъ намѣри за нужно, да направи оглѣдъ на „мѣстото, но Секретаря пропусналъ да вмѣсти това му спо„менувание въ протокола. По втората забѣлѣжка—показа„нията на свидѣтеля Каруланovъ се точно изложени въ „протокола. По третята забѣлѣжка—Протокола не е билъ „подписанъ отъ члена Филчева, защото не му билъ под„несенъ за подписвание, прѣди прочитанието на присѫда„та.“ При такива обстоятелства, оплакването на подсѫдимий, като голословно, се представлява като неоснователно. 3-о) Отъ сѫдебния протоколъ на Окр. Сѫдъ се види, че свидѣтелитѣ М. Цвѣтковъ и Никола Патѣвъ (за които подсѫдимия е ходатействувалъ въ въззивната си жалба за да се призовътъ)—въ началото на засѣданието не се явили, и сѫдътъ е постановилъ: да се слуша дѣлото въ тѣхното отсѫтствие, безъ да се распитатъ тѣ като свидѣтели, нъ послѣ на края на сѫдебното засѣдание, преди да се даде още дума на странитѣ, явили се тѣзи свидѣтели и Сѫдътъ е постановилъ: да се распитатъ тѣ като свидѣтели. Предъ видъ на изложенитѣ обстоятелства и предъ видъ на това: а) че тѣзи свидѣтели се призовани по искането на подсѫдимий Димитръ Бръчковъ и за *негова защита* и б) че съ распитанието на тѣзи свидѣтели никакъ не се нащърбяватъ неговитѣ права—и третото му оплакване се явява като неосновательно. 4 о) Окрѫжний Сѫдъ е припозналъ подсѫдимий Димитръ Бръчковъ за виновенъ, че той вечерьта на 15 срѣщу 16 Ноемврий 1885 год. въ врѣме на пожара въ саманлѫка на Митя Хинковъ, е нанесълъ побой на младший пѣший *стражарь Петръ Динковъ, когато послѣдний се е намиралъ при испълнение служебнитѣ си обязанности.* Тъй констатираното престѫпление, напълно отговаря споредъ признацитѣ си на предвидѣното отъ 28 чл. п. 2 отъ Устава за Наказанията престѫпление. Слѣдователно, и четвьртото оплакване е неосновательно.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Димитръ

Бръчковъ, срѣщу присждата на Свищовский Окржженъ Сждъ, отъ 30 Априлъ 1886 година № 1283, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сждопроизводство, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 269

гр. София, 27-й Септемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА. Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавно Отдѣление, на деветнадесетий Септемврий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста год. въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски при Секретаръ: Патьо Г. Крайовский и въ присжтствието на И. Д. Прокурора, Пом. Прокур. Г. Згуревъ, слуша доложеното отъ Председательтъ углавно дѣло № 303 по описъть, на Ионна Божиловъ, отъ с. Круша, Брѣзничка Околия, осжденъ да повьрне изсѣчения материялъ отъ гората на Димитра Георгиевъ или да заплати стойностьта на материяла 106 лева и да заплати на сжщия Димитръ Георгиевъ двойната стойность 212 лева, като глоба.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Царибродский Мировий Сждия съ присждата си отъ 19-й Септемврий 1885 год. № 91, възъ основание на чл. 65 отъ Закона за Горитѣ и чл. 122 отъ Устава за Наказанията, осждилъ Ионна Божиловъ да повьрне изсѣчения материялъ отъ гората на Димитръ Георгиевъ, състоящъ отъ 200 джбови и 164 габрови дьрвета и да му плати двойната стойнисть 212 лева. По въззивна жалба на подсждимия, дѣлото ся е разглѣдало отъ Трьнский Окр. Сждъ, който съ присждата си отъ 29-й Априлий 1886 год. № 16, видоизмѣнилъ присждата на Мировий Сждия и осждилъ Конна Божиловъ, отъ с. Круша, Брѣзничка Околия, да повьрне изсѣчения материялъ отъ гората на Димитръ Георгиевъ, състоящъ отъ 200 джбови и 164 габрови дьрвета *или да му заплати стойностьта имъ 106 леви*, а така сжщо—да му заплати двойната стойность на тойзи материялъ—212 лева. Срѣщу присждата на Окр. Сждъ, подсждимия подава кассационна

жалба въ която ся оплаква, че по това дѣло Сждътъ неправилно е отказалъ да распита, както него, тъй и посоченитѣ отъ него въ въззивната му жалба двама свидѣтели.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Прокурора Помощ. Прокурора за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Въ сждебния протоколъ между друго е казано: „Сждийтѣ се оттеглиха въ съвѣщателната стая и слѣдъ възвръщанието имъ, Предсѣдателя обяви: Сжда като има прѣдь видъ, че аппелатора е призованъ за днешното сждебно засѣдание съ призовка подъ №. №. 1929, а тъй сжщо и свидѣтелитѣ съ призовки подъ №. №. 1931 и 1932, които сж ги получили и не представятъ никакви законни причини за неявката си, то съгласно чл. 121 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство, опредѣли: да се даде на настоящето дѣло по нататашний ходъ въ отсътствието на аппелатора и свидѣтелитѣ". Отъ дуга страна, подсждимия Иона (Иота) Божиловъ въ въззивната си жалба не е показалъ, като какво именно има да свидѣтелствуватъ свидѣтелитѣ Ранчо Тодоровъ и Георги Модовъ. При горѣизложенитѣ обстоятелства, оплакванието на подсждимия е неосновательно.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Ионна Божиловъ, срѣщу присждата на Трънский Окр. Сждъ отъ 29-й Априлий 1886 год. Н-о 16, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сждопроизводство, като неоснователна да ся остави безъ послѣдствие,

---

РѢШЕНИЕ № 270

г. офия, 27 Септемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавно Отдѣление, на деветнадесеть Септемврий, хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б, Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретаръ: Патьо Г. Крайовский и въ присжтствието и И. Д. Прокурора, Помощ. Прокурора Г. Згуревъ, слуша доложеното отъ Членътъ: Неновичь, углавно дѣло Н-о 304 по описътъ, на Карлъ

Калбь, Германско-поданий, живущъ въ гр. София, осжденъ на двадесеть дневно запиране за нанисание ударъ на Вангела Костовъ, изъ същий градъ и истрошавание сждовеtѣ му, които ся намирали въ дюкяна му.

Странитѣ неписжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Софийский Градоначалникъ съ отношението си отъ 6-й Юлий 1885 год. Н-о 3608, е възбудилъ прѣзъ Софийский Град. Мировий Сж. дия углавно прѣслѣдвание срѣщу Карла Кортъ по обвинението му въ нанисание ударъ съ камъкъ на Вангела Костовъ. Соф. Градский Мировий Сждия разлѣдалъ дѣлото и съ задочната си присжда отъ 9-й Августь 1885 г. Н-о 1038, на основание чл. 110 отъ Устава за Наказанията, осждилъ Карла Кортъ на двайсетъ-дневенъ прость затворъ. По въззивна жалба на подсждимия, дѣлото ся разглѣдало и отъ Софийский Окржженъ Сждъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото му въпроси: 1-о) „Доказано ли е че Карлъ Кортъ, Германски поданникъ живущъ въ г. София, на 3 й Юлий миналата 1885 година, като се спрелъ предъ дюкяна на Соф. жителъ Вангелъ Костовъ, наченалъ да хвърля съ камане въ дюкянътъ на послѣдний, като му испотрошилъ нѣколко паници, стакани, шишета и пр. и му нанесълъ ударъ съ камъкъ по лицето му?“ — „Да, доказано.“ 2-о) „Ако е доказано, че Карлъ Кортъ е наненълъ ударъ на Вангелъ Костовъ и му е испотрошилъ посждата, която се намирала въ дюкяна му, то на какво наказание подлежи, той Карлъ Кортъ?“ — „Наказание предвидено въ чл. 110 отъ Устава за Наказанията“ — съ присждата си отъ 16 Януарий 1886 год. Н-о 3, на основание чл. 110 отъ Устава за Наказанията, подтвърдилъ напълно присждата на Мировий Сждия. Въ подадената си срѣщу тая присжда Кассационна жалба, подсждимия между другитѣ ся оплаква, че Софийский Окр. Сждъ е нарушилъ ст. 702 отъ Вр. Сжд. Правила, защото не е назначилъ прѣводчикъ при разглѣждането на дѣлото въ сждебното засѣдание, въ което той, подсждимия, заявилъ, че незнае Българский язикъ.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Спорѣдъ буквата и смисълътъ на ст. 702 отъ Врѣм. Сжд. Правила, ако нѣкой отъ под-

сѫдимитѣ не разумѣва Българский язикъ, Предсѣдательтъ на Сѫда *назначава* да ся намира при сѫдебното дирение единъ преводчикъ изъ мѣжду лицата, които иматъ качество на достовѣрни свидѣтели. Това назначение е задължително и неявяванието на подсѫдимия повторно въ засѣданието, спорѣдъ както е забѣлѣзано въ протокольтъ на Сѫдьтъ, за да заяви, че иска да ся назначи преводчикъ, несвобождава ни най малко сѫдътъ отъ възложената му отъ закона *обязаность да назначи преводчикъ*. Предсѣдательтъ, независимо отъ молбата на странитѣ, е дълженъ да взема всичкитѣ мѣрки за раскривание на истината и да дава всевъзможни срѣдства на подсѫдимитѣ за оправданието имъ. Отъ протокола по това дѣло, ся вижда, че подсѫдимия не е знаялъ Българский язикъ и че дѣлото е било отложено за да ся назначи преводчикъ, а сетнѣ въ сѫщия день е било разглѣдано, *безъ да е присѫтсвувалъ подсѫдимия и да е имало преводчикъ.* Отъ горѣизложеното става явно, че Софийский Окрѫженъ Сѫдъ е постѫпилъ вопрѣки точния и ясния смисълъ на закона, слѣдователно оплакванието на Кассатора по този въпросъ, е основателно и нарушително е сѫщественно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Софийский Окрѫженъ Сѫдъ отъ 16 й Януарий 1886 год. Н-о 3, защото е нарушена ст. 702 отъ Врѣм. Сѫд. Правила, съ силата на чл. 137 п. 2-й отъ Углавното Сѫдопроизводство, да ся отмѣни и дѣлото, за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да се испроводи въ Софийский Окрѫженъ Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 271

гр. София, 27-й Септемврий 1886 година

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавно Отдѣление, на деветнадесеть Септемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георгий Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский

и въ присѫтствието на И. Д. Прокур. Помощ. Прокурора: Г. Згуревъ слуша доложеното отъ Членътъ Неновичь. Углавно дѣло №305, по описътъ на Иванъ Младеновь отъ с. Старопатица, Кулска Околия, осѫденъ на единъ мѣсецъ затворъ за кражба на една крава.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Кулския Околийский Началникъ съ отношението си отъ 5-й Априлий 1885 год. №994, е възбудилъ предъ Кулския Мир. Сѫдия углавно преслѣдваиие срѣщу Ивана Младеновъ по обвинението му въ открадванне една крава на Стояна Николовъ. Кулск. Мир. Сѫдия разглѣдалъ дѣлото и слѣдъ като призналъ подсѫдимия Ивана Младеновъ за виновенъ въ открадвание кравата на Стояна Николовъ — съ присѫдата си отъ 26 Юлий 1885 год. № 58, на основание чл. 127 отъ Устава за Наказанията, осѫдилъ го на единъ мѣсецъ тъмниченъ затворъ. По въззивната жалба на подсѫдимия, дѣлото ся разглѣдало и отъ Видинский Окрѫж. Сѫдъ, който слѣдъ като призналъ подсѫдимия, Ивана Младеновъ, за виновенъ въ открадвание кравата на Стояна Николовъ — съ присѫдата си отъ 12 й Мартъ 1886 год. № 30, на основание чл. 127 отъ Устава за Наказанията, подтвърдилъ напълно присѫдата на Мировий Сѫдия. Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, подсѫдимия ся оплаква, че по това дѣло сѫ нарушени членове: 8, 9, 11, 14 и 15 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото дѣлото било неправилно възбудено отъ Околийский Началникъ, когато трѣбвало да бѫде възбудено отъ самия потърпѣвший, а И. Д. Прокурора въ заключението си заявява, че присѫдата е постановена отъ некомпетентни сѫдилища, тъй като дѣлото по родътъ си е било подсѫдно на Общитѣ Сѫдилища а не на Мировитѣ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д. Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Нееднократно е разяснявано вече, че кражба на едрия и дребния добитъкъ като овни, овци е престѫпление предвидено отъ Отоманский Наказателенъ Законъ (чл. 224), а слѣдователно, въвъ основание чл. 1 отъ Углавното Сѫдопроизводство и чл. 2 отъ Допълнението към Врѣмен. Сѫд. Правила—подобни дѣла сѫ подсѫдни на Окр. Сѫдъ като на първа инстанция.

Водимъ отъ горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Съдъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1) Присъдата на Видинский Окр. Съдъ отъ 12 Марта 1886 год. № 30, а тъй също и производствата по туй дѣло както на Мировий Съдия, така и на Окр. Съдъ, защото съ нарушени чл. 1-й, отъ Углавното Съдопроизводство и чл. 224 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ съ силата на чл. 137 п. 3 отъ Углавното Съдопроизводство—да ся унищожатъ. 2) Дѣлото, за да му ся даде далнейши споредъ закона ходъ, връзъ основание чл. 1 отъ Допълнението къмъ Врѣменнитѣ Съдебни Правила, да ся испроводи до Прокурора на Видинский Окр. Съдъ.

РѢШЕНИЕ № 272

гр. София, 27-ий Септемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Съдъ, Углавното Отдѣление, на деветнадесетий Септемврий хиляда осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито съдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георгий Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьръ: Патьо Г. Крайовский, и въ присътствието на И. Д. Прокурора Помощникъ Прокурора Г. Згуревъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски углавно дѣло, №306 по описътъ, на Димитръ Гърневъ, отъ г. София, осъденъ на едно-мѣсечно запиране за написание оскърбление съ дѣйствие на Пристава и Старшия при първия полицейский участъкъ.

Въ за сѣданието отъ странитѣ присътствуваше само подсъдимия Димитръ Гърневъ.

Обстоятелствата на дѣлото съ: Софийский Мировий Съдия съ присъдата си отъ 5-й Августь 1885 год. оправдалъ Коца Илиевъ по обвинението му въ нанисание обида съ дѣйствие на Полицейскитѣ стражари, а Димитръ Гърневъ осъдилъ на едно мѣсечно запирание (простъ затворъ). По въззивната жалба на подсъдимия Димитръ Гърневъ, дѣлото ся разгѣдало отъ Софийский Окр. Съдъ, който, слѣдъ като призналъ подсъдимия Д. Гърневъ за виновенъ въ това, че той на 20-й Юний 1885 година е нанесълъ

оскърбление съ дѣйствие на Пристава на I-й полицейский участъкъ и на стражаритѣ на този участъкъ — съ присѫдата си отъ 3-й Марта 1886 год. № 34, подтвърдилъ присѫдата на Мировий Сѫдия. Срѣщу присѫдата на Окр. Сѫдъ, подсѫдимия подава кассационна жалба, въ която излага, че по това дѣло е нарушенъ чл. 121 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото Сѫдътъ е разглѣдалъ дѣлото му въ отсѫтствието му, при всичко, че той е представилъ доказателство, че не е можалъ да ся яви въ сѫдебното засѣдание по една отъ законнитѣ причини (болѣсть).

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на И. Д Прокурора Помощ. Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Окр. Сѫдъ е испратилъ призовка отъ 29-й Януарий 1886 год. № 657 на Димитръ Гърневъ за да ся яви въ съдебното засѣдание на 28-й Февруарий 1886 год. — деньтъ назначенъ за да ся разглѣда дѣлото му. На 28 Февруарий, подсѫдимия Д. Гърневъ съ едно прошение извѣстява Окр. Сѫдъ, че той неможе да ся яви въ сѫщий день *по причина на болѣсть*, като представя при прошението си свидѣтелство отъ Д-ръ Шишмановъ, което гласи: „Г-нъ Д. Гърневъ, родомъ отъ София, търговецъ, живущъ на Башъ-Чешме № 2, страдае отъ болка въ стомаха (cardialgie) и не е въ състояние да напустне днесь кѫщата си. София 28 Февруарий 1886 год." Окр. Сѫдъ по поводъ неявяванието на Гърневъ въ постановлението си, изложено въ сѫдебния протоколъ, между друго, като е исказалъ: „че представеното отъ него медицин. свидѣтелство, не е издадено отъ надлѣжний Докторъ, а отъ частенъ, че подобни свидѣтелства се зиматъ въ внимание само тогава, когато тѣ сѫ издадени отъ градский лѣкаръ. Че сѫдътъ не е призналъ за необходимо присѫтствието на странитѣ, нъ е станало просто Административно распорѣждание за привикване на странитѣ" — допустналъ разглѣждането на дѣлото въ *отсѫтствието* на подсѫдимия Д. Гърневъ. Върховний Кассационенъ Сѫдъ намира, че исказанитѣ отъ Окр. Сѫдъ съображения не почиватъ на законни основания: Законътъ между другитѣ причини за неявяванието въ сѫдътъ е указалъ и *на болѣсть, която не дава възможность да ся излезе отъ кѫщи* (615 ст. п. 4-й и 774 Врѣмен. Сѫдебни Правила и 84 чл. Углавното Сѫдопроизводство). Законътъ само е посочилъ

причинитѣ, които оправдаватъ неявяванието въ сѫда на обвиняемитѣ или подсѫдимитѣ, но не е установилъ, като какви именно *форми сѫ задължителни* за да ся констатиратъ тѣзи причини, предоставилъ е рѣшението на този въпросъ на *усмотрѣнието* на сѫдилищата. Законътъ не прави никаква разлика между удостовѣрението на *приватнитѣ* доктори и докторитѣ, *състоящи на Държавна или общественна* служба, а най-паче нѣма законъ, който да дава въ такива случаи *предпочително право на градскитѣ лѣкари.* Въ дадений случай, важно е: да ли заявлението на Д. Гърневъ е било *истинско*, сирѣчь, да ли той е билъ *дѣйствително боленъ* и по тази причина не можалъ да ся яви въ засѣданието. Отъ друга страна, Окр. Сѫдъ, щомъ е призналъ за възможно да ся призове Гърневъ да присѫтствува при слушание на дѣлото, то и трѣбвало да бѫде въ дѣйствията си *послѣдователенъ*, сирѣчь, да *отложи* дѣлото и повторно да призове подсѫдимия Д. Гърневъ, като му ся даде възможность да представи оправданията си и предъ Окр. Сѫдъ. Отъ изложеното става явно, че оплакванието на подсѫдимия е основателно и допустнатото нарушение въ дадений случай е сѫщественно.

Водимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Софийский Окрѫженъ Сѫдъ отъ 3-й Марта 1886 год № 34, защото е нарушилъ чл. 121 отъ Углавното Сѫдопроизводство, съ силата на чл. 137 п. 2-й отъ сѫщото Сѫдопроизводство, да ся отмѣни, и дѣлото, за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да ся испроводи въ Софийский Окр. Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 273

г. София, 27-ий Септемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на деветнадесеть Септемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присѫтсвието на И. Д. Прокурора, Помощ.-Проку-

рора Г. Згуревъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зогрофски Углавно Дѣло Н-о 307, по описътъ на Вуча Христовъ отъ г. София, осжденъ на петнадесеть дена затворъ, за нанисание побой на Христа и Димитра Георгиеви, изъ сжщий градъ.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Софийский Град. Мир. Сждия, като призналъ Вуча Христовъ за виновенъ въ това, че е засукалъ съ лопата по тжжителитѣ Христа и Димитръ Георгиеви, връзъ основание чл. чл. 106, 100 и 110 отъ Устава за Наказанията—съ присждата си отъ 3-ий Юлий 1885 год. № 822, осждилъ го на 120 лева глоба, а въ случай на несъстоятелность, да издържи 30 дена затворъ. По въззивна жалба на Вуча Христовъ, това дѣло било разглѣдано и отъ Софийский Окр. Сждъ, който като призналъ Вуча Христовъ за виновенъ въ това, че на 5-й Октомврий 1885 год. е нанесълъ побой на Христа и Димитра Георгиеви—съ присждата си отъ 22-й Априлий 1886 год. Н-о 63, връзъ основание чл. 110 отъ Устава за Наказанията, видоизмѣнилъ присждата на Мировий Сждия така: Осждилъ Вуча Христовъ на 15 дена затворъ. Срѣщу тази присжда Вучо Христовъ подава въ Върховний Сждъ кассационна жалба, въ която ся оплаква: а) че не е предложено на странитѣ помирявание и б) че неправилно е осжденъ на затворъ, вмѣсто запирание.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на И. Д. Прокурора, Помощ.-Прокурора, взе въ съображение: Отъ въпросния листь на Софийский Окр. Сждъ ся вижда, че подсждимия Вуче Христовъ е признатъ за виновенъ въ туй, че на 5-й Октомврий 1885 год. е нанесълъ побой на Христа и Димитра Георгиеви, вслѣдствие на което го е и осждилъ на 15 дена *затворъ*, съгласно чл. 110 отъ Устава за Наказанията. Споредъ точния и буквалния смисълъ на 87 и 129 чл. отъ Углавното Сждопроизводство, по частни престжпления, каквото е предмѣтъ на настоящето дѣло, на странитѣ трѣбва да ся предлага *помирявание*. Въ дадения случай, както ся вижда отъ дѣлото, нито Мировия Сждия, нито пъкъ Окр. Сждъ ся склонявали странитѣ на помирявание, нѣщо, което е въпреки предписанията на чл. чл. 87 и 129 отъ Углавното Сждопроизводство. Освѣнъ това,

чл. 110 отъ Устава за Наказанията, по който е осжденъ подсждимия, предвижда наказание *„запиране“*, а не *„затворъ“*, а пъкъ отъ потжженната присжда ся вижда, че подсждимия е осжденъ на „затворъ.“ Слѣдователно, и въ този случай Сждътъ невѣрно е наложилъ наказание на подсждимия споредъ констатираното отъ него престжпление (1 чл. т. 3 и 4, 3 и 4 чл. отъ Устава за Наказанията и 153 и 154 чл. отъ Углав. Сждопроизводство). Заради това, оплакванието на кассатора и по двата пункта е основателно.

Ржководимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присждата на Софийский Окр. Сждъ отъ 22-й Априлъ 1886 год. Н-о 60, защото е нарушенъ чл. 87 отъ Углавното Сждопроизводство и чл. 110 отъ Устава за Наказанията, съ силата на чл. 127 п. п. 1 и 2 отъ Углав. Сждопроизводство, да ся отмѣни и дѣлото, за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да ся испроводи въ Софийский Окр. Сждъ.

РѢШЕНИЕ № 274

г. София, 4-ий Октомврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и шестий Септемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присжтствието на Прокурора Гаврилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ, Углавно дѣло Н-о 315, по описътъ на Петруна Н. Милевъ, изъ г. Видинъ, осжденъ на една турска лира глоба, за нанасяние побой на Али Мехмедовъ, изъ сжщий градъ, отъ който послѣдний лѣжалъ отъ 5 до 7 дена.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурорский Надзоръ при Видинский Окр. Сждъ съ обвинителенъ актъ отъ 29 Септемврий 1884 год. предава на сждъ, безъ участието на сждебни засѣдатели, Петруна Милевъ, по обвинението

му въ нанисание *тѣжкъ* побой на Али Мехмедовъ—престжпление, предвидѣно отъ чл. 189 Отоманский Наказателенъ Законъ. Окр. Сждъ, слѣдъ като призналъ подсждимия П. Н. Милевъ за виновенъ въ нанисание *тѣжкъ* побой на Али Мехмедовъ—съ присждата си отъ 22-й Априлий 1885 год. Н-о 42, възъ основание на чл. 179 отъ Отоман. Наказат. Законъ, осждилъ го да заплати глоба една лира турска. По въззивна жалба на подсждимия, дѣлото ся е разглѣдало и отъ Софийский Аппелативенъ Сждъ, който, слѣдъ като призналъ подсждимия за виновенъ въ това, че на 19 срѣщу 20 Августъ 1883 год. е нанесълъ побой на Али Мехмедовъ, отъ който послѣдния е лѣжалъ отъ 5 до 7 дена—съ присждата си отъ 18 Февруарий 1886 г. Н-о 23, потвърдилъ присждата на Окр. Сждъ. Срѣщу присждата на Аппелативний Сждъ, подсждимия подава кассационна жалба, въ която ся оплаква: 1) Че по това дѣло сж нарушени чл. чл. 2 и 14 отъ Допълн. къмъ Врѣм. Сжд. Правила, 1 и 2 отъ Углавното Сждопроизводство, 110 чл. отъ Устава за Наказанията и 179 отъ Отоман. Наказат. Законъ, защото дѣлото, по родътъ на престжплението, не е било подсждно на Общитѣ, а на Мировитѣ Сждилища; 2) че Сждътъ неправилно е далъ възнаграждение на свидѣтелитѣ въ нарушение на ст. ст. 993, 968 и 998 отъ Врѣм. Сжд. Правила.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1) Първоначално дѣлото е било възбудено отъ Видинский Околийский Началникъ съ писмото му до мѣстния Сждебенъ Слѣдователь. Сждебния Слѣдователь, слѣдъ като е извършилъ предварителното дирение, съ постановлението си отъ 24 Августъ 1884 год. Н-о 2, л. 24, призналъ че предмѣтътъ по настоящето дѣло е престжпление, превидено въ 103 чл. отъ Устава за Наказанията, и като такова—то е подсждно на Мировий Сждия, и на туй основание съ писмото си отъ 26 Августъ 1883 год. Н-о 407, испроводилъ дѣлото до Видинский Мировий Сждия. Мировий Сждия съ присждата си отъ 6 Мартъ 1884 год., възъ основание на 97 чл. отъ Устава за Наказанията, осждилъ подсждимия Петруна Милевъ на седемъ-днено запирание. При слушание на дѣлото въ Видинский Окр. Сждъ по аппелативенъ редъ, въ сждебното му засѣдание на 13-йи

Юний 1884 год., ся е възбудилъ въпросъ, за че настоящето дѣло ***не е подсѫдно*** **на Мировий Сѫдия и Окр. Сѫдъ, съ постановлението си, изложено въ сѫдебния протоколъ, е опредѣлилъ:** „Углавното дѣло Н-о 101, като неподлежаще на аппелационно разбирателство, понеже е подсѫдно на Окр. Сѫдъ, като на първа инстанция, да ся прекрати, и производството по това дѣло на Вид. Мир. Сѫдия подъ Н-о 374, по обвинението на Петруна Милевъ, да ся уничтожи, а дѣлото да ся прати Г-ну Прокурору на надлѣжаще распорѣждание." Въ предварителното производство ся намира лѣкарско свидѣтелство подъ Н-о145, въ което между друго е казано, че потърпѣвшия Али Мехмедовъ „страдае отъ слѣдующитѣ *повреждания*" . . . Отъ буквалний смисъль на 110 чл. отъ Устава за Наказанията ясно ся вижда, че *тѣжькъ* побой и *поврѣждание*, като насилствие не сѫ подсѫдни на Мир. Сѫдия. Предъ видъ на изложеннитѣ обстоятелства, а тъй сѫщо предъ видъ на съображенията: а) Че подсѫдностьта на едно углавно дѣло ся опредѣля споредъ *даннитѣ*, констатирани при *възникновение* на дѣлото и въобще при *предварителното му производство, преди да ся слуша то по сѫществото си въ сѫдебното засѣдание* и б) че, както е казано по горѣ, Прокурорский Надзоръ е внесълъ това дѣло въ Окр. Сѫдъ, като е предалъ на сѫдъ Петруна Милевъ, по обвинението му въ престѫпление, предвидѣно отъ 179 чл. Отом. Наказ Законъ—Върховний Кассационенъ Сѫдъ признава, че първото оплакване е неоснователно. 2) Въ присѫдата на Аппелативний Сѫдъ между друго е констатирано, че „всичкитѣ свидѣтели сѫ мѣстни *Видински* жители", а пъкъ споредъ 993 ст. Врѣм. Сѫд. Правила, само онѣзи свидѣтели иматъ право на възнаграждение за пѫтни разноски и дневни пари, които ся призоваватъ, като такива, при дирение въ сѫдътъ *въ растояние повече отъ 15 верста.* Отъ изложенното става явно, че Окр. Сѫдъ неправилно е опредѣлилъ възнаграждението въ дадений случай на свидѣтели, които сѫ жители *отъ г. Видинъ, гдѣто ся намира сѣдалището на Окр. Сѫдъ.* Предмѣтътъ на настоящето дѣло е частно престѫпление, предвидѣно въ 179 чл. Отом. Наказ. Законъ. Слѣдователно, настоящето дѣло, възъ основание на 2-й чл. отъ Допълнението към Отом. Наказ. Законъ, утвърдено на 17 Януарий 1885 год., може да подлѣжи на *прекратявание,*

чрезъ помиряване.

Водимъ отъ всичко горѣизложенно, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1) Присждата на Софийский Аппелативенъ Сждъ отъ 18 Фавруарий 1886 год. Н-о 23, относително наложеното на подсждимия Милевъ, наказание, да ся потвърди, а относително възнаграждението на свидѣтелитѣ, защото е нарушена ст. 993 отъ Врѣм. Сжд. Правила, съ силата на ст. 11 п. 1 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, и 29 чл. отъ Допълнението към Врѣм. Сжд. Правила, да ся отмѣни. 2) Дѣлото, за да ся предложи на странитѣ помиряване, чрезъ надлѣжния Мировий Сждия, възъ основание чл. 2-й отъ Углавното Сждопроизводство—да ся испроводи до Видинский Окржженъ Сждъ.

РѢШЕНИЕ № 275

г. София. 4-ий Октомврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА. Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и шестий Септемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сждебно за сѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присжтствието на Прокурорътъ Гаврилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Председательтъ Углавно дѣло № 316 по описътъ на Хаджи Мехмедъ Х. Идривовъ, Мустафа Ефенди Абдуловъ, Хюсеинъ Х. Идризовъ, Мехмедъ Мехмедалиевъ и Реджепъ Х. Мехмедовъ, изъ с. Каналии, Разград. Окржжие, осждени—първитѣ двама по на петь годишенъ затворъ въ окови, а послѣднитѣ трима по на четири годишенъ затворъ въ окови, защото: а) въ домътъ на Х. Мехмедъ и Хюсеинъ Идризови се намѣрилъ единъ хаванъ за рѣзание тютюнъ и тютюнъ дробенъ и защото първия отъ тѣхъ предлагалъ на Разград. Финансовъ Чиновникъ петь тур. лири взятка и б) защото Мехмедъ Алиевъ и Реджебъ Ибриамовъ заедно съ другитѣ трима нападнали нощемъ Финансовий Чиновникъ К. Поповъ и жандаринътъ Иванъ Пеневъ и насилственно, въоружени съ сопи

и ножеве, отнели отъ тѣхъ хавана и револвера на жандармина Пеневъ и освѣнъ това, подсѫдимитѣ Мехмедъ и Хюсеинъ Х. Идризови сѫ осѫдени да заплатътъ въ полза на Хазната за намѣрений хаванъ и тютюнъ петдесетъ тур. лири глоба и 26 лева и 53 ст. бандеролно и акцизно право.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Съ обвинителенъ актъ, съставенъ отъ Прокурорский Надзоръ при Разград. Окр. Сѫдъ на 13 Юний 1885 г. предаватъ се на Сѫдъ съ участието на сѫд. засѣдатели: 1) Хаджи Мехмедъ Х. Идризовъ и Хюсеинъ Х. Идризовъ, изъ с. Канали, по обвинението имъ въ това, че въ домътъ имъ се е открилъ и хваналъ хаванъ за дробение тютюнъ съ принадлѣжноститѣ му: брусъ, ножъ и тютюнъ дробенъ и на листе, а първий отъ тѣхъ—и въ предлание взятка на Финансовий Наглѣдникъ самъ лично и чрѣзъ посрѣдничеството на Имамина Мустафа Абдуловъ; 2-о) Хюсеинъ Х. Идризовъ, Мехмедъ Мехмедалиевъ и Реджебъ Ибраямовъ, изъ сѫщото село, заедно съ Ахмедъ Мѫти Мехмедовъ, Юзеиръ Еминъ Ходжовъ и Алишъ Чаушъ Исмаиловъ, изъ с. Карагьозъ, по обвинението имъ въ това, че тий нощно врѣме насилственно се отнели хавана и принадлѣжноститѣ му отъ Финансовий Наглѣдникъ и стражарина, подпомогнати отъ Х. Мехмедъ Х. Идризовъ и Имамина Мустафа Абдуловъ. 3) Мустафа Х. Мехмедовъ, изъ с. Канали бивши кметски намѣстникъ—въ това, че той освѣнъ че се съпротивилъ да даде съдѣйствиена Финансовия Наглѣдникъ, но още укривалъ прѣстѫпницитѣ—престѫпления, предвидени въ чл. чл. 3, и 6 и 9 отъ Наказ. Разпорѣждания и чл. чл. 70, 79, 99, 128 и 231 отъ Отом. Наказ.. Законъ Окр. Сѫдъ слѣдъ като призналъ посѫдимитѣ за виновни: — 1) че въ домътъ на братия Х. Мехмедъ и Хюсеинъ Х Идризови се е намѣрилъ единъ хаванъ съ ножь, брусъ и тютюнъ дробенъ и на листье, 2) че Х. Мехмедъ Х. Идризовъ е предлагалъ на Финансовий Наглѣдникъ взятка, а Мустафа Ефенди Абдуловъ е посрѣдничествувалъ въ приеманието взятка; 3) че Мехмедъ Мехмедалиевъ, Реджебъ Ибрахимовъ съ тѣхъ заедно и Х. Мехмедъ Х. Идризовъ Хюсеинъ, Х. Идризовъ и Мустафа Ефенди Абдуловъ презъ нощьта на 20 срѣщу 21 Януарий с. г. сѫ нападнали Финансовий Наглѣдникъ К. Поповъ и жандарина Ив. Пеневъ и на сила имъ отнели ха-

ваня, ножа, бруса и револвера на жандарина; 4) че Мустафа Х. Мехмедовъ е способствувалъ на подсждимитѣ въ укриване на горнитѣ престжпления и въ качеството си на кмѣтъ е отказалъ съдѣйствието си на Финансовия Наглѣдникъ и 5 о) подсждимитѣ: Ахмедъ Мжти Мехмедовъ, Юзеиръ Эминъ Ходжовъ и Алишъ Чаушъ Исмаиловъ призналъ за невиновни въ това, че и тѣ сж участвували въ отнеманието на сила хавана, ножа, бруса и револвера на жандарина — съ присждата си отъ 16 Септемврий 1883 г. № 215, осждилъ подсждимитѣ: а) Х. Мехмедъ Идризовъ и Мустафа Ефенди Абдуловъ, съгласно чл. чл. 70, 79 и 221 отъ Отом. Наказ. Кодексъ; да се турятъ по на петь (5) години затворъ въ окови и да заплатятъ петь лири турски глоба за въ полза на Хазната, за взятката, която се предлагали и б) подсждимитѣ: Хюсеинъ Х. Идризовъ, Мехмедъ Мехмедалиевъ, Реджебъ Ибрахимовъ и Мустафа Х. Мехмедовъ, съгласно чл. 221 и първата прибавка на чл. 230 отъ Отоман. Наказ. Кодексъ, да се турятъ по на четири годишенъ затворъ въ окови. При това, подсждимитѣ: Мехмедъ Х. Идризовъ и Хюсеинъ Х. Мехмедъ Идризовъ съгласно чл. 3, 6 и 9 отъ Наказ. Распорѣждания, да заплатетъ за въ полза на Хазната, за намѣрения въ домътъ имъ единъ хаванъ за дробение тютювъ (50) петдесеть лири тур. за (300) триста драма тютюнъ дробенъ вънъ отъ фабрикитѣ и необандероленъ, да заплатътъ тройно бандеролно и акцизно право 15 лева и 88 ст. и за (2) двѣ оки тютюнъ суровъ да платътъ двойна акцизна и бандиролна глоба 10 лева и 65 ст., който тютюнъ заедно съ хавана да се конфискуватъ за въ полза на Хазната. А при това, всичкитѣ горѣпоменжти подсждими, да заплатетъ за въ полза на Хазната станалитѣ по това дѣло разноски 68 лева и 90 стот. и на свидѣтелитѣ: Димо Пеневъ и Кирилъ Димовъ, изъ с. Демирджилеръ, по 8 лева и 50 ст. на всѣки едного и на Юрданъ Димитровъ, изъ гр. Шуменъ, 40 лева, за възнаграждение за дневни и пжтни разноски, а подсждимитѣ: Ахмедъ Мжти Мехмедовъ, Юзеиръ Эминъ Ходжовъ и Алишъ Чоушъ Исмаиловъ, да се считатъ по сждъ оправдани отъ всѣка углавна отворность по това дѣло, по нѣмание доказателства за обвинението имъ. — По въззивна жалба на подсждимитѣ: Х. Мехмедъ Х. Идризовъ, Мустафа Ефенди Абдулловъ, Хюсеинъ Х. Идризовъ, Мехмедъ Мехме-

далиевъ, Реджебъ Ибрахимовъ и Мустафа Х. Мехмедовъ дѣлото се е разглѣдало отъ Руссен. Аппел. Сѫдъ, който, слѣдъ като признал подсѫдимитѣ за виновни — Хаджи Мехмедъ и Хюсеинъ Х. Идризови въ това, че въ домътъ имъ на 20 Януарий 1885 год. Разград. Финансовъ Наглѣдникъ е намѣрилъ единъ хаванъ за рѣзание тютюнъ съ ножъ, брусъ и тютюнъ дробенъ триста драма и на листье двѣ оки. 2) Х. Мехмедъ Х. Идризовъ въ това, че е предлагалъ на Разград. Финан. Наглѣдникъ Попова взятка отъ петь тур. лири, съ цѣль да му възвърне хавана, заедно съ другитѣ вѣщи, и да го не предава на Сѫдъ; 3) Мустафа Ефенди Абдуловъ че е посрѣдничествувалъ предъ Финансов. Наглѣдникъ Попова за приеманието на взятката; 4) Мехмедъ Мехмедалиевъ и Реджебъ Ибрахимовъ, че заедно съ Х. Мехмедъ Х. Идризовъ, Хюсеинъ Х. Идризовъ и Мустифа Ефенди Абдуловъ, прѣзъ нощьта на 20 Януарий 1885 г. сѫ нападнали Финан. Наглѣдникъ Коста Поповъ и жандарина Иванъ Пеневъ въ гостоприемната стая на Кметский Намѣстникъ въ с. Каналии и насилствено, като били въорѫжени съ сопи и ножеве, отнели отъ тѣхъ хавана, ножа, бруса и револвера на жандарина Пеневъ. 5) Кметский Намѣстникъ; Мустафа Х. Мехмедовъ, че той е способствувалъ за укриване престѫплението на подсѫдимитѣ и въ качеството си на Помощ. Кмета е отказалъ съдѣйствието си на Финансовий Наглѣдникъ — съ присѫдата си отъ 20 Априлий 1886 год. № 98, видоизмѣнилъ присѫдата на Окр. Сѫдъ така: „осѫжда се подсѫдимий Мустафа Х. Мехмедовъ, съгласно съ чл. 99 отъ Отом. Наказ. Законъ, на двѣ годишенъ простъ затворъ; Останалата часть на рѣчената присѫда се подтвьрдява напълно.“ — Срѣщу присѫдата на Аппелатовний Сѫдъ, подсѫдимитѣ подаватъ кассационна жалба въ която исказватъ: 1-о) че по това дѣло Руссен. Аппел. Сѫдъ е нарушилъ ст. 873 отъ Врѣм. Сѫд. Правила, защото не е призовалъ при разглѣжданието на дѣлото имъ, посоченитѣ отъ тѣхъ въ аппелативната имъ жалба свидѣтели и не се е произнесълъ върху тая имъ молба: 2 о) Че Русенский Апел Сѫдъ е нарушилъ ст. 772 п. II отъ Врѣм. Сѫдеб. Правила, защото е распиталъ безъ клѣтва свидѣтеля Рюстемъ Х. Хасановъ, безъ да е било заявено отводъ срѣщу него.

Върхов. Кассац. Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключе-

нието на Прокурорътъ, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Подсждимитѣ въ въззивната си жалба молятъ *изрично* да се призовжтъ слѣдующитѣ лица въ качество на свидѣтели: Манафъ Мехмедъ Чаушъ и Мехмедъ Османовъ. Аппел. Сждъ въ опредѣлението си отъ 12 Мартъ 1886 година № 75, издадено, възъ основание на 873 ст. Врѣмен. Сжд. Правила, не само не се произнесълъ върху въпросната молба на подсждимитѣ, но съвсѣмъ е игнориралъ, като е исказалъ въ постановлението си „съгласно ст. 873 отъ Врѣмен Сжд. Правила, да се назначи дѣлото за разглѣждание на 4 Априлий 1886 год. часа по 9 прѣдъ обѣдъ, безъ призоваване на странитѣ". Дѣйствията на Апел. Сждъ въ дадений случай никакъ не сж съгласни нито съ буквалний смисълъ на 873 ст., Врѣмен. Сжд. Правила, нито съ истълкуванието на 873 ст. което е исказано въ рѣшението на Върховний Кассационенъ Сждъ отъ 15 Мартъ 1886 година № 80. Отъ изложеното става явно, че първото оплакване е основателно и че нарушението въ дадений случай е сжщественно. 2-о) Отъ сждебний протоколъ на Окр. Сждъ се види, че свидѣтельтъ Рюстемъ Х. Хасанъ е распитанъ въ качество на свидѣтель, *безъ клѣтва*, по отводъ отъ страна на Прокурора, нѣщо което е напълно съгласно съ ст. 772 п. 2-й Врѣм. Сжд. Правила.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: присждата на Руссенский Аппелативенъ Сждъ отъ 20-й Априлъ 1886 год. № 98, защото е нарушена ст. 873 отъ Врѣмен. Сжд. Правила, съ силата на ст. 11 п. 1-й отъ Учреждението на Върховний Сждъ, да се отмѣни, и дѣлото, за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да се испроводи въ Руссенский Аппелативенъ Сждъ.

РѢШЕНИЕ № 276

Г. София, 4-ий Октомврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА. Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и шестий Септемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски

и въ присжтствието на Прокурорътъ Гаврийлъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичь углавно дѣло № 317 по описътъ на Али Чаушъ Сухиндолски, отъ гр. Плѣвенъ, осжденъ на десеть турски лири и 97 лева и 20 стот. глоба за дробение тютюнъ вънъ отъ фабрикитѣ и за намѣрения у него въ домътъ му хаванъ.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурорский Надзоръ при Плѣвненский Окрѫженъ Сждъ съ обвинителенъ актъ отъ 13 Юлий 1885 год. е предалъ на сждъ, безъ участие на сждебни засѣдатели, Али Чаушъ Сухиндолский, по обвинението му въ дробение тютюнъ вънъ отъ табачнитѣ фабрики, престжпление, предвидено въ 9 чл. отъ Наказ. Распореждания по Табачния и Питейний Уставъ Плѣвненский Окр. Сждъ разглѣдалъ дѣлото и слѣдъ като призналъ подсждимия за виновенъ въ дробение тютюнъ вънъ отъ табачнитѣ фабрики, съ присждата си отъ 23-й Октомврий 1885 год. № 59, на основание чл. 9 отъ Наказ. Распорѣждания, осждилъ го на десеть лири турски глоба, и деветдесеть и седемъ лева и двайсетъ стотинки, сжщо глоба двойната стойность на акцизното и бандиролно право за намѣрения у него шесть оки и сто и петдесеть драма тютюнъ. По възвивна жалба на подсждимия, дѣлото се разглѣдало и отъ Руссенский Аппел. Сждъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото му въпроси: 1-о) „Виновенъ ли е подсждимия въ това, че е дробилъ вънъ отъ фабрикитѣ 150 драма тютюнъ и че се намѣрили у домътъ му още 6 оки недробенъ тютюнъ, заедно съ единъ хаванъ?“ —„Да, виновенъ“.—2-о) „Подъ кой законъ и членъ трѣбва да се подведе дѣянието на подсждимиятъ и какво наказание и въ какъвъ размѣръ да му се наложи?“ — „Подъ чл. 9 и 6 отъ Наказ. Распорѣждания за Табачния Уставъ и да заплати 10 лири турски глоба и 97 лева и 20 ст. двойно акцизно и бандиролно право,—а въ случай на несжстоятелность, да издържи два мѣсеченъ затворъ, възъ основание ст. 885 отъ Врѣм. Сжд. Правила; съ присждата си отъ 25 Априлъ 1886 год. № 107 на основание чл. чл. 6, 9, и 11 отъ Наказ. Распорѣждание приспособени по Табачния и Питейния Уставъ, потвърдилъ на пълно присждата на Окрѫжний Сждъ. Въ подадената си срѣщу тая присжда касационна жалба, подсждимия се оплаква, че Ру-

сенский Аппелативенъ Сѫдъ е нарушилъ ст. ст. 795, и 873 отъ Врѣмен. Сѫд. Правила, защото разглѣдалъ дѣлото му безъ да го призове да присѫтствува при разглѣжданието му.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: Неедно кратно е разяснено отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, че призоваванието на странитѣ да присѫтствуватъ въ втората инстанция при разглѣждание на дѣлото имъ, зависи на пълно отъ усмотрението на сѫдътъ, който въ качество на втора инстанция разглѣдва дѣлото по сѫщество и като въпросъ по сѫществото на дѣлото не подлѣжи на повѣряванието отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ. Отъ производството на дѣлото се вижда, че Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ е разрѣшилъ този въпросъ отрицателно, като е постановилъ съ опредѣлението си отъ 15 Мартъ 1886 год. да се разглѣда дѣлото *безъ призоваванието на странитѣ*. Слѣдователно, оплакванието на подсѫдимия е неоснователно.

На основание горѣизложените обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Али Чаушъ Сухиндолски, срѣщу присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, отъ 25-й Априлъ 1886 год. № 107, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 277

гр. София, 4-ий Октомврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавно Отдѣление, на двадесетъ и шестий Септемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Секретарь: Патьо Г. Краиовски и въ присѫтствието на Прокурора Гаврийлъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичъ углавно дѣло № 318 по описътъ на Ивана Кѫнева, отъ Колибитѣ Миловци, Трѣвненска Околия, осѫдена на глоба двадесеть

лева за написание обида съ дѣйствие на Васила Дончева, изъ сжщитѣ колиби

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Георги Станевъ съ прошението си отъ 7-й Августъ 1885 год. е възбудилъ прѣдъ Трѣвненский Мировий Сждия угвавно прѣслѣдвание срѣщу Ивана Кжнева за дѣто е нанесла побой на съпругата му Васила Дончева и ѝ ограбила 5 жьлтици и десять върви мерджанъ, оцѣненъ сичко за 136 ½ гроша. Трѣвненския Мировий Сждия разглѣдалъ дѣлото и съ присждата си отъ 21-й Августъ 1885 год. № 54, на основание чл. 101 отъ Устава за Наказанията опредѣлилъ: „Признава Ивана Кжнева за виновна въ това само, че тя на 19-й Юлия т. г. е нанесла обида съ дѣйствие на Васила Дончева, съпруга на Георги Станевъ, вслѣдствие на което я осжжда да заплати глоба въ полза на хазната двадесетъ лева, а въ случай на несъстоятелность глобата да ся замѣни съ седемъ дневно запирание. По въззивната жалба на подсждимата, дѣлото ся разглѣдало и отъ Търновский Окр. Сждъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото му въпроси: 1-о) „Основателна ли е взвивната жалба на Ивана Кжнева, срѣщу присждата наТрѣвненский Мировий Сждия отъ 21-й Августъ 1885 год. № 54, за отмѣнение на тая присжда?“ — „Не, неоснователна и присждата да ся подтвърди напълно“. 2-о) „Върху кого да ся възложжтъ сждебнитѣ разноски?“ — „Върху аппелаторката“ — съ присждата си отъ 15 Мартъ 1886 год. № 23, подтвърдилъ напълно присждата на Трѣвнинский Мировий Сждия. Въ подадената си срѣщу тая присжда кассационна жалба, подсждимата, Ивана Кжнева ся оплаква: 1-о) Че по това дѣло е нарушенъ чл. 63 отъ Углавното Сждопроизводство, защото Сждътъ не распиталъ свидѣтелката подъ клѣтва, когато тя прѣдлагала това, 2-о) че сж нарушени чл. чл. 87 и 129 отъ Углавното Сждопроизводство, защото не е прѣдложено на странитѣ помиряване.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Отъ производството на дѣлото ся вижда, че свидѣтелката Кина Михаилова е распитана, безъ клѣтва, *само защото странитѣ сж я освободили отъ клѣтва*, а това ни най малко не противорѣчи на смисьльта на чл.

63 отъ Углавното Сѫдопроизводство,—слѣдователно, оплакването на подсѫдимата по този въпросъ е неосновително, 2-о) Отъ производството на дѣлото ся вижда, че, дѣйствително, на странитѣ не е било предлагано отъ Мировий Сѫдия помиряване, но сѫщо тъй отъ производството на дѣлото ся вижда, че подсѫдимата, ако и да е била призована съ особна призовка, сама не ся е явила въ втората инстанция и вслѣдствие това, извършванието на обрѣда по помиряванието е станѫло невъзможно. Слѣдователно, оплакването на посѫдимата е неосновително. Нъ прѣдъ видъ на това, че въ първата инстанция, *дѣто и двѣтѣ страни присѫтствували*, не е станало прѣдложение за помиряванието имъ и то не по вината на подсѫдимата, то Върховний Кассационенъ Сѫдъ намира за възможно и справедливо, прѣди испълнението на присѫдата, да ся предложи на странитѣ помиряване, възъ основание чл. 2 отъ Углавното Сѫдопроизводство.

На основание горѣизложеннитѣ обстоятелства и съображения, Върховиий Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1-о) Кассационната жалба на Ивана Кѫнева срѣщу присѫдата на Търновский Окрѫженъ Сѫдъ отъ 15-й Марта 1886 год. Н-о 23, силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неоснователна да ся остави безъ последствие. 2-о) Дѣлото, за да ся предложи на странитѣ помиряване чрезъ надлѣжния Мировий Сѫдия, да ся испроводи въ Търновский Окрѫженъ Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 278

г. Софий 4-й Октомврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и шести Септемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста год. въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Прокурора: Гавриилъ Орошаковъ слуша доложеното отъ Членътъ Зографски Углавно дѣло Н-о 319 по описътъ на Ахмедъ Тусчиоглу, отъ г. Разградъ,

оправданъ по Сѫдъ по обвинението му въ запалвание снопитѣ на Веля Станевъ, изъ сѫщий градъ.

Странитѣ не присѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Разградский Мировий Сѫдия, съ присѫдата си отъ 11 Февруарий 1886 година Н-о 2, като призналъ подсѫдимия Ахмедъ Тусчиоглу за невиновенъ по обвинението му въ това, че е запалилъ снопитѣ на Велю Станевъ — оправдалъ го отъ всякаква углавна по това дѣло отговорность. По въззивна жалба на потърпевшия Велю Станевъ това дѣло било разглѣдано и отъ Разградский Окр. Сѫдъ, който, като призналъ подсѫдимия за невиненъ въ подпалвание по небрежность, снопитѣ, на Велю Станевъ, съ присѫдата си отъ 11 Априлий 1886 година Н-о 39 подтвърдилъ напълно присѫдата на Миров. Сѫдия. Срѣщу тази присѫда Велю Станевъ подава въ Върховний Сѫдъ Кассационна жалба въ която ся оплаква: че по това дѣло ся нарушени чл. чл. 29, 109, 123 и 124 отъ Углавното Сѫдопроизводство и ст. 738 отъ Врѣм. Сѫд. Правила, защото: „на мѣсто да мя викѫтъ въ качество на Граждански Истецъ, призованъ бѣхъ въ качество на обвинитель“.

За разрѣшение на това, дѣло Върховний Кассационенъ Сѫдъ като изслуша заключението на Прокурора взе въ съображение: Отъ производството на дѣлото на Мировий Сѫдия, ако и да ся вижда, че потърпевшия, Велю Станевъ е участувалъ въ дѣлото като обвинителъ, но отъ Сѫдебния протоколъ на Мировий Сѫдия ся констатира и това обстоятелство, че защитника на потърпевшийя е настоявалъ да ся осѫди подсѫдимия да заплати на довѣрителя му стойностьта на изгорѣлитѣ снопи 950 лева, съ други думи, потърпевшия е игралъ въ това дѣло ролъ по вѣче на граждански истецъ, отъ колкото на обвинитель. Отъ Аппелативната жалба на потърпевшия, който е обожавалъ присѫдата на Мировий Сѫдия, се вижда, че той е молилъ Сѫдътъ да призове при разглѣжданието на дѣлото въ качество на свидѣтель, Разградский Околийский Началникъ Д. Цокевъ. Отъ Сѫдебний протоколъ обаче на Разградский Окр. Сѫдъ, държанъ на 18 Марта 1886 год. се вижда, че Сѫдътъ е отложилъ дѣлото, за другъ пѫть като е постановилъ да ся призове по дѣлото *въ качество на обвинитель.* Разградский Околийский Началникъ, отъ

кого е въздубдено дѣлото а не като свидѣтель както го е представилъ Граждански истецъ. Слѣдователно, отъ горѣизложеното става явно, че погрѣшката, допустната отъ Мировий Сѫдий е била исправена отъ Окрѫжний Сѫдъ. Слѣдователно, оплакванието на кассатора за дѣто ужь неправилно билъ призованъ отъ Сѫдътъ въ качество на обвинитель, тогава когато трѣбвало да го призовѫтъ въ качество на Граждански истецъ—като не ся оправдава отъ дѣлото е неосновательно.

Рѫководимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Веля Станевъ, срѣщу присѫдата на Разградский Окр. Сѫдъ отъ 11 Априлий 1886 год. Но 39, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство като неосновательна да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 279

г. София, 4-й Октомврий 1886 година.

Углавно Дѣло №. 320, по описътъ на Исмаилъ Чаушъ Мустафовъ, изъ село Трестеникъ, Руссенска Околия, осѫденъ да заплати въ полза на Хазната, 66 лева и 15 ст., а въ случай на несъстоятелность, да издържи 16 дена затворъ за нарушение Табачния Уставъ. Кассационната жалба на Исмаилъ Чаушъ Мустафовъ оставена безъ разглѣждание по силата на чл. 5 отъ Закона за Сѫдоустройството. (Глѣдай мотивитѣ на рѣшенията подъ №. №. 3, 10 и 225).

РѢШЕНИЕ №. 280

гр. София, 11-ий Октомврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и седмий Септемврий, хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: Константинъ

Б. Божановъ и въ присжтствието на Прокурора Гаврилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Председательтъ Углавно Дѣло № 308, по описътъ на Величко Цвѣтановъ, изъ г. Брѣзникъ, осжденъ на единъ мѣсецъ затворъ за продавание на вредителни лѣкове безъ позволение.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурорский Надзоръ при Трьнский Окржженъ Сждъ съ обвинителенъ актъ, съставенъ на 24-й Януарий 1885 год., предава на сждъ, безъ участието на сждебни засѣдатели, Величко Цвѣтановъ по обвинението му въ продаванието врѣдителни лѣкове и въ продавание отрова безъ поржчителство — престжпление, предвидено въ чл. 196 на Отоманский Наказателенъ Законъ. Окржжний Сждъ, слѣдъ като призналъ подсждимия В. Цвѣтановъ за виновенъ въ това, че на 19 сжщий мѣсецъ сж намѣрени въ дюкяна му подготвени за проданъ разни утровителни и лѣчителни вѣщества—съ присждата си отъ 25-й юний 1885 год. Н-о 52, осждилъ В. Цвѣтановъ, възъ основание на чл. 196 отъ Отом. Наказ. Законъ, на единъ мѣсеченъ затворъ и на глоба една лира турска,—освѣнъ това, вѣщественнитѣ доказателства по дѣлото, състоящи отъ разни лѣчителни и отровителни вѣщества, да ся конфискуватъ и продадътъ за въ полза на Държавний Ковчегъ. Срѣщу присждата на Окр. Сждъ, подсждимия подава въззивна жалба въ Софийский Аппелативенъ Сждъ, който слѣдъ като призналъ подсждимия за виновенъ въ това, че на 18 й и 19-й Септемврий 1884 год. продавалъ вредителни лѣкове и държалъ за проданъ отровни вѣщества, безъ да има надлѣжното познание за това и безъ поржчителство (позволение)—съ присждата си отъ 14 Януарий 1886 год. Н-о 175, потвърдилъ присждата на Окр. Сждъ. Срѣщу присждата на Аппелативний Сждъ, подсждимия подава кассационна жалба, въ която излага: 1) Че Сифийский Аппелативенъ Сждъ е нарушилъ ст. 873 отъ Врѣм. Сжд. Правила, защото не призовалъ при разглѣжданието на дѣлото, както него, тъй и потьрпѣвшитѣ; 2) че Соф. Аппелат. Сждъ е нарушилъ ст. ст. 772, 775 и 777 отъ Вр. Сжд. Правила, защото е допусналъ потьрпѣвшитѣ по това дѣло, да ся явяватъ въ качество на свидѣтели; и 3) че къмъ дѣнието му неправилно е приспособенъ чл. 196 отъ Отом. Наказ. Законъ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1) Подсѫдимия въ въззивната си жалба никакъ не е молилъ да ся призове той или нѣкой други лица въ Апелативний Сѫдъ. Отъ друга страна, както ся види отъ сѫдебний протоколъ на Апелат. Сѫдъ, дѣлото бѣ назначено за разглѣждание безъ призоваванието на странитѣ. Слѣдователно, първото оплакване е неоснователно. 2) Закона не само не забранява, нъ задължава—преди всичко потърпѣвшитѣ отъ престѫплението лица да ся распитатъ въ качество на свидѣтели (766 ст. Врѣм. Сѫд. Правила) и всичкото исключение, относително потърпѣвшитѣ лица, като свидѣтели *състои* въ туй, че тѣ ся распатватъ като свидѣтели *безъ клѣтва*, ако нѣкой отъ странитѣ предяви срѣщу тѣхъ отводъ (772 ст. Вр. Сѫд. Правила), но нѣма такъвъ Законъ, който би забранявалъ на потърпѣвшитѣ лица отъ да ся явяватъ по дѣлото въ качество на свидѣтели и да ся распитатъ като такива. Слѣдователно, второто оплакване е неоснователно. 3) Подсѫдимия е припознатъ за виновенъ, че на 18-й и 19-й Септемврий 1884 год. продавалъ врѣдителни лѣкове и държалъ за проданъ отровни вѣщества, безъ да има надлѣжното познание за това и безъ порѫчителство (позволение). Тъй констатираното престѫпление, напълно отговаря на признацитѣ на престѫплението, предвидено отъ 196 чл. Отом. Накав. Законъ, слѣдователно и третето оплакване е неоснователно.

Водимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Величко Цвѣтановъ срѣщу присѫдата на Софийский Апелативенъ Сѫдъ отъ 14 Януарий 1886 год. Н-о 175, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 281

Гр. София, 11-ий Октомврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Угалвното Отдѣление, на двадесеть и седмий Септем-

врий, хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито съдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присътствието на Прокурора Гаврилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ Углавно Дѣло № 309, по описътъ на Петра Георгиевъ, изъ г. София, осъденъ на два мѣсеца затворъ за проста кражба.

Странитѣ неприсътствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурорский Надзоръ при Соф. Окр. Сждъ съ обвинителенъ актъ, съставенъ на 4-й Мартъ 1885 год. предава на сждъ, безъ участието на сждебни засѣдатели, Тошо Денковъ и Петръ Георгиевъ, по обвинението имъ въ кражба пари изъ стаята на Искрецския Монастирь, чрезъ подражание на ключь и насилвание вратата—престжпно дѣяние, предвидѣно въ 222 и 228 чл. чл. отъ Отом. Наказ. Законъ. Окр. Сждъ, слѣдъ като призналъ подсждимитѣ за виновни—Тошо Денковъ въ това, че презъ мѣсецъ Мартъ миналата 1884 год. заедно съ Петръ Георгиевъ, отъ с. Своге (Искр. Околия), като служители въ монастиря Искрецский, счупили вратата отъ стаята на Игумена на сжщий монастирь попъ Савва, взели отъ тамъ сто гроша дребни пари, осемъ парчета турски махмудии и четири чифта чорапи вълнени —съ присждата си отъ 11 Юний 1885 год. № 146, възъ основание на чл. чл. 40, 222 и 228 отъ Отоман. Наказат. Законъ, осждилъ Тоша Денковъ на деветь мѣсеченъ тъмниченъ затворъ, а Петръ Георгиевъ, *четиринадесеть* годишенъ, на два мѣсеченъ затворъ. По въззивна жалба на Петръ Георгиевъ, дѣлото ся е разглѣдало отъ Софийский Аппелативенъ Сждъ, който, слѣдъ като призналъ подсждимия за виновенъ въ това, че презъ мѣсецъ Мартъ 1884 год., заедно съ Тоша Денковъ взели (откраднали) изъ стаята на попъ Савва пари и вѣщи — съ присждата си отъ 2-й Януарий 1886 год. № 169, потвърдилъ присждата на Окр. Сждъ. Срѣщу присждата на Аппел. Сждъ, подсждимия подава кассационна жалба, въ която ся оплаква, че къмъ дѣянието му неправилно му е опредѣлено наказанието споредъ чл. 40 отъ Отом. Наказ. Законъ.

Върховний Кассационенъ Сждъ слѣдъ като изслуша

заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Подсждимиятъ Петръ Георгиевъ е припознатъ за виновенъ въ това, че презъ Мартъ мѣсецъ 1884 год. заедно съ Тошо Денковъ *„откраднали изъ стаята на попъ Савва пари и вѣщи“*. Тъй констатираното престжпление съставлява не кваллерицирана, а *проста* кражба, предвидѣна въ чл. 127 отъ Устава за Наказанията. Отъ друга страна, подсждимия е припознатъ за несъвършеннолѣтенъ, на възрасть *отъ 14 години*. Споредъ буквалний смисъль на чл. 9 й отъ Устава за Наказанията, на несъвършеннолѣтнитѣ отъ четиринадесетата до седемнадесетата година наказанието ся назначава въ размѣръ *наполовина*, а пъкъ нормалното наказание за въпросното престжпление е отъ единъ до *три мѣсеца*. Слѣдователно, най-голѣмото наказание, на което може да ся подложи въ дадения случай подсждимия Петръ Георгиевъ е тъмниченъ затворъ *единъ мѣсецъ и половина* (четиридѣсеть и петь дена), а пакъ подсждимия, както по горѣ е казано, е осжденъ на *двамѣсеченъ* тъмниченъ затворъ. Отъ изложенното става явно, че въ дадений случай Аппелативний Сждъ е нарушилъ 9 и 127 чл. отъ Устава за Наказанията. Слѣдователно, оплакванието на подсждимия е основателно.

Водимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присждата на Софийский Аппелативенъ Сждъ отъ 2-й Януарий 1886 год. № 169, защото сж нарушени чл. чл. 9 и 127 отъ Устава за Наказанията, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, да ся отмѣни, и дѣлото, за ново разгвѣждение отъ другъ съставъ, да ся испроводи въ Софийский Аппелативенъ Сждъ.

РѢШЕНИЕ № 282

гр. София, 11-ий Октомврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и седмий Септемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно васѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и

Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присжтствието на Прокурора Гаврилъ **Орошаковъ, слуша доложеното отъ** Членътъ Неновича **Углавно Дѣло №** 311, по описътъ на Коля Деяновъ Кьосевъ, **изъ** село Белчинъ, Самоковска Околия, осжденъ на три **години затворъ въ окови съ** хадатайство предъ Н. В. Княва **за намаление наказанието му** отъ три години затворъ въ **окови, на една и половина година затворъ, за подпалвание нощно врѣме сѣното на братия Заие и Христо Боневи, изъ сжщото село.**

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурорский Надзоръ, **при** Софийский Окр. Сждъ съ обвинителенъ актъ отъ 4 й **Декемврий** 1884 год. е предалъ на сждъ съ участието на **Сждебни засѣдатели,** Коля Деяновъ Кьосевъ по обвинението **му въ това,** че презъ вечерьта на 20 Юлий 1883 год. **е подпалилъ** сѣното на братья Заие и Христо Боневи, **което ся е намирало** складено на нѣколко купи въ ливадата **находяща ся въ мѣстностьта** називаема „Крьсть"— престжпление, предвидено въ чл. 165 отъ Отом. Наказат. **Законъ.** Софийский Окр. Сждъ разглѣдалъ дѣлото и, слѣдъ **като признадъ подсждимия** Коля Деяновъ Кьосевъ за виновенъ **въ предумишленно** подпалвание сѣното на братия **Заие и** Христо Боневи на основание чл. 165 отъ Отоман. **Наказат.** Законъ—съ присждата си отъ 22-й Априлий **1885** год. Н-о 75, осждилъ го на три годишенъ затворъ **въ** окови. По възвивна жалба на подсждимия, дѣлото ся **разглѣдало** и отъ Соф. Аппел. Сждъ, който, слѣдъ като **разрѣшилъ** слѣдующитѣ по сжществото му въпроси: 1) **„Подсждимия** Коля Деяновъ Кьосевъ, ж. отъ с. Белчинъ (Самоковска Околия), 70 годишенъ, неграмотенъ, подъ сждъ **не** билъ, виновенъ ли е въ това, че на 20 Юлий **1883** год. вечерьта е подпалилъ сѣното на братия Заие и Христо Боневи **изъ** сжщото село, което се намирало складено **на** нѣколко купи (пластове) на ливадата не далечь отъ **селото, въ** мѣстностьта називаема „Крьсть"?"—„Да." 2) **„Имали** смѣгчителни обстоятелства въ полза на подсждимий, които допущатъ да ся ходатайствува предъ Н. В. **Княза** за смаление наказанието му и то въ какъвъ размѣръ?"—„Да и то въ размѣръ отъ три години затворъ въ окови, на една и половина година обикновенъ затворъ"

—съ присждата си отъ 5-й Февруарий 1886 год. Н-о 14, на основание чл. 165 отъ Отом. Наказ. Законъ, потвърдилъ присждата на Окр. Сждъ. Въ подадената си срѣщу тая присжда кассационна жалба, подсждимия ся оплаква: 1) Че по това дѣло сж нарушени ст. ст. 772 и 773 отъ Врѣм. Сжд. Правила, защото распиталъ подъ клѣтва потърпѣвшитѣ Зане и Христо Боневи и свидѣтельтъ сродника имъ Коне Келамовъ; 2) че Аппелативний Сждъ не е призовалъ посоченитѣ въ аппелативната му жалба свидѣтели: Огневъ и Вуковъ.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Разяснено е вече отъ Върховний Кассационенъ Сждъ, че 772 ст. ни най малко не запрещава распитванието на потърпѣвшитѣ и роднинитѣ имъ въ качество на свидѣтели по дѣлото, а запрещава само распитванието имъ подъ клѣтва *и то само въ случай, че ся предяви отводъ за това отъ коя и да е страна.* Отъ производството по настоящето дѣло ся вижда, че потърпѣвшитѣ Зане и Христо Боневи, както и сродника имъ Келамовъ сж биле распитани въ качество на свидѣтели и подъ клѣтва, нъ сжщо тъй отъ сждебния протоколъ на Окр. Сждъ ся вижда, че распитванието имъ е извършено отъ Сждътъ въ присжтствието на странитѣ, само слѣдъ като е той констатиралъ, съ особно въ протокола си опредѣление, че срѣщу тѣхъ (свидѣтелитѣ) *не е направено никакъвъ отводъ.* Отъ производството на дѣлото ся вижда, още че свидѣтелитѣ, за распитванието на които ся оплаква кассатора не сж исълнявали въ сжщото врѣме, и по сжщото дѣло нито обязанноститѣ на защитникъ на подсждимия, нито повѣренникъ на частния обвинитель, или на граждански истецъ, въ каквито случаи, само спорѣдъ ст. 773 е запретено распитванието имъ като свидѣтели. Отъ горѣизложеното става явно, че оплакванието на подсждимия по първия въпросъ е неосновательно; 2) Сжщо е разяснено вече отъ Върх. Кассац. Сждъ, че непризованието на посоченитѣ отъ странитѣ свидѣтели въ втората инстанция е сжщественно нарушение на Закона, само когато Сждилището, което е извършило това, не ся е произнесло, защо именно не е намѣрило необходимо призованието имъ, или пакъ, когато странитѣ, като сж присжтствували при

разглѣжданието на дѣлото *сѫ заявили, че е необходимо призоваванието на свидѣтелитѣ, които сѫ посочили въ аппелативната си жалба*, а Сѫда безъ мотиви е отхвървилъ заявлението имъ. Отъ производството по настоящето дѣло ся вижда, че подсѫдимия е молилъ въ аппелативната си жалба, да ся призовѫтъ повторно свидѣтелитѣ Огневъ и Вуковъ, нъ че при разглѣжданието на дѣлото, въ сѫдебното засѣдание, дѣто е присѫтствувалъ и подсѫдимия Колю Деяновъ Кьосевъ, *той не е заявилъ и не е настоявалъ за призоваванието имъ.* Освенъ това, отъ производството ся вижда, че помѣнѫтитѣ свидѣтели сѫ били распитвани вече, като такива въ първата инстанция. Отъ горѣизложеното става явно, че и второто оплакване на подсѫдимия е неоснователно.

На основание горѣизложеннитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Коля Деяновъ Кьосевъ, срѣщу присѫдата на Соф. Аппел. Сѫдъ отъ 5-й Февруарий 1886 год. Н-о 4, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 283

гр. София, 11-й Октомврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и сдмий Септемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретаря Константинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на Прокурора Гаврийлъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичь Углавно Дѣло №. 312, по описътъ на Веле Ивановъ, изъ г. София, осѫденъ на три мѣсеца затворъ, за избивание предния зѫбъ на Стефана Кръстевъ, изъ сѫщий градъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурорский Надзоръ при Соф. Окр. Сѫдъ, съ обвинителенъ актъ отъ 8-й

Октомврий 1884 год. е предалъ на Сѫдъ, съ участието на сѫдебни засѣдатели, Веля Ивановъ Касабовъ по обвинението му въ избивание единъ зѫбъ на Стефана Крьстевъ — престѫпление, предвидено въ първата алинея на чл. 177 отъ Отом. Наказ. Законъ. Софийский Окр. Сѫдъ разглѣдалъ дѣлото и, слѣдъ като призналъ подсѫдимия Веля Ивановъ Касабовъ за виновенъ въ нараняване и избивание съ камакъ единъ зѫбъ на Стефана Крьстевъ (Цвѣтковъ) — съ присѫдата си отъ 24-й Априлий 1885 год. № 76, на основание чл. 179 алинея 2-а отъ Отом. Наказ. Законъ, осѫдилъ го на три мѣсеченъ затворъ. По въззивната жалба на подсѫдимия, дѣлото ся разглѣдало и отъ Соф. Аппел. Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующий по сѫществото му въпросъ: „Виновенъ ли е подсѫдимия Веле Ивановъ въ това, че на 16 Мартъ 1884 год, ударилъ съ камакъ по устата Стефанъ Крьстевъ, разрѣзалъ му джуната и му отбилъ (избилъ) предния зѫбъ, отъ което послѣдния болѣдувалъ по малко отъ 20 дена?“ — „Да“, — съ присѫдата си отъ 28-й Януарий 1886 г. № 9, на основание чл. 179 алинея 1 отъ Отом. Наказ. Законъ потвърдилъ присѫдата на Соф. Окр. Сѫдъ. Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, подсѫдимия ся оплаква, че Софийский Аппелативенъ Сѫдъ неправилно отказалъ да прекрати дѣлото и слѣдъ като констатиралъ, че по него е станало помирявание.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взевъ съображение: Отъ производството на дѣлото ся вижда, че както въ първата, тъй и въ втората инстанция, факта за извършванието помирявание по настоящето дѣло е напълно констатиранъ. Въ протоколитѣ и мотивитѣ на Сѫдътъ е казано: „Свидѣтелитѣ: синътъ и жената на потърпѣвшия показаха: че когато той умиралъ, заржчалъ това дѣло да ся прекрати, тъй като той ся помирилъ и неискалъ да ся наказва подсѫдимия.“ Престѫпното дѣяние, което ся отдава на подсѫдимия, е предвидѣно въ 1 алинея на чл. 179 отъ Отом. Наказ. Законъ и по родътъ си спада мѣжду *частнитѣ* (приватни) престѫпления, които спорѣдъ Допълн. към Отом. Наказ. Законъ, издадено на 17 Януарий 1885 год, подлѣжѫтъ на прекратявание, чрѣзъ помирявание.

На основание горѣизложеннитѣ обстоятелства и съ-ображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Настоящето дѣло, възъ основание чл. 2-й отъ Допълнението къмъ Отом. Наказ. Законъ, утвърденъ на 17-й Януарий 1885 год., да ся прекрати.

РѢШЕНИЕ № 284

гр. София, 11-й Октомврий 1886 година.

Углавно дѣло № 313 по описътъ на Георги Стояновъ, изъ с. Гамутарци (Видинско), осѫденъ на двѣ седмици затворъ за гдѣто е строшилъ наложения отъ Сѫдебний Приставъ печатъ на хамбаря му по испълнителенъ листъ. Кассационнта жалба на Георгия Стояновъ оставена безъ разглѣждание по силата на чл. 5 отъ Закона за Сѫдоустройството. (глѣдай мотивитѣ на рѣшенията подъ №№ 3, 10 и 225.)

РѢШЕНИЕ № 285

гр. София, 11-й Октомврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавно Отдѣление, на двадесять и седмий Септемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Помощ. Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на Прокурора Гаврилъ Орошаковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски, углавно дѣло № 314, по описътъ на Кирко Панайотовъ, изъ г. София, осѫденъ на двѣстѣ лева глоба за търгувание съ спиртни питиета безъ патентъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Софийский Окр. Сѫдъ, съ предложение отъ 23 Октомврий 1884 год. № 1585, предалъ на Сѫдъ безъ участието на сѫдебни засѣдатели, Кирко Панайотовъ по обвинението му въ

продавание презъ II-то шесто мѣсечие 1884 год. въ дюкяна си спиртни питиета безъ патентъ—прéстжпление предвидено въ чл. 12 отъ Наказателнитѣ Распореждания. Софийский Окр. Сждъ като разглѣдалъ това дѣло, съ присждата си отъ 10 Априлъ 1885 год. Н-о 65, осждилъ Кирко Панаиотовъ да заплати на Хазната глоба десеть т. лири. По въззивната жалба на подсждимия, това дѣло било разглѣдано и отъ Софийский Аппелативенъ Сждъ, който като призналъ подсждимия за виновенъ въ това, че презъ второто шестимѣсечие отъ 1884 год. е продавалъ спиртни питиета на дребно безъ да е ималъ надлеженъ патентъ, съ присждата си отъ 26 Януарий 1886 год. Н-о 6, възъ основание чл. 65 отъ Закона за Бериитѣ изменилъ присждата на Окр. Сждъ така: осждилъ Киро Панайотовъ да заплати на съкровището двестѣ лева. Срѣщу тази присжда, Киро Панайотовъ подалъ въ Върховний Сждъ кассационна жалба, въ която се оплаква: че въ нарушение на чл. 65 отъ Закона за Бериитѣ по питиетата неправилно е припознатъ за виновенъ, тъй като той не е извършилъ никакво престжпление.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: Съ въпросний листъ Соф. Апел. Сждъ е призналъ подсждимия Кирко Панаиотовъ за виновенъ въ това че презъ второто шесто мѣсечие на 1884 год. е продавалъ спиртни питиета на дребно, безъ да е билъ снабденъ за това съ надлеженъ за продавние питиетата патентъ. Чл. 65 отъ Закона за Бериитѣ, по които е осжденъ подсждимия, говори изрично, че въ случай, че сж отварятъ магазии и други завѣдения въ които сж продаватъ спиртни питиета на дребно безъ да е взетъ патентъ, виновнитѣ ще се наказватъ съ глоба отъ 100 до 200 лева. Въ дадения случаи, както се вижда отъ потжжената присжда, подсждимия е осжденъ на 200 лева глоба, съгласно съ чл. 65 отъ Закона за Бериитѣ. Отъ горѣизложеното става явно, че приспособлението отъ Соф. Апел. Сждъ чл. 65 къмъ констатираното престжпление на подсждимия—е правилно. Заради това, оплакването на кассатора по този въпросъ—е неосновательно.

Ржководимъ отъ горѣизложеното, Върховн. Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Кир-

ко Панаиотовъ, срѣщу присѫдата на Соф. Апел. Сѫдъ отъ 23 Януар. 1886 год. Н-о 6, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховн. Сѫдъ, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 286

гр. София, 11 Октомврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавно Отдѣление, на тридесяти Септемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощникъ-Секретаря Константинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на Помощ. Прокурора, А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углавно дѣло № 321, по описътъ на Исмаилъ Чаушъ, изъ с. Трестеникъ, (Руссенско) осѫденъ на 360 лева глоба за нарушение на табачний уставъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Срѣщу Исмаилъ Чаушъ, жит. отъ с. Трестеникъ, Руссенска Околия, възбужда се углавно преслѣдвание по обвинението му въ нарушение табачния уставъ. Окрѫжний Сѫдъ слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Доказва ли се, че тютюня, койтоималъ подсѫдимия, около 75 оки отъ собственно произведение, е испушенъ или продаденъ отъ подсѫдимия Смаилъ Чаушъ Мустафовъ, или же той т. е. тютюна е откраднатъ отъ кѫщата му презъ 1884 год.“ — „Да, доказва се че е откраднатъ отъ кѫщата му.“ 2-о) Като се доказва че тютюня е откраднатъ отъ подсѫдимия, то виновенъ ли е подсѫдимия Исмаилъ Чаушъ Мустафовъ въ това, че е злоупотребилъ, испущилъ или продалъ собственния си тютюнъ около 75 оки, произведение отъ 1883 год.?“ „Не, не виновенъ?“ — съ присѫдата си, отъ 24 Августъ 1885 год. № 141, оправдалъ по Сѫдъ Исмаилъ Чаушъ. По въззивната жалба, на Руссенското Окр. Управление, дѣлото се е разглѣдало отъ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, който слѣдъ като призналъ

подсѫдимия за виновенъ въ това, че е принесълъ загуба на Хазната, като е премахнѫлъ 75 оки тютюнъ на листье отъ своето собственно произведение отъ 1883 г. както това се констатира съ акта, съставенъ на 19 Февруарий 1885 година отъ Финансовий Нпаглѣдникъ, Гердапский — съ присѫдата си отъ 21 Априлий 1886 год. № 103, отмѣнилъ присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ и възъ основание на 3-й чл. отъ Наказателнитѣ Распореждания за нарушение на табачний и пит. уставъ, осѫдилъ го да заплати за злоупотрѣбений отъ него 75 оки суровъ тютюнъ въ полза на Хазната: 37 л. 50 ст. акцизъ, двойна глоба 75 лева и обандеролно право, прѣсмѣтнато отъ V качество, 82 лева 50 ст., двойна глоба—165 лева, а всичко лева триста и шестдесть (360). Въ случай на несъстоятелность да издържи 60 дневенъ затворъ съотвѣтствующъ съ глобата отъ 240 лева. Срѣщу присѫдата на Аппел Сѫдъ, подсѫдимия Исмаилъ Чаушъ подава кассационна жалба, въ която се оплаква: че Руссенский Аппел. Сѫдъ е нарушилъ ст. ст. 723 и 873 отъ Врем. Сѫд. Правила, защото не го е призовалъ да присѫтствува при разглѣждането на дѣлото.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ слѣдъ като изслуша заключението на Помощ. Прокурора за да разрѣши това дѣло взе въ съображение: Подсѫдимия не ходатействувалъ предъ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ за да се призове той при слушание на дѣлото, а отъ друга страна, Аппел. Сѫдъ, възъ основание на 873 ст. Врѣм. Сѫд. Правила, съ постановлението си отъ 12-й Мартъ 1886 г. № 74 е опредѣлилъ: „дѣлото да се слуша безъ да се призовѫтъ странитѣ." При изложенитѣ обстоятелства, Върховний Кассационенъ Сѫдъ намира оплакванието на подсѫдимия за неоснователно

Водимъ отъ всичко горѣизложено, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Исмаила Чаушъ, срѣщу присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 21-й Априлъ 1886 год. № 103, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 287

гр. София, 11 Октомврий 1886 год.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на тридесеть Септемврий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година въ открито сждебно засѣдание въ слѣдующий съставъ: Прѣдседатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ. Секретарьтъ: Константинъ Б Божановъ и въ присжтствието на Помощ. Прокурора А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдателя Углавно дѣло № 281, по описътъ на Мустафа Ибрахимовъ, изъ село Емберлеръ (Шумненско), осжденъ на една година затворъ за гдѣто е грьмналъ върху съжителя си Мюстеджебъ Алиевъ, съ пушка нарочно съ цѣлъ за да го убие, но по независящи отъ него причини не е можалъ да извърши убийството.

Странитѣ не присжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурорский Надворъ при Шумненский Окр. Сждъ, съ обвинителенъ актъ, съставенъ на 23 Януарий 1885 год. предава на сждъ, съ участието на сждебни засѣдатели, Мустафа Ибрахимовъ по обвинението му въ грьмвание съ пушка върху съселянина си Мюстеджебъ Алиевъ съ цѣль да го убие—злодеяние, предвидено въ притурката къмъ 180 членъ Отом. Наказателенъ Законъ. Окржжний Сждъ, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Доказва ли се че обвиняемий Мустафа Ибраимовъ отъ селото Емберлеръ (Солакъ-ебие), Шумненска Околия, е гръмналъ два пжти съ пушка върху потьрпевшия Мютеджиба Алиевъ, житѣль отъ сжщото село?“—„Да, доказва се“. 2-о) Гърмѣлъ ли е обвиняемий върху пострадавшия съ цѣль за да го убие или съ цѣль за да го заплаши?—„Съ убийствена цѣль.“ 3-о) „Виновенъ ли е обвиняемий за това си дѣяние?“ —„Да виновенъ е“—съ присждата си отъ 16 Априлъ 1885 год. Н-о 85, осждилъ Мустафа Ибраимовъ на три години и три мѣсеца затворъ въ окови. По въззивна жалба на подсждимия, дѣлото се разглѣдало отъ Русенский Аппел. Сждъ, който слѣдъ като призналъ подсждимия за виновенъ въ това, че на 29 Септемврий 1884 год. Мустафа Ибрахимовъ, отъ село Емберлеръ (Шумненско), грьмналъ вър-

ху съжителя си Мюстеджебъ Алиевъ съ пушка нарочно съ цѣль за да го убие, нъ по не зависящи отъ него причини не е можалъ да извърши убийството—съ присѫдата си отъ 28 Мартъ 1886 год. N-о 72, измѣнилъ присѫдата на Окр. Сѫдъ, като го осѫдилъ възъ основание чл. 40 и притурката къмъ 180 чл. Отом. Наказ. Законъ, на едно годишенъ тъмниченъ затворъ. Срѣщу присѫдата на Аппел. Сѫдъ, подсѫдимия подава кассациона жалба въ която се оплаква: 1-о) че по това дѣло Русенский Аппелативенъ Сѫдъ е нарушилъ ст. 873 отъ Врем. Сѫд. Правила, защото не го е призовалъ да присѫтствува при разглѣждането на дѣлото му. 2-о) че къмъ дѣянието му, спорѣдъ както е то констатирано отъ Сѫдътъ, неправилно е приспособена притурката на 180 чл. отъ Отоман. Наказ. Законъ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ. Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1-о) При всичко, че подсѫдимия въ въззивната си жалба е молилъ за да се призове той при слушание на дѣлото, но Аппел. Сѫдъ съ постановлението си отъ 14 Февруарий 1886 год. N-о 41 е опредѣлилъ: „дѣлото да се разглѣда безъ да се привовѫтъ странитѣ." При изложенитѣ обстоятелства, първото оплакване е неосновотелно. 2-о) Притурката къмъ 180 чл. Отом. Наказ. Законъ гласи: „ако се докаже, че нѣкой е отеглилъ орѫжие върху едного съ цѣль за да го убие, а по не зависящи отъ него прѣпятственни причини, не е могѫлъ да извърши убийството, тоже се туря въ врѣмени окове". Подсѫдимия Мустафа Ибрахимовъ е припознатъ за виновенъ въ това, че на 29 Септемврий 1884 год. Мустафа Ибрахимовъ, отъ с. Емберлеръ (Шумненско), грьмнѫлъ върху съжителя си Мюстедабъ Алиевъ съ пушка нарочно съ цѣль за да го убие, нъ по не зависящи отъ него причини не е можѫлъ да извърши убийството. Отъ изложеното става явно, че Аппел. Сѫдъ е ималъ пълно право да приспособи къмъ констатираното престъпно дѣяние притурката къмъ 180 чл. Отом. Накааателенъ Законъ, слѣдователно, и второто оплакване е неосновотелно.

Водимъ отъ всичко горѣизложено, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, ОПРЕДѢЛЯВА: Кассацноната жалба на Мустафа Ибрахимовъ, срѣщу присѫдата на Русен. Апел. Сѫдъ отъ 28 Мартъ 2886 год. № 72, съ силата на ст. 11 отъ

Учреждението на Върхов, Сѫдъ като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 288

гр. София, 18-й Октомврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавно Отдѣление, на третий Октомврий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдателъ: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Секретарътъ Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Помощникъ-Прокурора Антоний Каблешковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ углално дѣло №. 378, по опитътъ на Минко Ивановъ, Дончо Дуковъ и Тотю Бошковъ, изъ село Сухиндолъ, Севлиевска Околия, осѫдени—Тотю Бошковъ на три и половина години затворъ въ окови за: а) обирание чрезъ счупвание куфарътъ на халваджиский дюкянъ на Дели Хасана и Искендеръ Мустафовъ, б) за обирание чрезъ отключвание дюкяна на Станча Вълчевъ и в) за наранявание съ кама Петра Попъ Крьстевъ,—Дончу Дуковъ и Минко Ивановъ —на по три години затворъ въ окови: а) за взимание участие за извършвание на първото и второто престѫпление и б) за открадновавие двѣ овци на Дѣнча Първановъ.

Въ засѣданието присѫтствуваше само подсѫдимия Тотю Божиловъ.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Съ обвинителинъ актъ, съставенъ отъ Прокурорский Надзоръ при Севлиевский Окрѫженъ Сѫдъ на 8-й Май 1885 год. предаватъ ся на сѫдъ, съ участието на Сѫдебни засѣдатели, Дончо Дуковъ, Минко Ивановъ и Тотю Бошковъ по обвинението имъ: 1-о) въ обирание нощно-време, чрезъ взломъ и отключвание дюгенитѣ на Дели Хасана, Ескендера Мустафова, Никола Прьвчова и 2-о) въ открадвание двѣ овци на Дончо Пърvановъ, а тъй сѫщо и по обвинението на Т. Бошкова въ смъртоносно наранявание съ кама Петръ Попъ Христовъ—престѫпно дѣяние, предвидено въ чл. 178 и 217 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Окрѫжний Сѫдъ, слѣдъ като

призналъ подсѫдимитѣ за виновни: I) Дончо Дуковъ въ това: 1) Че на 7-й Декемврий 1884 под. открадналъ двѣ овци на съселянина си Денча Първановъ; 2.) Вь кражба съ Минка Ивановъ и Тотя Бошковъ изъ дюкеня на Никола Прьвчовъ една пушка евзалиска и двѣ тестета вѫжя; 3) Въ кражба изъ дюкенитѣ на Дели Хасана и Ескендера Мистафовъ, чрезъ счупвание куфаръ прѣзъ нощьта на 26 срѣщу 27 Декемврий 1884 год, като зимали разни вѣщи: хълва, котли, брашно и др. заедно съ помянѫтитѣ му другари; и 4) Вь отключвание заедно съ другаритѣ си дюкеня на Станча Вълчевъ. и обирание изъ него 3 чивта кондури, 4 оки барутъ и други нѣща. II) Минко Ивановъ за виновенъ: 1) Вь кражба заедно съ Донча Донковъ на двѣ овци, принадлѣжащи на Денча Първановъ и укривание на кожитѣ имъ; 2) Въ кражба заедно съ Донча Дуковъ и Тотю Бошковъ изъ дюкена на Никола Първчовъ една пушка евзалия и двѣ тестета вѫжя; 3) Въ кражба на 26 срѣщу 27 Декемврий 1884 год. прѣзъ нощьта, съ счупвание куфаритѣ, изъ дюкенитѣ на Дели Хасана и Ескендеря Мустафовъ: котли, брашно и други вѣщи. заедно съ споменѫтитѣ двама Донча Дуковъ и Тотю Бошковъ; 4) Въ отключвание, съ сѫщитѣ двама, дюкеня на Станча Вълчевъ и обирание изъ него 3 чивта кндури, 4 оки барутъ и други нѣща. III) Тотю Бошковъ въ това. 1) Че заедно съ Донча Дуковъ и Минка Иванова на 9 Декемврий 1884 год. прѣзъ нощьта откраднали изъ дюкеня на Никола Прьвчовъ една пушка евзалия и едно тесте вѫжя; 2) Въ кражба заедно съ сѫщитѣ, счупвание куфарь на 26 срѣщу 27 Декемврий 1884 година прѣзъ нощьта, изъ дюкенитѣ на Халваджиитѣ Дели Хасанъ и Ескендеря Мустафовъ, котли, брашно и други вѣщи; 3) Въ отключвание съ сѫщитѣ двама дюкеня на Станча Вълчевъ и взимание изъ него: 3 чивта кундури, барутъ 2 оки и други вѣщи; и 4) Че на 12 Мартъ 1885 год. над-вечерь, около 2 часа по турски, Тотю Бошковъ нанѣсълъ рана на Пеня Попъ Крьстевъ, като е ималь намѣрение да го убие, а по независящи отъ него причини го само наранилъ — съ присѫдата си отъ 17 Августъ 1885 год. № 32, възъ основание на 178 и 217 чл. чл. отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, осѫдилъ подсѫдимитѣ Дончо Дуковъ и Минко Ивановъ по на три години въ окови, а Тотя Бошковъ —

на петь годинн въ окови. По въззивна жалба на подсѫдимитѣ, дѣлото ся е разглѣдало отъ Русенския Аппелативний Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1) „Виновенъ ли е подсѫдимий Тотю Бошковъ, изъ село Сухинъ-долъ, Севлиевский Окрѫгъ, вь това, че на 26 срѣщу 27 Декемврий 1884 година е обралъ, чрезъ счупвание куфарятъ, халваджиския дюкенъ па Дели Хасанъ и Искендеръ Мустафовъ отъ с. Сухинъ-долъ, като е взелъ разни нѣща и Халваджиски орѫдия?“ — „Да, виновенъ“. 2) „Виновни ли ся подсѫдимитѣ Минко Ивановъ и Дончо Дуковъ, изъ селото Сухинъ-долъ, въ това, че сѫ взели участие въ извършванието на престѫплението, указано въ първий въпросъ?“ — „Да, виновни.“ 3-о) „Виновни ли сѫ подсѫдимтиѣ Тотю Бошковъ, Минко Ивановъ и Дончо Дуковъ, въ това, че прѣзъ Януарий 1885 година, нощно време и чрезъ отключвание куфаря, сѫ обрали дюкеня на Станча Вълчовъ въ с. Сухинъ-долъ, като му взели три чивта кундури и други нѣща?“ — „Да, виновни“ 4) „Доказва ли се, че сѫщитѣ подсѫдими сѫ обрали дюкеня на Никола Пръвчовъ въ с. Сухинъ-долъ?“ — „Не, не се доказва.“ 5-о) „Доказва ли се, че подсѫдимий Дончо Дуковъ е открадналъ двѣ овци отъ Денча Първановъ, изъ село Сухинъ-долъ на 7 Декемврий 1884 година?“ — „Да, доказва се“. 6-о) Доказва ли се, че подсѫдимий Минко Ивановъ е взелъ участие въ извършванието на престъпното дѣяние, указано въ петий въпросъ?“ — „Да доказва се.“ 7-) „Виновни ли сѫ подсѫдимитѣ Дончо Дуковъ и Минко Ивановъ въ това, че тѣ сѫ извършили престѫпното дѣяние, указано въ 5-й въпросъ?“ — „Да, виновни.“ 8-о) „Виновенъ ли е подсѫдимий Тотю Бошковъ, че е ранилъ съ кама Петя Попъ Крьстевъ въ дѣсната цица, на 12 Мартъ 1885 год. въ дюкеня на Искендеръ Мустафовъ, вслѣдствие на която рана Петю Попъ Крьстевъ е лѣжалъ повѣче отъ 20 (двадесетъ) дни?“ — „Да, виновенъ“ — съ присѫдата си отъ 22 Май 1886 година № 131 видоизмѣнилъ присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ така: I-о) осѫжда подсѫдимиятъ Тотю Бошковъ на три и половина година затворъ въ окови. II о) Осѫжда подсѫдимитѣ Дончо Дуковъ и Минко Ивановъ по на три годишенъ затворъ въ окови. III-о) Оправдава и трimата подсѫдими по обвинението имъ въ обирание дюкя-

нътъ на Никола Пръвчовъ. IV-о) Осжжда сжщитѣ подсж-димы да заплататъ солидарно 1324 (хилядо триста двадесеть и четири) гроша възнаграждение и денгуби на свидѣтелитѣ: Дечо Първановъ, Ескендеръ Мустафовъ, Сганчо Велчовъ и Никола Пръвчевъ, а имено по 331 гр. всѣки му отъ тѣхъ. V-о) Останжлата часть на първостепенната присжда се подтвърждава напълно. Срѣщу присждата на Аппелативний Сждъ, подждимитѣ подаватъ Кассационна жалба въ която исказватъ: 1) Че по това дѣло тѣ сж осждени безъ да е имало за това достатъчни доказателства, като ся е основалъ Сждътъ само на показанията на единия отъ сжподсждимитѣ Донча Дуковъ и на потърпѣвшето лице; 2) Че дѣлото, по родътъ на кражбата не е било подсждимо на Общитѣ Сждилища, тъй като взломътъ не е билъ доказанъ.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощникъ Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Въпроса—да ли е имало достаточно основание за да ся издаде въ данний случай обвинителна присжда, като въпросъ по сжщество-то на дѣлото, възъ осоование на 5-й чл. отъ Сждоустройството, неподлежи на контролъ отъ страна на Върховний Кассционенъ Сждъ. Отъ друга обаче страна, нееднократно вече е разяснявано, че показанията на *съподсждимитѣ* може да ся вэематъ като доказателство въ внимание—стига Сжда да признае, че показанията имъ сж *правдоподобни*. Колкото до потърпѣвшитѣ отъ престжплението, лицето, съ силата на самиятъ Законъ (766 ст. Вр. Сжд. Правила), тѣ ся явяватъ като свидѣтели. Слѣдователно, първото оплакване е неосновательно. 2-о) Отъ обвинителния актъ ся вижда, че престжпленията, които сж предмѣтъ на настоящето дѣло сж: *квалифицирана кражба*, предвидена въ 217 чл. отъ Отом. Наказат. Законъ и *смъртоносно нараняване* предвидено отъ чл. 178. И двѣтѣ тѣзи престжпни дѣяния, споредъ 2-й чл. отъ Допълн. къмъ Врѣм. Сжд. Правила, сж подсждни на *Общитѣ* Сждебни мѣста. Колкото до въпроса, че взлома не е билъ доказанъ, то подсждностьта на дѣлото ся опредѣля споредъ фактоветѣ и даннитѣ, констатирани при *първоначалното* производство, а толкозъ повече констатиранитѣ съ предварително дирение фактове служжтъ като легално основание на Прокурорский Надзоръ

за опредѣление подсѫдностьта на дѣлото 13—15 чл. Допъл. къмъ Вр. Сѫд. Правила, слѣдователно и второто оплаквание е неоснователно.

Водимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассционенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Минко Ивановъ, Дончо Дуковъ и Тотю Божиловъ срѣщу присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 22 Май 1886 год. № 131, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдстаие.

РѢШЕНИЕ № 289

гр. София, 18-й Октомврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА. Върховний Кассационенъ Сѫдъ Углавното Отдѣление, на третий Октомври хиладо осемстотинъ осемдесеть и шеста год. въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски при Секретарьтъ: Патю Г. Крайовский и въ присѫтствието на Помощ. Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ Углавно дѣло № 235 по описа на Пантелей Томовъ, изъ село Въбелъ, Никополска Околия, осѫденъ на осемнадесетъ мѣсеца затворъ за дѣто прѣзъ нощьта заедно съ Ставри Мариновъ е отворилъ съ особенъ ключь куфаря, съ който билъ заключенъ домътъ на Михайла Хр. Марчевъ, изъ градъ Никополь и му ограбили пари и други драгоцѣнни вѣщи.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Съ обвинителенъ актъ, съставенъ отъ Прокурорский Надзоръ, при Свищовский Окр. Сѫдъ на 28-й Юний 1885 год., предаватъ ся на сѫдъ, безъ участието на Сѫдебнитѣ засѣдатели, Ставри Мариновъ и Пантелей Томовъ, по обвинението имъ въ това, че прѣзъ нощьта на 3-й Февруарий 1885 год. съ преправяние на ключь отворили кофаря отъ вънншитѣ врата на домьтъ на жителя, изъ гр. Никополь Михайлъ Хр. Марчевъ, влезли вътрѣ расковали друга една врата, която водила изъ стайтѣ на домьтъ отъ къдѣто ограбили пари и

други скъпоцѣнни златни и срѣбрени домашни вѣщи — престъпление предвидено въ чл. 222 отъ Отомн. Накажат. Законъ сравненъ съ чл. 228 сѫщий законъ. Окр. Сѫдъ съ присѫдата си отъ 29-й Августъ 1885 год. № 3162, слѣдъ като признал Ставри Мариновъ и Пантелей Томевъ, за виовни въ обирание домътъ на Михайлъ Хр. Марчевъ, възъ основание на чл. 222 Отом. Наказат. Законъ, осѫдилъ ги по на 18 мѣсеченъ затворъ. По въззивната жалба на подсѫдимия П. Томевъ, дѣлото ся е разглѣдало отъ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, който, слѣдъ като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ това, че на 3-й срѣщу 4-й Февруарий 1885 год. презъ нощьта, заедно съ Ставри Мариновъ, е отворилъ съ особенъ ключь куфарьтъ съ който билъ заключенъ домьтъ на Михайлъ Хр. Марчевъ, когато послѣдний отсѫтствувалъ, и му обрали пари и други скѫпоценни вѣщи—съ присѫдата си отъ 30-й Януарий 1886 год. № 13, потвьрдилъ присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ. Срѣщу присѫдата на Аппелативний Сѫдъ, подсѫдимия П. Томовъ подава кассационна жалба, въ която излага: 1-о) Че Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ е нарушилъ по това дѣло ст. ст. 751 и 752 отъ Вр. Сѫдебни Правила, защото въпрѣки неговото заявление не е станало провѣрка на доказателствата въ сѫдебното дирение, а именно не е распиталъ единственния по това дѣло свидѣтель Христо Донковъ; 2-о) Че кьмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 222 отъ Отоман. Наказат. Законъ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ,слѣдъ като изслуша заключението на Помощ. Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Отъ сѫдебния протоколъ на Окр. Сѫдъ се види, че подсѫдимитѣ сѫ се признали за виновни въ дѣянието, което имъ се отдава и че, Сѫдътъ е постановилъ да се нераспита призованния свидѣтель Христо Тонковъ и че подсѫдимитѣ нищо срѣщу това распорѣждание на Сѫдътъ не сѫ възражавали. Слѣдователно, първото оплакване е неосновятелно. 2 о) Пристѫпното дѣяние, въ което е припознатъ за виновенъ подсѫдимия П. Тоневъ, спорѣдъ както то е констатирано—е предвидено, отъ чл. 220 Отоман. Наказат. Законъ, за което наказанието е *врѣменни окови*, а пакъ Аппелативний Сѫдъ го е осѫдилъ на *18 мѣсеченъ затворъ*, като е приспособилъ къмъ дѣянието му 222 чл. Отъ изложеното става явно че, наистина, 222

чл. неправилно е приспособенъ, но прѣдъ видъ на туй, че въпросната погрѣшка е станала ***ба въ полза на подсждимия,*** Върховний Кассационенъ Сждъ признава, че присждата на Аппелативний Сждъ отъ 30 Януарий 1886 год. **№** 13 неможе да се кассира.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРѢДЕЛЯВА: Кассационната жалба на Пантелей Томовъ, срѣщу присждата на Руссенский Аппелативний Сждъ отъ 30-й Януарий 1886 год. № 13, съ силата на **ст. 11 отъ Учреждението на Върховний** Сждъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 290

гр. София, 18 й Октомврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сждъ, **Углавното** Отдѣление, на третий Октомврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Кайовски и въ присжтствието на Помощ.-Прокурора А. Каблешковъ, **слуша** доложеното отъ Председательтъ Углавно Дѣло **№** 282, по описътъ на Исса Юмеръ и Юмеръ Х. Сюлеймановн, изъ с. Юнусъ-Абдалъ (Разградско), осждени първия на двѣ години затворъ за нараняване съ брадва горския стражарь—Ради Спасовъ, а втория на една година затворъ, като съучастникъ.

Въ засѣданието присжтствуваше Іовъ Титоровъ, защитникъ на подсждимитѣ.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Съ обвинителенъ актъ, съставенъ отъ Прокурорский Надзоръ при Разградский Окр. Сждъ на 29 Априлъ 1885 год., предаватъ ся на сждъ, съ участието на сждебни засѣдатели, братия Исса и Юмеръ Х. Сюлеймановн, по обвинението имъ въ нараняване съ рѣжуще орждие въ лѣвата ржка на горския стражарь Ради Спасовъ, —престжпно дѣяния, предвидено отъ 45, 115 и 178 чл. чл. Отоманский Накавателенъ Законъ. Окр. Сждъ, слѣдъ като призналъ подсждимитѣ за виновни—Исса Х. Сюлеймановъ

въ това че той презъ нощьта на 15 Мартъ 1885 год. наранилъ съ брадва въ лѣвата ржка горския стражарь при Разградското Окр. Управление, Ради Спасовъ, когато послѣдний испълнявалъ служебнитѣ си обязанности и Юмеръ Х. Сюлеймановъ, че той е подпомагалъ на подсждимий Исса Х. Сюлеймановъ при нараняванието му горския стражарь Ради Спасовъ — съ присждата си отъ 20 Юний 1885 год. № 179, възъ основание на чл. 178, комбиниранъ съ чл. чл. 45 и 115 Отоманский Наказателенъ Законъ, осждилъ Исса Х. Сюлеймановъ на двѣ-годишенъ тъмниченъ затворъ, а Юмеръ Х. Сюлеймановъ на едно-годишенъ затворъ. По въззивна жалба на подсждимитѣ, дѣлото ся е разглѣдало отъ Руссенский Аппелативенъ Сждъ, който, слѣдъ като призналъ подсждимитѣ за виновни — Исса Х. Сюлеймановъ въ това, че презъ нощьта на 15 Мартъ 1885 год. е ранилъ съ брадва горския стражарь — Ради Спасовъ, когато послѣдний е билъ при испълнение служебнитѣ си обязанности и Юмеръ Х. Сюлеймановъ, че той е подпомагалъ на Исса Юмеръ Х. Сюлеймановъ въ извършванието на указаното въ 1-й въпросъ престжпление — съ присждата си отъ 25 Марта 1886 год. № 60, потвърдилъ присждата на Окр. Сждъ. Срѣщу присждата на Аппетативний Сждъ, подсждимитѣ подаватъ кассационна жалба, въ която исказватъ: 1) Че Руссенский Аппелативенъ Сждъ е нарушилъ ст. ст. 723 и 873 отъ Врѣм. Сжд. Правала, защото не е призовалъ посоченитѣ въ въззивната му жалба свидѣтели; 2) че по това дѣло е нарушенъ чл. 20 отъ Допълн. къмъ Врѣм. Сжд. Правила, защото дѣлото по родътъ на престжплението, което ся отдава на подсждимитѣ, е подлѣжало на разглѣждание безъ сждебни засѣдатели; 3) че къмъ престжпното имъ дѣяние, споредъ както е констатирано, неправилно е приспособенъ чл. 178 отъ Отом. Наказ. Законъ.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Въ въззивната жалба подсждимитѣ мѣжду друго исказватъ: „Ще молимъ Почитаемий Руссенский Аппелативенъ Сждъ, да призове сжщитѣ свидѣтели: Хюсейнъ Юмеровъ и Балканджи Хасановъ Ахмедъ, на които показанията не сж помѣстени правилно въ протокола. Слѣдъ като призове изново за свидѣтели: Кьоръ Мехмедъ Исмаиловъ, изъ с. Малка-Кокарджа, Халилъ Вей-

саловъ, изъ с. Дурачъ-Ески-Махле, Хасанъ Абдуловъ и Джамбазъ Мехмедъ Яхяовъ, изъ с. Юнузъ-Абдалъ.“ Апалативний Сѫдъ е постановилъ: „Дѣлото да ся слуша, безъ да ся призовѫтъ странитѣ,“ а относително молбата за призоваванието на свидѣтелитѣ, никакъ не са е произнесалъ, като съвсѣмъ я игнориралъ. Отъ изложенносо става явно, че Аппел. Сѫдъ е нарушилъ 873 ст. Врѣм. Сѫд. Правила и че нарушението въ дадений случай е сѫщественно. (Рѣшение на Върх. Кассац. Сѫдъ отъ 15 Мартъ 1886 год. Н-о 80). 2) Наистина, въпросното престѫпление, споредъ както то е изложено въ обвинителния актъ, трѣбвало е да се разглѣда отъ Окр. Сѫдъ, безъ участието на сѫдебни засѣдатели, тъй като съучастието на сѫдеб. засѣдатели, разрѣшаватъ ся само такива дѣла, предмѣтътъ на които е *злодѣяние* (20 чл. отъ Допълнението къмъ Врѣм. Сѫд. Правила), но предъ видъ на туй, че разрѣшаванието на едно дѣло, съ участието на сѫд. засѣдатели, дава *пò-голѣма гаранция* на подсѫдимия—въпросното нарушение неможе да има никакво значение. Слѣдователно, второто оплакване е неоснователно. 3) Повреждането, тѣлесно нараняване, което е нанесено въ дадений случай на потърпѣвшия, спорѣдъ както то е констатирано, е предвидѣно отъ чл. 179 Отом. Наказ. Законъ, а не отъ чл. 178, защото, за да ся приспособи членъ 178 отъ Отом. Наказ. Законъ, необходимо е да ся констатира, че потърпѣвшиятъ, слѣдъ нараняванието е билъ неспособенъ за работа, или е лѣжалъ болѣнъ *повече отъ 20 дена*, а такова нѣщо не е констатирано. Слѣдователно, и второто оплакване е основателно.

Водимъ отъ всичко горѣизложенно, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 25 Марта 1886 год. Н-о 60, защото сѫ нарушени ст. 873 отъ Врѣм. Сѫд. Правила и чл. 178 отъ Отом. Наказ. Законъ, съ силата на ст. 11 п. 1 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, да ся отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ да ся испроводи въ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 291

гр. София, 18-ий Октомврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на третий Октомврий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито Сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присжтствието на Помощ.-Прокурора А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичь Углавно Дѣло Н-о 388, по описътъ на Нури Шекерджиевъ, осжденъ на три мѣсеци тъмниченъ затворъ, за нараняванио ржката на Хюсеина Кждооглу.

Странитѣ неприсжтствувиха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Върховний Кассационенъ Сждъ. слѣдъ първото разглѣждание Углавното Дѣло на Нури Юмеровъ Шекерджи, осжденъ на три години затворъ въ окови, за нараняване ржката на Хюсеина Каджоглу—съ рѣшението си отъ 1-й Февруарий 1886 год. подъ Н-о 29, опредѣлилъ: „Присждата на Соф. Аппел. Сждъ отъ 27 Априлий 1885 год. Н-о 49, относително приспособлението на Закона—защото неправилно е приспособенъ чл. 177 отъ Отом. Наказ. Законъ—да ся отмѣни, и дѣлото, за ново разглѣждание само относително опредѣлението на наказанието, спорѣдъ констатираното отъ Аппелат Сждъ дѣяние—да ся испрати възъ основание чл. 29 отъ Допълн. къмъ Врѣм. Сжд. Правила въ Соф. Аппел. Сждъ отъ другъ съставъ.“ Соф. Аппел. Сждъ разглѣдалъ дѣлото и, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото му въпроси: 1) „Нури Шекерджиевъ Юмеровъ, ж. отъ гр. Рахово, 23 годишенъ, по занятие берберинъ, виновенъ ли е въ това, че вечерьта на 28 Августь 1883 год. е наранилъ съ ножь въ лѣвата ржка съгражданинътъ си Хюсеинъ Каджоглу, вслѣдствие на косто Х. Каджоглу е болѣлъ повече отъ двадесеть деня и се е лишилъ отъ свободната подвижность и ловкость на двата си пръста отъ лѣвата ржка, или же не е виновенъ?“—„Да, виновенъ“. 2) Понеже е доказано, че Нури Шекерджиевъ Юмеровъ е извършилъ казаното нараняване въ нетрезвенно състояние; то това негово състоя-

ние може ли да послужи *за облѣгчающе вината му обстоятелство, или же не?*" — „Да". 3) „На какво наказание отъ Закона подлѣжи признатий за виновенъ Нури Шекерджиевъ Юмеровъ?" —„На наказанието, предвидено въ чл. 178 отъ Отом. Наказ. Законъ". 4-о) „Виновний Нури Шекерджиевъ Юмеровъ, дълженъ ли е да заплати на потърпѣвший Хюсеинъ Каджоглу обезврѣждение и разноски за лѣкуване и въ какъвъ размѣръ?" —„Да, въ размѣръ 320 лева". —съ присъдата си отъ 24 Май 1886 год. № 69, на основание чл. 178 отъ Отоманский Наказател. Законъ опредѣлилъ: „Отменява присъдата на Раховский Окръженъ Съдъ подъ № 44, отъ 19 Октомврий 1884 год. и осъжда Нури Шекерджиевъ Юмеровъ, житель отъ гр. Рахово, на три (3) мѣсеченъ тъмниченъ затворъ и да заплати на потърпѣвшийтъ Хюсеинъ Каджоглу, ж. отъ същий градъ 320 триста и двадесеть лева обезвреждение и разноски за лѣкувание. Осъжда същий Нури Шекерджиевъ, да заплати на Държавното Съкровище шесть (6) лева съдебни разноски". Въ подадената си срѣщу тая присъда кассационна жалба, подсъдимия ся оплаква, за нарушение чл. 178 отъ Отом. Нак. Законъ. Преди обаче слушанието на дѣлото отъ Върх. Кас. Съдъ, подсъдимия заедно съ потърпевшия подаватъ едно формално, и отъ Нотариуса завѣрено заявление, чрезъ което ся доказва, че тѣ ся помирили помѣжду си и молятъ да ся прекрати дѣлото имъ.

Върховний Кассационенъ Съдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Нееднократно е разяснено вече, че спорѣдъ 2-й членъ отъ Допълнението къмъ Отоман. Наказ. Законъ, престъпленията, предвидени въ чл. 178 отъ Отом. Наказ. Законъ, *не ся преслѣдватъ, ако потърпѣвшето лице ся помири съ обвиняемия.* Отъ производството на настоящето дѣло ся вижда, че престъплението, въ което е обвиняемъ и осъденъ подсъдимия, е предвидѣно въ чл. 178 отъ Отом. Наказ. Законъ; т. е. то спада въ категорията на *частнитѣ* (приватни), подлѣжащи *на прѣкратение, чрезъ помиряване* престъпления. Също тъй и отъ производството на дѣлото ся вижда, че потърпѣвшия ся е помирилъ съ обвиняемия и моли да ся прекрати дѣлото имъ.

Водимъ отъ горѣизложеннитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Съдъ ОПРЕДѢЛЯВА:

Дѣлото връзъ основание чл. 2-й отъ Допълнението къмъ Отом. Наказ. Законъ, утвърдено на 17-й Януарий 1885 год. да ся прекрати.

РѢШЕНИЕ № 292

гр. София, 18 Октомврий 1886 год.

Въ името на ЗАКОНА Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на трети Октомврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присѫтствието на Помощ. Прокурора: Антонъ Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичъ Углавно Дѣло № 414 по описътъ на Австро-унгарскийтъ подданникъ Павелъ Бранкъ и Французскоподданий Иванъ Рабильо, осѫдени взаимнопорѫчително да заплатѭтъ на Никола Цвѣтковъ, отъ г. Пирдопъ (Златишка Околия) 4000 лева, на Спаса Боневъ, изъ с. Дроганъ (Радомирска Околия), 5000 лева и на Христо Спасовъ отъ с. Горня-Баня (Софийска Околия), 3000 лева — обещетение за врѣдъ и загуби — за дѣто се станали причина на паданието коминьтъ на строящата се въ с. Княжево спиртна фабрика на Бержие и С-ие, отъ което Боне Николовъ, бащата на Спаса Николовъ, Митьо Христовъ, синъ на Христо Спасовъ—сѫ убити и Никола Цвѣтковъ е осакатенъ и лишенъ отъ възможность да работи.

Въ засѣданието отъ странитѣ се явиха: подсѫдимия Павелъ Бранкъ съ защитникътъ си С. Матѣевъ и Д. Грековъ, защитникъ на подсѫдимия Иванъ Рабильо.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като разглѣдалъ настоящето дѣло първи пѫть по кассационенъ редъ, съ рѣшението си отъ 22 Декемврий 1884 год. № 265 опредѣлилъ: „Присѫдата на Соф. Аппел. Сѫдъ отъ 15 Май 1884 год. № 41, относително Павлъ Бранкъ, защото сѫ нарушени ст. ст. 538, отъ Вр. Сѫд. Правила и чл. 46 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ съ силата на ст. 11 п. I отъ Учреждението на Вър-

ховний Сждъ, да се отмѣни на пълно; 2 о) Колкото се касае до подсждимия Иванъ Рабилю, то присждата относително виновностьта му (въпросъ 2-й отъ въпросний листъ на Соф. Аппел. Сждъ страница 221).—да си остане въ силата, като се отмѣни диспозитивната ѝ часть, относително гражданската отговорность; 3-о) Дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ—относително Павла Бранка въобще, а относително Иванъ Рабильо, само върху гражданската му отговорность—да се испрати връзъ основание 29 ст. отъ Допълнението къмъ Врѣм. Сжд. Правила въ Соф. Аппел. Сждъ. Соф. Аппел. Сждъ за разрѣшение на дѣлото е постановилъ слѣдующитѣ въпроси: 1) „Виновенъ ли е Павелъ Бранкъ, че при съставание плана за постройвание комина при фабриката Бержие въ село Княжево, не се е съобразилъ напълно съ изискуемитѣ отъ техниката условия за направа на подобни згради и съ това, безъ да е щѣль и безъ да е предвиждалъ е станалъ причина да падне помѣнжтия коминъ на 20 Октомврий 1882 год. и да убие четирма и нарани и осакати единадесеть души отъ работницитѣ?" — „Не, не е виновенъ"; 2) „Ако Павелъ Бранкъ не е виновенъ въ това че не се е съобразилъ съ изискуемитѣ отъ техниката условия при съставянието планътъ на постройката на комина на спиртната фабрика Берджие въ с. Княжево, то виновенъ ли е, че като съставитель на тоя планъ не е надзиравалъ редовно испълнението му, съгласно техническитѣ условия на архитектурното искуство, та е станалъ безъ да е щѣлъ, причина на срутванието на помѣнатий, почти свършенъ коминъ и на загинванаето на четворица души и на наряванието на 11 души работници?"—„Да, виновенъ." 3) „Ако Павелъ Бранкъ е виновенъ че не е надзиравалъ редовно испълнението на съставений отъ него планъ за постройката на комина и е станалъ, безъ да е щѣлъ, причина на убийството на четири души и нарянаванието на 11 души отъ работницитѣ, като се е срутилъ комина, то подлѣжи ли на углавна отговорность?" — „Не, не подлежи на углавна отговорность, а само на гражданска отговорность, съгласно алинея първа отъ 182 чл. на Отоман. Наказ. Законъ и 183 чл. ал. първа отъ сжщий Законъ." 4) „Виновенъ ли е Иванъ Рабилю за допущание недоброкачественъ материалъ и бързо, недобросъвѣстно испълнение на работата при зграждането на комина и безъ да е щѣлъ, нъ

отъ невнимание и неосторожность е cтаналъ причина на паданието на комина и убиванието на 4 души и осакатяванието на 11 души отъ работницитѣ?" „Да, виновенъ."— 5) „Може ли да се наложи на Иванъ Рабилю углавно наказание, като не е послѣдвалъ аппелационенъ протестъ отъ надлѣжний прокуроръ?"—„Не, не може." 6) „Отговоренъ ли е Иванъ Рабилю за врѣди и загуби на потърпѣвшитѣ?" „Да, отговоренъ." — 7) „Какво обезщетение и въ какъвъ размѣръ за врѣдъ и загуби трѣбва да получи потърпѣвший Никола Цвѣтковъ, отъ г. Пирдопъ?" — „Парично обезщетение четири хиляди лева."—8) „Какво обезщетение и въ какъвъ размѣръ трѣбва да получи малолѣтний Спасъ Боневъ за врѣдъ и загуби причинени нему отъ загинванието на баща му Боне?" — „Парично обезщетение петь хиляди лева."—9) „Доказано ли е че убитий Митю Христовъ е билъ работникъ на фабриката Бержие и основателенъ ли е искътъ на баща му Христо Спасовъ?"—„Да доказано е и искътъ е основателенъ."—10) „Ако е основателенъ искътъ на Хр. Спасовъ, то какво обезщетение и въ какъвъ размѣръ трѣбва да получи за врѣдъ и загуби происходящи отъ загинванието на сина му Митю Христовъ?" — „Парично обезщетение три хиляди лева." 11) „Павелъ Бранкъ и Иванъ Рабилю отдѣлно или взаимнопоръчително трѣбва да платятъ предвиденитѣ на потърпѣвшитѣ обезщетения?"—„Взаимнопоръчително, съгласно чл. 46 отъ Отом. Наказателенъ Законъ." Възъ основание на тѣй разрѣшенитѣ въпроси, Соф. Аппел. Сѫдъ съ присѫдата си отъ 31 Май 1886 г. № 72, съ силата на 538, 844 и 885 ст. ст. Врѣм. Сѫд. Правила и чл. чл. 46, 182 и 183 отъ Отом. Наказ. Законъ, измѣнилъ присѫдата на Соф. Окр. Сѫдъ отъ 3 Декемврий 1885 год. № 119 така: 1) „Осѫжда Иванъ Рабилю, Французский подданникъ, и Павла Бранкъ, Австроунгарский подданникъ да заплатятъ взаимно—поръчително (двамата): а, на потърпѣвшитѣ Никола Цвѣтковъ, отъ градъ Пирдопъ (Златишка Околия), — четири хиляди (4000) лева обещетение за врѣдъ и загуби; б) на малолѣтнийтъ Спасъ Боневъ—синъ на загиналий Боне Николовъ, отъ с. Друганъ (Радомирска Околия)—петь хиляди (5000) лева обезщетение за врѣдъ и загуби; в) на Христо Спасовъ, баща на загиналийтъ Мито Христовъ, отъ с. Горня Баня, (Софийска Околия) три хиляди (3000) лева обезще-

тение за врѣдъ и загуби; г) на Софийската Първокласна Болница, за лѣкуванпе на ранѣнитѣ и осакатенитѣ отъ срутванието на коминьтъ една сумма, която ще се опредѣли отъ болничното управление; д) на експертътъ—инжинеръ Карла Трьнка триста седемдесеть и шесть (376) лева и 80 ст., пѫтни и дневни разноски за двукратното му дохождание въ София; е) на Държавното Сѫкровище за сѫдебни разноски тридесеть и два (32) лева, на Лалчо Петровъ и Илия Цвѣтковъ по шестдесеть (60) лева; на Тоне Митовъ и Тоне Котовъ по четиридесеть (40) лева; на Алекси Витановъ двадесеть (20) лева, на Никола Марковъ Яновичь шесть (6) лева, на Гере Баинъ, Найденъ Вучковъ Янчо Гековъ, Младенко Гьоринъ. Ташко Колевъ, Крьстьо Тодоровъ, Петръ Кузовъ, Мито Паневъ, Петръ Ангелковъ и Иванъ Грозевъ по десеть (10) лева, всякому; 2) предвиденитѣ въ пунктове а и в на настоящата присѫда сумми въ полза на непьлнолѣтнийтъ Никола Цвѣтковъ и малолѣтнийтъ Спасъ Боневъ, да имъ се връчатъ чрѣзъ законно—избранитѣ имъ настойници.“—Срѣщу присѫдата на Аппел. Сѫдъ, подсѫдимитѣ Павелъ Бранкъ и Иванъ Рабильо подаватъ кассационна жалба, въ която изказватъ, че Соф. Аппел. Сѫдъ е нарушилъ: 1) ст. ст. 819 и 834 п. 2 отъ Врѣмен. Сѫд. Правила, защото въ присѫдата си не е показалъ никакво основание за опредѣлението гражданския искъ, на гражданскитѣ по това дѣло истци, а тъй сѫщо—никакви съображения относително размѣрътъ на самото възнаграждение; 2) че Аппел. Сѫдъ е нарушилъ смисьлътъ на 46 чл. отъ Отом. Наказ. Законъ, защото не е опредѣлилъ като колко и каква часть трѣбва да заплати всѣкой отъ тѣхъ на всѣкого отъ гражданскитѣ истци.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ слѣдъ като изслуша заключението на Пом. Прокурора за да разрѣши това дѣло взе въ съображение *по първото оплакване*: 1) Споредъ 819 ст. Врѣм. Сѫд. Правила, Сѫдътъ опредѣля възнаграждение за сторенитѣ чрѣзъ престѫплението или простѫпката вредъ и загуби, възъ основание отъ сѫществующитѣ постановления въ углавнитѣ и граждански закони. 2) Отъ тази статия ясно се види, че на сѫдилищата не може да бѫде предоставено право—да опредѣлятъ тѣ *произволно* възнаграждението на потърпѣвшитѣ отъ престѫплението лица и въобще на гражданскитѣ по дѣлото истци, *безъ да посоч-*

ватъ за туй какви-годѣ основания, съ други думи: опредѣлението за възнаграждението на потърпѣвшитѣ лица трѣбва да бжде придружено *съ индивидуални, базирани възъ фактове мотиви и съображения.* 3) Спорѣдъ буквалний смисьлъ на 819 ст. отъ Вр. Сжд. Правила, преди всичко нормитѣ за опредѣлението на възнаграждението трѣбва да се търсетъ въ *углавнитѣ и гражданскитѣ* закони. 4) Отъ буквалний смисьлъ на 182 и 183 чл. чл. отъ Отомаи. Наказателенъ Законъ, ясно се вижда: а) че подсждимитѣ се осжждатъ да платжтъ на наслѣдницитѣ на убититѣ, на лишенитѣ отъ живота, *законното имъ право* (reparations civiles dues aux heritiers de la victime), б) да платжтъ разноскитѣ *за лѣкуване* и в) да платжтъ и законното *възмѣздие* (le prix du sang) (диета), ако ранитѣ или ударитѣ причинътъ отрѣзвание или недѣйствувание на нѣкой членъ (*осакатевание*), съ други думи, углавнитѣ закони, въ дадений случай опредѣлятъ *основанието* за възнаграждението за гражданскитѣ искове, но тѣви углавни закони не даватъ никаква норма, никакъвъ мащабъ (мѣрка) за да се опредѣли и *размѣрътъ* на възнаграждението. 5) Въ Отом. *Гражд*. Закони не се намира никакъвъ законъ за разрѣшението на настоящийтъ случай, сирѣчь, въ Отом. Гражд. Закони не се намира нито едно правило или наставление, като какъ именно въ дадений случай трѣба да се опредѣли размѣрътъ на възнаграждението; 6) Но и нѣманието законитѣ за разрѣшение на въпросний случай, пакъ не дава основание на сжда да опредѣля той възнаграждението *исключително по свое усмотрение*, безъ да се базира възъ какво годѣ фактическо основание. Доктрината на френското законодателство се придьржа о начала съвсемъ противоположни на онова което е изразено въ 819 ст. Врѣмен. Сжд. Правила. („que les cours et tribunaux sont investis d'un pouvoir discrétionnaire pour apprécier les dommages éprouvés et distribuer les réparations civiles; il leur appartient de peser la situation des parties, les fautes commises, la responsabilité qui peut en résulter et le préjudice, qu' elles ont directement et immédiatement causé. 7) Естественно е, че за разрѣшението въ подобни случаи *на гражданскитѣ* искове, сждилищата могжтъ и иматъ право да се базиратъ възъ *общитѣ и мѣстни обичаи*, (265, 275 пун. 2 ст. ст. Вр. Сжд. Правила), възъ други положителни законодателства и най сѣтне *възъ*

доводитѣ на зравия разумъ. 8) Въ дадений случай трѣбва да иматъ мѣстото си слѣдующитѣ съображения: а) да ли убития и лишения отъ животътъ е *издържалъ съ собственнийтъ си трудъ и срѣдства* родителитѣ, жената и дѣцата си, б) да ли тѣ иматъ други, освѣнъ онѣзи, които е давалъ лично, покойния, срѣдства за сѫществуванието си, в) важно е сѫщо при опредѣлението възнаграждението, като какъвъ имотъ и срѣдства притѣжаватъ подсѫдимитѣ, и въобще материалното имъ положение, а най главното — *като какви сѫ нуждитѣ и състоянието* на потърпѣвшитѣ лица (644—673 ст. ст. отъ Русскитѣ Граждански Закони томъ X часть 1); 9) Въ присѫдата на Аппел. Сѫдъ, въ отговоръ на 8, 9 и 10 въпросъ, е изсказано *въ шесть реда* слѣдующето: „Размѣрътъ на законното право въ пари на наслѣдницитѣ на загиналитѣ и на законното възмѣздие въ пари на послѣдний, трѣбва да се опредѣли *спорѣдъ имеющитѣ се при дѣлото данни* за степеньта на вредътъ и загубитѣ, причинени на потърпѣвшитѣ“ (л. 100 на дѣлото). Аппел. Сѫдъ самъ признава, че размѣрътъ на възнаграждението трѣбва да се опредѣля споредъ имѣющитѣ се при дѣлото данни за степеньта на вредътъ и загубитѣ, но отъ друга страна, Апел. Сѫдъ не е намѣрилъ за нуждно да посочи въ съображенията си, *като какви сѫ тѣзи данни*, само *сѫдебнитѣ засѣдатели и въобще представителитѣ на народния въ сѫоилищата елементъ* се освобождаватъ отъ да мотивиратъ своитѣ *вердикти*, а пакъ короннитѣ сѫдии длъжни се да излагатъ въ присѫдитѣ си и съображенията съ посочвание на индивидуални фактически данни (834 ст. п. 2 Врѣмен. Сѫд. Правила). Изложеното нарушение отъ страна на Аппел. Сѫдъ става нó-очевидно и по важно предъ видъ на това, че зещитницитѣ на подсѫдимитѣ *се оборвали основанията за опредѣлението на възнаграждението*.

Водимъ отъ горѣизложенното обстоятелство, Върховний Кассационенъ Сѫдъ признава, че Софийски Аппел. Сѫдъ е нарушилъ 819 и 834 п. 2 ст. ст. Вр. Сѫд. Правила, като не е исказалъ *никакви съображения* относително размѣрътъ на присѫденото на гражданскитѣ истци възнаграждение; и че нарушението, въ дадений случай е сѫщественно. *По второто оплакване*: 1) Въ рѣшението си отъ 22 Декемврий 1885 г. № 265, Върхов. Кассационенъ Сѫдъ, за истълкувание на 46 чл. отъ Отоманский Наказ. Законъ, е исказалъ:

a) „Този членъ има приспособление, когато нѣколко лица, като съучастници, сѫ осѫдени за едно и сѫщо злодѣяние или престѫпление, сирѣчь когато тѣ съ обвинителна присѫда сѫ припознати *за виновни* въ едно и сѫщо престѫпление и сѫ подложени на едно извѣстно наказание, този членъ никакъ не възбранява на сѫда да распредѣли той въ самата присѫда гражданската отговорность както и сѫдебнитѣ разноски между съподсѫдимитѣ, спорѣдъ вината и участието имъ въ извършеното отъ тѣхъ престѫпно дѣяние (1003 ст. Вр. Сѫд. Правила). Солидарностьта или взаимната отговорность на осѫденитѣ за едно и сѫщо престѫпление състои въ туй, че, когато еднитѣ отъ участницитѣ не могѫтъ да исплатѭтъ, по несъстоятелность, отсѫдното количество възнаграждение или сѫдебни разноски, то другитѣ съподсѫдими или сѫучастници *сѫ задължени* да го заплатѫтъ (тъй щото всичкото отсѫдено количество да бѫде отъ тѣхъ солидарно, взаимно исплатено), макаръ тѣ и да не бѫдѫтъ спорѣдъ присѫдата осѫдени да заплатѫтъ какво годѣ възнаграждение или сѫдебни разноски.“ 2) Необходимостьта за да се опредѣли като колко именно отдѣлно всѣки отъ съподсѫдимитѣ трѣбва да заплати като възнаграждение на потърпѣвшитѣ лица—се предизвиква наложително между друго и съ неизбѣжната цѣль *да се отстрани произволъ въ испълнението на самата присѫда*, защото инакъ, отъ *усмотрението* на Сѫд. Приставъ и отъ *желанието* на гражд. истци ще зависи да искатъ тѣ цѣлата сумма отъ единъ отъ съподсѫдимитѣ или най малкото, което ще се принуди Сѫд. Приставъ да направи, да распредѣли *той самъ, по свое усмотрение,* като какво именно количество отъ цѣлата отсѫдена сумма трѣбва да плати всѣки отъ сѫподсѫдимитѣ. 3) Ако 46 чл. Отоман. Наказ. Законъ отъ една страна дава *гаранция* на потърпѣвшитѣ отъ предстѫплението лица — да получетъ тѣ *напълно* възнаграждението си, то отъ друга страна никакъ не трѣбва да се парализиратъ правата и *интереситѣ на всѣкий отъ съподсѫдимитѣ*—да заплати той само припадающата му се часть, и да заплати и другитѣ части отъ отсѫденото възнаграждение само въ такъвъ случай, *когато другитѣ съподсѫдими немогѫтъ да ги исплатѭтъ по несъстоятелность.* Отъ изложеното става явно, че Аппел. Сѫдъ въ дадений случай е нарушилъ 46 чл. отъ Отоман. Наказ. Законъ.

Независимо отъ туй, Върховний Кассационенъ Сѫдъ по редътъ на надзора, възъ основание на 108 и 109 чл. отъ Сѫдоустройството, не може да не констатира слѣдующитѣ неправилни дѣйствия на Соф. Аппел. Сѫдъ: 1) Споредъ приетата практика, веднѫжъ кассиранитѣ дѣла се разглѣдватъ *предпочтително* при другитѣ и никакъ подобни дѣла не могѫтъ да чекатъ *общия* съ другитѣ дѣла редъ. Дѣлото е постѫпило въ Аппел. Сѫдъ на *8 Априлий 1885 год.*, а пакъ се е слушало *на 15 Май 1886 год.* 2) Сѫд. протоколъ на Соф. Аппел. Сѫдъ отъ 15 и 17 Май 1885 год. не е подписанъ съвсѣмъ отъ сѫдиитѣ, въ нарушение на 846 ст. Вр. Сѫд. Правила. 3) Въ рѣшението на Върхов. Кассац. Сѫдъ е билъ истълкуванъ точния смисълъ на 46 чл. Отоман. Наказ. Законъ и *повторното* нарушение на този членъ отъ страна на Соф. Аопел. Сѫдъ, се намира въ явно противорѣчие съ 30 чл. отъ Допълн. къмъ Вр. Сѫд. Правила. 4) Въ резолюцията на Върхов. Кассац. Сѫдъ по рѣшението № 215 е исказано, че присѫдата на Соф. Аппел. Сѫдъ отъ 15 Май 1884 год. № 41 относително виновностьта на Ив. Рабилю да си остане въ силата, като се отмѣни диспозитивната ѝ часть само относително гражданската отговорность, а между туй Соф. Аппел. Сѫдъ си е позволилъ — неотмѣнената и некассираната часть отъ присѫдата, а, слѣдователно, и влѣзлата въ законна сила, да я подложи *на ново обсѫждание и разрѣшавание* като е постановилъ между другитѣ и 4-й въпросъ: „Виновенъ ли е Ив. Рабилю за допущание недоброкачественъ материалъ и бързо, недобросъвѣстно испълнение на работата при зграждането на коминя и безъ да е щелъ, нъ отъ невнимание и неосторожность е станалъ причина на паданието на коминя и убиванието на 4-ма души и осакатевание на 11 души отъ работницитѣ?“ — „Да, виновенъ“. 5) Въ съображенията на присѫдата, а именно въ 7 точка е изказано: „че отказванието на Прокурора отъ обвинение за налагание углавно наказание на подсѫдимитѣ Павелъ Бранкъ и Ив. Рабилю при сѫдебното дирение не може да спрѣ отправлението на правосѫдието и да уничтожи обвинителний актъ, който, въ каквато мѣра не е опровергнатъ на сѫдебното дирение, въ такава мѣра може да служи, като основание за постановление по дѣлото въпроси.“ Изложенитѣ съображения щѣха да иматъ мѣсто, ако тѣ бѣха исказани отъ

Окр. Сѫдъ, като сѫдилище, което разглѣдва дѣлото по сѫщество *въ качество на първа инстанция*, защото споредъ 881 ст. Вр. Сѫд. Правила, устнитѣ обяснения и самото разглѣждание на дѣлото не трѣбва да излѣзватъ вънъ отъ предѣлитѣ на въззивната жалба, и защото присѫдата на Соф. Аппел. Сѫдъ отъ 15 Май 1884 г. №. 41, относително *углавната* отговорность на Ив. Рабилю, е влѣзла възъ основание на 897 ст. и 899 ст. Вр. Сѫд. Правила въ *законна сила*. 6) Щомъ има три въпроса (8, 9 и 10) относително опредѣлението на възнаграждението, то естественно е да се предполага, че разрѣшаванието на всѣки единъ отъ тритѣ въпроси е билъ предмѣтъ на *отдѣлни за всѣки въпросъ* мотиви и съображения (803, 804, 812, 814, ст. отъ Вр. Сѫд. Правила), а пакъ Аппел. Сѫдъ на три отдѣлни въпроса, *различни по съдържанието си*, е отговорилъ заедно съ *шесть реда*.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1) Присѫдата на Соф. Аппел. Сѫдъ отъ 31 Май 1886 год. №. 72, защото сѫ нарушени сг. ст. 819 и 834 п. 2 отъ Вр. Сѫд. Правила, а тъй сѫщо и чл. 46 отъ Отоман. Наказ. Законъ, съ силата на ст. 11 п. 1 отъ Учреждението на Върхов. Сѫдъ — да се отмѣни, само относително опредѣлението на възнаграждението, като се испроводи дѣлото за ново разглѣждание, възъ основание чл. 29 отъ Допълнението къмъ Вр. Сѫд. Правила въ Русенский Аппел. Сѫдъ. 2) По редътъ на надзора, да се обърне внимание на Соф. Аппел. Сѫдъ върху забѣлѣженитѣ по туй дѣло неправилни му дѣйствия.

РѢШЕНИЕ №. 293

гр. София, 8-ий Октомврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавно Отдѣление, на третий Октомврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Помощ.-Прокурора А. Каблешковъ, слуша

доложението отъ Членътъ Зографски Углавно Дѣло №. 242 по описътъ на Петръ Атанасовъ, отъ г. Руссе, осѫденъ на сто лева глоба, за търгуване съ спиртни питиета безъ патентъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Руссенский Окр. Сѫдъ съ предложение отъ 19-й Ноемврий 1884 год. №. 872, предалъ на Сѫдъ безъ участие на сѫдебни засѣдатели, Петръ Атанасовъ по обвинението му въ нарушение на Питейния Уставъ—престѫпление предвидѣно въ чл. 12 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания. Руссенский Окр. Сѫдъ, като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като признала подсѫдимия за невиновенъ въ това обвинение, съ присѫдата си отъ 27 Априлий 1885 год. №. 55, оправдалъ по сѫдъ подсѫдимия Петра Атанасова. По въззивна жалба на Руссенското Окр. Управление, това дѣло било разглѣдано и отъ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, който като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ това, че е продавалъ спиртни питиета на дребно презъ II-та половина на 1884 год., безъ да е билъ снабденъ съ патентъ—съ присѫдата си отъ 7-й Февруарий 1886 год. №. 24, врьзъ основание чл. 65 отъ Закона за Бериитѣ, осѫдилъ Петра Атанасовъ да заплати 100 лева глоба за въ полза на Хазната, а въ случай на несъстоятелность, да издържи 25 дена тъмниченъ затворъ. Срѣщу тази присѫда, подсѫдимия подава въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба, въ която ся оплаква: 1) Че по това дѣло е нарушена ст. 861 отъ Врѣм. Сѫд. Правила, защото аппелационната жалба е подадена отъ некомпетентно лице и като такава, трѣбвало да ся счита за несѫществующа; 2) Че Софийский Аппелативенъ Сѫдъ е нарушилъ ст.873 отъ Врѣм. Сѫд. Правила, защото разглѣдалъ дѣлото му безъ да го призове да присѫтствува при разглѣжданието му; 3) че къмъ дѣянието му, неправилно е приспособенъ чл. 65 отъ Закона за Бериитѣ по питиетата.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, взе въ съображение: 1) Споредъ 861 ст. отъ Врѣм. Сѫд. Правила, аппелативната жалба трѣбва да е обезначена, отъ кого са тя подава и срѣщу всичката ли потѫжена присѫда, или само срѣщу извѣстна нейна часть. Въ дадения

случай, аппелативната жалба е подадена отъ Руссенското Окр. Управление и подписана отъ Руссенский Окр. Управитель. Слѣдователно, предписанието на горнята статия е буквално испълнено. Що ся касае до оплакванието на кассатора, че аппелативната жалба е подадена не отъ компитентно лице, то и въ този случай оплакванието му е неосновательно, защото, споредъ изричното предписание отъ Закона, воденнето дѣлата по нарушенията Пит. и Табачния Уставъ принадлѣжи на Финансовото Отдѣление при Окр. Управление, подъ висший надзоръ на Окр. Управитель, комуто безпорно принадлѣжи право за подавание на въззивна жалба (18 и 28 чл. отъ Закона за Окр. Управители и Окол. Началници); 2) Споредъ 873 ст. отъ Врѣм. Сжд. Правила, както вече нееднократно е разяснено отъ Върх. Кассац. Сждъ, че отъ усмотрението на Аппелативний Сждъ зависи окончателно да привиква странитѣ въобще при слушанието на дѣлото по аппелативенъ редъ. Въ дадения случай, Сждътъ е постановилъ: Дѣлото да ся глѣда връзъ основание именно на 873 ст. безъ присжтствието на странитѣ. Слѣдователно и второто оплакване на кассатора е неосновательно. 3) Отъ въпросния листъ на Аппелативния Сждъ ся вижда, че подсждимия е признатъ за виновенъ въ това, че презъ втората половина на 1884 год. е продавалъ въ своето си завѣдение спиртни питиета на дребно, безъ да е билъ снабденъ съ надлѣжащий патентъ. А споредъ чл. 65 отъ Закона за Бериитѣ, по който членъ е осжденъ подсждимия, за продавание спиртни питиета на дребно безъ патенъ, виновнитѣ ся наказватъ съ глоба отъ 100—200 лева. Слѣдователно, наказанието наложено на подсждимия, споредъ констатираното отъ Сждътъ престжпление, напълно отговаря на изричното предписание на чл. 65 отъ Закона за Бериитѣ. Заради това и послѣдното оплакваоне на кассатора е неосновательно.

Ржководимъ отъ всичко горѣизложенно, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба ба на Петра Атанасовъ срѣщу присждата на Руссенский Аппелативенъ Сждъ отъ 7 Февруарий 1886 год. № 24, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неосновательна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 294

гр София, 18-ий Октомврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА. Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на третий Октомврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ. Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присжтствието на Помщ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски Углавно Дѣло № 243 по описътъ на Антонъ Георгиевъ, изъ с. Шереметь-Кьой, Тутраканска Околия, оправданъ по Сждъ отъ обвинението му въ нарушение Закона за Горитѣ.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурора при Русенский Окр. Сждъ съ обвинителенъ актъ отъ 5-й Февруарий 1885 год. предалъ на Сждъ безъ участието на сждебни засѣдатели, Антона Георгиевъ по обвинението му въ нарушение Закона за Горитѣ—престжпление, предвидено въ чл. 65 отъ Закона за Горитѣ. Руссенский Окржженъ Сждъ, като разглѣдалъ това дѣло и, слѣдъ като призналъ подсждимия за виновенъ въ отдаваемото му престжпление —съ присждата си отъ 28-й Априлий 1885 годъ № 53, оправдалъ по сждъ подсждимия отъ всѣкаква углавна отговорность по това дѣло. По въззивна жалба на Русенското Окр. Управление, това дѣло било разглѣдано и отъ Руссенский Аппелативенъ Сждъ, който като призналъ подсждимия за невиновенъ въ преписваемото му престжпно дѣяние—съ присждата си отъ 4-й Февруарий 1886 год. № 19, потвърдилъ напълно присждата на Руссенский Окр. Сждъ. Срѣщу тази присжда, Руссенското Окр. Управление подава въ Върховний Сждъ кассационна жалба, въ която ся оплаква, че по това дѣло Руссенский Аппелативенъ Сждъ е нарушилъ ст. ст. 873, 583, 584, 757 и 758 отъ Врѣм. Сжд. Правила, защото разглѣдалъ дѣлото безъ странитѣ и защото неуважилъ молбата му за назначение оглѣдъ.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора,

взе въ съображение: По смисъльта на 873 ст. отъ Врѣм. Сжд. Правила, Аппелативний Сждъ има пълно право да вика, или не вика странитѣ, които участвуватъ въ дѣлото, даже и тогава, когато странитѣ молятъ да бждятъ привикани въ Сждътъ. Въ дадения случай, както ся види отъ дѣлото, Аппелативний Сждъ е опредѣлилъ, дѣлото да ся разгледа безъ призованието на странитѣ врьзъ основание ст. 873 отъ Врѣм. Сжд. Правила. Освѣнъ това, отъ аппелативната жалба на Окржжното Управление не ся вижда, щото то да е искало отъ Сждътъ да ся призове при разглѣжданието на дѣлото. Тъй сжщо не ся вижда, нито отъ дѣлото на Окржжний Сждъ, нито пакъ отъ аппелативната жалба да е искало Окржжното Управление отъ Сждътъ да направи оглѣдъ на мѣстото. Слѣдователно, и двѣтѣ оплаквания на кассатора, като не ся оправдаватъ отъ дѣлото сж неоснователни.

Ржководимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Руссенский Окр. Управитель, срѣщу присждата на Руссенский Аппелативенъ Сждъ отъ 4-й Февруарий 1886 г. Н-о 19, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неоснователна, да ся отстави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 295

гр. София, 18-й Октомврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА. Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавно Отдѣление, на седмий Октомврий хилядо осемстотинь осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно васѣдание, въ слѣдующий съставъ: Прѣдседатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски при Помощ.-Секретаря: Константинъ Б. Божановъ и въ присжтствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ Углавно Дѣло № 244, по описътъ на Младенъ Георгиевъ, изъ г. София, осжденъ за едно-мѣсечно запиране, за заплашвание съ пушка жена си Таса Гекова, че ще ж убие.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Софийский Градский Мировий Сждия съ присждата си отъ 10-й Декемврий 1885 год. Н-о 1224, слѣдъ като призналъ Младена Георгиева за виновенъ въ застрашавание и насилие на Таска Гекова, възъ основание на чл. 110 отъ Устава за Наказанията, осждилъ го на единъ мѣсеченъ простъ затворъ. По въззивна жалба на подсждимия, дѣлото ся е разглѣдало и отъ Софийский Окржженъ Сждъ, който, слѣдъ като призналъ подсждимия Младенъ Георгиевъ за виновенъ въ това, че на 26 срѣщу 27 Ноемврий 1885 год. е влѣзалъ въ кжщата на жена си Таска Гекова два пжти, отъ които въ първий я стискалъ за гушата, а въ втория я заплашвалъ да я убие съ пушка—съ присждата си отъ 14 Февруарий 1886 год. Н-о 24, потвърдилъ присждата на Мировий Сждия. Срѣщу присждата на Окржжний Сждъ, подсждимия подава Кассационна жалба, въ която изсказва: 1) Че Софийский Окржженъ Сждъ е нарушилъ ст. ст. 775 и 777 отъ Врѣм. Сжд. Правила, защото свидѣтелитѣ сж испитана безъ клѣтва; и 2) че Окржжний Сждъ не е призовалъ посоченитѣ въ аппелативната му жалба свидѣтели.

Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображиние: 1) Отъ Сждебния протоколъ на Мировий Сждия ся види, че свидѣтелитѣ: Марица Манолова и Цвѣта Коцова сж распитани отъ Мировий Сждия безъ клѣтва, по освобождението отъ странитѣ, а въ Окржжния Сждъ, никакви свидѣтели не сж били распитани. Слѣдователно, първото оплаквание е неосновательно. 2) Въ въззавната жалба подсждимия Младенъ Георгиевъ е молилъ Окржжний Сждъ да ся повикатъ свидѣтелитѣ Цвѣта Пайтонджайката и Мария—снаха на Илия, за да ся провѣрятъ показанията имъ, отъ които ще ся докаже невиновностьта му, но Окржжний Сждъ съвсѣмъ е игнориралъ тази молба и никакъ не ся произнесалъ, до колко молбата по този въпросъ на подсждимия е *уважителна*, а това нѣщо ся намира въ противорѣчие съ 123 чл. отъ Углавното Сждопроизводство и рѣшението на Върх. Кассац. Сждъ отъ 15 Марта 1886 год. Н-о 80. Отъ изложенното става явно, че второто оплаквание е основателно, и нарушението на 123 чл. отъ Углавното Сждопроизводство е сжщественно.

Водимъ отъ всичко горѣизложенно, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Софийсий Окр. Сѫдъ отъ 14 Февруарий 1886 год. Н-о 24, защото е нарушенъ чл. 123 отъ Угланното Сѫдопроизводство, съ силата на чл. 137 п. 2 отъ сѫщото Сѫдопроизводство, да ся отмѣни и дѣлото, за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да ся испроводи въ Софийский Окрѫженъ Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 296

гр. София, 18-й Октомврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на седмий Октомврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георий Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Помощникъ Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на Помощ. Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдателятъ Углавно Дѣло № 245 по описътъ на Д. Великсинъ, изъ г. София, осѫденъ. на: а) глоба 50 лева за гдѣто е правилъ проправки въ кѫщата си безъ дозволение на Общинското Управление, и б) на 25 лева глоба, защото отказалъ да плати първата, наложени отъ Общинското Управление глаба.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Агентътъ на 4-та Градска часть при Софийското Градско Общинско Управление съ акта, съставенъ на 23 Мартъ 1885 год. констатиралъ, че въ кѫщата на Д. Великсинъ, улица Рилска № 406, работятъ майстори и правятъ въ една стая ново дюшуме, поправка на тавана и уголѣмявание два прозореца въ сѫщата стая, безъ да му ся е позволило отъ Общинското Управление. Възъ този актъ има слѣдующий надписъ: „Съгласно правилата за строение, нарушительтъ да ся щрафира съ 50 лева, Великсинъ, както представлява агентътъ на Общинското Управление. Кметъ Т. Пешевъ.“ Д. Великсинъ категорически отказалъ да плати наложениятъ му щрафъ. Общинското Управление съ писмото си отъ 27-ий

Априлий 1885 година № 1559, възбужда Углавно срѣщу Д. Великсинъ прeслѣдване, като исказва слѣдующето: „да благоволите и повикате виновния г-на Д. Великсинъ, когото за нарушение на чл. 22 отъ „Правилата за строение“ да го осѫдите да заплати, за въ полза на Общинската Касса, 50 лева глоба, съгласно чл. 73 отъ сѫщитѣ Правила; а за неиспълнение законнитѣ распорѣждания на Общинското Управление, да ся накаже, съгласно чл. 26 отъ Устава за Наказанията, които Мировитѣ Сѫдии могѫтъ да налагѫтъ“. Софийский Градский Мировий Сѫдия съ задочната си присѫда отъ 30 Юлий 1885 год Н о 999, осѫдилъ Д. Виликсинъ да заплати въ полза на Общинската Касса глоба 50 лева, а за незачитанието общественнтѣ распорѣждания, да заплати 25 лева въ полза на Хазната. По въззивна жалба на подсѫдимия Д. Великсинъ, дѣлото ся разглѣдало отъ Софийский Окр. Сѫдъ който, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1) „Доказано ли е, че Д. Великсинъ, житель Софийский, на 23 Мартъ, миналата 1885 год. е преправялъ въ старата си кѫща № 406, находяща се въ улица „Рирлска“, едно ново дюшеме въ една стая и, че е подигналъ тавана и е уголѣмилъ прозорцитѣ въ другата стая отъ сѫщата кѫща?“ — „Да, доказано.“ 2) „Ако е доказано че Д. Велискинъ е правилъ поправки въ кѫщата си, безъ дозволение отъ Общинското Управление, то нарушилъ ли е чрезъ това Правилата за строение на частни здания въ градоветѣ или не?“—„Да, нарушилъ чл. 23 отъ тѣзи Правила.“ 3) „Ако Д. Великсинъ е нарушилъ Правилата за строение на частни здания въ градоветѣ, то на какво наказиние подлѣжи да бѫде наказанъ той?“—„На наказанието, предвидено въ чл. 73 п. а отъ Правилата за строение частни здания.“ 4) „Виновенъ ли е Д. Великсинъ въ това, че като му ся поискало отъ Градското Общинско Управление 50 лева глоба, за това, че е нарушилъ чл. 23 отъ Правилата за строение частни здания, той, Великсинъ ся отказалъ да я заплати?“—„Да, виновенъ.“ 5) „Ако Д. Великсинъ е виновенъ въ това, че не испълнилъ исканието на Сѫфийск. Градско Общинско Управление, то на какво наказание подлѣжи той за това?“—„На наказание, предвидено въ чл. 26 отъ Устава за Наказанията“—съ присѫдата си отъ 16 Януарий 1886 год. № 4, потвърдилъ присѫдата на

Мировий Сѫдия. Срѣщу присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ, подсѫдимия подава кассационна жалба, въ която исказва, че по това дѣло сѫ нарушени чл. 26 отъ Устава за Наказанията и чл. 73 отъ Правилника за строение часни здания въ градоветѣ, защото: а) безъ сѫдебна присѫда не може да ся наложи наказание; и б) защото неиспълнението да заплати наложената му отъ Общинското Управление глоба, не влиза въ признацитѣ на престѫплението, предвидено въ чл. 26 отъ Устава за Наказанията.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Дѣянието, което се отдава на Д. Великсинъ, е предвидено въ чл. 50 отъ Устава за Наказанията, които Мировитѣ Сѫдии могѫтъ да налагатъ, утвърденъ *на 3-й Юний 1880 година.* Този простѫпъкъ, като такъвъ, е подсѫденъ на Мировия Сѫдия и опредѣленото отъ този членъ наказание може да се наложи *исключително съ една присѫда,* възъ основание на чл. 1-й отъ Сѫдоустройството и чл. 1 й отъ Устава за Наказанията. 73 членъ отъ Правилата за строение частни здания въ градоветѣ, въобще, а най паче 73 чл. отъ тѣзи Правила, спорѣдъ който разрѣшава се по *административенъ начинъ* да ся наложи *глоба, като наказание*, не може да има сила и дѣйствие предъ видъ на 1-й членъ отъ Сѫдоустройството, 1-й чл отъ Устава за Наказанията, 1-й чл. отъ Углавното Сѫдопроизводство и 2 чл. отъ Допълнението къмъ Врѣм. Сѫд. Правила, съ други думи, тѣзи Правила *като не сѫ законодателни распорѣждания,* Законъ, не могѫтъ да иматъ сила и значение, а най-паче да парализиратъ силата и значението на едни распорѣждания, издадени по *законодателенъ редъ*, толкози повече, че глоба като наказание може да ся наложи само съ една присѫда, сирѣчь едно сѫдебно *опредѣление, издадено отъ компетентно сѫдилище съ упазвание за туй всичкитѣ процисуални Закони* (73 чл. отъ Конституцията, 1-й чл т. 2 отъ Углавното Сѫдопроизводство, 1 чл, т. 2 отъ Устива за Наказанията и 4 чл. отъ Отом. Наказ. Законъ). Отъ изложеното става явно, че Д. Великсинъ за дѣянието, което му се отдава, може да бѫде сѫденъ исключително отъ Сѫдебнитѣ Учреждения, на които е и принадлѣжало исключително право да му опредѣлятъ наказанието спорѣдъ 50 чл. отъ Устава за Наказанията.

Слѣдователно и распорѣждането или по правилно *единоличната резолюция на Градския Кметъ* да плати Д. Великсинъ глоба 50 лева, като распорѣждание *не базирано на единъ Законъ*, не може и да се преслѣдва спорѣдъ 26 чл. отъ Устава за Наказанията Отъ друга страна, испълнението на една углавна присѫда е гарантирано отъ самиятъ Законъ (150—152 чл. отъ Углавното Сѫдопроизводство и 6 чл. отъ Устава за Наказанията). Отъ изложеното става явно, че въ дадений случай, Окрѫжния Сѫдъ е нарушилъ 26 и 50 чл. отъ Устава за Наказанията и 1 чл. отъ Сѫдоустройството.

Водимъ отъ всичко горѣизложенно, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Софийский Окрѫженъ Сѫдъ отъ 16 Януарий 1886 год. № 4, защото сѫ нарушени чл. чл. 26 и 50 отъ Устава за Наказанията и чл. 1-й отъ Сѫдоустройството, съ силата на чл. 137 п. 1-й отъ Углавното Сѫдопроизводство, да ся отмѣни, и дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, де ся испроводи въ Соф. Окр, Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 297

г. София, 18-ий Октомврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавно Отдѣление, на седмий Октомврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощникъ Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на Помощ. Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичь углавно дѣло № 246 по описътъ на Коста Станковъ Бояджиевъ, изъ г. София, осѫденъ на едно мѣсячно запиранѥ за нанисание побой на жена си Мария Петрова и за заплашване, че ще ѭ убие.

Странитѣ не присѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Софийский Градский Мировий Сѫдия съ задочната си присѫда отъ 25-й Юний 1885 год., № 819 на основание чл. 108 отъ Уставътъ за

Наказанията, които могжтъ да налагатъ Мировитѣ Сждии, осждилъ Коста Станкова на едномѣсеченъ простъ затворъ (запирание). По въззивната жалба на подсждимия, дѣлото ся разглѣдало и отъ Софийский Окр. Сждъ, който, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществому въпроси: 1) „Доказано ли е, че Софийский житель Коста Станковъ Бояджиевъ, презъ вѣчерьта на 19-й Августь миналата 1884 год., въ нетрѣзвенно състояние е нанесълъ побой на жена си Мария Петрова, и я заплашвалъ съ убийство?“ — „Да доказано“ 2) „Ако това е доказано, то виновенъ ли е Коста Станковъ въ нанисание побой и въ заплашвание съ убийство?“ „Да виновенъ“ 3) „Като е виновенъ Коста Станковъ въ помѣнжтитѣ прѣстжпни дѣяния, то на какво наказание той подлѣжи?—„На наказанието предвидено въ чл. 108 отъ Мировия Уставъ за Наказанията“—съ присждата си отъ 23 Декемврий 1885 год. № 192 на основание чл. 108 отъ Устава за Наказанията, подтвърдилъ напълно присждата на Соф. Град. Мир. Сждия. Въ подадената си срѣщу тая присжда кассационна жалба, подсждимия мѣжду другитѣ заявява, че ся били помирили и това си заявление подтвърдява съ едно помирително между него и потърпѣвшата удостовѣрено по установения рѣдъ отъ члена Нотариусъ при Софийский Окр. Сждъ, чрѣзъ което помирително ся доказва, че дѣйствително мѣжду подсждамия и потърпѣвшата ся е състояло помирение по настоящето дѣло.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ. Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Прѣстжпното дѣяние, въ което е обвиняванъ и признатъ подсждимия за виновенъ, е прѣдвидено въ чл. 108 отъ Уставътъ за Наказанията и ся отнася къмъ родътъ на частнитѣ (приватни) прѣстжпления, които, спорѣдъ 16 и 18 чл. отъ Уставътъ за Наказанията, подлѣжжтъ на помирявание и не могжтъ да се прислѣдватъ, освѣнъ по волята на потърпѣвшата. Отъ находящето ся при кассационното производство формално помирително става явно, че потърпѣвшата ся е помирила съ подсждимия и не желае по-нататъшното прѣследвание, на последния а безъ волята на потърпѣвшето лице, спорѣдъ както е разяснено отъ Върховний Кассационенъ Сждъ въ подобни случаи, не може да става преслѣдвание.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Настоящето дѣло, възъ основание чл. чл. 16 и 18 отъ Устава за Наказанията, да ся прекрати.

РѢШЕНИЕ № 298

г. София, 18-й Октомврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавно Отдѣление, на семий Октомврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски при Помощникъ Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на Помощ. Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ членътъ Неновичь углавно дѣло №. 247 по описътъ на Мария Константинова, изъ гр. София, осѫдена на 50 лева глоба, за гдѣто е открила прозорецъ въ домътъ си безъ да е имала позволение за това нѣщо отъ Градското Общинско Управление и на 10 лева глоба, защото отказала да заплати наложената ѝ отъ Общинското Управление глоба.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Софийский Градский Мировий Сѫдия съ присѫдата си отъ 5-й Августъ 1885 год. №. 1010, на основание чл. 73 отъ Правилника за строение частни здания и ст. 26 отъ Устава за Наказанията, осѫдилъ Мария Костантинова на 50 лева глоба за въ полза на Общинкското Управление и 10 лева глоба за въ полза на хазната. По въззивната жалба на подсѫдимата, дѣлото ся разглѣдало и отъ Софийский Окрѫженъ Сѫдъ, който слѣдъ крто разрѣшилъ слѣдующий по сѫществото му въпроси: 1) „Доказано ли е, че Мария Константантинова е открила въ домътъ си, находящи сѫ въ ул. Самоковска единь прозорецъ срѣщу град. мѣсто, безъ да е имала за това позволителенъ билетъ?“ „Да доказано“; 2) „Ако е доказано, че Мария Константинова е открила въ домътъ си единь прозорецъ безъ да е имала позволителенъ билетъ

за това отъ Градското Общинско Управление, то виновна ли е тя въ това и на какво наказание подлѣжи?"— „Да, виновна и подлѣжи на наказание, предвидено въ чл. 26 отъ Устава за Наказанията и чл. 73 п. 1 отъ Правилата за строение частни здания"—съ присѫдата си отъ 11 Февруарий 1886 год. №. 21 на основание чл. чл. 23, 26 и 73 отъ Правилата за строение частни здания въ княжеството и чл. 26 отъ Устава за Наказанията, подтвърдилъ напълно присѫдата на Софийский Градский Мировий Сѫдия. Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, подсѫдимата излага и говори само по сѫществото на дѣлото, а Помощникъ Прокурора заявява, че по това дѣло е нарушенъ чл. 26 отъ Устава за Наказанията, защото отказванието на подсѫдимата да заплати наложената ѝ отъ Общинското Управление глоба не влиза въ признацитѣ на предвидѣното въ него членъ престѫпление.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощникъ Прокурора за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Спорѣдъ както е разяснено вече отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, (рѣшение №. 296 отъ 18-й Октомврий 1886 год. по дѣлото на Д. Велисинъ) налаганието глоба отъ Общинскитѣ Управления не спада въ родътъ на онѣзи тѣхни законни распорѣждания, неисспълнението на които, ся наказва спорѣдъ 26 чл. отъ Устава за Наказанията. Слѣдователно, заявлението на Помощникъ Прокурора е основателно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Софийский Окр. Сѫдъ отъ 11 Февруарий 1886 годъ №. 21, защото е нарушенъ чл. 26 отъ Устава за Наказанията, съ силата на чл. 137 п. 1 отъ Углавното Сѫдопроизводство, да ся отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ да ся испроводи въ Софийский Окр. Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ №. 299

гр. София, 18-й Октомврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавно Отдѣление, на седмий Октомврий хилядо осемсто-

тинъ осемдесетъ и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Помощ. Секретаря: Константинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на Помощ. Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Члена Зографски углавно дѣло № 248 по описътъ на Димитръ Груевъ, изъ гр. София: осѫденъ на двѣнедѣлно запиране, за самоуправство.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Софийский Градский Мировий Сѫдия съ присѫдата си отъ 2-й Септемврий 1885 год. № 1142 възъ основание чл. 110 отъ Устива за Наказанията, като призна Димитръ Груевъ за виновенъ въ това, че е извършилъ насилие върху Винденбаума, като му задържалъ ѣещитѣ, осѫдилъ го на 2 недѣли простъ затворъ. По въззивна жалба на Димитръ Груевъ, това дѣло било разглѣдано и отъ Софийский Окрѫженъ Сѫдъ, който като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ това, че на 18 Май 1885 год. е самуправно въспрпятствувалъ на квартировавшия у тѣхъ инжинеринъ Винденбаума да си изнисе вѣщитѣ и пѫкѫщнината си,—съ присѫдата си отъ 23-й Декемврий 1885 год. № 188 врьзъ основание чл. 110 отъ Устава за Наказанията, подтвърдилъ напълно присѫдата на Софийский Градский Мировий Сѫдия. Срѣщу тази присѫда, подсѫдимия подава въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба въ която ся оплаква, че къмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 110 отъ Устава за Наказанията.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Помощникъ Прокурора, взе въ съображение: За да ся признае самоволно распорежданне съ чуждо имущество за *самоуправство*, достатъчно е само да ся константира, че това самоволно распореждание е станало въ присѫтствието на *притежателя или на лицето, което го замсстява* и при туй *въпреки на изразенната имъ воля*. Въ дадения случай, както ся константира отъ дѣлото, подсѫдимия е признатъ за виновенъ въ това, че на 16-й Май 1885 год. когато квартировавшия у тѣхъ инжинеринъ Винденбаумъ е искалъ да си изнесе дрехитѣ и пскѫщнината, той Димитръ Груевъ *съ насилие* и самоуправно му е възприпятствувалъ. Така константирано престѫпление, съдържа признаци на предвиденото отъ 110

чл. отъ Устава за Наказанията самоуправство. Заради това, оплакванието на кассатора по този въпросъ е неоснователно.

Ржководимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационата жалба на Димитра Груневъ, срѣщу присждата на Софийский Окржженъ Сждъ отъ 23-й Дакемврий 1885 год. № 188, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сждопроизводство, като неоснователна да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 300

Г. София, 18-й Октомврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА. Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на седмий Октомврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Андрей Маноловъ, при Помощ. Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присжтствието на Помощ. Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдателя Углавно дѣло № 251 по описътъ на Митя Петровъ Паликруша, Петко Геновъ и Райко Мариновъ, изъ с. Мусина, (Търновско) осждени на седемь дневно запиране за самоуправство.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Търновский Мировий Сждия съ присждата си отъ 24-й Януарий 1884 год. № 1 възъ основание на статия 110 отъ Устава за Наказанията, осждилъ Мито Петковъ Паликруша, Петко Геневъ и Райко Мариновъ, жители отъ с. Мусена, по седемдневно запиране за дѣто самоуправно сж взели насѣченитѣ дърва на Муеминъ Абдуловъ, жителъ отъ с. Балванъ, и сж ги закарали съ колата му въ селото Мусена. По въззивна жалба на подсждимитѣ, дѣлото ся е разглѣдало отъ Търновский Окржженъ Сждъ, който съ присждата си отъ 18 Май 1884 г. № 47, потвърдилъ напълно присждата на Мир. Сждия. Срѣщу присждата на Окр. Сждъ, подсждимитѣ подаватъ кассационна жалба въ която изказватъ: 1) че Търновския Окржженъ Сждъ е нарушилъ чл. 58—63

отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото сѫ допуснѫти нередовности при распитванието на свидѣтелитѣ; 2) че потърпѣвшия въ жалбата си не е показалъ изрично да ся накажатъ подсѫдимитѣ; и 3) че къмъ дѣянията имъ неправилно е приспособенъ чл. 110 отъ Устава за Наказанията.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението Помощникъ Прокурора, взе въ съображение: 1) Подсѫдимитѣ непосочватъ, като какви именно нередовности сѫ станѫли при распитването на свидѣтелитѣ въ Окрѫжний Сѫдъ, но отъ сѫдебния протоколъ на Окрѫжния Сѫдъ ся види, че *обвинительтъ*, а не подсѫдимитѣ, относително е свидѣтелитѣ Дечо Димовъ и Димо Димовъ, е заявилъ, че не приема тѣзи свидѣтели за такива, но сѫдътъ като взелъ предъ видъ, че отъ заявлението на пострадавшия, че не приема свидѣтелитѣ са разбира, че прави отводъ противъ тѣхъ, но понеже не показва причини, които да подкрепятъ отвода, опредѣля: „Отвода на пострадавшия да ся остави безъ послѣдствие, а свидѣтелитѣ да ся припитатъ подъ клѣтва." Отъ изложеното става явно, че първото оплакване на кассаторитѣ е неоснователно. 2) Потърпевшия отъ прѣстѫплението, частния обвинитель Муеманъ Абдуловъ, въ прошението си отъ 13 й Октомврий 1883 година до Търновский Мировий Сѫдия мѣжду друго изказва: „да призовете горѣреченитѣ и ги осѫдате за постѫпката имъ, а тъй сѫщо да ми платътъ за дърветата гроша 40, а тъй сѫщо и сѫдебнитѣ разноски." Слѣдователно, второто оплакване е неоснователно. 3) Мировий Сѫдия е призналъ подсѫдимитѣ за виновни за дѣто самоуправно сѫ зели насѣченитѣ дърва на Мюеминъ Абдуловъ, ж. отъ с. Балванъ и се ги закарали съ колата му въ селото Мусина. Окр. Сѫдъ е подвърдилъ присѫдата и относително констатираното престѫпление, а тъй константираното престѫпление, напълно отговаря *„на самуправство"*, предвидено отъ 110 чл. отъ Устава за Наказанията, слѣдователно и третото оплакване е неоснователно.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Митя Петковъ Паликруша, Петко Геневъ и Райчо Мариновъ, срѣщу присѫдата на Търновский Окр. Сѫдъ отъ 18 Маий

1884 год. №. 47, съ силата на чл. 137 отъ Углавн. Съдопроизводство, като неоснователна да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 301

г. Софий 25-й Октомврий 1886 година.

Углавно дѣло №. 259 по описътъ на Христо Ив. Х. Костовъ, изъ гр. Самоковъ, осъденъ на 10 лева глоба, за нанисание обида съ дѣйствие на брата си Михаилъ Ив. Х. Костовъ. Кассационната жалба на Христо Ив. Х. Костовъ оставена безъ разглѣждание по силата на чл. 5 отъ Съдоустройството (глѣдай мотивитѣ на рѣшенията подъ №. №. 3, 10 и 225).

РѢШЕНИЕ №. 302

гр. София, 25 Октомврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА. Върховний Кассационенъ Съдъ, Углавното Отдѣление, на десетий Октомрий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито съдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неповичъ и Стефанъ Зографски, при Помощникъ Секретаря: Константинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на Помощн. Прокурора: А. Каблишковъ слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ Углавно дѣло №. 260 по описътъ на Ючо Стаменовъ Монинъ, Никола Герчовъ, Иванъ Стоевъ Ракитчанина, Иванъ Велинъ, Вълчо Цановъ, отъ с. Луковитъ, Сѫйко Лазаровъ, изъ с. Джбенъ, Лало Иванонъ, изъ с. Телишъ, Христо Марковъ и Мани Петровъ, изъ с. Чириково, Цоли Христовъ, изъ с. Ракита и Вълчо Гатевъ, отъ с. Бъркачъ (Плѣвненска Окрѫжие) осъдени: Ючо Стаменовъ Монинъ, Волчо Гетевъ и Цоли Христовъ по на шестъ мѣсяченъ затворъ и да плати всѣки отдѣлно по 150 лева глоба, а останѫлитѣ подсъдими—по на три мѣсяца затворъ за: а) Нанисание побой на избирателитѣ Молла Ю-

суфъ и Христа Недковъ отъ който тѣ лѣжали болни повече отъ 20 дни; б) за лишавание чрезъ побойтъ Молла Исуфа и Христа Недковъ отъ възможность да участвуватъ въ изборитѣ за Народни Представители; и в) за ограбвание разни нѣща и пари всичко 482 лева отъ кѫщата на Цоня Тупанковъ.

Странитѣ не присѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Съ обвинителния актъ, съставенъ отъ Прокурорския Надзоръ при Плѣвненский Окрѫженъ Сѫдъ на 10-й Августъ 1884 год. предаватъ ся на Сѫдъ, безъ участие на сѫдебни засѣдатели, Маринъ Поповъ, Велко Поповъ, Нико Петковъ и Райно Петковъ по обвинението имъ въ постреквание да биятъ Молла Юсуфа и Христо Нешковъ; Никола Герчовъ, Христо Яловъ Мечкарина и Иванъ Стоевъ Ракитчанина — по обвинението имъ въ нанисание смьртоносенъ побой на Молла Юсуфа и Христо Нешкова; Сѫйко Лазаровъ, Иванъ Велювъ, Пантелей Тотевъ, Лало Найденовъ, Михо Диловъ и Лало Ивановъ—по обвинението имъ въ нанисание побой на Христо Нешковъ, Вълчо Гетовъ, Иванъ Николовъ, Иончо МонинъСтаменовъ; Вълчо Цановъ, Ганчо Нановъ, Цоло Христовъ, Патю Николовъ, Нечо Вельовъ, Сѫйко Пѣевъ, Ангелъ Печовъ, Никола Крачуновъ, Маринъ Павловъ, Денко Павловъ, Павелъ Трифоновъ, Стоянъ Ивановъ, Илия Николовъ, Никола Въловъ, Христо Плачаровъ, Мони Петровъ, Чоло Митковъ Шайтански и Георги Поповъ —по обвинението имъ въ нанисание смьртоносенъ побой на Молла Юсуфа,—престѫпно дѣяние, предвидено въ 39 и 40 чл. отъ Закона за Избирание Представители за Обикновенното и Великото Народно Събрание, отъ 15 Декемврий 1883 год. и чл. 178 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Окрѫжний Сѫдъ, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1) „Доказа ли са при сѫдебното дирение че на 3-й Юний тек. год. въ с. Луковитъ, като сѫ били събрани около 2000 души избиратели да избиратъ депутати за Народното Сѫбрание отъ Луковитската Околия, Маринъ Поповъ, Вълчо Поповъ, Райко Петковъ и Нино Петковъ, отъ с. Луковитъ сѫ подстрекавали тайно и явно избирателитѣ преди да пристѫпатъ къмъ изборитѣ да направатъ единъ шумъ и безредица и въ това врѣме да биятъ Турчина Молла Юсуфа

отъ село Джбенъ и прозбописателя Христа Нешковъ, отъ г. Плѣвенъ и съ това да ги лишжтъ отъ възможностьта да участвуватъ въ изборитѣ или не се доказа?" — „Да! Доказа ся, но само за подсждимиятъ Райко Петкова." 2-о) „Доказа ли се сжщо, че подсждимитѣ Христо Яневъ Мечкара, Иончо Стаменовъ, Цоло Христовъ, Патьо Николовъ, Вълчо Гатювъ, Никола Герчовъ, Иванъ Стоьовъ, Сжйко Лазаровъ, Иванъ Велинъ, Пантелей Тотювъ, Вълко Цановъ, Христо Петковъ Плочаровъ, Моно Петровъ и Лало Ивановъ сж участвували въ гореописаното смущение, викали са необуздано, изъ селото, били и наранили Христа Нешкова и Молла Юсуфа, разбили и ограбили домътъ на Цони Тапанковъ, опитвали да запалятъ дома на Моно Генова и проч. или не се доказа?" — „Да, Доказа ся за всички черисинадесять душь." 3-о) „Виновни ли сж слѣдователно горѣпомянжтитѣ четиринадесеть душь подсждими въ изложеннитѣ престжпления или не сж виновни?" — „Да! Виновни сж." 4-о) „Доказа ли са че въ изложенитѣ въ чл. 2 престжпления участвуватъ и подсждимитѣ: Лало Найденовъ, Мику Диловъ, Йванъ Николовъ, Ганчо Нановъ, Ненчу Велювъ, Сжйку Пѣевъ, Ангелъ Печовъ. Никола Крачуновъ, Маринъ Павловъ, Ненко Павловъ, Павелъ Трифоновъ, Стоянъ Кара Ивановъ, Илия Николовъ, Никола Вжловъ, Цоло Митковъ и Георги Поповъ или не са доказа?" — „Не, не се доказа за тѣхъ" — съ присждата си отъ 20 Октомврий 1884 год. № 140, възъ основание на чл. 39 отъ Закона за избиранието представители за Обикноненното и Велико Народно Събрание и членъ 178 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, опредѣлилъ: I) Осжжда жителитѣ отъ с. Луковитъ: 1) Райко Петковъ, 2) Христо Яневъ Мечкара, 3) Иончо Стаменовъ Мопинъ, 4) Патьо Николовъ, 5) Вълчо Гатювъ, отъ село Бъркачъ и 6) Цоло Христовъ, отъ с. Ракита, по на шесть мѣсяченъ затворъ и всѣкий отдѣлно да плати глоба по сто петдесеть лева; II) Осжжда жителитѣ отъ с. Луковитъ: 7) Никола Герчовъ, 8-о) Иванъ Стоевъ — Ракитчанина, 9-о) Иванъ Велинъ, 10) Пантелей Тотювъ, 11) Вълко Цановъ, отъ с. Чериково, 12) Христо Петковъ Плочара, отъ село Свинаръ, 13) Моно Петровъ, отъ с. Телишъ, 14) Лало Ивановъ, отъ с. Джбенъ и Сжйко Лазаровъ, по на три мѣсяченъ затворъ и да платятъ отдѣлно всѣкий глоба въ

полза на съкровището по сто лела; III) Осжжда всички колетивно, да платятъ на пострадалий Молла Юсуфа, загуба и лѣкувание всичко двѣстя и четиридѣсятъ лева; на пострадалий Христо Нешковъ сто тридесятъ лева, на пострадалий—Тупаникова четиристотинъ осемдесятъ и два лева и сждебни разноски въ полза на хазната, всичко шестотини лева, и, IV) подсждимитѣ: 1) Маринъ Поповъ, 2) Вълчо Поповъ, 3) Нипо Петковъ, 4) Лало Найденовъ, 5) Мико Диловъ, 6) Иванъ Николовъ, 7) Ганчо Нановъ, 8) Ненко Велювъ, 9) Сжйко Пѣевъ, 10) Ангелъ Печовъ, 11) Павелъ Трифоновъ, 12) Ненко Павловъ, 13) Никола Крачуновъ, 14) Стоянъ Кара-Ивановъ, 15) Илия Николовъ, 16) Никола Вѣловъ, 17) Цоло Митковъ, и 18) Георги Поповъ, въ нанисание побой на Молла Юсуфа и Христо Нешкова оправдава по Сждъ по недоказаность" По възвивна жалба на подсждимитѣ, дѣлото ся е разглѣдало отъ Руссенский Апелативенъ Сждъ който. слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото на дѣлото въпроси: 1) „Виновни ли сж подсждимитѣ 1) Христо Яневъ, 2) Иончо Стаменовъ, 3) Цоло Христовъ, 4) Патьо Николовъ, 5) Вълчо Гатювъ, 6) Никола Герчовъ, 7) Иванъ Стоьовъ, 8) Сжйко Лазаровъ, 9) Иванъ Велинъ, 10) Пантелей Тотювъ, 11) Вълко Цоновъ, 12) Христо Петковъ Плочаровъ, 13) Молю Петровъ и 14) Лало Ивановъ въ това, че тѣ на 3 Юний 1884 год. въ село Луковитъ въ врѣме на избиранието депутати за IV Обикновенно Събрание нанесли побой на избирателитѣ Молла Юсуфова и Христо Нешковъ, първия отъ с. Джбенъ а вторйя отъ Плѣвенъ отъ който побой пострадавшитѣ лѣжали болни повече отъ 20 дни и ги лишили чрезъ това отъ възможностьта да участвуватъ въ изборитѣ?"—„Да, виновни." 2) „Виновенъ ли е подсждимий Райко Петковъ, отъ село Луковитъ, въ това, че той е вземалъ участие въ престжпното, дѣяние указано въ първий въпросъ, като подстрекавалъ избирателитѣ щото преди да почнатъ изборитѣ да направатъ шумъ и безредица и да биятъ Молла Юсуфа и Христо Недковъ?"— „Да, виновенъ." 3) „Доказва ли ся, че подсждимитѣ, указани въ първий въпросъ и вторий, при извършванието на престжпнитѣ дѣяния, указани въ сжщитѣ въпроси сж ограбили кжщата на Цаню Тапанковъ, отъ сдло Луковитъ, отъ гдѣто взели разни нѣща и пари на сумма всичко око-

ло 482 лева?“ — „Да, доказва се.“ 4) „Ако Сѫда признава, че подсѫдилитѣ, указани въ първий и вторий въпровъ сѫ извършили престѫпното дѣяние, указано въ третий въпросъ, то виновни ли сѫ тѣ въ това?“ — „Да, виновни.“ 5) „Ако Сѫда признава, че подсѫдимитѣ, указани въ първий и вторий въпросъ, сѫ извършили престъпнитѣ дѣяния, указани въ първий, вторий и третий въпросъ, то подъ кои членове отъ Наказат. Законъ да се подвѣдѫтъ тия дѣяния на подсѫдимитѣ и въ закъвъ размѣръ да имъ се наложи наказание?“ — „Подъ чл. чл. 178 и 222 п. 1 отъ Наказат. Законъ и чл. 39 отъ Закона за избиране представители отъ 16-й Декемврий 1883 год., но съгласно чл. 885 отъ Врѣм. Сѫд. Правила, понеже нѣма протестъ отъ Прокурора да си остане наказанието наложено на подсѫдимитѣ отъ първостепенното Сѫдилище.“ 6) „Ако Сѫда признава, че подсѫдимитѣ при извършванието на престѫпното дѣяние, указано въ третий въпросъ сѫ ограбили домътъ на Топанкова, отъ гдѣто взели разни нѣща на сумма 482 лева, то длъжни ли сѫ реченнитѣ подсѫдими да заплатятъ на пострадавший тая сумма?“ — „Да, длъжни се“ — Съ присѫдата си отъ 20 Октомврий 1885 год. № 282 опредѣлилъ: „Присѫдата на Плѣвненский Окр. Сѫдъ отъ 20 Октомврий 1884 год. № 140, издадена по това дѣло, да се видоизмѣни относително квалификацията на престѫпнитѣ дѣяния, вмѣняеми на подсѫдимитѣ така: признава ги за виновни освѣнъ въ престѫпленията, съдържани въ присѫдата на първата инстанция още и въ кражба извършена въ домътъ на Цони Топанковъ, но съгласно 885 ст. отъ Врѣм. Сѫд. Правила да имъ се приложи наказанието, наложено тѣмъ отъ първата инстанция, а останалата часть на присѫдата на Плѣвен. Окр. Сѫдъ относитдлно възнаграждението на пострадавшитѣ и сѫдебнитѣ по дѣлото разноски да се подтвърди напълно. Срѣщу присѫдата на Аппелативний Сѫдъ, подсѫдимитѣ подаватъ кассационна жалба, въ която исказватъ: 1) Че Окрѫжния и Аппелативния Сѫдилища сѫ нарушили ст. 582 отъ Временнитѣ Сѫдебни Правила и чл. 33 отъ Устава за Наказанията, защото не сѫ прекратили настоящето дѣло, което по родътъ на престѫплението си, е било подсѫдно на Мировитѣ Сѫдии; 2) Че Аппелативний Сѫдъ е нарушилъ ст. 834 отъ Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила, безъ обаче да показватъ

въ какво именно състои това нарушение; 3) Че Аппелативния Сѫдъ е нарушилъ ст. 723 и 873 отъ Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила, защото не ги е призовалъ при разглѣжданието на дѣлото имъ. Помощникъ-Прокурора отъ своя страна заяви, че Окрѫжний Сѫдъ е влѣзълъ въ разрѣшение на едно такова престѫпление, отдаваемо на подсѫдимитѣ, което не е било предвидено и посочено въ обвинителния актъ, и че Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ е нарушилъ ст. 881 отъ Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила, защото при разглѣждание на настоящето дѣло е излѣзълъ отъ предѣлитѣ на въззивната жалба на подсѫдимитѣ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощникъ Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1) Престѫпнитѣ дѣяния, за които подсѫдимитѣ сѫ били дадени подъ Сѫдъ, споредъ обвинителния актъ сѫ —предвидени отъ 39 и 40 чл. чл. отъ Закона за избиранието представители за Обикновенното и Велико Народно Събрание, утвърденъ на 13 Декемврий 1883 год. Указъ № 1096 и 178 чл. отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Тѣзи престѫпления, по буквалния смисълъ на 2 чл. отъ Допълнението къмъ Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила и 1 чл. отъ Устава за Наказанията — сѫ подсѫдни на общитѣ Сѫдебни мѣста. Отъ друга страна, предварително дирение може да се прекрати само въ извѣстни отъ закона посочени случаи (533 ст. Врѣм. Сѫд. Правила). Отъ изложенното става явно, че първото оплакване е неоснователно. 2) Подсѫдимитѣ исказватъ въ кассационната жалба, че 834 статия Врѣм. Сѫд. Правила е нарушена, безъ обаче да показвѫтъ, въ какво именно състои това нарушение. Отъ друга страна, Върховний Сѫдь намира, че присѫдата е придружена съ мотиви и въобще не съглѣжда да е нарушена въ какво-годѣ 834 ст. Врѣменни Сѫдебни Правила. Слѣдователно, второто оплакване е неоснователно. 3) Подсѫдимитѣ никакъ не сѫ искали въ въззивната си жалба да се призовѫтъ тѣ, като между друго въ въззивната си жалба исказвѫтъ: „като вземе въ внимание жалбата ни и устнитѣ обяснения, които ще дадемъ въ деньтъ при разглѣжданието на дѣлото.“ Отъ друга страна, Аппелативний Сѫдъ съ постановлението си отъ 10-й Септемврий 1885 год. е постанвилъ: „дѣлото да се глѣда безъ да ся призовѫтъ сртанитѣ, възъ

основание на ст. 873 Врѣменни Сѫдебни Правила. Свѣдователно, третето оплакване е неосновательно. 4) Споредъ буквалния смисъль на 25 чл. отъ Допълнението къмъ Врѣм. Сѫдебни Правила. „За основание на въпроситѣ по сѫществото на дѣлата, които сѫ указани въ 806—810, 815, 816, 818 и 821 ст. отъ Врѣм. Сѫд. Правила, служи обвинителнийтъ актъ, Сѫдебното слѣдствие и заключилнитѣ обяснения." Въ обвинителния актъ, съставенъ отъ Прокурорский Надзоръ е казано: „Старшия жандаръ Тупанковъ е показалъ, че когато селянитѣ влезли въ кѫщата му, то му откраднали единъ сребъренъ часъ за джобъ, една пушка, 286 лева, 3 Австрийски пендари, които биле нанизани на единъ шеритъ." Отъ Сѫдебния протоколъ на Окрѫжний Сѫдъ ся види, че распитания въ качество на потърпѣвший, безъ клѣтва, Тупанковъ между друго е казалъ: „когато дойдохъ, кѫщата ми бѣше отворена и въ нея разхвьргано отъ дѣто ми липсува: 3 австрийски пендара, 2 отъ 1883 год. а 1 отъ 1884 год., 1 часовникъ за въ джобъ, 286 лева и една пушка." Подсѫдимитѣ никатъ не ся оплакватъ въ въззивната си жалба, че Окрѫжний Сѫдъ е поставилъ на разрѣшение въпроси и за такива престѫпления, за които не е ставало дума въ обвинителния актъ, а тѣ, отъ друга страна, съ въззивната си жалба апелиратъ срѣщу присѫдата *изцѣло* като молятъ да ся отмѣни присѫдата и да се признаятъ тѣ за невиновни въ престѫпнитѣ дѣяния, които имъ се отдаватъ *вобще*. Споредъ 881 ст. ал. 1 а Врѣменни Сѫдебни Правила, Апелативний Сѫдъ е билъ дълженъ (което е съвършенно правилно извърилъ) да разрѣши въпроса за виновностьта на подсѫдимитѣ по *всичкитѣ* престѫпления, за които съ присѫдата на Окрѫжния Сѫдъ отъ 20 Октомврий 1884 год. № 140 подсѫдимитѣ бѣха осѫдени. Отъ изложенното става явно, че нито Окрѫжния Сѫдъ е извършилъ какво-годѣ нарушение, като е разрѣшилъ и въпросътъ за виновностьта на подсѫдимитѣ въ ограбвание кѫщата на Цаню Тупанковъ, нито пакъ Апелативниъ Сѫдъ е нарушилъ 881 ст. Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила, като е разрѣшавалъ сѫщия въпросъ и като е квалифициралъ въпросното престѫпление.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационнитѣ жалби на Вълчо

Гатювъ, Иончо Стаминовъ Монинъ, Никола Герчовъ и др. срѣщу присждата на Руссенский Апелативенъ Сждъ отъ 20 Октомврий 1885 год. № 282, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 303

гр. София, 25-й Октомврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА. Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавно Отдѣление на десетий Октомврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски при Помощ. Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присжтствието на Помощ. Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичь улавно дѣло № 261 по описътъ на Леонъ Хаимъ Струди, изъ гр. Руссе, осжденъ на сто лева глоба търгувание спиртни питиета безъ патентъ.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурорский Надзоръ при Руссенский Окржженъ Сждъ съ предложението си отъ 18-й Януарий 1885 год. № 49 е възбудилъ предъ Руссенский Окр. Сждъ углавно преслѣдвание срѣщу Леона Струди по обвинението му въ нарушение Питейния Уставъ— престжпление предвидено въ чл. 12 отъ Наказателнитѣ Распореждания. Руссенский Окржженъ Сждъ разглѣдалъ дѣлото и слѣдъ като призналъ подсждимия Струда за виновенъ въ продавание питиета на дрѣбно прѣзъ второто полугодие на 1884 година безъ да е билъ снабденъ съ надлѣжния за това патентъ,—съ присждата си отъ 31 Маий 1885 год. № 77 на основание чл. 12-й отъ Наказателнитѣ Распорѣждания, приспособени за Табачния и Питейния Уставъ осждилъ го на 5 лири турски глоба. По възвивната жалба на подсждимия, дѣлото се разглѣдало и отъ Руссенский Апелативенъ Сждъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующий по сжщестовото му въпроси: 1) „Виновенъ ли е подсждимий Леонъ Хаимъ Струди, изъ г. Руссе въ то-

ва, че той е продавалъ въ своето завѣдение питиета на дребно презъ второто полугодие на 1884 год. безъ да има надлѣжни патентъ?" — „Да, виновенъ". 2) „Ако подсждимий е виновенъ въ престжплението, указано въ първий въпросъ, то подъ който членъ отъ Наказателний Законъ да се подведе това негово дѣяние и въ какъвъ размѣръ да му се наложи наказание;" — „Подъ чл. 65 отъ Закона за Бирийтѣ върху питиетата и въ размѣръ на сто (100) лева, а въ случай на несъстоятелность да издържи 28 дневенъ затворъ" — съ присждата си отъ 30-й Януарий 1886 година № 11. на основание чл. 65 отъ Закона за бирнитѣ върху питиетата, видоизмѣнилъ присждата на Окр. Сждъ и осждилъ подсждимия на сто лева глоба за въ полза на хазната, а въ случа на настоятелность да заплати глобата да издържи двадесеть и петь дневенъ затворь въ тъмница Въ подадената си срѣщу тая присжда кассационна жалба, подсждимия се оплаква, че Руссенский Аппелативенъ Сждъ е нарушилъ ст. ст. 873 отъ Врѣменнитѣ Сжд. Правила, защото не е призовалъ посоченитѣ въ аппелативната му жалба свидѣтели.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ. Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Отъ производството на дѣлото се вижда, че подсждимия изрично е молилъ, въ аппелативната си жалба, за да се призовжтъ свидѣтели, Руссенский Аппел. Сждъ, безъ да разрѣши въпросжтъ за призование на посоченитѣ отъ подсждимитѣ свидѣтели, а постановилъ и разглѣдалъ дѣлото въ отсжтствието на самитѣ страни. Съ това си дѣйствие, Руссенский Аппелативенъ Сждъ, спорѣдъ както е разяснено вече отъ Върховний Кассационенъ Сждъ, рѣшение № 80 отъ 15 й Мартъ 1886 год., е нарушилъ ст. 873 отъ Врѣм. Сжд. Правила. Слѣдователно, оплакването на подсждимия е основателно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присждата на Руссенский Аппелативенъ Сждъ, отъ 30-й Януарий 1886 год. №11, защото е нарушена ст. 873 отъ Врѣменнитѣ Сждебни Правила, съ силата на ст. 11 п. I отъ Учреждението на Върховний Сждъ, да се отмѣни, и дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да се испроводи въ Руссенский Аппелат. Сждъ.

РѢШЕНИЕ № 304

гр. София, 25-й Октомврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на десетий Октомврий, хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ. Секретаря: Константинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на Помощ. Прокурора: А. Каблашковъ, слуша доложеното отъ Членътъ: Неновичь, Углавно Дѣло № 262, по описътъ на Шакиръ Хасановъ Пиянкооглу, изъ гр. Търново, осѫденъ на една година затворъ за лъжовно обвинение Х. Сюлеймана Сюлеймановъ, изъ сѫщий градъ, въ извършвание подлогъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Шекиръ Хасановъ Пиянкооглу, ж. отъ гр. Търново, е билъ възбудилъ углавно преслѣдвание срѣщу Х. Сюлеймана Сюлеймановъ, по обвинението му въ извършвание подлогъ, а именно, че той искалъ съ *фалшивъ* записъ отъ него пари—1296 гроша. Търновский Окр. Сѫдъ, слѣдъ като разглѣдалъ това дѣло, —съ присѫдата си отъ 30 Октомврий 1882 г. № 137, призналъ Х. Сюлеймана Сюлеймановъ за невиновенъ по въпросното обвинение, като го освободилъ отъ всѣкаква по това обвинение отговорнось. Оправдания Х. Сюлейманъ Сюлеймановъ съ прошението си отъ 2 Май 1883 година, възбужда углавно преслѣдвание срѣщу Шекира Хасанова Пиянкооглу по обвинението му въ това, че послѣдния е нападналъ на честьта му съ туй, гдѣто го е тѣглилъ подъ Сѫдъ по обвинението му въ извършвание на подлогъ. Окрѫжний Сѫдъ, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1) „Доказано ли е, че подсѫдимия Шекиръ Хасановъ Пиянкооглу е билъ завелъ углавно преслѣдвание противъ Х. Сюлеймана Сюлеймановъ за че е искалъ послѣдния 1280 гроша отъ първия съ подподложенъ записъ?“—„Да, доказано е.“ 2) „Оправданъ ли е билъ по сѫдъ Х. Сюлейманъ Сюлеймановъ по заявения подлогъ отъ подсѫдимия Шекира Хасановъ Пиянкооглу?“—

„Да, оправданъ е.“ 3)„Дѣйствието на подсждимия Шекира Хасановъ Пиянкооглу, за дѣто билъ далъ подъ Сждъ Х. Сюлеймана Сюлеймановъ за извършвание подлогъ на единъ записъ и този послѣдния се е оправдалъ съ присжда № 137 отъ Търновский Окр. Сждъ, съставлява ли клѣвета?“ —„Да, съставлява, защото му е предписвалъ лъжливо обвинение.“ 4) „Въ дадений случай виноватъ ли е подсждимия Шекиръ Хасановъ Пиянкооглу?“—„Да, виновенъ е.“ 5) „При какви обстоятелства подсждимия е извършилъ данното престжпление и на какво наказание да се подвьргне?“—„При обстоятелства, които намаляватъ вината и наказанието на подсждимия и да ся накаже на едногодишенъ затворъ, съгласно ст. 155, комбинирана съ ст. 213 Отом. Наказ. Законъ“—съ присждата си отъ 13 Мартъ 1885 год. № 39, възъ основание на чл. 155, комбиниранъ съ 213 чл. отъ Отом Наказ. Законъ, осждилъ го не едногодишенъ затворъ. По въззивна жалба на подсждимия, дѣлото ся е разглѣдало отъ Руссенския Аппел. Сждъ, който, слѣдъ като призналъ подсждимия Шекиръ Хасановъ Пиянкооглу за виновенъ въ това, че той е оклѣветилъ Х. Сюлеймана Сюлеймановъ, като е възбудилъ презъ 1882 г. углавно преслѣдвание срѣщу казанний Сюлеймановъ по обвинението му въ това, че той е извършилъ подлогъ на единъ актъ съ дата 1296 год. отъ Егира за 1280 гроша, които Шекиръ Хасановъ билъ длъжалъ на Сюлейманова а впослѣдствие съ присжда на Търновския Окр. Сждъ отъ 30-й Октомврий 1882 година, влѣзла въ законна сила, Х. Сюлейманъ Сюлеймановъ е оправданъ по недоказанность на самото обвинение—съ присждата си отъ 14 Мартъ 1886 год. № 51, потвърдилъ присждата на Окр. Сждъ. Срѣщу присждата на Аппелативний Сждъ, подсждимия подава кассационна жалба, въ която ся оплаква, че къмъ дѣяние то му неправилно е приспособенъ чл. 213 отъ Отом Нак. Законъ.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Въпросното престжпление не е проста клѣвета, а е единъ видъ отъ клѣвети и състои въ туй, че едно лице *лжжовно* обвинява едно друго въ извършвание на едно престжпление, като съзнава, че престжплението е *измислено*, че то е лжжовно спорѣдъ С. Р.

dénonsiation calamnieuse—art. 375 и споредъ Русский На-Наказателенъ Законъ—Ложный доносъ—940 ст. Улож.). Слѣдователно, въ дадений случай за да ся констатира престжплението, необходимо е да ся констатира сжщественния му признакъ, а именно, че обвинението, което е насочено срѣщу Х. Сюлейманъ Сюлеймановъ отъ Шекиръ Хасановъ е *лжжовно*, съ други думи, не е достатъчно Сждътъ въ тѣзи случаи да оправдае подсждимия, а необходимо е да ся констатира, че подсждимия е дѣйствувалъ *недобросжвѣстно*, като е обвинявалъ едно друго лице въ престжпление съ знание че то не сжществува и че то е измислѣно. Споредъ доктрината на Френски Code Pénal изсказва се въ случай: la faussetć des faits et la mauvaise foi du dénonsiateur—льжовностьта на фактитѣ и недобросъвѣстностьта отъ страна на доносчита Н. F. стр. 415 Оправданието на единъ подсждимъ може да става и по тази причина, че обвиненението *неможало да се докаже* (815 ст. п. 1 Врѣм. Сжд. Правила). Обвинительтъ въ подобни дѣйствия може да дѣйствува напълно *добросъвѣстно*, безъ да ся съмнѣва въ истинностьта на обинението си, а при такива дѣйствия на обвинителя не може да се забѣлѣзва никаква *зла* воля (dolus), която и характеризира престжплението въобще (821 ст. Врѣм. Сжд. Правила и 822, и 88 чл. Углавното Сждопроизводство), Аппелативния Сждъ никакъ не е констатиралъ този сжщественния признакъ въ дѣянието на Шекиръ Хасановъ Пиянкооглу, като го призналъ за виновенъ въ това, че той е оклѣветилъ Х. Сюлейманъ Сюлеймановъ, като е възбудилъ презъ 1882 год. углавно преслѣдвание срѣщу казанний Сюлеймановъ, по обвинението му въ това, че той е извършилъ подлогъ на единъ актъ съ дата 1296 год. отъ Егира за 1280 гроша, които Шекиръ Хасановъ билъ длъженъ на Сюлейманова, а впоследствие съ присжда на Търновский Окр. Сждъ отъ 30 Октомврий 1882 год. влѣзла въ законна сила Х. Сюлейманъ Сюлеймановъ е оправданъ по недоказанность на самото обвинение. А мѣжду туй въ самия Законъ, въ 213 членъ отъ Отом. Наказ. Законъ е казано: „Па ся докаже, че думитѣ на клѣветника *сж неистинни* по *чисто клѣвети*" —споредъ Френски Текстъ: Sila Colomnie est constatée. Отъ изложеното става явно, че Аппелативний Сждъ е нарушилъ въ дадени случай 213 чл. отъ Отом. Нак. Законъ.

Водимъ отъ всичко горѣизложено, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Руссенск. Аппел. Сѫдъ отъ 14 Мартъ 1886 год. Н-о 51, защото е нарушенъ чл. 213 отъ Отом. Наказ. Законъ съ силата на ст. 11 п. 1 отъ Учрежд. на Върховний Сѫдъ, да ся отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да ся испроводи въ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 305

гр. София, 25 Октомврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на десетий Октомврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста год. въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ. Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присѫтствието на Помощ. Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ С. Зографски углано дѣло № 263 по описътъ, на Ибрахимъ Саидовъ Ваксаджи, изъ г. Руссе, осѫденъ на 227 лева и 60 ст. глоба, а въ случай на несъстоятелность, да издържи 52 дни затворъ въ тъмница за продавание необандероленъ и дробенъ вънъ отъ фабрикитѣ 1/2 ока тютюнъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Руссенский Окрѫженъ Сѫдъ съ предложение отъ 20 Февруарий 1885 год. № 134, предава на сѫдъ безъ участието на сѫдебни засѣдатели, Ибрахима Саидова Ваксаджи пообвинението му въ нарушение табачний уставъ. Руссенский Окрѫженъ Сѫдъ, като разглѣдалъ това дѣло, съ присѫдата си отъ 5-й Юний 1885 год. № 80, като призналъ подсѫдимия Ибрахима Саидова за виновенъ въ туй, че на 16 Януарий 1885 год. е билъ уловенъ отъ стражарина Илия Иванъ съ 1/2 ока тютюнъ дробенъ вънъ отъ фабрикитѣ и не обандерованъ—осѫдилъ го да заплати на Хазната 1 левъ и 50 ст. акцизъ, 9 лева и 90 ст. бандеролно право, 20 лева патентъ, 10-ть пѫти стойностьта на патента—200 лева—всичко 231 левъ и 40 стотинки и да за-

плати 5-ть турски лири глоба за въ полза на Хазната, а въ случай на несъстоятелность, да издържи 28 дни затворъ. По въззивната жалба на Ибрахима Саидовъ, това дѣло било разглѣдано и отъ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, който като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ това, че на 16 Януарий 1885 година е билъ хванатъ отъ стражарина Илия Ивановъ да продава на Оханезъ Гарабетовъ около $^1/_2$ ока дробенъ тютюнъ вънъ отъ фабрикитѣ и необандерованъ—съ присѫдата си отъ 14 Февруарий 1886 год. № 31, видоизмѣнилъ присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ така: осѫдилъ Ибрахима Саидовъ да заплати на Хазната 1 левъ двоенъ акцизъ и 6 лева и 60 стотинки двойно бандеролно право за намѣрения у него $^1/_2$ ока тютюнъ, 20 лева за патентъ и десето-кратната стойность на патента 200 лева, всичко 227 лева и 60 ст., а въ случай на несъстоятелность, да издържи 52 дни затворъ въ тъмница. Срѣщу тази присѫда, подсѫдимия подава въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба, въ която се оплаква: 1) че Руссенский Аппел. Сѫдъ е нарушилъ ст. ст. 723, 753, 764, 783 — 786, 790, 795, 796, 800, 811, 873 и 881 отъ Врѣм. Сѫд. Правила, защото дѣлото се е слушало безъ да се призове и той да присѫтствува при слушанието; 2) че е нарушена ст. 885 отъ Врѣменнитѣ Сѫд. Правила, защото Аппел. Сѫдъ е увеличилъ затвора, въ замѣнъ за глоба, отъ 28 дни на 52 дни, безъ да е имало за това искание отъ страна на обвинителя.

За разрѣшение на това дѣло, Върхов. Кассационенъ Сѫдъ като изслуша заключението на Помощ. Прокурора, взе въ съображение: 873 ст. отъ Врѣм. Сѫд. Правила дава пълно право на Аппел. Сѫдъ да привика или не страннитѣ при разбирателството на дѣлата въ Аппел. Сѫдъ. Съ други думи: отъ усмотрѣнието на Аппел. Сѫдъ зависи да призовава или не страннитѣ при разглѣжданието на дѣлото по Аппелативенъ редъ. Въ дадений случай, както се вижда отъ аппелатв. жалба на подсѫдимия, послѣдний не е искалъ отъ сѫдътъ за да се призове при разбирателството на дѣлото. Отъ друга пакъ страна, Аппел. Сѫдъ, като е намѣрилъ за излишно да призове подсѫдимия при разбирателството на дѣлото, постановилъ именно, връзъ основание на 873 ст. Вр. Сѫд. Правила, да се глѣда дѣлото безъ призоваване на страннитѣ. Слѣдователно, първото оплак-

вание на кассатора за нарушение на ст. ст. 723, 758, 764, 783 — 786, 790, 795, 796, 800, 811, 873 и 881 отъ Врѣм. Сѫд. Правила, които се свождатъ къмъ това, че Аппел. Сѫдъ не го призовалъ да присѫтствува при разбирателството на дѣлото — е неосновательно. 2-о) Въ 885 ст. отъ Врѣм. Сѫд. Правила мѣжду другото е казано, че да се увеличи наказанието или да се назначи наказание на единъ подсѫдимъ, допуща се по въззивенъ редъ само тогава, когато е била подадена за това жалба отъ пострадавшето лице, което е възбудило углавно преслѣдвание. Въ дадения случай, както се вижда отъ производството на дѣлото, Окр. Сѫдъ е осѫдилъ подсѫдимия на глоба, а въ случай на несъстоятелность, да издържи *28 дни* затворъ. Аппел. Сѫдъ обаче, като разглѣдалъ това дѣло по въззивна жалба *само на подсѫдимия*, безъ да е имало нѣкаква молба отъ страна на обвинителя, въ замѣнъ на наложената глоба въ случай, че обвиняемия не може да ѭ заплати, постановилъ да издържи вмѣсто 28 дни затворъ, споредъ както е билъ осѫденъ отъ първа инстанция—*52 дни затворъ*. Отъ горѣизложеното става явно, че Аппел. Сѫдъ, въпреки предписанието на 885 ст. отъ Врѣм. Сѫд. Правила, е увеличилъ наказанието на подсѫдимия отъ 28 дни затворъ на 52 дни затворъ, безъ да е имало за това нѣщо искание отъ страна на обвинителя. Заради това, второто оплакване на кассатора е основателно и нарушението е сѫщественно.

Рѫководимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1-о) Присѫдата на Руссен. Аппел. Сѫдъ, отъ 14 Февруарий 1886 год. № 31, защото е нарушена ст. 885 отъ Вр. Сѫд. Правила, съ силата на ст. 11 п. 1 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, да се отмѣни, и дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да се испроводи въ Руссенский Аппел. Сѫдъ. 2-о) Въпроса за замѣна „глобата“ като наказание съ лично наказание — (запиране или затворъ) да се внесе чрѣзъ г-на Предсѣдателя за принципиално разрѣшение въ общо събрание.

РѢШЕНИЕ № 306

гр. София, 25-ии Октомврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавно Отдѣление, на десетий Октомврий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски при Помощ. Секретарьтъ: Константинъ Б. Божановъ и въ присжтствието на Помощ. Прокурора: А Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ С. Заграфски Углавно дѣло № 264 по описътъ, на Мустафа Хюсеиновъ отъ с. Сливо-Поле (Руссен. Околия), осжденъ на 134 лева и 66 $^1/_2$ ст. глоба за гдѣто е продавалъ въ дюкяна си емфие и небандероленъ и безъ акцизенъ дробенъ съ ножь тютюнъ.

Странитѣ не присжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣло сж: Прокурора про Руссенския Окр. Сждъ, съ обвинителенъ актъ отъ 28 Януарий 1885 год. предалъ на Сждъ, безъ участие на Сждебни Засѣдатели, Мустафа Хюсеиновъ по обвинението му въ нарушение Таб. Уставъ, престжпление, предвидено въ чл. чл. 2, 7 и 9 отъ Наказ. Распореждания. Руссенский Окр. Сждъ, като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като призналъ подсждимия за виновенъ въ отдаванието му престжпление—съ присждата си отъ 31 Майя 1885 год. № 79, осждилъ Мустафа Хюсеиновъ да заплати въ полза на Хазната 19 ст. за акцизъ, 2 лева и 47 $^1/_2$ ст. за бандиролно право, 12 лева и за патентъ и дѣсетократната глоба на патента120 лева, всичко 134 лева и 66 $^1/_2$ ст. за конфискувания 50 др. тютюнъ и 175 драма емфие да ся продадътъ за въ полза на Хазната. По въззивна жалба на подсждимия, това дѣло било разглѣдано и отъ Руссен. Аппелат. Сждъ, който като призналъ подсждимия за виновенъ въ това, че презъ мѣсецъ Ноемврий 1884 год. въ своя дюкянъ е продавалъ емфие и не обандерованъ и безъ акцизенъ дробенъ тютюнъ съ ножь, съ присждата си отъ 19 Февруа рий 1886 год. № 35, потвърдилъ напълно присждата на Руссен. Окр. Сждъ. Срѣщу тази присжда Мустафа Хюсеиновъ подава

въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба въ която ся оплаква: Че Руссенский Аппелат. Сѫдъ е нарушилъ ст. ст. 723, 734, 753, 764, 783, 784,—786, 790, 795, 796, 800, и 873 отъ Врѣм. Сѫдеб. Правила, защото не го е призовалъ да присѫтствува при слушанието на дѣлото му.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассац. Сѫдъ, като изслуша заключението на Пом. Прокурора, взе въ съображение: Нееднократно е вече разяснено отъ Върхов. Кассац. Сѫдъ, че споредъ 873 ст. отъ Вр. Сѫд. Правила, призоваванието на странитѣ, участвующи въ дѣлото въ Аппелативний Сѫдъ, зависи напълно отъ усмотрѣнието на сѫщий Аппел. Сѫдъ даже въ такъвъ случай, когато странитѣ молатъ за това нѣщо. Въ дадения случай, както ся вижда отъ дѣлото, Аппелативния Сѫдъ именно, връзъ основание на 873 ст. Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила е постановилъ да ся разглѣда дѣлото безъ странитѣ. Освѣнъ това и самия подсѫдимъ, както ся вижда отъ Аппелативната му жалба, не е искалъ да ся призове въ Сѫдътъ при разбирателството на дѣлото. Заради това, оплакванието на кассатора по този въпросъ—е неоснователно.

Рѫководимъ отъ горѣизложенното, Върх. Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Мустафа Хюсеиновъ, срѣщу присѫдата на Руссен. Аппелативенъ Сѫдъ ота 19-й Февруарий 1886 год. № 35, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 307

гр. София, 25-ий Октомврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на четирнадесетий Октомврий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Помощ. Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдателя Углавно дѣло № 322 по описьтъ на Петко Лилковъ, отъ с. Кираево (Кулска

Околия), оправданъ по Сѫдъ по обвинението му въ тайно прекарвание изъ Сърбия презъ границата на 12 овце и 22 кози.

Странитѣ не присѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Кулската Митница съ постановлението си отъ 3-й Януарий 1886 год. подъ №. 4 е постановила: 1) На основание чл. 242 отъ Закона за Митницитѣ поменатитѣ овце и кози да се признаятъ за контрабанда. 2) На основание чл. 243 отъ сѫщия Законъ овцетѣ и козитѣ да ся конфискуватъ и понеже внасянието на добитъка изъ Сърбия е запретено, то отъ обвиняемиятъ Петко Милковъ да ся взема глобата двойната имъ стойность лева 865 и бегликъ въ троенъ размѣръ на 17 овци лева 30 и 60 ст. на кози 22 въ троенъ размѣръ лева 52 и 80 стит., а всичко да заплати лева 948 и 40 стот.: 3) Съгласно алинея 3 на чл. 262 отъ казания законъ, преписъ отъ акта, дознанието, протокола и отъ постановлението да ся предаде на обвиняемиятъ. 4) Преписъ отъ настоящето постановление и отъ акта, дознанието и протокола, подписанъ отъ виновния Петко Лилковъ че е съгласенъ или не да ся представи на разглѣждание и утвърждение въ Министерството на Финансиитѣ слѣдъ което виновния ако пожелае, може да пренесе дѣлото въ Сѫдътъ, като изпълни опредѣленитѣ формалности споредъ чл. 265 отъ Закона за Митницитѣ." Срѣщу постановлението на Кулската Митница, подсѫдимиятъ Петко Лилковъ подава въззивна жалба въ Видинский Окр. Сѫдъ, който слѣдъ като призналъ Петко Лилковъ за невиновенъ въ дѣянието, което му се отдаваше, съ присѫдата си отъ 3-й Априлий 1886 год. №. 38 оправдалъ подсѫдимия Петко Лилковъ отъ всѣка углавна и гражданска по туй дѣло отговорность. Срѣщу присѫдата на Окр. Сѫдь, Кулката Митница подава кассационна жалба въ която се оплаква: 1) Че Видинский Окр. Сѫдъ е нарушилъ ст. 742 отъ Вр Сѫд. Правила, защото не распиталъ призованитѣ въ Сѫдътъ свидѣтели; 2) Че е нарушилъ чл. 246 отъ Закона за Митницитѣ, защото оправдалъ подсѫдимия; 3) Че е нарушилъ чл. 265 отъ Закона за Митницитѣ, защото несвоеврѣменно е разглѣдалъ дѣлото; 4) Че нарушилъ чл. 266 отъ Закона за Митницитѣ, като е обявилъ, че срока за подавание Кассационна жалба трѣбва да ся счита не отъ деньтъ на издавание присѫда-

та въ окончателна форма, а отъ деньтъ на съобщението ѝ въ преписъ; 5) Че е нарушилъ чл. 267 отъ Закона за Митницитѣ, понеже той не е ималъ право да отмѣни силата на акта, съставенъ отъ Митницата и утвърденъ отъ Финансовото Министерство.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Пом. Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1) Отъ Сѫдебния протоколъ на Окр. Сѫдъ ся види, че посоченитѣ отъ *подсѫдимия* въ възивната му жалба свидѣтели: Георги Доцовъ и Деко Диловъ, били призовани въ Окр. Сѫдъ за да ся распитатъ. Въ сѫдебното засѣдние обаче въ Прокурора исказалъ въ заключението си, че той не намира за нуждно да ся распитатъ тѣзи свидѣтели и защитника на хазната. Секретаря на Кулската Митница Д. Колевъ, подържалъ заключението на Прокурора. Предъ видъ на горѣизложеното и предъ видъ на съображението, че една страна въ углавния процессъ може да ся оплаква само срѣщу такива нарушения, които ставатъ противъ *нейното съгласие*—първото оплакване ся явява като неоснователно. 2) Въпроса—да ли имало достатъчно основание за да ся оправдае или да ся осѫди обвиняемия, като въпросъ по сѫществото на дѣлото, неподлѣжи на контроль отъ страна на Върховний Кассационенъ Сѫдъ. Отъ друга страна 246 чл. щеше да бѫде нарушенъ само тогава, ако Сѫдътъ бѣше константиралъ, че Петко Лилковъ е извършилъ дѣянието, което му се отдава, или пъкъ е взелъ какво годѣ участие въ това прѣстѫпно дѣяние, но такова нѣщо не е константирано отъ Сѫдътъ. Слѣдователно, второто оплакване е неоснователно. 3) Отъ дѣлото ся вижда, че въззивната жалба на Петко Лилковъ е приета въ Окр Сѫдъ на *6-й Февруарий* а пъкъ дѣлото е разглѣдано на 3-й Априлий 1886 год., но това *несвоеврѣменно* разглѣждание на дѣлото, макаръ да е станало несъгласно съ чл. 265 отъ Закона за Митницитѣ, неможе обаче да има какво-годѣ значение относително силата на издадената въпросна присѫда. Слѣдователно, и третото оплакване е неоснователно. 4) Наистина кассационни жалби по дѣлата за нарушение Закона за Митницитѣ, каквото е настоящето, ся подаватъ въ двѣ-недѣленъ срокъ, считанъ отъ день на *издаването присѫдата въ окончателна форма*, съгласно чл. 266 отъ Закона за Митницитѣ

а пъкъ Окр. Съдъ въ присъдата си е исказалъ: „Подлѣжи на кассационно обжалвание въ двѣнедѣленъ срокъ отъ деньтъ на съобщение отъ нея на странитѣ преписъ". Но предъ видъ на туй, че отъ страна на Кулската Митница е подадена кассационната жалба, а не отъ подсъдимиятъ, и че срѣщу това имаше право да ся оплаче противната страна, а не Кулската Митница—Върховний Кассационенъ Съдъ намира и това оплакване за неосновательно, 5) Окр. Съдъ въ присъдата си е констатиралъ, че при съставлението на акта, съ който ся констатира въпросното нарушение, не е распитанъ обвиняемия, като е исказалъ въ 9-то съображение: „Необходимо е по напредь, да ся распита обвиняемия, послѣ и свидѣтелитѣ въ присътствието на обвиняемия, това което въ даденото дѣло не е запазено нито испълнено отъ страната на Митницата", а пъкъ спорѣдъ 257 чл. п. 5 отъ Закона за Митницитѣ, ясно ся види, че актътъ между друго трѣбва да съдържа, отговоритѣ и обясненията, които се дали обвиняемитѣ. Отъ друга страна, актове, съставени отъ агентитѣ на Финансовата Администрация и утвърдени отъ Министерството на Финанситѣ, могжтъ да иматъ споредъ буквалний смисълъ на 267 чл. отъ Закона за Митницитѣ, *необорима* сила само въ такива случай, когато тѣ сж извършени *съ упазвание на всичкитѣ формалности, предписани отъ Закона за константиране на нарушението*; оцѣняванието и разрѣшението на този въпросъ *принадлѣжи на Сжда*. Отъ изложеното става явно, че и петото оплакване е неосновательно.

Водимъ отъ всичко горѣизложенно, Върховний Кассац. Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Кулската Митница, срѣщу присъдата на Видин. Окр. Сждъ отъ 3 й Априлий 1886 год. №38, съ силата на чл 137 отъ Углав. Сждопроизводство, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 308

гр. София, 25-й Октомврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сждъ Углавното Отдѣление, на четиринадесети Октомврий хиля

до осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретаря: Патьо Г. Крайовский и въ присжтствието на Помощ. Прокурора: А. Каблишковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдателя Углавно дѣло № 323 по описътъ, на Нина Стефановъ, изъ с. Татарджикъ (Видинска Околия), осжденъ да плати 91 левъ за дѣто изсѣкалъ гората на Николчо Поповъ, изъ гр. Кула.

Странитѣ не присжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣло сж: Николчо Поповъ съ прошението си, подадено до Кулский Мир. Сждия на 12 Мартъ 1885 год. възбужда углавно преслѣдвание срѣщу Нина Стефановъ по обвинението му, че той самовластно е изсекалъ отъ бранището му въ мѣстото называемо „Студена" 15 кола дьрва. Мировий Сждия съ задочната си присжда отъ 19-й Юний 1885 год. № 37, слѣдъ като призналъ Нина Стефановъ за виновенъ въ сѣчение гора отъ бранището на Николчо Поповъ, осждилъ го възъ основание чл. 122-й отъ Устава за Наказанията, които Мировитѣ Сждий могатъ да налагатъ, да му заплати 91 левъ глоба. По въззивна жалба на подсждимия, дѣлото ся е разглѣдало отъ Видинский Окр. Сждъ, който съ присждата си отъ 1-й Май 1886 год. № 49, подтвърдилъ присждата на Мировий Сждия. Срѣщу присждата на Окр. Сждъ, подсждимия подава кассационна жалба, въ която излага: 1-о) Че Окр. Сждъ е нарушилъ чл. 124 отъ Углавното Сждопроизводство, защото не е направилъ отъ ново оглѣдъ; и 2) Че Окр. Сждъ е нарушилъ чл. 123 отъ Углавното Сждопроизводство, защото отказалъ да оцѣни представенитѣ отъ него документи, съ които ся доказвало правособственностьта му връхъ изсечената гора.

За да разрѣши това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ. Прокурора, взе въ съображение: 1-о) Подсждимиятъ не е молилъ въ въззивната си жалба да се извърши новъ оглѣдъ отъ Окр. Сждъ, а отъ друга страна, отъ усмотрѣнието на Окр. Сждъ зависи да се произведе изново оглѣдъ, слѣдователно, първото оплакване е неоснователно. 2-о) Отъ сждебний протоколъ на Окр. Сждъ ся види: „представенитѣ отъ апелатора документи (хартий) му ся възвърнаха обратно,

като *неотносящи ся до това дѣло.*" Отъ друга страна, въ производството на Мировий Сѫдия ся намира рѣшение, издадено отъ Кулский Мировий Сѫдия на 16-й Ноемврий 1884 год., въ резулюцията на кето е казано: „Възстановлява са на ищеца Николчо Поповъ нарушеното владение на мѣстото (Шуманка) наиваемо „Студена," съ пространство отъ (15) петнадесеть дюлуми, което владение отвѣтника Тано Стаменовъ му нарушилъ преди двадесеть дена." Отъ изложеното става явно, че и второто оплакванне е неосновательно.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Нина Стефановъ срѣщу присѫдата на Видинский Окр. Сѫдъ отъ 1-й Майя 1886 год. № 49, съ силата на 137 чл. отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 309

гр. София, 25 Октомврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на четиринадесеть Октомврий, хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Патьо Г. Крайовски и въ присѫтствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичь Углавно дѣло № 324, по описътъ на Стефанъ Лопушновъ, изъ градъ Шуменъ, осѫденъ на седемъ-мѣсеченъ затворъ, за лъжливо заклѣвание предъ Мировий Сѫдия по едно гражданско дѣло и за присвояванне на единъ сребърнъ часовникъ, отъ канцеларията на Варненский Градоначалникъ.

Отъ странитѣ присѫтствуваше подсѫдимий Стефанъ Лопушновъ съ защитникътъ си Стефанъ Матѣевъ.

Обстоятелстлата на дѣлото сѫ: Съ обвинителенъ актъ, съставенъ отъ Прокур. Надзоръ при Варненский Окр. Сѫдъ на 2 Ноемврий 1883 г. и отъ 3 Декемврий 1883 г. Стефанъ Лопушновъ, *18 годишенъ*, Варненски житель, писарь на Варненското

Градско Окол. Управление—предава ся на сѫдъ, безъ участието на сѫдебни засѣдатели, по обвинението му: а) въ лѫжовно свидѣтелствувание—престѫпление, предвидено въ 212 чл. Отом. Наказ. Законъ; и б) въ унищтожение официални книжа и присвоение единъ сребьренъ часовникъ, служащъ като веществено доказателство по престѫпление за което сѫ били съставени горѣказанитѣ книжа—престѫпление предвидено въ чл. 127 отъ Устава за Наказанията. Окр. Сѫдъ. слѣдъ като разрѣшилъ мѣжду други и слѣдующитѣ въпроси: 1) „Доказва ли ся предъ Сѫда, че подсѫдимия С. В. Лопушновъ лѫжливо ся е заклѣлъ предъ Варн. Мир. Сѫдия на 15 Февруарий 1883 г., като отвѣтникъ по гражданското дѣло № 454, което е ималъ съ Варненския жительъ Георги Димитровъ за 158 гр., която клѣтва се състои въ това, че той платилъ тази сумма на Г. Димитровия съдружникъ на Манолъ Левтеровъ?"—„Да, доказва са." 2) „Ако ся доказва, че подсѫдимия ся е заклѣлъ лѫжливо предъ Варн. Мир. Сѫдия на 15 Февруарий 1883 г., то билъ ли е въ това врѣме въ такава възрасть, въ която да може да знае свѣтостьта на клѣтвата и злитѣ послѣдствия отъ клѣтвопрестѫпничеството?"—„Да, билъ." 3) „Въ такъвъ случай, виновенъ ли е въ това негово дѣяние?"—„Да, виновенъ." 4) „Доказва ли ся предъ Сѫдътъ, че подсѫдимия Лопушновъ презъ мѣсецъ Ноемврий 1883 г., е освоилъ отъ канцелярията на Варненский Градоначалникъ. гдѣто е билъ писарь единъ сребьренъ часовникъ съ бѣлъ лансъ (синджирь)?"—„Да, доказва се" 5) „Ако ся доказва, че подсѫдимия е усвоилъ отъ канцелярията на Варн. Градоначалникъ, единъ срѣбьренъ часовникъ съ бѣлъ лансъ, то доказва ли ся, че съ усвоение на часовника е унищтожилъ едно полицейско дознание и отношението до Варн. Мир. Сѫдия?"—„Не, не ся доказва." 6) „Виновенъ ли е подсѫдимия въ усвояване горѣпомѣнѫтия часовникъ?"—„Да, виновенъ"; —съ присѫдата си отъ 7 Марта 1885 г. № 24, възъ основание на чл. 127 ал. 1 и 212 чл. Отом. Наказ. Законъ, осѫдилъ Стефанъ Лопушновъ на седенъ мѣсеченъ затворъ. По въззивна жалба на подсѫдимия, дѣлото ся е разглѣдало отъ Руссен. Аппелат. Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1) „Виновенъ ли е подсѫдимий Ст. В. Лопушновъ, изъ г. Шуменъ въ това, че той лѫжливо ся е заклѣлъ предъ Варн. Мир. Сѫдия на 15 Февруарий 1883 г., като отвѣтникъ по гражданското дѣло Н-о

454. което е ималъ съ Варненский житель Георги Димитровъ за 158 гр., която клѣтва се състои въ това, че той заплатилъ тази сумма на Манолъ Левтеровъ, съдружникъ на Георги Димитровъ?" — „Да виновенъ." 2) „Виновенъ ли е сѫщий подсѫдимъ въ това, че презъ Ноемврий мѣсецъ 1883 г. е присвоилъ отъ канцелярията на Варненский Градоначалникъ единъ часовникъ сребьренъ съ бѣлъ лансъ, служащъ като веществено доказателство по престѫпление, въ която канцелярия, подсѫдимий е билъ въ качеството си на писарь?" „Да, виновенъ" — съ присѫдата си отъ 1-ий Априлий 1886 г. Н-о 70, потвьрдилъ възъ основание на чл. 127 и 212 отъ Отом. Наказ. Законъ присѫдата на Окр. Сѫдъ. Срѣщу присѫдата на Аппел. Сѫдъ, подсѫдимия подава Кассационна жалба, въ която излага: 1) Че Руссенский Аппел. Сѫдъ е нарушилъ ст. 873 отъ Врѣм. Сѫд. Правила, защото не го е призовалъ при разглѣждание на дѣлото му; 2) Че Аппел. Сѫдъ е нарушилъ ст. 886 отъ Врѣм. Сѫд. Правила, защото е издалъ присѫдата си безъ да изложи въ нея съображения. 3) Че Руссен. Аппел. Сѫдъ при приложение на наказанието е нарушилъ чл. 40 отъ Отом. Наказ. Законъ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Пом.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1) Подсѫдимий въ въззивната си жалба никакъ не е молилъ да ся призове въ Аппелативний Сѫдъ; отъ друга страна, Аппелативний Сѫдъ съ постановлението си отъ 14 Февруарий 1886 г. Н о 28, постановилъ: „Дѣлото да ся слуша безъ призованието на странитѣ." Слѣдователно, първото оплакване е неоснователно. 2) Аппелативний Сѫдъ потвьрдилъ присѫдата на Окр. Сѫдъ, като намѣрилъ: присѫдата на първостепенното сѫдилище по изложенитѣ въ нея мотиви правилни и законни, а пакъ присѫдата на Окр. Сѫдъ е придружена съ подробни съображения и мотиви. При изложенитѣ обстоятелства и второто оплакване е неосновательно. 3) Преди да се пристѫпи къмъ разрѣшение на третето оплакване, Върх. Кассац. Сѫдъ намѣрва за необходимо, въ допълнение къмъ съображенията си, исказани за истълкувание на 40 чл. отъ Отом. Наказ. Законъ, въ рѣшенията си отъ 1884 г. Н-о Н-о 74 и 77 по дѣлата на Б. Георинъ, З. Ивнчинъ и В. Христовъ и отъ 1885 г. Н-о 88, по дѣлото на Дончо Анковъ — да ся искажатъ нѣкои общи съображения за истълкувание на чл. 40 отъ Отом. Наказ. Законъ и да

ся разрѣшжтъ нѣколко *принципиални* въпроси: *Първий*: Има ли основание да ся опредѣли *съ години* несъвършеннолѣтието на подсждимитѣ сорѣдъ сжществующитѣ закони и ако има, то какви сж степенитѣ на несъвършеннолѣтието. *Вторий*: Кому принадлѣжи да констатира несъвършеннолѣтието на подсждимитѣ. *Третий*: Какво именно наказание трѣбва да служи за основание за да ся приспособи 40 чл.—да ли наказанието, *опредѣлено отъ Закона*, или наказанието, което би ся падало по опредѣлението отъ Сжда, на подсждимий за всѣко едно престжпно дѣяние, *безъ всѣко отношение къмъ несъвършеннолѣтието на подсждимитѣ*. *Четвъртий*: Възможно ли е *исключително съ документални доказателства* да ся констатира несъвъшеннолѣтието на подсждимитѣ

За разрѣшение на тѣзи въпроси, Върховний Кассационенъ Сждъ взе въ съображения: *По първий въпросъ*: Отом. Наказ. Законъ наистина не дава никакви данни за опредѣление на несъвършеннолѣтието на подсждимитѣ въобще, а само различава несъвършеннолѣтнитѣ на два вида: 1) на такива, които *не сж пълнолѣтни* (споредъ френския текстъ qui n'auront pas atteint l'âge de puberté), и 2) такива непълнолѣтни, които *наближаватъ до зрѣлость* (спорѣдъ френския текстъ които сж adolescents). Споредъ Устава за Наказанията, които Мировитѣ Сждии могатъ да налагатъ, несъвършеннолѣтнитѣ подсждими ся дѣлятъ на три категории: 1) *Малолѣтни до десеть години* (8 чл. п. 2.), 2) *Малолѣтни отъ десеть до четиринадесеть години* (9 чл. ал. 2), 3) *Несъвършеннолѣтни—отъ четиринадесеть до седемнадесеть години* (9 чл. ал. 1). Отом. Наказ. Законъ не опредѣля съ години и *съвършеннолѣтието* въобще и то защото и Отом. Гражд. Закони не опредѣлятъ съвършеннолѣтието съ години, а съ особенни отъ Закона посочени признаци (чл. чл. 943, 985 —989 отъ Отом. Гражд. Законъ). Безспирно е, че отъ точка зрѣние на Углалния Законъ за съвършеннолѣтни могжтъ да ся признаятъ такива лица, които сж и отъ точка зрѣние и на Гражд. Закони съвършеннолѣтни, сирѣчь такива лица, които ся считатъ отъ Закона за *пълно-правни граждани*, а такива лица сж онѣзи, които *сж навършили двадесеть и една година отъ раждането си* (36 чл. отъ Закона за Настойничеството). *По вторий въпросъ:* Отъ една страна Българ. Княжество още нѣма документи, съ които всѣкий подсждимъ може да докаже своето непълнолѣтие, или несъвършеннолѣтие, защо-

то нѣмаше на вредъ редовни *метрически* свидѣтелства—свидѣтелства за свѣто крыщение—конто споредъ другитѣ законодателства ся явяватъ като безспорни и необорими доказателства за опредѣление годинитѣ—било по граждански, било по углавни процесси,—отъ друга обаче страна, малолѣтието и несъвършеннолѣтието, споредъ буквалний смисълъ на 40 чл. отъ Отом. Наказ. Законъ, е причина за *смаляване* на наказанието, а пакъ, споредъ 806 ст. Врѣм. Сѫд. Правила, Сѫдътъ е дълженъ да разрѣши съ частни питания и за такива обстоятелства, които *особно смаляватъ степеньта на виновностьта*, а, слѣдователно и *степеньта на наказанието*. Независимо отъ въпроситѣ за несъвършеннолѣтието въобще трѣбва да ся разрѣшаватъ и други въпроси, а именно: 1) Да ли подсѫдимитѣ малолѣтнитѣ, които не ся навършили *четиринадесеть* години—сѫ дѣйствували съ *разумѣвание* (40 чл. ал. I отъ Отом. Наказ. Законъ). 2) Да ли несъвършеннолѣтнитѣ подсѫдими отъ *14—17* години, сѫ дѣйствували въ дадений случай съ *„пълно разумѣвание“* (809 ст. Врѣм. Сѫд. Правила и 40 чл. ал. 3 отъ Отом. Наказ. Законъ). *По третий въпросъ*: Безспорно е, че и у насъ рѣдовнитѣ метрически свдѣтелства, издадени отъ мѣстния свѣщенникъ и потвърдени отъ Епархийский съвѣтъ съ подписътъ на мѣстния Архиерей, на неговия намѣстникъ —може и трѣбва да има безспорно и необоримо доказателство за непълнолѣтието и несъвършеннолѣтието на подсѫдимитѣ. *По четвъртий въпросъ*: Спорѣдъ 40 чл. отъ Отом. Наказ. Законъ, намаляванието на наказанието става по три начина: а) *въ замѣняванието на по тѣжкитѣ* наказания, каквито сѫ смърть, вѣчни окови, вѣчно затваряние въ крѣпость и вѣчно заточение, съ *поправително* наказание, каквото е *тъмниченъ* затворъ (40 чл. ал. 3 Отом. Наказ. Законъ). б) въ замѣняванието на наказанието, придружено съ *намаляванието и размѣрътъ* на наказанието (40 чл. ал. 3 отъ Отом. Наказ. Законъ), и в) въ намалението само размѣрътъ на поправимитѣ наказания, каквито ся: затворъ и глоба (40 чл. ал. 5 отъ Отом Наказ. Законъ). За да има Сѫдътъ възможность въ всѣки единъ случай да опредѣли намалението на наказанието споредъ предписанито на 40 чл. отъ Отом. Наказ. Законъ, безъ друго трѣбва по всѣко едно дѣло Сѫдътъ да опредѣли: на какво именно наказание въ дадений случай подлѣжалъ би подсѫдимия за из-

вършванието престжпление (la peine à la quelle il aurait du être condamné или à la quelle il aurait pu être condamné 40 чл. ал. 3 и 5), като са ржководи исключително отъ статията, въ която е предвидено въпросното простжпно дѣяние и вь която е опредѣлено наказанието и като ся съобрази съ другитѣ обстоятелства на дѣлото, които предизвикватъ намалението наказанието въ размѣрътъ мѣжду minimum и maximum и слѣдъ като опредѣли *нормалното* наказание на подсждимий, да пристжпи къмъ намаление на наказанието споредъ предписанието на 40-я чл. отъ Отом. Наказ. Законъ; напримѣръ подсждимия припознатъ за виновенъ въ извършвание квалифицирана кражба, предвидена отъ 220 чл. отъ Огом. Наказ Законъ и подлѣжи на *шесть* годишенъ *„затюръ въ окови.“* Сждътъ възъ основание на констатираното и ржководимъ отъ 40-я чл. Огом. Наказ. Законъ, като замѣнява „врѣменнитѣ окови“ съ „затворъ“ намира за възможно да намали *шесть години* затвора *до една третя* и да го осжди *на двѣ годишенъ затворъ.* Водимъ отъ всичко горѣизложенно, Върховний Кассационенъ Сждъ въ разрѣшение на горѣпосоченитѣ принципиални въпроси признава: 1) Несъвършеннолѣтнитѣ подсждими ся дѣлятъ на четири категории: 1) *Малолѣтни до 10 години, които сж невмѣняеми. 2) Малолѣтни* отъ *10—14 год.* 3) *Несъвършеннолѣтни* отъ *14—17 год.* 4) *Несъвършеннолѣтни* отъ *17—21 година*; II) Сждилищата, относително всѣкий подсждимъ, трѣбва, при разглѣжданието на дѣлото, да констатиратъ и *несъвършеннолѣтието му*, като въ сжщо врѣме констатиратъ и *годининѣ му.* III) Относително малолѣтнитѣ отъ *10—14 години*, Сждътъ трѣбва да констатира по всѣко едно дѣло и по всѣко едно престжпно дѣяние—да ли подсждимий е дѣйствувалъ съ *„разумѣвание.“* IV) Относително несъвършеннолѣтнитѣ отъ *14—17 години*, Сждътъ трѣбва да констатира—да ли подсждимитѣ сж дѣйствували *„съ пълно разумѣние.“* V) При нѣмание метрически свидѣтелства, Сждилищата, преди да ся произнесжтъ по въпроса за несъвършеннолѣтието на подсждимитѣ, трѣбва да изслушатъ заключението по този въпросъ на лѣкаря—експортъ. VI) Метрическитѣ свидѣтелства, издадени отъ мѣстния Свѣщенникъ и потвърдени отъ Епархийский съвѣтъ, служатъ само по себѣ за необоримо доказателство относително опредѣлението на несъвършеннолѣтието на подсждимитѣ. VII)

Сѫдилищата въ всѣки единъ случай, трѣбва да опредѣлятъ *нормалното* наказание, което би ся падало на подсѫдимитѣ за извършеното отъ тѣхъ престѫпление, *като да е билъ съвършеннолѣтенъ*, а сетнѣ—да смаляватъ наказанието споредъ предписанието на чл. 40 отъ Отом. Наказ. Законъ. Като пристѫпи къмъ разрѣшение на третето оплакване, взе въ съображение: Въ обвинителния актъ отъ 2-й Ноемврий 1883 год., е казано, че обвиняемия *е на 18 годишна възрасть*. Въ резолюцията и въ присѫдата на Окр. Сѫдъ отъ 7 Марта 1885 год. е казано, че подсѫдимий е на 18 годишна възрасть. Отъ метрическото свидѣтелство, издадено отъ Варненский и Прѣславский Епархийский Духовенъ Съвѣтъ на 9 Марта 1885 год. № 242 л. 13 и отъ производството на Руссен. Аппел. Сѫдъ, ся види, че подсѫдимий Стефанъ Лопушновъ е роденъ *на 18 Януарий 1867 година*. Нито въ присѫдата на Окр. Сѫдъ, нито пъкъ въ присѫдата на Аппел. Сѫдъ ся види, че Сѫдилищата при опредѣлението на наказанието, се взели предъ видъ несъвършеннолѣтието на подсѫдимия, нито пакъ ся види, да е билъ разрѣшенъ въпросъ за несъвършеннолѣтието му. При изложенитѣ обстоятелства, Върховний Кассационенъ Сѫдъ намира, че въ дадений случай е нарушенъ 40 чл. отъ Отом. Наказ. Законъ.

Водимъ отъ всичко горѣизложено, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 1-й Априлий 1886 год. № 70, зещото е нарушенъ чл. 40 отъ Отом. Наказ. Законъ, съ силата на ст. 11 п. 1 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ да ся отмѣни, и дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да ся испроводи въ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 310

гр. София, 25-й Октомврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на четиринадесять Октомврий, хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий

Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретаръ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Помощ. Прокурора: А. Каблишковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичь Углавно дѣло № 325 по описътъ на Маринъ Петковъ, изъ гр. Руссе, осѫденъ на три мѣсеца затворъ, за гдѣто съ двѣ расписки подписани за Началника на Телеграфната Станция Обретенова, сполучилъ да направи заемъ отъ Мустафа Хюсейновъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурорския Надзоръ при Видинский Окр. Сѫдъ съ обвинителенъ актъ отъ 8-й Декемврий 1884 год. е предалъ на Сѫдъ съ участието на Сѫдебни засѣдатели, Марина Петковъ по обвинението му въ преправяние подписа на бившия Началникъ на Телеграфо-Пощенската Станция—престѫпление предвидено въ чл. 148 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Видинский Окр. Сѫдъ разглѣдалъ дѣлото и слѣдъ като призналъ подсѫдимия Маринъ Петковъ за виновенъ въ преправяние подписа на бившия Телеграфо-Пощенски Началникъ въ гр. Видинъ, на основание чл. 148 отъ Отоманский Наказ. Законъ—съ присѫдата си отъ 18 й Марта 1885 год. № 29, осѫдилъ го на десятъ годишенъ затворъ въ окови съ ходатайство предъ НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Княза за намаление наказанието отъ 10 години затворъ въ окови на една година затворъ безъ окови. По въззивна жалба на подсѫдимия, дѣлото ся разглѣдало и отъ Софийский Аппелативенъ Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси. 1-о) „Виновенъ ли е Маринъ Петковъ въ това, че за да земе пари на заемъ отъ Мустафа Хюсеинъ, е приложилъ въ двѣ расписки печата на Телеграфо-Пощенското Управление въ Видинъ безъ позволение на Началника и е употрѣбилъ подписа на Началника Обретенова въ сѫщитѣ расписки, безъ обаче да го е поправилъ съ цѣль да направи Мустафа Хюсеинъ да вѣрва, че заема, който сключва ся гарантира отъ Началството на Телеграфо-Пощенската Станция въ гр. Видинъ?" — „Да." 2-о) „Маринъ Петковъ ималъ ли е намѣрение да нанесе врѣда на Началството на Телеграфо-Пощенската Станция въ гр. Видинъ?"—„Не." 3-о) „Правилно ли е приспособенъ чл. 148 отъ Отом. Наказ. Законъ?"—„Не, а трѣбва да ся приспособи чл. 233 отъ Отом. Наказ. Законъ". 4-о)

„Има ли смѣкчителни обстоятелства за въ полза на обвиняемия?“—„Да“—съ присѫдата си отъ 11-й Мартъ 1886 год. № 35 на основание чл. 233-й отъ Отом. Наказ. Законъ, измѣнилъ присѫдата на Видинския Окр. Сѫдъ и осѫдилъ Марина Петковъ на три мѣсеченъ затворъ и да заплати Сѫдебнитѣ разноски по дѣлото. Въ подадената си срѣщу тая присѫда Кассационна жалба, подсѫдимия М. Петковъ ся оплаква, че къмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 233 отъ Отоманский Наказ. Законъ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ. Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Общеприето правило е, че за да ся наложи какво да било, предвидено отъ Законитѣ наказание, необходимо е щото всичкитѣ признаци на престѫплението, което ся наказва да бѫдатъ точно и ясно констатирани сporѣдъ самия Законъ, който го запретява и наказва. Въ дадения случай, Софийский Аппелат. Сѫдъ съвършенно неправилно е наложилъ на подсѫдимия Марина Петковъ наказание спорѣдъ чл. 233-й отъ Отоманский Наказ. Законъ, защото отъ въпросния му листь не ся вижда, да е констатиралъ, че извършеното отъ подсѫдимия престѫпно дѣяние дѣйствително обема всичкитѣ елементи (признаци), които съставляватъ престѫплението, наказуемо споредъ казания членъ. За да има престѫпно дѣяние, което се преслѣдва отъ членъ 233 на Отом. Наказат. Законъ, преди всичко трѣбва да е констатирано, че подсѫдимия дѣйствително съ *измама* е взелъ отъ нѣкого пари и съ цѣль да ги усвои. Съ други думи: да е доказано и признато, че съществува извършена отъ подсѫдимия измама и че отъ нея е пострадалъ нѣкой. А отъ въпросниятъ листь на Софийский Аппелат. Сѫдъ, не се вижда да е констатирано ни едното, ни другото, а напротивъ констатирано е, че подсѫдимия Маринъ Петковъ съ извършеното отъ него дѣяние не само не е принесълъ врѣда нѣкому, но че е нѣмалъ даже и подобно намѣрение. Отъ горѣизложеното става явно, че Соф. Аппелат. Сѫдъ въ дадения случаи не само че не е констатиралъ признацитѣ на престѫплението въ което е призналъ подсѫдимия за виновенъ, нъ напротивъ не е констатиралъ и никакво прѣстъпно дѣяние. Слѣдователно, оплакванието на подсѫдимия е основателно.

На основание горѣизложенити обстоятелства и съобра-

жения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, ОПРЕДѢЛЯВА: 1-о) Присѫдата на Софийский Аппелативенъ Сѫдъ, отъ 11 Мартъ 1886 год. № 35, защото е нарушенъ чл. 233, отъ Отоманский Наказателенъ Законъ съ силата на ст. 11, пунктъ 1 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ да ся отмѣни. 2) Подсѫдимия Маринъ Пегковъ да ся признае за оправданъ по Сѫдъ, и освободенъ, отъ всякаква по туй дѣло отговорность, връзъ основание ст. 815 п. 1 отъ Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила, и чл. 29 отъ Допъл. къмъ Врѣмен. Сѫдебни Правила.

РѢШЕНИЕ № 311

гр. София, 25-ии Октомврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на четиринадесетий Октомврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Пеновичь и Стефанъ Зографски при Секретаръ: Патьо Г. Крайовский и въ присѫтствието на Помощ. Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Члена Зографски Углавно дѣло № 326 по описъть на Тодоръ Начовъ, изъ гр. София, осѫденъ на една седмица затворъ за дѣто случайно е ударилъ и ранилъ пръста на Манолъ Георгиевъ, изъ сѫщий градъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣло сѫ: Прокурора при Софийский Окр. Сѫдъ съ обвинителенъ актъ отъ 22-й Декемврий 1884 год, предалъ на Сѫдъ, безъ участие на сѫдебни засѣдатели, Тодора Начевъ, обвиняемъ въ строшавание единь пръсть отъ рѫката на Манола Георгиевъ — престѫпление предвидено въ чл. 178 отъ Отоман. Наказ. Законъ. Соф. Окр. Сѫдъ като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ приписваемото му престѫпно дѣяние—съ присѫдата си отъ 9-й Маия 1885 год. № 85, врьзъ основание чл. 183 отъ Отоман. Наказ. Законъ, осѫдилъ Тодора Начевъ на една недѣля затворъ. По въззивна жалба на подсѫдимия, това дѣло било раз-

глѣдано и отъ Соф. Аппелатив. Съдъ, който като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ това, че на 20-й Февруарий 1884 година случайно е ударилъ и наранилъ пръстътъ на Манолъ Георгиевъ съ дьрво, отъ което послѣдния е болѣдувалъ около 20 дена — съ присѫдата си отъ 18-й Марта 1886 год. № 37, връзъ основание чл. 183 отъ Отоман. Наказ. Законъ подтвърдилъ напълно присѫдата на Окр. Сѫдъ. Срѣщу тѫзи присѫда, подсѫдимия подава въ Върховний Сѫдъ Кассационна жалба въ която ся оплаква: Че по това дѣло Соф. Аппелатив. Сѫдъ е нарушилъ ст. 873 отъ Вр. Сѫд. Правила, защото непризовалъ посоченитѣ отъ него свидѣтели при разглѣждание на дѣлото.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ като изслуша заключението на Помощ. Прокурора, взе въ съображение: Наистина спорѣдъ 873 ст. отъ Вр. Сѫд. Правила отъ усмотрѣнието на Аппелат. Сѫдъ зависи да вика или нѐ странитѣ и свидѣтилитѣ при разглѣжданието на дѣлото по Аппелативенъ рѣдъ, но при всичко това, Сѫдътъ отъ друга пъкъ страна, е задълженъ да ся произнесе и посочи на причинитѣ, по които е дошълъ до такова убеждение за призоваванието или непризоваванието на странитѣ и свидѣтелитѣ по дѣлото. Въ дадения случай, както ся констатира отъ Аппелативната жалба на подсѫдимия, послѣдния е искалъ изрично да ся призоватъ по дѣлото нѣкои свидѣтели, съ които щелъ да докаже своята си невиновность. Аппелативний Сѫдъ обаче, безъ да е влѣзналъ въ оцѣнка, до колко показанията на посоченитѣ въ Аппелативната жалба на подсѫдимия свидѣтели сѫ *необходими* за разрѣшение на дѣлото, постановилъ е съ опрѣделението си отъ 12-й Октомврий 1885 год, да ся призове при слушанието на дѣлото само обвиняемия, безъ да ся е произнесълъ за призоваванието или не призоваванието на посоченитѣ отъ подсѫдимия свидѣтели, съ други думи, съвсѣмъ игнорiралъ тѫзи часть отъ въззивната жалба. Такова едно опущение отъ страна на Аппелатив. Сѫдъ, само по себе си ся разбира, че е въ нарушение на 873 ст. отъ Врем. Сѫд. Правила (глѣдай рѣшението № 80 отъ 15-й Марта 1886 год. по дѣлото на Хасанъ Ахмедовъ Бѫзакчиевъ), заради това, оплакванието на кассатора въ дадения случай — е основателно и нарушението е сѫщественно.

Ржководимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присждата на Софийский Аппелативенъ Сждъ отъ 18-й Мартъ 1886 год. № 37, защото е нарушена ст. 873 отъ Вр. Сжд. Правила съ силата на ст. 11. п. 1 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, да ся отмѣни, и дѣлото, за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да ся испроводи въ Софийский Аппелативенъ Сждъ.

РѢШЕНИЕ № 312

гр. София, 25-й Октомврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА. Върховний Кассационенъ Сждъ. Углавното Отдѣление, на четирнадесеть Октомврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Пеновичь и Стефанъ Зографски при Секретаря: Патьо Г. Крайовский и въ присжтствието на Помощ. Прокурора: А. Каблешковъ, слуша долъженото отъ Члена Стефанъ Зографски Углавно дѣло № 327 по описъть на Младенъ Гайдарский, Каменъ Паламудский, Атанасъ Ивановъ и Христо Младеновъ, отъ с. Долня-Гнойница, Орѣховский Окржгъ, осждени по на три мѣсеца затворъ за сабарание и разваляние кжщата, кошарата и сградитѣ на Христя Славчевъ, изъ сжщото село.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурора при Орѣховский Окр. Сждъ, съ обвинителенъ актъ отъ 31-й Октомврий 1884 год. предалъ на сждъ, съ участие на Сждебни Засѣдатели, Младена Гайдарский, Каменъ Паламудовъ, Иванъ Кжнчевъ, Атанаса Ивановъ и Христо Младеновъ по обвинението имъ въ това, че сж опропастили насилствено кошарата и кжщата на Христа Славчевъ—прѣстжпление, предвидено въ чл. 252 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Орѣховский Окр. Сждъ като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като призналъ подсждимитѣ за виновни въ това че на 9 й Марта 1883 год. явно и насилствено сж развалили кошарата и кжщата на Христа Славчовъ—съ присждата си отъ 19-й Февруарий 1885 година № 15, осждилъ: Христа Младеновъ, Камена Паламудски,

Младена Гайдарскя и Атанася Ивановъ по на четири мѣсеца затворъ. По въззивна жалба на подсѫдимитѣ, това дѣло било разглѣдано и отъ Софийский Апелативенъ Сѫдъ, който като призналъ Младена Гайдарски, Камена Паламудский, Атанаса Ивановъ и Христо Младеновъ за виновни въ това, че на 9-й Марта 1883 година наедно съ една тълпа свои съселени съборили и развалили кѫщата, кошарата и сградитѣ на Христа Славчовъ, като му изхвърлили всичката покѫщина на полето и му запрели плуговетѣ да не орѣ,—съ присѫдата си отъ 10-й Октомврий 1885 год. измѣнилъ присѫдата на Орѣховский Окр. Сѫдъ така: осѫдилъ подсѫдимитѣ по на три мѣсеца затворъ. Да заплатътъ взаимно порѫчително 1200 лева обезщетение на потърпевшия, 300 лева глоба въ полза на хазната и сѫдебнитѣ по дѣлото разноски. Срѣщу тази присѫда, подсѫдимитѣ подаватъ въ Върховний Сѫдъ, Касационна жалба, въ която ся оплакватъ: 1-о) Че Сѫдътъ е нарушилъ ст. ст. 808, 810 и 819 отъ Врѣм Сѫд. Правила, защото: а) Не е постановилъ отдѣлни въпроси за всѣкой, отъ подсѫдимитѣ, б) —Не е постановилъ въпроси за причинитѣ, по които отдаваемото имъ дѣяние не сѫ вмѣнява, и в) —Неправилно е опрѣделилъ възнаграждението на потѫрпевшия; 2-о) Че къмъ дѣянието имъ неправилно е приспособенъ чл. 249 отъ Отом. Наказат. Законъ.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Помощ. Прокурора, взе въ съображение: 1-о) Въ въпросния листъ на Софийский Аппелат. Сѫдъ сѫ поставени за разрѣшение на дѣлото слѣдующитѣ въпроси: „Виновни ли ся подсѫдимитѣ Младенъ Гайдарский, Каменъ Паламудски, Антонъ Ивановъ и Христо Младеновъ въ това, че на 9-й Мартъ 1883 година наедно съ една тѫлпа свои съселени съборили и развалили кѫщата, кошарата и сградитѣ на Христа Славчовъ, като му изхвърлели всичката покѫщнина въ полето и му запрели плуговетѣ да не орѣ?“ „Отговоръ: „Да“ 2-о) „Въ какъвъ размѣръ е доказана погубата — граждanския искъ на потѫрпевшия?“ — Отговоръ: „За зданията 1000 лева и 200 лева за покѫщнина, храна и лишение отъ работа.“—Наистина, спорѣдъ буквалний смисълъ на 808 ст. отъ Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила, е трѣбало въ дадения случай да ся постави отдѣлно питание за всѣки отъ

подсждимитѣ, но тъй като отъ горѣизложенитѣ питания и оттговори, не остава никакво съмнение, нито върху въпроса за виновностьта имъ, нито пъкъ върху опрѣделеното възнаграждение на потърпевшия, то Върховний Кассационенъ Сждъ, неможе да признае че спомѣнатото опущение на Аппелативний Сждъ има какво годѣ значение при оцѣняванис силата и значенпето на потжжената присжда. Що се кассае до туй обстоятелство за дѣто Сждътъ не е постановилъ въпроси за причинитѣ, по конто отдаваемото имъ дѣяние не имъ ся вмѣнява, то това оплакване сжщо е неоснованелно, защото при слушание на дѣлото и въ двѣтѣ сждилища не е ставало даже дума за каква годѣ законна причина, споредъ която трѣбвало е да ся не вмѣни прѣстжпното дѣяние, което ся отдава на подсждимитѣ, заради това първото оплакване на кассаторитѣ е неосновательно. 2-о) Въ въпросния листъ на Аппалативний Сждъ ся вижда, че подсждимитѣ ся признати за виновни въ това, че ся съброли и развалили кжщата, кошарата и сградитѣ на потърпевшия, а пъкъ въ чл. 249 отъ Отом. Наказ. Законъ, спорѣдъ който сж тѣ осждени, изрично е казано. „Който нарочно и по който и да е начинъ събаря и съсипва чужда кжща и проч. . . . затваря ся отъ три мѣсеца до двѣ години и заплаща стоиностьта на нанесаната поврѣда.“ Отъ горѣизложеното става явно, че наказанието на подсждимитѣ сподѣдъ констатираното отъ сждътъ прѣстжпление, имъ е правилно наложено отъ сждътъ.

Ржководимъ отъ горѣизложенитѣ сжображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационата жалба на Младенъ Гайдарски, Каменъ Паламудски, Атанасъ Ивановъ и Христо Младеновъ срѣщу присждата на Софийский Аппелативенъ Сждъ отъ 10-й Октомврий 1885 година №. 146, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ като неосновательна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 313

гр. София, 1-й Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на седемнадесетий Октомврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Прѣдседатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: Свѣтзаръ Димитровъ и въ присѫтствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Председательтъ Углавно дѣло № 328, по описътъ на Симо Гиговъ, изъ г. Брѣзникъ, осѫденъ на седемъ дена затворъ, за нанисание обида съ думи на Брѣзничкия Околийски Началникъ, Христо Черноколювъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Съ обвинителенъ актъ, съставенъ отъ Прокурорский Надзоръ. при Трънский Окр. Сѫдъ на 12 Октомврий 1884 год., Сима Гигова, житель отъ гр. Брѣзникъ, предава ся на Сѫдъ, безъ участието на сѫдебни засѣдатели, по обвинението му въ нанисание обида съ думи на Брѣзничкия Окол. Началникъ, Хр. Черноколевъ. Окр. Сѫдъ, слѣдъ като призналъ Симо Гиговъ за виновенъ въ нанисание обида съ думи на Брѣзничкий Окол. Началникъ Хр. Черноколевъ—съ присѫдата си отъ 20-ий Мартъ 1885 год. № 15, възъ основание на чл. 113 отъ Отом. Наказ. Законъ, осѫдилъ го на десеть дневенъ затворъ. По въззивна жалба на подсѫдимия, дѣлото ся е разглѣдало отъ Софийский Апелативенъ Сѫдъ, който, слѣдъ като призналъ посѫдимия за виновенъ въ това, че на 20 Юлий 1884 год. е нанесълъ обида съ думи на Брѣзничкий Окол. Началникъ Хр. Черноколева—съ присѫдата си отъ 6-ий Ноемврий 1885 год. № 163, измѣнилъ присѫдата на Окр. Сѫдъ и осѫдилъ подсѫдимия Симо Гиговъ на седемь-дневенъ затворъ. Срѣщу присѫдата на Аппелатилний Сѫдъ, подсѫдимия подава кассационна жалба, въ която ся оплаква: 1) Че Софийский Аппелативенъ Сѫдъ е нарушилъ ст. 873 отъ Врѣм. Сѫд. Правила, защото не го призовалъ при разглѣждание на дѣлото му; и 2) че къмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 113 отъ Отоман. Наказат. Законъ.

Върховний Кассационенъ Съдъ, като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, на да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1) Подсждимий въ въззивната си жалба не е молилъ да се призове при слушание на дѣлото, а отъ друга страна, Аппелативний Съдъ съ опредѣлението си отъ 24 Августъ 1885 год. N-о 212, постановилъ: „Дѣлото да ся слуша безъ да ся призоватъ странитѣ." Слѣдователно, първото оплакване е неосновательно. 2) *Полицейскитѣ* чиновници въобще *по характера на службата си* ся намиратъ *всѣкога* при испълнение служебнитѣ си обязанности, а най-паче, когато тѣ, въ силата на службата се намиратъ въ *публични* мѣста, за да запазятъ рѣдъ и тишана. При изложенитѣ съображения, ако и не е констатирано че обидата е нанесена на Околийский Началникъ Христо Черноколевъ при испълнение на служебнитѣ си обязанности или по поводъ на испълнение, служебнитѣ си обязанности, Върховний Съдъ не намира въ дадений случай това упущение да има съществено значение за постановенната присжда.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационъ Съдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Симо Таговъ срѣщу присждата на Софийский Аппелативенъ Съдъ отъ 6 й Ноемврий 1885 год. № 163, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Съдъ, като неосновательна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 314

г. София 1-й Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Съдъ, Углавното Отдѣление, на седемнадесетий Октомврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито съдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Поповичъ и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: Свѣтозаръ Димитровъ и въ присътствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ Углавно Дѣло № 330, по описътъ на Пешо Митровъ, изъ село Абланица, осжденъ на три мѣсеци затворъ, за укриване

презъ 1883 год. въ качеството си на кметь 600 овци и кози, подлѣжащи на Бегликъ.

Въ заседанието отъ страна на подсѫдимия Пешо Митровъ ся яви защитникътъ му адвокатина Ивъ Титоровъ.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Съ обвинителенъ актъ, съставенъ отъ Прокурорский Надзоръ при Софийский Окр. Сѫдъ на 23-й Ноемврий 1884 год. Пешо Митровъ, бивши кметъ въ селото Абланица, Тичко Колевъ, членъ отъ сѫщата община и Ивана Георгиевъ, полякъ, предаватъ ся на Сѫдъ, безъ участието на сѫдебни заседатели, по обвинението имъ въ скриване 600 брави овци и кози селски и 300 принадлѣжащи на кмета Митровъ, отъ плащанието Беглика за 1883 година, — престѫпление, предвидѣно отъ чл. 90 Отом. Наказ. Законъ. Окрѫжния Сѫдъ, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫщестното на дѣлото въпроси: 1) „Пешо Митровъ, отъ с. Абланица, 28 годишенъ, бивши кметъ въ сѫщото село, виновенъ ли е въ това, че презъ 1883 година, като е билъ кметъ въ с. Абланица, Новоселска Околия, и като е съставялъ списъкъ на овцитѣ и козитѣ въ казаното село, за които трѣбвало да се плаща данъкътъ Бегликъ отъ притѣжателитѣ имъ, той, Пешо Митровъ, е заповѣдалъ на писавшия списъкътъ да намали общото число на селскитѣ овци и кози на 600 брава (глави) и отъ своитѣ си скрилъ 300 брави, и така съставения списъкъ съ около 900 овци и кози скрити билъ представенъ по принадлѣжность на правителството за събирание Беглика?". — „Да, виновенъ но въ скриване само 600 кози и овци." 2) „Тичко Колевъ, отъ село Абланица, земледѣлецъ, 40 годишенъ, виновенъ ли е въ това, че презъ 1883 година, като е билъ общински членъ въ с. Абланица, заедно съ бившия тогова кметъ селски Пешо Митровъ е скрилъ около 900 овци и кози отъ плащание Беглика, въ което се обвинява и казаний П. Митровъ?" — „Не, невиновенъ." 3). „Иванъ Георгиевъ, отъ с. Абланица, 45 годишенъ, земледѣлецъ, виновенъ ли е въ това, че презъ 1883 година, като е билъ селски полякъ въ село Абланица, заедно съ бивщий тогава тамъ селски кметъ П. Митровъ и членътъ Тичко Колевъ, е скрилъ около 900 кози и овци селски отъ плащание Бегликъ, въ което ся обвинява и казания П. Митровъ?" — „Не, невиновенъ." 4) „Ако ли Пешо Ми-

тровъ е виновенъ въ скривание около 600 кози и овци селски отъ плащание Бегликъ, то на какво наказание отъ закона подлѣжи?“—„На наказанието, предвидѣно въ чл. 90 отъ Отом. Наказ. Законъ въ свръзка съ чл. 10 отъ Правилника за Биглика и Серчима отъ 25-й Февруарий 1882 година“—съ присѫдата си отъ 14 Май 1885 година N-о 90, Тичко Колевъ и Иванъ Георгиевъ оправдалъ по Сѫдъ, а Пешо Митровъ възъ основание чл. 10 отъ Правилника за Беглика и Серчима, утвърденъ на 25 й Февруарий 1882 год., осѫдилъ на шесть мѣсеченъ затворъ. По възвивна жалба на подсѫдимия, дѣлото ся е разглѣдало отъ Софийский Аппелативенъ Сѫдъ, който слѣдъ като призналъ подсѫдимия Пешо Митровъ за виновенъ въ това, че презъ 1883 година въ качеството си на кметъ на село Абланица, при съставление списъка на овцитѣ и козитѣ, подлѣжащи на Бегликъ е прекрилъ отъ това даждие въ ущърбъ на Хазната 600 кози и овци за неоткриванието, на които при ревизията, се е распорѣдилъ селенитѣ да ги укриятъ—съ присѫдата си отъ 15 Февруарий 1886 год. N-о 22, измѣнилъ присѫдата на Окрѫжния Сѫдъ и осѫдилъ Пешо Митровъ на три мѣсеченъ затворъ. Срѣщу присѫдата на Аппелативний Сѫдъ, адвокатътъ Иовъ Титоровъ, защитникъ на подсѫдимия Пешо Митровъ, подава кассационна жалба, въ която исказва: Че Софийский Аппелативенъ Сѫдъ е нарушилъ чл. 4 отъ Закона за Беглика и Серчима отъ 17 Декемврий 1880 година, защото призналъ за Законъ Правилника на Беглика и Серчима, утвърденъ съ Указъ Н-о 196 отъ 25 Февруарий 1882 год. и 2) че къмъ дѣянието на подсѫдимия неправилно е приспособенъ чл. 90 отъ Отомански Наказателенъ Законъ, тъй като не е констатиралъ, че укривнието е станало умишленно.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощникъ-Прокурора, взе въ съображение: 1) Споредъ 10 чл. отъ „Правилника за Беглика и Серчима,“ утврденъ съ Указъ № 196 на 25 Февруарий 1882 год.: „Когато укриванието на добитъкътъ е станало съ знанието на кмета, на помощникътъ му или на нѣкого отъ членоветѣ на Общинский Съвѣтъ, виновния отъ тѣхъ ся наказватъ съгласно съ 90 чл. отъ Отоманский Наказателенъ Законъ.“ Този Правилникъ е вотиранъ и удобренъ отъ Държавния Съвѣтъ, както се

вижда отъ доклада на Министра на Фанансиптѣ отъ 24 Февруарий 1882 год. № 4089, и отъ самия Указъ, гдѣто е казано: „По предложението на нашътъ Министръ на Финансиитѣ, представено намъ съ докладътъ му отъ 24 Февруарий 1882 год. № 4089 и *съгласно съ мнѣнието на Държавния Съвѣтъ*" . . . Презъ 1882 година законодателната власть е принадлѣжала на Държавния Съвѣтъ и Князя. (Манифеста отъ 1-й Юлий 1881 год. и Устава за Държавния Съвѣтъ чл. 19 т. *б* и *г*). Отъ изложеното става явно, че въпросния Правилникъ за Беглика и Серчима е Законъ, и като такъвъ, издаденъ на *25-й Февруарий 1882 год.*—eo-ipso парализира силата и дѣйствието на Закона за Беглика и Серчима, издаденъ на *17 Декемврий 1880 година* (lex posterior de rogat legi priori), нѣщо, което се подтвърждава и отъ 17 чл. отъ „Правилника за Беглика и Серчима", утвърденъ на 25 Февруарий 1882 год., който гласи: „Настоящий Правилникъ като развитие на Закона за Беглика и Серчима отъ 17 Декемврий 1880 год.. замѣнява рѣчения Законъ, презъ настоящата година." Беглика и Серчима, като данъци, сѫществували още отъ Турско врѣме и въ Княжеството до 1882 година, тъй щото, Правилника за Беглика и Серчима отъ 25 Февруарий 1882 год. не въвѣжда накакви нови *данъци*, а само опредѣля *начинътъ за събирането му и размѣрътъ му*. Слѣдователно, отъ изложеното става явно, че първото оплакване е неоснователно. 2) Аппелативния Сѫдъ е припозналъ подсѫдимия Пешо Митровъ за виновенъ въ това, че презъ 1883 год., въ качеството си на кметъ на с. Абланица, при съставление списъка на овцитѣ и козитѣ, подлѣжащи на Бегликъ, е прикрилъ отъ това даждие въ ущърбъ на Хазната 600 кози и овци за неоткриванието, на които при ревизията се е распорѣдилъ селенитѣ да ги укриятъ. Въ думитѣ „*прикрилъ* отъ това даждие, въ *ущърбъ на Хазната,* 600 овци и кози," напълно се констатира, че той *съзнателно и умишленно е способствувалъ да се принесе ущърбъ на Хазната.* Слѣдователно, Аппелативний Сѫдъ, напълно констатиралъ признацитѣ на престѫплението, предвидено отъ 90 членъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Отъ изложенното става явно, че второто оплакване е неосновательно.

Водимъ отъ горнитѣ съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на

Иовъ Титоровъ, защитникъ на Пѣшо Митровъ срѣщу присждата на Софийский Аппелативенъ Сждъ отъ 15 Февруарий 1886 год. № 22, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върковний Сждъ, като неоснователна да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 315

гр. София, 4-ий Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на седемнадесетий Октомврий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година въ открито сждебно засѣдание въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ, и Стефанъ Зографски при Помощ. Секретарьтъ: Свѣтозаръ Димитровъ и въ присѫтствието на Помощ. Прокурора: А. Каблешковъ, слушалъ доложеното отъ Членътъ Георги Б. Неновичъ Углавно дѣло № 381 по описътъ на Петра Лазовъ, отъ с. Фролошъ (Дупнишка Околия), оправданъ по сждъ по обвинението му въ принасяние контробанда суровъ на листе 4 оки тютюнъ.

Странитѣ не присѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Дупнишкий Мировий Сждия съ присждата си отъ 20-й Юлий 1885 год. № 78, слѣдъ като призналъ подсждимия Петко Лазовъ за виновенъ въ контрабандно принасяние четири оки суровъ на листе тютюнъ, осждилъ го да заплати въ полза на Хазната, за заловения у него четири оки суровъ, на листе тютюнъ: 1) Мурурие два лева и бандролно право 26 лева и 40 ст.; 2) двойна глоба 56 лева и 80 ст. и 3) заловения 4 оки суровъ тютюнъ да ся конфискува. По възвината жалба на подсждимия дѣлото ся разгледало и отъ Кюстендилский Окржженъ Сждъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото въпроси: 1) „Петръ Лазовъ, отъ с. Фролошъ (Дупнишка Околия), признава ли ся за виновенъ въ това, че на 18-й Февруарий 1883 год. ся е намѣрило у него четири оки на листе контробанда тютюнъ, заловенъ отъ стражитѣ на Лисийския постъ?“ — „Не, не ся признава, тъй като съ нищо не ся доказва обвинението.“

2) „Тъй като Петръ Лазовъ ся призна за невиновенъ, то какво трѣбва да стане съ присѫдата на Дучничкий Мировий Сѫдия отъ 26 Юлий 1885 год. подъ № 78, съ която е осѫденъ Петъръ Лазовъ да заплати за въ полза на Хазната: 1) за морурие два лева, бандеродно право шесть лева и 40 ст. и 2) двойна глоба съ тази сумма 56 лева и 80 ст.?“ — „Да ся отмѣни присѫдата напълно и Петъръ Лазовъ да ся считa оправданъ по сѫдъ.“ 3) „Сѫдебнитѣ по дѣлото разноски, кому трѣбва да ся възложатъ и въ какъвъ размѣръ?“ — „Да ся възложатъ на хазната, която да заплати на свещеника Икономъ Иванчо Митовъ три лева за привѣждание подъ клѣтва свидѣтель, и на свидѣтеля Никола Стояновъ, отъ село Фролошъ, тринадесеть лева за възнаграждение отъ които петтѣхъ за първата, а осемьтѣхъ за втора инстанция“ — съ присѫдата си отъ 2-й Май 1886 год. № 21 оправдалъ подсѫдимия Петъръ Лазовъ и го освободилъ отъ всѣкя отговорность по това дѣло. Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, Кюстендилското Окрѫжно Управление, Отдѣленение Финансово, ся оплаква, че по това дѣло ся нарушени чл. чл. 68, 84, 85 и 86 отъ Углавното Сѫдопроизводство и чл. 3 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания, (безъ обаче да показва съ какво именно ся нарушени.)

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ. Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Споредъ както е разяснено вече, показванието на законитѣ само, безъ да е оказано, съ какво именно сѫ тѣ нарушени — неможе да послужи за кассационенъ поводъ, тъй като Върховний Кассационенъ Сѫдъ нѣма възможность да провѣри, доколко нарушението е вѣрно и доколко оплакванието е основателно; слѣдователно, оплакванието на кассатора е неоснователно.

На основание горѣизложеннитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Кюстендилский Окр. Управитель срѣщу присѫдата на Кюстендилский Окр. Сѫдъ отъ 2-й Май 1886 год. № 21 съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 316

гр. София, 1-й Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на седемнадесетий Октомврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ. Секретарьтъ: Свѣтозаръ Димитровъ и въ присѫтствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичь Углавно дѣло № 332 по описътъ, на Али Дели Мехмедовъ и Халилъ Мустафовъ, изъ с. Боюклу (Шумненска Околия), осѫдени първия на единъ мѣсецъ затворъ, а втория на 15 дена затворъ за кражба.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Шуменский Мировий Сѫдия съ присѫдата си отъ 23-й Октомврий 1885 година № 255 на основание чл. 128 п. *б* отъ Устава за Наказанията опредѣлилъ: „Халилъ Мустафовъ, изъ с. Буюклу, 14—18 годишенъ, жененъ, неграмотенъ, подъ Сѫдъ не билъ, земледѣлецъ, и Али Дели Мехмедовъ, 18 — 22 годишенъ, изъ с. Буюклу, жененъ, неграмотенъ, земледѣлецъ, да издържятъ по 4 мѣсяченъ тъмниченъ затворъ въ гр. Шуменъ." По въззивната жалба на подсѫдимитѣ, дѣлото ся разглѣдало и отъ Шумненский Окр. Сѫдъ, който слѣдъ като призналъ подсѫдимитѣ за виновни въ извършвание кражбата—съ присѫдата си отъ 29 Мартъ 1886 год. Н-о 51, на основание чл. 127 отъ Устава за Наказанията видоизмѣнилъ присѫдата на Шумненския Мир. Сѫдия и опредѣлилъ: „Али Дели Мехмедовъ и Халилъ Мустафовъ ся признаватъ виновни въ открадвание паритѣ на Ахмеда Ашимовъ и за това имъ престѫпно дѣяние ся осѫждатъ: Халилъ Мустафовъ на 15 дневенъ, а Али Дели Мехмедовъ на мѣсяченъ тъмниченъ затворъ." Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, подсѫдимитѣ ся оплакватъ, че къмь дѣянието имъ неправилно е приспособенъ чл. 127 отъ Устава за Наказанията.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Отъ производството на дѣлото ся вижда, че подсждимитѣ сж признати за виновни въ открадвание паритѣ на Ахмеда Халиловъ, а пъкъ престжплението, предвидено въ чл. 127 споредъ както е разясне но отъ Върховний Кассационенъ Сждъ, е *извършвание* на кражба. Слѣдователно, оплакванието на подсждимитѣ е неосновательно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба не Али Дели Мехмедовъ и Халилъ Мустафовъ, срѣщу присждата на Шумненский Окр. Сждъ отъ 29 Мартъ 1886 год. Н-о 51, съ силата на чл. 137, отъ Углавното Сждопроизводство, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 317

гр София, I-ий Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА. Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на седемнадесетий Октомврий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х, Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зогрифски при Помощникъ Секретаря: Свѣтозаръ Димитровъ и въ присжтствието на Помощникъ Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски Углавно дѣло № 333 по описътъ на Мехмедъ Али Мехмедовъ, изъ село Арапларъ, Разградско, осжденъ на шесть мѣсеца тжмниченъ затворъ за кражба.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурора при Разградский Окржженъ Сждъ съ обвинителенъ актъ отъ 7-й Февруарий 1885 година предалъ на Сждъ, съ участие на сждебни засѣдатели, Арапларь Мехмедъ Али Мехмедовъ по обвинението му въ обиръ въ нощно време, чрезъ искъртявание домътъ на Хюсеина Мехмедъ Алиевъ — злодѣяние, предвидено въ чл. 220 отъ Отоманский Наказателенъ За-

конъ. Разградския Окрѫженъ Сѫдъ като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ това, че на 1-й срѣщу 2-й Августъ миналата 1884 година е билъ обранъ домътъ на Хюсеинъ Мехмедъ Алиевъ изъ село Араплъръ, чрезъ изваждание прозореца на дома му — съ присѫдата си отъ 22 Мая 1885 година № 157, връзъ основание чл. 127 и 128 п. 2 отъ Устава за Наказанията, осѫдилъ подсѫдимия на шесть мѣсеца тѫмниченъ затворъ. По възивна жалба на подсѫдимия, това дѣло било разглѣдано и отъ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, който като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ това че презъ нощьта на 1-й срѣщу 2-й Августа 1884 година е влѣзълъ презъ прозореца въ кѫщата на Хюсеинъ Мехмедъ Алиевъ и открадналъ разни дрѣхи въ стойность, която надминувать 50 лева — съ присѫдата си отъ 18 Марта 1886 година № 56, подтвърдилъ напълно присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ. Срѣщу тази присѫда, подсѫдимия подава въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба, въ която ся оплаква: 1-о) Че по това дѣло е нарушенъ чл. 1 отъ Устава за Наказанията, защото това дѣло по родътъ на кражбата е било подсѫдно на Мировитѣ Сѫдилища; 2-о) Че по това дѣло е нарушенъ чл. 129 отъ Устава за Наказанията, защото той е върнѫлъ вещитѣ на стопанина имъ; и 3-о) Че е нарушенъ чл. 216 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, защото кражбата е извършена между роднини.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Помощникъ Прокурора, взе въ съображение: 1) Въ дадения случай, както ся констатира отъ дѣлото, подсѫдимия е предаденъ на Сѫдъ съ обвинителенъ актъ за престѫпление, предвидено въ чл. 220 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Подсѫдностьта на дѣлото ся опредѣля въобще споредъ констатиранитѣ при *първоначалното* производство данни, а толкози повече споредъ предварителното дирение, връзъ даннитѣ на което е базиралъ въ дадения случай обвинителния актъ. Зарадитова, оплакванието на кассатора въ този случай — е неоснователно. 2) Споредъ чл. 129 п. 1 отъ Устава за Наказанията, наистина наказанието на подсѫдимия ся намалява на половина, „*когато крадеца отъ само себе си е върналъ откраднатото нѣщо на стопанина му.*“ Но въ дадения случай, отъ производството на дѣлото не ся вижда,

да е станало подобно нѣщо, т. е. не ся вижда, щото подсждимия да е повърналъ откраднатитѣ вещи на ступанина, а най-главното, сждилищата не сж констатирали такъвъ фактъ, — слѣдователно, не може да става дума за приспособлението въ дадения случай 129 чл. п. 1 отъ Устава за Наказанията. Слѣдователно, и това оплакванне на кассатора, като не ся оправдава отъ дѣлото — е тоже неосновательно. 3) Тъй сжщо отъ цѣлото производство на дѣлото не ся вижда, да е констатирано това обстоятелство, че кражбата е станала *между близки роднини* и въобще между лица за които се говори въ 216 чл. отъ Отоманский Наказателенъ Законъ — нѣщо което е било за предметъ на разглѣждание и разрѣшение отъ сждилищата по сжщество а не на Върховний Кассационенъ Сждъ (5 чл. отъ Сждоустройството). Заради това и третето оплакванне на кассатора — е неосновательно.

Ржководимъ отъ изложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Мехмедъ Али Мехмедовъ срѣщу присждата на Руссенский Аппелативенъ Сждъ отъ 18 Марта 1886 година № 56, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неосновательна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 318

г. София, 1-ий Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА. Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на седемнадесетий Октомврий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги В. Неновичь и Стефанъ Зографски при Помощ. Секретаря: Свѣтозаръ Димитровъ и въ присжтствието на Помощ. Прокурора: А. Кабленковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски Углавно дѣло № 334 по опиеътъ на Татаръ Али Мехмедовъ, изъ село Сърть-Аланъ, Балбунарска Околия (Руссенский Окржгъ), осжденъ на три години туряние въ крѣпость, защото билъ хванатъ съ необандерованъ тютюнъ и

защото далъ на Финансовия Чиновникъ шесть рубли за да него дава подъ сждъ.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурора при Руссенский Окр. Сждъ съ обвинителенъ актъ отъ 15 Юний 1885 година предалъ на сждъ съ участие на сждебни засѣдатели Татаръ Али Мехмедовъ—по обвинението му въ давание 6-ть рубли взятка на финансовия наглѣдникъ и въ нарушение чл. 18 отъ Табачний Уставъ—престжпление, предвидено въ чл. 69 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Руссенский Окр. Сждъ, като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като призналъ подсждимия за виновенъ въ отдаваемото му престжпно дѣяние—съ присждата си отъ 17-й Майя 1885 година № 63 връзъ основание чл. чл. 69 и 71 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ—осждилъ подсждимия на три години затворъ въ крепость; да заплати въ полза на хазната 6 лева и 50 стотинки двойно бандеролно право и всичкитѣ по дѣлото сждебни разноски. По въззивна жалба на подсждимия, това дѣло било разглѣдало и отъ Руссенский Апелат. Сждъ, който като призналъ Татаръ Али Мехмедовъ за виновенъ въ това, че на 7-й Февруарий 1884 година, е билъ хванатъ съ необандерувань тютюнъ двѣста драма отъ финансовий наглѣдникъ С. Д. Тинковъ и въ това че сжщия подсждимъ е далъ на сжщия финансовия наглѣдникъ 6-ть рубли съ цѣль да не го дава по сждъ за намѣрения у него тютюнъ безъ бандероли—съ присждата си отъ 27-й Марта 1886 година № 64 подтвърдилъ напълно присждата на Окр. Сждъ. Срѣщу тази присжда, подсждимия подава въ Върховний Сждъ касационна жалба, въ която ся оплаква, че по това дѣло сж нарушени ст. ст. 723 и 873 отъ Врем. Сжд. Правила, защото Аппелатиний Сждъ не призналъ посоченитѣ отъ него свидетели.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на Помощ. Прокурора, взе въ съображение: Наистена спорѣдъ 873 ст. отъ Врем. Сжд. Правила, отъ усмотрението на Аппелативний Сждъ зависи да вика или не странитѣ и свидѣтелитѣ при разглѣжданието на дѣлото по Аппелативенъ редъ, но при всично това обаче, Сждътъ отъ друга пакъ страна е задълженъ да ся произнесе и посочи на причинитѣ, по кои-

то е дошелъ до такова убеждение за непризоваванието на станитѣ или свидѣтелитѣ по дѣлото. Въ дадений случай, както ся констатира отъ Аппелативната жалба на подсѫдимия, послѣдния е искалъ изрично да ся призоватъ по дѣлото нѣкои свидѣтели, съ които щѣлъ да докаже своята си невинность. Аппелат. Сѫдъ, обаче безъ да е влѣзълъ въ оцѣнка, до колко показанията на посоченитѣ въ Аппелата жалба на подсѫдимия свидѣтели сѫ необходими за разрѣшение на дѣлото, постановилъ и съ особно опредѣление отъ 14-й Февруарий 1886 година № 33, да ся слуша дѣлото, безъ призоваванието на странитѣ, безъ да се произнесе да каже нѣщо за свидѣтелитѣ за които подсѫдимия изрично е молилъ въ аппелативната си жалба да ся призоватъ и распитатъ по дѣлото. Такова едно немотивирано отъ Сѫдъ отказвание въ правото на подсѫдимия е въпреки точния разумъ на предписанието на 873 ст. отъ Врем. Сѫд. Правила, и истълкуванието на тази ст. исказано въ рѣшението на Върховний Кассац. Сѫдъ отъ 15 Мартъ 1886 година № 80. Заради това, оплакванието на кассатора въ този случай—е основателно и нарушението е сѫществено.

Рѫководимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 27-й Марта 1886 година № 64, защото е нарушена ст. 873 отъ Врем. Сѫд. Правила, съ силата на ст. 11 п. I отъ Учреждението на Върхов. Сѫдъ, да ся оимѣни и дѣлото, за ново разглѣждание отъ другъ съставъ да ся испроводи въ Рсусенский Аппелат. Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 319

гр. София, 1-ий Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и първий Октомврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георгий Б. Неновичь и Стефанъ Зографски при Секретарьтъ: Димитрий Исайевъ и въ присѫтствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ,

слуша доложеното отъ Председательтъ Углавно дѣло № 335 по описътъ на Ислямъ Хасановъ Яхжогду и Халилъ Ибраямъ Караоглу, осждени по на една година затворъ, съ ходатайството предъ НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО КНЯЗА за намаление отъ една година на три мѣсеца затворъ за разменяване съ спекулативна цѣль пари събрани отъ правителственнитѣ даждия.

Странитѣ не се явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Съ обвинителенъ актъ, съставенъ отъ Прокурорский Надзоръ при Разградский Окр. Сждъ на 9-й Юлий 1885 година Ислямъ Хасановъ Яхжоглу и Халилъ Ибрахимовъ Караоглу—предаватъ ся на сждъ по обвинението имъ, че тѣ—първий въ качеството си на кметъ на Юнузъ—Абдалската селска Община, а вторият, като членъ при сжщата община—размѣнявали Правителственни пари, въпреки чл. 62 отъ Закона за Надзора и събирането на даждията. Окр. Сждъ слѣдъ като признапъ подсждимитѣ Ислямъ Хасановъ Яхжоглу и Халилъ Ибриямовъ Караоглу за виновни въ това, че първий въ качестаото на кметъ на Юнузъ—Абдалската община, а вторий въ качеството си на членъ—бирникъ, отъ сжщата община, се разменявали съ спекулативна цѣль, паритѣ събрани отъ правителственнитѣ даждия — съ присждата си отъ 11 Септемврий 1885 год. № 213, възъ основание на чл. 89 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, осждилъ ги по на едно годишенъ затворъ. По въззивна жалба на подсждимитѣ, дѣлото ся е разглѣдало отъ Русенский Аппелативенъ Сждъ, който слѣдъ като ги призналъ за виновни въ това, че първий въ качеството си на кметъ на Юнузъ—Абдалската община, а вторий въ качеството си на членъ—бирникъ, отъ сжщата община, сж размѣнявали съ спекулативна цѣль паритѣ събрани отъ Правителственнитѣ даждия — съ присждата си отъ 21 Априлий 1886 год. № 99, видоизмѣнилъ присждата на Окржжний Сждъ и осждилъ подсждимитѣ Ислямъ Хасановъ Яхжогу и Халилъ Ибриямовъ Караоглу по на едно годищенъ затворъ, съ ходатайство, съгласно ст. 816 Врѣм. Сжд. Правила, предъ НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО КНЯЗА, за намаление наказанието имъ отъ една година по на три мѣсеци затворъ. Срѣщу присждата на Аппелативний Сждъ, подсждимитѣ подаватъ Кассационна жалба, въ която исказватъ: 1-о) Че

Русенский Апелативенъ Сждъ както и Русенский Окржженъ Сждъ сж нарушили по това дѣло ст. ст. 605, 763, 764 и 872 отъ Врем. Сжд. Правила, защото престжпното дѣяние, което имъ ся отдава може да се константира само по квитанционнитѣ книги по събиранне даждията отъ деннопдатцитѣ, а между туй, тѣзи книги не сж фигурирали въ дѣлото като веществени доказателства; 2) Че Русенский Апелативенъ Сждъ е нарушилъ ст. ст. 723, 873, 875 и 881 отъ Вр. Сждеб. Правила, защото не ги е призовалъ да присжтствуватъ при разглѣжданието на дѣлото имъ; 3) че къмъ дѣянието имъ неправилно е приспособенъ чл. 89 отъ Отоман. Наказат. Законъ, защото тѣ не били правителствени чиновници, а били общински служители, и при това тѣмъ не имъ е врьчвало правителството никаква сумма, че да ся іж спекулирали.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ. Прокурора за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1) Въпроса, да ли е имало достатъчно основания да ся констатира данното престжпление, като въпросъ по сжществото на дѣлото, не подлежи на контролъ отъ страна на Върховний Кассационенъ Сждъ (чл. 5 отъ Сждоустройството). Отъ друга страна, законътъ не е предостановилъ какви-годѣ *писменни* доказателства, които да иматъ необоримо доказателство, а пакъ никадѣ не е казано, че въпросното престжпно дѣяние може да ся доказва само и исключително съ квитанционни книги по събиранието даждията отъ даннопдатцитѣ, (811 ст. Врем. Сждебни Правила). Слѣдователно, първото оплакване е неоснователно. 2) Подсждимитѣ въ въззивната си жалба наистина, молили да ся призовжтъ при слушание на дѣлото, нъ Апелативний Сждъ съ постановлението си отъ 12-ий Мартъ 1886 година № 72 е постановилъ: да ся слуша дѣлото безъ да ся призовжтъ странитѣ, възъ основание на статия 873 отъ Врем. Сждебни Правила. При изложеннитѣ обстоятелства и второто оплакване ся явява неосновател-но. 3) Не еднократно вече е разяснено, че престжпленията за които ся говори въ чл. чл. 82—93 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, ся отнасятъ не само до *правителственнитѣ чиновници*,—сиречь които състоятъ на *Държавна* служба, но и до *обществени* служители, които служатъ *по изборъ* въ *обществена* служба, каквито ся градски и селски

кметове,—отъ друга пъкъ страна, прѣдвидѣното въ 89 чл. алинея 2-а, състои не въ злоупотрѣбление *повѣреннитѣ* на чиновника или служителя пари и имотъ, а въ туй, че чиновникъ или общественъ службашъ по единъ, какъвто и да е, *престжпенъ начинъ, злоупотрѣбява съ служебното си положение за лична облага, личенъ интересъ* (un abus de pouvoir servant un intérêt personel—F. H. p. 212, 175 art. du Code Pénal), а такова нѣщо напълно е константирано, като е доказано, че подсждимитѣ съ *спекулативна цѣль*, сиречь за своя лична полза и интересъ, сж размѣнявали паритѣ, събрани отъ Правителственнитѣ даждия. Отъ изложеното става явно, че и трето оплакване е неосновательно.

Водимъ отъ всичко горѣизложено, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассционната жалба на Ислямъ Хасановъ Яхжоглу и Халилъ Ибрямъ Караоглу, срѣщу присждата на Руссенский Аппелативенъ Сждъ отъ 21 Априлий 1886 година № 99, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върхов. Сждъ като неосновательна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 320

гр. София, 1-ий Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и първи Октомврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски при Секретарьтъ: Димитрий Исайевъ и въ присжтствието на Помощ. Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдателя Углавно дѣло № 336 пъ описътъ на на Стаменъ. Първановъ и Гжрли Махмудовъ, изъ с. Старо-Селце (Плѣвенско), осждени по на шесть мѣсеца затворъ за кражба на единъ биволъ.

Странитѣ не се явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Съ обвинителенъ актъ, съставенъ отъ Прокурорский Надзоръ при Плѣвненский Окржженъ Сждъ на 13-й Февруарий 1885 година, Стаменъ

Пьрвановъ и Гжрло Махмудовъ предаватъ ся на сждъ, безъ участието на сждебни засѣдатели, по обвинението имъ въ открадване и заклавание нощно врѣме единъ биволъ —престъпление предвидено отъ 224 чл. Отоман. Наказат. Законъ. Окржжний Сждъ слѣдъ като призналъ подсждимитѣ Стаменъ Пьрвановъ и Гжрли Махмудовъ за виновни въ това, че сж откраднжли единъ биволъ отъ Хуни Сарифовъ—съ присждата си отъ 21 Августъ 1885 год. № 45, възъ основание на чл. 224 Отоманский Наказат. Законъ осждилъ ги и двамата по на шесть мѣсеченъ затворъ. По въззивна жалба на подсждимитѣ, дѣлото ся е разглѣдало отъ Руссен. Аппелативенъ Сждъ, който, слѣдъ като признали подсждимитѣ Стаменъ Пьрвановъ и Гжрли Махмудовъ за виновни въ това, че на 8-й Октомврий 1883 год. презъ нощьта, сж откраднали единь биволъ на Хуни Сеферовъ и го заклали сжщата нощь въ дома на Пьрванова —съ присждата си отъ 6 Май 1886 год. № 108, потвърдилъ присждата на Окржжний Сждъ. Срѣщу присждата на Аппелативний Сждъ, подсждимитѣ подаватъ кассационна жалба, въ която излагатъ: 1) Че по това дѣло е нарушена ст. 770 отъ Врѣм. Сжд. Правила, защото сж распитали въ качество на свидѣтели Пена Пьрванова, майка на подсждимия Стаменъ Пьрвановъ, и Иванъ Пьрвановъ, братъ на сжщия подсждимъ, безъ да бжде испълненъ обрядътъ, предписанъ въ поменжтата статия. 2) Че това дѣло възъ основание чл. 127 отъ Устава за Наказанията е било посждно на Мировой Сждия. 3) Че Руссенский Аппелативенъ Сждъ е нарушилъ ст. 873 отъ Врѣм. Сждеб. Правила, защото не ги е призовалъ при разглѣжданието на дѣлото имъ.

Върховний Кассационенъ Сждъ слѣдъ като изслуша заключението на Помощ. Прокурора за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1) Отъ Сждебний Протоколъ на Окржжний Сждъ ся види, че изричното предписание на 770 ст. Врѣм. Сждеб. Правила относително свидѣтелитѣ Пена Пьрваница и Иванъ Парвановъ не е испьлнено. Въ въззивната жалба подсждимитѣ посочаватъ между друго и на това нарушение, извършено отъ Окржжний Сждъ. Аппелативний Сждъ не е предприелъ нищо за да *поправи тази погрѣшка* на Окржжний Сждъ, а мѣжду туй и отъ присждата на Аппелативний Сждъ, ся види, че тя е бази-

рана между друго и възъ показанията на свидѣтелитѣ: Пена Първаница, майката на подсждимий Стаменъ Първановъ и Иванъ Първановъ, братъ на сжщий подсждимъ. При изложенитѣ обстоятелства, Върховний Кассационенъ Сждъ признава, че по това дѣло е нарушена 770 ст. Вр. Сжд. Правила и че това нарушение въ даденний случай е сжществено. 2) Нееднократно вече е разяснявано, че престжплението, предвидено отъ 224 чл. Отоман. Наказ. Законъ, като квалифицирана кражба, *по прѣдмѣтътъ на кражбата* — е подсждно на общитѣ сждебни мѣста. Слѣдователно, второто оплакване е неосновательно. 3) Подсждимитѣ въ възивната си жалба не сж молили да ся призовжтъ при слушание на дѣлото, а отъ друга страна, Аппелативний Сждъ съ постановлението си отъ 12-й Мартъ 1886 г. № 69 е постановилъ: „Дѣлото да ся слуша безъ да се призовътъ странитѣ." Слѣдователно и третото оплакване е неосновательно.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присждата на Руссенский Аппелативенъ Сждъ, отъ 6-й Маий 1886 год. № 108, защото е нарушена ст. 770 отъ Врѣменнитѣ Сждебни Правила, съ силата на ст. 11 п. I отъ Учреждението на Върховний Сждъ, да се отмѣни, и дѣлото, за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да се и проводи въ Руссенский Аппелат. Сждъ.

РѢШЕНИЕ № 321

гр. София, 1-й Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и първий Октомврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Димитрий Исайевъ и въ присжтствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичь Углавно Дѣло № 337, по описътъ на Хасанъ Мехмедовъ Чобаноглу,

изъ г. Разградъ, осжденъ на шесть мѣсеца затворъ, за нанисание съ ножъ рани въ ржката на Стефанъ Николовъ.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурорский Надзоръ при Разградский Окр. Сждъ, съ обвинителенъ актъ, съставенъ отъ 17 Октомврий 1884 год. предава на Сждъ, съ участието на сждебни засѣдатели, Хасанъ Мехмедовъ Чобанноглу и Абдулъ Вехабъ Техировъ Мюфтиоглу, по обвинението имъ въ наранявание съ ножъ въ ржката на Стефана Николовъ —престжпление, предвидѣно отъ чл. 180 Отом. Наказат. Законъ. Окр. Сждъ, слѣдъ като призналъ подсждимитѣ за виновни:—пьрвий Чобаноoглу въ това, че е наранилъ съ ножъ Стефана Николовъ въ ржката, а втория Мюфтиоглу въ подпомагвание на това престжпление, възъ основание чл. чл. 45 и 179 Отоманский Наказателенъ Законъ, осждилъ ги по на едно-годишенъ тъмниченъ затворъ. По въззивна жалба и на двамата подсждими, дѣлото ся е разглѣдало отъ Руссенский Аппелативенъ Сждъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото на дѣлото въпроси: 1) „Виновенъ ли е подсждимий Хасанъ Мехмдовъ Чобаноoглу, изъ гр. Разградъ въ това, че на 20-й Май 1884 година е нанесжлъ съ ножъ рани по ржката на Стефана Николовъ, изъ сжщий градъ, отъ които рани пострадавший е билъ болѣнъ по малко отъ 20 дни?“ — „Да, виновенъ.“ 2-о) „Виновенъ ли е подсждимий Абдулъ Вехабъ Тахировъ, изъ г. Разградъ въ това, че е помагалъ на Чобаноoглу въ извършвание престжпното дѣяние, указано въ първий въпросъ?“—„Не, невиновенъ“—съ присждата си отъ 1-й Априлий 1886 год. № 71, оправдалъ подсждимия Абдулъ Вехабъ Техировъ и го освободилъ отъ всѣка по това дѣло отговорность, а подсждимия Хасанъ Мехмедъ Чобаноoглу, възъ основание на чл. 179 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, осждилъ на шесть мѣсяченъ затворъ. Срѣщу присждата на Аппелативний Сждъ, подсждимия Хасанъ Мехмедовъ Чобаноoглу подава кассационна жалба, въ която излага: Че по това дѣло, както Окржжний, тъй и Аппелат. Сждъ ся нарушили ст. ст. 801 и 872 отъ Врѣм. Сждеб. Правила и чл. 1 и 2 отъ Допълнението къмъ Отоманский Наказателенъ Законъ, защото не прѣдложили на странитѣ помирявание.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша

заключението на Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Върховний Кассационенъ Сѫдъ съ окрѫжното си опредѣление отъ 25-й Януарий 1886 год. обнародвано въ Държавний Вѣстникъ (брой 77 сѫщата година) е призналъ, че ст. 701 Врѣм. Сѫд. Правила нѣма сила и дѣйствие предъ видъ на 2-й чл. отъ Углавното Сѫдопроизводство. Отъ друга страна, помирѣнието между странитѣ и при сегашното положение на дѣлото е *възможно*.

Водимъ отъ изложенното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1) Кассационната жалба на Хасанъ Мехмедовъ Чобанооглу, срѣщу присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 1-й Априлий 1886 год. № 71, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие. 2) Дѣлото за да ся предложи на странитѣ чрезъ надлѣжния Мир. Сѫдия помирявание, да ся испроводи въ Разградский Окр. Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 322

гр. София, 1-й Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и първий Октомврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Пеновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Димитрий Исайевъ и въ присѫтствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Пеновичь Углавно Дѣло № 338, по описътъ на Ивана Рашетаровъ, изъ г. Лѣсковецъ, осѫденъ на два мѣсеца затворъ, за нанисанне рани и побой на Ивана Халачевъ, отъ което послѣдния лѣжалъ болѣнъ по малко отъ 20 дена.

Странитѣ не ся явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: По съобщението на Христо Минковъ на 10 Юния 1881 год., било възбудено предъ Търновский Сѫдебенъ Слѣдователь углавно преслѣдвание между други, тъй и срѣщу Ивана Рашетаровъ по обвинението му въ нанисание рани и побой на Ивана

Халачовъ, бившия Горне-Орѣховский Мировий Сѫдия. Преди окончателното свършвание на предварителното дирение по това дѣло и предаванието му въ Сѫдътъ, потърпѣвшия Халачовъ съ прошинието си отъ 5-й Май 1883 г. е просилъ Прокурорския Надзоръ при Търновский Окрѫженъ Сѫдъ, да даде далнейший ходъ на дѣлото и го внесе въ Сѫдътъ за сѫдение виновнитѣ. Слѣдъ свършвание на предварителното дирение, Прокурорския Надзоръ при Търновский Окр. Сѫдъ съ предложението си отъ 25-й Априлий 1885 год. № 347, го предалъ въ Търновский Окр. Сѫдъ за разглѣдванието му въ порядъкъ на частно обвинение. Търновский Окр. Сѫдъ разглѣдалъ дѣлото и, слѣдъ като призналъ подсѫдимия Иванъ Рашетаровъ за виновенъ въ нанисание тѣжжкъ побой на Ивана Халачовъ — съ присѫдата си отъ 6-ий Септемврий 1883 год. № 105, на основание чл. 178 ал. I-а отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, осѫдилъ го на осемъ мѣсеченъ затворъ. По въззивна жалба на подсѫдимия, дѣлото ся разглѣдало и отъ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1) „Виновенъ ли е подсѫдимий Иванъ Рашетаровъ, изъ с. Лѣсковецъ въ това, че презъ мѣсецъ Юний 1881 год. е нанесалъ рани и побой на Ивана Халачовъ, бившия Горне-Орѣховский Мировий Сѫдия, отъ които рани и побой той болѣдувалъ по малко отъ 20 дни?“—„Да, виновенъ.“ 2) „Въ такъвъ случай, подъ кой членъ отъ Отом. Накав. Законъ да се поведе това престѫпно дѣяние на подсѫдимий и въ какъвъ размѣръ да му ся наложи наказание?“ — „Подъ чл. 179 ал. I-а отъ Отоман. Наказат. Законъ и въ размѣръ на два мѣсеченъ затворъ въ тъмница“ — съ присѫдата си отъ 19 Априлъ 1886 год. № 96 на основание чл. 179 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, видоизмѣнилъ присѫдата на Търновский Окр. Сѫдъ и осѫдилъ Ивана Рашетаровъ на два мѣсеченъ затворъ въ тъмница. Въ подадената си срѣщу тая присѫда касссационна жалба, подсѫдимия ся оплаква: 1) Че по това дѣло е нарушена ст. 554 отъВрѣм. Сѫд. Правила, защото било почнато не по жалбата на потърпѣвшето лице, а по жалбата на посторонно лице. 2) Че по това дѣло е нарушенъ чл. 2 п. 1 и 2 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото дѣлото по родътъ си е било подсѫдено на Мировитѣ Сѫдилища. 3) Че Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ е нарушилъ ст. 873

отъ Врѣм. Сѫдеб. Правила, защото не го призовалъ при разглѣжданието на дѣлото му.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1) Отъ производството на дѣлото ся вижда, че възникнованието на това дѣто е станало, когато прест҄жното дѣяние не е било причислено още къмъ частнитѣ (приватни) престѫпления, а ся е считало като публично и като такъво могло е да ся възбужда ex-officio безъ молбата на потърпѣвшето лице. Освѣнъ това, отъ производството на дѣлото ся вижда, че ако се допустне даже, че почванието на дѣлото е станало по жалбата на посторонно лице, то пакъ не може да бѫде въ дадений случий сѫщественно опущение, защото то е поправено още своеврѣменно, т. е. прѣди дѣлото до ея е внесло въ Сѫдътъ за сѫдение; Подадено е отъ страна на потърпѣвшия Халачовъ прошението отъ 5-й Май 1883 год., съ което той иска прeслѣдванието и наказанието на подсѫдимия. Слѣдователно, оплакванието на подсѫдимия по този въпросъ е неосновател-но. 2) Споредъ както е разяснено вече отъ Върхов. Кассац. Сѫдъ, подсѫдностьта на дѣлата ся опредѣля по признацитѣ, които сѫществуватъ при самото имъ възникнование на дѣло-то, а отъ производството на дѣлото ся вижда, че първоначал-ното обвинение е състояло въ побой и нараняване (глѣдай медиц. акт. л. 7 отъ предварителното дирение)—престѫпление, предвидено отъ 178—189 чл. отъ Отоман. Наказат. Законъ. Слѣдователно, спорѣдъ 2 чл. отъ Допълн. къмъ Врѣм. Сѫд. Правила, подлѣжи на общитѣ сѫдебни мѣста. Заради това и второто оплакване на подсѫдимия е неоснователно. 3) Нееднократно е разяснено отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, че призоваванието на странитѣ при разглѣждание на дѣлото имъ въ вторитѣ инстанции, като въпросъ по сѫществото на дѣлото, зависи напълно отъ самитѣ Сѫдилища, които глѣдатъ дѣлото по сѫщество. Отъ производството на това дѣло ся вижда, че Руссенский Апелативенъ Сѫдъ е разрѣшилъ този въпросъ отрицателно, като е постановилъ съ постановлението си № 73 отъ 12 Мартъ 1886 год. дѣлото да ся разглѣда на 5-й Априлий 1886 год. часа въ 9 преди обѣдъ, безъ призоваване на странитѣ. Слѣдователно, и третето оплакване на подсѫдимия е неоснователно. Въпросното престѫпление е прѣдвидѣно

отъ 179 чл. Отоман. Наказателенъ Законъ и като такова, споредъ 2 чл. отъ Допълн. къмъ Отоман. Наказ. Законъ, подлѣжи на прѣкатявание чрезъ помирявание.

На основание на горѣизложеннитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассац. Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1) Кассационната жалба на Ивана Рашетаровъ, срѣщу присѫдата на Руссенский Апелативенъ Сѫдъ отъ 19-й Априлий 1886 год. № 96, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие. 2) Дѣлото за да ся предложи на странитѣ, чрезъ надлѣжния Мировий Сѫдия помирявание, да ся испроводи въ Търновский Окрѫженъ Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 323

гр. София, 1-ий Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавно Отдѣление, на двадѣсетъ и първий Октомврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Хр. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Димитрий Исайевъ и въ присѫтствието на Помощ. Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски Углавно дѣло № 339, по описътъ на Хасанъ Ахмедовъ Файтонжи, осѫденъ на шесть мѣсеца затворъ за прѣгазвание съ файтона си Стефанъ Божиновъ отъ което послѣдния умрѣлъ.

Странитѣ не ся явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Руссенский Окрѫженъ Сѫдъ съ обвинителенъ актъ отъ 9-й Априлий 1885 година предалъ на Сѫдъ безъ участие на сѫдебни засѣдатели, Хасанъ Ахмедовъ по обвинението му въ това, че на 24-й Септемврий 1884 година въ 2 часа послѣ пладнѣ прегазилъ съ файтона си Стефана Божиновъ, вслѣдствие на което послѣдния умрѣлъ — прѣстѫпление предвидено въ чл. 182 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Руссенский Окр. Сѫдъ, като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ това, че на 24-й Септемврий 1884 година въ два часа слѣдъ

пладнѣ като минавалъ съ файтона си срѣщу флотската казарма въ гр. Руссе е згазилъ съ файтона си Стефанъ Божиновъ, комуто краката ся завили мѣжду спицитѣ на заднитѣ колелета на файтона — вслѣдствие на което Стефанъ Божиновъ е получилъ нѣколко наранявания на краката, ръцетѣ и на дѣсната му вѣжда до слѣпото око, — съ присждата си отъ 2-й Септемврий 1885 година № 134, връзъ основание чл. 182 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, осждилъ Хасана Ахмедова на 8 мѣсеца тжмниченъ затворъ, да плати 27 лева на Хазната сждебни разноски и 8 лева възнаграждение на докторитѣ. По въззивна жалба на подсждимия, това дѣло било разглѣдано и отъ Русенский Апелативенъ Сждъ, който като призналъ подсждимия за виновенъ въ това че на 24-й Септемврий 1884 година въ два часа послѣ пладнѣ, като минувалъ съ файтона си по край флотската казарма въ гр. Руссе, е згазилъ по невнимание съ файтона си Стефанъ Божиновъ, изъ сжщий градъ, комуто краката ся заплѣли мѣжду спицитѣ на заднитѣ колила на файтона,—вслѣдствие на което Стефанъ Божиновъ е получилъ нѣколко наранявания на краката, ржцѣтѣ и на дѣсната вѣжда до слѣпото око и отъ които наранявания той впослѣдствие умрѣлъ, слѣдъ като лѣжалъ въ болницата 8 дена—съ присждата си отъ 16-й Априлий 1886 година № 91 връзъ основание чл. 182, п. 2, отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, видоизмѣнилъ присждата на Окр. Сждъ така: „Осжжда Хасана Ахмедова на шесть мѣсеца затворъ въ тжмница, а останалата часть отъ присждата на Окржжний Сждъ потвърдилъ напълно. Срѣщу тази присжда, подсждимия подава въ Върховний Сждъ Кассационна жалба, въ която се оплаква: Че Русенский Аппелативенъ Сждъ е нарушилъ ст. 873, отъ Врѣменнитѣ Сждебни Правила, защото не призовалъ при разглѣждание на дѣлото му нито него, нито посоченитѣ въ Аппелативната му жалба свидѣтели.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ изслуша заключението на Помощ. Прокурора, взе въ съображение: Отъ Аппелативната жалба на подсждимия, сегашния кассаторъ, не ся вижда, щото той да е искалъ да ся викатъ какви годѣ свидѣтели при разглѣждание на дѣлото му по аппелативенъ рѣдъ, — слѣдователно оплакваниетото му въ този случай е голословно. Що ся

кассае до второто му оплакване за дѣто сѫдътъ не го е призовалъ при разглѣжданието на дѣлото, то и това му оплакване—е неоснователно, защото спорѣдъ 873 ст. отъ Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила, както нееднократно е разяснено отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, призованието на странитѣ при разглѣжданието на дѣлото въ Аппелативний Сѫдъ, зависи напьлно отъ усмотрѣнието на Аппелативний Сѫдъ. Въ даденй случай, Сѫдътъ е постановилъ дѣлото връзъ основание ст. 873 отъ Врѣменни Сѫдебни Правила да ся разглѣда безъ призоване на странитѣ.

Рѫководимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Хасанъ Ахмедовъ Файтонжди, срѣщу присѫдата на Русенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 16-й Априлий 1886 год. № 91, съ силата на статия 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 324

гр. София, 8-ий Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и първий Октомврий хиляди и осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Димитръ Исайевъ и въ присѫтствието на Помощ. Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски углавно дѣло № 340 по описътъ, на Стоянъ П. Даневъ житель Софийски, осѫденъ на 300 лева глоба за докачение и оскърбление честьта на Министра Президента П. Каравелова чрезъ печата, по поводъ на дѣятелностьта му като Министръ, съ обнародвание антрефилета въ бр. бр. 75 и 76 на „в. Срѣдецъ“ отъ 1-й и 5-й Декемврий 1884 година.

Въ сѫдебното засѣдание се яви подсѫдимия лично, заедно съ защитника си К. Помяновъ.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Софийский Окр. Сѫдъ съ предложението си *отъ 7 Декемврий*

1884 г. № 1734 до Сжд. Слѣдователь на първий Софийски Градски участъкъ, възбудилъ углавно преслѣдвание срѣщу отговорника на в. „Срѣдецъ“, Д-ра Стояна П. Данева по обвинението му въ оскърбление чрезъ печата бившия Министръ Президентъ П. Каравеловъ—престжпление, предвидено въ 17 чл. отъ Накав. Законъ за престжпленията по печата, утвърденъ на 14 Декемврий 1883 г. съ указъ № 1083. Слѣдъ туй, сжщия Прокурорский Надзоръ съ обвинителенъ актъ, съставенъ на 28-й Февруарий 1885 год., предава на сждъ съ участието на сждебни засѣдатели, Стоянъ П. Даневъ, отговорникъ на в. „Срѣдецъ“, по обвинението му въ това, че той е помѣстилъ въ бр. 75 и 76 на вѣстникъ „Срѣдецъ“ антрефилета, които съдържатъ оскърбителни епитети и докачителни изражения за личностьта на бившия Министръ Президента П. Каравелова – престжпление, предвидено отъ чл. 5 на „Допълн. Отдѣлъ къмъ Наказателния Кодексъ за престжпленията по дѣлата на печата, утвърденъ на 23 Януарий 1885 година. Софийский Окр. Сждъ, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото на дѣлото въпроси: 1) „Стоянъ П. Даневъ, притежательтъ отговорникъ на издаваемий въ гр. София вѣстникъ „Срѣдецъ“, адвокатъ, виновенъ ли е въ оскърбление и докачение чрезъ печатъ Президентъ Министрътъ П. Каравеловъ, като е написалъ и допусналъ да се напечататъ въ в. „Срѣдецъ“ бр. 75 отъ 1884 год. три антрефилета (статии), отъ които въ първото, като се казва, че нѣкои интелегентни лица си поставили за богове хора като Каравелова и пр., между другото се казва, че „би било срамъ и позоръ да се предположи, че истаиската българска интелегенция би въсприела да почете само съ своята привърженость такива безобразни лудетини и такива подли комедиянти и пр.,“ въ второто — че „*Маската падна. Лудетенскийтъ Каравеловский Законопроектъ за постройката на желѣзницата Царибродъ — Вакарелъ, кара Каравелова* и Стамболова *да си покажжтъ роговетѣ*. Предсѣдателя на Министерский съвѣтъ, Каравеловъ кани чрезъ Стамболова народното събрание да избере ужъ трима депутати и пр.“; въ третото—като се обръща авторътъ на антрефилето къмъ Каравелова казва: „*видишь ли какво излезва отъ шарлатанизмътъ и отъ лъжитѣ по общественитѣ работи?* . . . . на глава ти тѣжжтъ сега за сега 4—5 важни въпроси и трѣбва

да се произнесешь като Министеръ какво ще правишь съ Сърбско-Българский споръ? и пр," „*Богъ да ти е на помощь злощастнико. Ако можешь и сега да се избавить отъ тѣзи работи, които ти си побъркалъ като дългитѣ си коси, то ние ще та имаме вече зъ Хаджи Ангелушь, който за сега се намира въ психиятрическото отдѣление на Варненската болница и пр. Да знаешь, Каравеловъ, колко приличашь по хубость на лудия Хаджи Ангелушь*, не щеше да се сърдишь . . . . ." и въ бр. 76 на в. „Срѣдецъ" отъ сѫщата година двѣ антрефилета (статии) отъ които въ първото между другото се казва: „*2000 лири за главата на Каравелова (първий министръ) ли? Че струва ли поне двѣ пари тя?* Гордонъ паша бѣше оцѣнилъ главата на Мехдитъ за 1000 лири, а ние знаемъ, че между двамата лѫжо пророци, единия въ Княжеството, а другия въ Африка, разликата не състои освѣнъ въ дългитѣ разчорлени косми на българский министръ" и въ второто—„послѣ антрефилето ни *относително приликата на премиерътъ ни съ светий Ангелушь, Каравеловъ се острига по кожа за да се преобрази. Но ще може ли той да промѣни другитѣ си изрядни качества и умственни способности, които сходствовътъ съ ония на свѣтецътъ запренъ сега въ психиятрическото отдѣление на Варненската болница?*" Или же той, Ст. П. Даневъ, не е виновенъ?"— „Да, виновенъ въ докачение и оскърбление Президентъ Министра П. Каравелова по поводъ на службата му." 2) „Ако ли Ст. П. Даневъ е виновенъ въ оскърбление и докачение чрезъ печатъ Президентъ Министра Каравелова, то на какво наказание отъ закона подлежи?"—„На наказанието предвидено въ чл. 5-й отъ Законътъ Допъл. Отд. къмъ Наказ. Кодексъ за престѫпленията по дѣлата на печата" — съ присѫдата си отъ 14 Май 1885 год. № 92, осѫдилъ, Стоянъ П. Даневъ възъ основание на чл. 5 отъ Закона за Печата, утвърденъ на 23 Януарий 1885 год, *на 400 лева глоба*. По въззивна жалба на подсѫдимиятъ Д-ръ Ст. П. Даневъ, дѣлото се е разглѣдало отъ Софийский Аппел. Сѫдъ, който, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1) „Обнародванитѣ въ бр. 75-й на вѣстникъ „Срѣдецъ" отъ 1884 год. 1-й Декемврий и 76 отъ 5-й Декемврий сѫщата год. антрефелета, а именно: на бр. 75 стр. третя, колона втора, начеващи съ думитѣ: „Преди година и половина нѣщо . . . . . (по поводъ присѫда-

та на г. Мълчановъ върху българската интелегенция) се напечатани думи относящи се къмъ Г нъ П. Каравелова: „такива безобразни лудетини и такива подли комедиянти съ такива нехелити и растроителни направления“ . . . . ., на стр. четвърта сѫщий брой антрефилето начеващи съ думитѣ: „Маската падна. Лудетинскийтъ Каравеловский законопроектъ за постройката на желѣзницата Царибродъ — Вакарелъ;“ . . ., Антрефилето на втората колона сѫщата стр. начеваще: „Е, Каравеловъ! какъ си сега? видишь ли какво излиза отъ шарлатанизмътъ и лъжитѣ по общественнитѣ работи . . . . “ израженията въ сѫщото антрефиле: „Богъ да ти е на помощь злощастнико. Ако можешъ и сега да се избавишь отъ тѣзи работи, които ти си побъркалъ като дългитѣ си коси, то ний ще те имаме вече за Хаджи Ангелушь, който за сега се намира въ психиятрическото отдѣление на Варненската болница и който“ . . . . . По на долу: „Да знаешь Каравеловъ, колко приличашь по хубость на лудия Хаджи Ангелушь, не щеше да се сърдишь никакъ за тѣзи истини, които съ голѣмо . . . . . . “ Вь бр. 76 на стр. третя, третя колона гдѣто се сравнява Министрь Президентъ Каравеловъ съ Мехдито (лъже пророка) и са пита: „Да ли главата на Министръ Президентъ струва поне двѣ пари?“ Антрефилето на стр. 4-та въ което са говори за премиеръ министра по случай остригванието му и си задава запитвание: „да ли сѫщий ще промѣни другитѣ си изрядни качества и умственни способности, които сходствуватъ съ ония на свѣтецътъ запрянъ въ психиятрическото отдѣление на Варненската болница?“ — Антрефилето на стр. третя, колона третя, брой 75 гдѣто като са говори за финансовата и данъчна система, на правителството, тя се сравнява съ косата и мозака на Министрь Президентъ и са казва за сѫщий: „Той не е человѣкъ. . . . знае само да буйствува, да клѣвети, да льжи, да попържа и пр.? съдържатъ ли (израженията и епитетитѣ въ спомѣнатитѣ горѣ антрефилета) докачение и оскърбление както за личностьта, така и за дѣятелностьта на П. Каравелова като министрь?“ — „Да.“ II) „Подсѫдимий Стоянъ Даневъ, жит. Софийский, на 29 год. възрасть, подъ сѫдъ не билъ, по занятие адвокатъ — журналисть като отговоренъ. редакторъ. а и авторь на изложеннитѣ по горѣ антрефилета въ редактираний отъ него вѣстникъ „Срѣдецъ“, ви-

новенъ ли е въ докачение и оскърбление на личностьта на Министра Президентъ П. Каравелова по поводъ на дѣятелностьта му като министръ?" — „Да" „III) Правилно ли е приспособилъ Соф. Окр. Сѫдъ членъ 5-й отъ Закона за Печата отъ 23 Януарий 1885 год. (Допълнението къмъ Отоманский Наказ. Законъ)?" — „Да, като по снисходителенъ," — съ присѫдата си отъ 18-й Февруарий 1886 год. № 24 измѣнилъ присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ и възъ основание членъ 5-й Закона за Печата, утвърденъ на 23 Януарий 1885 год., осѫдилъ Стоянъ П. Даневъ на *300* л. глоба. Срѣщу присѫдата на Аппел. Сѫдъ, подсѫдимия подава кассационна жалба, въ която излага: 1) Че по това дѣло е нарушенъ чл. 21 отъ Закона за Печата, утвърденъ на 14 Декемврий 1883 год., тъй като углавното въ дадений случай преслѣдванне е възбудено, безъ да е имало жалба отъ страна на пострадалото лице, въ дадений случай отъ страна на бившия Президентъ Министръ П. Каравеловъ; 2) че Софийский Окр. Сѫдъ е разрѣшилъ това дѣло съ участието на такива сѫдебни засѣдатели, които сѫ избрани за такива съ нарушение на чл. 36 — 48 отъ Сѫдоустройството; 3) че както Окрѫжния, тъй и Аппел. Сѫдъ сѫ нарушили чл. 5 отъ Допъл. Отдѣлъ къмъ Наказ. Законъ (Кодексъ) за престѫпленията по дѣлата за печата, утвърденъ на 18 Януарий 1885 год. № 7, защото не му дозволили да доказва, че той е ималъ законни основания да нападне Министра Президента П. Каравелова; и 4) че Софийский Аппел. Сѫдъ както и Окрѫжний Сѫдъ не сѫ поставили отдѣлно въпроси—единия по обвинението му, че той е нападалъ П. Каравелова въ дѣйствията му, като министръ а другия, по обвинението му въ нападение П. Каравелова, като частенъ човѣкъ

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ. Прокурора, взе въ съображение: По *първото* оплакване: 1) Още при предварителното дирение, обвиняемий Стоянъ П. Даневъ се е оплакалъ предъ Софийский Окр. Сѫдъ за дѣто е възбудено срѣщу него углавно преслѣдвание, *безъ да има жалба отъ страна на пострадалото лице* (л. 8). Окрѫжний Сѫдъ съ опредѣлението си отъ 14 Декемврий 1884 г. като взелъ предъ видъ слѣдующитѣ обстоятелства: 1) Че дѣянието, въ което се обвинява отговорника на в. „Срѣ-

децъ“ Ст. П. Даневъ, е запретено и наказуемо отъ закона и виновнитѣ въ подобни дѣяния не могжтъ да останътъ безъ наказание; 2) че въ 21 ст. т. 3 отъ дѣйствующий Наказ. Законъ, по престжпленията по печата, сж предвидени случаитѣ, когато преслѣдването се възбужда по жалбитѣ на потърпѣвшитѣ лица, между които не е предвидено упомѣнатото дѣяние, че преслѣдването на виновницитѣ за оскърбление на министра трѣбва да са начева по жалбата на обидений, слѣдователно, такова престжпление се възбужда ex--officio отъ обвинителната власть; 3) че Господинъ Министръ на Правосждието съ окржжното си № 1668 отъ 28 Мартъ н. г. съобщава, че ст. 17 отъ Закона за Печата погрѣшно е отпусната изъ статиитѣ изчислени въ чл. 21 отъ Наказ. Законъ по престжпленията на печата и че за дѣяние предвидено въ 17 чл. преслѣдването трѣбва да се възбужда отъ обвинителната власть. На основание на тия съображения, опредѣли: заявлението на Ст. П. Даневъ, отговорникъ на в. „Срѣдецъ“, съ което моли да се прекрати възбуденото углавно преслѣдвание противъ него да се остави безъ послѣдствие и слѣдственното дѣло Н-о 133 да се възвърне на сждебний слѣдователь на I Соф. Град. участъкъ за понататъшно движение. 2) При слушание на дѣлото въ първата инстанция, а именно въ Софийский Окр. Сждъ, както защитницитѣ на подсждимий, тъй и самия подсждимъ заявили, че углавно преслѣдвание срѣщу подсждимия неправилно е възбудено като доказвали, че въ даденний случай, за да се възбуди углавно преслѣдвание, трѣбвало е да има жалба отъ пострадалото лице. Защитникътъ на подсждимия Д. Грековъ между друго е казалъ: „Като се е появило престжплението и се е преслѣдвало, новия законъ за печата го е нѣмало, а е билъ въ дѣйствие старния законъ за печата, отъ 14 Декемврий 1883 година, и споредъ него законъ, престжпленията, предвидени въ чл. 2, 3, 12, 13 и 23, се преслѣдватъ отъ Прокурорский Надзоръ, а другитѣ престжпления сж преслѣдватъ отъ лицето, което е претърпѣло обидата и понеже настоящето дѣло не е възбудено отъ Каравелова, то да разрѣши този въпросъ може ли да се преслѣдва то, безъ оплакване отъ лицето. Защитникътъ Помяновъ между друго е казалъ: „Прокурорский Надзоръ е нѣмалъ право да възбужда преслѣдване, тъй като нѣма заявление отъ лицето, което мо-

же да се счете за обидено отъ съдържанието на казанитѣ антрефилета.“ Самъ подсѫдимия Даневъ въ послѣдната си дума казалъ: „Прокурорский Надзоръ, като счелъ тѣзи антрефилета да сѫ оскърбителни за Президентъ Министра, е възбудилъ углавно прeслѣдвание противъ мень, което преслѣдвание можеше да го снеме отъ мене, тъй като бѣ възбудено това преслѣдвание „exoffcio,“ нъ при всичко това, преслѣдването не се прекрати, а се продължаваше и най послѣ сьмь повиканъ тукв днесь, като обвиняемъ.“ Прокурора въ обвинителната си рѣчь между друго е исказалъ: „Престѫпното дѣяние по настоящето дѣло, споредъ както казахъ, е предвидено въ чл. 17 отъ Закона за Печата отъ 1883 год. и е подигнато преслѣдването отъ Прокурорский Надзоръ, съгласно предписанието отъ 28-й Мартъ 1884 г. подъ №. 1668 отъ Министерството на Правосѫдието и съ което се казва, да се чете редакцията на 21 чл. отъ 14 Декемврий 1883 година като се прибавя и чл. 17 отъ сѫщий законъ, въ сѫщий този чл. 21, което предписание не може да се игнорира, тъй като е основано на доказателства съ протоколитѣ отъ Народното Сьбрание. За това и настоящето преслѣдвание по обвинението на Данева въ оскърбление на Президентъ Министра е подигнато отъ Прокурорский Надзоръ.“ Окрѫжний Сѫдъ нито съ частно постановление, нито пакъ въ присѫдата не само не разрѣшава, но и съвсѣмъ замълчава за възбудения въпросъ. 3) Апел. Сѫдъ по поводъ на сѫщия въпросъ. слѣдъ като изслушалъ заключението на Прокурора, което гласи:—„Нѣма съмнение, че Министра е ималъ право да исправи тази погрѣшка на закона съ Окрѫжно, тъй като това влиза въ неговата компетентность и тъй както въ законопроекта чл. 21 се разбира така: че за случаитѣ, предвидени въ чл. 2, 3, 12, 13, 14 и 17 преслѣдването се възбужда отъ Прокурорский Надзоръ“ — като взе предъ видъ: „Че сѫщия отводъ е заявяванъ отъ подсѫдимия — Ст. Даневъ не само отъ начало при изслѣдването му на предварителното сѫдебно дирение, но и послѣдователно е заявяванъ въ Окрѫжния Сѫдъ, който съ опредѣлението си го е оставилъ безъ послѣдствие, че защитата на подсѫдимия — Даневъ, или пакъ той самъ, не е апелиралъ опредѣлението на Окрѫжния Сѫдъ, съ което този отводъ е оставенъ безъ послѣдствие; че Апел. Сѫдъ, като втора инстанция прeглѣд-

ва да ли правилно е издадена присждата отъ първата инстанция и слѣдователно не намира за нужно отдѣлно да се произнесе по заявения отводъ, който разумева се ще се рѣши заедно съ сжщество на дѣлото, понеже сжществува присжда отъ първата инстанция, която не може съ опредѣление да бжде отмѣнена или пакъ производството унищожено, както искать защитницитѣ, защото това би излѣзло вънъ отъ правата представени отъ закона на Аппелативнитѣ Сждилища; че при разглѣжданието на дѣлото по сжщество ще има предъ видъ всичкитѣ недостатъци допустнати по това дѣло. На тия съображения опредѣли: Да се остави безъ предварително частно разрѣшение направения отводъ отъ защитника Македонски.“ 4) Въ присждата на Аппел. Сждъ по този вѣпросъ, въ съображенията, исказва: „че докачение и оскърбление на министри, други общественни чиновници и пр., по поводъ задължения по тѣхнитѣ обязанности и пр., се преслѣдватъ не само по исканието на докаченитѣ и оскърбени лица, но и отъ Прокурора, тъй като преслѣдванието е отъ общественъ интересъ (чл. чл. 24, 28 отъ закона отъ 1883 г. и чл 173, 5, на закона отъ 1885 год)“ — Чл. 24 и 28 отъ Закона за Печата отъ 14 Декемврий 1883 год. въ данното съображение *нѣматъ си никакъ мѣсто*, както се види отъ буквалното имъ съдържание; — 5) 21 членъ отъ Наказ. Законъ за престжпл. по печата утвърденъ на 14 Декемврий 1883 год. съ указъ № 1083 гласи: „Въ случаитѣ, предвидени въ статии 2, 3, 12, 13, 14 и 21 преслѣдванието се възбужда отъ Прокурорский Надзоръ. Въ случаитѣ, предвидени въ ст. 19, преслѣдванието се възбужда само слѣдъ оплакванието на пострадалото лице, или на неговитѣ законни наслѣдници. Въ случаитѣ предвидени въ статии 4, 5 и 18, преслѣдванието се възбужда само слѣдъ постановлението или оплакванието на пострадалото лице, мѣсто или учреждение.“ Въ първата алинея на този законъ изрично е посочено, като въ какви именно случаи се възбужда углавно преслѣдвание ex-officio, непосрѣдственно отъ Прокурорский Надзоръ, независимо отъ жалбата на пострадалото лице, а именно: казано е, че само по престжпленията, предвидени въ ст. ст. *2*, *3*, *12*, *13*, *14* *и* *21*, углавно преслѣдвание се възбужда отъ Прокурорский Надзоръ, но въ този членъ никакъ не се спомѣнува за предвидѣното

въ 17 членъ престжпление, за което и се е възбудило углавно преслѣдвание срѣщу Д-ръ Стоянъ П. Даневъ. Слѣдователно, презумцията, която се прави като отъ Прокурорский Надзоръ, тъй отъ сждилищата, че 17 членъ *по погрѣшка,* редакционна или типографическа, не е помѣстенъ въ чл. 21-й — нѣма си основание. 6) По въпроса: до колко има основание за предположение, че е станала погрѣшка въ текста на 21 чл. отъ Закона за Печата, утвърденъ на 14 Декемврий 1883 год. — Върховний Кассационенъ Сждъ намира: Въпросния законъ за печата, отъ 14 Декемврий 1883 год., е вотиранъ отъ III-то Обикновенно Народно Събрание въ засѣданието му, станало на *10 Декемврий 1883 год.* (Глѣдай дневници стр. 270 — 287). Споредъ проекта на този законъ 17 членъ гласеше: „подбуждение чрезъ печата на умраза, гонение или на презрѣние срѣщу една часть отъ жителитѣ на Княжеството, се наказва съ глоба отъ 20 до 200 лева.“ Този членъ не се прие и Народното Събрание постанови: „да се почеркне този членъ.“ Слѣдъ него иде, споредъ законопроекта, чл. 18, който, като съставлява въ приетия законъ 17-й членъ, гласи: „Докачението, приписванието на единъ опозорителенъ фактъ, или нападанието чрезъ печата по поводъ на тѣхнитѣ длъжности или тѣхното качество, срѣщу министръ, народенъ представитель, правителственно или общественно лице, мѣсто или учреждение, се наказва съ глоба отъ 50 до 500 лева или съ затворъ отъ седемь дни до три мѣсеца.“ Слѣдователно, като естественно послѣдствие отъ това, че се отхвърли 17 чл. отъ законопроекта — членовeтѣ между законопроекта и приетия законъ тъй отговарятъ единия на другия, а именно 19 чл. отъ законопроекта отговаря на 18 чл. отъ приетия законъ; 20 чл. отъ законопроекта — на 19 отъ приетия законъ; 21 отъ законопроекта — на 20 чл. отъ закона; и 22 отъ законопроекта отговаря—на 21 отъ Закона. Съ това се обяснява редакционната погрѣшка че въ 21-й чл. отъ закона се спомѣнува и *чл. 21-й* като да предвижда той, 21-й чл., особно престжпление. Споредъ законопроекта 22 чл., който отговаря на 21 отъ закона, гласи: „въ случаитѣ предвидени въ § § 2, 3, 12, 13, 14 и 21, преслѣдванието се възбужда отъ Прокурорский Надзоръ. — Въ случаитѣ предвидени въ § 19, преслѣдванието се възбужда само слѣдъ оплакванието на пострадалото

лице, или на неговитѣ законни наслѣдници. Въ случаитѣ предвидени въ § § 4, 5 и 18 преслѣдването се възбужда, само слѣдъ постановлението или оплакването на пострадалото лице, мѣсто или учреждение.“ „(Приема се)“ — Дневникъ отъ 31-о засѣдание 10 Декемврий 1883 год. на Народното Събрание, стр. 282 — като се сравнятъ тѣзи два члена, ясно се констатира още една редакционна погрѣшка, а именно, че въ втората алинея отъ закона на мѣсто число „19“ трѣба да стои „18,“ защото 19 чл. отъ закона не говори за какво годѣ престѫпление, а исказва едно *процесуално* наставление, правило, отъ друга страна, за разрѣшение на повдигнатия въпросъ, трѣбва да служи *исключително 22 чл. отъ законопроекта, съдържанието на които дума по дума се прие отъ Народното Събрание.* (Дневници стр. 282) Споредъ този членъ, въпроса се разрѣшава безпорно и несъмнено *отрицателно,* а именно: въ първата алинея на този членъ и въ законопроекта не се говори за престѫплението, предвидено отъ 18 членъ, но най главното е, че въпросното престѫпление, което се отдава на подсѫдимия Д-ръ Стоянъ П. Даневъ, е помѣстено въ алинея 3-та, гдѣто е казано: „Въ случаитѣ, предвидени въ чл. чл. 4, 5 и 18—които отговарятъ на 17 членъ отъ закона — преслѣдването се възбужда само слѣдъ постановлението или *оплакването на пострадалото лице* мѣсто или учреждение.“ Слѣдователно, не само че законодательтъ не е предписалъ въпросното престѫпление да се преслѣдва ex-officio, непосредственно отъ Прокурора, но изрично е исказалъ въ третата алинея отъ *автентичния тексъ на закона,* че въпросното престѫпление се преслѣдва само *слѣдъ оплакването на пострадалото лице.* 7) Сѫдилищата въ подобни случаи сѫ задължени да се обрьщатъ къмъ *источницитѣ* на законитѣ, къмъ *дневницитѣ* на Народното Събрание и тамъ да търсятъ основание за разрѣшавание на недоумѣнията си, които се повдигѫтъ при истълкуванието на истинския и точния смисълъ на закона. Но нито Окрѫжния, нито пакъ Аппелативния Сѫдъ, както се види отъ присѫдитѣ имъ, не сѫ си дали трудъ да претърсятъ дневницитѣ на Народното Събрание и да разрѣшатъ споредъ тѣхъ спорниятъ въпросъ. 8) Нееднократно е вече било истълкувано отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ: а) че сѫдилищата, въ своята си *процесуанна* дѣятелность, при разрѣшаванието дѣла-

та и *производства* — били тѣ граждански или углавни — се рѫководятъ исключително отъ *законитѣ и отъ тѣзи тѣхни истълкувания*, *които се даватъ отъ компетентна власть* (43 и 44 чл. отъ Конституцията, 5, 55 чл. отъ Сѫдоустройството, 834 ст. п. 2 и 3 Врѣмен. Сѫд. Правила); б) нито въ атрибуциитѣ, нито пакъ въ правата на Министра на Правосѫдието влиза *истълкуването* на законитѣ, а толкози повече, — да се считатъ отъ *сѫдилищата* Окрѫжнитѣ на Министерството на Правосѫдието *за авторитетни предписания по разумѣването и истълкуването на закона* (160 и 161 чл. п. 5 отъ Конституцията, 49, 51 и 95 чл. отъ Сѫдоустройството и 39 чл. отъ Допълнението къмъ Врѣменнитѣ Сѫд. Правила); 9) както е казано по горѣ, углавното прeслѣдвание въ дадений случай е възбудено *на 7 Декемврий 1884 год.*, когато е билъ въ *сила и дѣйствие* още Наказ. Законъ за престѫпленията, извършени чрезъ печата, утвърденъ *на 14 Декемврий 1883 год.* указъ № 1083; 10) Не само въ предварителното дирение, но и въобще въ производствата по това дѣло не се намѣрва жалба на пострадалото лице на бившия Президентъ Министрь П. Каравеловъ. 11) Всѣко процесуално дѣйствие трѣбва да се извърши споредъ правилата на онзи законъ, *който е въ сила и дѣйствие презъ врѣмето на извършването му*. 12) За да се възбуди углавно преслѣдвание, закона изисква и *законенъ поводъ*, и като таковъ между другитѣ може да бѫде и *жалбата на пострадалото лице* (553 ст. п. 1 Врѣмен. Сѫд. Правила, 8 чл. п. 1 отъ Углавното Сѫдопроизводство, 11 чл. отъ Допълнението къмъ Врѣмннитѣ Сѫд. Правила). *Отсѫтствие* на подобни жалби по дѣлата, които се възбуждѫтъ само по жалбата на пострадалото лице — е едно отъ законнитѣ причини за прекратяването на углавното преслѣдвание, а, слѣдователно, и *за прекратяване на самото дѣло.* Прекратяване на дѣлата по едни подобни причини може да става не само отъ сѫдилищата, но и отъ Сѫд. Слѣдователь, още при предварителното дирение (533, 582 ст. Врѣмен. Сѫд. Правила), Прекратяването на дѣлата по тѣзи *легални причини* може да стане *безъ да има сѫдътъ нужда да влиза въ сѫществото на дѣлото.* Водимъ отъ горѣизложеното Върховний Сѫдъ признава, че углавното, въ данний случай, преслѣдвание е възбудено *безъ жалбата на постра-*

далото лице, въпреки предписанията на 21 членъ отъ Наказ. Законъ за престжпленията по печата, утвърденъ на 14 Декемврий 1883 год. указъ № 1083, съ други думи, се е възбудило углавно преслѣдвание безъ да е имало *законния* за туй *поводъ* а между тѣмъ, споредъ общеприетото въ углавния процесъ начало, *углавно преслѣдвание не може да бжде начената безъ да има законния за това поводъ и достаточно основание.*

По *второто* оплакване: законодательтъ е опрѣделилъ начинътъ, споредъ който се избиратъ сждебни засѣдатели, а именно този начинъ е опредѣленъ въ чл. чл. 36 — 46 отъ Закона за Сждоустройството на сждилищата, утвърденъ на 25 Май 1880 година. Споредъ този законъ, изборътъ на Сжд. Засѣдатели става посредствомъ дву степененъ начинъ (чл. 39, 42, 43 и 44), а между туй отъ Окржжното писмо на Министерството на Вжтрѣшнитѣ Дѣла къмъ окржжнитѣ управители *14 Февруарий 1885 год. № 1375* се види, че изборътъ на сжд. засѣдатели за 1885 год. не е станалъ съгласно съ чл. 42, 43 и 44 отъ Сждоустройството, и за доказателство на това служи въпросното Окржжно, помѣстено въ „Дър. Вѣстн." брой 231 1885 год. което гласи: „Повѣреното ми министерство, като предполагаше, че IV Обикновенно Народно Събрание, гдѣто бѣ внесенъ на разглѣждание новъ законопроектъ за окржжнитѣ съвѣти, ще гласува този законопроектъ — съ окржжна телеграмма подъ № 9619 отъ 21 Декемврий м. г., бѣ ви съобщило, какво избиранието нови сжд. засѣдатели за текущата година се отлага до второ распорѣждание, т. е. до произвождание нови избори за членове на Окр. Съвѣти, нъ тъй като помѣнжтий по горѣ законопроектъ не се гласува отъ Народното Събрание, по която причина нѣма и да се свикватъ гласнитѣ за да избиратъ членове за Окржжнитѣ Съвѣти и сжд. засѣдатели, както това стана минжлата година презъ мѣсецъ Мартъ, то моля Ви, Г-не Управителю, да предложите на подвѣдомственний Ви Окр. Съвѣтъ, когато се събере на сесия презъ идущия мѣсецъ Мартъ, да избере, съгласно чл. 24 буква *а* отъ Закона за Окржжнитѣ Съвѣти, нуждното число сжд. засѣдатели за тази година, понеже мандатътъ на избиранитѣ миналата година презъ мѣсецъ Мартъ отъ гласнитѣ сжд. засѣдатели се свършва къмъ края на текущий мѣсецъ. Подвѣдомственний Ви Окржженъ Съ-

вѣтъ при избирание лица за сжд. засѣдатели трѣбва да се ржководи по чл. чл. 36, 37, 38, 40, 41 и 45 отъ Закона за Устройството на Сждилищата отъ 25 Май 1880 година. Списъка на избранитѣ засѣдатели ще испратите Председателю на Окржжний Сждъ, съгласно чл. 46 отъ сжщий законъ, а преписи отъ него (списъка), ще представите въ повѣреното ми Министерство и въ Министерството на Правосждието.“ Безспорно е, че всѣкий единъ законъ може да има сила и дѣйствие, като такъвъ, само слѣдъ като се вотира отъ Обикновенното Народно Сжбрание и слѣдъ като се утвърди отъ НЕГОВОВ ВИСОЧЕСТВО Князьтъ и се обнародвавъ „Дър. Вѣстникъ“ за общо свѣдение и ржководство (44—46 чл .отъ Конституцията). Слѣдователно, избиранието на сжд. засѣдатели *трѣбваше* и *трѣбва* да става *исключително* споредъ предписанието на онзи законъ, който е въ *сила и дѣйствие*, съ други думи, споредъ предписанията на 36 — 46 чл. отъ Сждоустройството, утвърденъ на 25 Май 1880 год. Отъ друга обаче страна, неправилноститѣ, допустнжты при избиранието на гласнитѣ не съставляватъ поводъ за да се кассира една присжда, постановена съ участието на такива сжд. засѣдатели, при избирание на които се е допустнало нарушение на *сждоустройственнитѣ закони* (11 ст. п. 1 отъ Учреждението на Върховний Сждъ). Въ даденний случай, важно е, че въ разрѣшение на дѣлото отъ Окржжний Сждъ се взели участие сжд. засѣдатели, като такива. Отъ сжд. протоколъ се констатира че отъ числото на присжтствующитѣ сжд. засѣдатели по жребие се избраха трима: Ив. Х. Цановъ, Цено Христовъ и Димитръ Митовичь, — слѣдователно, състава на сжда е билъ *законенъ* (11 ст. п. 2 отъ Учреждението на Върховний Сждъ) и съгласенъ съ 20-й чл. отъ Допълнението къмъ Врѣменнитѣ Сжд. Правила и 7 чл. отъ Сждоустройството. Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассациененъ Сждъ не може да не констатира, че *при избиранието* на сжд. засѣдатели, които сж взели участие въ разрѣшение на това дѣло — сж нарушени чл. чл. 42, 43 и 44 отъ Сждоустройството, но отъ друга страна, не може да не признае че това нарушение като не е процессуално нарушение и като не е нарушение на какъвъ годѣ *материаленъ законъ,* не може да служи като основание за да се кассира въпросната присжда на Аппелативний Сждъ.

По третото оплакване: Споредъ обвинителния актъ, подсждимия Стоянъ П. Даневъ обвинява се въ престжпление, предвидено въ 5-й членъ отъ Допъл. Отдѣлъ къмъ Наказ. Кодексъ за престжпленията по дѣлата на печата, които гласи: „Докачението, преписванието на единъ опозорителенъ фактъ, или нападението чрезъ печатъ Министритѣ, по поводъ на тѣхнитѣ дѣйствия по службата имъ, се наказватъ съ глоба отъ сто (100) до (600) шестотинъ лева. Ако обаче обвиняемий докаже опозорителний фактъ, а така сжщо, че е ималъ законни основания да нападне на Министра или Министритѣ, никакво наказание не му се налага. Съ такова сжщо наказание се наказва и докачението, нападението и приписването опозорителенъ фактъ на народенъ преставитель при извършванието на длъжноститѣ си, въ врѣме на сессиитѣ на Сжбранието, или вънъ отъ него като членъ на парламентарна коммиссия." Подсждимия Даневъ съ прошението си до Окржжний Сждъ, отъ 13 Мартъ 1885 год. (Л. 7) е молилъ Окржжний Сждъ да ся повикатъ посоченитѣ въ прошението му свидѣтели за да докаже той, че е ималъ право да нарича бившний Президентъ-Министръ П. Каравеловъ „лжжецъ", „шарлатанинъ" и „лудетина", нъ Окржжний Сждъ съ опредѣлението си отъ 20 Мартъ 1885 год. № 5, като взелъ предъ видъ слѣдующитѣ обстоятетства: „Че просителя Ст. П. Даневъ, отговорникъ на „в. Срѣдецъ" се обвинява въ оскърбление и нападание Президентъ Министра П. Каравелова, чрезъ печата. Че просителя иска да ся повикатъ свидѣтели и эксперти за да се докаже истиностьта на оскърбителнитѣ епитети и изражения преписани г. Министеру Президенту за което е заведено Углавно дѣло № 233 1885 г. срѣщу просителя. Че чл. 59 отъ дѣйствующия законъ въ княжеството относително престъпленията по печата не допуска да се доказва истинностьта на оскърбителнитѣ думи и епитети отправени чрезъ печатъ както срѣщу частни, таки и срѣщу служащи лица или чиновници, какъвто е г. Президентъ Министрътъ. Водимъ отъ горѣизложенитѣ съображения, Софиск. Окржж. Сждъ ОПРЕДѢЛИ: „Прозбата на Ст. П. Данвъ отговорникъ—редакторъ на „в. Срѣдецъ", зарегистрирана подъ № 1726 за повикване свидѣтели и эксперти по углавното му дѣло № 233, 85 г. да се остави безъ послѣдствие". Въ въззивната си жалба подсжди-

мия между друго исказва: „Че сѫдътъ ми отне всѣка възможность да доказвамъ, че сьмъ ималъ законни основания да нападна на първий Министръ и съ това ограничи защитата и наруши закона“. Въ самото засѣдание на Аппелативний Сѫдъ, защитницитѣ на подсѫдимий възбудили отново този въпросъ и Аппелативния Сѫдъ, както ся види отъ сѫдебния му протоколъ (Л. 17 възъ гърба и Л. 18), като взе предъ видъ: „че като вземе въ внимание за какво се обвинява подсѫдимия Ст. Даневъ, а именно въ това, че напечатенитѣ въ броеве 75 и 76 антрефилета въ издаваемия отъ него в. „Срѣдецъ„ съдържатъ оскърбителни епитети и докачителни изражения за личностьта на Президентъ Министра Каравелова, както това се казва въ обвинителния актъ, значи, Прокурорский Надзоръ обвинява Данева въ това, че той като е излагалъ дѣятелностьта на Президентъ Министра Каравелова по поводъ на службата му, е нанесълъ на сѫщия оскърбление съ помѣстенитѣ въ казнитѣ два броя на в. „Срѣдецъ“ антрефилета; че Софийский Окрѫженъ Сѫдъ е разглѣдалъ това дѣло и съ въпросния листъ е призналъ подсѫдимия Ст. Даневъ за виновенъ въ докачение и оскърбление Президентъ Министра П. Каравеловъ по поводъ на службата му и слѣдователно друго яче не може да ся истълкува това оскърбление, освѣнъ така, че то е нанесено Министеру по поводъ на службата му; че такива обвинения у насъ могѫтъ се раздѣли на двѣ: за клѣтва и за злословие, нападение, обида, оскърбление. Едното отъ тѣхъ, за първото, се допуща на подсѫдимия да го доказва съ извѣстни способи, а за другото не се допуща както това се предвижда и отъ дѣйствующия у насъ законъ, за печата именно чл. 5 и 9 отъ новия законъ а именно по втората категория не се допуща да се доказва истинностьта на оскърбителнитѣ думи и епитети отправени чрезъ печатъ както срѣщу частни лица, така и срѣщу чиновницитѣ, какъвто е Президентъ Министра, както това нѣщо предвижда и закона по печата отъ 1883 год., въ който по погрѣшка е испустнато чл. 17 да се не числи въ чл. 21, тъй както и въ случаиитѣ, предвидени въ този 17 членъ прѣслѣдването се възбужда отъ обвинителната власть ex-officio, слѣдователно неможе да се допустне на подсѫдимия да доказва съ свидѣтелитѣ онова, което той въ писменното си

заявление до Окр. Сѫдъ излага и за което се обвинява по това дѣло." — Горѣизложйнитѣ съображения по този въпросъ както на Окр Сѫдъ, тъй и на Аппелат. Сѫдъ не сѫ съгласни сь буквалния смисълъ на чл. 5 отъ Закона за Печата, утвърденъ на 18-й Януарий 1885 год : а) този членъ предвижда двѣ престѫпления: *дифамация* или **докачение**, сирѣчь приписване нѣкому единь опозорителенъ фактъ (Toute allégation ou imputation d'un fait qui porte atteinte a l' honneur ou a la considération de la perssonne est une diffamation) и *нападание* (injure), подъ което се разумѣва и обида и оскърбление, и презрѣние, исказано въ печата Toute expression outrageante de terme de mépris ou invective qui ne renferme l' imputation d' aucune fail — est une injure). б) Както първото — *докачението* (difamation), тъй и второто — нападение (injure) ся преслѣдватъ, споредъ този членъ, само въ такъвъ случай, когато, както докачението, тъй и падението ся отнасятъ до *служебната дѣятелность на министра*, до неговитѣ *дѣйствия по службата*, — съ други думи, когато ся критикуватъ дѣйствията на единъ Министръ, извършени отъ него като отъ Министъръ. Законътъ по буквалния си смисълъ дава пълно право на обвиняемия да докаже опозорителния фактъ, който ся отдава на Министра, а така сѫщо, *по буквалния си смисълъ* дава му право да доказва, че той е имлъ *законни* основание да нападне на министра, като исказва въ втората си алинея: „Ако обаче обвиняемия докаже опозорителний фактъ, а така сѫщо, *че е ималъ законни основания да нападне на Министра или Министритѣ* — никакво наказание нему се налага". в) Тъй като служебнитѣ дѣйствия на единъ Министръ иматъ голѣмъ *общественъ интересъ* и тъй като тѣзи дѣйствия ся *нормиратъ отъ сѫществующитѣ въ Държавата Закони*, който въ една държава при конституционний режимъ—е *най голѣма гаранция отъ всѣкакви лични усмотрѣния и произволи* (43 ст. отъ Конституцията) то законодателя въ началото си, исказано съ въпросния 5 членъ, е ималъ несъмнено намѣрение *да подложи общественната дѣятелность на Министра на контролъ отъ общественното мнѣние изражаемо чрезъ печата*, високото назначение на които между друго е—*да отстранява всевъзможни злоупотребления, да пази важни интереси на държавата, да поддържа законностьта въ държавата*, но този контролъ трѣ-

бва да ся базира *исключително възъ законитѣ*, съ други думи, службеннитѣ дѣйствия на Министра не могѫтъ да ся критикуватъ отъ точка зрѣние на *общественната моралъ, на висшата справедливость* (aequias), *а исключително отъ точка зрѣние на сѫществующитѣ въ Държавата Закони*, и въ този смисълъ всѣкий подсѫдимий, обвиняемъ въ оскърбление Министра, чрезъ печатъ, има пълно право *да се облегне възъ Закона* и да иска, възъ основание на въпросния 5-й членъ, да му се даде право да докаже, че тойималъ *законно* основание да нападне Министра, като е критикувалъ неговнитѣ служебни дѣйствия, които, въ дадений случай ся намиратъ въ явно противорѣчие съ законътъ, и сѫдътъ, слѣдователно, *безусловно* е задълженъ да влѣзе въ оцѣнение по всѣки единъ случай въ разрѣшение на въпроса—да ли подсѫдимия въ дадения случай ималъ законни основания да нападне Министра. г) Сѫдилището, щомъ признае, че подсѫдимия е ималъ законно основание да нападне Министра, естественно е, че ще го освободи, съгласно буквалния смисълъ на въпросния 5 членъ, *отъ всѣко наказание*, и на оборотъ. Водимъ отъ горѣиложенното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ неможе да не признае, че както Окрѫжний, тъй и Аппелативний Сѫдъ сѫ нарушили 5 членъ отъ Допълнит. Отдѣлъ към Наказат. Законъ за престѫпленията по дѣлата на Печата, утвърденъ на 18-й Януарий 1885 год.

По четвъртото оплакване: Отъ въпросния листъ както на Аппелативний Сѫдъ, тъй и на Окрѫжний Сѫдъ ся види, че обвиненията, които ся отдаваха на бившия Президентъ Министръ П. Каравелова — сѫ били: 1) Престѫпление, предвидено въ 5 чл. отъ Закона за Печата, утвърденъ на 18-й Януарий 1885 год., и престѫпление, предвидено въ 7 членъ отъ сѫщия законъ. Сѫдилищата, — слѣдователно, споредъ буквалното преписание на ст. 803, 804 и 806 Врем. Сѫдеб. Правила. длъжни сѫ били да постановѫтъ отдѣлни въпроси *за всѣко едно* отъ тѣзи престѫпления, но, предъ видъ на това, че Д-ръ Стоянъ П. Даневъ е припознатъ за виновенъ и въ престѫплението, предвидено отъ 5 чл., което е *по тѣжко* споредъ наказанието си отъ предвиденото въ 7 чл. престѫпление — допуснато отъ сѫдилищата нарушение неможе да бѫде до

тамъ съществено, щото да води само по себе кассиранние на дѣлото.

Водимъ отъ всичко горѣизложено, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Обвинителний актъ на Прокурорский Надзоръ при Соф. Окр. Сждъ отъ 28 Февруарий 1885 година, съ който е предаденъ на сждъ Стоянъ П. Даневъ, а тъй сжщо *цѣлото* производство, както на Соф. Окр. Сждъ съ присждата му отъ 14 Мания 1885 год. № 92, тъй и цѣлото производство на Соф. Аппел. Сждъ съ присждата му отъ 18 Февруарий 1886 год. № 24, защото углавното въ дадения случай преслѣдвание е възбудено безъ жалба отъ страна на потърпѣвшето отъ престжпленнието лице, бившия Министръ Президентъ П. Каравеловъ, въпреки чл. 21 отъ Закона за Печата, утвърденъ на 14-й Декемврий 1883 год.—да се унищтожатъ.

РѢШЕНИЕ № 325

гр. София, 8-ий Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и четвъртий Октомврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: Свѣтозаръ Димитровъ и въ присжтствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдателя Углавно дѣло № 341, по описътъ на Кочо Николовъ, изъ с. Акчаръ, Видинско Окржжие, осжденъ на една година затворъ, защото въ качеството си на селски кметъ е влѣзалъ на сила съ четирма селски жандарми въ кжщата на Дона Георгиева, отъ дѣто по негова заповѣдъ билъ изваденъ, арестуванъ на една нощь и битъ по боси крака годеника ѝ Никола Ивановъ.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Съ обвинителенъ актъ, съставенъ отъ Прокурорский Надзоръ при Видинский Окр. Сждъ на 11 Декемврий 1884 год. Акчарский селски Общ

Кметъ, предава ся на Сѫдъ, безъ участието на сѫдебни засѣдатели, по обвинението му въ нанисание побой на Митарственний стажарь Никола Ивановъ и на годеницата му Дона Георгиева и въ незаконно арестувание на сѫщия Никола Ивановъ — престѫпни дѣяния, предвидени въ чл. чл. 105, 179 и 203 отъ Отом. Наказ. Законъ. Окр. Сѫдъ, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1) „Удостовѣрява ли ся Сѫда, че обвиняемий Кочо Николовъ на 23-й Априлий 1884 год. вечерьта е влѣзналъ съ насилие въ кѫщата на потърпѣвшата Дона Георгиева, нощно врѣме, придруженъ отъ подведомственнитѣ си селски стражари?“—„Да, удостовѣрява се.“ 2) „Удостовѣрява ли ся Сѫда, че обвиняемий Кочо Николовъ е нанесълъ побой на потърпѣвшитѣ: Никола Ивановъ — Митарственний стражарь и на Дона Георгиева?“ — Да, удостовѣрява ся.“ 3) „Удостовѣрява ли ся Сѫда, че обвиняемий Кочо Николовъ е арестувалъ на цѣлата нощь, 23-й Априлий 1884 год., Митарственний стражарь Никола Ивановъ?“—„Да, удостовѣрява ся.“ 4) „Удостовѣрява ли ся Сѫда, че обвиняемия Кочо Николовъ е вършилъ всичкитѣ горѣизложенни дѣйствия въ качеството си на кметъ на с. Акчаръ?“—„Да, удостовѣрява ся.“ 5) „Признава ли Сѫда, обвиняемия Кочо Николовъ за виновенъ, въ горѣизложенитѣ дѣйствия?“—„Да, признава.“—съ присѫдата си отъ 16-й Априлий 1885 год. № 40, възъ основание на чл. 105 отъ Отом. Наказ. Законъ, осѫдилъ подсѫдимия Кочо Николовъ на двѣ-годишенъ тъмниченъ затворъ. По въззивна жалба на подсѫдимия, дѣлото ся е разглѣдало отъ Софийский Аппелативенъ Сѫдъ, който слѣдъ като признатъ подсѫдимия за виновенъ въ това, ча на 23-й Априлий 1884 год., нощно врѣме, въ качеството си на селски кметъ, безъ всѣко законно право, а насила е влѣзалъ наедно съ четирма подвѣдомственни нему селски стражари, въ кѫщата на Дона Георгиева, отъ гдѣто по негова заповѣдъ билъ изваденъ, арестуванъ на една нощь и битъ отъ самаго него на фалага по боси крака годеника ѝ Никола Ивановъ—съ прприсѫдата си отъ 13 Февруарий 1886 год. № 21, измѣнилъ присѫдата на Окр. Сѫдъ и възъ основание чл. чл. 105 и 179 отъ Отоман. Накав. Законъ, осѫдилъ Кочо (Каменъ) Николовъ на едно-годишенъ затворъ. Срѣщу присѫдата на Аппел. Сѫдъ, подсѫдимия К. Николовъ подава кассаци-

онна жалба, въ която излага: 1) Че по това дѣло сѫ нарушени чл. 13 и 16 отъ Допълн. къмъ Врѣм. Сѫдебни Правила и ст. 772 п. 2 и 773 отъ Врѣм. Сѫд. Правила, защото: а) двама отъ жандармитѣ, които били при предварителното слѣдствие съобвиняеми, сѫ распитани въ сѫдебното засѣдание на Окрѫжний Сѫдъ въ качество на свидѣтели и то подъ клѣтва; б) защото относително тѣзи жандари не е било съставено отъ Прокурорский Надзоръ заключение за прекращение на слѣдствието срѣщу тѣхъ; 2) Че къмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 105 отъ Отоман. Наказат. Законъ; 3) Че къмъ дѣянието му, спорѣдъ както е констатирано, неправилно е приспособенъ чл 179 отъ Отом. Наказ. Законъ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ слѣдъ като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1) Отъ постановленеето на Сѫд. Слѣдователь № 2 отъ 30-й Май 1884 год. ся види, че между другитѣ лица, били сѫ привлечени въ качество на обвиняеми Пеци Николовъ и Филипъ Ивановъ. Отъ списъка, съставенъ отъ Прокурорский Надзоръ, тѣзи лица: Пеци Николовъ и Филипъ Ивановъ сѫ помѣстени въ числото *на свидѣтелитѣ.* Наистина, нѣма въ дѣлото заключение отъ Прокурорский Надзоръ, споредъ което предварително дирение относително тѣзи лица да ся прекрати (16 чл. отъ Допълн. къмъ Врѣм. Сѫд. Правила). Въ сѫдебното засѣдание на Окр. Сѫдъ Пеци Николовъ и Филипъ Ивановъ сѫ распитани въ качество на свидѣтели *подъ клѣтва.* Отъ Сѫдебния Протоколъ ся види, чà защитника на подсѫдимия, адвокатъ Апостолъ Николовъ, не само че не е възразилъ и не направилъ никакъвъ отводъ срѣщу распитванието на тѣзи лица, въ качаство на свидѣтели подъ клѣтва, но е исказалъ, че за него е безразлично този въпросъ. Упощението на Прокурорский Надзоръ нѣма никакво значение спрямо силата на присѫдата, а отъ друга пакъ страна, при всичко че *съобвиняемитѣ,* макаръ и да не сѫ били предадени подъ Сѫдъ, както нееднократно е вече разяснено, могѫтъ да ся распитватъ въ качество на свидѣтели *безъ клѣтва,* но тъй като таза погрѣшка е *непоправима* и тъй като защитника на подсѫдимия ся е съгласилъ да ся распитатъ тѣзи лица, като свидѣтели подъ клѣтва—Върховний Сѫдъ намира, при горѣизложенитѣ обстоятелства, първото

оплаклание за неосновательно. 2) Виновностьта на подсждимий, споредъ както тя е констатирана отъ Аппелативний Сждъ, напълно отговаря на признацитѣ на престжплението, предвидѣно въ чл. 105 отъ Отом. Наказ. Законъ. Слѣдователно, второто оплакване е неосновательно. 3) Предъ видъ на туй, че подсждимия е припознатъ за виновенъ въ престжпление, предвидѣно отъ 105 чл. на Отом. Наказат. Законъ, за което наказанието е отъ 6 мѣсеца до 3 години затворъ, то неприспособлението на чл. 179 отъ Отоман. Наказ. Законъ къмъ дѣянието на подсждимий—наказанието което е отъ една седмица до една година, или вмѣсто това, взима му ся отъ една до петь лири, които сж даватъ на раненний или битий, или и двѣтѣ тѣзи наказания ся налагатъ заедно. Ако ли ся докаже, че той е направилъ това, слѣдъ като го е размислилъ и рѣшилъ предварително, освѣнъ че му ся взима горнето количество и ся дава на пострадалий, затваря ся още отъ единъ мѣсецъ до двѣ години—въ нищо не нащърбява интересътъ на подсждимий, отъ друга страна, както ся види отъ въпросний листъ на Аппалативний Сждъ, той е взелъ въ внимание чл. 179 отъ Отом. Наказ. Законъ, при опредѣлението наказанието на подсждимий. Слѣдователно и третето оплакване е неосновательно.

Водимъ отъ всичко горѣизложенно, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Кочо Николовъ, срѣщу присждата на Софийский Аппелат. Сждъ отъ 15 Февруарий 1886 год. №21, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неосновательна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 326

г. София, 8-й Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА. Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и четвъртий Октомврий хилядо осемстотинь осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Прѣдседатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: Свѣтозарь

Димитровъ и въ присѫтствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Председателя Углавно Дѣло № 342, по описътъ на Петра Николовъ, изъ градъ Видинъ, осѫденъ на шесть мѣсеца затворъ съ ходатайство предъ Н. В. Княза, за смягчение цѣлото му наказание за случайно наранявание съ револверъ Илия Ангеловъ, отъ което слѣдъ 21 день умрѣлъ.

Странитѣ неприсѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Съ обвинителенъ актъ, съставенъ отъ Прокурорский Надзоръ при Видинский Окр. Сѫдъ на 13 Януарий 1885 год. Петръ Николовъ предава ся на Сѫдъ, безъ участието на сѫдебни засѣдатели, по обвинението му въ случайно наранявание съ револверъ Илия Ангеловъ, съ което му е причинилъ смърть—престѫпление, предвидено отъ 182 чл. на Отом. Наказ. Законъ. Окр. Сѫдъ, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫщесвото на дѣлото въпроси: 1) „Удостовѣрява ли ся Сѫда, въ това, че обвиняемия Петръ Николовъ на 9 Декемврий 1884 год., случайно наранилъ съ револверъ Илия Ангелова?" — „Да, удостовѣрява ся." 2) „Удостовѣрява ли ся Сѫда, че Илия Ангеловъ е умрѣлъ отъ нанесената му отъ обвиняемия Петръ Николовъ рана съ револверъ?"—„Да, удостовѣрява ся." 3) „Виновенъ ли е обвиняемия Петръ Николовъ въ случайно убивание покойния Илия Ангеловъ?" —„Да, виновенъ." и 4) „Има ли смягчающи обстоятелства вината на обвиняемия Петръ Николовъ?"—„Да, има."— съ присѫдата си отъ 2-й Априлий 1885 год. № 35, възъ основание на чл. 182 отъ Отом. Наказ. Законъ, осѫдилъ Петръ Николовъ на шесть мѣсеченъ затворъ. По въззивна жалба на подсѫдимия, дѣлото ся е разглѣдало отъ Соф. Аппел. Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1) „Виновенъ ли е подсѫдимия Петръ Николовъ въ това, че на 9 Декемврий 1884 год. случайно е наранилъ съ револверъ Илия Ангеловъ, отъ което послѣдния слѣдъ 21 день умрѣлъ?" — „Да." 2) „Отъ невнимание и неосторожность ли е произлѣзло това наранявание?"—„Да."—съ присѫдата си отъ 20 Февруарий 1886 год. № 25, възъ основание на чл. 182 отъ Отом. Наказ. Законъ, потвърдилъ присѫдата на Окр. Сѫдъ. Срѣщу присѫдата на Аппелат. Сѫдъ, подсѫдимия подава кассационна жалба, въ която излага: Че къмъ

дѣянието му, неправилно е приспособенъ чл. 182 отъ Отоманский Наказ. Законъ, тъй като е констатиралъ два съвършенно противоположни фактически признаци, а именно случайно нараняване и нараняване отъ невнимание и неосторожность.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Споредъ 182 чл. Отом. Наказ. Законъ ся предвиждатъ два вида убийства: а) чисто *случайно* убийство, което е станало не само безъ престѫпната воля на подсѫдимия, но безъ всѣка отъ негова страна погрѣшка (culpa). б) Убийство *неосторожно*, произлѣзло отъ невнимание или несъображение съ съществующитѣ правилници. Виновностьта въ извършвание на едно неосторожно убийство eo-ipso искючава възможность и основание за предположение, че убийсвото е станало случайно и наборотъ, щомъ ся констатира, че убийството е станало случайно, то неможе да става дума за какво-годѣ невнимание или каква годѣ непредпазливость отъ страна на подсѫдимия. Съ други думи: случайнитѣ и неосторожнитѣ убийства сѫ диаметрални противоположни. Слѣдователно, констатиране на едното исключава всѣко предположение за извършване на другото. Аппелативний Сѫдъ съ първиятъ си въпросъ е признал, че нараняванието съ револвера, отъ което потърпѣвшия Илия Ангеловъ е умрѣлъ слѣдъ 21 день—е *случайно*, а пакъ съ втория въпросъ е призналъ, че сѫщото нараняване е произлѣзло отъ невнимание и неосторожность. При такива противорѣчия въ сѫщественнитѣ признаци на престѫплението, което ся отдава на подсѫдимия, Върховний Кассационенъ Сѫдъ неможе да признае, че присѫдата на Аппелативний Сѫдъ, нѣма сила на едно сѫдебно рѣшение. При туй, Върховний Кассационенъ Сѫдъ неможе да не искаже, че 182 чл. ал. първа отъ Отом. Наказ. Законъ предвижда случайно убийство, а пакъ случайно нараняване е предвидено въ 183 чл. ал. първа отъ сѫщий Законъ. Отъ изложеното става явно, че оплакванието е основателно.

Водимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Софийский Аппел. Сѫдъ отъ 20 Февруарий 1886 год. №25, защото неправилно е приспособенъ чл. 182 отъ Отом. Наказ. Законъ, съ силата на ст. 11 п. 1 отъ Учреждението на Върховний

Сѫдъ, да ся отмѣни и дѣлото, за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да ся испроводи въ Сѫфийский Аппелативенъ Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 327

гр. София, 25-ии Октомврий 1886 година.

Углавно Дѣло № 343, по описътъ на Генчо Николичь, отъ с. Ново-село, Видинска Околия, осѫденъ да заплати глоба 100 лева и 40 лева патентно право, за нарушение Табачний Уставъ. Кассационната жалба на Генчо Николичь, оставена безъ разглѣждание, по силата на чл. 5 отъ Сѫдоустройството. (Глѣдай мотивитѣ на рѣшенията подъ № № 3, 10 и 225)

РѢШЕНИЕ № 328

гр. София, 25-й Октомврий 1886 година.

Углавно Дѣло № 344, по описътъ на Спаса Иванова, изъ г. София, осѫдена на една и половина година затворъ, защото по невнимание, немарливость, недостатъкъ на храна и топлина е станала причина на смъртьта на незаконнороденото отъ нея живо дѣте. Кассационната жалба на Спаса Иванова, оставена безъ разглѣждание, по силата на чл. 5 отъ Сѫдоустройството. (Глѣдай мотивитѣ на рѣшенията подъ № № 3, 10 и 225).

РѢШЕНИЕ № 329

гр. София, 8-й Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и четвьртий Октомврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Нено-

вичь и Стефанъ Зографски, при Пом. Секретарьтъ: Свѣтоваръ Димитровъ и въ присѫтствието на Помощ. Прокурора: А. Каблуковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски Углавно дѣло № 345 по описътъ на братя Ибрахимъ и Исмаилъ Х. Хасанови, жит. отъ с. Кара-Башъ, Османъ-Пазарска Околия, осѫдени на по десеть дневно запирание за самоуправство.

Странитѣ неприсѫствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Османъ-Пазарский Мировий Сѫдия съ присѫдата си отъ 16-й Септемврий 1885 година № 728 като призналъ подсѫдимитѣ: Исмаилъ и Ибрахимъ Х. Хасанови за виновни въ това, че сѫ се ползували произволно съ имуществата на Халилъ Ефенди Х. Хасановъ, връзъ основание чл. 110 отъ Устава за Наказанията, осѫдилъ ги по на три мѣсеца затворъ въ Шуменската тюрма. По въззивна жалба на подсѫдимитѣ, това дѣло било разглѣдано и отъ Шум. Окр. Сѫдъ, който като призналъ подсѫдимитѣ за виновни въ самоуправство за дѣто са влезли да обработвать нивитѣ на Халилъ Х. Хасановъ, връзъ основание чл. 110 отъ Устава за Наказанията, измѣнилъ присѫдата на Мировий Сѫдия така: осѫдилъ подсѫдимитѣ по за 10 дена запирание. Срѣщу тая присѫда, подсѫдимитѣ подаватъ въ Върховний Сѫдъ Кассационна жалба въ която се оплакватъ: че къмъ дѣянието имъ, споредъ както е константирано, неправилно е приспособенъ чл. 110 отъ Устава за Наказанията.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Помощ. Прокурора, взе въ съображение: Между признацитѣ, които съставятъ самоуправството, като углавенъ простѫпокъ, счита ся и всѣко едно распорѣждание съ чуждо имущество, извършено съ насилие въ присѫтствието на *ступанина* или негодвия фактически представитель или *вопреки изразената имъ воля*. Въ дадения случай, както се вижда отъ производството на дѣлото, Сѫдътъ е призналъ подсѫдимитѣ за виновни въ това, че тѣ произволно и насилствено, слѣдователно, *вопреки волята на ступанина*, ся влезли въ нивитѣ му да ги обработвать. Така константирано престѫпление, напълно отговаря на признацитѣ, които съставляватъ самоуправство, подъ което се разумѣва между друго: *насилственно* осѫществление, *по мимо отъ сѫдебната власть*, сво-

ето мнимо или предполагаемо гражданско право, съ други думи: —насилственно само-сждъ. Заради това и приложението на на чл. 110 отъ Устава за Наказанията къмъ константираното отъ Сждътъ престжплението—е вѣрно. Слѣдователно, оплакванието на кассаторитѣ въ тоя случай е неосновательно.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на братя Ибрахимъ и Исмаилъ Х. Хасанови срѣщу присждата на Шуменский Окржженъ Сждъ отъ 25 Февруарий 1886 година №. 39, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сждопроизводство, като неоснователна, да се остави бдзъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 330

Г. София, 8-й Ноемврий 1886 година.

Углавно дѣло №. 346 по описътъ на Ибрахимъ Ахмедовъ, изъ градъ Руссе, осжденъ да заплати глоба 2. т. л. на хазната, за нараняване съ ножъ ржката на Хасанъ Алиевъ. Кассационната жалба на Ибрахима Ахмедовъ оставена безъ разглѣждание по силата на чл. 5 отъ Сждоустройството (глѣдай мотивитѣ на рѣшенията подъ №. №. 3, 10 и 225).

РѢШЕНИЕ № 331

г. София, 8-й Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА. Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавно Отдѣление, на двадесетъ и осмий Октомврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски при Секретарьтъ: Димирий Исайевъ и въ присжтствието на Помощ. Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичь Улавно дѣло №. 350 по описътъ на Бачо Малчовъ, изъ с. Батем-

бергъ (Разградско), осжденъ на шесть мѣсеца тъмниченъ затворъ, за кражба на една крава и една телица.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурорския Надзоръ при Разградския Окр. Сждъ съ обвинителния си актъ отъ 28-й Ноемврий 1884 година е предалъ на Сждъ, безъ участието на сждебни засѣдатели, Бонча Минчовъ (сжщия Банчо Малчовъ) по обвинението му въ открадванието на една крава и една телица — прѣстжпление, прѣдвидено въ чл. 224 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Разградския Окр. Сждъ разглѣдалъ дѣлото и слѣдъ като призналъ подсждимия за виновенъ въ това, че той въ разни врѣмена е открадналъ кравата на Хюсеина Османовъ и теличето на Коля Ценовъ — съ присждата си отъ 24-й Априлий 1885 година № 143 на основание чл. 224 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, осждилъ го на шесть мѣсеченъ затворъ. По въззивната жалба на подсждимия, дѣлото ся разглѣдало и отъ Руссенский Аппелативенъ Сждъ, който, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующия по сжществото му въпросъ: „Виновенъ ли е подсждимий Банчо Малчовъ, изъ с. Батембергъ, Разградска Околия, въ това, че въ разни врѣмена прѣзъ 1884 година е откраднжлъ кравата на Хюсеина Османовъ, отъ с. Голема-Ада, и телицата на Коля Цоневъ, изъ с. Батембергъ?“—„Да“ виновенъ“ — сж присждата си отъ 29-й Мартъ 1886 година № 67, на основание чл. 224 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, потвърдилъ напълно присждата на Разградский Окр. Сждъ. Въ подадената си срѣщу тая присжда кассационна жалба, подсждимия ся оплаква: 1) Че по това дѣло сж нарушени ст. ст. 696, 723, 783 и 873, отъ Врѣменнитѣ Сждебни Правила, защото сждътъ разглѣдалъ дѣлото му безъ да го призове както и безъ призоваванние на посоченитѣ му свидѣтели; 2) Че е нарушена ст. 806 отъ Врѣминнитѣ Сждебни Правила, защото сждилищата не сж постановили въпроси за увѣличающи или умѣншающи вината му обстоятѣлства; 3) Че сж нарушени ст. ст. 838, 839 и 848 отъ Врѣменнитѣ Сждебни Правила, защото не го призовали при окончатѣлното обявение присждата и нему прочели протоколитѣ на засѣданията; и 4) Че къмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 224 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ.

Върховрий Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ. Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Отъ производството на дѣлото ся вижда, че подсѫдимия въ аппелативната си жалба е молилъ само за сѣбе си да бѫде призованъ при разглѣждание на дѣлото въ Аппелативния Сѫдъ, а не и нѣкакви свидѣтели. Сѫщо тъй отъ производството ся вижда, че Аппелативний Сѫдъ съ особеното си постановление № 51, е опрѣделилъ: „Дѣлото да ся разглѣда безъ призоваванние на странитѣ." А пъкъ неєднократно е разяснявано отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, че нѣма и нѣможе да бѫде никакво нарушение на ст. 696, 723, 783 и 873 отъ Врѣм. Сѫд. Правила, когато въпросътъ за призоваванието или не на странитѣ и свидѣтелитѣ, е *обсѫденъ* и *разрѣшенъ* отъ Аппелативния Сѫдъ, тъй като този въросъ ся отнася до сѫществото на дѣлото и подлѣжи на окончателно разрѣшение отъ Сѫдилищата, които глѣдатъ дѣлата по сѫщество. Слѣдователно, оплакването на подсѫдимия по този въпросъ е неоснователно; 2) Споредъ както е разяснено вече отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, че щомъ Сѫдилищата, които глѣдатъ дѣлата по сѫщество, разрѣшаватъ утвърдитѣлно главния въпросъ за виновностьта на подсѫдимитѣ, то отъ тѣхъ зависи да постановятъ и разрѣшатъ имали въпроси за увѣличающи или уменшающи вината на подсѫдимитѣ обстоятѣлства. тъй като и тѣзи въпроси ся отнасятъ до фактическата часть на дѣлото и се разрѣшавѫтъ окончателно отъ Сѫдилищата, които глѣдатъ дѣлата по сѫщество. Въ дадения случай ся вижда, че Аппелативния Сѫдъ е призналъ подсѫдимия за виновенъ и не е намѣрилъ за необходимо да постанови въпроси за обстоятелствата, които увѣличаватъ или умѣншаватъ вината на подсѫдимия. Слѣдователно, оплакванието на подсѫдимия и по този въпросъ е неосновательно. 3) Неєднократно е вѣче разяснено отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, че не съблюдаванието на прѣдписанията на 839—848 ст. отъ Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила не е и неможе да ся счита отъ сѫщественнитѣ процесуални нарушения, а най паче когато подсѫдимия ся е въсползувалъ отъ срѣдствата, които му дава Законътъ, сирѣчь, когато той е подалъ и въззивна и кассационна жалба, и когато той не показва, като какви именно обстоятелства

не точно, не вѣрно или пъкъ лъжовно се записани въ съдѣбнитѣ протоколи. Слѣдователно, и третето оплакване на подсъдимия е неоснователно. 4) Въ 224 чл. отъ Отоманский Наказателенъ Законъ е прѣдвидено наказание за *крадцитѣ на добитъкъ* а отъ въпросния листъ на Руссенский Аппелативенъ Съдъ ся вижда, че подсъдимия е призкатъ за виновенъ, че е откраднълъ една *крава и едно теличе*, т. е, че е откраднълъ домашенъ добитакъ отъ което става явно, че помѣнътия членъ съвьршенно правилно е приспособенъ въ дадения случай. Слѣдователно, оплакванието на подсъдимия и по този въпросъ е неоснователно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Съдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Банчо Малчовъ, срѣщу присъдата на Руссенский Аппелативенъ Съдъ отъ 29 й Мартъ 1886 година № 67, съ силата на ст. 11, отъ Учреждението на Върховний Съдъ, като не основателна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 332

гр. София, 8-й Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Съдъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и осмий Октомврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито съдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Димитрий Исайевъ и въ присътствието на Помощ,-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичь Углавно дѣло № 349 по описътъ на Ахмедъ Хюсеиновъ, изъ гр. Търново, осъденъ да заплати като поръчитель 1000 лева за обвиняемий Ахмедъ Кара Дели-Хасановъ.

Странитѣ неприсътствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото съ: Търновский Окръженъ Съдъ, съ определѣнието си отъ 26-й Юний 1884 година № 573, на основание ст. 637 отъ Врѣм. Съд. Правила опредѣлилъ: „Да ся взискатъ 1,000 лева отъ поръчительтъ

Ахмеда Юсеиновъ Джскатлж, за което да ся издаде испълнителенъ листъ." По възвивна жалба на подсждимия, дѣлото ся разглѣдало отъ Руссенский Аппелативенъ Сждъ, който съ опредѣлението си отъ 28-й Януарий 1885 год. № 39, подтвърдилъ напълно опредѣлението на Търновский Окржженъ Сждъ. По жалбата на подсждимия Ахмеда Юсеиновъ Джскатлж, при която той е представилъ и формално свидѣтелство, че Ахмедъ Хасановъ Кара-Даи, за когото е поржчителствувалъ, е умрѣлъ—дѣлото ся разглѣдало на ново отъ Търновский Окржженъ Сждъ, който съ опредѣлението си отъ 10 Юний 1885 година № 407, безъ да влиза въ оцѣнката на свидѣтелството за смъртьта на Ахмеда Хасановъ, оставилъ ж безъ последствие. По възвивната жалба на подсждимия, дѣлото ся разглѣдало на ново отъ Руссенский Аппелативенъ Сждъ, който тоже безъ да влиза въ оцѣнението на свидѣтелството за смъртьта на Амедъ Хасановъ—съ опредѣлението си отъ 28-й Юний 1885 година № 275, оставилъ безъ последствие жалбата на подсждимия. Въ подадената си срѣщу това опредѣление кассационна жалба, при която е приложенъ и завѣренъ прѣписъ отъ въпросното свидѣтелство по смъртьта на Ахмедъ Хасановъ—подсждимия ся оплаква, че Руссенский Аппелативенъ Сждъ е нарушилъ ст. 634, 636 и 637 отъ Врѣм. Сжд. Правила, защото не разрѣшилъ въпросътъ, да ли даденото, възъ основание помѣнжтитѣ статий, поржчителство има сила и слѣдъ като ся докаже, че обвиняемия, за когото е било дадено поржчителството, е умрѣлъ.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ. Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Поржчителството за неотклонението на обвиняемитѣ е *лично поржчителство*, заради това, *смъртьта* на обвиняемитѣ прекратява *всичкитѣ законни послѣдствия свързани съ привличанието на обвиняемитѣ подъ сждъ* и съ *наказанието му* (533, 627—639 ст. отъ Врѣм. Сжд. Правила),—съ други думи, щомъ умрѣ лицето, което сж намира подъ подобно поржчителство, освобождава ся отъ поржчителството и самия поржчитель. Слѣдователно, въпросътъ, *дали находящия ся подъ поржчителство обвиняемъ е умрѣлъ или не, има сжщественно значение при опредѣлението отговорностьта на самия поржчитель*, и сждилищата, които глѣдатъ дѣлата по сжщество сж длъжни

да го разрѣшжтъ тъй като отъ това ще зависи и въпроса, трѣбва ли да ся подведе поржчителя подъ отговорность или не. Отъ производството на настоящето дѣло сж вижда, че както Окржжния, тъй и Аппелативния Сждъ не сж влѣзли въ разглѣжданието и разрѣшението на този въпросъ, а напротивъ сж го оставили безъ разглѣждание и разрѣшение и то *по една проста формалность.* Слѣдователно, оплакванието по този въпросъ е основателно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Опредѣлението на Руссенский Аппелтивенъ Сждъ отъ 28:й Юний 1885 година № 275, да ся отмѣни, като ся предпише на Руссенский Аппелативенъ Сждъ да влезе въ раз. рѣшение въпроса, споредъ представенитѣ отъ поржчителя доказателства: да ли обвиняемия Ахмедъ Кара Даи Хасановъ е умрѣлъ.

РѢШЕНИЕ № 333

гр. София, 8-й Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и осмий Октомврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Димитрий Исайевъ и въ присжтствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдателя Углавно Дѣло № 348, по описътъ на Пешо Попъ Петровъ, изъ г. Плѣвенъ, осжденъ на двѣ седмиченъ затворъ и да плати 800 лева на Спаса Николова, защото я развалилъ съ убеждение, че ще я веме за своя жена, а отпослѣ се отказалъ.

Странитѣ не ся явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Съ обвинителенъ актъ, съставенъ отъ Прокурорский Надзоръ при Плѣвнен. Окр. Сждъ на 28 Януарий 1885 год. Пешо П. Петровъ, предава ся на Сждъ безъ участие на сждебни засѣдатели по обвинението му въ обезчестяване Спаска Николова съ измама, че ще я вземе за законна жена—престжпление, прдвидено

въ притурката къмь 200 чл. отъ Отом Наказ. Законъ. Окр. Сждъ, слѣдъ като призналь подсждимия Пешо П. Петровъ за виновень въ това, че той нѣколко дни преди Велик-день 1884 год. съ измама, че ще да вземе за законна жена (съпруга), Спаса Николова я е обезчестилъ, сжщата, посрѣдствомъ насилие и убѣждение — съ присждата си отъ 20 Мартъ 1885 год № 10, възъ основание на прибавката къмъ 200 чл. Отом. Наказ. Законъ, осждилъ П. П. Петровъ на двѣ седмиченъ затворъ и да плати на Спаска Николова за дѣвството ѝ — всичко 400 лева. По въззивна жалба, както на подсждимия, тъй и на пострадавшата, дѣлото ся разглѣдало и отъ Руссен. Аппел. Сждъ, който слѣдъ като прзналъ подсждимия за виновенъ: „1) Виновенъ ли е Пешо Попъ Петровъ, изъ г. Плѣвенъ въ това, че той презъ пролѣтьта на 1884 год е развалилъ съгражданката си Спака Николова съ убѣждение, че ще да я вземе за своя жена. а въ послѣдствие ся отказалъ?“ — „Да виновенъ.“ 2) Правилно ли е наложено наказанието на подсждимия отъ първостепенното сждилище?“ — „Да, правилно.“ 3) „Дълженъ ли е подсждимий Пешо Попъ Пеетровъ да заплати дѣвството на пострадавшата и въ какъвъ размѣръ?“ „Да, дълженъ е и въ размѣръ на (800) осемстотинъ лева“; —съ присждата си отъ 11 Ноемврий 1885 год. № 311, измѣнилъ присждата на Окр. Сждъ така: „Осжжда се подсждимий да заплати на пострадавшата Спаска Наколова възнаграждение за девството ѝ въ размѣръ на 800 лева а относително углавното наказание на подсждимий, рѣчената присжда се потвърдява на пълно. Срѣщу присждата на Аппелат. Сждъ, подсждимия подава кассационна жалба въ която излага, че по това дѣло е нарушена ст. 873 отъ Врѣм. Сжд. Правила, защото Руссенский Аппел. Сждъ не призовалъ посоченитѣ отъ него, подсждимия, свидѣтели.

За да разрѣши това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощникъ Прокурора, взе въ съображение. Въ въззивната си жалба подсждимия изрично моли да се призоватъ въ качество на свидѣтели Александръ Г. Калчевъ и Георги Христовъ. Аппелат. Сждъ не само не ся е произнесалъ по тази молба на подсждимия, при разглѣждание на дѣлото въ распорѣдителното си засѣдание, сторѣдъ 873 ст. отъ Врѣм. Сжд. Правила, нъ съвсѣмъ игнориралъ тази молба. Подоб-

но дѣйствие на Аппелат. Сѫдъ не е съгласно нито съ смисълътана 873 ст. нито пакъ съ разяснението ѝ, исказано въ рѣшението на Върховний Кассационенъ Сѫдъ отъ 15 Марта 1886 година № 80. Слѣдователно, оплакванието е основателно и нарушението въ даденнй случай е сѫществено.

Водимъ отъ горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассац. Сѫдъ ОПРДѢЛЯВА: 1-о) Присѫдата на Руссен. Аппелат. Сѫдъ отъ 28 Октомврий 1885 година № 311, защото е нарушена ст. 873 отъ Врѣм. Сѫд. Правила съ силата на ст. 11 п. 1-й отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да се испроводи въ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ. 2-о) Преди да се пристѫпи къмъ разглѣждание на дѣлото—да се испроводи то чрезъ Плѣв. Окр. Сѫдъ до надлѣжния Мировий Сѫдия за да се предложи, възъ основание чл. 2-й отъ Углавното Сѫдопроизводство, на странитѣ помирявание.

РѢШЕНИЕ № 334

гр. София, 8-й Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесетъ и осмий Октомврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски при Секретарьтъ: Димитрий Исайевъ и въ присѫтствието на Помощ. Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдателя Углавно дѣло № 347 по описътъ на Стоянъ Стояновъ Дакинъ, житель отъ г. Плѣвенъ, осѫденъ на 50 лева глоба за неявявание предъ набориата коммисия за 8-й наборъ презъ 1884 год.

Странитѣ не се явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Плѣвн. Окр. Управление съ писмото си отъ 27 Мартъ 1885 год. възбужда углавно преслѣдвание срѣщу Плѣвненский житель Стоянъ Дакинъ по обвинението му, че не ся явилъ предъ Наборната Коммиссия презъ 1884 год. и по този начинъ се е

отклонилъ отъ военната повиность. Плѣвн. Мировий Сѫдия съ задочното си рѣшение отъ 12-й Августъ 1885 год. № 90, осѫдилъ подсѫдимии Стоянъ Дакинъ на 50 лева глоба или петь дневенъ затворъ и ако е годенъ, да се вземе въ войската по общий редъ. По възивна жалба на подсѫдимий, дѣлото се е разглѣдало отъ Плѣвн. Окр. Сѫдъ, който съ присѫдата си отъ 3-й Май 1886 год. № 13 слѣдъ като го призналъ за виновенъ въ това, че той не се явилъ предъ Наборната Коммиссия презъ 1884 год. когато той е билъ призованъ, възъ основание чл. чл. 1 и 2 отъ Закона за Наказание престѫпленията и простѫпкитѣ относително испълнение военната тѣгоба. — осѫдилъ го на 50 лева глоба, и ако е згоденъ, то да се вземе въ войската по общий редъ. Срѣщу присѫдата на Окр. Сѫдъ, подсѫдимия подава кассационна жалба, въ която, като не посочва никакви процессуални и материални нарушения отъ закона, говори исключително *по сѫществото* на дѣлото. Отъ своя страна Помощ. Прокурора е заявилъ: че по това дѣло, въ нарушение чл. 1 т. *а* отъ закона за престѫпленията и простѫпкитѣ относително испълнението военната тѣгоба, е възбудено углавно прѣслѣдвание срѣщу подсѫдимия, прѣди компетентното учреждение да се произнесе, че той е неспособенъ да испълнява военната тѣгоба.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ. Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Спорѣдъ въпросний законъ, лицата които трѣбва да се явятъ въ призивнитѣ участъци (§§ 25 и 26) и не испълнятъ тия свой задължения въ продължение на годината, когато навършватъ 20 години, считатъ се като избѣгвающи тѣгобата и подлѣжатъ: а) ония които сѫ признати за неспособни, — на глоба отъ 50 — 200 лева или затворъ 5 — 20 дни, по присѫдата на Мировий Сѫдия; б) признатитѣ способни, губатъ право на жребие и на лгота, зематъ се въ войската на общий срокъ да служатъ и като пристигнатъ въ частьта си, наказватъ се съ строгъ арестъ отъ 10 до 20 дненощия. Отъ точния смисълъ на самия законъ става явно, че относително обвиняемитѣ въ не испълнението на военната тѣгоба, прѣди всичко отъ едно компетентно учреждение, а именно отъ приемателна коммиссия (51 — 61 чл. чл. отъ закона за зимание новобранци за българската войска, измѣненъ и до-

пълненъ съ указа по военната вѣдомость отъ 1-й Юний 1885 година) — трѣбва да разрѣши въпроса: да ли данното лице е неспособно или способно да испълнява военната тѣгоба и слѣдъ разрѣшение на този въпросъ, може да се приспособи отъ Мировий Сѫдия наказанието, предвидено въ т. *а* на чл. 1-й отъ въпросний законъ. Отъ изложеното става явно, че не само осѫжданието на Стоянъ Дакинъ, но и самото възбуждание на углавното преслѣдвание е станало преждеврѣменно.

Водимъ отъ горѣизложено, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Плѣвн. Окр. Сѫдъ отъ 3-й Май 1886 год. № 13, да се отмѣни, а производствата по това дѣло, както на Мировий Сѫдия, тъй и на Окр. Сѫдъ, защото углавното преслѣдвание срѣщу Стоянъ Стояновъ Дакинъ е възбудено преди компетентното учреждение да се произнесе, че той е неспособенъ да испълвява военната тѣгоба, вопрѣки чл. 1-й точ. *а* отъ Закона за престѫпление и простѫпки, относително испълнението военната тѣгоба — да се прекратятъ.

РѢШЕНИЕ № 335

гр. София, 8-йНоемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть осмий Октомврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Неновичь и Стефанъ Зографски при Секретарьтъ: Димитрий Исайевъ и въ присѫтствието на Помощ. Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Члена Зографски Углавно дѣло № 351 по описътъ на Юмеръ Абдуловъ, осѫденъ да заплати глоба на Хазната 50 лева за отсичание три дрьвета по 8 педи когато е ималъ позволение за три дървета по 6 педи.

Странитѣ не се явха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Шумнеский Мировий Сѫдия съ присѫдата си отъ 22 Августа, 1885 г. № 604, връзъ основание чл. 65 отъ Закона за Горитѣ като призналъ Юмера Абдуловъ за виновенъ въ нарушение Закона за Гори-

тѣ, — осѫдилъ го да заплати стойностьта на отсѣчения дръвенъ материалъ 18-й лева и двойна глоба 36 лева — всичко 54 л. глоба. По въззивна жалба на подсѫдимия, това дѣло било разглѣдано и отъ Шумнен. Окр. Сѫдъ, който съ присѫдата си отъ 18-й Февруарий 1886 год. № 16 връзъ основание чл. чл. 41 и 65 отъ Закона за Горитѣ, като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ отсичание три дръвета по 8 педи, когато е ималъ позволително за три дръвета, по 6 педи — видоизмѣнилъ присѫдата на Мировий Сѫдия тъй: осѫдилъ подсѫдимия да заплати въ полза на Хазната 18 лева, сотйностьта на дръветата и 36 лева двойна глоба. Срѣщу тая присѫда, подсѫдимия подава въ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, кассационна жалба въ която се оплаква: 1-о) че по това дѣло сѫ нарушени чл. чл. 5 буква *а*, 51 буква *б*, и 58 отъ Закона за Горитѣ, защото това дѣло било завѣдено срѣщу него отъ не компетентна власть 2) че е нарушенъ чл. 66 отъ сѫщия законъ защото поврѣдата не била опрѣделена отъ вѣщи люди; и 3) че е нарушенъ чл. 90 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото паричната глоба не му била замѣнена съ друго наказание, ако би се оказалъ несъстоятеленъ да ѭ заплати.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Помощ. Прокурора, взе въ съображение: 1-о) Въ дѣлото на Мировий Сѫдия (страница 3) се намира актъ, съставенъ на 9 Юний 1885 год. отъ горский коний стражаръ Василия Панаиотовъ, въ който актъ се констатира, че подсѫдимия е отсѣкалъ дръвета отъ правителствената гора безъ позволение отъ правителството, вслѣдствие на което Шумненското Окр. Управление, Отдѣление Финансово, съ отношението си отъ 12 Юлий 1885 год. № 5262, до Османъ Пазарский Мировий Сѫдия, е привлѣкло подъ углавна отговорность подсѫдимия. Спорѣдъ чл. 58 отъ Закона за Горитѣ, горското управление, за държавнитѣ гори е натоварено съ грижата да прѣглѣдва нарушителитѣ на настоящий законъ и да търси обезщетяванието за причиненитѣ поврѣди: Освѣнъ това въ края на горния членъ е казано още и това: органитѣ на горското управление въ тоя случай сѫ лесницитѣ и горскитѣ старажари. Слѣдователно, отъ горѣизложеното става явно, че спорѣдъ изричното прѣдписание на Закона за Горитѣ, настоящето дѣло е правилно завѣдено отъ

Финансовото Отдѣление при Шумн. Окр. Управитель, което състои подъ ведомството на Финансовото Министерство. Заради това, първото оплакване на кассатора е неоснователно. 2) Отъ отношението на Шумн. Окр. Управитель, съ което е превлеченъ подсѫдимия подъ сѫдъ се вижда, че Окрѫжний Управитель е искалъ да се осѫди подсѫдимия да заплати стойностьта на дрьветата 18 лева и 36 лева глоба, всичко 54 лева. Нито отъ Мировото производтство, нито пакъ отъ производството на Окр. Сѫдъ, като аппелативна инстанция, не сѫ вижда щото подсѫдимия да е заявявалъ какво годѣ неудоволствие срѣщу исканата отъ него поврѣда за отсѣченитѣ дрьвета. Слѣдователно, като не се е въсползувалъ съ правото, което му дава чл. 66 отъ Закона за Горитѣ, то сега нѣма право да иска подобно нѣщо отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, който не разглѣжда дѣлата по сѫщество. Заради това и второто оплакване на кассатора като по сѫщество на дѣлото, е тоже неоснователно. 3) Чл. 90 отъ Углавното Сѫдопроизводство гласи: „При осѫжданието на заплата отъ парична глоба, Мир. Сѫдия, ако виновния е несъстоятеленъ, опрѣделя и размѣръ на друго наказание, което замѣнява паричната глоба.“ Слѣдователно, Мировий Сѫдия *длъженъ беше* да опрѣдели и алтернативното наказание — размѣрътъ на запирането — нъ тази погрѣшка станала *за съ полза на подсѫдимия*, не може да служи като поводъ за кассирание на въпросната присѫда. Слѣдователно, и третето оплакване на кассатора е неоснователно.

Рѫководимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Юмеръ Абдуловъ срѣщу присѫдата на Шумн. Окр. Сѫдъ отъ 18-й Февруарий 1886 № 16 съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 336

гр. София, 8-й Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и осмий Октомврий, хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫде-

бно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Димитрий Исайевъ и въ присжтствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски Углавно дѣло № 352, по описътъ на Айше Тютюнджи Дервишева и Ахиелъ Атиесъ, осждени по на 5-ть турски лири глоба: първата за пазяние въ кжщата си хаванъ за резание на тютюнъ, а втория за купувание този хаванъ отъ нея.

Странитѣ не се явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурора при Руссен. Окр. Сждъ съ предложение отъ 13 Декемврий 1884 год. № 921, предалъ на сждъ Айше Тютюнджи Дервишева, Еминъ Юмеровъ и Ахиелъ Атиесъ по обвинението имъ въ нарушение на Табачний Уставъ, престжпление предвидено въ чл. 9 отъ Наказателнитѣ Распореждания. Руссен. Окр. Сждъ като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като признавалъ подсждимитѣ Айше Тютюнджи Дервишева и Ахиелъ Атиеса за виновни въ това, че на 21 Октомврий 1884 год. Айше Тютюнджи Дервишева продала собственний си хаванъ на Евреина Ахиелъ Атиесъ а тоя послѣдний въ това че на сжщий день е билъ хванатъ съ въпросний хаванъ отъ Градский Полицейски Приставъ предъ кжщата на реченатa Айше Тютюнджи Дервишева,—съ присждата си отъ 3-й Май 1885 год. № 56, осждилъ ги врьзъ основание чл. 9 отъ Наказателнитѣ Распореждания да заплатятъ по петь турски лири глоба а подсждимия Еминъ Юмеровъ оправдалъ по сждъ. По възвивна жалба на подсждимитѣ, това дѣло било разглѣдано и отъ Руссенский Аппел. Сждъ, който като признавалъ подсждимитѣ за виновни въ това, че първата е пазила въ своето жилище хаванъ, а втория е купилъ отъ първата този хаванъ—съ присждата си отъ 17 Февруарий 1886 год. № 32, потвърдилъ на пълно присждата на Окр. Сждъ. Срѣщу тави присжда и двамата подсждими подаватъ въ Върховний Сждъ кассационни жалби въ които се оплакватъ: 1-о) Че по това дѣло е нарушена ст. 873 отъ Вр. Сжд. Правила, защото сждътъ не я призовалъ при разглѣжданието на дѣлото и́; 2-о) Че е нарушена ст. 873 отъ Вр. Сжд. Правила, защото сждътъ не призовалъ посоченитѣ отъ него въ аппелативната му жал-

ба свидѣтели и 3-о) Че къмъ дѣянието му е приспособенъ неправилно чл. 9 отъ Наказ. Распореждания.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Помощ. Прокурора, взе въ съображение: 1-о) Не еднократно е вече разяснено отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, че споредъ 873 ст. отъ Вр. Сѫд. Правила, призоваванието на странитѣ при слушание на дѣлото въ Аппелативния Сѫдъ, напълно зависи отъ сѫдътъ, даже и тогава, когато странитѣ молятъ за това нѣщо сѫдътъ. Отъ аппелативната жалба на подсѫдимата Ахше Дервишева, не се вижда, щото тя да е искала отъ Сѫдътъ да се призоватъ нѣкакви си свидѣтели, нито пъкъ тя самичка да е искала да бѫде призована при разглѣждание на дѣлото. Отъ друга пакъ страна, отъ дѣлото се констатира, че Сѫдътъ е постановилъ дѣлото, връзъ основание ст. 873, да се разглѣда въ отсѫтствието на странитѣ. Заради това, оплакнието на кассаторката Айше Дервишева — е неоснователно; 2-о) Отъ аппелационната жалба на подсѫдимия Ахиелъ Атиесъ се констатира, че той изрично е молилъ сѫдътъ да се призовѫтъ и распитътъ по дѣлото нѣкои нови свидѣтели, но сѫдътъ, безъ да се е произнесълъ, до колко се важни или не по дѣлото посоченитѣ отъ кассатора свидѣтели, постановилъ, безъ обаче да е мотивиралъ своето си постановление, дѣлото да се разглѣда отъ странитѣ, а за свидѣтелитѣ и дума даже не казалъ. Такова едно не мотивирано отказвание на страната въ правото, което ѝ се представлява отъ са́мий законъ, е станало въ нарушение на ясния и точния смисълъ на 873 ст. отъ Вр. Сѫд. Правила. Заради това, оплакванието на Ахиелъ Атиесъ въ този случай — е основателно, и нарушението е сѫщественно. 3-о) Отъ въпросния листъ на Руссен. Аппел. Сѫдъ, се вижда, че подсѫдимия Ахиелъ Атиесъ е признатъ за виновенъ въ това, че въ кѫщата му се намѣрилъ хаванъ за дробение тютюнъ, а споредъ чл. 9 отъ Наказ. Распорѣждания, подобни прѣстѫпни дѣяния, т. е. който държи у сѣбе си, въ кѫщи, подобенъ инстроменть, се наказва съ глоба отъ 5 до 50 т. лири. Въ дадения случай, подсѫдимия е осѫденъ на 5 турски лири глоба за въ полза на Хазната. Слѣдователно, приспособлението на чл. 9 отъ Наказ. Распореждания къмъ констатираното отъ сѫ-

дътъ престѫпление —е вѣрно. Заради това, оплакването въ този случай на кассатора — е неоснователно.

Рѫководимъ отъ изложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1-о) Кассационната жалба на Айше Тютюнджи Дервишева срѣщу присѫдата на Руссен. Аппел. Сѫдъ отъ 17 Февруарий 1886 год. № 32, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие. 2-о) Сѫщата присѫда относително подсѫдимия Ахиелъ Атиесъ, защото е нарушена 873 ст. отъ Вр. Сѫд. Правила, съ силата на ст. 11 п. 1 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ да се отмѣни, и дѣлото, за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да се испроводи въ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 337

гр. София, 15-й Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на тридесеть и първий Октомврий, хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: Свѣтозарь Димитровъ и въ присѫтствието на Помощ.-Прокурора: А. Кабленковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдателя Углавно Дѣло № 353, по описътъ на Лейзеръ Ардити, осѫденъ да заплати 50 лева глоба, за гдѣто е вложилъ въ просто писмо, една маджарска жьлтица.

Странитѣ не ся явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Руссенский Градский Мировий Сѫдия, съ присѫдата си отъ 12 Августъ 1885 год., възъ основание 188 ст. отъ Привремения Устава за Пощитѣ Телегрефитѣ, осѫдилъ компанията „Елиезеръ. Ардити" на 50 лева глоба за гдѣто въ просто писмо ся е вложило една маджарска жьлтица. По въззивна жалба на Елиезеръ Ардити и синове, търговци въ гр. Руссе, дѣлото ся е разглѣдало отъ Руссенский Окр. Сѫдъ, който слѣдъ като призналъ Лейзеръ Ардити, представитель на търговската фирма:

„Лейзеръ Ардити и синове Руссе" за виновенъ въ това, че на 23-й Май 1885 год. Началника на Севлиевската Телеграфо-Пощенска Станция, намѣрилъ една жълтица, вложена въ просто писмо, адресувано отъ Лейзеръ Ардити и синове въ Руссе, до Стояна Пенчовски и С-іе въ Севлиево —съ присѫдата си отъ 26-й Май 1886 год. № 19, видоизмѣнилъ присѫдата на Мировий Сѫдия и осѫдимъ Лейзеръ Ардити да брои на Държавното Съкровище 50 лева глоба. Срѣщу присѫдата на Окр. Сѫдъ, Лейзеръ Ардити подава кассационна жалба, въ която исказва: 1) Че по това дѣло ся нарушени чл. 85 и 131 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото неправилно го осѫдилъ като представитель на фирмата „Лейзеръ Ардити и синове въ г. Руссе" да заплати глобата. 2) Че по това дѣло сѫ нарушени чл. 16 п. 2, 78 и 85 отъ Углавното Сѫдопроизвогство, защото това дѣло ся е рѣшило, безъ да ся е намирало като вещественно доказателство писмото и монетата (жълтицата).

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1) Окрѫжний Сѫдъ призналъ въ дадений случай за виновенъ не фирмата *юридическото лице*, а *физическото лице* Лейзеръ Артиди, като представитель на компанията. Споредъ теорията на углавното право, безпорно е, че юредическитѣ лица, като такива, нито могѫтъ да ся теглятъ подъ углавна отговорность, нито пакъ да ся наказватъ, нито пакъ може да ся прави призумция, че юридическото лице, като такова, може да извърши престѫпление. Окрѫжний Сѫдъ, въ дадений случай съвършенно правилно е постѫпилъ, като е осѫдилъ за данното престѫпление не фирмата, компанията, а представительтъ на тази компания. Слѣдователно първото оплакване е неосновательно. 2) Въпроса, дали въ дадений случай дѣлото можало да ся слуша, безъ да има на лице жълтицата — монетата, а тъй сѫщо и предмѣтното писмо, като въпросъ по сѫщество, не подлѣжи на разглѣждание отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ (5 чл. отъ Сѫдоустройството). Слѣдователно, и второто оплакване е неосновательно.

Водимъ отъ тия съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Лейзеръ Ардити, срѣщу присѫдата на Руссенский Окр. Сѫдъ отъ 26 Май 1886 год. № 79, съ силата на чл. 137 отъ Углав-

ното Съдопроизводство, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 338

гр. София, 15-й Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Съдъ, Углавното Отдѣление, на тридесеть и първий Октомврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито съдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ. Секретарьтъ: Свѣтозаръ Димитровъ и въ присътствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдателя Углавно Дѣло № 354, по описътъ на Елиэаръ Алшехъ, изъ гр. Видинъ, осъденъ да заплати 228 лева двойно мито за тайно прекарвание и държание неопломбирани иностранни скъпоцѣнности.

Странитѣ не ся явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Видинската Митница съ постановлението си отъ 4-й Априлий 1886 год. № 158, постановила: 1) На основание чл. 99 отъ Закона за Митницитѣ, описанитѣ иностранни скъпоцѣнности, намѣрени безъ надлѣжнитѣ пломби въ дюгена въ касситѣ на Г-да Алшехъ и С-іе въ г. Видинъ, да ся признаятъ за контробандирани и да ся конфискуватъ, а търговеца да имъ плати двойното мито въ размѣръ отъ оцѣнението 1417 лева по 16% лева 226 и 72 стот. (двѣстѣ двадесеть и шесть лева и седемдесеть и двѣ стотинки) като на стоки, които при внасянието имъ отъ граница, не сѫ обявени въ Митницата споредъ чл. 242 и 243 отъ Закона за Митницитѣ. 2) Преписъ отъ акта подъ № 155 и отъ настоящето постановление да ся даде на Г-да Алшехъ и С-іе съгласно чл. 263 отъ Закона за Митницитѣ и такива да ся представятъ въ Министерството на Финансиитѣ на разглѣждание и утвърждение. 3) Г-да Ел. Алшехъ и С-іе, иматъ право да обжаловатъ настоящето постановление въ тѣчение на двѣ недѣленъ срокъ отъ деня на съобщението утвърждението му отъ Финансовото Министерство, съгласно чл. 265 отъ Закона

за Митницитѣ. По въззивна жалба на Иванъ Рашковъ, повѣренникъ на Елизаръ Алшехъ, дѣлото ся е разглѣдало отъ Видинский Окр. Сѫдъ, който съ присѫдата си отъ8 Юний 1886 год. № 55, видоизмѣнилъ постановлението на Видинската Митница така: признава обвиняемия Елизаръ Алшехъ отъ г. Видинъ за виновенъ въ тайно прекарвание и държание неопломбирани иностранни скѫпоцѣнности: 1-о) десеть сребьрни часовници за джобъ; 2-о) два женски златни часовници; 3-о) единъ златенъ мѫжки часовникъ; 4-о) два ланса златни женски; 5-о) единъ фалшивъ мѫжки лансъ; 6-о) едно цвѣте сребьрно; 7-о) седемъ чифта разни златни обеци и 8-о) шестнадесеть разни златни прьстени, всички оцѣнени на сумма хилядо четиристотинъ седемнадесеть (1417) лева и осѫжда обвиняемия Елизаръ Алшехъ да заплати за глоба двойното имъ мито въ размѣръ 228 (двѣста двадесеть и осемъ) лева и 32 (тридесеть и двѣ) стотинки, а въ случай на несъстоятелность, да излѣжи съгласно 248 чл. отъ Митарственния Законъ, 57 (петдесеть и седемъ) дена затворъ. Горѣизложеннитѣ златни неопломбирани иностранни вѣщи ся признаватъ контробандни и ся конфискуватъ за въ полза на Хазната. Срѣщу присѫдата на Окр. Сѫдъ, Елизаръ Алшехъ подава кассационна жалба, въ която излага: Че по това дѣло е нарушена ст. 800 отъ Врѣм. Сѫд. Правила, защото Сѫдътъ го лишилъ отъ правото на послѣдната дума.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Помощ. Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Отъ сѫдебния протоколъ на Окр. Сѫдъ ясно ся види, че на Иванъ Рашковъ, който е билъ защитникъ на подсѫдимия Елизаръ Алшехъ, ся даде послѣдната дума и това е съвършенно съгласно съ 800 ст. Врѣм. Сѫд. Правила, която гласи въ втората си алинея: „Нъ въ всѣкий случай, правото на послѣдната дума принадлѣжи на подсѫдимия, или *на неговия защитникъ*“. Слѣдователно, оплакванието на подсѫдимия е неоснователно.

Водимъ отъ тия съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Елизаръ Алшехъ, срѣщу присѫдата на Видинский Окрѫженъ Сѫдъ отъ 8 Юний 1886 год. № 55, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие,

РѢШЕНИЕ № 339

гр. София, 25-ий Октомврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на тридесетъ и първий Октомврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдяние, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ, и Стефанъ Зографски, при Помощ. Секретарьтъ: Свѣтозаръ Димитровъ и въ присѫтствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членьтъ Неновичъ Углавно Дѣло № 355, по описътъ на Мустафа Мехмедовъ, осѫденъ на шесть мѣсеца затворъ, за дѣто по невнимание е прегазилъ съ каруцата си 5—6 годишното дѣте на Муса Бекировъ, Хюсеинъ, отъ което прегазване слѣдъ малко врѣме умрѣло.

Странитѣ не присѫтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурорский Надзоръ при Шумненский Окрѫженъ Сѫдъ, съ обвинителенъ актъ отъ 27 Май 1885 год., предалъ на Сѫдъ, безъ участието на сѫдебни засѣдатели, Мустафа Мехмедовъ, по обвинението му въ това, че на 28 Мартъ 1885 год, презъ деньтъ, когато е каралъ една кола съ свадбари отъ невнимание и небрежность е пригазилъ 5—6 годишното дѣте на Муса Бекировъ, Хюсеинъ, вслѣдствие на което слѣдъ малко врѣме умрѣло—престъпление, предвидѣно въ чл. 182 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Шумненския Окр. Сѫдъ, разглѣдалъ дѣлото и слѣдъ като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ случайно и отъ невнимание убивание 5—6 годишното дѣте на Муса Бекировъ, Хюсеинъ—съ присѫдата си отъ 31-й Августъ 1885 год. № 229, на основание чл. 182 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, осѫдилъ го на шесть мѣсеченъ тъмниченъ затворъ. По въззивната жалба на подсѫдимия, дѣлото ся разглѣдало и отъ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1) „Виновенъ ли е подсѫдимий Мустафа Мехмедовъ, изъ с. Войвода, Ново-Пазарска Околия, въ това, че на 28 Мартъ 1885 год. е пригазилъ по невнимание съ каруцата, която каралъ 5—6

годишното дѣте на Муса Бекировъ, Хюсеинъ, близо при селото Кайкѫ, вслѣдствие на което прегазвание рѣченото дѣте слѣдъ малко врѣме умрѣло?" — „Да, виновенъ." 2) „Правилно ли е наложено наказанието на подсѫдимий отъ първостепенното сѫдилище?" — „Да, правилно" — съ присѫдата си отъ 4 Май 1886 год №. 106, на основание чл. 182 отъ Отом. Наказ. Законъ, потвърдилъ присѫдата на Окр. Сѫдъ. Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, подсѫдимия ся оплаква: Че по това дѣло е нарушена ст. 816 отъ Врѣм. Сѫд. Правила, защото Сѫдътъ не е постановилъ да ходатайствува предъ Н. В. Княза за помилванието му.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ. Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ сѫображение: Въобще въпросътъ върху ходатайството за помилвание е представенъ исключително на усмотрението на сѫдилищата, които разглѣждатъ дѣлата по сѫщество, защото, като въпросъ по сѫществото на дѣлото (Рѣшения №. №. 20, 79 и 98 отъ 1883 год.), само тѣ могатъ при *оцѣняванието обстоятелствата* на дѣлото *да съглѣдатъ особенни уважения* въ извънрѣдни случаи за да ся улѣгчи участьта на подсѫдимия, нѣщо, което не принадлѣжи на Върховний Кассационенъ Сѫдъ, спорѣдъ буквалния смисълъ на чл. 5 отъ Сѫдоустройството. Отъ производството на дѣлото ся вижда, нито Окрѫжния, нито Апелативния Сѫдъ да ся съглѣдали подобни улѣгчителни обстоятелства, които да имъ дадътъ възможность да постановятъ особно ходатайство за смѣгчение и опростявание наказанието на подсѫдимия. Главното обаче е, че ходатайство за помилвание става и може да става, не по искането на подсѫдимитѣ, а по *непосрѣдственно усмотрение на Сѫда и по негова инициатива*. Слѣдователно, отъ горѣизложеното става явно, че оплакванието на подсѫдимия е неоснователно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Мустафа Мехмедовъ, срѣщу присѫдата на Руссенский Апелативенъ Сѫдъ отъ 4 Май 1886 год. Но 106, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 340

гр София, 15-й Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на тридесеть и първий Октомврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ. Секретаря: Свѣтозаръ Димитровъ и въ присѫтствието на Помощ. Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичь углавно дѣло № 356, по описътъ на Герасимъ Евгениевъ, Гоцо Неновъ и Ангелъ Марковъ, осѫдени по на три год. затворъ въ окови съ ходатайство, относително Ангела Маркова, да му се намали наказанието отъ три години затворъ на една година затворъ, за кражба на 100 оки бакьръ отъ дюгяна на Миронъ Ивановъ чрезъ разбивание нощно врѣме стѣната му.

Отъ страна на кассаторитѣ, подсѫдимитѣ Герасимъ Евгениевъ и Гоцо Неновъ се яви повѣренникътъ имъ К. Помяновъ.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурорский Надзоръ при Ломский Окрѫженъ Сѫдъ съ обвинителния си актъ отъ 25-й Мартъ 1885 год. е предалъ на сѫдъ, съ участието на сѫдебни засѣдатели, Герасимъ Евгениевъ, Гоца Неновъ и Ангела Мариновъ по обвинението имъ въ това, че презъ нощьта на 23-й Августь 1884 год. разбили дюкянътъ на Мирона Ивановъ и ограбили около 100 оки бакьръ — прѣстѫпление предвидено въ чл. 220 отъ Отоманский Наказ. Законъ. Ломский Окрѫженъ Сѫдъ разглѣдалъ дѣлото и слѣдъ като призналъ подсѫдимитѣ виновни въ това, че на 23-й срѣщу 24-ий Августь 1884 год. презъ нощьта сѫ извършили кражба чрезъ пробивание дуварь (взломъ), изъ дюкяна на Мирона Ивановъ, съ присѫдата си отъ 19 Юлий 1885 год. на основание чл. 220 и 21 отъ Отоманский Наказ. Законъ, ги осѫдилъ по на седемь годишенъ затворъ въ окови. По въззивната жалба на подсѫдимитѣ, дѣлото се разглѣдало и отъ Софийский Аппел. Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси:

1-о) „Виновенъ ли е подсждимия Ангелъ Марковъ въ това, че на 23-й срѣщу 24 Августь 1884 год. презъ нощьта, наедно съ Евгениева и Ненова сж разбили стѣната на дюгеньтъ на Миронъ Иванова и сж открадняли около 100 оки бакъръ — мѣдни съдове?“ — „Да.“ 2) „Виновенъ ли е подсждимий Герасимъ Евгениевъ въ това, че на 23 срѣщу 24 Августь 1884 г. прѣзъ нощьта наедно съ Маркова и Ненова сж разбили стената на дюгеня на Мирона Иванова и сж открадънали около 100 оки бакъръ?“ — „Да“ 3), „Виновенъ ли е подсждимия Гоцо Неновъ, въ това, че на 23-й срѣщу 24 Августь 1884 г. на едно съ Маркова и Евгениева сж пробили стѣната на дюгеньтъ на Миронъ Иванова и сж откраднали около 100 оки бакъръ?“ — „Да!“ 4) „Има ли улѣгчителни обстоятелства за подсждимитѣ?“ — „Да!“ 5) „Правилно ли е приспособенъ чл. 220 отъ Отоманскй Наказ. Законъ?“ — „Да!“ 6) „Има ли извънредни смѣгчителни обстоятелства за Ангела Маркова заслуживающи ходатайство предъ НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Княза и въ какъвъ размѣръ?“ — „Да, и то отъ 3 години на 1 година затворъ.“ 7) „Трѣбва ли откраднатитѣ и намѣрени въ подсждимитѣ бакърни сждове да се повърнатъ на потърпѣвшия Миронъ Иванова?“ — Да!“ — съ присждата си отъ 17-й Априлий 1886 год. № 54 на основание членъ 220 отъ Отоманский Наказ. Законъ, измѣнилъ присждата на Окр. Сждъ и осждилъ подсждимитѣ по на три годишенъ затворъ въ окови. Въ подадената си срѣщу тая присжда кассационна жалба, подсждимитѣ сж оплакватъ: 1) че къмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 220 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. 2) че е нарушена ст. 751 отъ Вр. Сжд. Правила, защото Сждътъ е основалъ присждата си на самопризванието му, когато той отричалъ вината си. 3) че е нарушена ст. 808 отъ Вр. Сжд. Правила, защото сждътъ не билъ констатиралъ отдѣлно степеньта на виновностьта му. 4) Че е нарушена ст. 772 п. 1 отъ Вр. Сжд. Правила, защото по дѣлото били распитани за свидѣтели лица, които по смисала на тази ст. не могжтъ да бждатъ допустнати за такива, тъй като тѣ се намѣрятъ въ родственни свръзки съ пострадалото лице.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ. Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1) Споредъ както е разяснено

отъ Върховний Кассациоенъ Сждъ въ чл. 220 отъ Отоман. Наказ. Законъ е предвидено наказание за ония, които като пробиватъ стенитѣ на едно заградено и затворено мѣсто влѣзжтъ и крадж тъ. Отъ въпросния листъ на Софийский Аппел Сждъ се вижда, че той е примѣнилъ горѣказания членъ отъ закона, само слѣдъ като е констатиралъ и призналъ подсждимитѣ за виновни въ това, че на 23-й срѣщу 24 Августъ 1884 год., презъ нощьта, *сж разбили стѣната* на дюкяна на Мирона Ивановъ и сж октраднали около 100 оки бакъръ. Слѣдователно, оплакванието на подсждимитѣ по този въпросъ е неосновательно. 2) Ст. 751 ни най малко не запрѣтява на сждилищата да основаватъ присждитѣ си врьхъ самопризнанието на подсждимитѣ, а напротивъ, споредъ тази сгатия щомъ самопризнанието на подсждимитѣ не възбужда съмнение, то сждилищата могжтъ да разрѣшжтъ дѣлото имъ и безъ всѣко сждебно по него дирение, съ други думи, могжтъ да основавжтъ присждата си единственно и само на самопризнанието на подсждимитѣ. Отъ производството по настоящето дѣло се вижда, че Апелативния Сждъ между другитѣ доказателства е основалъ присждата си и врьхъ самопризнанието на подсждимитѣ, което самопризнание сждътъ е констатиралъ и провѣрилъ при сждебното дирение. А веднжжъ констатираното отъ сждилищата по сжщество по установения редъ самопризнание, то не подлежи на провѣрявание отъ Върховний Кассационенъ Сждъ, тъй като то е въпросъ по сжществото на дѣлото и Върховний Кассационенъ Сждъ, по силата на чл. 5 й отъ Сждоустройството, не може да го провѣрява. Отъ горѣизложеното става явно, че и второто оплакване на подсждимитѣ е неосновательно 3) Отъ производството на дѣлото се вижда, че Софийский Аппел. Сждъ съ *отдѣлни за всѣкого отъ подсждимитѣ въпрюси* ги е призналъ за виновни, освѣнъ това, Върховний Кассационенъ Сждъ е разяснилъ вече, че щомъ постановенитѣ и разрѣшенитѣ отъ сждътъ въпроси не оставжтъ никакво съмнение, нито върху въпроса за виновностьта на подсждимитѣ, нито върху приложеното имъ наказание, то неиспълнението предписанията на ст. 808 отъ Врѣмен. Сжд. Правила не може да има какво-годѣ значение при оцѣняванието по силата на станалата въ Апелативния Сждъ присжда, толкози повече, когато, споредъ Отоманский Наказателенъ За-

конъ, и съучастницитѣ сѫ наказватъ като главнитѣ дѣйци (чл. 45 отъ Отоманский Наказ. Законъ), слѣдователно и трето оплакване на подсѫдимитѣ е неоснователно. 4) Споредъ както е нееднократно разяснено отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, ст. 772 отъ Врѣменни Сѫд. Правила не запретява распитванието, въ качество на свидѣтели, упомѣнѫтитѣ въ нанѫ лица, а само опредѣля, че тѣзи лица могѫтъ да бѫдѫтъ распитани като свидѣтели безъ клѣтва, ако има *предявенъ отводъ*. Отъ производството на дѣлото се вижда, че въ Окр. Сѫдъ при распитванието на свидѣтелитѣ за опредѣление отношенията имъ съ подсѫдимитѣ, както и относително обстоятелствата на дѣлото — подсѫдимитѣ сѫ присѫтствували и не сѫ заявили *никакъвъ отводъ* срѣщу нѣкого отъ свидѣтелитѣ, нито пъкъ е констатирано отъ производството, че между свидѣтелитѣ има лица, които не могѫтъ да бѫдѫтъ распитани въ качество на свидѣтели. Освѣнъ това и подсѫдимитѣ въ оплакването си неоказвѫтъ именно кои отъ свидѣтелитѣ сѫ распитани неправилно, та да има възможность и Върховний Сѫдъ да провѣри това обстоятелство. Слѣдователно и четвъртото оплакване на подсѫдимитѣ е неоснователно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРѢДЕЛЯВА: Кассационнитѣ жалби на Ангела Марковъ, Герасимъ Евгениевъ и Гоцо Неновъ, срѣщу присѫдата на Софийский Апел. Сѫдъ отъ 17-й Априлий 1886 год. № 54, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като не основателни, да се оставатъ безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 341

гр. София, 15-й Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на тридесеть и първий Октомврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ. Секретарьтъ: Свѣтозаръ Димитровъ и въ присѫтствието на Помощ.-Прокурора: А.

Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски у-главно дѣло № 357, по описътъ на Петра, Коло и Димитръ Григорови, жители отъ село Глоговци (Трьнска Околия), осѫдени по на 6 мѣсеци затворъ за дѣто нощно врѣме обрали дюкяна на Попъ Григорий П. Василиевъ.

Отъ подсѫдимитѣ се яви само Петръ Григоровъ и устно упълнмощи за свой защитникъ адвоката К. Помяновъ.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Трьнския Окрѫженъ Сѫдъ съ обвинителний актъ отъ 26 Октомврий 1884 год. предалъ на сѫдъ безъ участие на сѫдебни засѣдатели, Петръ, Коло и Димитръ Григорови по обвинението имъ въ обирание дюкяна на Попъ Григория Попъ Василиевъ — престѫпление предвидено въ чл. 222 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Трьнский Окрѫж. Сѫдъ, като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като призналъ подсѫдимитѣ за виновни въ обирание дюкяна на Попъ Григорий Попъ Василиевъ, изъ гр. Трьнъ, презъ 1879 г. — съ присѫдата си отъ 26 Юний 1885 год. № 53, връзъ основание чл. 222 отъ Отоман. Наказ. Законъ, осѫдилъ подсѫдимитѣ по на 6-ть мѣсеца затворъ и да заплатътъ сѫдебнитѣ по дѣлото разноски. По въззивна жалба на тримата подсѫдими, това дѣло било разглѣдано и отъ Софийский Аппел. Сѫдъ, който като призналъ подсѫдимитѣ Петра, Коло и Димитра Григорови за виновни въ това, че на 5-й срѣщу 6-й Февруарий 1879 год. нощно врѣме сѫ обрали дюкяна на Попъ Григора Попъ Василиевъ, отъ дѣто сѫ откраднали равни стоки: восъкъ, царвури, захаръ, кафе и др. въ стойность 7500 гр., съ присѫдата си отъ 2-й Априлъ 1886 г. № 44, връзъ основание чл. 222 отъ Отоманский Наказ. Законъ, потвърдилъ напълно присѫдата на Трьнский Окр. Сѫдъ отъ 12-й Юний 1885 г. № 53, съ която сѫ осѫдени: а) Петръ, Коло и Димитръ Григориеви, жители на село Глоговци, Трьнска Околия, обвиняеми въ обирание дюкяна на Попъ Григория П. Василиевъ, изъ градъ Трьнъ, по на (6-ть) мѣсеца затворъ. 2) Осѫжда сѫщитѣ подсѫдими да заплатътъ за въ полза на Хазната три лева възнаграждение на свѣщенника по привеждание на свидѣтелитѣ подъ клѣтва, а тъй сѫщо да заплатътъ на наслѣдницитѣ на Попъ Григорий Попъ Василиевъ 7500 гр., словомъ седемъ хиляди и петстотинъ гр. обезщетение за открадната стока и двадесеть (20) лева

за деногуби и разноски; 3) Да заплатътъ на свидѣтелитѣ наименувани въ присждата на Окр. Сждъ по десеть (10) лева всѣкому, а на свидѣтелитѣ: Атанасъ Бошковъ, Коло Станоевъ и Гичо Ивановъ, изъ гр. Трьнъ, по петь (5) л. всѣкому; и 4) На свидѣтелитѣ, испитани въ Аппел. Сждъ: Янаки Констандиновъ, Гичо Ангеловъ, Георги Янковъ, Георги Гиговъ, Лило Ивановъ, Гиго Цоневъ, Иванъ Митровъ и Иванчо Коларовъ, жители изъ гр. Трьнъ и село Глоговца по тридесеть (30) лева всѣкому за пжтни и деногуби. Срѣщу тази присжда, подсждимитѣ подаватъ въ Върховний Сждъ кассационна жалба въ която се оплакватъ: 1) че по това дѣло е нарушена ст. 542 отъ Врѣм. Сжд. Правила, защото това престжпно дѣяние, като е извършено въ 1879 год., когато гр. Трьнъ е билъ окупиранъ отъ срьбскитѣ власти, е било подсждно на сждилищата на онази власть, която окупирала града; 2) че по това дѣло е нарушена ст. 772 отъ Врѣм. Сжд. Правила, защото нѣкой свидѣтели, които сж роднина на потьрпѣвшия се распитани подъ клѣтва; 3) че по това дѣло се нарушени ст. ст. 817 и 819 отъ Врѣм. Сжд. Правила, защото безъ никакви доказателства тѣ сж осждени да заплатътъ за откраднатитѣ стоки 7500 гр.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ като изслуша защитата на адвоката К. Помяновъ и заключението на Помощ. Прокурора, взе въ съображение: 1) Дѣйствующия Наказателенъ Законъ не прѣдвижда давность относително извършенитѣ престжпления; отъ друга страна, слѣдъ оттеглюване на сърбитѣ власти, естествено е, че престжплението, извършено въ гр. Трьнъ, който влиза въ тереторията на *Българското Княжество,* е подсждно на *балгарскитѣ сждилища*, и извършеното това престжпление трѣбвало е *да се издири и да се сжди*, съгласно съ 542 ст. Вр. Сжд. Правила, отъ онзи сждъ, въ окржгътъ на който влиза г. Трьнъ. Слѣдователно, първото оплакване е неосновотелно. 2) Спорѣдъ 772 ст. Вр. Сжд. Правила, не се допущатъ за свидѣтелствувание подъ клѣова лица, които се намиратъ въ родство съ нѣкоя отъ странитѣ. Отъ сжд. протоколъ на Трьнский Окр. Сждъ се вижда, че между свидѣтелитѣ, които сж били распитани по това дѣло нѣкои отъ тѣхъ се намирали въ родство съ потьрпѣвшия о *отъ далеко.* Окржжний Сждъ обаче безъ да обьрне нап

това обстоятелство надлѣжното внимание и безъ да констатира *степеньта* на родството мѣжду свидѣтелитѣ и потърпѣвшия — распиталъ ги подъ клѣтва, въпрѣки точното предписание на 772 ст. Но отъ друга пакъ страна, тъй като това нарушение е *непоправимо*, то и оплакванието на кассаторитѣ върху този въпросъ, ако и да е основателно, нарушението обаче не може да се признае въ дадений случай за сѫществено. 3) Спорѣдъ буквалния смисъль на 817 ст. отъ Вр. Сѫд. Правила, сѫдътъ прави постановления и за другитѣ послѣдствия на прѣстѫплението като напримѣръ за възнаграждението за загубитѣ, които се станали на едната или другата страна. Отъ въпросния листъ, на Аппел. Сѫдъ се вижда, че сѫдътъ между другитѣ въпроси е разрѣшилъ и слѣдующия въпросъ: „Трѣбва ли да заплатътъ подсѫдимитѣ на потърпѣлитѣ — наслѣдницитѣ Попъ Григорови, гражданския искъ и въ какъвъ размѣръ? Да, 7500 гр" Отъ друга пакъ страна, въпроса — да ли е имало достатъчни доказателства за разрѣшение този въпросъ, който въпросъ по ясний смисъль на дѣлото, не подлѣжи на контролъ отъ страна на Върховний Кассац. Сѫдъ (чл. 5 отъ Сѫдоустройството). Слѣдователно, отъ горѣизложеното става явно, че при разрѣшаванието настоящето дѣло, Сѫдътъ напълно се е съобразилъ съ предписанието на 817 ст. отъ Вр. Сѫд. Правила, заради това и третото оплакване на кассаторитѣ е неосновательно.

Рѫководимъ отъ горѣизложеннитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Петра, Коло и Димитръ Григорови, срѣщу присѫдата на Софийскай Аппелативенъ Сѫдъ, отъ 2-й Априлий 1886 год. № 44, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неосновательна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 342

г. София 15 й Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавно Отдѣление, на тридететь и първий Октомврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста год., въ открито сѫ-

дебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Помощ. Секретарьтъ: Свѣтозаръ Димитровъ и въ присжтствието на Помощ. Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски углавно дѣло № 358, по описътъ на Стаменъ Ангеловъ, Стаменъ Гочевъ и Іоцко Митровъ, осждени по на една седмица затворъ за прѣзрение и заплашвание Сжд. Приставъ, Пешовъ въ врѣме испълнение служебнитѣ си обязаности.

Странитѣ не се явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурора при Кюстендилский Окржженъ Сждъ съ обвинителенъ актъ отъ 30 Мартъ 1885 год. предалъ на сждъ, безъ участие на сждебни засѣдатели, Стоименъ Гочевъ, Кмѣтски Намѣстникъ въ с. Преколница; Стоименъ Ангеловъ, Велинъ Миленковъ, Мито Спасовъ, Стоилко Бойновъ, Мицо Китановъ, Никола Китановъ, Илия Цвѣтковъ, Лазо Велиновъ, Илия Ивановъ, Ицко Митровъ, Стоянъ Ангеловъ, Митре Ивановъ и Величко Бойковъ — по обвинението имъ въ презрѣние и заплашвание Сжд. Приставъ при Кюстендилския Окр. Сждъ при испълнение на служебнитѣ си обязаности — престжпление предвидено въ чл. 112 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Кюстендилский Окржженъ Сждъ, като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като призналъ за виновни въ това престжпно дѣяние само Стоимена Гочевъ, Стоимена Ангеловъ и Ицко Митровъ—съ присждата си отъ 19 Юний 1885 год. подъ № 49, осждилъ ги по на една седмица затворъ, а останалитѣ подсждими, оправдалъ по сждъ. По въззивна жалба на подсждимитѣ, това дѣло било разгѣдано и отъ Софийский Аппел. Сждъ, който като призналъ подсждимитѣ за виновни въ това, че на 25-й Януарий 1885 год. призрѣли и заплашвали Сжд. Приставъ Іосифъ Пешовъ въ врѣме испълнение служебнитѣ му обязаности — съ присждата си отъ 7 Януарий 1886 год. № 173, потвърдилъ напълно присждата на Окр. Сждъ. Срѣщу тази присжда, подсждимитѣ подаватъ въ Върховний Сждъ кассационна жалба въ която се оплакватъ: 1) че Софийский Аппелативенъ Сждъ по това дѣло е нарушилъ ст. 772 отъ Врѣм. Сжд. Правила, защото потърпѣвшитѣ по това дѣло сж распитани подъ клѣтва и 2) че сжщий сждъ къмъ дѣянието имъ неправилно е приспособилъ чл. 112 отъ Отоманский Наказ. Законъ.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Помоіц. Прокурора, взе въ съображение: 1) Споредъ точния смисълъ на 772 ст. отъ Врѣм. Сѫд. Правила, не се допущатъ за свидѣтелствувание подъ клѣтва потърпѣвшитѣ отъ престѫплението лица само въ такъвъ случай, когато е заявенъ срѣщу тѣхъ отводъ. Въ дадения случай, както се констатира отъ дѣлото, потърпѣвшия е распитанъ въ качество на свидѣтель подъ клѣтва, тъй като не е билъ заявенъ отъ никого срѣщу него отводъ (ст. 772 отъ Врѣм. Сѫд. Правила). Слѣдователно, предписанието на горнята 772 ст. напълно е испълнено отъ сѫдътъ, като е распиталъ потърпѣвшия подъ клѣтва, нѣщо което не само не е запратено отъ закона, но на противъ е задължително за сѫдътъ. Заради това, първото оплакване на кассаторитѣ е неоснователно; 2) Отъ въпросния листь на Аппел. Сѫдъ се вижда, че подсѫдимитѣ сѫ признати за виновни въ това, че сѫ презрѣли и заплашвали Сѫд. Приставъ Іосифа Пешова, когато той си испълнявалъ служебнитѣ обязаности, вслѣдствие на което се и осѫдени по на една седмица затворъ, съгласно чл. 112 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. За да се наложи нѣкому наказание, споредъ чл. 112, необходимо е преди всичко да се констатира отъ сѫдътъ, като въ какво именно е състояло презрѣнието и заплашванието къмъ чиновника; съ други думи, необходимо е да се опредѣлятъ точно самитѣ думи, съ които е презрѣно и заплашвано лицето (рѣшение на Върховний Кассационенъ Сѫдъ №№ 2, 34 — 1880 год. № 88 — 1882 год. № 138 — 1886 год. по дѣлото на Иванъ Кѫршовски съ индивидуални фактове и обстоятелства). Въ дадения случай, както се вижда отъ дѣлото, подобно нѣщо не е констатирано отъ сѫдътъ. Слѣдователно, едни само голи думи: *„презрѣние“* и *„заплашвание,“* само по себе си безъ да бѫде констатирано въ какво именно състои презрѣнието и заплашванието — нѣматъ никакво значение при опредѣлението, въ дадений случай, виностьта на подсѫдимитѣ. Заради това, второто оплакване на кассаторитѣ — е основателно.

Рѫководимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Софийский Аппел. Сѫдъ отъ 7 Януарий 1886 год. N-о 173, защото неправилно е приспособенъ членъ 112 отъ Отоман. Наказ. За-

конъ, съ силата на ст. 11 п. 1 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, да се отмѣни, и дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да се испроводи въ Софийский Аппел. Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 343

гр. София, 15-ий Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на четвьртий Ноемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Димитръ Исайевъ и въ присѫтствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ Углавно Дѣло № 272, по описьтъ, на Стоянъ Додовъ, осѫденъ на 15-ть дена запиране за самоволно окосявание и ожѫнвание ливадата и нивата на Георги Трифововъ.

Странитѣ не ся явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Софийский Градский Мировий Сѫдия, съ присѫдата си отъ 24-й Юлий 1885 год. № 963, възъ основание на чл. 110 отъ Устава за Наказанията, осѫдилъ за самоуправство Стоянъ Додовъ на петнадесэть дневенъ простъ затворь (запирание). По въззивната жалба на Стоянъ Додовъ, дѣлото ся разглѣдало отъ Софийский Окр. Сѫдъ, който слѣдъ като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ това, че презъ мѣсецъ Юлий наст. година, като е окосилъ ливадата (сѣното ѝ) на Гаки Трифоновъ, изъ София, находяща ся край столицата на Цариградското шоссе, върху която Трифоновъ билъ признатъ за владѣлецъ отъ Софийский Градский Мировий Сѫдия, по нарушение владението му отъ сѫщий Стоянъ Додовъ —тоя послѣдния, Додовъ, е извършилъ самоуправство—съ присѫдата си отъ 23-й Декемврий 1885 год. № 190, възъ основание чл. 110 отъ Устава за Наказанията, потвърдилъ присѫдата на Мировий Сѫдия. Срѣщу присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ, подсѫдимия Стоянъ Додовъ подава кассационна жалба, въ която ся оплаква: 1) Че по това дѣло е нарушенъ чл. 87 отъ Угл. Сѫдопр., защото нито Мир.

Сѫдия, нито Окр. Сѫдъ ся предложили на странитѣ помиряване. 2) Че къмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 110 отъ Устава за Наказанията.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, взе въ съображение: 1) Нито Мировий Сѫдия, нито Окр. Сѫдъ ся предлагали на странитѣ *да ся помирятъ* и то въ явно нарушение на чл. чл. 87 и 129 отъ Углавното Сѫдопроизводство, нѣщо, което нееднократно е припознато за сѫществено нарушение. Слѣдователно, първото оплакване е основателно. 2) Окрѫжний Сѫдъ, както ся види отъ въпросния листъ и отъ съображенията му, е припозналъ подсѫдимия Стоянъ Додовъ за виновенъ въ това, че той е окосилъ и ожѫналъ ливадитѣ и нивята на Трифунова, *безъ позволение на послѣдния*, нѣщо което като съставлява *произволно ползувание отъ чуждо имущество и като не е придружено съ никакво насилие* ся предвижда, като простѫпокъ, въ чл. 113 отъ Устава за Наказанията, наказание, за което е глоба, не повече отъ *десеть* лева, а пакъ подсѫдимия е осѫденъ на *петнадесеть дневно запиране*. Слѣдователно и второто оплакване е основателно.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Софийский Окр. Сѫдъ отъ 23 Декемврий 1885 год. № 190, за нарушение на чл. 87 отъ Углавното Сѫдопроизводство и за неправилното приспособление на чл. 110 отъ Устава за Наказанията, съ силата на чл. 137 п. п. 1-й и 2-й отъ Углавн. Сѫдопроизводство, да ся отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да ся испроводи въ Софийский Окр. Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 344

гр. София, 15-ий Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на четърний Ноемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ

Зографски, при Секретарьтъ: Димитрий Исайевъ и въ присжтствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Председателя Углавно Дело № 273, по описътъ на Стойменъ Стойчевъ, житель отъ гр. Дупница, оправданъ по Сждъ, по обвинението му въ тайно прекарвание изъ Турция 102 килограмма оризъ.

Странитѣ не ся явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Кочериновската Митница съ постановлението си отъ 22 Януарий 1886 год. е постановила: 1) На основание чл. 242 отъ Закона за Митницитѣ, ориза да се признае за контробанда. 2) На основание чл. 243 отъ сжщий Законъ, ориза да ся конфускува наедно съ коньтъ и виновнийтъ въ това тайно прекарвание Г-нъ Стойменъ Стойчевъ, да заплати двойно вносно мито щрафъ лева 6 и 20 ст. върху 38 лева 76 стотинки, оцѣнение на 102 кила оризъ съгласно ст. 159 отъ тарифата за турскитѣ стоки. 3) Копие отъ настоящето постановление, подписано отъ виновнийтъ Г-нъ Стойменъ Стойчевъ, че е съгласенъ или не да се представи въ почитаемото Министерство на утвърждение и разглѣждание, слѣдъ което виновнийтъ, ако желае, може да принесе дѣлото си въ сждъ, слѣдъ като испълни опредѣленитѣ формалности съгласно чл. 265 отъ Закона за Митницитѣ. По въззивна жалба на Стойменъ Стойчевъ, дѣлото ся е разглѣдало отъ Кюстендилский Окр. Сждъ, който съ присждата си отъ 21-й Мартъ 1886 год. Н-о 16 присжди: 1) Постановлението на Управителя на Кочариновската Митница отъ 22-й Януарий 1886 год. подъ Н-о 20, чрезъ което намѣрений на 20 Януарий 1886 год. у Стойменъ Стойчевъ, изъ г. Дупница 102 килограмма въ два чувала оризъ, е припознатъ за контробанда и конфискуванъ заедно съ единъ конь за въ полза на Държавата и съ което Стойменъ Стойчевъ, отъ г. Дупница е осжденъ да плати двойно вносно мито щрафъ шесть лева и двадесеть стотинки за този оризъ да се отмѣни и 2) Конфискувания отъ Кочариновската Митница два чувала съ сто и два килограмма оризъ и единъ конь де ся повьрнатъ обратно на притѣжателя имъ Стойменъ Стойчевъ, отъ гр. Дупница. Срѣщу присждата на Окржжний Сждъ, Прокурора при Кюстендилский Окржженъ Сждъ подава кассационенъ протестъ, въ който исказва: Кюстендилский Окр. Сждъ въ засѣданието си отъ 18 Мартъ, като разглѣда дѣлото №

51, по въззивна жалба на Стойменъ Стойчевъ отъ г. Дупница срѣщу постановлението на Кочариновската Митница отъ 22 Януарий 1886 година Н-о 20, съ което Управителя на сѫщата Митница постановилъ: 1) На основание чл. 242 отъ Закона за Митницитѣ уловений оризъ да ся признай за контробанда и 2) На основание чл. 243 отъ сѫщитѣ Правила, ориза да ся конфискува заедно съ коньтъ и виновния да заплати двойно вносни мито щрафъ 6 лева и 20 стот. връху 38 лева и 76 стот. уцѣнение на 102 кила оризъ. . . —На основание чл. 247 отъ сѫщий Законъ—присѫди: 1) Постановлението (спорѣдъ както ся изложи по горѣ) да ся отмѣни и 2) Конфискувания отъ Кочариновската Митница два чувала оризъ и единъ конь, да ся повърнатъ обратно на притѣжателя имъ. . . Вслѣдствие на горѣизложенното, понеже Кюстендилский Окр. Сѫдъ наруши чл. чл. 247, 254—257 включително, 264, 265 и 267 отъ Закона за Митницитѣ, а именно: 1) Сѫдътъ не прие като защитникъ на Хазната и повѣренникъ на Управителя на Кочар. Митница Финансова Помощникъ, понеже не билъ притѣжавалъ пълномощно отъ Финансовия Чиновникъ, на името на когото е издадено пълномощното отъ Управителя на Митницата, безъ да вземе въ внимание, че подобно пълномощно не ся изисква, щомъ Финансовий Чиновникъ е упълномощенъ отъ Управителя на Митницата, белъ ся явилъ той или неговия помощникъ, все едно е—тъй като тѣ и двамата зищищаватъ Правителственнитѣ интереси и ся явяватъ, като представители на Хазната, които иматъ еднакви права. Освѣнъ това, Почитаемий Кассационенъ Сѫдъ съ опредѣление подъ № 34 отъ 1881 година 28 Ноемврий е разрѣшилъ този въпросъ. Слѣдователно, като отблъсна Финансовия Помощникъ, той съ това отнѣ възможностьта да ся защитятъ Правител. интереси отъ Управителя на Митницата и съ това наруши чл. 265 отъ Закона за Митницитѣ; 2) Че извършеното контробандно дѣло, не е отъ тайнитѣ и да ся има съмнѣние и подозрение, а явно изнамѣрено, само въ който случай (тайно) има нужда да ся съобщава въ Прокурорский Надзоръ за изслѣдвание на дѣлото. Ако ся допустне, че при всѣко възражение на обвиняемий, че той го е купилъ отъ изнѣсно лице, ще трѣбва дѣлото да ся предава на Прокурора, то въ такъвъ случай би ся принабрегнали предписанията на членове

254—257 отъ сжщий Законъ. Слѣдователно, Сждътъ като не взе въ внимание: 1) Съставенитѣ актове съобразно съ казаннитѣ членове и 2) Че възивната страна не успоряваше, нито указваше на нарушенията, които сж допустнати въ формалноститѣ при констатирание на нарушението на Закона, а само, че тя го е купила отъ нѣкого—съ това той наруши предписанията на чл. чл. 247, 254—257, 264 и 267 отъ сжщий Законъ. На основание на горѣизложенното и съгласно чл. 27 отъ Допълнението къмъ Врѣм. Сжд. Правила и чл. 266 отъ Закона за Митницитѣ, като подавамъ настоящий протесть, моля Почитаемий Върховний Кассационенъ Сждъ да отмѣни горѣказанната присжда на Кюстендилский Окржженъ Сждъ и препроводи дѣлото на ново разглѣждание. Моля Почитаемий Кюстендилский Окржженъ Сждъ да благоволи и препроводи настоящий протесть заедно съ приложений къмъ него преписъ отъ присждата съ дѣлото въ Върховний Кассационенъ Сждъ на разглѣждание.

Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1) Отъ сждебния протоколъ на Окр. ся констатира: „Сждътъ за разрѣшение на повдигнатия въпросъ, като взе предъ видъ: 1) Че 265 чл. отъ Закона за Митницитѣ, ако и изрично да казва, че единъ отъ своитѣ повѣренни, нъ това не отнима правото на Митничкия Управиталь да упълномощава и другиго; нъ отъ друга страна, като ся има предъ видъ, че пълномощното отъ Управителя на Митницата е за Финансовий Чиновникъ, а не за помощника му, който днесь ся явява и 2) Че споредъ чл. 30 отъ Отом. Наказ. Законъ ся приема за повѣренникъ, който предъ Сждътъ представи рѣдовно пълномощно, опредѣли: Господинъ Иванъ Заяковъ да не ся приема за защитникъ на Хазната по настоящето дѣло; а колкото ся отнася до повѣренника на въззивника, Сждътъ възъ основание чл. 98 — 100 отъ Врѣм. Сжд. Правила приема Г-на Кирила Василиевъ за повѣренникъ на въззивника само за въ днешно сждебно засѣдание.“ Изложеното постановление на Окр. Сждъ не е съгласно, нито съ 265 чл. отъ Закона за Митницитѣ, утвърденъ на 8 Януарий 1885 год., нито пъкъ съ Окржжното Опредѣление на Върховний Кассационенъ Сждъ, издадено по Общо Сжбрание

подъ № 34 отъ 1881 год., съ което е разяснено по напространно, като какви именно длъжностни лица и Учреждения отъ Министерството на Финансиитѣ могжтъ да представляватъ предъ сждилищата Хазната. Слѣдователно, първото оплакване е основателно. 2) Съображенията на Окржжний Сждъ гласятъ: 1) Че споредъ Закона за Митницитѣ контробандитѣ сж два вида, тайно и явно и 2) Че както отъ протокола, акта на Старшия, така и отъ постановлението на Управителя на Митницата ся вижда, че обвиняемия е посочилъ лицето, отъ което е купилъ ориза. Слѣдователно, Управителя трѣбваше да увѣдоми за това Прокурора за по нататашното изслѣдване, отъ когото зависяше. Отъ една страна отъ съображенията на Окржжний Сждъ ясно ся констатира, че Окржжний Сждъ *никакъ не е влѣзалъ въ разрѣшение сжществото на това дѣло*, а отъ друга страна, съображенията на Окржжний Сждъ ся намиратъ въ явно противорѣчие съ буквалний смисъль на 270 чл. отъ Закона за Митницитѣ, който гласи: „По всички нарушения на настоящий законъ, които влѣкътъ парично взискание и *тъмнично наказание*, обвиняемитѣ ся предаватъ незабавно на прокурора при Сждилището, въ вѣдомството, на което е извършено нарушението, заедно съ прѣписъ отъ актъ.“ Наказанието за престжпление, което се отдава на Ст. Стойчевъ, състои само въ *конфискуване на имота*, а никакъ не и *въ лично наказание тъмниченъ затворъ*. Слѣдователно, и второто оплакване е основателно.

Водимъ отъ тия съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРДѢЛЯВА: Присждата на на Кюстендилский Окржженъ Сждъ отъ 21 Мартъ 1886 год. № 16, защото сж нарушени чл. чл. 265 и 270 отъ Закона за Митницитѣ, съ силата на чл. 137 п. 1 отъ Углавното Сждопроизводство, да ся отмѣни и дѣлото, за ново разглѣждание отъ другъ съставъ да ся испроводи въ Кюстендилский Окржженъ Сждъ.

РѢШЕНИЕ № 345

Г. София, 15-й Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на четвъртий Ноемврий хилядо осем-

стотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Димитръ Исайевъ и въ присѫтствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновича Углавно Дѣло № 274, по описътъ на Станъ Ванинъ, Иванъ Кировъ, Пацо С. Табовъ и Станъ Табовъ, жители отъ гр. Рахово, осѫдени по на 10 лева глоба за полза на Хазната и да заплатятъ 120 лева на потърпѣвшия Ангела Диновъ, изъ сѫщий градъ, за причинената му загуба чрезъ вкарвание градската чърда въ ливадитѣ му.

Странитѣ неприсѫтствуваха

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: По жалбата на Ангела Диновъ ся възбудило предъ Раховский Мировий Сѫдия, углавно преслѣдвание срѣщу Ивана Кировъ, Пацо С. Табовъ, Станъ Табовъ и Станъ Ванинъ за гдѣто пустнали чърдата въ ливадата му и върбака му та ги испоѣли, испотѫпкали и испочупили. Раховский Мировий Сѫдия разглѣдалъ дѣлото и съ присѫдата си отъ 4 Февруарий 1886 година № 93, на основание чл. 115 отъ Устава за Наказанията, опредѣлилъ: „Признава за виновни Ивана Кировъ, Паца С. Табовъ, Станъ Табовъ и Станъ Ванинъ и ги осѫжда по на 10 лева глоба за въ полза на Хазната и да заплатѭтъ на обвинителя Ангелъ Диновъ 120 лева загуба." По въззивна жалба на подсѫдимитѣ, дѣлото ся разглѣдало и отъ Раховский Окрѫженъ Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1) „На сѫдебното дирение въ II-та инстанция аппелаторитѣ доказаха ли основателностьта на доводитѣ си за отмѣнението на присѫдата, издадена отъ Раховский Мировий Сѫдия на 4 Февруарий н. г. по обвинението имъ въ вкарвание градската чърда въ ливадата на Ангела Диновъ и нанисание загуба?" — „Не, не ся доказва." 2) „Ако не е доказано по първий въпросъ, то основателно ли е ходатайството на аппелаторитѣ за да ся отмѣнява предмѣтната присѫда?"—„Не, не е основателно." 3) „Възъ кого да ся стоварятъ разноскитѣ на свидѣтеля Първанъ Мановъ и въ какъвъ размѣръ?"—„Аппелаторитѣ да заплатятъ на свидѣтеля единъ левъ дневни разноски"—съ присѫдата си отъ 3-й Априлий 1886 год. № 14, потвърдилъ напълно

присѫдата на Мировий Сѫдия. Въ подадената си кассационна жалба, подсѫдимитѣ ся оплакватъ: 1) Че по това дѣло сѫ нарушени чл. 78, 79 и 124 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото Сѫдилищата безъ да привѣдътъ въ извѣстность чрезъ вѣщи хора, цѣната на пагубата ги осѫдили да заплатятъ на потърпѣвшия 120 лева глоба; 2) Че къмъ дѣянието имъ е приспособенъ неправилно чл. 115 отъ Устава за Наказанията.

Върховний Кассационнинъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1) Чл 79 отъ Углавното Сѫдопроизводство гласи: „Когато странитѣ не могатъ да ся споразумѣятъ, било за количеството на врѣдътъ или загубитѣ, било за цѣната на ограбеното или развaленото, тогава Мировий Сѫдия, като изслуша доказателствата на едната и на другата страна. или мнѣнието на вѣщитѣ лица, произнася своето послѣдньо опредѣление.“ Отъ производството на дѣлото ся вижда, че странитѣ, не само че не сѫ ся споразумѣвали помѣжду си за количеството и цѣната на пагубата, нъ постоянно сѫ заявявали да ся констатира и опредѣли това чрезъ вѣщи люди, което обстоятелство ся потвърдява напълно и отъ протоколитѣ на Сѫда, гдѣто мѣжду другитѣ е казано: „Мировий Сѫдия забѣлѣжи, че въ акта не е означено числото на пагубата, вслѣдствие на което странитѣ помолиха да ся отложи дѣлото и ся повикатъ за свидѣтели подписавшитѣ акта.“ Въ мотивитѣ на присѫдата си, Мировий Сѫдия мѣжду другитѣ казва: „Че загубата на ливадата не може сега да ся оцѣни, понеже ся е заличила, нъ Сѫда намѣри за умѣстно, да ся намали на половина, отъ колкото иска обвинителя.“ Отъ горѣизложенното става явно, че нито странитѣ ся могли да ся споразумѣятъ помѣжду си за *количеството и цѣната на загубата,* нито пакъ Сѫдията, при опредѣлението ѝ еималъ достатъчнитѣ доказателства, по които да ся произнесе *положително.* А пъкъ въ такива случаи, мнѣнието на вѣщитѣ лица е задължително. Слѣдователно, оплакванието на подсѫдимитѣ е основателно и нарушението въ дадения случай е сѫщественно; 2) Спорѣдъ както е разяснено вече отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, сѫдилищата, които глѣдатъ дѣлата по сѫщество ся длъжни да констатиратъ вината или невиновностьта на подсѫди-

митѣ, като изложатъ точно и ясно всичкитѣ признаци на преписваемото прєстжно дѣяние на подсждимитѣ; инакъ, т. е. безъ констатирание виновностьта на признацитѣ на престжплението, не може да става правилно и самото приложение на наказанието. Отъ производството на дѣлото ся вижда, че и въ двѣтѣ инстанции, не само че не е констатирано, като какво именно престжпно дѣяние ся отдава на подсждимитѣ, нъ не е показано, *въ какво именно престжпление ся припознати подсждимитѣ за виновни.* Слѣдователно, приспособлението на чл. 115 отъ Устава за Наказанията въ дадений случай при горѣизложеннитѣ обстоятелства е неправилно.

На основание горѣизложеннитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присждата на Раховский Окр. Сждъ отъ 3 Априлий 1886 год. № 14, защото е нарушенъ чл. 79 отъ Углавното Сждопроизводство и защото неправилно е приспособенъ чл. 115 отъ Устава за Наказанията, съ силата на чл. 137 п. п. 1 и 2 отъ Углавното Сждопроизводство, да ся отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да ся испроводи въ Раховский Окржженъ Сждъ.

РѢШЕНИЕ № 346

гр. София, 15-ий Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавно Отдѣление, на четвъртий Ноемврий, хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове Георгий Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Димитрий Исайевъ и въ присжтствието на Помощ. Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичь Углавно дѣло № 275 по описа на Крьстя Пановъ, Дено Иванчовъ, Клину Петрушановъ, Христо Кувовъ, Тренчо Лазаровъ, Николчо Миловъ, Василъ Иловъ и Иото Кузмановъ, всички жители отъ с. Галово (Орѣховска Околия), оправдани по Сждъ — първия по обвинението му въ умишленно убивание Кжню Тодоровъ, послѣдующитѣ 7 души като съу-

частници и послѣдния Кузмановъ, като интелектуаленъ участникъ въ горнето убийство.

Странитѣ не ся явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурорский Надзоръ при Орѣховский Окр. Сѫдъ съ обвинителния си актъ отъ 23 Януарий 1886 година е прѣдалъ на Сѫдъ, съ участието на Сѫдебни Засѣдатели, Крьстя Пановъ по обвинението му въ това, че на 12 Мартъ 1885 година умишленно, съ намерение и желание е убилъ съ сопа Кѫня Тодоровъ; Деня Ивановъ, Дика Томовъ, Клино Петрушовъ, Христа Кузовъ, Тренча Лазаровъ, Николча Лиловъ и Василъ Иоловъ по обвинението имъ въ физическо участие въ убийството на Кѫня Тодоровъ; и Иота Кузмановъ въ интелектуално и физическо участие въ горньото убийство — злодѣяние, предвидено въ чл. чл. 45 и 174 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Раховский Окр Сѫдъ разглѣдалъ дѣлото и слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1) „На сѫдебното дирение констатира ли си, щото сѫбитието на престѫплението да се е извършило, т. е. на 12 Мартъ 1885 год. въ мѣстностьта: „Неловата Падина“ въ стълкновението мѣжду жителитѣ на с. Салановци и Галово, Кулно Тодоровъ да е ударенъ отъ посторонно лице, съ тѫпо орждие по главата и да е умрѣлъ вслѣдствие на този ударъ слѣдъ два деня?“—„Да, констатира се.“ 2) „Ако се е констатирало по първий въпросъ, то доказа ли се на сѫдебното дирение, щото този ударъ да е извършенъ отъ подсѫдимия Крьсто Пановъ?“ — „Не се доказа“. 3) „Доказало ли се на сѫдебното дирение, щото, подсѫдимитѣ: Дено Ивановъ, Дико Томовъ, Климо Петрушановъ, Христо Кузовъ, Тренчо Лазаровъ, Николчо Лиловъ и Василъ Иоловъ, да сѫ взели физическо участие въ извършванието на сѫщий ударъ?“—„Не, не се доказало.“ 4) „Доказа ли се на сѫдебното дирение щото, въ извършванието на сѫщото престѫпление, подсѫдимия Иото Кузмановъ да е вземалъ интелектуално и физическо участие?“ — „Не, не се доказа.“ 5) „Виновенъ ли е подсѫдимия Крьсто Пановъ въ това, щото на 12 Мартъ 1885 год. въ мѣстностьта „Неловата Падина“, умишленно, съ намѣрение, желание, да е убилъ съ сопа Кънчо Тодоровъ, отъ с. Салановци, или да е виновенъ въ извършванието на сѫщото убийство и безъ тѣзи условия?“ — „Не, не е виновенъ.“

— 6) „Виновени ли сѫ подсѫдимитѣ: Дено Иванчовъ, Дико Томовъ, Климо Петрушановъ, Христо Кузовъ, Тренчо Лазаровъ, Никола Лиловъ и Василъ Иоловъ въ вземание физическо участие въ извършвание на сѫщото убийство?“—„Не, не сѫ виновни“ и 7) „Виновенъ ли е подсѫдимия Иото Кузмановъ въ интелектуално и физическо участие въ горнето злодѣяние?“—„Не, не е виновенъ,“—съ присѫдата си отъ 16-й Априлий 1886 год. № 12, опредѣлилъ: Признава подсѫдимитѣ: Крьстю Пановъ, 40 годишенъ, Дено Иванчовъ 30 годишенъ, Димо Томовъ 60 годишенъ, Климо Петрушевъ 32 годишенъ, Христо Кузовъ, 28 годишенъ, Тренчо Лазаровъ, 30 годишенъ, Николчо Лиловъ 40 годишенъ, Василъ Иоловъ 57 годишенъ, Иото Кузмановъ 45 годишенъ, всички жители отъ с. Голово, за невиновни въ това: първий отъ тѣхъ да е убилъ съ сопа на 12 Мартъ 1885 год. въ мѣстностьта „Неловата Падина“, умишленно, съ намѣрение, желание, Кѫня Тодоровъ отъ с. Салановци, както и безъ тѣзи условия; послѣдующитѣ седемъ за невиновни въ взимание физическо участие въ извършвание сѫщото убийство и послѣдний отъ тѣхъ за невиновенъ въ интелектуално и физическо участие въ горнето убийство, вслѣдствие на което ги оправдава по сѫдъ и освобождава отъ всѣкаква углавна и гражданска отговорность по това дѣло. Станалитѣ по това дѣло сѫдѣбни разноски се стоварватъ върху хазната“. Срѣщу тая присѫда на Раховский Окр. Сѫдъ, Прокурора при сѫщий Сѫдъ подава кассационенъ протестъ въ който излага: 1) че по това дѣло сѫ нарушени ст. ст. 691, 700 и 701 отъ Врѣм. Сѫд. Правила, защото Окр. Сѫдъ, по заявлението на подсѫдимитѣ Крьстю Пановъ и Дино Иванчовъ отъ 17 Февруарий 1886 год. е опредѣлилъ да ся призовѫтъ нѣкои свидѣтели безъ да е било изложено въ заявлението, кото какво именно тѣзи свидѣтели има да покажатъ. 2) Че по това дѣло сѫ нарушени ст. 725, 734, 782, 784 и 786 отъ Вр. Сѫд. Правила, защото Предсѣдателя на Сѫдътъ го е лишилъ отъ възможностьта да разясни нѣкои обстоятелства въ распитвание на свидѣтелитѣ; 3) Че сѫ нарушени ст. ст. 729, 730, 756, 767, 768 и 795 отъ Вр. Сѫд. Правила, защото Предсѣдателя е позволилъ на защитата да исказва разни хули върху свидѣтелитѣ на обвинението, а тъй сѫщо да доказва, че нѣкои отъ тѣхъ сѫ били осѫждани за прѣстѫпления.

4) Че е нарушена ст. 819 отъ Вр. Сжд. Правила, защото Сждътъ оставилъ неразрѣшенъ гражданския по това дѣло искъ; 5) Че сж нарушени ст. ст. 844, 848 и 849 отъ Вр. Сжд. Правила, защото въ сждебния протоколъ сж внесени нѣкои неправилности фактически, несъгласни съ дѣйствителнитѣ показания и обяснения; и 6) Че е нарушена ст. 901 отъ Вр. Сжд. Правила, защото Председателя незбавно съ изявение резолюцията освободилъ подсждимитѣ изъ подъ стража безъ да вземе каквн-годѣ предупредителни мѣрки.

Върх. Кассац. Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Пом.-Прокурора за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1) Отъ производството на дѣлото ся вижда, че подсждимитѣ Крьсто Пановъ и Деню Иванчовъ съ прошението си отъ 18 Февруарий 1886 год. сж молили да ся призовжтъ единадесеть души свидѣтели, за да покажать: „ний били ли сме тамъ дето е билъ убитъ Кжню Тодоровъ или не.“ Това прошение е било разглѣдано отъ Сжда въ присжтствието на Прокурора и съ отдѣлно опредѣление отъ 21-й Февруарий 1886 год., подъ № 129 е постановено „заявлението на Крьстя Пановъ, Дено Иванчовъ и Димо Томовъ, да ся уважи и представенитѣ имъ свидѣтели да ся призовжтъ.“ Освѣнъ това, при распитванието на свидѣтелитѣ на сждебното дирение, отъ страна на Прокурора не е имало никакво заявление за отстранението имъ (700 ст. отъ Врѣм. Сжд. Правила). Слѣдователно, оплакванието на Пракурора по този въпросъ, като не ся подтвърдява отъ обстоятелството на дѣлото, е неосновательно; 2) Въ протоколитѣ по дѣлото стои забѣлѣзано, че при распитванието на свидѣтелитѣ на Прокурора е давана пълна възможность да ги распитва и да имъ възражава. На много мѣста въ протоколитѣ на Сждебното дирение стои изрично забѣлѣвано: „Прокурора попита свидѣтеля, Прокурора, защитницитѣ и Сждебнитѣ Засѣдатели на запитванието имъ отъ Председателя има ли да зададжтъ нѣкой въпросъ на свидѣтеля, *отговориха нѣма*“. Слѣдователно, и второто оплакване на Прокурора е неосновательно; 3) Общо правило е, че на подсждимитѣ и защитата имъ ся даватъ всевъзможни срѣдства за оправданието имъ. Тѣ иматъ пълно право да представляватъ свойтѣ доказателства за оправдаванието си *както и да оборватъ* онѣзи, които е представила обвинителната власть. Предъ видъ на горѣизложенитѣ,

подсждимитѣ или защитата имъ, иматъ пълно право да критикуватъ и обсждатъ представенитѣ срѣщу тѣхъ свидѣтели, съ цѣль да намалятъ тѣхната достовѣрность *стига само критиката и обсждането имъ, да не бжде голословно, а да ся основава на констатиранитѣ при сждебното дирение и устнитѣ прения на странитѣ данни.* Отъ производството на дѣлото ся вижда, че защитата, безъ да е произнасяла нѣкои голословни хули, срѣщу свидѣтелитѣ, за оборванне на тѣхната достовѣрность, е оказала на нѣкое тѣхно минжло като го е *подтвърдила съ влѣзло въ законна сила рѣшение.* Слѣдователно, оплакването на Прокурора и по този въпросъ е неосновательно; 4) Отъ дѣлото, а именно отъ присждата на Сждътъ, ся вижда, че послѣдния, като оправдава подсждимитѣ, мѣжду другитѣ казва: „и ги освобождава отъ сѣка углавна и *гражданска* отговорность“. Слѣдователно, неможе да ся допустне, че Сждътъ не ся е произнесълъ и по гражданския искъ, а заради това и оплакването на Прокурора и по този въпросъ, като не ся подтвърдява отъ обстоятелствата по дѣлото, е неосновательно; 5) Законодательтъ като установилъ формалноститѣ по съставлението и обявлението на протоколитѣ, ималъ е предъ видъ главно — да имъ предаде онази пълнота и достовѣрность, която се изисква, за да се отстранятъ поводитѣ за искания какви да било обяснения за редътъ на производството на дѣлото, срѣщу присждата на което ся обжалова една отъ странитѣ. Вслѣдствие това, е установено: а) Прочитането и предявяването на протоколитѣ при обявяването на присждата, за да могатъ странитѣ да си направятъ бѣлѣжкитѣ по тѣхъ; б) За направенитѣ бѣлѣжки по неточното изложение на сждебнитѣ дѣйствия или по даденитѣ показания, Секретаря прави забѣлѣжки подъ подписитѣ на сждиитѣ; в) Слѣдъ преглѣждането на тѣзи забѣлѣжки, Сждътъ постановява своето по тѣхъ заключение, което се подписва отъ сждиитѣ и скрепява отъ Секретаря. Отъ горѣизложенното става явно, че като основание на жалбитѣ и протеститѣ по нарушения на редътъ на Сждопроизводството на сждебното дирение може да служи само това, което се подтвърдява и удостовѣрява отъ протоколитѣ на сждебното засѣдание, и отъ съображенията по направенитѣ врьхъ тѣхъ забѣлѣжки и постановления на Сждътъ, — слѣдователно, подаденитѣ жалби и протести,

би трѣбвало да се отнасятъ и да съдържатъ оплаквания срѣщу онѣзи дѣйствия, които излизатъ отъ самитѣ протоколи и замѣчания и постановления на Сждътъ по тѣхъ, а не и по таквизи обстоятелства, които не сж признати отъ Сждътъ. Отъ производството по настоящето дѣло се вижда, че на Прокурора сж били предявени протоколитѣ и че той си е направилъ забѣлѣжкитѣ по тѣхъ. Но тъй сжщо отъ производството се вижда, че Сждътъ, слѣдъ като е разглѣдалъ тѣзи забѣлѣжки, постановилъ е, че ги намира неоснователни и че протоколитѣ сж обемали точно и вѣрно всичко онова, което е било извършено на Сждебното засѣдание. Отъ горѣизложеното става явно, че оплакванията на Прокурора по този въпросъ се отнасятъ до факове, които не се оправдаватъ, нито отъ протоколитѣ, нито отъ постановлението на Сждътъ по направенитѣ върхъ тѣхъ забѣлѣжки отъ Прокурара. Слѣдователно, оплакванието на Прокурора по този въпросъ е неоснователно; 6-о) Спорѣдъ както е развяснено вече отъ Върх. Кассационенъ Сждъ (Определение отъ 17 Май 1886 година) оправданитѣ подсждими се освобождаватъ тутакъ-си слѣдъ обявението на оправдающето постановление на Сжда. Слѣдователно, оплакванието на Прокурора и по този въпросъ е неоснователно.

На основание горѣизлиженитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационния протестъ на Прокурора при Орѣховский Окр. Сждъ срѣщу присждата на сжщия Сждъ отъ 16 Априлий 1886 год. № 12, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неоснователъ, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 347

гр. София, 15-й Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на четвьртий Ноемврий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Невовичъ и Стефанъ Зографски при Секретарьтъ: Димитрий Исайевъ и въ

присжтствието на Помощ. Прокурора: А, Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски Углавно дѣло № 439 по описътъ на Иванъ П. Бешковъ, жителъ изъ гр. Руссе, повѣренникъ на Мехмедъ Хаджи Хюсеиновъ, Мехмедъ Юмеровъ и Кадиръ Юнузовъ, житѣли отъ село Шахинляръ, (Силистренско), осждени по на една година затворъ за изрѣзвание повѣренитѣ имъ за превозвание денкове съ манефактурна стока на Ескриза Кюрдаинъ.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Съ рѣшението си отъ 8-й Мартъ 1886 година № 76, Върховний Кассационенъ Сждъ по настоящето дѣло е опрѣделилъ: Присждата на Руссенский Аппелативенъ Сждъ, отъ 17-й Юний 1885 год., № 172, защото неправилно е приспособенъ чл. 222, отъ Отоман. Наказ. Законъ, съ силата на ст. 11 п. 1 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, да ся отмѣни, и дѣлото, за ново разглѣждание отъ другъ съставъ да ся проводи въ Руссенски Аппел. Сждъ. Руссен. Аппел. Сждъ като разглѣдалъ повторно настоящето дѣло и слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжщество на дѣлото въпроси: 1-о) „Виновнили сж подсждимитѣ Мехмедъ Х. Хюсейновъ, Мехмедъ Юмеровъ и Кадиръ Юнузовъ, изъ с. Шехинляръ, Силистренски Окржгъ, въ това, че прѣзъ мѣсецъ Ноемврий 1883 година въ своето село, като возили манефактурната стока, уложена и обвита въ денкове, на Саркиза Кюрдианъ, изъ гр. Силистра, който имъ я повѣрилъ за довезвание изъ гр. Варна до Силистра, сж откраднали отъ повѣрената имъ стока по нѣколко ярда басмж, американъ, цѣли шалове, тюлбени, пояси и пр., като развързали, разшили возенитѣ отъ тѣхъ денкове?“—„Да виновни.“ 2-о) „Ако подсждимитѣ ся виновни въ престжплението, указано въ първий въпросъ, то доказва ли ся, че открадната̄та отъ тѣхъ стока възлиза до стойность отъ 2260 гр. 10 пари?“ — „Да доказва се, че стоката струва 2260 гр. 10 пари.“ 3-о) „Въ кой членъ отъ Наказателний Законъ е предвидено прѣстжпното дѣяние на тримата подсждими и въ какъвъ размѣръ да имъ ся наложи наказание?“ — „Въ чл. 222 п. 4, отъ Отоманский Наказателенъ Законъ и въ размѣръ на едно годишенъ затворъ въ тьмница.“ 4-о) „Основателенъ ли е Граждански искъ на потърпевший отъ 2260 гр. и 10 пари?“— „Да, основателенъ.“ Съ присждата си отъ 26-й Юний 1886

година № 174, възъ основание чл. 222 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, потвърдилъ присждата на Окр Сждъ напълно, съ която се осждени: Мехмедъ Х. Хюсеиновъ, Мехмедъ Юмеровъ и Кадиръ Юнузовъ по на една година затворъ и да заплатятъ троицата солидарно на Саркиза Кюрдианъ за изгубената му стока 2260 гр и 10 пари и да заплатятъ сждебнитѣ по дѣлото разноски 38 лева, а Хассана Рафиева призналъ за невиновенъ и го освободилъ всѣкаква по това дѣло отговорность. Срѣщу тази присжда, подсждимитѣ подаватъ въ Върховний Сждъ кассационна жалба, въ която се оплакватъ: 1-о) Че по това дѣло се нарушени чл. чл. 29 и 30 отъ Допълнението към Врѣм. Сжд. Правила, защото Сждътъ повторно е приспособилъ неправилно чл. 222 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. и 2-о) Че сж нарушени ст. 723 и 873, отъ Врѣм. Сжд. Правила, защото сждътъ не ги призовалъ при слушанието на дѣлото имъ.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на Помощ. Покурора, взе въ съображение: 1-о) Споредъ чл. 222 отъ Отомански Наказателенъ Законъ, затварятъ се отъ 6 мѣсеца до три години и ония крадци, *които приносятъ съ кола и лодки и тѣмъ подобни или тѣхнитѣ хора откраднатъ всичкитѣ или една часть отъ повѣренитѣ имъ стоки и вѣщи.* Въ дадения случай, Руссенский Аппелативенъ Сждъ при разрѣшавание на дѣлото по сжщество е призналъ подсждимитѣ за виновни, въ това, че презъ мѣсецъ Ноемврий 1883 год. въ своето си село, *като возили* манифактурната *стока* въ денкове на Саркизъ Кюрдианъ, който имъ я довѣрилъ за превозвание отъ гр. Варна до Силистра, откраднали отъ повѣрената имъ стока басма, американъ, шилове, тюлбени, пояси и пр. като развързали и разшили возѣнитѣ отъ тѣхъ дѣнкове. Така констатирано престжпление, напълно отговаря на прѣстжплението, предвидено въ чл. 222 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Слѣдователно, приложението на наказанието, въ дадения случай, споредъ констатираното прѣстжпление, напълно отговаря на признацитѣ, предвидени въ чл. 222, отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Заради това, оплакванието на кассаторитѣ върху този въпросъ—е неосновательно. 2-о) Нееднократно е вече разяснено отъ Върховний Кассационенъ Сждъ, че споредъ

873 ст. отъ Врѣм. Сжд. Правила, призоваванието на странитѣ при слушание на дѣлото въ Аппелативний Сждъ, напълно зависи отъ отъ усмотрѣнието на сжщия Сждъ. Въ дадения случай, отъ дѣлото на Аппелативний Сждъ ся вижда, че сждътъ е постановилъ дѣлото да ся слуша безъ призоваванието на странитѣ врѣзъ основание ст. 873 отъ Врѣм. Сжд. Правила. Заради това и второто оплакване на кассаторитѣ е неосновательно.

Ржководимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационата жалба на Мехмеда Х. Хюсеиновъ, Мехмедъ Юмеровъ и Кадиръ Юнузовъ срѣщу присждата на Руссенский Аппелативенъ Сждъ отъ 26-й Юний 1886 година № 171, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неосновательна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 348

гр. София, 15-й Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА. Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на четвъртий Ноемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски при Секретарьтъ: Димитрий Исайевъ и въ присжтствието на Помощ. Прокурора: А Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Заграфски Углавно дѣло № 446 по описътъ на Цвѣта Стоилова, отъ село Воинеговци, осждена на петь години затворъ въ тъмница, съ ходатайство за намаление наказанието ѝ предъ НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Князьтъ за не предумишленно убивание чрезъ удушавание незаконно родѣното отъ нея живо дѣте.

Странитѣ неприсжтствуваха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурора при Соф. Окр. Сждъ, съ обвинителенъ актъ отъ 17-й Юний 1885 год. предалъ на Сждъ, съ участие на Сжд. засѣдатели, дѣвицата Цвѣта Стоилова и Илко Колинъ по обвинето имъ въ придумишленно удушование новорожденното дѣте, плодъ на тѣхнитѣ незаконни врьзки — престжпление предвидено въ

чл. 170 отъ Отоман. Наказ Законъ. Софийский Окр. Сждъ като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като призналъ подсждимитѣ за виновни, първата (Цвѣта Стоилова) въ това, че презъ мѣсецъ Декемврий 1884 година като е родила незаконно живо дѣте, слѣдъ ражданието му го е умъртвила чрезъ задушвание и го е скрила — заровила въ земята, гдѣто е било намѣрино; — втория (Илко Колинъ) въ укривание само на умъртвеното дѣте безъ да съобща на властьта за това — съ присждата си отъ 15-й Октомврий 1885 година № 172, възъ основание чл. чл. 174 и 176, отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, осждилъ Цвѣта Стоилова на петнадесеть години затворъ въ окови, а Илко Колинъ на една година тъмниченъ затворъ съ ходатайство предъ НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Князя за смѣчение наказанието на Цвѣта Стоилова отъ петнадесеть години на дѣсеть години затворъ въ окови. По въззивна жалба на подсждимата и по Аппелационенъ протесть на Прокурора при Софийский Окр. Сждъ, това дѣло било разглѣдано и отъ Софийский Аппелативенъ Сждъ, който като прѣзналъ подсждимата за виновна въ това, че презъ мѣсецъ Декемврий 1884 година, въ селото Войнегоци, въ кжщата на очухжтъ си (вторий мжжъ на майка ѝ) слѣдъ полунощь, предъ зори, като е родила незаконно — заченътото си дѣте живо, убила го е чрезъ задушвание, и което дѣте, било намѣрено заровѣно, въ дворътъ на сжщата кжща на 17-й Януарий 1885 година — съ присждата си отъ 16-й Юлий 1886 година № 104, връзъ основание чл. чл. 174 и 176, отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, измѣнилъ присждата на Окр. Сждъ така: Осждилъ Цвѣта Стоилова на петь години затворъ въ тъмница съ ходатайство предъ НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Князя за намаляване наказанието ѝ. Осжжда подсждимата да заплати освѣнъ прѣдвиденитѣ въ присждата на Окр. Сждъ 238 лева заедно съ Илко Колинъ, още 94 лева възнаграждение на вѣщитѣ люди, доктори и свѣщенника. Аппелацинния протесть на Прокурора при Софийский Окр. Сждъ, като неоснователенъ, да ся остави безъ послѣдствие. Срѣщу тази присжда, Прокурора при Софийский Аппелативенъ Сждъ подава въ Върховний Сждъ Кассационенъ протесть въ който посочва, че Софийский Аппелативенъ Сждъ е нарушилъ по това дѣло 835 ст. отъ Врѣменнитѣ Сждебни Правила, защото като е

постановилъ да стане ходатайство за умекотявание наказанието на подсждимата, не си е далъ мнението за размѣра на предполагаемото умекотявание.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на Помощ. Прокурора, взе въ съображение: Споредъ точния и буквалния смисалъ на 835 ст. отъ Врѣм. Сжд. Правила, Сждътъ който постановява да ся ходатайствува предъ НЕГВО ВИСОЧЕСТВО Князя за умекотявание наказанието на подсждимий, дълженъ е да посочи безусловно и мѣрката на предполагаемото умекотявание на наказанието. Въ дадений случай, както ся констатира отъ потжжената присжда, Софийский Аппелативенъ Сждъ, като е постановилъ да се ходатайствува предъ НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Князя за умекотявание наказанието на подсждимата, ограничилъ се само да каже: да се ходатайствува предъ Н. В. Князя за намалявание на това ѝ наказание, безъ обаче да се е съобразилъ съ изричното предписание на 835 ст. т. е. безъ да е определилъ мѣрката на умекотявание наказанието на подсждимата. Отъ горѣизложеното става явно, че присждата по настоящето дѣло на Софийский Аппелативенъ Сждъ относително ходатайството му за умекотявание наказанието на подсждимата е издадено вопреки предписанието на 835 ст. отъ Врѣменнитѣ Сждебни Правила. Отъ друга пакъ страна, допустнатата погрѣшка е *поправима* безъ да стане *повторно* разглѣжданието на дѣлото по сжществото му. Заради това, оплакванието на Прокурора при Софийский Аппелативенъ Сждъ по този въпросъ—е основателно.

Независимо отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ, по редътъ на надзора, възъ основание на чл. 109, отъ Сждоустройството, намира за необходимо да констатира слѣдующитѣ неправилни дѣйствия, допустнати отъ Сждилищата при производството на настоящето дѣло. 1-о) Окр. Сждъ нито въ присждата си, нито пакъ въ въпросния листъ е констатиралъ: а) като какви имѣнно *извънредни* обстоятелства ся прѣдставляватъ като *особенни уважения* да се улекчи участьта на подсждимата, както това ся изисква отъ буквалния смисълъ на 816 ст. отъ Врѣм. Сжд. Правила и б) Съвършенно ся игнорира въпроса за *несъвършеннолѣтието* на подсждимата Цвѣта Стоилова, нѣщо което, силата на самия законъ (40 чл. отъ Отоман-

ский Наказателенъ Законъ, служи като основание *да ся намали наказанието* на подсждимата Цвѣта Стоилова. 2-о) Опредѣлението на Соф. Апелат. Сждъ отъ 5-й Априлий 1886 година постановено по 873 ст. отъ Врѣм. Сжд. Правила (л. 13) не е подписано отъ членоветѣ, които сж участвували въ издавание на това постановление. 3) Въ сждебния протоколъ на Аппелат. Сждъ ся констатира, че „експерта Д-ръ Шнее—по заявлението му, че тука нѣма лице което да може да извърши клѣтвенния обрядъ по вѣроисповѣданието му, защото не разбиратъ отъ неговия язикъ и че когато е повиканъ по нѣкой дѣла, той е билъ заклѣванъ отъ Предсѣдателятъ на Сждътъ—даде обещание предъ Сждътъ, че по чиста совѣсть ще даде мнѣнието си по това дѣло." Изложеното въ протокола ся намира, въ явно противоречие съ буквалното прѣдписание на 776 п. 2, и 779 ст. отъ Врѣм. Сжд. Правила. 4) Аппелативний Сждъ също не е констатиралъ като какви именно *извънредни особенни уважения* му дали основание за да ходатайствува той за намаление на наказанието, опрѣделено на подсждимата Цвѣта Стоилова, защото, отъ една страна, несъвършеннолѣтието само по себе дава основание да се намали наказанието, както го е и направилъ Аппелативний Сждъ, съ силата на чл. 40, а отъ друга страна, споредъ 43 чл. отъ Отоманский Наказателенъ Законъ — законътъ неправи *никаква* разлика мѣжду мжжетѣ и женитѣ относително опрѣделението наказанието, а пакъ думитѣ *„домашно положение"* безъ да бжде то квалифицирано индивидуално съ приличнии обстоятелства и фактове — само по себе нищо не значжтъ.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1-о) Да се предпиши на Софийский Аппелативенъ Сждъ да исправи присждата си отъ 16-й Юлий 1886 година № 104, съгласно съ точното предписание отъ 835 ст. отъ Врѣм. Сжд. Правила. 2) По редътъ на надзора да се обърне внимание на Соф. Окр. Сждъ и на Соф. Аппелат. Сждъ върху забѣлеженитѣ неправилни по това дѣло тѣхни дѣйствия.

РѢШЕНИЕ № 349

гр. София, 22 й Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ,Углавното Отдѣление, на седмий Ноемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Андрей Маноловъ и Стефанъ Зографски, при Пом.-Секретарьтъ: Свѣтозаръ Димитровъ, и въ присѫтствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членьтъ Зографски Углавно Дѣло № 237, по описътъ на Луи Рувье, французско—подданникъ, осѫденъ да плати 200 франка двоенъ акцизъ и 240 франка двойно мито за 5-ть сандѫци вино и други нѣща прекарани безъ да се плати законното мито и акцисъ. Подсѫдимия Луи Ревье се яви лично и устно упълномощи за свой защитникъ адвоката Иванъ Атанасовъ.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: По заявлението на Софийската Митница отъ 10-й Януарий 1880 год. № 18-й, Софийский Окр. Сѫдъ, като разглѣда настоящето дѣло, съ рѣшението си отъ 20-й Юний 1880 г. № 704, като призналъ французско-поданния Луй Рувье, за виновенъ въ прекарвание контрабанда четири сандѫка съ шампанско вино и единъ сандѫкъ съ разни неизвѣстни стоки — осѫдилъ го да заплати двойно мито 240 лева и двоенъ акцизъ 200 франка, като се освободи конфискуваната стока. По въззивна жалба на Луи Рувье, това дѣло било разглѣдано и отъ Соф. Аппел. Сѫдъ, който, като разрѣшилъ слѣдующето по сѫществото на дѣлото въпроси: 1-о) „Наистина ли обвиняемия Луи Рувье приелъ четири ящика съ шампания и единъ ящикъ съ разни нѣща безъ да плати мито?" — „Да"; 2-о) „Искалъ ли обвинений Луи Рувье да се въсползува съ случая, че неговата стока дошла на сѫщи каруци съ които дошле вѣщи за НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО?" — „Да" 3-о) „Трѣбваше ли обвиняемия Луи Рувье да приеме и да стовари стоката въ своята магазия, когато знае че тя не е освободена отъ митницата?" — „Не". 4-о) „Обвинений Луй Рувье, като знае, че за стоката не е платена мито, зелъ ли е мѣрки за плащанието му?" — „Не". 5) „Може ли да се вземе за о-

правдание, показанието на обвинений Луи Рувье, че той приелъ извѣстие за испращание на стоката отъ своя комисионеръ слѣдъ три дена отъ приеманието на стоката?" — „Не" и 6). Подлѣжи ли на наказанието, предвидено 217 и 219 членъ отъ Митарственний Уставъ?" „Да"— съ присждата си отъ 19 Май 1881 г. № 61, потвърдилъ на пълно присждата на Софийский Окржженъ Сждъ, отъ 20 Юний 1881 год. № 61. Срѣщу тази присжда. Луи Рувье подава въ Върховний Сждъ Кассационна жалба въ която се оплаква: 1-о) Че Соф. Аппелат. Сждъ е нарушилъ чл. 42 забѣлѣжка 2 отъ Закона за Бериитѣ, защото независимо отъ плащанието довойното мито, осждилъ го да плати двоенъ акцизъ; 2-о) Че дѣянието, което му се отдава споредъ 217 чл. отъ Митарственния Уставъ, утвърденъ отъ 12 Декемврий 1880 год. не е констатирано, а слѣдователно неправилно е приспособенъ казанний членъ; 3-о) Въ допълнение на Кассац. жалба въ сждебното засѣдание защитника на подсждимия указа че Софийский Окр. Сждъ е нарушилъ ст. ст. 803, 804 и 834 п. 2 отъ Вр. Сждебни Правила, защото не е постановилъ въпроса за разрѣшение сжществото на дѣлото и защото въ присждата не е посочилъ на материалнийтъ Законъ, спорѣдъ който е наложено наказанието на довѣрителя му; и 4-о) Че въ правото билъ е подсждимия да се въсползува отъ новия законъ, а именно отъ 42 чл. забѣлѣжка 2 отъ Закона за Бериитѣ върху питиетата, утвърденъ на 30-й Януарий 1883 год.

За разрѣшение на това дѣло, Върхов. Кассац. Сждъ, като изслуша обяснението на защитника—Атанасовъ и заключението на Помощникъ Прокурора, взе въ съображение: 1-о) Отъ потъжената присжда на Соф. Аппелат. Сждъ се контатира, че подсждимия е приелъ 5-тѣ колета съ шампанско вино, безъ да е платилъ слѣдующийтъ за него акцизъ, а спорѣдъ 102-й членъ отъ Питейния Уставъ, всѣки който желае може да си докара изъ чужбина всѣкакъвъ видъ спиртни питиета, *стига да плати опредѣления за тѣхъ акцизъ*, независимо отъ сжществующия Митарственъ сборъ. — Слѣдователно, наложеното на подсждимия наказание да заплати двоенъ акцизъ 200 франка, спорѣдъ констатираното отъ Сждътъ пристжпление, е вѣрно. Заради това, първото оплакване на кассатора е неоснователно. 2-о) Както се вижда отъ производството на дѣлото,

присждата на Аппелативния Сждъ е издадена по това дѣло *на 19 Май 1881 год.* когато е билъ въ дѣйствие единственно Питейния Уставъ, по който е осжденъ подсждимия да плати глоба двоенъ акцизъ за прекаранитѣ отъ него 5-тъ колета шампанско вино. Закона за Берийтѣ, за който подсждимия сега се оплаква въ Кассационната си жалба, че Соф. Аппелативенъ Сждъ, е нарушилъ отъ него 42 чл. п. 2 не е сжществувалъ въ онова врѣме, тъй като той е издаденъ на 30 Януарий 1885 г. слѣдователно, много по подиръ е издаденъ отъ какъ е разглѣдано дѣлото отъ Аппелат. Сждъ. Слѣдователно, оплакванието на кассатора, за нарушението на чл. 42 п. 2 отъ Закона за Берийтѣ—е неоснователно, защото *тоя Законъ въ онова врѣме не е сжществувалъ.* 3-о) Наистина отъ дѣлото на Соф. Окр. Сждъ не ся вижда, щото послѣдния, при разрѣшаванне на дѣлото, да се е съобразилъ съ точното предписание на чл. чл. 803 и 804 отъ Вр. Сжд. Правила т. е. не е постановилъ въпроси за разрѣшавание сжществото на дѣлото, но това опущение на Софийский Окр. Сждъ е исправено въ втората инстанция, т. е. отъ Аппелативенъ Сждъ, когато е разглѣдалъ дѣлото по Аппелативенъ редъ. Що се касае до непосочванието отъ Сждътъ члена, по който е осжденъ подсждимия, то това не посочвание на закона само по себе си, неможе да послужи за поводъ да се кассира дѣлото, тъй като престжплението, което се отдава на подсждимия, напълно отговаря на наказанието, което му е опредѣлено отъ Сждътъ Слѣдователно и третото оплакванние на кассатора — е неоснователно. 4-о) Тъй като чл. 42 забѣлѣжка 2 отъ Закона за Беритѣ, издаденъ много по подиръ отъ Питейния Уставъ, не съдържа, въ себе си предписанието на чл. 102 отъ Питейний Уставъ т. е. непредвижда никакъвъ акцизъ за иностраннитѣ спиртливи питаета, то само по себе си се разбира, че новия законъ унищожава стария и че въ дадения случай, подсждимия има пълно право да се въсползува отъ послѣдния новий законъ, който законъ го задължава да заплати акцизъ за прекаранитѣ отъ него 5-тъ колета шампанско вино.

Ржководимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присждата на Соф. Аппелативенъ Сждъ отъ 19 Мая 1881 год. № 61 *относително плащанието двоенъ акцизъ, 200 франка* да се **отмени а**

относително двойното мито 240 франка да си остане въ силата връвъ основание чл. 29 отъ Допълнението къмъ Врѣм. Сѫдебни Правила.

РѢШЕНИЕ № 350

гр. София, 22-й Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на седмий Ноемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски при Помощ. Секретаря: Свѣтозаръ Димитровъ и въ присѫтствието на Помощ. Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски Углавно дѣло № 280, по описътъ на Мехмедъ Увунъ Юсуфовъ, Али Хюсеиновъ и Ибрахимъ Халиловъ, жит. отъ с. Боячково, осѫдени по на 9 мѣсеца затворъ безъ окови за кражба на 35 оки жито съ взломъ.

Подсѫдимитѣ не се явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Шуменский Окр. Сѫдъ съ обвенителенъ актъ отъ 22 Априлий 1885 година предалъ на Сѫдъ, съ участие на Сѫдебни Засѣдатели, Мехмеда Узунъ Юсуфовъ, Али Хюсеиновъ и Ибрахимъ Халиловъ по обвинението имъ въ каржба съ взломъ на жито — престѫпление, предвидено въ чл. 220, отъ Отоманский Наказат. Законъ. Шумен. Окр. Сѫдъ, като разглѣдалъ това дѣло ѝ слѣдъ като призналъ подсѫдимитѣ за виновни въ това, че послѣднитѣ дни на мѣсецъ Декемврий 1884 година, една нощь около срѣдъ нощь подсѫдимитѣ чрѣзъ пробиване дѫното на селския хамбаръ, открадцали една торба жито около 35 оки, принадлѣжаще на потърпѣвшия Али Х. Емурловъ и че това жито въ сѫщата нощь сѫ го замѣнили съ три оки ракия съ съселинина си Мустафа Мустановъ—съ присѫдата си отъ 21 Юний 1885 год, № 141, връзъ основание чл. 220, отъ Отоманский Наказ. Законъ, осѫдилъ ги по на три години и 15 дена затворъ и да повърнатъ на потърпевшия Али Хаджи Емурловъ 35 оки жито. По въззивна жалба на под-

сждимитѣ, това дѣло било разглѣдано и отъ Руссен. Аппелат. Сждъ, който като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото на дѣлото въпроси: 1) „Доказва ли се, че подсждимитѣ Мехмедъ Узунъ Юсуфовъ, Али Хюсеиновъ и Ибрахимъ Халиловъ, изъ с. Баячево, Ески-Джумайска Околия, въ края на м. Декемврий 1884 год. една нощь, около 12 часа, чрезъ пробивание съ свръделъ дъното на селския хамбаръ откраднали въ една торба жито, около 35 оки, принадлѣжаще на Али Х. Емурловъ отъ сжщото село?“ — „Да, доказва се“ 2) „Признава ли Сждътъ, че подсждимитѣ сж били непълнолѣтни при извършванието на дѣянието, указано въ първий въпросъ?“ — „Да, признава“. 3) „Тогава признава ли Сждътъ, че подсждимитѣ при извършвание рѣченото дѣяние сж знаяли, че послѣдствията на това дѣяние съставляватъ вина?“ — „Да, признава;“ 4) „Въ такъвъ случай виновни ли сж подсждимитѣ въ престжпното дѣяние, указано въ първий въпросъ?“ — „Да, виновни.“ 5) „Подъ кой членъ отъ Отом. Наказ. Законъ да се подведе тѣхното престжпно дѣяние и въ какъвъ размѣръ да имъ се наложи наказание?“ — „Подъ ст. 220, комбинирана съ чл. 40 отъ Отом. Наказ. Законъ, и въ размѣръ на деветъ мѣсеченъ прость затворъ;“ 6) „Длъжни ли сж подсждимитѣ да върнжтъ на пострадавший откраднатото отъ тѣхъ жито?“ — „Да, длъжни сж“ — съ присждата си отъ 21 Марта 1886 година № 68, връзъ основание чл. 220 отъ Отом. Наказ. Законъ, видоизмѣнилъ присждата на Окр. Сждъ така: Осждилъ подсждимитѣ Мехмедъ Узунъ Юсуфовъ, Али Хюсеиновъ и Ибрахимъ Халиловъ по на 9 мѣсеца затворъ безъ окови. Осждилъ сжщитѣ да повърнатъ откраднатото 35 оки жито на потърпевшия Али Х. Емурловъ и да заплатятъ въ полза на Хазната 21 левъ и 60 стот. сждебни разноски. Срѣщу тази присжда, подсждимитѣ подаватъ въ Върховний Сждъ кассационна жалба, въ която ся оплакватъ: 1-о) Че по това дѣло Руссен. Аппел. Сждъ е нарушилъ ст. ст. 723, 780, 781 и 873 отъ Врѣм. Сжд. Правила, защото Сждътъ е разглѣдалъ дѣлото въ тѣхно отсжтствие и защото непризовалъ распитанитѣ въ Окр. Сждъ нови свидѣтели и старитѣ да се распитатъ повторно, за което нѣщо тѣ били молили въ въззивната си жалба. 2-о) Че сжщий Сждъ е нарушилъ ст. ст. 763, 764 и 781 отъ Врѣм. Сжд. Правила, защото намѣреното у тѣхъ

жито (вѣщественното доказателство) неприличало на житото на пострадавшето лице и 3-о) Че сѫщий Сѫдъ е нарушилъ ст. ст. 723, 784, 786 и 861 отъ Врѣм. Сѫдебни Правила, защото невзелъ въ внимание тѣхното заявление, че свидѣтелитѣ сѫ били тѣхни неприятели.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, взе въ съображение: 1) Отъ въззивната жалба на подсѫдимитѣ ся вижда, че тѣ изрично сѫ молили Аппел. Сѫдъ да призове при слушание на дѣлото имъ нѣкои нови свидѣтели, съ които тѣ щѣли да докажатъ своята си невиновность. Аппелативний Сѫдъ, обаче безъ да е взелъ въ внимание това искание на подсѫдимитѣ и безъ да ся е произнесълъ върху повикванието на свидѣтелитѣ, до колко тѣхнитѣ показания ся важни или не при разрѣшение на дѣлото, опредѣлилъ: „Дѣлото връзъ основание ст. 873 отъ Врѣм. Сѫд. Правила, да ся разглѣда безъ призоваванние на странитѣ.“ Наистина споредъ ст. 873 отъ Врѣмен. Сѫдеб. Правила призованието на странитѣ по дѣлото, а пъкъ сѫщо и свидѣтелитѣ, въ Аппелативний Сѫдъ, зависи напълно отъ усмотрението на Сѫдътъ, но при всичко това, обаче Сѫдътъ е длъженъ да ся произнесе съ мотивирано опредѣление за причинитѣ, по които той намира за излишно призованието при слушанието на дѣлото, било странитѣ, било свидѣтелитѣ. Въ дадения случай, подобно нѣщо Сѫдътъ като не е направилъ, нарушилъ е 873 ст. отъ Врѣм. Сѫд. Правила. Заради това, първото оплакване на Кассаторитѣ е основателно и нарушението е сѫществено. 2) Отъ въпросния листъ на Аппел. Сѫдъ ся констатира, че подсѫдимитѣ сѫ откраднали отъ селския хамбаръ 35 оки жито, принадлѣжаще на Али Х. Емурловъ. Ни дума даже не е станало отъ страна на подсѫдимитѣ на сѫдебното слѣдствие на Окр. Сѫдъ, за приликата и неприликата на откраднатото отъ тѣхъ жито съ житото на потърпѣвшия—нѣщо, което тѣ ся имали право да искатъ при разбирателството на дѣлото по сѫщество, а не сега предъ Върх. Кассац. Сѫдъ. Заради това, второто оплакване на кассаторитѣ е неосновательно 3) Ст. ст. 723, 784, 786 и 861 отъ Врѣм. Сѫдеб. Правила, за които кассаторитѣ ся оплакватъ че ся нарушени, защото Сѫдътъ не взелъ въ внимание, че свидѣтелитѣ сѫ биле тѣхни неприятели — с

тоже неосновательно, защото посоченитѣ отъ кассаторитѣ горни статии съдържатъ съвсѣмъ друго нѣщо и не отговарятъ слѣдователно на тѣхното оплакване, но главното е, че распитанитѣ като свидѣтели лица сѫ „тѣхни неприятели“ не може да бѫде основание, нито за да не ся распитатъ тѣзи лица като свидѣтели въобще, нито пакъ за да не ся распитатъ тѣ като такива даже подъ клѣтва. Слѣдователно, и третото оплакване е неосновательно.

Рѫководимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 21 Мартъ 1886 год. № 68, защото е нарушена ст. 873 отъ Врѣм. Сѫдеб. Правила, съ силата на ст. 11 п. 1 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, да ся отмѣни, и дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да ся испроводи въ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 351

гр. София, 22-й Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на седмий Ноемврий, хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: Свѣтозаръ Димитровъ и въ присѫтствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдателя Углавно дѣло № 287, по описътъ на Константинъ Герчевъ, изъ г. София, осѫденъ на три седмиченъ затворъ, за написание оскърбление съ думи на Предсѣдателя на Софийский Окр. Сѫдъ въ врѣме на испълнение служебнитѣ си обязанности.

Въ засѣданието присѫтствуваше подсѫдимия Константинъ Герчевъ съ защитника си адвоката Иовъ Титоровъ.

Обстоятелствата на дѣло сѫ: Съ обвинителенъ актъ, съставенъ отъ Прокурорский Надзоръ при Софийский Окр. Сѫдъ на 7 Мартъ 1885 год., Константинъ Герчевъ предава ся на Сѫдъ безъ участието на сѫдебни засѣдатели, по

обвинението му въ написание оскърбление съ думи на В. Маринивъ, Председатель на Соф. Окр. Съдъ—престъпление, предвидено отъ 112 чл. Отом. Наказ. Законъ. Окр. Съдъ, следъ като призналъ подсъдимия Константинъ Герчевъ за виновенъ въ това, че на 11 Февруарий наст. год., като влезалъ въ съвещателната стая на Соф. Окр. Съдъ за да подаде едно прошение противъ Съдебния Приставъ Ковачева, нанесълъ оскърбление съ думи Председателю при същия Съдъ, В. Маринову, по причина, че последний му казалъ да почака малко, доде направи справка, какво е станало съ другите му по същото дело подадени прошения; — съ присъдата си отъ 27-й Априлий 1885 год. № 78, осъдилъ Константина Герчева възъ основание на 112 чл. Отом. Наказ. Законъ, на два месеченъ затворъ. По въззивна жалба на подсъдимия, делото ся е разгледало отъ Софийский Аппелат. Съдъ, който следъ като призналъ подсъдимия Константинъ Герчевъ за виновенъ въ това, че на 11-й Февруарий 1885 год. е нанесълъ при подаванието на едно прошение, оскърбление съ думи на Председателя на Соф. Окр. Съдъ въ време на испълнение служебните си обязанности, като му е казалъ: „Не ся прави тъй прошение зеръ, защото сте ортаци съ Ковачева"—съ присъдата си отъ 28 Януарий 1886 год. № 10, изменилъ присъдата на Окр. Съдъ и осъдилъ Константина Герчевъ на три седмиченъ затворъ. Срещу присъдата на Аппелативний Съдъ, подсъдимия подава кассационна жалба, въ която излага: Че по това дело неправилно е приспособенъ чл. 112 отъ Отом. Наказ. Законъ, защото не е констатирано отъ Съда, че подсъдимия при произнасяние думите еималъ намерение да нанесе оскърбление на Председателя. Въ допълнение на кассационната жалба, защитника на подсъдимия Иовъ Титоровъ устно ходатайствува за помилванието на подсъдимия предъ Съдътъ.

За разрешение на това дело, Върховний Кассационенъ Съдъ, следъ като изслуша заключението на Пом. Прокурора, взе въ съображение: 1) Не ся изисква да ся констатира, при оскърблението и обидата на длъжностни лица безъ друго и *намерението* на подсъдимий да оскърбява, защото отношенията на частните лица къмъ учрежденията и длъжностните лица, изискватъ, щото частните лица да пазятъ въ действията си и думите приличие и надлежното почитание,

а слѣдователно, да бѫдѫтъ както въ дѣйствията си, тъй и думитѣ предпазливи. Всѣка една дума, слѣдователно и всѣко едно дѣйствие припознати за оскърбителни предполагатъ ое—ipso и самото *намѣрение* на частното лице за оскърбление. Споредъ френското законодателство прави ся разлика между оскърблението, нанесено на частно лице (injure), и оскърблението—на длъжностни лица (outrage). Послѣднето ся нарича „Outrage,“ между съществениитѣ признаци, на което не влиза и намѣрението за оскърбление. Слѣдователно. доктрината за оскърбление на частнитѣ лица нѣма си приспособление въ дадений случай (F. Hélie p. 244 ч. II). Отъ изложеното става явно, че първото оплакване е неоснователно. 2) Споредъ буквалния смисълъ на 816 ст. Врѣм. Сѫд. Правила, като основание за ходатайство могѫтъ да бѫдѫтъ само *извънредни* случаи когато ся представляватъ *особни уважения* за да ся намали наказанието на подсѫдимия или даже за помилвание на подсѫдимий, вовлеченъ въ престѫпление по нещастно за него стечение на обстоятелствата. А пакъ споредъ 5 чл. отъ Сѫдоустройството, Върховний Кассационенъ Сѫдъ неможе да влиза въ оцѣнение на обстоятелствата въобще по *сѫществото* на дѣлото. Слѣдователно, молбата отъ страна на защитника Иовъ Титоровъ даже неподлѣжи на обсѫждание отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ.

Водимъ отъ горнитѣ съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1) Кассационната жалба на Константинъ Герчевъ, срѣщу присѫдата на Софийский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 28 Януарий 1886 год. № 10, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие. 2) Молбата за ходатайство на адвоката Иовъ Титоровъ, защитникъ на подсѫдимия, за помилванието на подсѫдимия, да ся остави по силата на чл. 5 отъ Сѫдоустройството безъ разглѣждание.

РѢШЕНИЕ № 352

гр. София, 22-й Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на седмий Ноемврий хилядо осем-

стотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито съдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: Свѣтозарь Димитровъ и въ присѫтствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдателя Углавно Дѣло № 290, по описътъ, на Стоилко Илиевъ, изъ село Ярловци (Трьнска Околия), осѫденъ да заплати за въ полза на Хазната 130 лева двойно мито и 100 лева глоба, за укривание следуемия акцизъ.

Отъ страна на подсѫдимий Стоилко Илиевъ се яви защитникътъ му Іовъ Титоровъ.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Трьнский Окр. Сѫдъ съ присѫдата си отъ 14 Май 1885 год. № 35, слѣдъ като признал подсѫдимия Стоилко Илиевъ за виновенъ, че на 13 срѣщу 14 Септемврий 1884 год. прекаралъ 87 оки ракия и 80 оки вино отъ Сърбия, безъ да плати надлѣжното митарственно мито. възъ основание на чл. 212 отъ Митарственний Уставъ. утвърденъ на 8-й Януарий 1885 год. и чл. 3 отъ Наказ. Распореждания, осѫдилъ го да заплати щрафъ (глоба) 122 лева и 80 ст. и троенъ акцизъ 230 лева и 25 ст. всичко 303 лева и 5 ст. за въ полза на Хазната, а така сѫщо да ся конфискуватъ заловенитѣ вино и ракия за въ полза на Хазната. По въззивна жалба на подсѫдимия, дѣлото се е разглѣдало отъ Софийский Апелативенъ Сѫдъ, който, слѣдъ като призналъ подсѫдимиятъ Стоилко Илиевъ за виновенъ, че на 13 срѣщу 14 Септемврий 1884 год. е прекаралъ изъ Сърбия тайно— контрабанда преко-граница за въ България, безъ да обади на митарствения пунктъ. 4 бурета вино и ракия, съ цѣль да укрие митото и акциза отъ Хазната — съ присѫдата си отъ 22 Февруарий 1886 год. № 26, възъ основание на 217 и 219 чл. чл. отъ Митарствения Уставъ и чл. чл. 42 и 68 отъ Закона за Беритѣ върху питиетата, измѣнилъ присѫдата на Окр. Сѫдъ тъй: осѫжда Стоилко Илиевъ, изъ село Ярловци, да заплати въ полза на Хазната двойно мито 130 лева и 40 ст. да заплати 100 лева глоба и прекаранитѣ отъ него вино и ракия, да се конфискуватъ за въ полза на Хазната. Срѣщу присѫдата на Апел. Сѫдъ, подсѫдимия Стоилко Илиевъ подава кассационна жалба въ която излага: 1) че по това дѣло Соф. Ап-

пел. Сѫдъ е нарушилъ ст. 830 отъ Врѣмен. Сѫд. Правила, защото въ промѣжутока отъ 8-й Февруарий, т. е. отъ врѣмето когато се отложи прочитанието на резолюцията до 11 Февруарий за когато е било назначено произнасянието на резолюцията — Аппел. Сѫдъ въ сѫщий съставъ е разглѣдалъ едно друго углавно дѣло; 2) че по това дѣло е нарушенъ чл. 68 отъ Устава за Бериитѣ, защото неправилно го осѫжда да заплати освѣнъ митото и 100 лева глоба.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ. Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1) Едно отъ основнитѣ начала на съвременното Углавно Сѫдопроизводство е сѫдебното дирение да се извършва неприкѫсванно и нашето законодателство, като е приело това начало, изрично изсказва въ 737 чл., който гласи: „Сѫдебното засѣдание по всѣко дѣло трѣбва да върви непрекѫсванно освѣнъ врѣмето, което е необходимо за почивка." Отъ удостовѣрението отъ 17 Февруарий 1886 год. № 320, представено отъ защитника на подсѫдимия Адвокатъ Иовъ Титоровъ, се види, че углавното отдѣление на Соф. Аппел. Сѫдъ удостовѣрява, че въ сѫдебното си засѣдание на 8-й Февруарий т. г. отложи прочитанието на резолюцията по углавното дѣло № 110 на Стоилко Илиевъ, отъ с. Ярловци, Трънска Околия, за 11 Февруарий, а въ промѣжутока, т. е. отъ 8-й Февруарий когато се отложи дѣлото за резолюция до 11 Февруарий, когато се произнесе резолюцията, Аппел. Сѫдъ разглѣдва, въ същий съставъ, друго едно углавно дѣло. Споменѫтото удостовѣрение напълно констатира, че въ дадений случай сѫ нарушени 737, 738 и 830 ст. ст. Вр. Сѫд. Правила и нарушението е сѫщественно. 2) Въ чл. 68 отъ Закона за Бериитѣ върху питиетата е предвидено наказание за о-ния, които укриватъ спиртнитѣ си питиета отъ заплащанието право за фабрикация и принесѫтъ *по какъто и да е начинъ загуба на съкровището.* Отъ самата буква и смисъльтъ на помѣнѫтия членъ ясно се вижда, че приложението му може да си има мѣстото, а слѣдователно, и да е правилно само, когато е констатирано отъ сѫдътъ точно и положително въ въпросния му листь, че дѣйствително виновнитѣ сѫ укрили спиртнитѣ си питиета отъ правото за фабрикация и че *по такъвъ и инакъвъ начинъ сѫ пренесли*

еди каква си загуба на Хазната, та тогази сждътъ смотря по размѣра на загубата да може да приложи и наказанието глоба мѣжду минимума и максимума. Отъ въпросния листъ на Софийский Аппел. Сждъ се вижда, че той е констатиралъ точно и ясно само контробандата, която е предвидена въ чл. 217 и 219 отъ Митарств. Уставъ, а пъкъ съ присждата си, освѣнъ предвиденото въ тѣхъ наказание, е наложилъ на подсждимия и наказание по чл. 68 безъ обаче, да е констатиралъ точно и ясно по какъвъ начинъ и каква именно загуба е нанесена на Хазната. Слѣдователно, оплакванието на подсждимия по този въпросъ е основателно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присждата на Соф. Аппел. Сждъ отъ 22 Февруарий 1886 год. № 26, защото сж нарушени ст. ст. 737, 738 и 830 отъ Вр. Сжд. Правила и чл. 68 отъ Закона за Бериитѣ, съ силата на ст. 11 п. 1 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, да се отмѣни, и дѣлото, за ново разрѣждание отъ другъ съставъ, да се испроводи въ Софийский Аппел. Сждъ.

РѢШЕНИЕ № 353

гр. София, 22-й Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на седмий Ноемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно васѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ. Секретарьтъ: Свѣтозаръ Димитровъ и въ присжтствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичь Углавно Дѣло № 291, по описътъ на Никола Вълчовъ, изъ село Кадаево (Добричка Околия), оправданъ по сждъ по обвинението му въ искоренявание безъ разрѣшение 1 $^1/_2$ дюлюмъ отъ правителственната гора.

Подсждимия не се яви.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Варненското Окр. Управление съ отношението си отъ 16 Августь 1885 г. подъ

№ 7966 е възбудило предъ Добричския Мировой Сѫдия углавно преслѣдвание срѣщу Николакя Вълчевъ по обвинението му въ искоренявание безъ разрѣшение единъ и половина дюлюмъ правителственна гора. Добричский Мировий Сѫдия, разглѣдалъ дѣлото и съ присѫдата си отъ 28 Октомврий 1885 год. на основание чл. 72 отъ Закона за Горитѣ опредѣлилъ: Признава за виновенъ обвиняемия Никола Вълчевъ и го осѫжда да заплати за въ полза на Хазната 60 лева глоба и освѣнъ това да заплаща ежегодно на Хазната по два лева глоба до дѣто насади и израсте отъ ново насаденото му мѣсто съ гора. По въззивната жалба на подсѫдимия, дѣлото се разглѣдало и отъ Варненския Окр. Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫщество въпроси: 1) „Доказва ли се предъ сѫда, че подсѫдимия Никола Вълчевъ е искоренилъ отъ правителственната гора „Кадневски Балталъкъ“ 1 $^1/_2$ дюлюмъ пространство, безъ надлѣжно разрѣшение?“ — „Не, не се доказва.“ 2) „Въ такъвъ случай виновенъ ли е Никола Вълчевъ по хвърлението му обвинение?“ – „Не, не виновенъ“ — съ присѫдата си отъ 27 Мартъ 1886 год. № 24 отмѣнилъ присѫдата на Добричский Мировий Сѫдия и призналъ подсѫдимия за не виновенъ по хвърленото върху му обвинение и го оправдалъ подъ Сѫдъ. Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, Варненското Окр. Управление се оплаква че Варненский Окр. Сѫдъ е нарушилъ чл. 13 отъ Закона за Горитѣ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ. Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Варненското Окр. Управление въ кассационната си жалба, като се оплаква, че по това дѣло е нарушенъ чл. 13 отъ Закона за Горитѣ, не оказва, въ какво именно се състои това нарушение и по какъвъ поводъ е то нарушено. А при таквози положение, споредъ както е и другъ пѫть разяснено, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, нѣма възможность да провѣри основателностьта или неоснователностьта на оплакванието. Отъ друга страна, Варненский Окр. Сѫдъ е призналъ съ въпросния листъ, че не е *доказано,* че подсѫдимия е искоренилъ правителственната гора безъ позволение. Отъ горѣизложеното става явно, че оплакванието на Варненското Окр. Управление е неоснователно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Варненското Окр. Управление, срѣщу присѫдата на Варненский Окр. Сѫдъ отъ 27 Мартъ 1886 г. № 24, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като не основателна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 354

гр. София, 22-ий Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на седмий Ноемврий хилядо осемстотинь осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Прѣдседатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: Свѣтозаръ Димитровъ и въ присѫтствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичъ Углавно Дѣло № 292, по описътъ на Ахмедъ Чакѫровъ, житель изъ с. Сваленикъ, Руссенско Окрѫжие, осѫденъ да заплати 120 лева глоба, за нарушение на Табачния Уставъ.

Подсѫдимия не ся яви.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурорский Надзоръ при Руссенский Окрѫженъ Сѫдъ съ предложението си отъ 20 Февруарий 1885 год. № 133 е възбудилъ углавно преслѣдвание срѣщу Ахмеда Чакѫроогму, по обвинението му въ нарушение Табачний Уставъ — престѫпление предвидѣно въ 3 и 7 чл. отъ Наказателнитѣ Распореждания, приспособени за Табачния и Питейния Устави. Руссенский Окрѫженъ Сѫдъ разглѣдалъ дѣлото и слѣдъ като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ това, че е испушилъ 25 оки тютюнъ отъ собственното си произведение презъ 1880 год., безъ да му е заплатилъ правителственнитѣ даждия — съ присѫдата си отъ 26 Августъ 1885 год. № 133, на основание чл. 3 и 6 отъ Наказ. Распорѣждания, приспособени за Табачния и Питейния Уставъ, осѫдилъ го да заплати за въ полза на Хазната: 1) Акцизно право 12 лева и 50 ст, двойна глоба 25 лева. 2) Бандеролно право за първо

качество 165 лева, всичко 202 лева и 50 ст., а въ случай на несъстоятелность, да издържи петдесеть дневно запиране. По въззивната жалба на подсждимия, дѣлото ся разглѣдало и отъ Руссенский Аппелативенъ Сждъ, който слѣдъ като призналъ съ въпросния си листь подсждимия за виновенъ въ това, че е употрѣбилъ за лична полза оставения у него 25 оки тютюнъ на листи отъ 1880 год., безъ да е заплатилъ предварително правителственнитѣ даждия — съ присждата си отъ 10 Мартъ 1886 год. № 50, на основание чл. 3 отъ Наказ. Распорѣждания, видоизмѣнилъ присждата на Окр. Сждъ и осждилъ подсждимия Ахмедъ Чакжровъ да заплати въ полза на Хазната 12 лева и 50 ст. акцизно право за употрѣбения отъ него 25 оки тютюнъ, 27 лева и 50 ст. бандеролно право за сжщото количество тютюнъ и да ся глоби съ 80 лева двойна сумма на казанитѣ сборове. Въ случай на несъстоятелность, да издържи двадесеть дневенъ затворъ. Въ подадената си срѣщу тая присжда кассационна жалба, подсждимия ся оплаква, че по това дѣло Руссенский Аппелативенъ Сждъ е нарушилъ ст. 723 и 873 отъ Врѣм. Сжд. Правила, защото не е призовалъ при разглѣждането на дѣлото нито него, нито посоченитѣ въ аппелативната му жалба свидѣтели.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: СПорѣдъ както е вече разяснено отъ Върховний Кассационенъ Сждъ (Рѣшение № 80 отъ 15 Мартъ 1886 год.) непризоваванието на странитѣ и свидѣтелитѣ по дѣлото при Аппелативното производство съставлява нарушение на ст. 873 отъ Врѣм. Сжд. Правила, ако странитѣ изрично сж молили да бждятъ призовани лично, а тъй сжщо и посоченитѣ въ аппелативната имъ жалба свидѣтели и Сждътъ безъ да ся е произнесълъ и разрѣшилъ въпросътъ за призоваванието имъ, не ги е призовалъ. Отъ производството на дѣлото ся вижда, че подсждимия е молилъ въ аппелативната си жалба да бжде призованъ, както той лично, тъй и свидѣтелитѣ: Хасанъ Бозаджиевъ, Мехмедъ Смаиловъ и Хюсеинъ Нисуловъ, и че Руссенский Аппелативенъ Сждъ е постановилъ, да ся глѣда дѣлото безъ призоваване на странитѣ, безъ обаче да ся е произнесълъ и да е разрѣшилъ въпроса относително призоваванието на свидѣтелитѣ. Слѣдователно, оплак-

ванието на подсѫдимия е основателно и нарушението е сѫществено.

На основание горѣизложеннитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 10-й Мартъ 1886 год. № 50 защото е нарушена 873 ст. отъ Вр. Сѫд. Правила, съ силата на ст. 11 п. 1 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ да ся отмѣни, и дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да ся испроводи въ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 355

гр. София, 22-й Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на единадесетий Ноемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно васѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Димитръ Исайевъ и въ присѫтствието на Помощникъ-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски Углавно Дѣло № 293, по описътъ на Мехмедъ Салиевъ, Мехмедъ Хасановъ и Ахмедъ Хюсеиновъ, изъ с Памукчии, Шумненско Окрѫжие, осѫдени първий на 3 години и 3 мѣсеца затворъ въ окови, а послѣднитѣ по на 4 мѣсеца затворъ, за насилствено откарвание и обезчестявание дѣвицата Собиле Исмаилова, жители изъ сѫщото село и за подпомагвание въ това.

Странитѣ не ся явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Шумненский Окр. Сѫдъ съ обвинителенъ актъ отъ 19 Януарий 1885 год. предалъ на Сѫдъ съ участие на сѫдебни васѣдатели Мехмеда Салиевъ, Мехмеда Хасановъ и Ахмеда Хюсеиновъ, обвиняеми: Мехмеда Салиевъ въ открадвание и насилствено обезчестявание Собиле Исмаилова, а Ахмеда Хасановъ и Ахмеда Хюсеиновъ въ помагвание на първия да извърши престѫплението — престѫпление, предвидѣно въ чл. чл. 198 и 206 отъ Отом. Наказ. Законъ. Шумнен-

ский Окр. Сѫдъ, като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като призналъ подсѫдимитѣ за виновни въ това, че първия открадналъ и обезчестилъ насилственно потърпѣвшата Собиле Исмаилова а вторитѣ, че ся подпомогнали на обвиняемия Мехмедъ Салиевъ, да откара насилственно въ гората пострадавшата Собиле Исмаилова, за да ѭ обезчести—съ присѫдата си отъ 16 Априлий 1885 год. № 74, осѫдилъ Мехмеда Салиевъ на три години и три мѣсеца затворъ и да заплати на потърпѣвшата 500 лева за дѣвството ѝ, а Мехмеда Хасановъ и Ахмедъ Хюсеиновъ да издържатъ по 4 мѣсеца тъмниченъ затворъ. По въззивната жалба на подсѫдимитѣ, това дѣло било разглѣдано и отъ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, който като призналъ подсѫдимитѣ за виновни въ това, че подсѫдимий Мехмедъ Салиевъ на 6-й Септемврий 1884 год. е насилственно откаралъ и обезчестилъ дѣвицата Себиле Исмаилова, като ѝ отнелъ дѣвството, а Мехмедъ Хасановъ и Ахмедъ Хюсеиновъ въ подпомагвание на Мехмедъ Салиевъ да извърши пристѫплението указано по горѣ—съ присѫдата си отъ 5 Априлий 1886 год. № 79, потвърдилъ на пълно присѫдата на Окр. Сѫдъ. Срѣщу тази присѫда, подсѫдимитѣ подаватъ въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба, въ която ся оплакватъ: Че Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ е нарушилъ сг. ст. 566—577 588—590 отъ Врѣм. Сѫд. Правила, защото сѫдилищата не ся констатирали насилственното обезчестяване.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, взе въ съображение: Отъ въпросний листъ на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ ся констатирва, че подсѫдимийтъ Мехмедъ Салиевъ е припознатъ за виновенъ въ това, че на 6 Септемврий 1884 год. е *насилственно* откаралъ и *обезчестилъ* дѣвицата Сабиле Исмаилова, като ѝ отнѣлъ дѣвството. При всичко, че било по правилно въ подобни случаи да ся исказва такава формула и „*насилственно обезчестение.*" съ други думи, да ся *повтори* думата „*насилственно,*" *която характеризира и констатира сѫщественния признакъ на въпросното престѫпление*—но при всичко туй, пакъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, въ дадений случай нѣма *достатъчни* основания да ся съмнѣва, че думата „насилственно" при думта „и," спорѣдъ грамматическото а построение *трѣбва* безспорно да ся относи и къмъ дума ѝ

„Обезчестилъ“ Отъ горѣизложенното става явно, че оплакванието на кассаторитѣ е неоснователно.

Ржководимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Мехмедъ Салиевъ, Мехмедъ Хасановъ и Ахмедъ Хюсеиновъ, срѣщу присждата на Руссенский Апелативенъ Сждъ отъ 5 Априлий 1886 год. № 79, съ силата на ст 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 356

гр. София, 22-ий Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на единадесетий Ноемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Димитрий Исайевъ и въ присжтствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски Углавно Дѣло № 294, по описътъ на Османъ Х. Мехмдовъ и Ахмеда Бекташова, жители отъ с. Ясж-Тепе, Правадийска Околия, осждени по на три години затворъ въ окови, за нападване нощно врѣме въоржжени и насилственно ограбване паритѣ на Георгия Янчева.

Странитѣ не ся явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурора при Варн. Окр. Сждъ съ обвинителенъ актъ отъ 5 й Януарий 1885 год. предалъ на Сждъ, съ участие на сждебни засѣдатели, Мехмеда Селимовъ, Мехмеда Бекташовъ, Ахмеда Бекташовъ и Османъ Х. Мехмедовъ по обвинението имъ въ грабежъ нощно врѣме—престжпление, прѣдвидѣно въ чл. 221 отъ Отом. Наказ. Законъ. Варненский Окр. Сждъ като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като признал подсждимитѣ за виновни, че презъ нощьта на 9—10 Декемврий 1884 год. въ село Ясж-Тепе сж нападнали Георги Енчева, когато той заедно съ нѣколко свои другари съ гайда отивали на свадба, ранили Енчева въ главата съ ножъ и му ограбили

паритѣ и часовника—съ присждата си отъ 20 Май 1885 год. № 55, връзъ основание чл. 221 отъ Отоман. Наказ. Законъ: 1) Осждилъ подсждимитѣ по на три години затворъ въ окови; 2) Веществениитѣ доказателства единъ шалъ и единъ фесъ да ся повърнатъ на ступанина имъ Ахмедъ Бекташовъ; 3) Граждански искъ, а именно: 40 напалеона, 15 турски лири, 10 пола и 40 гроша дребни пари, подсждимитѣ: Мехмеда Селимовъ, Мехмеда и Ахмеда Бекташови и Османъ Х. Мехмедовъ да заплатжтъ солидарно на потърпѣвшия Георги Енчевъ. По въззивна жалба на подсждимитѣ, това дѣло било разглѣдано и отъ Русенский Апелативенъ Сждъ, който като призналъ подсждимитѣ за виновни въ това, че на 9—10 Декемврий 1884 год. презъ нощьта въ с. Ясж-Тепе, въоржжени нападнали Георгя Енчева и насилственно му ограбили 40 наполеона, 15 турски лири, 10 полъ империала и 40 гроша—съ присждата си отъ 16 Марта 1886 год. № 57, видоизмѣнилъ присждата на Окр. Сждъ така: 1) Оправделъ по Сждъ Мехмеда Бакташова; 2) Осжжда Османа Х. Мехмедова и Ахмедъ Бекташова по на три години затворъ въ окови; 3) Осжжда Османъ Х. Мехмедовъ и Ахмедъ Бакташовъ да заплатжтъ взаимно поржчително на потърпѣвшия Георги Енчевъ 40 наполеона, 15 турски лири, 10 пола и 40 гроша. Срѣщу тази присжда, Османъ Х. Мехмедовъ и Ахмедъ Бекташовъ подаватъ въ Върховний Сждъ Кассационна жалба, въ която ся оплакватъ: 1) Че къмъ дѣянието имъ неправилно е приспособенъ чл. 221 отъ Отоман. Наказ. Законъ. 2) Че Руссенский Апелативенъ Сждъ е нарушилъ ст. 873 отъ Врѣм. Сжд. Правила, защото не е призовалъ посоченитѣ въ въззивната имъ жалба свидѣтели; 3) Че по това дѣло сж нарушени ст. ст. 654, 658, 659 и 848 отъ Врѣменнитѣ Сждебни Правила, защото показанията на свидѣтелитѣ не сж записани въ протокола точно и защото не имъ е билъ предявенъ протокола на Окр. Сждъ. 4) Че по това дѣло Руссенский Апелативенъ Сждъ е нарушилъ ст. 884 отъ Врѣм. Сжд. Правила, защото съображенията на присждата му (четвъртото), не били съгласни съ нея; и 5) Че по това дѣло е нарушена ст. 792 отъ Врѣменнитѣ Сждебни Правила, защото преводачитѣ не сж били привѣдени подъ клѣтва.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ

Сждъ, като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, взе въ съображение: 1) Въ чл. 221 отъ Отоман. Наказат. Законъ между другото е казано: „Когато кражбата е станала съ насилие или безъ насилие, но въ нощно време отъ едного или повече хора, всички въоржжени или само единъ отъ тезъ, дейцитѣ ся турятъ въ врѣменни окови." Отъ въпросния листь на Руссенский Аппелативенъ Сждъ ся констатира, че подсждимитѣ Ахмедъ Бекташовъ и Османъ Х. Мехмедовъ сж признати за виновни въ това, че на 9—10 Декемврий 1884 год. *презъ нощьта въоржжени* нападнали Георгя Енчева и *насилствено* му ограбили 40 наполеона, 15 т. лири, 10 пола и 40 гроша, вслѣдствие на което ги е и осждилъ, съгласно чл. 221 отъ Отом. Наказ. Законъ по на три години затворъ въ окови. Отъ горѣизложеното става явно, че наложеното на подсждимитѣ наказание, споредъ констатираното отъ Сжда престжпление, напълно отговаря на признацитѣ, предвидени въ чл. 221 отъ Отом. Наказ Законъ. Заради това първото оплакване на кассаторитѣ е неосноватолно. 2) Наистина, споредъ ст. 873 отъ Врѣм. Сжд. Правила, призоваването на странитѣ, както и на свидѣтелитѣ въ Аппел. Сждъ при слушание на дѣлото, напълно зависи отъ Аппел. Сждъ, но при всичко това обаче, Сждътъ е длъженъ съ особно постановление да посочи на причинитѣ споредъ които по негово усмотрение не трѣбва да ся призоватъ странитѣ и свидѣтелитѣ по дѣлото. Въ дадения случай, както ся вижда отъ дѣлото подсждимитѣ сж молили въ аппелативната си жалба да ся призоватъ при слушание на дѣлото имъ нѣкои свидѣтели, но Сждътъ, безъ да е влѣзалъ въ разискване на това заявление и искание на подсждимитѣ, до колко сж тѣ уважителни и законни — съ опредѣлението си отъ 14 Февруарий 1886 год. № 55 е постановилъ да ся глѣда дѣлото връзъ основание ст. 873 отъ Врѣм Сждъ Правила, безъ призоване на странитѣ, а за свидѣтелитѣ нищо нѣма казано въ опредѣлението. Заради това, второто оплакване на кассаторитѣ е основателно и нарушението е сжществено. 3) Неоднократно е разяснено отъ Върховний Кассационенъ Сждъ, че неиспълнението на предписанията на ст. ст. 654, 658, 659 и 848 отъ Врѣм. Сжд. Правила не е отъ сжщественнитѣ процесуални нарушения (ст. 11 п. 1 отъ Учреждението на Върх. Сждъ), а най паче, когато подсждимия

не показва, като какви именно обстоятелства, неточно невѣрно или пъкъ лѫжовно сѫ записани въ сѫдебнитѣ протоколи. Заради това, третото оплакване на кассаторитѣ е неоснователно. 4) Споредъ изричното предписание на 884 ст. отъ Врѣм. Сѫд. Правила, кога ся преглѣдва присѫдата по жалбата на подсѫдимия опредѣленото нему наказание може да бѫде не само намалено, но и съвсѣмъ отмѣнено. При това по смисълъта на 817 ст. отъ Врѣм. Сѫд. Правила, освѣнъ разрѣшавание на въпроситѣ за виновностьта и за наказанието, Сѫдътъ прави постановления и за другитѣ послѣдствия, происходящи отъ дѣлото, като напр. за възнаграждението, убитки, врѣдъ и пр. Въ дадения случай, както ся вижда отъ аппел. жалба на подсѫдимитѣ, послѣднитѣ ся аппелирали присѫдата изцѣло на Окр. Сѫдъ, като сѫщеврѣменно сѫ молили да сѫ отмѣни присѫдата на Окр. Сѫдъ и да ся оправдаятъ като невиновни Руссен. Аппел. Сѫдъ обаче въ съображенията си на присѫдата (съображение четвърто), като намѣрилъ отъ една страна за неоснователенъ гражданския искъ на потърпѣвшия, а отъ друга пъкъ—като взелъ предъ видъ, че тъй като нито отъ страна на подсѫдимитѣ, нито отъ страна на Прокурорскый Надзоръ не е станало обжалвание срѣщу постановленията на първостепенната присѫда, кассателно до гражданския искъ, то той, Аппел Сѫдъ, не билъ властенъ да измѣни тази часть на присѫдата, вслѣдствие на което потвърдилъ напълно тази часть отъ присѫдата на Окр. Сѫдъ, която ся отнася до гражданския искъ. Такова едно противорѣчие на съображенията въ присѫдата съ самата присѫда, само по себѣ си ся разбира, че такава присѫда, издадена още и въпреки изричното предписание на ст. 884 отъ Врѣм. Сѫд. Правила не може да има сила и значение на едно законно рѣшение. Заради това, оплакването въ този случай на кассаторитѣ е основателно и нарушението е сѫщественно. 5) Отъ производството на Окр. Сѫдъ ся вижда, че никакви переводчици е нѣмало при распитванието на свидѣтелитѣ, слѣдователно—нѣмало е и нужда да се превождатъ подъ клѣтва несѫществующи переводчици. Заради това, оплакванието на кассаторитѣ по този въпросъ, като голословно си нѣма мѣстото и е неоснователно.

Рѫководимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассаци-

оненъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 16 Мартъ 1886 год. № 57, защото сѫ нарушени ст. ст. 873, 884, 817 и 819 отъ Врѣм. Сѫд. Правила съ силата на ст. 11 п. 1 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, да ся отмѣни и дѣлото, за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да ся испроводи въ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 357

гр. София, 22-й Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на единадесетий Ноемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски при Секретарьтъ: Димитрий Исайевъ и въ присѫтствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдателя Углавно дѣло № 295 по описътъ на Мехмедъ Хасановъ Караисмаиловъ, изъ село Башишларъ, Шумненско Окрѫжие, осѫденъ на една година затворъ, за взимание участие съ знание въ съставяние на едно фалшиво пълномощно.

Странитѣ не ся явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Съ обвинителенъ актъ, съставенъ отъ Прокурорский Надзоръ при Шумненский Окр. Сѫдъ на 28 Декемврий 1884 год. предава ся на Сѫдъ безъ участието на сѫдебнитѣ засѣдатели, Халилъ Емрулловъ, жена му Зилха Фейзова и Мехмедъ Хюсеиновъ Караисмаиловъ по обвинението имъ въ извършвание фалшиво пълномощно на името Караисмаилова—престѫпление, предвидѣно отъ чл. 155 Отом. Наказ. Законъ. Окрѫжний Сѫдъ съ присѫдата си отъ 1 Юлий 1885 год. № 143, възъ основание на чл. 155 и 45 Отом. Наказ. Законъ опредѣлилъ: 1) Подсѫдимия Халила Юмрулловъ отъ село Башишларъ, Поповска Околия, Разградско Окрѫжие, 22 годишенъ виновенъ въ това, че ся е представилъ въ Османъ-Пазарското Мирово Сѫдилище, вмѣсто малолѣтния си шурей Хюсеина Фейзовъ; 2) Подсѫдимия Мехмедъ Хасановъ Караисмаиловъ отъ сѫщото село, 30 годишенъ, виновенъ

въ съучастничество на сжщото прєстжпление и за това имъ дѣяние осжжда ги по на едно годишенъ тъмниченъ затворъ, а угдавното преслѣдвание противъ обвиняемата Зелиха Фейзиева ся прекращава, тъй като тя умрѣла, и освѣнъ това, като ся има предъ видъ младата възрасть на Халила Емрулловъ, неговото чистосърдечно раскайвание и самопризнание, невѣжеството му, нѣманието никакъвъ личенъ интересъ въ извършеното престъпление да ся ходатайствува предъ НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Княза за намаление наказанието му отъ една година на единъ мѣсецъ. По въззивна жалба на подсждимия, дѣлото ся разглѣдало отъ Руссенский Аппелативенъ Сждъ, който слѣдъ като призналъ подсждимия Мехмедъ Хасановъ Караисмаиловъ за виновенъ въ това, че той презъ Юлий мѣсецъ 1884 год. е взелъ участие при съставянието на едно фалшивъ пълномощно отъ Зелиха Фейзова и Халила Емруловъ, предъ Османъ-Пазарский Мировий Сждия, дадено нему (Йсмаилову) отъ Зелиха и мжжьтъ ѝ Емрулловъ, който показалъ себѣ си предъ Мировия Сждия вмѣсто малолѣтния си шура Хюсеинъ Фейзовъ и като лъжливо представление е било извѣстно на подсждимия Мехмедъ Хасановъ Караисмаиловъ—съ присждата си отъ 18 Марта 1886 год. № 55, потвърдилъ присждата на Окр. Сждъ. Срѣщу присждата на Аппелативний Сждъ, подсждимия подава кассационна жалба, въ която исказва: Че къмъ дѣянието му, споредъ както е констатирано отъ Сждътъ, неправилно е приспособенъ членъ 155 отъ Огоманский Наказателенъ Законъ.

Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Споредъ доктрината на френското законодателство, за да сжществува престжпление подлогъ необходимо е подлогътъ да ся извърши съ *престжпно* намѣрение (intention frauduleuse), а именно *съ намѣрение да ся нанася врѣда на другиго и да причинява врѣдъ на другиго.* Щомъ нѣма тѣзи признаци, то престжплението на подлогъ не сжществува. Аппелативний Сждъ никакъ не е констатиралъ въ даденний случай послѣднитѣ признаци на престжплението а именно не е констатиралъ, като какво именно престжпно намѣрение е ималъ подсждимия Мехмедъ Хасановъ Караисмаиловъ, да ли той съ извършвание на това пълномощно е причинилъ кому

да е вредъ и да ли той ималъ възможность да причини нѣкому съ туй си дѣйствие вредъ (. . il faut qu' il ait eu le dessein de nuirà autrui; il faut qu' elle copère ou qu'elle puisse opérer un préjudice une lésion quelconque" — p. 167 Faustin Helie, Pratique Criminelle II). Отъ изложеното става явно, че Аппелативний Сѫдъ неправилно е приспособилъ въ дадений случай чл. 155 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Слѣдователно, оплакванинто е неоснователно.

Водимъ отъ всичко горензложено, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 18 Марта 1886 год. № 55, за неправилното приспособление чл. 155 отъ Отоман. Наказ. Законъ, съ силата на ст. 11 п. 1 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, да ся отмѣни, и дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да ся испроводи въ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 358

г. София, 22-й Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавно Отдѣление, на единадесетий Ноемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски при Секретарьтъ: Димирий Исайевъ и въ присѫтствието на Помощ. Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдателя Улавно Дѣло № 196 по описътъна Юмеръ Османовъ, житель изъ село Кюсе-Айдънъ, Силистренска Околия, осѫденъ да заплати двойно мито и да ся конфискува добитъка за тайно прекарвание на 17 глави добитакъ отъ Романия.

Странитѣ не ся явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Съ обвинителенъ актъ, съставенъ на 18 Априлий 1884 под. отъ Прокурорский Надзоръ при Силистренский Окр. Сѫдъ, предава ся на Сѫдъ, безъ участието на сѫдебнитѣ засѣдатели, Исмаилъ Сюлеймановъ, изъ с. Арабаджии, Ахмедъ Юмеровъ, изъ с.

Кара-Ачъ, Куртъ-Бунарска Околия, и Юмеръ Османовъ, изъ с. Настрадинъ (Ромжн. Добруджа) обвиняеми: първий въ издавание фалшиви свидѣтелства за добитъка, вторий въ употребявание съ знание тия свидѣтелства—пакъ вторий и третий въ прекарвание презъ границата добитъкъ тайно и далечь отъ Митарственнитѣ Учреждения безъ да заплати слѣдуемото мито. Окр. Сждъ, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото на дѣлото въпроси: 1) „Доказано ли е, че Исмаилъ Сюлеймановъ въ качестното си на кметъ въ това село презъ 1883 год. мѣсецъ Юлий е издавалъ фалшиви свидѣтелства за 5 добитъка на Юмера Османова за прекарването имъ отъ Ромжния въ България?“—„Не, не е доказано.“ 2) „Ако по първия въпросъ не е доказано обвинението на Исмаила Сюлеймановъ, то той виновенъ ли е?“—„Не, не е виновенъ.“ 3) „Доказано ли е, че Ахмедъ Юмеровъ да е употрѣбявалъ съ знание тѣзи свидѣтелства (предвидѣни въ първий пунктъ) съ знание?“—„Не, не е доказано.“ 4) „Ако по този въпросъ (третий) не е доказано обвинението на Ахмедъ Юмеровъ, то той виновенъ ли е въ предписуемото му обвинение?“—„Не, не е виновенъ.“ 5) „Доказано ли е, че Юмеръ Османовъ е прекаралъ изъ Ромжния въ България на два пжти 17 глави добитъкъ безъ да заплати надлѣжното мито?“—„Да, доказано е.“ 6) „Ако по първия т. е. (5-й въпросъ) е доказано обвинението на Юмера Османова, то той виновенъ ли е въ предписуемото му обвинение?“—„Да, виновенъ е.“ 7) „Ако по първитѣ два въпроса (5-й и 6-й) е доказана виновностьта на Юмера Османова, то на какво наказание подлѣжи да бжде подвъргнатъ?“—„Подлѣжи на наказание предвидѣно въ чл. 1, 217 и 219 отъ Митарств. Уставъ“—съ присждата си отъ 3 Май 1885 год. № 22, призналъ Исмаилъ Сюлеймановъ, и Ахмедъ Юмеровъ за невиновни въ преписваемото имъ обвинение и ги освободилъ отъ всѣка отговорность по това дѣло, а Юмеръ Османовъ призналъ за виновенъ въ прекарвание 17 глави добитъкъ тайно презъ границата отъ Ромжния въ България и съ силата на чл. чл. 1, 217 и 219 отъ Митарств. Уставъ осждилъ го: 1) Прекарания отъ него добитъкъ 17 глави отъ Ромжния въ България безъ да заплати мито, да ся конфискува; 2) Въ случай, че добитъка не се намира на лице, то спорѣдъ направената оцѣнка на сжщия добитъкъ находяща ся въ слѣдственното

дѣло на страница 169 да заплати стойностьта му 1140 лева; 3) Осжжда сжщия Юмеръ Османовъ да заплати двойно мито на горѣозначената сумма въ полза на Хазната. По въззивна жалба на подсждимия Юмеръ Османовъ, дѣлото ся е разглѣдало отъ Руссенский Аппелативенъ Сждъ, който слѣдъ като призналъ подсждимия Юмеръ Османовъ за виновенъ въ това, че презъ 1883 год. тайно е прекаралъ 17 глави разенъ добитъкъ презъ границата отъ Ромжнска Добруджа безъ да имъ е заплатилъ надлѣжното мито—съ присждата си отъ 27 Марта 1886 год. № 65, потвърдилъ присждата на Окр. Сждъ. Срѣщу присждата на Аппелат. Сждъ, подсждимия Юмеръ Османовъ подава кассационна жалба, въ която излага: 1) Че Руссенский Аппелативенъ Сждъ е нерушилъ ст. 532 отъ Врѣм. Сжд. Правила, защото не е позволилъ да привлѣче къмъ отговорность Ахмеда Юмеровъ, на виновностьта, на когото той е оказалъ въ Аппелативната си жалба; и 2)Че е нарушена ст. 873 отъ Врѣм. Сжд. Правила, защото Сждътъ не е призовалъ посоченитѣ отъ него свидѣтели.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съобразение: 1) Привличанието къмъ углавна отговорность, както и даванието подъ Сждъ независи отъ Сждилищата (чл. 1 и 11 отъ Допълн, къмъ Врѣм. Сжд. Правила). Въ дадений случай важно е, че посждимия Юмеръ Османовъ е наказанъ за едно престжпление, за което именно *той*, *а не нѣкой другъ*.е припознатъ за виновенъ и че той ще притърпи наказанието извършено *отъ него сжщия*. Слѣдователно, първото оплакване е неосновательно. 2) Подсждимия въ въззивната си жалба мѣжду друго е молилъ да ся призоватъ свидѣтелитѣ: Абдуллахъ Абдишевъ, Ахмедъ Омеровъ и Хюсеинъ Халиловъ. Аппелативний Сждъ, както ся види отъ постановлението му, издадено по 873 ст. Врѣм. Сжд. Правила на 13 Февруарий 1886 год. № 53, не само, че не е влѣзалъ въ разрѣшение на въпросната молба, но и съвсѣмъ я игнориралъ—нѣщо, което е несъгласно, нито съ предписанието на 873 ст., нито пакъ съ истълкуванието й, исказано въ рѣшението на Върховний Кассационенъ Сждъ отъ 15 Марта 1886 год. № 80. Отъ изложеното става явно, че оплакванието е основателно и нарушението е сжщественно.

Вдимъ отъ горѣоизложеното, ВърховнийКассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присждата на Руссенский Аппелативенъ Сждъ отъ 27 Марта 1886 год. №. 65, за нарушение 873 ст. отъ Врѣм. Сжд. Правила, съ силата на ст. 11 п. 1 отъ Учреждението на Върховний Сждъ да ся отмѣни и дѣлото, за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да ся испроводи въ Руссенский Аппелативенъ Сждъ.

РѢШЕНИЕ №. 359

гр. София, 22-й Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА. Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на единадесетий Ноемврий, хилядоосемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ Димитръ: Исайевъ и въ присжтствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновича Углавно Дѣло №. 297, по описътъ на Никола П. Неновъ, изъ с. Еверче (Разградско Окржжие), осжденъ на три години затворъ въ окови, за нараняванше чрезъ ножь двѣтѣ ржцѣ на Ангела Колевъ, изъ с. Върбица, съ което му причинилъ недѣйствувание и на двѣтѣ ржцѣ.

Въ засѣданиято ся яви Иовъ Титоровъ, защитникъ на Н. П. Неновъ.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурорский Надворъ при Разградский Окр. Сждъ съ обвинителенъ актъ отъ 26 Априлий 1885 год. е предалъ на Сждъ, съ участието на сждебни засѣдатели, Никола П. Неновъ по обвинението му, че билъ и наранилъ Ангела Колевъ, отъ което нараняване му ся е причинило недѣйствувание на двѣтѣ ржцѣ. Разградский Окр. Сждъ разглѣдалъ дѣлото и слѣдъ като призналъ подсждимия за виновенъ въ това, че на 30-й Декемврий 1884 год. е наранилъ Ангела Колевъ въ двѣтѣ ржце, чрезъ удари съ тжпо орждие, като желѣзо, отъ което нараняване е послѣдвало осакатяванпе на двѣтѣ ржце на пострадавшия — съ присждата си отъ 24 Юний 1885 год. №. 183, на основание чл. 177 отъ Отом. Наказ.

Законъ, осждилъ го на три години затворъ въ окови. По възивната жалба на подсждимия, дѣлото ся разглѣдало и отъ Руссенский Аппелативенъ Сждъ, койсо слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото му въпроси: 1) „Виновенъ ли е подсждимий Никола П. Неновъ, изъ гр. Разградъ и живущъ въ с. Езерче, (Разградско Окржжие) въ това, че на 30 Декемврий 1884 год е билъ наранилъ по двѣтѣ ржце чрезъ ножь Ангела Колевъ, изъ с. Върбица, (Османъ-Пазарска Околия), при скарването си съ послѣдния и му причинилъ чрезъ ранитѣ недѣйствувание и на двѣтѣ ржце?“ — „Да, виновенъ.“ 2) „Правилно ли е наложено наказанието на подсждимий отъ първостепенното сждилище?“—„Да, правилно“—съ присждата си отъ 17 Мартъ 1886 год. № 59, на основание чл. 177 отъ Отом. Наказ. Законъ, потвърдилъ напълно присждата на Окр. Сждъ. Въ подадената си срѣщу тая присжда кассационна жалба, подсждимия ся оплаква, че по това дѣло е нарушена: 1) ст. 98 отъ Врѣм. Сжд. Правила, защото въ съставътъ на Разгр. Окр. Сждъ сж участвували въ качество на сждебни засѣдатели, двама турци, които не знаяли Български Язикъ. 2) ст. ст. 160, 161 и 162 отъ Закона за Сждоустройството и 654 и 792 отъ Врѣм. Сжд. Правила, защото въ сждебното засѣдание свидѣтелитѣ, турци, били испитани на турски язикъ и безъ преводчикъ. 3) ст. ст. 723, 878 и 883 отъ Врѣм. Сжд. Правила, защото Сждътъ не призовалъ въ втората инстанция свидѣтелитѣ, за което подсждимия просилъ въ аппелативната си жалба и 4) Че къмъ дѣянието на подсждимия е неправилно приспособенъ чл. 177 отъ Отом. Наказ. Законъ, тъй като не е констатирано, че нараняването е станало умишленно.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1) Отъ производството на дѣлото ся вижда, че дѣйствително, мѣжду участвувавшитѣ сждебни засѣдатели е имало и *двама турци*, нъ не ся вижда да е констатирано, че тѣ *не сж знаяли Българский Язикъ*, нито пакъ срѣщу тѣхъ има заявявано отводъ отъ подсждимия. Слѣдователно, първото оплакване на подсждимия е неоснователно. 2) Споредъ както е разяснено отъ Върх. Кассац. Сждъ (Рѣшения № 37 и 66 отъ 1882 год.) назначаванието на преводчикъ при распитванието на незнающи

Българския Язикъ подсждимий или тѣхни свидѣтели е *задължително.* Отъ дѣлото ся вижда, че распитапитѣ по него свидѣтели турци *дѣйствително не сж знаяли Българский Язикъ* и че въпреки заявлението на подсждимия и защитата ми, тѣ сж били испитани безъ преводчикъ. Сжщо тъй и Аппелативний Сждъ не е призовалъ повторно свидѣтелитѣ и да ги испита чрезъ преводчикъ, ако и да е молилъ подсждимия за това въ аппелативната си жалба. Слѣдователно, оплакванието на подсждимия по този въпросъ е основателно и нарушението е сжществено. 3) Отъ дѣлото ся вижда, че подсждимия е молилъ въ аппелативната си жалба, да ся призоватъ въ качество на свидѣтели: Хасанъ Османовъ, Русси Енчевъ, Ахмедъ Сюлеймановъ и Д-ръ Макри, а Аппелативния Сждъ, не само че не ги е призовалъ, но и съвсѣмъ не е разрѣшавалъ този въпросъ. Слѣдователно, оплакванието на подсждимий и по този въпросъ е основателно и нарушението на ст. 873 отъ Врѣм. Сжд. Правила, въ дадений случай е тоже сжщественно. 4) Въ чл. 177 отъ Огом. Наказ. Законъ е предвидѣно наказание за оння, които съ нараняванне или биение причиняватъ нѣкому *недѣйствувание* на нѣкой членъ отъ тѣлото му. Руссенский Аппелативенъ Сждъ съ въпросния си листъ е призналъ подсждимия за виновенъ въ това, че *съ нараняванне е причинилъ на потърпѣвшия недѣйствувание и на двѣтѣ му ржце,* т. е. именно въ таквози престжпление, което ся наказва спорѣдъ помѣнжтия членъ. *Нараняванне* или *биение*, като дѣйствие, ся извършва *умишленно*, *по естественна презумция*, съ други думи, неможе да ся предполага, че подобни дѣйствия ся *неосторожни* или *случайни* (ал. I-ва отъ 177 чл.) но естественно е, че подобни дѣйствия могатъ да ся извършватъ по *предначъртание*, съ *предумишленность* (premeditation constateé) и въ този послѣдний случай, този субективенъ признакъ на престжплението трѣбва да ся констатира, за да ся приспособи *втората* алинея отъ 177 чл., а пакъ подсждимия Никола П. Неновъ е осжденъ и наказанъ спорѣдъ *първата* алиня на 177 чл., като му е наложено наказание—три години затворъ въ окови. Слѣдоватено, оплакванието на подсждимия по този въпросъ е неосновательно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА:

Присждата на Руссен. Аппел. Сждъ отъ 17 Марта 1886 год. № 59, за нарушение ст. ст. 702 873 отъ Вр. Сжд. Правила, съ силата на ст. 11 п. 1 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, да ся отмѣни и дѣлото, за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да ся испрати въ Руссенский Аппелативенъ Сждъ.

РѢШЕНИЕ № 360

гр. София, 22-й Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА. Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на единадесетий Ноемврий хилядоосемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сждебно васѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председѣтель: Порфирий Х. Стаматовъ Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски при Секретарьтъ: Димитрий Исайевъ и въ присжтствието на Помощ. Прокурора: А Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Заграфски Углавно дѣло № 299по описътъ на Авазъ Ахмедъ Капишаоглу, изъ гр. Севиево, осжденъ на шесть мѣсеца затворъ въ тъмница, за скривание падналата изъ пояса на Мехмедъ Ходжа кисия съ 3000 гроша.

Странитѣ не ся явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурора при Севлиевский Окр. Сждъ съ обвинителенъ актъ отъ 29 Ноемврий 1884 год. предалъ на Сждъ безъ участие на сждебни засѣдатели, Абазъ Ахмедъ Капишаоглу по обвинението му въ укривание 3000 гроша отъ Чаракчи Ходжа Мехмедъ Хрюстемовъ — престжпление, предвидѣно въ чл. 230 отъ Отом. Наказ. Законъ. Севлиевский Окр. Сждъ, като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като призналъ подсждимия за виновенъ въ това, че е скрилъ паритѣ, паднали изъ пояса на съгражданина си Мехмеда Хрюстемова на брой 3000 гроша—съ присждата си отъ 9 Февруарий 1887 год. № 2, връзъ основание чл 230 отъ Отом. Наказ. Законъ, осждилъ подсждимия на една година тъмниченъ затворъ и да повърне 3000 гроша на потърпѣвшия. По въззивна жалба на подсждимия, това дѣло било разглѣдано и отъ Руссен Аппелат. Сждъ, който като призналъ подсждимия Абаза

Капишаоглу за виновенъ въ това, че на 12 Октомврий 1884 год. вечерьта е скрилъ падналата изъ пояса на Мехмедъ Ходжа кесия, въ кояти имало 3000 гроша—съ присѫдата си отъ 10 Априлий 1886 год. № 80, видоизмѣнилъ присѫдата на Окр. Сѫдъ така: Осѫдилъ Абаза Капишаоглу на шесть мѣсеца затворъ въ тъмница и да повьрне на потьрпѣвшия Мехмедъ Ходжа 3000 гроша. Срѣщу тази присѫда, подсѫдимия подава въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба, въ която ся оплаква: 1) че по това дѣло сѫ нарушени ст. ст. 767 и 774 отъ Врѣм. Сѫд. Правила, защото не сѫ записани въ протокола на Окр. Сѫдъ отношенията на свидѣтелитѣ къмъ странитѣ, нито пакъ е забелѣжено, защо едни отъ свидѣтелитѣ сѫ распитани безъ клѣтва, а други подъ клѣтва; 2) Че е нарушена ст. 873 отъ Врѣм. Сѫд. Правила, защото Сѫдътъ не го призовалъ при разглѣждание на дѣлото; 3) Че сѫ нарушени ст. ст. 798, 817 819 отъ Врѣм. Сѫд. Правила, защото Аппелативний Сѫдъ, безъ да е констатиралъ да ли въ кесията е имало пари, сѫдилъ го да повьрне на потьрпѣвшия 3000 гроша; 4) Че е нарушена ст. 772 п. 2 отъ Врѣм. Сѫд. Правила, защото Аппел. Сѫдъ не е взелъ въ внимание предявения отъ него отводъ срѣщу свидѣтеля Мехмеда Шерифовъ и 5) Че къмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 136 отъ Наказателния Уставъ.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Помощ-.Прокурора. взе въ съображение: 1) Въ сѫдебния протоколъ на Окр. Сѫдъ на стр. 36 е казано: „Призоваха ся свидѣтелитѣ, на които като ся опредѣлиха отношенията спрямо сѫдящитѣ ся, каза ся, че въ родство или въ особенно отношение не ся съ странитѣ.“ Тъи сѫщо отъ сѫщия сѫдебенъ протоколъ ся констатира, че Сѫдътъ връзъ основание ст. ст. 772 п. 1 и 773 отъ Врѣм. Сѫд. Правила е распиталъ едни свидѣтели подъ клѣтва, а други безъ клѣтва. Слѣдователно, отъ горѣизложенного става явно, че Окр. Сѫдъ напълно ся съобразилъ съ предписанието на ст. ст. 767 и 774 отъ Врѣм. Сѫд. Правила. Заради това, първото оплакване на кассатора е неоснователно. 2) Нееднократно е вече разяснено отъ Върх. Кассац. Сѫдъ, че призоваванието на странитѣ въ Аппел. Сѫдъ при слушание на дѣлото напълно зависи отъ усмотрението на Сѫдътъ. Въ дадений случай,

както ся вижда отъ дѣлото, Сждътъ е постановилъ дѣлото да ся разглѣда връвъ основание 873 ст. отъ Врѣм. Сжд. Правила, безъ странитѣ. Слѣдователно, и второто оплакване на кассатора е неосновател но. 3) Отъ въпросния листь на Аппел. Сждъ са вижда, че подсждимия е признатъ за виновенъ въ това, че е скрилъ паднала та изъ пояса на Мехмедъ Ходжа кесия *въ която имало 3000 гроша.* Слѣдователно, Сждътъ е констатиралъ, че въ кесията е имало 3000 гроша, вслѣдствие на което е и осждилъ подсждимия да повърне тѣзи пари на потърпѣвшия. Заради това и третето оплакване на кассатора, като не ся оправдава отъ дѣлото, е неосновател но. 4) Относително оплакванието на кассатора, че Сждътъ не билъ взелъ въ внимание предявения отъ него (подсждимия) отводъ срѣщу свидѣтеля Мехмедъ Шерифовъ, ето какво е казано въ сждебния протоколъ на Окр. Сждъ: „Заявения отводъ отъ страна на защитника на обвиняемия да остане безъ послѣдствие и свидѣтеля (Мехмедъ Шерифовъ) да ся распита по настоящето дѣло подъ клѣтва.“ Слѣдователно, и това оплакване на кассатора не ся оправдава отъ дѣлото, а като такова е неосновател но. 5) Чл. 136 отъ Устава за Наказанията, на който е осжденъ подсждимия на шесть мѣсеца затворъ, предвижда прѣстжпление, когато ся е повторило, тъй сжщо когато на виновнитѣ не само, че ступанина на намѣреното нѣщо, имъ е билъ извѣстилъ, но и още имъ е било искано да го дадлтъ на ступанина му. Въ дадений случай, както ся вижда отъ въпросний листь на Аппел. Сждъ, подобно прѣстжпление съ посоченитѣ въ 136 чл. отъ Устава за Наказанията признаци, не е констатирано. Слѣдователно, наложеното наказание на подсждимия, споредъ констатираното отъ Сждътъ прѣстжпление, е невѣрно. Заради това, оплакванието въ този случай на кассатора е основателно и нарушението е сжществено.

Ржководимъ отъ тѣзи съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ **ОПРЕДѢЛЯВА**: Присждата на Руссенский Аппелативенъ Сждъ отъ 10 Априлий 1886 год. № 80, за неправилното приспособление на чл. 136 ал. 2 отъ Устава за Наказанията, съ силата на ст. 11 п. 1 отъ Учреждението на Върховний Сждъ да ся отмѣни, и дѣлото, за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да ся испроводи въ Руссенский Аппелативенъ Сждъ.

РѢШЕНИЕ № 361

гр. София, 29 ий Ноемврий, 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на четиринадесеть Ноемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Димитръ Исайевъ и въ присѫтствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ Углавно Дѣло № 255, по описътъ на Пенча Василевъ, осѫденъ да заплати на Иванка Данева 1000 лева (5000 гр.) защото я лишилъ отъ дѣвството ѝ.

Странитѣ не ся явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Върховний Кассационенъ Сѫдъ съ опредѣлението си отъ 30 Юний 1886 год. е констатиралъ: Присѫдата на Руссенский Апелативенъ Сѫдъ отъ 29 Марта 1885 год. № 61, само относително възнаграждението на потърпѣвшата Иванка Данева за лишавание отъ дѣвството ѝ — съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ да ся отмѣни, като остане въ сила относително другата си часть. Като основание на това рѣшение е послужило заявлението на потърпѣвшата, че тя искала *4000 гроша*, а Сѫдътъ осѫдилъ Пенча Василевъ да ѝ заплати 5000 гроша (1000 лева). Руссенский Апелативенъ Сѫдъ при повторното разглѣждание на дѣлото констатиралъ *фактическата* погрѣшка допустната отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ относително количеството на възнаграждението, а именно, че потърпѣвшата е искала не 4000 *гроша*, а 4000 *лева* и заради туй, Руссенский Апелативенъ Сѫдъ съ рапорта си отъ 11 Юний 1886 год. № 786, представлява за горѣизложеното на Върховний Кассационенъ Сѫдъ, за негово усмотрение и разглѣждание. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе въ съображение: 1) Отъ прошението подадено до Сѫдебний Слѣдователь на 22 Септемврий 1883 год., ясно ся види, че потърпѣвшата Иванка Данкова молила да ся осѫди Пенчо Василевъ да ѝ заплати дѣвството, въсходяще на

4000 *лева.* Въ въззивната жалба потърпѣвшата иска „за лишавание отъ дѣвството й да й заплати 4000 *лева.*" 2) Естественно, че поправката на горѣпосочената фактическа погрѣшка може да стане само въ съдебно засѣдание, тъй като и въпросното рѣшение на Върховний Кассационенъ Сждъ № 174 е издадено сжщо въ сждебно засѣдание. Водимъ отъ горѣизложенното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Да ся изслуша дѣлото въ сждебно засѣдание, за да ся поправи констатираната фактическа погрѣшка.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, взе въ съображение: Отъ първоначалното прошение на Иванка Данева до Сждебния Слѣдователь при Разградск. Окр. Сждъ ся види, че тя е молила „да ся осжди Пенчо Василевъ да й заплати дѣвството въсходяще до 4000 *лева.*" Сжщо и въ възвивната жалба на Иванка Данева на краятъ е казано: „и за лишавание отъ дѣвството ми да ми заплати 4000 *лева.*" Фактическата погрѣшка е състояла въ туй, че при докладътъ на дѣлото, Върховний Кассационенъ Сждъ е взелъ като основание числото „4000 *гроша*," а не 4000 *лева*, послѣдствие на която погрѣшка е било издавание на рѣшението отъ Върховний Кассационенъ Сждъ на 19 Октомврий 1885 год. № 174, съ което ся е кассирало присждата на Руссенский Аппелативенъ сждъ отъ 29 Марта 1885 год. № 61. Сега обаче при констатирание тази очевидна фактическа погрѣшка, никакъ не ся види, че оплакванието на подсждимий Пенчо Василевъ е основателно, сиречь, че Апелативний Сждъ го осждилъ да заплати на Иванка Данева за дѣвството й *повече* отъ колкото тя е искала. Отъ друга страна, престжплението, което ся отдава на подсждимия Пенча Василевъ, е *приватно* престжпление и, споредъ Допълнението къмъ Отом. Наказ. Законъ, утвърденъ на 17 Януарий 1885 год. Указъ № 4 — дѣлото по това престжпление подлѣжи на прекратявание чрезъ помирявание.

Водимъ отъ тия съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1) Кассационната жалба на Пенча Василевъ срѣщу присждата на Руссенский Аппелативенъ Сждъ отъ 29 Марта 1885 год. № 61, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неоснователна,

да ся остави безъ послѣдствие. 2) Дѣлото за да ся предложи на странитѣ помиряванне чрезъ надлѣжния Мировий Сѫдия, да ся испрати въ Разградский Окрѫженъ Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 362

Г. София, 29-й Ноемврий 1886 година.

Углавно дѣло № 359, по описътъ на Ташо Ивановъ, изъ с. Брѣница, Бѣло-Слатинска Околия, осѫденъ на три години затворъ въ окови, съ ходатайство предъ НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Князя, за намаление наказанието му отъ три години, на $1^1/_2$ година затворъ, защото е запалилъ на брата си 40 кола слама и една купа ластуни. Кассационната жалба на Ташо Ивановъ, оставена безъ разглѣждание, по силата на чл. 5 отъ Сѫдоустройството. (Глѣдай мотивитѣ на рѣшенията подъ №№ 3, 10 и 225).

РѢШЕНИЕ № 363

гр. София 29-ий Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавно Отдѣление, на четиринадесетий Ноемврий, хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове Георгий Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Димитрий Исайевъ и въ присѫтствието на Помощ. Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичь Углавно дѣло № 360, по описа на К. Санти Д. Петро, изъ г. Тутраканъ, осѫденъ да заплати 125 лева глоба, за търгувание спиртни питиета безъ патентъ.

Странитѣ не ся яваха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурорский Надзоръ при Руссен. Окр. Сѫдъ съ предложението си отъ 25 Октомврий 1884 год. е възбудилъ предъ Руссен. Окр. Сѫдъ углавно преслѣдвание срѣщу Санти Д. Петрова по обвинението му въ нарушение Питейния Уставъ—престѫпление

предвидѣно въ чл. 12 отъ Наказ. Распорѣжданиня. Руссен. Окр. Сѫдъ, разглѣдалъ дѣлото и съ присѫдата си отъ 30 Май 1885 год. оправдалъ подсѫдимия. По въззивната жалба на Руссен. Окр. Управление, дѣлото се разглѣдало и отъ Руссен. Аппел. Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1) „Виновенъ ли е подсѫдимий Санти Д. Петровъ, Италиански подданникъ, въ това, че той въ своето завѣдение находяще се въ г. Тутраканъ, улица Владимирска № 4, е продавалъ спиртни питиета, прѣзъ първото полугодие отъ 1884 год. съ патентъ на чуждо име?“ — „Да, виновенъ“. 2) „Ако подсѫдимий е виновенъ въ прѣстѫпно дѣяние указано въ първий въпросъ, то подъ кой чл. отъ Наказат. Распорѣж. да ся подведе това дѣяние на подсѫдимий и въ какъвъ размѣръ да му ся наложи наказание?“ — „Подъ чл. 65 отъ Закона за бернитѣ върху питиета и въ размѣръ на сто (100) лева глоба въ полза на хазната и патентна стойность двадесетъ и петь (25) лева, а въ случай на несъстоятелность да издържи 25 дневенъ затворъ“. 3) „Върху коя отъ странитѣ да ся възложатъ сѫдебнитѣ разноски станали по изслѣдвание на това дѣло?“ — „Върху подсѫдимий“ — съ присѫдата си отъ 12 Февруарий 1886 год. № 28, на основание чл. 65 отъ Закона за Бернитѣ върху питиетата, отмѣнилъ напълно присѫдата на Окр. Сѫдъ и осѫдилъ подсѫдимия Санти Д. Петровъ, да заплати въ хазната 100 лева глоба патентната стойность 25 лева за първото полугодие. Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, подсѫдимий се оплаква че по това дѣло Руссенский Аппелат. Сѫдъ нарушилъ: 1) Ст. 723 и 872 отъ Врѣмен. Сѫд. Правила, защото не го призовалъ да присѫтствува при разглеждането на дѣлото му; 2) Ст. 805 отъ Врѣм. Сѫд. Правила, защото го е осѫдилъ за друго прѣстѫпление, а не за онова за което билъ обвиненъ т. е. вмѣсто за второто полугодие 1884 год., за което билъ даденъ подъ сѫдъ, осѫденъ за първото; и 3) Че къмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 65 отъ Закона за Бернитѣ върху питиетата.

Върховний Кессационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ. Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Споредъ както е разяснено отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, (рѣшение № 80 отъ 15

Мартъ 1886), призоваванието или не на странитѣ зависи напълно отъ Сѫдилищата, които разглѣдватъ дѣлата по сѫществото и като въпросъ по сѫществото на дѣлото, по сила чл. 5 отъ Сѫдоустройството, не подлѣжи на контролирание отъ Върховний Кассацион. Сѫдъ. Слѣдователно, оплакванието на подсѫдимия по този въпросъ е неосновательно; 2-о) Отъ производството на дѣлото се вижда, че подсѫдимия е билъ предаденъ подъ Сѫдъ за това, че е търгувалъ прѣзъ едно полугодие безъ патентъ и че Рус. Аппелат. Сѫдъ съ въпросния си листъ го е призналъ виновенъ въ това, че дѣйствително въ първото полугодие е търгувалъ въ дюкяна си съ спиртни питиета съ патентъ на чюждо име, съ други думи: отъ производството на дѣлото се вижда, че подсѫдимия е обвиняванъ за шесть мѣсечно търгувание съ спиртни питиета безъ патенъ и че е наказанъ пакъ за толкозъ врѣменно търгувание съ спиртни питиета безъ патентъ т. е. въ дадения случай нѣма ни най малкото измѣнение на наказание въ врѣдъ на подсѫдимия. Заради това и оплакванието му по този въпросъ е неосновательно; 3-о) Спорѣдъ както е разяснено вече, (рѣшение № 77 отъ 8 Мартъ 1886 г.) въ чл. 65 отъ Закона за берийтѣ се предвижда наказание за онѣзи, които търгуватъ съ спиртни питиета безъ да бѫдатъ снабдени съ слѣдуемия за това патентъ. Отъ производството на дѣлото се вижда, че Аппелативния Сѫдъ е приспособилъ въ дадения случай чл. 65 отъ Закона за Берийтѣ само слѣдъ като е констатиралъ, че подсѫдимия е търгувалъ въ дюкяна си съ спиртни питиета безъ надлѣжния за това патентъ. Слѣдователно, оплакванието на подсѫдимия и по този въпросъ е неосновательно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на К. Санти Д. Петро, срѣщу присѫдата на Руссенский Апелативенъ Сѫдъ отъ 12 Февруарий 1886 год. № 28, съ силата на чл. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 364

гр. София, 29 й Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на четиренадесетий Ноемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Димитрий Исайевъ и въ присжтствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичь Углавно Дѣло № 361 по описътъ, на Иванъ Неновъ осжденъ на единъ и половина мѣсеценъ затворъ за кражба.

Странитѣ не се явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Радомирский Мировий Сждия съ присждата си отъ 27 Мартъ 1885 год. № 33, на основание чл. 127 и 130 отъ Устава за Наказанията, между другитѣ, осждилъ Иванъ Ненковъ на единъ и половина мѣсецъ тъмниченъ затворъ. По въззивната жалба на подсждимитѣ, дѣлото се разглѣдала и отъ Кюстендилский Окр. Сждъ, който съ присждата си отъ 4-й Августъ 1885 год. № 76 на основание чл.чл. 13, 110 и 127 отъ Устава за Наказанията потвърдилъ присждата на Мировий Сждия и осждилъ Иванъ Ненковъ на единъ и половина мѣсецъ затворъ. Въ подадената си срѣщу тая присжда кассационна, жалба, подсждимия Иванъ Ненковъ се оплаква: 1-о) Че по това дѣло сж нарушени членове 14, 56 и 58 отъ Углавното Сждопроизводство, защото Сждътъ е распиталъ граждански ищецъ въ качество на свидѣтель; 2) Че по това дѣло сж нарушени чл. чл. 85 отъ Углавното Сждопроизводство и 127 отъ Устава за Наказанията.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Показанитѣ отъ подсждимия, въ първото му оплакване членове отъ Углавното Сждопроизводство ни най малко не запретява распитванието на потърпевшитѣ лица въ качество на свидѣтели, нито пъкъ ги лишаватъ отъ правото имъ да се явжтъ като граждански истци, освѣнъ него, потърпѣвшитѣ въобще могжтъ да се испитватъ и въ качество на свидѣтели и подъ

клѣтва даже, когатò срѣщу тѣхъ не е заявенъ отводъ. Отъ производството на дѣлото се вижда, че потърпѣвшия Тодоръ Лазаровъ, дѣйствително е билъ распитанъ въ качество на свидѣтелъ по дѣлото, но сжщо тъй отъ дѣлото се вижда, че отъ страна на подсждимия, не е направенъ своевременно нѣкакъвъ отводъ срѣщу Лазарова, а напротивъ, по неговото и на повѣренника му съгласие, Лазаровъ е билъ распитанъ като свидѣтель безъ клѣтва. Слѣдователно, оплакванието на подсждимия по този въпросъ е неоснователно; 2-о) Не еднократно е разяснявано отъ Върховний Касационенъ Сждъ (рѣшение № 63 отъ 31-й Мартъ 1884 под. и 170 отъ 86 год.,) че приспособлението на какво да е наказание може да си има мѣстото само когато е констатирано съобразно съ Закона самото престжпно дѣяние. Въ дадения случай, Сждилищата, които сж глѣдали дѣлото по сжщество, ако и да сж признали подсждимия за виновенъ и да му сж приспособили чл. 127 отъ Устава за Наказанието, но нито Мировото, нито Окр. Сждъ сж констатирали това съобразно съ предписанията на Закона, сиречь не сж констатирали, като въ какво именно престжпление е припознатъ подсждимия Иванъ Ненковъ за виновенъ. Слѣдователно, оплакванието по този въпросъ е основателно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присждата на Кюстендилский Окр. Сждъ, отъ 1-й Августа 1885 год. № 76, за нарушение чл. чл. 85 отъ Углавното Сждопроизводство и 127 отъ Устава за Наказанията, съ силата на чл. 137, п. п. 1 и 2 отъ Углавното Сждопроизводство, да се отмѣни, и дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да се испроводи въ Кюстендилский Окржженъ Сждъ.

РѢШЕНИЕ № 365

гр. София, 29-й Ноември, 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сждъ Углавното Отдѣление, на четирнадесеть Ноемврий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година въ открито сж-

дебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски при Секретарьтъ: Димитрий Исайевъ и въ присжтствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Члена Зографски углавно дѣло № 362 по описътъ, на Трандафилъ Стойчевъ, осжденъ на единъ мѣсецъ затворъ за кражба.

Странитѣ не се явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Кюстендилский Мировий Сждия съ присждата си отъ 2-й Августа 1885 год. № 394, като призналь Трандафила Стойчевъ за виновенъ въ обирание дюкяна на Димитра Николовъ, осждилъ го на единъ мѣсецъ тъмниченъ затворъ или же да заплати глоба 100 лева. По въззивна жалба на подсждимия, това дѣло било разглѣдано и отъ Кюстендилский Окр. Сждъ, който като призналь подсждимия за виновенъ въ открадвание на три топа шаякъ на Димитъръ Николовъ, изъ градъ Кюстендилъ, съ присждата си отъ 16-й Май 1886 година № 22 възъ основание чл. 127 отъ Устава за Наказанията, видоизмѣнилъ присждата на Мировий Сждия така: осждилъ Трандафила Стойчевъ на единъ мѣсецъ тъмниченъ затворъ. Срѣщу тази присжда, подсждимия подава въ Върховний Сждъ кассационна жалба, въ която се оплаква, че по това дѣло, Кюстендилския Окр. Сждъ е нарушилъ чл. 128 отъ Устава за Наказанията, защото отъ двѣтѣ алтернативни наказания, опредѣлени отъ Мировий Сждия, му наложилъ по тѣжкото, затвора.

За разѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, взе въ съображение: Отъ изричното предписание на чл. 128 отъ Устава за Наказанията не се вижда, щото той да задължава Сждилищата по сжщество да осждждатъ отъ виновнитѣ по тоя членъ пристжпници — на по малко и по легко наказание, както въобще иска да каже въ своята си кассационна жалба кассатора. Отъ присждата на Окр. Сждъ се констатира, че Окр. Сждъ, като аппелативна инстанция, е видоизмѣнилъ присждата на Мировия Сждия, и вмѣсто нея е постановилъ: присждата връзъ основание чл. 127 отъ Устава за Наказанията, който членъ опредѣля наказанието отъ 1 мѣсецъ до 3 мѣсеца затворъ. Въ дадения случай, подсждимия е осжденъ на 1 мѣсецъ затворъ,

т. е. на минимума отъ наказанието, предвидено въ тоя членъ. Слѣдователно и дума тука не може да бжде, че Окр. Сждъ не е наложилъ по тежко наказание отъ наказанието, което му е опредѣлено отъ Мировия Сждия. Заради това, оплакванието на кассатора е неоснователно.

Ржководимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассаци онний Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Трандафила Стойчевъ, срѣщу присждата на Кюстендилския Окр. Сждъ отъ 16-й Май 1886 год. №. 22, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сждопроизводство, като неосновательна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ №. 366

гр. София, 29-й Ноемврий 1886 година.

Углавно дѣло №. 363 по описътъ на Решидъ Мехмедъ-Алиевъ изъ с. Айогду, Шумненско, оправданъ по сждъ, по обвинението му въ нарушение на Табачний Уставъ. Кассационната жалба на Шумненското Окр. Управление оставена безъ разглѣждание по силата на чл. 5 отъ Сждоустройството. (Глѣдай мотивитѣ на рѣшението подъ №. №. 3, 10 и 225).

РѢШЕНИЕ №. 367

гр. София, 29-ии Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на осемнадесети Ноемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ; Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски при Помощ.-Секретарьтъ: Свѣтозаръ Димитриевъ и въ присжтствието на Помощ.-Прокуроа: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдателя углавно дѣло №. 365 по описътъ на Илия Минковъ, осжденъ да плати глоба три лири за презрѣние и докачение Тутра-

канский Мировий Сѫдия Късоглѣдовъ при испълнение служебнитѣ си обязанности.

Подсѫдимия не се яви.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Съ обвинителенъ актъ, съставенъ отъ Прок. Надз. при Рус. Окр. Сѫдъ на 28 Ноем. 1884 год., Илия Минковъ предава се на Сѫдъ, безъ участието на Сѫдебни Засѣдатели, по обвинението му въ презиранние Тутраканский Мировий Сѫдия, Марина Късоглѣда въ врѣме, когато си испълняваше служебнитѣ обязанности, — престѫпление предвидено отъ 112-й чл. Отоманский Наказателенъ Законъ. Окрѫжний Сѫдъ, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1) „Доказва ли се, че подсѫд. И. Минковъ е произнесълъ думитѣ: „видѣхме правосѫдие и какъ се раздава то“ въ канцелярията на Мировий Сѫдия, когато тоя послѣдния е испълнявалъ служебнитѣ си обязанности?“ — „Да, доказва се“. 2-о) „Като се доказва, то съставляватъ ли тия думи „видѣхме правосѫдие и какъ се раздава то“ презрение къмъ Мировий Сѫдия М. Късоглѣдовъ и докачение за честьта му въ време на испълнение служебнитѣ си обязанности?“ — „Да, съставляватъ презрение и докачатъ честьта на Мировий Сѫдия М. Късоглѣдовъ въ време на испълнение служебнитѣ си обязанности.“ 3 о) „Думитѣ изложени въ частната жалба на Илия Минковъ, подадена на Тутраканский Мировий Сѫдия на 26 Септемврий 1884 год., „Мировий Сѫдия самъ взе страната на истеца, като защитникъ неговъ, а не като Сѫдия . . . . “ и думитѣ „това го разумѣвамъ за нищо друго, освѣнъ или отъ незнаяние на правата и законитѣ, или прямо ищение по нѣкои негови частни каприции отъ страна на Мировий Сѫдия“, съставляватъ ли докачение за честьта на Мировий Сѫдия, М. Късоглѣдова послѣдствие на употрѣбението служебнитѣ си обязанности“. — „Да, съставляватъ докачение за честьта на Мировий Сѫдия Марина Късогѣдова по слѣдствие на употрѣблението служебнитѣ си обязанности. 4-то) „Виновенъ ли е за това негово дѣяние подсѫдимия Илия Минковъ?“ — „Да, виновенъ“ — съ присѫдата си отъ 18-й Юний 1885 г. № 90, възъ основание на чл. 112 осѫдилъ Илия Минковъ на единъ мѣсеченъ затворъ. По въззивна жалба на подсѫдимия, дѣлото се е разглѣдало отъ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ,

който слѣдъ като го призналъ за виновенъ въ това, че съ думитѣ: „видѣхме правосѫдие и какъ се раздава то", исказани отъ него противъ Тутраканский Мировий Сѫдия М. Късоглѣдъ въ време на испълнение своитѣ служебни обязанности, и съ думитѣ „Мировий Сѫдия самъ взе страната на ищеца, като защитникъ неговъ, а не като Сѫдия", исказани отъ него въ частната жалба подадена на Тутраканския Мировий Сѫдия на 26-й Септемврий 1884 год. Както и съ думитѣ: „това го разумѣвамъ за нищо друго, освѣнъ или отъ незнаяние на правата и законитѣ или прямо ищение по нѣкои негови частни каприции отъ страна на Мировий Сѫдия" — е презрѣлъ рѣчения Мировий Сѫдия и докачилъ въ време на испълнение на своитѣ служебни обязанности и по поводъ на испълнението на своитѣ обязаности съ присѫдата си отъ 13-й Май 1886 год. № 115, възъ основание чл. 113-ий Отомански Наказателенъ Законъ, измѣнилъ присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ и го осѫдилъ на три лири турски глоба. Срѣщу присѫдата на Аппелативний Сѫдъ, подсѫдимия подива кассационна жалба, въ която излага, че Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ е нарушилъ ст. 873 отъ Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила, защото не е изложилъ причинитѣ, по които не го е викалъ, да присѫтствува при разглѣждането на дѣлото му.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощникъ-Прокурора, взе въ съображение: Аппелативний Сѫдъ съ постановлението си, отъ 12 Мартъ 1886 год. № 65 е опредѣлилъ: „дѣлото да се слуша безъ призоваане на странитѣ". Предъ видъ на туй, а тъй сѫщо и предъ видъ на това, че непристигването въ Аппелативний Сѫдъ подсѫдимитѣ, ако даже тѣ сѫ били призовни (876 ст. Врѣменнитѣ Сѫд. Правила) не спира докладътъ и рѣшението на дѣлото — Върховний Кассационенъ Сѫдъ намира оплакванието въ то въ дадений случай за неосновательно

Независимо отъ туй, по рѣдътъ на надзора, възъ основание на чл. чл. 108 и 109 отъ Сѫдоустройството, Върховний Кассационенъ Сѫдъ намира за необходимо да искаже: спорѣдъ буквалния мисьлъ на 112 чл. отъ Отом. Наказ. Законъ, ясно се вижда, че оскърбление на Мировий Сѫдия, който е *Сѫдебно* учреждение едно лично *Сѫдилище*, е предвидено отъ този 112 чл., а никакъ не отъ 113-ий

чл. отъ Отоманский Наказателенъ Законъ (1—5 чл. отъ Сждоустройството).

На основание, изложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1-о) Кассационната жалба на Илия Минковъ срѣщу присждата на Руссенский Аппелативенъ Сждъ, отъ 13-Май 1886 год. № 115, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неоснователна да се остави безъ послѣдствие; 2-о) По рѣдътъ на надзора, да се истълкува неправилното приспособление въ този случай чл. 113-ий отъ Отоманский Наказателенъ Законъ.

РѢШЕНИЕ № 368

гр. София, 29-ий Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление на осемнадесетий Ноемврий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Неновичь и Стефанъ Зографски, при Подъ-Секретарьтъ: Свѣтозаръ Димитровъ и въ присжтствието на Пом.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновича углавдѣло № 366 по описътъ, на Никола Спиридоновъ Тосунъ-Чаушъ, изъ г. Шуменъ, осжденъ на петь дневно запирание, за насилственно влизание въ двора на Пена Кирова и изпоплашвание живущитѣ въ тоя дворъ.

Подсждимий не се яви.

Обстоятелствата на дѣлото сж: По жалбата на Пена Кирова ся възбудило прѣдъ Шумненский Мировий Сждия углавно прeслѣдвание, срѣщу Никола Спиридоновъ Тосунъ-Чаушъ, по обвинението му въ нанисание обида съ дѣйствие на Пена Кирова и въ заплашвание, че ще я убие. Шумненский Мировий Сждия разглѣдалъ дѣлото и съ заочната си присжда отъ 24 Септемврий 1885 год. № 218 на основание членове: 107 и 119 отъ Уставътъ за Наказанията, осждилъ го на петь дневно запирание. По възвивната жалба на послѣдний, дѣлото ся разглѣдало и отъ Шумненский Окржженъ Сждъ, който съ присждата си отъ 1-й Мартъ 1886 год. № 43 на основание членове 107 и

119 отъ Устава за Наказанията потвърдилъ напълно присждата на Шумненский Мировий Сждия. Въ подадената си срѣщу тая присжда кассационна жалба, подсждимий ся оплаква: 1) че по това дѣло е нарушенъ чл. 60 отъ Углавното Сждопроизводство, защото Сждътъ е приелъ за свидѣтели: Пенча Игнатовъ (баща на обвинителката), Анатасия Кирова (сестра на обвинителката) и Руска Николова (дъщеря на Пенчова; и 2) че по това дѣло е неправилно приспособенъ чл. 107 отъ Устава за Наказанията.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощникъ-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1) Членъ 60 отъ Углавното Сждопроизводство, като изброява лицата, които могатъ *ако пожелаятъ*, да ся откажатъ отъ свидѣтелствувание по дѣлото, ни най малко не запрещава щото тѣ да не ся распитватъ въ качество на свидѣтели. Отъ производството на дѣлото ся вижда, че нито свидѣтелитѣ сж се отказали отъ да даджтъ показанията си, нито пъкъ срѣщу тѣхъ е заявяванъ нѣкакъвъ отводъ, и че тѣ сж биле распитвани безъ клѣтва съгласно помѣнжтия членъ. Слѣдователно, оплакванието на подсждимий е неоснователно. 2) Споредъ както е разяснено вече отъ Върховний Кассационенъ Сждъ, въпросътъ за правилното или неправилното приспособление на извѣстенъ законъ е възможно само когато има признато отъ Сждътъ и опредѣлено извѣстно прѣстжпление (рѣшение № 63 отъ 31 Мартъ 1886 год. и № 170 отъ 1886 год.) Въ дадения случай, нито Мировий Сждия, нито Окржжний Сждъ не ся констатирали по установения редъ и съгласно буквата и смисъльта на закона престжплението за което сж приложили наказанието на подсждимия. Съ други думи, щомъ сждилищата по сжщество не сж признали за подсждимий престжпленията предвидени въ чл. 107 и 119 отъ Устава за Наказанията, тѣ не сж били въ правото си и да му го приспособяватъ. Слѣдователно, оплакванието на подсждимия по този въпросъ е основателно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присждата на Шумненский Окржженъ Сждътъ 1 Мартъ 1886 год., № 43, за неправилното приспособление чл. чл. 107 и 119 отъ Устава за Наказанията и за нарушение чл.

85 отъ Углавното Сѫдопроизводство, съ силата на чл. 137 п. п. 1 и 2 отъ сѫщото Сѫдопроизводство да са отмени, и дѣлото за ново разглѣждание да се испроводи въ Разградския Окр. Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 369

гр. София, 29-й Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ. Углавното Отдѣление, на осемнадесетий Ноемврий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ; Членове: Георгий Б. Неновичь и Стефанъ Зографски; при Помощ.-Секретарьтъ: Свѣтозаръ Димитровъ и въ присътствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичь углавно дѣло № 367 по описътъ на Димитрий Ц. Червеноводски, осѫденъ на седемъ дена запирание за нанисание побой на Алишъ Ходжа Ахмедовъ.

Подсѫдимия не се яви.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Каменларский Мировий Сѫдия съ присѫдата си отъ 12-й Мартъ 1886 година № 9 на основание чл. 110 отъ Устава за Наказанията, които могѫтъ да налагатъ Мировитѣ Сѫдии, осѫдилъ Димитра Ц. Червеноводски на 15 дневно запирание при полицията. По въззивната жалба на подсѫдимия, дѣлото се разглѣдало и отъ Разградский Окр. Сѫдъ, който, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1-о) „Отъ показанието на свидѣтеля Кънчо Илиевъ, распитанъ подъ клѣтва предъ Сѫдътъ, както и на свидѣтелитѣ распитани при първостъпенното Сѫдилище, доказвали ся, че презъ нощьта на 25 Септемврий миналата 1885 г. обвиняемия Д. Червеноводски да е нанасълъ побой на обвинителя Алишъ Ходжа Ахмедовъ?“ — „Да, доказва се“. 2-о) „Виновенъ ли е подсѫдимия Д. Червеноводски въ това, че той презъ нощьта на 25 Септемврий м. г. е нанесалъ побой на Алишъ Ходжа Ахмедовъ?“ — „Да, виновенъ“. 3-о) „Основателна ли е отзивната жалба на Д. Червеноводски и да се потвърди ли присѫдата на Камен-

ларский Мировий Сѫдия подъ № 9 отъ 12 Мартъ т. г.?» — «Не! неоснователна, а присѫдата на Каменларский Мировий Сѫдия, да се видоизмѣни така: обвиняемия Д. Ц. Червеноводски да издържи седмо дневно запирание, като заплати за въ полза на хазната три лева за клѣтвенъ обрядъ и на свидѣтеля Кънчо Илиевъ, изъ с. Хѫрсово (10) десетъ лева и 40 стотинки възнаграждение за пѫтини и дневни" — съ присѫдата си отъ 26 Май 1886 № 56 опредѣлилъ: „Присѫдата на Каманларский Мировий Сѫдия отъ 12 Мартъ 1886 год. № 9 да се видоизмѣни така: „Осѫжда Димитра Ц. Червеноводски, съгласно чл. 110, отъ Устава за Наказанията на седемъ-дневно запирание при полицията". Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, подсѫдимия се оплаква: 1-о) Че по това дѣло сѫ нарушени членове: 63, 64, 123 и 127, отъ Углавното Сѫдопроизводсво, защото Сѫдътъ не призовалъ и не распиталъ подъ клѣтва свидѣтелитѣ посочени въ аппелативната му жалба и 2-о) че по това дѣло неправилно е приспособенъ чл. 110 отъ Устава за Наказанията.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1-о) Споредъ както е раяснено вече отъ Върховний Кассационенъ, Сѫдъ распитванието на свидѣтелитѣ, съ исключение въ изрично указанитѣ отъ Закона случаи, става винаги подъ *клѣтва*. Сѫщо тъй нееднократно е разясено отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, че въпросътъ по призованието или не на неявившитѣ се въ първата инстанция свидѣтелитѣ, при разглѣждането на дѣлата въ втората инстанция, ако и да се разрѣшава окончателно отъ Сѫдилищата, които разглѣдватъ дѣлото по сѫщество, но тѣзи послѣднитѣ сѫ длъжни винаги да го разрѣшаватъ и се произнасятъ по него. Отъ производството на дѣлото се вижда, че показанията на свидѣтелитѣ Иванъ Шоповъ и Садъкъ Хюсеновъ връхъ които основава Окрѫж. Сѫдъ присѫдата си, сѫ дадени предъ Мировия Сѫдия *безъ клѣтва*, ако и да е нѣмало отъ страна на сѫдящитѣ се нѣкакъвъ отводъ срѣщу тѣхъ, или пъкъ да е констатирано, че тѣ спадатъ въ категораята на онѣзи свидѣтели, които даватъ показанията си безъ клѣтва. Сѫщо тъй отъ производството на дѣлото се вижда, че подсѫдимия въ аппелативната си жалба се е оплаквалъ предъ

втората инстанция, че распитванието на свидѣтелитѣ предъ Мировий Сѫдия е станало безъ клѣтва и изрично е молилъ да се произведѫтъ на ново и распитатъ подъ клѣтва; а Окр. Сѫдъ е отхвърлилъ тая молба на подсѫдимия. Слѣдователно, оплакванието на подсѫдимия по този въпросъ е основателно и нарушението е сѫществено; 3-о) Въ чл. 110 отъ Устава за Наказ., мѣжду другитѣ е предвидено наказание за побой, но не тѣжъкъ. Отъ въпросния листъ на Окрѫжния Сѫдъ се вижда, че подсѫдимия е припознатъ за виновенъ въ това, че презъ нощьта на 25 Септем. 1885 г. е нанесълъ побой на Алишъ Ходжа Ахмедовъ и вслѣдствие на това, Сѫдътъ му наложилъ наказание по горѣказания членъ. Отъ горѣизложеното става явно, че приложението на 110 чл. въ дадений случай е правилно, слѣдователно, оплакванието на подсѫдимия е неоснователно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассац. Сѫдъ, ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Разградския Окр. Сѫдъ, отъ 26 Май 1886 год. №. 56, за нарушение чл. чл. 63 и 123 отъ Углавното Сѫдопроизводство, съ силата на чл. 137 п. 2, отъ сѫщото Сѫдопроизводство, да се отмѣни, и дѣлото, за ново разглѣждание, да се испроводи въ Шумненский Окр. Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ №. 370

гр. София, 29-й Ноемврий 1886 година.

Углавно дѣло №. 368 по описътъ, на Яшаръ Байрамовъ, изъ г. София, осѫденъ на единъ мѣсецъ тъмниченъ затворъ за кражба на пари. Кассационната жалба на Яшаръ Байрамовъ оставена безъ разглѣждание по силата на чл. 5 отъ Сѫдоустройството. (Глѣдай мотивитѣ на рѣшенията подъ №. №. 3, 10 и 225).

РѢШЕНИЕ №. 371

гр. София, 29-й Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на осемнадесетий Ноемврий хилядо

осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски при Пом.-Секретарьтъ: Свѣтозаръ Димитровъ и въ присѫтствието на Пом.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски Углавно Дѣло № 369 по описътъ на Велико Караджовъ, осѫденъ да плати въ полза на Хазната глоба 48 лева за искореняване 6 $^1/_2$ дюлюма гора.

Странитѣ не се явихѫ.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Свищов. Миров. Сѫдия съ присѫдата си отъ 2-й Априлий 1885 год., като признаʌъ Велико Караджовъ за виновенъ въ това, че е искоренилъ шесть и половина дулюма гора отъ мѣрата на селото Козаръ Белени — осѫдилъ го, връзъ основание чл. чл. 13 и 72 отъ Закона за Горитѣ да заплати на Свищовското Окр. Управление 280 лева и да плаща ежегодно по 4 лева на дюлюма глоба за шесть и половина дюлюма гора, до като насади отъ ново искоренената гора, а тъй сѫщо да плати всичкитѣ по дѣлото Сѫдебни разноски. По въззивна жалба на подсѫдимия, това било разглѣдано и отъ Свищ. Окр. Сѫдъ, който, като призналъ Велико Караджовъ за виновенъ въ това, че искоренилъ шесть и половина дюлюма гора въ Козаръ-Бѣлонската мера, състояща отъ мешови, смрадликови и търнови туфи (кустове) — съ присѫдата си отъ 31-й Януария 1886 год. № 291, връзъ основание чл. чл. 11, 13, 28, 66 и 72 отъ Закона за Горитѣ — видоизмѣнилъ присѫдата на Мировия Сѫдия така: „Осѫжда Велико Караджовъ да заплати въ полза на Хазната лева 48 и разноскитѣ по оглѣда лева 40 и 50 стот. Срѣщу тая присѫда, подсѫдимия, подава Върховний Сѫдъ Кассационна жалба, въ която се оплаква: 1-о) Че по това дѣло е нарушенъ чл. 13 отъ Закона за Горитѣ, защото искорененитѣ отъ него шесть и половина дюлюма гора, безъ позволение, сѫ били търнакъ и за това, не трѣбвало особно позволение: 2-о) Че по това дѣло е нарушенъ чл. 72 отъ Закона за Горитѣ, защото неправилно го осѫдилъ да плати глоба (двойната поврѣда).

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, взе въ съображение: 1-о) Съ въпросния си листъ Свищ.

Окр. Сѫдъ, който е разглѣдалъ настоящето дѣло по Апелативенъ рѣдъ, е констатиралъ престѫпление превидено именно въ чл. 13 отъ Закона за Горитѣ, т. е., че подсѫдомия Велико Караджовъ е искоренилъ шесть и половина *дюлюма гора*, състояща отъ мешови, смрадликови и търнови туфи (кустове). А, спорѣдъ изричното предписание на чл. 13 отъ Закона за Горитѣ, никой нѣма право, безъ дозволението на Министерството на Финансиитѣ да искоренява гора, била тя Държавна, общественна или частна. Слѣдователно, оплакванието въ този случай на кассатора, като не се оправдава отъ производството на дѣлото — е неоснователно. 2 о) Както се констатира отъ обстоятелствата на дѣлото искорененото пространство гора е *собственность* на подсѫдимия. Споредъ чл. 67 отъ Закона за Горитѣ стойностьта на сторената поврѣда се дава на стопанина на гората — *на частно лице, общината или правителството*. Отъ горѣизложеното става явно, че по точния смисъль на Горския Законъ (чл. чл. 67 и 72), както стойностьта на поврѣдата, така и глобата за нарушението Закона за Горитѣ се плаща на тогова, комуто принадлѣжи искорененната гора, т. е. ако искорененната гора е правителственна, то както поврѣдата така и глобата се плаща на правителството, ако гората е общинска на общината, и тъй нататъкъ. Въ дадения случай, както се констатира по горѣ въпросната искорененна гора е собственность на подсѫдимия, — слѣдователно, отъ горѣизложеното става явно, че Сѫдътъ въпрѣки буквалния смисъль на Закона за Горитѣ е осѫдилъ неправилно подсѫдимия на *глоба*. Заради това, второто оплакване на кассатора — е основателно и нарушението е сѫщественно.

Рѫководимъ отъ горѣизложенитѣ съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Свищовский Окр. Сѫдъ отъ 31-й Януарий 1886 год. № 291 за нарушение чл. 72 отъ Закона за Горитѣ съ силата на чл. 137 п. 1-й отъ Углавното Сѫдопроизводство, да се отмѣни и дѣлото, за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да се испроводи въ Свищовскй Окр. Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 372

г. София 29 й Ноемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавно Отдѣление, на осемнадесетий Ноемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георгий Б. Неновичь и Стефанъ Зографски при Пом.-Секретарьтъ: Свѣтозаръ Димитровъ и въ присѫтствието на Помощникъ-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдателя углавно дѣло № 364 по описътъ на Зия Ибрахимовъ, осѫденъ на три години затворъ въ крѣпость съ ходатайство предъ НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО КНЯЗА за смаляване наказанието отъ три години на 1 $^1/_2$ година затворъ, за взятко-даване на Новоселский Мир. Сѫдия.

Отъ странитѣ се яви Д. В. Македонский, повѣренникъ на подсѫдимий Зия Ибрахимовъ.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Пракурорский Надзоръ при Софийский Окр. Сѫдъ, съ обвинителенъ актъ, съставенъ на 13 Септемврий 1884 година, предава на сѫдъ, съ участието на сѫдебни засѣдатели, Зия Ибрахимовъ по обвинението му въ давание взятка на Новоселский Мировий Сѫдия, Д. Балассовъ. Окрѫжний Сѫдъ слѣдъ като призналъ подсѫдимия Зия Ибрахимовъ за виновенъ въ това, че на 17 Юний 1884 година, като е пратилъ чрѣзъ Янко Митровъ, отъ с. Новоселци, на Новоселский Мировий Сѫдия Д. Баласовъ шесть прошения за въдворение върху недвижимъ имотъ до сѫщий Мировий Сѫдия адресирани, заедно съ едно парче отъ около 20 аршина копринена материя (атлазъ), той, Зия Ибрахимовъ е далъ взятка на Новоселский Мировий Сѫдия,—съ присѫдата си отъ 17 Април. 1885 год. № 73, възъ основание на чл 24 и 69 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, осѫдилъ го на три годишно поставяние въ крѣпость. По възвивна жалба на подсѫдимия, дѣлото се е разглѣдало отъ Софийския Аппелативенъ Сѫдъ, който слѣдъ като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ това, че на 17 Юний 1884 год., е проводилъ на Новоселский Мировий Сѫдия, Д. Баласовъ едно парче отъ 20 аршина атлазъ (коприненъ платъ) като подкупъ

(рушветъ) за да го расположи да даде далши ходъ въ негова полза, безъ да е взискателенъ върху изискуемитѣ се по Закона формалности, но сѫщеврѣменно проводилъ му 6 прошения за въдворението въ владѣние избѣгнали турци недвижимитѣ имъ имущества — съ присѫдата си отъ 31 й Януарий 1886 год. № 12, подтвърдилъ присѫдата на Окр. Сѫдъ, като е постановилъ въ сѫщото врѣме да се ходатайствува предъ НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Князя за смаление наказанието на Зия Ибрахимовъ отъ три години затворъ въ крѣпость, на една година и половина затворъ. Срѣщу присѫдата на Аппелат. Сѫдъ, подсѫдимий подава кассационна жалба, въ която излага, че Соф. Аппел. Сѫдъ е нарушилъ ст. ст. 816 и 835 отъ Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила, защото наказанието прость затворъ на една и половина година е по тѣжко отъ затворъ въ крѣпость на три години.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощникъ Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Споредъ Отоманский Наказателенъ Законъ, врѣменно туряние въ крѣпость е едно отъ *тѣжкитѣ* (peines afflictives)—наказание и ся опредѣля за *злодѣяние*, а пакъ затворъ е *поправително* (peines correctionelles) наказание и ся опредѣля за *престѫпления* (2, 3, 4 и 5, 24, 25 и 34 чл. чл. отъ Отоманский Наказателенъ Законъ). Отъ изложеното става явно, че затворъ, като наказание, е *много по-слабо* отъ колкото туряние въ крѣпость, и на обороть. Споредъ 25 чл. отъ Отоманский Наказателенъ Законъ „турение въ крѣпость е наказание, което състои отъ наказанията *съ затворъ и заточение*" — споредъ френский текстъ: La peine de la détention est une peine combinée qui réunit l'emprisonnement et l'éxil — слѣдователно, оплакването е неосновательно.

Водимъ отъ тия съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Зия Ибрахимовъ, срѣщу присѫдата на Софийский Аппелат. Сѫдъ отъ 31 Януарий 1886 год. № 12, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 373

гр. София, 6-й Декемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и първий Ноемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година. въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ. Секретарьтъ: Димитрий Исайевъ и въ присѫтствието на Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдательтъ Углавно дѣло № 370 по описътъ, на Ангела Петровъ, осѫденъ да заплати глоба 99 лева за окриване 55 овци отъ белгика.

Странитѣ не се явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Беленский Мировий Сѫдия, съ присѫдата си отъ 16-й Октомврий 1885 година № 109, осѫдилъ Ангелъ Петровъ, възъ основание чл. 9 отъ Правилника за Белгика и Серчима, на 99 лева глоба. По възвивна жалба на подсѫдимия, дѣлото се е разглѣдало отъ Руссенский Окр. Сѫдъ, който слѣдъ като призналъ подсѫдимия Ангелъ Петровъ за виновенъ, че презъ Май мѣсецъ 1885 г., като ставала въ с. Бѫзовецъ (Бѣленска околия) провѣрка на овцетѣ, биле намѣрени (55) педесеть и петъ овце, собственность на Ангела Петрова, изъ сѫщето село, които той скрилъ и не внесълъ въ списъка, за да се подложатъ на надлѣжния белгикъ — съ присѫдата си отъ 3-й Юний 1886 год. № 100, потвърдилъ присѫдата на Мировий Сѫдия. Срѣщу присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ, подсѫдимия подава кассационна жалба, въ която излага. че по това дѣло е нарушенъ чл. 58 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото не сѫ испитани свидѣтелитѣ, забѣлѣзани въ акта.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Отъ сѫдебния протоколъ на Мировий Сѫдия се констатира, че единия отъ свидѣтелитѣ подписани на акта, съ който се констатира въпросното престѫпление, а именно: Мурадъ Хюсеинъ е распитанъ

въ качество на свидѣтель, а другия свидѣтель Тачо Димитриевъ, не е распитанъ по причина, че не се е явилъ, при всичко, че билъ повиканъ съ призовка № 4532, но подсждимия нито предъ Мировий Сждия, нито пакъ въ въззивната си жалба е настоявалъ да се распита Тачо Димитриевъ въ качество на свидѣтель. Слѣдователно, оплакванието е неоснователно.

Водимъ отъ горното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Ангела Петровъ, срѣщу присждата на Руссенский Окржженъ Сждъ отъ 3-й Юний 1886 год. № 100, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сждопроизводство, като неоснователна да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 374

гр. София, 6-й Декемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавно Отдѣление, на двадесеть и първий Ноемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно засѣдание въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георгий Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски при Секретарьтъ: Димитрий Исайевъ и въ присжтствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдателя Углавно Дѣло № 371, по описътъ на Ядолфъ Ярославски, осжденъ на 7 дена запирание за самоуправно задържание вѣщитѣ на Самоилъ Либреску.

Странитѣ не се явихж.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Софийский Градский Мировий Сждия съ присждата си отъ 24-й Юлий 1885 год. № 964, възъ основание на чл. 110 отъ Устава за Наказанията, опредѣлилъ: „Ромжнско-подданний Адолфъ Ярославски да предаде вѣщитѣ на Самуилъ Либреско, а именно: 1 масса златарска съ 11 кутий, 1 машина валцъ, 1 анкж, 3 чука златарски (двата желѣзни, единия дървенъ), 1 мерусъль, 1 ножици, 5 пили голѣми, 15 пили малки, 2 ламби, 4 четки златарски, 3 клѣщи, 1 ингосъ, 1 голѣмо точило, 1 стъкло златна вода, една ламба за растопявание

злато, или же стойностьта имъ 150 лева. Алфредъ Ярославски да претьрпи 7 дневно запиране, като и заплати 50 лева на Самуилъ Либреску. По въззивна жалба на подсждимия, дѣлото се е разглѣдало отъ Соф. Окржж. Сждъ, който, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото на дѣлото въпроси: 1) „Доказано ли е че Адолфъ Ярославский, житель Софийский, Ромжнски подданикъ, е задържалъ самоуправно вѣщитѣ на Самуилъ Либреску, житель Софийский, презъ 1885 год. или не е доказано?“ — „Да, доказано.“ 2) „Ако е доказано, че Адолфъ Ярославски, Ромжнски подданикъ, житель Софийский е задържалъ самоуправно вѣщитѣ на Самуилъ Либреску, житель Софийский, презъ 1885 год. то той виновенъ ли е въ това или не?“ — „Да виновенъ“ 3) „Ако е виновенъ Адолфъ Ярославски, Ромжнский подданикъ, житель Софийски, въ самоуправно задържавние вѣщитѣ на Самуилъ Либреску, житель Софийский презъ 1885 год. то той на какво наказание отъ законътъ подлѣжи?“ – „На наказание предвидено въ чл. 110 отъ Уставътъ на Наказанията“—съ присждата си отъ 28 Априлий 1886 г. № 69; видоизмѣнилъ присждата на Мир. Сждия така: 1) Осжжда Адолфъ Ярославский, жит. Софийский, подданикъ Ромжнский на седемъ (7) дневно запиране; 2) Останалата часть отъ присждата № 964 отхвьрля като недоказана. Срѣщу присждата на Окр. Сждъ подсждимия подава кассационна жалба въ която излага: че къмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 110 отъ Устава за Наказанията и че нѣмало основание да ся възбуди срѣщу него, въ данния случай, углавно преслѣдвание.

За да разрѣши това дѣло, Върховний Кассац. Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, взе въ съображение: Самуилъ Либреску въ жалбата си отъ 20 Юлий 1885 година къмъ Мировий Сждия между друго исказва: „да благоволите и призовете поменжтий Ярославски и го осждите да ми предаде всичкитѣ инструменти а заедно съ това и загубитѣ ми и всичкитѣ сждебни разноски.“ Отъ своя страна, Адолфъ Ярославски въ заявлението си до сжщий Сждия, отъ 4-й Юлий 1886 година исказва: „че вѣщитѣ за които претиндира Либреско че азъ му ги задържамъ, той си ги е дигнжлъ почти всички изъ дюкянътъ ми въ моето отсжтствие, и че тѣ бѣха оставени у мень за дългъ.“ Сжщественния признакъ на самоуправ-

ството ся характиризира съ *насилие*, било то *физическо*, *било то морално*, а пакъ нито Мировий Сѫдия, нито Окр. Сѫдъ е констатиралъ какви годѣ обстоятелства и дѣйствия, които би посочвали на какво-годѣ, въ дадений случай, *насилие* отъ страна на Адолфъ Ярославски. Самуилъ Либреско, както се види отъ неговата жалба, никакъ не възбужда *углавно* срѣщу Рудолфъ Ярославски *преслѣдвание*, а само моли Сѫда „да ся осѫди Ярославски да му повърне нѣщата и да му плати станалитѣ загуби." Въ *приватнитѣ* престѫпления, каквото е предвиденото въ 110 чл. отъ Устава за Наказанията, безъ друго частниятъ обвинитель въ жалбата си трѣбва да искаже, че той иска *обвиняемия да ся накаже*, и най слабата форма, въ която може да ся изрази това искание е *„моля да ся постѫпи по закона."* подъ която може и трѣбва да ся разумѣва и исканието на частния обвинитель за да ся накаже обвиняемия. Отъ изложеното става явно, че нито е имало, въ дадений случай, основание да ся приспособи чл. 110 отъ Устава за Наказанията, нито пакъ да ся възбуди срѣщу Адолфъ Ярославски *углавно преслѣдвание*. Слѣдователно, оплакванието е неосновательно.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Софийский Окрѫж. Сѫдъ отъ 28 Априлий 1886 год. №. 69, за нарушение чл. 110 отъ Устава за Наказанията и чл. 1 й отъ Углавното Сѫдопроизводство съ силата на чл. 137 п. п. 1 и 2 отъ сѫщото Сѫдопроизводство, да ся отмѣни, като сѫщеврѣменно ся уничтожи углавното производство, както на Мировий Сѫдия, така и на Окрѫжний Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ №. 375

гр. София, 6-й Декемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавно Отдѣление, на двадесеть и първий Ноемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ; Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Димитрий Исайевъ и

въ присжтствието на Помощникъ Прокурора А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичь, углавно-дѣло N-о 372 по описътъ на Магардичь Чакарианъ, осжденъ на 50 лева глоба за нанисание обида съ думи и дѣйствия на Райнолда Нусбергъ.

Странитѣ не се явихж.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Ново-Пазарский Мир. Сждия съ заочната си присжда отъ 28-й Октомврий 1885 год., N-о 199 на основание чл. чл. 99 и 101 отъ Устава за Наказанията. опредѣлилъ: „обвиняемия Мжгжрдичь Чакжриянъ да заплити 50 лева глоба, както и 50 лева разноски по дѣлото на Райнолдъ Нусбергъ и 3 лева за клѣтвенъ обрядъ. По възивната жалба на подсждимий, дѣлотѣ ся разглѣдало и отъ Шумненский Окр. Сждъ, който съ присждата си отъ 1-й Мартъ 1886 година N-о 41 подтвърдилъ напълно присждата на Мировий Сждия. Въ подадената си срѣщу тая присжда кассационна жалба, че Сждилищата, които глѣдали дѣлото по сжщество не ся констатирали престжплението, въ което го признаватъ виновенъ и за което му налагатъ наказание.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Пом-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Развяснено е вече отъ Върховний Кассационевъ Сждъ (рѣшепие N-о 170 отъ 24 Май 1886 год.), че за да ся наложи какво да е наказание, трѣбва точно и ясно да бжде констатирано отъ Сждилищата, които глѣдатъ дѣлото по сжщество не само виновностьта, нъ и престжплението, което се отдава на подсждимитѣ. Въ дадений случай, нито Мировий Сждия, нито пъкъ Окржжний Сждъ сж констатирали, като какво именно престжпление е извършилъ подсждимия и въ какво именно е припознатъ за виновенъ, а просто Мировий Сждия, въ основание чл. 99 и 101 отъ Устава за Наказанията му е наложилъ наказание. Слѣдователно, оплакването по този въпросъ е основателно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присждата на Шумнен. Окр. Сждъ отъ 1-й Мартъ 1886 год. N-о 41, за нарушение чл. 85 отъ Углавното Сждопро-

изводство съ силата на чл. 137 п. 2 отъ Углавното Сѫдопроизводство, да ся отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание, да ся испрати въ Разградский Окр. Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 376

гр. София, 6-й Декемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и първий Ноемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Димитръ Исайевъ и въ присѫтствието на Помощ.-Прокурора А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичь Углавно Дѣло № 373, по описътъ на Тодоръ Цвѣтковъ, осѫденъ на шесть мѣсеца затворъ, за кражба 4097 гроша.

Странитѣ не ся явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурорский Надзоръ при Търновский Окр. Сѫдъ съ обвинителенъ актъ отъ 13 Юлий 1885 год. е предалъ на Сѫдъ съ участието на Сѫдебни Засѣдатели, Тодоръ Цвѣтковъ по обвинението му въ обирание нощно врѣме презъ мѣсецъ Септемврий 1883 год. отъ дюкяна на Ганча Пеневъ и Савва Радевъ, чрезъ отваряние съ ножь ключалката на дюкянската врата 4097 гроша—прест҄ѫпление, предвидѣно въ чл. 220 отъ Отом. Наказ. Законъ. Търновский Окр. Сѫдъ разглѣдалъ дѣлото и слѣдъ като призналъ подсѫдимия Тодоръ Цвѣтковъ за виновенъ въ това, че при обстоятелства, които намаляватъ вината и наказанието му презъ мѣсецъ Септемврий 1883 год. презъ нощьта, е откраднalъ отъ дюкяна на Ганча Пенчовъ и съдружника му Савва Радевъ 4097 гроша—съ присѫдата си отъ 20 Септемврий 1885 год. 113, на основание чл. чл. 40 и 222 отъ Отом. Оаказ. Законъ, осѫдилъ го на шесть мѣсеченъ затворъ. По възвивната жалба на подсѫдимия, дѣлото ся разглѣдало и отъ Руссенский Апелативенъ Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1) „Виновенъ ли е Тодоръ Цвѣтковъ, изъ с. Мусина, живущъ въ с. Караачь въ

това, че презъ нощьта отъ 6-й на 7-й Септемврий 1883 год. откраднал отъ дюкяна на Генчо Пенчова отъ село Мусина 4097 гроша?"—„Да, виновенъ." 2) „Правилно ли е наложено наказанието—шесть мѣсеченъ затворъ отъ I-а инстанция?"—„Да, съгласно чл. чл. 40 и 222 отъ Отом. Наказ. Законъ"—съ присждата си отъ 12 Априлий 1886 год. № 85, на основание чл. чл. 40 и 222 отъ Отоман. Наказ. Законъ, потвърдилъ напълно присждата на Окр. Сждъ. Въ подадената си срѣщу тая присжда кассационна жалба, подсждимия ся оплаква: 1) че по това дѣло сж нарушени ст. ст. 699, 701, 795, 796, 799, 809, 872, 723 и 873 отъ Врѣм. Сжд. Правила, защото Сждътъ не го призовалъ нито него, нито посоченитѣ отъ него свидѣтели; и 2) че къмъ дѣянието му, неправилно сж приспособени чл. чл. 40 и 222 отъ Отом. Наказ. Законъ.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1) Споредъ както е разяснено вече отъ Върховний Кассационенъ Сждъ (Рѣш. отъ 15 Мартъ 1886 година № 80) непризоваванието посоченитѣ отъ странитѣ свидѣтели при аппелативното разбирателство на дѣлото, безъ да ся окаже отъ Сжда, защо именно и по какви съображения не ги призовава, съставлява нарушение на ст. 873 отъ Врѣм. Сжд. Правила, което е сжществено. Отъ производството по настоящето дѣло ся вижда, че подсждимия е молилъ въ аппелативната си жалба да бждатъ призовани и испитани въ качество на свидѣтели Рачо Ангеловъ и Илия Сейковъ, а Руссенский Аппелат. Сждъ е постановилъ съ особно постановление подъ № 95 отъ 15 Мартъ 1886 год. „дѣлото да ся разглѣда безъ странитѣ"—безъ обаче да е разглѣдалъ и разрѣшилъ въпросътъ за свидѣтелитѣ, които тоже непризовалъ при слушание на дѣлото, нито пакъ е оказалъ, защо именно не ги е призовалъ. Слѣдователно, оплакванието на подсждимия по този въпросъ е основателно и нарушението е сжществено; 2) Отъ въпросния листь на Руссенский Аппелат. Сждъ ся вижда, че въ дадения случай, не ся констатирани слѣдующитѣ, за приложението на чл. 220 и 222 отъ Отоман. наказ. Законъ, признаци, споредъ както ся изисква това, съгласно съ разяснението на Върх. Кассац. Сждъ въ опредѣлението му № 3 отъ 22 Септемврий 1884 год., а именно

престжплението, споредъ както то е констатирано, е предвидѣно отъ 230 чл. на Отом. Наказ Законъ, наказанието за което е отъ три мѣсеца до една година, което, предъ видъ на 40 чл. отъ Отом. Наказ. Законъ, неможе да бжде по голѣмо отъ една третя, сиречь *четири* (*4*) *мѣсеци* затворъ, а пакъ той е осжденъ на *шесть* мѣсеца затворъ. Слѣдователно, оплакванието по този въпросъ е основателно.

На основание горѣизложеннитѣ обстоятелства и съображения. Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присждата на Руссенский Аппелативенъ Сждъ отъ 12-й Априлий 1886 год. № 85, за нарушение ст. 873 отъ Вр. Сжд. Правила и за неправилното приспособление чл. чл. 40 и 222 отъ Отом. Наказ. Законъ, съ силата на ст. 11 п. 1 отъ Учреждениото на Върховний Сждъ, да ся отмѣни и дѣлото, за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да ся испроводи въ Руссенский Аппелативенъ Сждъ.

РѢШЕНИЕ № 377

гр. София, 6-ий Декемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и първий Ноемврий, хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдуюпций съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Секретарьтъ: Димитрий Исайевъ и въ присжтствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски Углавно Дѣло №374, по описътъ на Хаимъ Д. Арие, осжденъ на три турски лири и единъ левъ глоба, за неуничтожение гербовитѣ марки по определения отъ Закона начинъ.

Странитѣ не ся явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Кюстендилский Мировий Сждия съ присждата си отъ 28 Марта 1886 год. № 153, като призналъ Хаима Д. Арие за виновенъ въ неиспълнение предписанието на чл. 30 буква *в* отъ Закона за Гербовия Сборъ по едно боно съ дата 20 Януарий 1886 год. отъ 104 $^{3}/_{4}$ турски лири, по което боно положенитѣ марки не ся погасени—осждилъ го на три лири турски и

на единъ левъ глоба. По въззивна жалба на подсѫдимия, това дѣло било разглѣдано и отъ Кюстендилский Окр. Сѫдъ, който като призналъ Хаима Д. Арие за виновенъ въ това, че неиспълнилъ предписанието на чл. 30 буква *в* отъ Закона за Гербовия Сборъ—съ присѫдата си отъ 9 Юний 1886 год. № 36, потвърдилъ напълно присѫдата на Мировий Сѫдия. Срѣщу тази присѫда, подсѫдимия подава въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба, въ която ся оплаква: 1) Че по това дѣло е нарушенъ чл. 26 буква *з* отъ Закона за Окр. Управители, защото не ся е явилъ въ сѫдебното засѣдание въ качество на обвинитель самия Кюстендил. Окр. Управитель; 2) Че по това дѣло сѫ нарушени чл 84 отъ Углав. Сѫдопр. и ст. 763 отъ Вр. Сѫд. Правила, защото при разбирателството на дѣлото не сѫ били на лице вѣщественнитѣ доказателства, боното; 3) Че къмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 30 буква *в* отъ Закона за Гербовия Сборъ; 4) Че споредъ чл. 27 отъ Закона за Гербовия Сборъ, Сѫдилищата били Углавни или Граждански могѫтъ сами по *испълнителенъ* рѣдъ, съ частни постановления или опредѣления, да налагатъ наказанието за нарушение на Гербовия Сборъ, безъ да има нужда, да ся налага то, по рѣдътъ *на Углавното Сѫдопроизводство*, съ издавание на углавни присѫди.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, взе въ съображение: 1) Отъ производството на дѣлото ся вижда, че настоящето Углавното преслѣдвание е начената предъ Кюстендил. Мировий Сѫдия отъ Кюстендилский Окр. Управитель, който въ дадения случай е и обвинитель. Нъ както Мировий Сѫдия, така и Окр. Сѫдъ при разглѣждание на дѣлото не ся призовали Кюстендилский Окр. Управитель, който като страна по дѣлото, не е заявявалъ обаче предъ Сѫдилищата никаква за това непризоваване претенция, нито пакъ противната страна т. е. подсѫдимия е заявявалъ предъ Сѫдилищата подобно нѣщо. Споредъ чл. 26 буква *з* отъ Закона на Окр. Управители, послѣднитѣ защищаватъ правителственнитѣ интереси предъ Сѫдилищата и вършатъ всичко това, съгласно съ заповѣдитѣ, които получватъ отъ Министерството на Финансиитѣ. Слѣдователно, отъ горѣизложеното става явно, че чл. 26 буква *з* отъ Закона за Окр. Управители не задлъжава послѣднитѣ,

щжтъ нещжтъ да присжтствуватъ при разглѣжданието на възбуденитѣ отъ тѣхъ дѣла. Въ дадения случай, както ся види по горѣ, нито Мировий Сждия, нито пакъ Окр. Сждъ не ся призовали при слушание на дѣлото Окр. Управитель, т. е. обвинителя, който като не ся оплаква, нито пакъ ся е оплакалъ за това нѣщо въ свое вďѣме, то сега нѣма право да ся оплаква за нарушението правдинитѣ на обвинителя, противната страна, т. е. подсждимия, заради това, първото оплакване на кассатора е неосновательно; 2) Спорѣдъ 763 ст. отъ Вр. Сжд. Правила, *вѣщественнитѣ* доказателства по дѣлото само тогава трѣбва да бждатъ внесени въ засѣданието на Сжда и турени предъ Сждиитѣ, когато тѣ служатъ за откриванието на престжплението. Въ дадения обаче случай престжплението е за неиспълнение предписанието на чл. 30 буква *в* отъ Закона за Гербовия Сборъ по едно боно, обстоятелство или престжпления, които не ся открити и отъ самий подсждимия. Слѣдователно, непредставлението въ този случай на вѣщественно доказателство т. е. боното въ сждебно засѣдание, спорѣдъ 763 ст. отъ Врѣм. Сжд. Правила, не съставлява нарушение на горнята статия , тъй като самото престжпление, както ся констатира отъ дѣлото, не ся е отричало отъ подсждимия: Нъ главното е, че Върховний Кассационенъ Сждъ съ опредѣлението си отъ 16 Септемврий 1886 год. е разяснилъ, че въ подобни дѣла, документитѣ не трѣбва да ся приобщаватъ къмъ дѣлата. Заради това, оплакванието въ този случай на кассатора е неосновательно; 3) Спорѣдъ чл. 30 буква *в* отъ Закона за Гербовия Сборъ унищожението на горбовитѣ марки става: „Минаванието по тѣхъ часть отъ текета на документа," *ако той е направенъ въ княжеството* или часть отъ подписа на получителя, ако той е написанъ въ странство. Отъ потжжената присжда по настоящето дѣло ся констатира: 1) Че въпросния записъ е направенъ въ княжеството и 2) Че подсждимия е признатъ за виновенъ въ това, че часть отъ текета на записа не е миналъ презъ гербовата марка, съгласно съ чл. 30 буква *в* отъ Закона за Гербовия Сборъ. Слѣдователно наложеното на подсждимия отъ Сждътъ наказание, спорѣдъ констатираното престжпление е вѣрно и напълно отговаря на предписанието на чл. 30 буква *в* отъ Закона за Гербовия Сборъ. Заради това и третето оплакване на касса-

тора е неосновательно; 4) Въобще Закона за Гербовия Сборъ предвижда за нарушителитѣ наказание *глоба*, а спорѣдъ Углавния Законъ глобата е единъ видъ наказание, което може да ся налага на виновнитѣ само съ присжда, а не съ опредѣление или постановление отъ Сждътъ— обстоятелство, което ся предписва и отъ самия 27 чл. отъ Закона за Гербовия Сборъ, който гласи и изрично говори, че подобни документи, на които горбовитѣ марки не ся уничтожени, съгласно съ буква *в* на чл. 30 отъ Закона за Гербовия Сборъ, препроваждатъ ся въ *надлѣжното Сждилище* за опредѣление наказанието, на което би подлѣжало виновния и слѣдъ това опредѣление, даватъ нататашния ходъ на дѣлото. Отъ горѣизложенното става явно, че заявлението на Помощ.-Прокурора, че подобни дѣла можали да ся рѣшаватъ съ частни опредѣления или постановления отъ Сждътъ е вѫпреки изрично и точното предписание на чл. 27 отъ сжщия Законъ. Заради това, заявлението на Прокурора е неосновательно.

Ржководимъ отъ тия съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Хаимъ Д. Арие, срѣщу присждата на Кюстендилский Окр. Сждъ отъ 9 Юлий 1886 год. № 36, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сждопроизводство, като неоснователна да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 378

гр. София, 6-й Декемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавно Отдѣление, на двадесеть и първий Ноемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ; Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски при Секретарьтъ: Димитаръ Исайевъ и въ присжтствието на Пом.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски Углавно дѣло N-о 375 по описътъ на Никола Атанасовъ, осжденъ на 7 турски лири глоба, а въ случай на несъстоятелность, да издържи 39 дена затворъ, за нарушение на Табачний Уставъ.

Странитѣ не се явихж.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурора при Силистренский Окржженъ Сждъ сь прѣдложение отъ 10 Януарий 1885 год. N-о 27, предалъ на Сждъ Георгия Марангозовъ и Никола Атанасовъ по обвинението имъ въ нарушение Табачния Уставъ. Силистренский Окр. Сждъ, като разглѣдалъ това дѣло, съ присждата си отъ 28-й Януар. 1886 год. N-о 1, връзь основание чл. 9 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания, осждилъ подсждимий Никола Атанасовъ да заплати 7 турски лири глоба, а въ случай на несьстоятелность, да издържи 39 дена затворъ. По въззивна жалба на подсждимия, това дѣло било разглѣдано и отъ Руссенския Аппелативенъ Сждъ, който като призналь подсждимия за виновенъ въ това, че на 17-й Декемврий 1884 год. билъ намѣренъ въ кжщата му отъ финансовия чиновникъ единъ хаванъ за рѣзание тютюнъ, заедно съ два ножа, — съ присждата си отъ 6-й Юний 1886 година № 149 подтвърдилъ напълно присждата на Окржжний Сждъ. Срѣщу тази присжда, подсждимий подава въ Върховний Сждъ кассационна жалба, въ която се оплаква: че Руссенский Аппелативенъ Сждъ е нарушилъ ст. 873 отъ Врѣменнитѣ Сждебни Правила, защото не призовалъ при слушание на дѣлото вѣщитѣ люди, чрѣзъ които да ся докаже, че съ хаванътъ неможало да ся рѣжи тютюнь.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на Пом.-Прокурора, взе въ съображение: Нееднократно е вече разяснено отъ Върховний Кассационенъ Сждъ, че споредъ 873 ст. отъ Врѣменнитѣ Сждебни Правила, привикването на странитѣ при разглѣждането на дѣлото въ Аппелативний Сждъ, напълно зависи отъ сждътъ. Въ дадений случай, Аппелативний Сждъ е постановилъ да ся разгрѣда дѣлото безъ странитѣ, връзъ основание на сжщата 873 ст. Относително же вѣщитѣ люди, за които подсждимий изрично е молилъ Аппелативния Сждъ въ въззивната си жалба да ся призовжтъ въ Сждътъ и распитатъ по дѣлото, Аппелат. Сждъ нищо не е казалъ въ опредѣлението си за вѣщитѣ людие, нѣщо което е въпрѣки 873 ст. Съ други думи: Сждътъ бѣше длъженъ да се произнесе категорически по какви причини той намира призоваванието на тѣзи вѣщи люди за излишно и ненужно. Но отъ друга пъкъ страна, както се констатира

отъ дѣлото, подобни вѣщи люди сж били призовавани въ първата инстанция т. е. въ Окржжний Сждъ и ся били распитвани по дѣлото подъ клѣтва, показанията на които се били взети въ внимание отъ Сждътъ, при разрѣшавание на дѣлото; заради това, оплакването на кассатора, относително непризовавинието на посоченитѣ отъ него въ аппелативната му жалба вѣщи люди, ако и да е основателно, но нарушението е несжщественно.

Ржководимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Никола Атанасовъ срѣщу присждата на Руссенский Аппелативенъ Сждъ отъ 6-й Юний 1886 год. № 149 съ силата на ст. 11 отъ Учрѣждението на Върховний Сждъ, като не основателна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 379

г. София, 6-й Декемзрий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавно Отдѣлние, на двадесеть и петъ Ноемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно засѣдание въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ; Членове: Георги Неновичь и Стефанъ Зографски; при Пом.-Секретарьтъ: Свѣтозаръ Димитровъ и въ присжтствието на Помощ. Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдателя Углавно дѣло № 376 по описътъ на Михала Семовъ и Христо Еневъ, изъ г. Севлиево, осждени: първия на петнадесеть дни запиране, а втория на двадесеть дена запиране, за нанисание побой на Мария Тодорова Въгленова.

Подсждимитѣ не ся явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Севлиевский Мировий Сждия, съ присждата си отъ 3-й Априлий 1886 год. № 13, призналъ Михаилъ Семовъ и Христо Енювъ по сждъ оправдани, по обвинението имъ въ нанисание побой на Мария Тодорова Христова Въгленова. По въззивна жалба на Мария Т. Х. Въгленова, дѣлото се е разглѣдало отъ Севлиевский Окр. Сждъ, който слѣдъ като призналъ подсждимитѣ Михаилъ Семовъ и Христо Енювъ за виновни въ

това, че на 25-й Септемврий 1885 год. ся нанесли побой на Мария Тодорова Въгленова, въ собственното й лозье— съ присждата си отъ 29 й Май 1886 год. № 14, отмѣнилъ присждата на Мировий Сѫдия, и възъ основание на чл. 110 отъ Устава за Наказанията, осѫдилъ Михаилъ Семовъ на петнадесеть дневно, а Христо Енювъ на двадесеть дневно запиране. Срѣщу присѫдата на Окр. Сѫдъ, подсѫдимитѣ подаватъ кассационна жалба, въ която излагатъ: 1) Че по това дѣло сѫ нарушени 39 и 40 чл. отъ Углавното Сѫдопроизвод., защото: а) Сѫдътъ не отложилъ дѣлото за другъ срокъ, за да иска повторно свидѣтелскитѣ му на свидѣтеля Минчу Новъ Христовъ показания; и б) защото другия свидѣтель Ради Пацуната не се явилъ въ засѣданието, за да се испита и той; 2) Че по това дѣло сѫ нарушени чл. 62 и 85 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото свидѣтелката Евдокия Стефановица Джамбаската е била другарка на потьрпевшата; 3) Че по това дѣло е нарушенъ чл. 84 отъ Углавното Сѫдопроизводство и ст. 808 отъ Врѣмен. Сѫд. Правила, защото както Мировий Сѫдия, тъй и Окр. Сѫдъ не се постановили отдѣлни питания, за констатиране на виновностьта имъ.

За да разрѣши това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Помощ. Прокурора, взе въ съображение: 1) Отъ Сѫдебния протолъ на Миров. Сѫдия се констатира, че свидѣтелитѣ Евдокия Стофанова Джамбазка и Минчо Новъ Христовъ се распитани въ качество на свидѣтели, безъ клѣтва, „слѣдъ като по взаимно съгласие странитѣ ги освободиха отъ клѣтва“. Отъ сѫдебния протоколъ на Окр. Сѫдъ ся види, че свидѣтельтъ Ради Пацуната не ся явилъ, но Сѫдътъ, слѣдъ като Христофоръ Парлапановъ, защитникъ на обвиняемитѣ, поискалъ да се даде ходъ на дѣлото, ако и да на се явилъ свидѣтельтъ Ради Пацуната, Сѫдътъ е опредѣлилъ: „на дѣлото да се даде ходъ и въ отсѫтствието на неявившйй ся свидѣтель Ради Пацуната. „Отъ сѫщий протоколъ се констатира, че свидѣтеля Минчо Христовъ се е отказалъ отъ да даде клѣтва, и Сѫдътъ е постановилъ: „свидѣтельтъ Минчо Новъ Христовъ да се отстрани и не се испитва“. При всичко че Сѫдътъ неправилно отстранилъ Минчо Новъ Христовъ отъ да го распита като свидѣтель, безъ клѣтва, но Върховний Кассационенъ Сѫдъ като взе предъ видъ: а) че Минчо

Новъ Христовъ е посоченъ като свидѣтель отъ *частнатъ обвинителка* Мария Т. Хр. Вългенова въ първоначалното ѝ прошение до Мировий Съдия, отъ 26-й Септемврий 1885 год. б) че при распитванието на свидѣтелитѣ отъ Миров. Съдия подсѫдимитѣ Михаилъ Семовъ и Христо Енювъ се освободили този свидѣтель отъ да дава показанията си подъ клѣтва, а главното че присѫдата на Окрѫжний Сѫдъ никакъ не се основава на показанията на свидѣтеля Минчо Новъ Христовъ—Върхов. Кассац. Сѫдъ намира, че въпросното опущение не може да има никакво значение въ дадений случай спрямо интереситѣ на подсѫдимитѣ. Отъ изложеното става явно, че първото оплакване е неосновательно. 2) Свидѣтелката Евдокия Стефанова Джамбаската е распитана подъ клѣтва, срѣщу която не само че не е направенъ никакъвъ отводъ, а напротивъ отъ Сѫдебния Протоколъ на Окрѫжний Сѫдъ се констатира: „Даде се думата на защитника на обвиняемитѣ, който чрезъ предсѣдателя, попита свидѣтелката Евдокия, нѣма ли карезъ съ обвиняемитѣ, която каза не, нѣмамъ?. Отъ друга страна, това обстоятелство, че тази свидѣтелка е *„другарка“* на потърпѣвшата Мария Вългенова, никакъ не е причина за да не се распитва и тя като свидѣтелка подъ *клѣтва* (62 чл. отъ Углавното Сѫдопроизводство). Слѣдователно, второто оплакване е неосновательно. 3) Постановлението на питанията не е задължително за Мировитѣ Сѫдии както и за Окр. Сѫдъ, въ качеството му на Аппелативна инстанция, но при все това, Окрѫжний Сѫдъ е постановилъ въпроси съ които констатиралъ виновностьта имъ, а именно: 1) „Виновни ли сѫ Михаилъ Семовъ и Христо Енювъ, жители отъ г. Севлиево, въ това, че на 25-й Септемврий 1885 год. нанесли побой на Мария Тодорова Вългенова отъ сѫщий градъ, въ собственното си лозе?“ — „Да! виновни това се доказва отъ свидѣтелскитѣ показания и отъ медицинский актъ се потвърдява“. 2) Ако сѫ виновни, то има ли обстоятелства за смѣгчение или уголѣмявание на наказанието, имъ и какво наказание трѣбва да имъ се наложи?“ „Да има и съгласно чл. 110 отъ Уставътъ за Наказанията отъ Мировитѣ Сѫдии да се накажатъ: Михаилъ Семовъ на 15 дена а Христо Енювъ на 20 дена въ запирание“. Слѣдователно и третето оплакване е неосновательно. На основание на горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения

Върховний Кассационенъ Съдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Михаилъ Семовъ и Христо Еневъ, срѣщу присъдата на Севлиевский Окр. Съдъ отъ 29 Мая 1886 г. № 14 съ силата на чл. 137 отъ Углавното Съдопроизводство, като неоснователна да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 380

гр. София, 6-й Декемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Съдъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и петий Ноемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито съдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичъ и Стефанъ Зографски при Пом.-Секретарьтъ: Свѣтозаръ Димитровъ и въ присъттствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдателя Углавно дѣло № 377 по описътъ на Хасанъ Саливъ осъденъ на 10 лева глоба за гдѣто умишленно е счупилъ и истъргналъ 4 фиданики въ лозята на П. Върбановъ и Петръ и Маринъ Тодорови.

Подсъдимия не се яви.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Ломский Мир. Съдия съ присъдата си отъ 3-й Мартъ 1886 год. призналъ Хасана Салиевъ и Мурада Алиева по обвинението имъ въ искореняване единадесеть фидани и въ прочупване четири отъ лозята на Петръ и Маринъ Тодорови за не виновни, като ги освободилъ отъ всѣка отговорность. По въззивна жалба на потърпѣвшитѣ, дѣлото се е разглѣдало отъ Ломский Окр. Съдъ, който, слѣдъ като призналъ подсъдимитѣ Хасанъ Салиевъ и Мурадъ Алиевъ за виновни въ това, че тѣ сѫ искоренили единадесеть и причупили четири фидани въ лозята на Петръ и Маринъ Тодорови, — съ присъдата си отъ 10 Юний 1886 год. № 24 възъ основание на чл. 113 отъ Устава за Наказанията, осъдилъ Хасанъ Салиевъ на десеть лева глоба, а Мурадъ Алиевъ на петь лева глоба. Срѣщу присъдата на Окр. Съдъ, подсъдимия Хасанъ Салиевъ подава кассационна жалба, въ която излага: 1) Че по това дѣло сѫ нарушени чл. чл. 8 п. 1, 9 и 15 отъ Углавното Съдопроизводство, защото дѣлото е е възбудено противъ него не по жалбата на потърпѣвшитѣ

лица, но отъ полицията; 2) Че по това дѣло е нарушенъ чл. 74 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото протокола на оглѣда е извършенъ въ неговото отсѫтсвие и не е подписанъ, нито отъ него, нито отъ присѫтствующитѣ лица.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощникъ-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1) Въ акта, съставенъ отъ Димитръ Георгиевъ, младший стражаръ при Ломското Градско Полицейско Управление, се констатира: „Вслѣдствие устното приказание на г-на Ломский Град. Полиц. Приставъ, придруженъ отъ пазача на лозята Коста Миновъ и Ломскитѣ житили Петръ Тодоровъ, Петръ Върбановъ и Маринъ Тодоровъ, се отправихъ въ лозята на послѣднитѣ трима и намѣрихъ". Отъ Сѫдебния протоколъ на Мировий Сѫдия се констатира, че Петръ и Маринъ Тодорови и Петръ Върбановъ сѫ участвували въ дѣлото, като *частни обвинители*. Отъ изложеното става явно, че първото оплаквние е неосновательно. 2) Неправилноститѣ, допуснати при извършвание на полицейското дознание, а тъй сѫщо и при съставляване на акта съ който се констатира престѫплението—неможе да има никакво значение спрямо силата на присѫдата, която се базира възъ данни фактове, провѣрени отъ Мировий Сѫдия въ Сѫдебното му Засѣдание. Въ дадений случай, полицейский стражаръ, Димитръ Георгиевъ е распитанъ въ Окр. Сѫдъ, въ качество на свидѣтель, който, слѣдователно предъ Сѫдътъ е потвърдилъ даннитѣ записани въ акта. При изложенитѣ обстоятелства и второто оплакване се явява за неосновательно.

Водимъ отъ всичко горѣизложено, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Хасанъ Салиевъ, срѣщу присѫдата на Ломский Окр. Сѫдъ, отъ 10-й Юний 1886 г. № 24, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неоснователна да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 381

гр. София, 6-й Декемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и петий Ноемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: Свѣтозарь Димитровъ и въ присжтствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновича Углавно дѣло № 379, по описътъ на Османа Башла Хасановъ, осжденъ на едно мѣсечно запиране, за дѣто е държалъ въ кжщата съ крадени нѣща съ знание, че тѣ сж крадени отъ дюкяна на Мжгжрдичь Киркоровъ.

Подсждимия не ся яви.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурорский Надзоръ при Шумненский Окр. Сждъ съ обвинителенъ актъ отъ 9-й Октомврий 1884 год. е предалъ на Сждъ съ участието на сждебни засѣдатели Османъ Башла Хасановъ по обвинението му въ обиранне дюкянътъ на Мжгжрдичь Киркоровъ съ счупвание куфарьтъ — престжпление, предвидено въ чл. 220 отъ Отом. Наказ. Законъ. Шумненский Окр. Сждъ разглѣдалъ дѣлото и слѣдъ като призналъ подсждимия за виновенъ въ обирание дюкянътъ на Мжгжрдича Киркоровъ, отъ дѣто е откраднялъ нѣкои манифактурни и колониални стоки—съ присждата си отъ 19 Февруарий 1885 г. № 35, на основание чл. 220 отъ Отом. Наказ. Законъ, осждилъ го на три години и десять дни затворъ въ окови. По въззивната жалба на подсждимия, дѣлото ся разглѣдало и отъ Руссенский Апелативенъ Сждъ, който, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото му въпроси: 1) „Доказва ли ся, че Османъ Башла Хасановъ, изъ с. Каланджи презъ мѣсецъ Априлий 1884 год. е обралъ дюкяна на Мжгжрдичь Киркоровъ нѣколко пжти, чрезъ счупвание куфаря на вратата?“—„Не, не ся доказва.“ 2) „Ако не ся доказва, че подсждимий е извършилъ престжплението, указано въ първий въпросъ, то не е ли виновенъ той въ това, че е държалъ намѣренитѣ въ неговата кжща крадени нѣща съ знание, че тѣ сж крадени отъ дюкяна на Мж-

тжрдичь Кирковъ?" — „Да, виновенъ." 3) „Ако подсждимия е виновенъ въ престжпното дѣяние указано въ вторий въпросъ, то подъ кой чл. отъ Наказ. Законъ да се подвѣде това негово дѣяние и въ какъвъ размѣръ да му ся наложи наказание?" — „Подъ членъ 138 отъ Устава за Наказанията, които Мировитѣ Сждии налагатъ и въ размѣръ на единъ мѣсеченъ затворъ." 4) „Длъженъ ли е подсждимий да възвърне на пострадавший намѣренитѣ у него крадени нѣща?" — „Да, длъженъ" — съ присждата си отъ 12 Априлъ 1886 год. Н-о 83, на основание чл. 138 отъ Устава за Наказанията, видоизмѣнилъ присждата на Окр. Сждъ и осждилъ подсждимий Османъ Башла Хасановъ на едно мѣсечно запиране. Въ подадената си кассационна жалба, подсждимия ся оплаква: Че къмь дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 138 отъ Устава за Наказанията.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ-Прокурора за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Споредъ както е разяснено вече отъ Върховний Кассационенъ Сждъ (рѣшение Н-о 257 отъ 1886 год.) покупательтъ или държательтъ въ себѣ си крадени вѣщи, съ знание, че тѣ дѣйствително сж крадени и именно отъ когото сж крадени, ся наказва по втората прибавка на чл. 230 отъ Отом. Наказ. Законъ а не по 138 чл. отъ Устава за Наказанията, което наказание е много *по лѣгко* отъ първото. Отъ производството на дѣлото ся вижда, че подсждимия е припознатъ за виновенъ въ това, „че е държалъ намѣренитѣ въ неговата кжща крадени вѣщи съ знание, че тѣ сж крадени отъ дюкяна на Мжгърдича Кирковъ," а Сждътъ му е наложилъ наказание по чл. 138 отъ Устава за Наказанията, съ други думи, подсждимия е припознатъ за виновенъ въ *по тѣжко* престжпление, а му е наложено наказание за по лѣгко, отъ което става явно, че станалата неправилность въ приспособлението на наказанието *е за въ полза на самия подсждимъ*. Слѣдователно, Върховний Кассационенъ Сждъ неможе да не признае, че въ дадения случай оплакванието на подсждимия е основателно, нъ че понеже нарушението е за въ полза на подсждимия, то неможе да бжде поводъ за да ся кассира присждата.

На основание горѣизложеннитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Османа Башла Хасановъ срѣщу присѫдата на Руссенский Апелативенъ Сѫдъ отъ 12-й Априлий 1886 год. Н-о 83, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 367

гр. София, 6-ии Декемврий 1886 година.

Углавно дѣло № 380, по описътъ на Димитра Кассабовъ, оправданъ по сѫдъ по обвинението му въ скривание 25 наполиона, който билъ изгубилъ въ ханътъ му Василь Николовъ. Кассационната жалба на Василь Николовъ оставена безъ разглѣждание, по силата на чл. 5 отъ Сѫдоустройството. (Глѣдай мотивитѣ на рѣшенията подъ №. №. 3, 10 и 225).

РѢШЕНИЕ № 383

гр. София, 6-ий Декемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавно Отдѣление, на двадесеть и петь Ноемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски при Помощникъ-Секретарьтъ: Свѣтозаръ Димитровъ и въ присѫтствието на Помощникъ-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски Углавно дѣло № 381 по описътъ Колю Ценевъ, осѫденъ да заплати въ полза на Хазната съкровището) двоенъ акцизъ 54, лева бандеролно право 356 лева и 40 ст. за гдѣто е скрилъ 54 оки суротъ тютюнъ отъ контрольора въ време на описванието на тютюнитѣ.

Подсѫдимия не се яви.

Обстоятедствавата на дѣлото сѫ: Прокурора при Руссенский Окр. Сѫдъ съ предложение отъ 15 Мая 1885 год. № 361 прѣдалъ на Сѫдъ Коля Цаневъ по обвинението му въ нарушение на Табачний Уставъ. Руссенский Окрѫженъ Сѫдъ като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ това, че на 25 Януар. 1885 год. се намѣрилъ въ плѣвнята му 54 оки суровъ тютюнъ на листове, съ присѫдата си отъ 9 Септемврий 1885 год. № 152 връвъ основание чл. чл. 2 и 11 отъ Наказат. Роспорѣждания осѫдилъ подсѫдимия да заплати на хазната двоенъ акцивъ 54 лева бандеролно право отъ първо качество, 356 лева и 40 ст., а конфискувания тютювъ да се продаде за въ полза на Хазната. По въззивна жалба на подсѫдимия, това дѣло било разглѣдано и отъ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, който като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ това, че на 25 Януарий 1885 год се е намѣрило въ плѣвнята му 54 оки суровъ тютюнъ на листи, скритъ отъ контрольорътъ на тютюнитѣ, който въ това врѣме ходилъ да описва тютюнитѣ презъ 1884 год. добити — съ присѫдата си отъ 15 Априлий 1886 год. № 86, подтвърдилъ напълно присѫдата на Окр. Сѫдъ. Срѣщу тази присѫда, подсѫдимий подава въ Върховний Сѫдъ Кассационна жалба, въ която се оплаква исключително по сѫщество на дѣлото, безъ да посочва въ неѭ на какво-годѣ нарушение отъ закона. Независимо отъ кассационната жалба въ деньтъ на разглѣждането дѣлото е постѫпило въ Върховний Сѫдъ едно писменно заявление отъ подсѫдимия, въ което като излага, че намѣрения въ плѣвнята му тютюнъ не билъ неговъ, а на Али Хасанъ Чаушъ, който го билъ турилъ тамъ нарочно за да го обвини—моли Върховний Кассационенъ Сѫдъ да препрати дѣлото въ надлѣжния Сѫдъ, за да ся привлече подъ отвѣтственность Али Хасанъ Чаушовъ.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощникъ-Прокурора, взе въ съображение: 1) Кассатора Колю Цаневъ въ Кассационната си жалба не посочва нито на единъ отъ кассационнитѣ поводи, показани въ ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Кассационенъ Сѫдъ, за да се отмѣни станалата присѫда, а излага обстоятелствата само по сѫществото на дѣлото; и 2) Върховний Кассацион. Сѫдъ,

споредъ чл. 5-й отъ Сѫдоустройството, не разглѣдва дѣлата по сѫщество, а наблюдава за точното испълнение на законитѣ и за еднаквото имъ приспособление отъ всичкитѣ Сѫдилища въ Княжеството. Что се кассае до писменното заявление на кассатора, съ която иска да му се препрати дѣлото въ надлѣжния Сѫдъ за привлечението подъ отвѣтственность по това дѣло нѣкой се Али Хасанъ Чаушъ, то такова едно голословно заявление и не подкрѣпено съ никакви достовѣрни данни, не може да се причисли къмъ категорията на ония новооткривши се предвидени отъ закона обстоятелства, ст. 11 п. 10 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, споредъ които дѣлата се повръщатъ за ново разглѣждание отъ надлѣжния Сѫдъ. Заради това, заявлението на кассатора като не отговаря на предвиденитѣ отъ закона случаи, остава ся безъ послѣдствие.

Рѫководимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1) Кассационната жалба на Колю Цаневъ срѣщу присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 15 Априлий 1886 год. № 86, съ силата на чл. 5-й отъ Сѫдоустройството да се остави безъ разглеждание; 2) Заявлението му отъ 20 Октомврий 1886 год. съ силата на ст. 11 п. 10 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 384

гр. София 6-ий Декемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесетъ и петий Ноемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Порфирий Х. Стаматовъ, Членове: Георги Б. Неновичь и Стефанъ Зографски, при Помощ.-Секретарьтъ: Свѣтозаръ Димитровъ и въ присѫтствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Члена Ст. Зографски Углавно дѣло № 382 по описътъ, на Али Сарачь Хюсеиновъ, осѫденъ на 5 години затворъ въ окови, съ ходатайство, предъ НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Княза, за намаляване на-

казанието му отъ 5 на 3 години, за дѣто е ударилъ два пѫти съ брадва Хюсина Коджа Алиевъ, отъ което послѣдния е умрѣлъ.

Подсѫдимия не се яви.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Разградский Окр. Сѫдъ съ обвинителенъ актъ отъ 12-й Августь 1885 год. предалъ на Сѫдъ, съ участие на сѫдебни засѣдатели. 1) „*Али Сарачь Хюсеновъ*, по обвинението му въ умишленно убивание Хюсеина Коджа Алиевъ, въ нанасание рани на Чулакъ Хюсеновъ; 2) *Ахмедъ Хасановъ, Абдулъ и Мустафа Сарачь Хюсенови*; 3) Баща имъ *Сарачь Хюсенъ Мехмедовъ*, 4) Майка имъ *Вехиде Мустфова* и 5) *Айше Мохмедова*, по обвинението имъ въ участие и въ подпомагвание въ убийството и въ нанасянието побой и нараняване на Ахмеда Хюсеиновъ и Чолакъ Хюсеинъ Хасановъ — престѫпление предвидено въ чл. чл. 175 и 178, отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Разградский Окрѫженъ Сѫдъ, като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като призналъ подсѫдимия Али Сарачь Хюсеиновъ за виновенъ въ това, че на 8-ий Февруарий н. г. сутреньта, подсѫдимий Али Сарачь Хюсиеновъ да е убилъ умишленно Хюсеина Коджа Алиевъ изъ с. Амуръ-бей и въ това врѣме да е нанесѫлъ побой съ рани, на Чолакъ Хюсеинъ Хасановъ и Ахмедъ Коджа Ахмедовъ, жители изъ сѫщото село — съ присѫдата си отъ 15-й Октомврий 1885 г. № 231, осѫдилъ Али Сарачь Хюсеновъ, съгласно чл. 177 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ на 5 години затворъ въ окови, а Абдула Сарачь Хюсеновъ, Сарачь Хюсинъ Мехмедовъ, Мустафа Сарачь Хюсеновъ Вахиде Мустафова и Айше Мустафова оправдалъ по Сѫдъ отъ всѣкаква Углавна отговорность по това дѣло. По въззивна жалба на подсѫдимия Али Сарачь Хюсейновъ, това дѣло било разглѣдано и отъ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, който, като разглѣдалъ слѣдующия по сѫщество на дѣлото въпросъ: „Виновенъ ли е подсѫдимий Али Сарачь Хюсейновъ, изъ село Амуръ-бей, Разградско Окрѫжие, въ това, че той на 8 ий Февруарий 1885 год. когато сѫ били тѣхното семейство съ роднинитѣ на убития, сега Хюсеинъ Кодажа Алиевъ, въ което бивание сѫ взели участие, както Хюсеинъ Коджа Алиевъ, тъй и подсѫдимий, този послѣдний е ударилъ съ брадвата два пѫти Хюсеинъ Коджа Алиевъ, вслѣдствие на

което рѣчения Алиевъ подиръ нѣколко часа е умрѣлъ; като е билъ въ сѫщото врѣме раненъ и самийтъ подсѫдимъ съ остро и пълно орѫдие на нѣколко мѣста, 16 по тѣлото?" — „Да, виновенъ" — съ присѫдата си отъ Май 1886 год. № 124 видоизмѣнилъ присѫдата на Окр. Сѫдъ така: осѫдимъ подсѫдимия на 5 години затворъ въ окови съ право на ходатайство предъ НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Княза за намаляваnие наказанието му на 3 години затворъ въ окови. Срѣщу тази присѫда, подсѫдимия подава въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба въ която се оплаква, че по това дѣло сѫ нарушени чл. 98 отъ Сѫдоустройството и чл. чл. 160, 161, 162 и 163 тъ Сѫдоустройството, защото: а) Сѫдебнитѣ засѣдателиовъ първата инстанция не сѫ знаяли оффициалния языкъ и б) свидѣтелитѣ на сѫдебното засѣдание сѫ били распитани на турски языкъ, който языкъ, защитника му неразбиралъ.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, взе въ съображение: Отъ сѫдебния протоколъ на Окр. Сѫдъ се констатира, че отъ сѫдебнитѣ засѣдатели които сѫ засѣдавали по това, дѣло, само единъ отъ тѣхъ е билъ турчинъ, а дугитѣ сѫ били българи. При това не се вижда отъ протокола щото този засѣдатель, т. е., турчина, да е незнаялъ оффициалния български языкъ, тъй сѫщо не се вижда щото защитника на подсѫдимия да се е въсползувалъ отъ правото си, което му дава Закона, да е заявилъ своеврѣменно отводъ срѣщу тоя засѣдатель, а като не е направилъ това нѣщо въ свое врѣме, то сега нѣма право да се оплаква по този въпросъ предъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ. Оплакването же на кассатора за нарушението на чл. чл. 160, 161, 162 и 163 отъ Сѫдоустройството, защото свидѣтелитѣ по това дѣло биле расспитани на турски языкъ е тоже неоснователно, тъй както отъ сѫдебния протоколъ на Окрѫжний Сѫдъ се види, че свидѣтелитѣ сѫ давали своитѣ показания на български, а не на турски языкъ, обстоятелството, което се подкрѣпя и съ това, че нито подсѫдимия, нито неговия защитникъ се заявявали срѣщу тѣзи свидѣтели каквъ годѣ отводъ, или какво годѣ—възражение.

Рѫководимъ отъ това съображение, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на

Али Сарачь Хюсеновъ срѣщу присждата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, отъ 16 Май 1886 год. № 124 съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 385

гр. София, 13-й Декемврий, 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавно Отдѣление, на двадесеть и осмий Ноемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, слѣдующий съставъ: Предсѣдателств. Членъ: Георги Неновичь; Членове: Стефанъ Зографски и Добри Руссковъ; при Секретарьтъ Димитрий Исайевъ и въ присѫтствието на Помощникъ Прокурора: Антонъ Каблешковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдателствующий Чл. Георги Неновичь Углавно Дѣло № 383, по описътъ на Христо Ивановъ, Гашо Петковъ и Георги Атанасовъ отъ с. Баня, Кутловска Околия, осѫдени по на петь години затворъ въ окови за нанисание нѣколко удари съ тояга по главата на Д. Павловъ, безъ намѣрение да го обиятъ, отъ които удари послѣдния умрѣлъ.

Странитѣ не се явиха

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурорский Надзоръ при Ломский Окрѫж. Сѫдъ съ обвинителенъ актъ отъ 29 Априлий 1885 год. е предалъ подъ Сѫдъ, съ участието на сѫдебни засѣдатели, между другитѣ и Христа Иванова, Таша Петкова и Георгя Атанасова по обвинението имъ въ това, че на 15 Ноемврий 1884 год. нанесли поврѣждение по главата на Митра Павловъ, отъ което послѣдния умрѣлъ слѣдъ нѣколко часа, прѣстѫпление предвидено въ чл. 177 прибавка втора отъ Огоман. Наказателенъ Законъ. Ломский Окр. Сѫдъ разглѣдалъ дѣлото и слѣдъ като призналъ подсѫдимитѣ: Христо Ивановъ, Тоша Петковъ и Георги Атанасовъ за виновни; първитѣ двама въ това, че на 15 Ноемврий 1884 г., прѣзъ деньтъ, сѫ нанесли тѣжки удари съ сопи по главата на Митра Павловъ, отъ които удари послѣдния е умрѣлъ, а третия, Георги Атанасовъ, въ това, че той съдѣйствувалъ на първитѣ двама да извършатъ

въпросното престжпно дѣяние — съ присждата си отъ 16 Августъ 1885 год. № 63 на основание чл. 45 и втората прибавка на чл. 177 отъ Отоман. Наказ. Законъ осждилъ ги по на петь годишенъ затворъ въ окови. По въззивната жалба на подсждимитѣ, дѣлото ся разглѣдало и отъ Соф. Аппелат. Сждъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото му въпроси: 1) „Виновни ли сж подсждимитѣ Христо Ивановъ и Ташо Петковъ въ това, че на 15-й Ноемврий 1884 год. сж нанесли съ сопи (тоеги) нѣколко удари по главата на Митръ Павлова, безъ намѣрение да го убиятъ, нъ отъ които удари послѣдния на другия день умрѣлъ?" — „Да" 2) „Виновенъ ли е подсждимия Георги Атанасовъ въ това, че на 15 Ноемврий 1884 год. е свалилъ на земята Митръ Павлова за да го биятъ горѣупомѣнжтитѣ подсждими и съ това е взелъ участие въ нанесениятъ побой отъ който Павловъ е умрѣлъ?" — „Да" 3) „Правилно ли сж приспособени чл. 45 и притурката на чл. 177 отъ Наказат. Законъ?" — „Да" — съ присждата си отъ 22 Май 1886 год. на основание чл. чл. 45 и 177 притурката му отъ Отоман. Наказат. Законъ подтвърдилъ присждата на Ломский Окржженъ Сждъ. Въ подадената си срѣщу тая присжда кассационна жалба, подсждимитѣ се оплакватъ: 1) че по това дѣло е нарушена ст. 772 отъ Врѣменнитѣ Сжд. Правила, защото били испитани въ качество на свидѣтели подъ клѣтва Тако Ангеловъ, братовчедъ на потърпѣвший и Тодоръ Боневъ, сестренъ синъ на потърпѣвший; 2) че по това дѣло сж нарушени ст. ст. 803, 806, 808, 810 и 811 отъ Врѣмен. Сжд. Правила, защото Сждътъ билъ постановилъ само въпросъ за виновностьта имъ а не и по другитѣ обстоятелства на дѣлото; 3) че по това дѣло сж 863 и 764 ст. отъ Врѣмен. Сжд. Правила, защото при разглѣждание на дѣлото нѣмало на лице веществениитѣ доказателства.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощн.-Прокурора за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1) Статия 772 отъ Врѣмен. Сжд. Правила, като запрѣтява распитванието въ качество на свидѣтелли *подъ клѣтва* извѣстни лица, прибавя, че то става *само когато има заявенъ отводъ отъ странитѣ*. Въ дадения случай, отъ производството на дѣлото ся вижда, че свидѣтельтъ Тако Ангеловъ, споредъ както е това констатирано (листъ

на дѣлото 129 (I), не стои въ никакви родственни отношения съ странитѣ, а свидѣтельтъ Тодоръ Боновъ е шурей на потърпѣвшия, *нъ срѣщу тѣхъ не е заявенъ никакъвъ отводъ по причина на родството имъ съ странитѣ*, а само срѣщу Бонева е било заявенъ отводъ за това, че той билъ скаранъ съ тѣхъ, *но и този отводъ е билъ разрѣшенъ отъ Сждътъ отрицателно*. Отъ горѣизложеното става явно, че при ризглѣждание на дѣлото, Сждътъ е нѣмаль основание, за да распита помѣнжтитѣ свидѣтели безъ клѣтва, заради това съвършенно правилно и съгласно смисъльтъ и буквата на ст. 772 е постжпилъ Сждътъ, като ги е распиталъ подъ клѣтва. Слѣдователно, оплакванието на подсждимитѣ по този въпросъ е неосновательно; 2) Споредъ както е разяснено вече отъ Върховний Кассационенъ Сждъ съ постановлението и разрѣшаванието на въпросътъ за виновностьта на подсждимитѣ утвърдително се разрѣшавжтъ и въпроситѣ по фактическата часть на дѣлото съ което се доказва тая виновность, заради това при *безсжмненното* разрѣшение на въпросътъ за виновностьта на подсждимитѣ, отсжтствието на отдѣлни питания съгласно ст. 803, 806, 808, 810 и 811 не съставлява нерушение, което да води слѣдъ себѣ си кассиранието на дѣлото. Слѣдователно и второто оплакване на подсждимитѣ е неосновательно; 3) Отъ производството на настоящето дѣлото не се вижда да е имало нѣкои веществении по него доказателства. Въ протоколитѣ на Окр. Сждъ сжщо тъй не се вижда да е имало нѣкой заявления отъ страна на подсждимитѣ за сжществуванието на веществении доказателства, както *и за представянието имъ въ Сжда*, при разглѣжданието на дѣлото. Нито въ аппелативната си жалба подсждимитѣ сж молили да се изискжтъ и представятъ въ Сждътъ веществениитѣ доказателства при разглѣжданието на дѣлото. Слѣдователно, оплакванието на подсждимитѣ въ дадений случай, споредъ както е разяснено вече отъ Върховний Кассационенъ Сждъ рѣшение № 4 отъ 1883 год. е тоже неосновательно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Христа Ивановъ, Ташо Петковъ и Георги Атанасовъ срѣщу присждата на Софийский Аппелативенъ Сждъ отъ 22-й Мая 1886 годъ № 67, съ силата

на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 386

гр. София, 13-й Декемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и осмий Ноемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдателств.: Членъ Георги Неновичь, Членове: Стефанъ Заграфски и Добри Русковъ, при Секретарьтъ: Димитръ Исайевъ и въ присътствието на Пом.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновича Углавно Дѣло № 384, по описътъ на Никола Ивановъ, осѫденъ на шесть мѣсеца затворъ, за гдѣто отъ невниманпе и неосторожность е убилъ съ пушка Мария Христова.

Странитѣ не ся явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурорский Надзоръ при Кюстендилский Окр. Сѫдъ съ обвинителенъ актъ отъ 27 Януарий 1886 год. е предалъ на Сѫдъ безъ участието на сѫдебни засѣдатели Никола Ивановъ, по обвинението му въ случайно, невнимателно (неосторожно) убивание Мария Христова — Престѫпление, предвидѣно въ чл. 182 отъ Отоман. Наказат. Законъ. Кюстендилский Окр. Сѫдъ разглѣдалъ дѣлото и слѣдъ като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ невнимателно грѫмвание съ пушка и случайно убивание Мария Христова—съ присѫдата си отъ 21 Мартъ 1886 год. Н-о 13, на основание чл. 182 отъ Отом. Наказ. Законъ, осѫдилъ го на шесть-мѣсеченъ затворъ. По въззивна жалба на подсѫдимия, дѣлото ся разглѣдало и отъ Софийский Аппелативенъ Сѫдъ, който, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1) „Виновенъ ли е подсѫдимия Никола Ивановъ въ това, че на 7 Януарий 1886 год., безъ да е ималъ намѣрение, нъ отъ невнимание и неосторожность е убилъ съ пушка Мария Христова?“—„Да.“ 2) „Правилно ли е приспособена втората алинея на чл. 182 отъ Отом. Наказ. Законъ?“—„Да.“ —съ присѫдата си отъ 24 Май 1886 год. Н-о 70, на осно-

вание втората алинея на чл. 182 отъ Отом. Наказ. Законъ, потвърдилъ присъдата на Окр. Съдъ. Въ подадената си срѣщу тази присъда кассационна жалба, подсъдимия ся оплаква: 1) Че по това дѣло е нарушена ст. 873 отъ Врѣм. Съд. Правила, защото Аппелативний Съдъ въпреки молбата му, разглѣдалъ дѣлото му въ негово отсътствие; 2) Че къмъ дѣянието му, неправилно е приспособенъ чл. 182 алинея 2 отъ Отом. Наказ. Законъ и 3) Че Съдьтъ е нарушилъ чл. 40 отъ Отом. Наказ. Законъ, защото не е взелъ въ внимание непълнолѣтието на подсъдимия за намаляванието наказанието му.

Върховний Кассационенъ Съдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1) Спорѣдъ както е разяснено вече отъ Върховний Кассационенъ Съдъ (рѣш. Н-о 34 и 67 отъ 1883 год.) призованието на странитѣ да присътствуватъ при аппелативното производство на дѣлото имъ зависи напълно отъ Съдътъ, който въ качество на втора инстанция разглѣдва дѣлото имъ по същество и като въпросъ по фактическата часть на дѣлото, по силата на чл. 5 отъ Съдоустройството, не подлѣжи на провѣряване отъ Върховний Кассационенъ Съдъ. Отъ производството на дѣлото ся вижда, че Софийский Аппелативенъ Съдъ, съ постановлението си отъ 3 Май 1886 год., като е опредѣлилъ, възъ основание ст. 873 отъ Врѣм. Съд. Правила, дѣлото да ся разглѣдва *безъ призованието на странитѣ* е ималъ предъ видъ този въпросъ и го е разрѣшилъ отрицателно. Слѣдователно, оплакванието на подсъдимия е неосновательно; 2) Членъ 182 отъ Отом. Наказ. Законъ гласи: „Който случайно убие нѣкого, или безъ да е щѣлъ стане причина на убийството му, осъжда ся да плати на наслѣдницитѣ на убитий законното имъ право. Ако туй убийство е произлѣзло отъ невнимание или несъображение на съществующитѣ правилници, виновний ся наказва и съ затворъ отъ шесть мѣсяци, до двѣ години. Отъ самата буква и смисълътъ на помѣнжтия членъ ясно ся вижда, че въ втората му алинея е предвидѣно наказание за убийство, което е извършено случайно безъ намѣрение, *нъ отъ невнимание и неосторожность*. Отъ въпросния листь на Аппел. Съдъ ся вижда, че подсъдимия е припознатъ за виновенъ въ убиванието на Мария Христова *именно отъ*

невнимание и неосторожность. Слѣдователно, приложението втората алинея на чл. 182 отъ Отом. Накав. Законъ въ дадения случай е съвършенно правилно и оплакването на подсждимия и по този въпросъ е неоснователно; 3) Отъ производството на дѣлото сжщо ся вижда, че Сждилищата, които сж го глѣдали по сжщество, не сж испустнали предъ видъ 40 чл. отъ Отом. Накав. Законъ, а именно въ 4-ия мотивъ на присждата на Софийский Аппелативенъ Сждъ е казано: „Че чл. 40 отъ Накав. Законъ предвижда едно извѣстно снисхождение за подсждимитѣ малолѣтни и като Сжда е опредѣлилъ минимумътъ на наказанието, то упоменжтото снисхождение не е било игнорирано отъ Сждътъ". Отъ горѣизложеното става явно, че оплакванието на подсждимия по този въпросъ не ся оправдава отъ обстоятелствата на дѣлото. Слѣдователно, то е неоснователно.

На основание горѣизложеннитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Никола Ивановъ срѣщу присждата на Софийский Аппелативенъ Сждъ отъ 24 Май 1886 год. Н-о 70, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 387

гр. София, 13-ий Декемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сждъ Углавно Отдѣление, на двадесеть и осмий Ноемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдателствующий Членъ: Георги Неновичъ, Членове: Стефанъ Зографски и Добри Руссковъ при Секретарьтъ: Димитрий Исайевъ и въ присжтствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдателств. Членъ Неновичъ Углавно дѣло № 385 по описътъ на Тодоръ Мировъ, осжденъ на два мѣсеца затворъ за дѣто при испълнение на служебнитѣ си обязанности, като Кметский Намѣстникъ е нанесълъ тѣжакъ побой на Петко Трандафиловъ.

Странитѣ не се явихж.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурорски Надзоръ при Ломский Окрѫж. Сѫдъ, съ обвинителенъ актъ отъ 4 Февруарий 1885 год. е предалъ подъ Сѫдъ безъ участието на сѫдебни засѣдатели, Тодора Митовъ по обвинението му въ това, че на 14 й Юний 1884 год. въ врѣме на испълнение служебнитѣ си обязанности, умишленно е нанесълъ тѣжки тѣлесни прѣстѫпления на Петка Триндафиловъ, а слѣдъ това затворилъ и нанесълъ тѣжъкъ побой и на Ивана Трандафиловъ—прѣстѫпления предвидѣни въ чл. чл. 106 и 178 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Ломский Окрѫженъ Сѫдъ разглѣдалъ дѣлото и слѣдъ като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ нанисание тѣжъкъ побой на Петка и Ивана Трандафилови — съ присѫдата си отъ 13-й Мартъ 1885 год. на основание чл. 178 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ осѫдилъ го на два мѣсеченъ затворъ и да заплати 100 лева на потърпѣвшитѣ. По въззивна жалба на подсѫдимия, дѣлото се разглѣдало и отъ Софийский Аппелативенъ Сѫдъ, който слѣдъ като рѣзрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1) Подсѫдимий Тодоръ Митовъ, жит. отъ с. Расова, 50 годишенъ, виновенъ ли е въ това, че на 14 Юний 1884 год. при испълнение на служебнитѣ му обязанности е нанесълъ тѣжѫкъ побой на Петка Трандафилова, за излѣкувание на който било потрѣбно по-вече отъ 20 дни а сѫщо така и на съжителя си Иванъ Трандафиловъ?" — „Да" 2) „Правилно ли е приспособилъ Ломский Окр. Сѫдъ чл. 178 отъ Наказателния Законъ къмъ дѣянието въ което е призналъ подсѫдимий за виновенъ?" „Да—но слѣдва да се приспособи и чл. 106 отъ Наказат. Законъ, тъй както подсѫдимие извършилъ това дѣяние при испълнение служебнитѣ му обязанности" — съ присѫдата си отъ 6-й Мартъ 1886 год. № 34 на основание членове 106 и 178 отъ Отом. Наказ. Законъ, опредѣлилъ: „Подтвърдява присѫдата на Ломский Окрѫженъ Сѫдъ отъ 13-й Мартъ 1885 год., съ която е осѫденъ Тодоръ Митовъ жит. отъ с. Расово, Кутловска Околия, на 50 годишна възрастъ, на два мѣсеченъ затворъ а тъй сѫщо да заплати на потърпѣвщитѣ сто (100) лева, а именно седемдесеть и петь (75) лева на Петка Трандафилова, а останалитѣ двадесеть и петь (25) лева на Ивана Трандафилова обезврѣждение". Въ подадената си срѣщу тая присѫда Кассационна жалба, подсѫдимия се оплаква:

1) Че по това дѣло е нарушена ст. 817 пун. 3 отъ Врѣм. Сжд. Правила, защото Сждътъ го осждилъ да заплати възнаграждение на потърпѣвшитѣ, когато въ нея се говорило само за сждебни разноски; 2) Че къмъ дѣянието му неправилно сж приспособени чл. чл. 106 и 178 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощникъ-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Статия 817 отъ Врѣмен. Сжд. Правила гласи: „Освѣнъ разрѣшението на въпроситѣ за виновностьта и за наказанието, Сждътъ прави постановления и за другитѣ послѣдствия на прѣстжплението и на сждебното за него производство, като: 1) за добититѣ чрезъ престжпното дѣяние вѣщи; 2) за възнаграждението за загубитѣ, които се станали на едната или другата страна и 3) за възмѣстение (исплащание) на сждебнитѣ разноски“. Отъ самата буква и смисъльта на статията се вижда че тя не само че на запрѣщава да се присжди на потърпѣвшитѣ *възнаграждение и обезврѣждение*, нъ и задължава Сждилищата въ подобни случаи да разрѣшавжтъ и постановляватъ, не само въпроситѣ за виновностьта и наказанието, нъ и онѣзи, които произлизатъ отъ престжплението и сждебното производство, като се ржководжтъ съгласно ст. 819 отъ Врѣмен. Сжд. Правила, по сжществующитѣ за това постановления въ Углавнитѣ и Гражданскитѣ Закони. Освѣнъ това, въ самия чл. 178 отъ Отоман. Наказат. Законъ, споредъ който е наказанъ подсждимия, освѣнъ наказанието се предвижда, че подсждимия трѣбва да се осжди да заплати разноскитѣ за лѣкуванието на ранения и бития и *двойно количество отъ онова, което е щѣлъ да спечели* въ врѣме на здравието си. Слѣдователно, оплакванието на подсждимия по този въпросъ е неоснователно; 2) Въ чл. 106 отъ Отоманский Наказат. Законъ е прѣдвидено наказание за онѣзи правителственни чиновници, които въ врѣме на служебнитѣ си обязанности, въпрѣки прѣдписанията на законитѣ, постжпжтъ злѣ съ нѣкого, като дадж̃тъ причина за докачение честьта му, или му произведжтъ тѣлесно пострадание като прибавя члена, че *такива сразмѣрно съ постжпкитѣ си, се затварятъ отъ една седмица до една година.* Отъ въпростния листъ на Софийский Аппелативенъ Сждъ се вижда, че подсждимия, въ

качеството си на кмѣтский помощникъ, *при испълнение на служебнитѣ си обязанности е нанесълъ тѣжжкъ побой на Петка и Ивана Трандафилови, отъ който побой първия пролѣжалъ 20 дни до гдѣто да се излѣкува.* Отъ горѣизложеното става явно, че Софийский Аппелативенъ Сждъ е приложилъ членове 106 и 178 отъ Отоман. Наказат. Законъ само слѣдъ като е констатиралъ и призналъ подсждимия за виновенъ именно въ такова прѣстжпление, каквото е предвидено въ тѣхъ. Слѣдователно и второто оплакване на подсждимия е неоснователно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Тодоръ Митовъ срѣщу присждата на Софийский Аппелативенъ Сждъ отъ 6-й Мартъ 1886 година N-о 34. съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 388

гр. София, 13-й Декемврий 1886 година.

Углавно Дѣло № 386 по описътъ на Никленъ Михалковъ, изъ село Мѣщица, Брезнишка Околия, оправданъ по Сждъ по обвинението му въ нанисание обида и въ насилствено зимание чука на Яшаръ Калевъ отъ село Дивотина, Софийска Околия. Кассационната жалба на Яшаръ Калевъ оставена безъ разглѣждание по силата на чл. 5 отъ Сждоустройството. (Глѣдай мотивитѣ на рѣшенията подъ №. №. 3, 10 и 125).

РѢШЕНИЕ № 389

гр. София, 13-й Декемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и осмий Ноемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдател-

ствующий Членъ: Георги Неновичь, Членове: Стефанъ Зографски и Добри Русковъ, при Секретарьтъ: Димитръ Исайевъ и въ присжтствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски Углавно Дѣло Н-о 387, по описътъ на Христо Цанковъ, изъ г. Плѣвенъ, осжденъ на 15 дена запирание, за дѣто самоуправно е задържалъ каруцата съ коньетѣ и хамутитѣ на Никола Кировъ.

Странитѣ не ся явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Луков. Мир. Сждия съ присждата си отъ 9 Ноемврий 1885 год. Н-о 40, като призналъ Христаки Цаневъ за виновенъ въ задържание на сила каруцата съ коньетѣ на Никола Кировъ — осждилъ го на 50 дена запирание и да повърне на Кирова каруцата съ коньетѣ и хамутитѣ, при това да заплати още на сжщия за 9 дена денгуби 20 рубли срѣбьрни. По въззивна жалба на Христаки Цаневъ, това дѣло било разглѣдано и отъ Плѣвн. Окр. Сждъ, който като призналъ подсждимия за виновенъ въ това, че въ началото на м. Ноемврий 1885 год. подсждимия Христаки Цанковъ отъ Луковитъ е задържалъ каруцата наедно съ два коня и хамутитѣ имъ на Никола Кировъ отъ Севлиево, подъ предлогъ, че сж били негови, на Цанкова, когато Кировъ ся билъ установилъ въ ханътъ на Цанкова — съ присждата си отъ 26 Май 1886 год. Н-о 22, връзъ основание чл. чл. 110 и 135 отъ Устава за Наказанията, потвърдилъ напълно присждата на Мировий Сждия. Срѣщу тази присжда, подсждимия подава въ Върховний Сждъ Кассационна жалба, въ която ся оплаква: 1) че по това дѣло сж нарушени чл. 124, 125 и 126 отъ Углавното Сждопроизводство, защото Сждътъ по делегирание е распиталъ свидѣтельтъ Димитръ Караивановъ, безъ да е призовалъ подсждимий да присжтствува при распитътъ; 2) Че къмъ дѣянието му неправилно сж приспособени чл. чл. 110 и 135 отъ Устава за Наказанията.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, взе въ съображение: 1) По смисълътъ въобще на 125 чл. отъ Углавното Сждопроизводство, при распитванието на свидѣтелитѣ по Углавни Дѣла, странитѣ иматъ право да предлагатъ питания на свидѣтелитѣ, съ други думи, за да

могатъ странитѣ да ся въсползуватъ отъ правото, което имъ дава Закона, необходимо е щото свидѣтелитѣ да ся распитатъ въ присѫтствието на странитѣ. По настоящето дѣло свидѣтеля Димитръ Караивановъ, както ся констатира отъ дѣлото е билъ распитанъ по предложението на Плѣвненский Окр. Сѫдъ на мѣстожителството му т. е. въ Севлиево отъ Севлиевский Окр. Сѫдъ и то въ отсѫтствието на кассатора. Но при всичко това обаче, както ся констатира отъ сѫдебния протоколъ на Плѣвненския Окр. Сѫдъ, странитѣ сѫ били питани отъ Сѫдътъ, нѣматъ ли нѣщо да кажатъ за неявката на свидѣтеля Димитръ Караивановъ, на което странитѣ не възразали нищо и молили Сѫдътъ да даде ходъ на дѣлото. Вслѣдствие на което Сѫдътъ е пристѫпилъ къмъ разглѣждание на дѣлото и въ сѫдебното засѣдание било прочетено показанието на свидѣтеля Димитръ Караивановъ, на което странитѣ пакъ нищо не ся възразили. Отъ горѣизложеното става явно, че тъй като кассатора не ся е въсползувалъ своевремено отъ правото си, което му предоставлява Закона, то сега нѣма право да ся оплаква за това нѣщо предъ Връх. Кассац. Сѫдъ. Заради това, оплакванието му по този въпросъ е неоснователно. 2) Отъ въпросния листь на Плѣвн. Окр. Сѫдъ ся вижда, че подсѫдимия е признатъ за виновенъ въ това, че въ началото на Ноемврий мѣсецъ 1885 година е задържалъ каруцата наедно съ два коня и хамутитѣ имъ на Никола Кировъ подъ предлогъ, че тѣ сѫ били негови. Споредъ чл. чл. 110 и 135 отъ Устава за Наказанията за присвояване чуждо имущество, виновнитѣ ся наказватъ съ запиране не повече отъ три мѣсеца. По настоящето дѣло подсѫдимия е осѫденъ на 15 дневно запирание. Слѣдователно, наложеното наказание на подсѫдимия споредъ констатираното отъ Сѫдътъ престѫпление, напълно отговаря на чл. 110 и 135 отъ Устава за Наказанията, споредъ които членове е и осѫденъ подсѫдимия. Заради това и второто оплакване на кастатора е неоснователно.

Рѫководимъ отъ горѣизложеното, Върховной Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Христаки Цанковъ, срѣщу присѫдата на Плѣвненский Окр. Сѫдъ отъ 26 Май 1886 год. № 22, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 390

Г. София, 13-й Декемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на двадесеть и осмий Ноемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдателствующий Членъ: Георги Неновичь; Членове: Стефанъ Зографски и Добри Руссковъ; при Секретарьтъ Димитрий Исайевъ и въ присѫтствието на Помощникъ-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографский углавно дѣло, № 389 по описътъ на Абдулъ Вехабъ Тахировъ, изъ г. Разградъ, осѫденъ на единъ мѣсецъ запирание за нанисавие обида на стражара Пею Деневъ при испълнение служебнитѣ си обязанности.

Странитѣ не се явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Разградский Мировий Сѫдия съ присѫдата си отъ 15 Май 1886 год. № 42, като признал Абдулъ Мюфтиевъ за виновенъ въ това, че на 3-й срѣщу 4-й Априлий 1886 год. презъ нощьта по 11 ½ часа е нанесълъ обида съ дѣйствие (скъсалъ шнура на револвера и екселбантитѣ) на стражара Пею Деневъ, връзъ основание чл. 28 п. 2 отъ Устава за Наказанията — осѫдилъ го на единъ мѣсецъ запирание. По въззивна жалба на подсѫдимия, това дѣло било разглѣдано и отъ Разградский Окр. Сѫдъ, който като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ това, че той презъ нощьта на 3-й срѣщу 4-й Април. т. г. е нанесълъ обида съ дѣйствие на полицейския стражаръ при Разградското Околийско Управление, когато този послѣдний си е испълнявалъ служебнитѣ обязанности — съ присѫдата си отъ 15-й Юлий 1886 год № 63, подтвърдилъ напълно присѫдата на Мировий Сѫдия. Срѣщу тази присѫда, подсѫдимия подава въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба, въ която се оплаква: 1) Че по това дѣло сѫ нарушени чл. чл. 8 п. 1 и 2, 10 и 30 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото дѣлото било почнато не по жалбата на потърпѣвшето лице, а по заявлението на Околийский Началникъ и защото безъ всѣкакво пълномощие отъ страна на потърпѣвший, Сѫдътъ допустналъ да бѫде представляванъ отъ Околийский Началникъ и Секре-

тарьтъ му; 2) Че къмъ дѣянието му неправилно е приспособилъ чл. 28 отъ Устава за Наказанията.

За разрѣшение на товадѣло, Върховний Кассациононъ Сѫдъ, като изслуша. заключението на Помощ.-Прокурора, взе въ съображение: 1) Отъ цѣлото производство на Мировий Сѫдия се констатира, че настоящето углавно преслѣдвание е начената отъ Разград. Окол. Началникъ, който е и призованъ отъ Мировий Сѫдия въ качество на обвинитель — по дѣлото, а пострадавшия стражаръ Пею Деневъ—въ качество на свидѣтель. По углавнитѣ дѣла отъ публиченъ характерь, които се подсѫдни на Мировиитѣ Сѫдии, углавното преслѣдвание предъ Мировий Сѫдия се възбужда, не само отъ пострадавшитѣ лица, който се претърпѣли вредъ и загуби, но и отъ полицейскитѣ и административнитѣ власти (чл. чл. 8, 14 и 15 отъ Углавното Сѫдопроизводство). Въ дадений случай, както се вижда отъ дѣлото, потърпѣвшия е полицейски стражарь, който естестественно се намира въ зависимость и подъ защитата на своя си Началникъ, т. е. Околийский Управитель, който като такъвъ е ималъ още повече право да начене срѣщу подсѫдимия настоящето углавно преслѣдвание. Независимо отъ горѣизложеното, както се вижда отъ сѫдебния протоколъ на Мировий Сѫдия самичакъ потърпѣвшия е билъ при разглѣжданието на дѣлото предъ Мир. Сѫдия и е поддържалъ напълно начената̀то отъ Началника му углавно преслѣдвание. А що се кассае до оплакванието на Кассатора, че Сѫдътъ неправилно е допустнѫлъ безъ всѣкакво пълномощие отъ страна на потърпѣвшия за да го представлява Околийский Началникъ и Секретаря му, то и това оплакване на кассатора, както и първото е неоснователно, тъй като на полицията и на административнитѣ власти, споредъ закона, принадлѣжи *като на страни въ процесса* да се ползуватъ въобще съ правата на потърпѣвшитѣ лица. 2) Отъ въпростния листь на Окр. Сѫдъ се констатира, че подсѫдимия е признатъ за виновенъ въ това, че на 3-й срѣщу 4-й Априлий 1886 год. презъ нощьта е нанесалъ обида чрезъ дѣйствие на стражара при Разградското Окол. Управление, когато си испълнявалъ служебнитѣ си обязанности, а споредъ чл. 28 отъ Устава за Наказан. за оскърбление съ дѣйствие *полицейски* или други стражари въ врѣме испълнение служебнитѣ имъ обязанности, виновни-

тѣ се наказватъ съ запирание не по-вече отъ три мѣсеца. Отъ горѣизложеното става явно, че наложеното на подсѫдимия наказание споредъ констатираното отъ Сѫдътъ престѫпление е вѣрно и съгласно съ Закона. Заради това и второто оплакване на кассатора е неоснователно.

Рѫководимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Абдулъ Вехабъ Тахировъ, срѣщу присѫдата на Разградский Окрѫженъ Сѫдъ отъ 15 Юний 1886 год. № 73, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 391

гр. София, 13-ий Декемврий, 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на втори Декемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдателсвующий Членъ: Георги Неновичъ, Членове: Стефанъ Зографски, и Георги Згуревъ, при Помощникъ-Секретарьтъ: Свѣтозарь Димитровъ и въ присѫтствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичъ Углавно Дѣло № 390, по описътъ на Херманъ Лейбенъ, осѫденъ на 15 дена запирание, за нанисание обида съ думи на стражаритѣ: Д. Примковъ и Н. Петевъ и на гражданитѣ Иончевъ, Ивановъ и Тодоровъ.

Странитѣ не се явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Софийский Градоначалникъ съ отношението си отъ 1 Октомврий 1884 год. № 4032 е възбудилъ предъ Софийский Градский Мировий Сѫдия углавно преслѣдвание срѣщу Хермана Лейбенъ, Румѫнски подданникъ, за дѣто е нанѣсълъ оскърбление съ думи на стражаритѣ: Димка Примковъ и Никола Х. Инончевъ, Кръстя Ивановъ и Динча Тодоровъ. Софийский Градский Мир. Сѫдия разглѣдалъ дѣлото и слѣдъ като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ нанисание обида съ думи и дѣйствие на тѫжителитѣ — съ присѫдата си отъ 8 Май 1885 год. № 538, на основание чл. 103 отъ Устава

за Наказанията, осѫдилъ го (Хермана Лейбенъ) на двумѣсечно запирание. По въззивната жалба на подсѫдимия, дѣлото ся разгдѣдало и отъ Софийский Окрѫженъ Сѫдъ, който, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1) „Доказано ли е, че Херманъ Лейбенъ, Ромѫнски подданникъ, живущъ въ г. София, на 30 Септемврий 1884 год. е нанесълъ обида съ думи на Д. Примковъ, Н. Петовъ, Н. Иончевъ, Крьстя Ивановъ и Д. Тодоровъ, жители Софийски, или не е доказано?“ — „Да, доказано.“ 2) „Ако е доказано, че Херманъ Лейбенъ, Ромѫнски подданникъ, е нанесалъ обида съ думи на Д. Примковъ, Н. Петевъ, Н. Иончовъ, К. Ивановъ и Д. Тодоровъ, то виновенъ ли е той въ това, или не?“—„Да, виновенъ.“ 3) „Ако Херманъ Лейбенъ е виновенъ въ нанисание обида съ думи на Д. Примковъ, Н. Петевъ, Н. Иончевъ, К. Ивановъ и Д. Тодоровъ, то на какво наказание подлѣжи той?“—„На наказание предвидѣно въ чл. 103 отъ Устава за Наказанията“—съ присѫдата си отъ 31 Май 1886 год. на основание чл. 103 отъ Устава за Наказанията, видоизмѣнилъ присѫдата на Мировий Сѫдия и осѫдилъ подсѫдимия Лейбенъ на 15 дневно запирание. Въ подадената си срѣщу тая присжда кассационна жалба, подсѫдимия ся оплаква: 1) Че по това дѣло е нарушенъ чл. 106 отъ Устава за Наказанията, защото Сѫдътъ като констатиралъ, че обидата е била взаимна, неприкратилъ дѣлото, а го осѫдилъ; 2) Че Окр. Сѫдъ неправилно отхвьрлилъ станалото по дѣлото помирявание.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1) Устава за Наказанията, които Мир. Сѫдии могѫтъ да налагатъ, като различа три рода оскьрбления, съ думи или съ писно (чл. 98, 99 и 100 отъ Угл. Сѫдопроизводство), оскьрбление съ дѣйствие (чл. 101—103 Угл. Содопроизводство) и клѣвета (104—105 отъ Угл. Сѫдопроизводство) и като опредѣля, че обидения който е нанесълъ на обидника равна или по тѣжка обида, не може да иска удовлетворение (чл. 105 отъ Углавното Сѫдопроизводство) *не указва, че всичкитѣ еднородни обиди, трѣбва да ся считатъ и равни.* По голѣмата тѣжина на обидитѣ не зависи исключително отъ способа на оскьрблението, а въ всѣкой даденъ случай ся опредѣлява спорѣдъ

всичкитѣ обстоятелства, които исказватъ по голѣма или по малка степень презрение отъ страна на обидника къмъ обидений и по голѣма или по малка степень по чувствувание на обидата отъ страна на обидений, а пакъ тѣзи обстоятелства, съставляватъ фактическата часть на дѣлото, и по силата на чл. 5 отъ Сѫдоустройството не подлѣжѫтъ на провѣрка отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ и Сѫдилищата, които глѣдатъ дѣлата по сѫществото имъ сѫ въ правото си да признаятъ извѣстна обида отъ страна на обидений къмъ обидника за достатъчна да лиши първия отъ правото да иска удовлетворение, или да освободи послѣдния съвършенно отъ наказание, или же само да послужи за намаление наказанието му. Освѣнъ това, по даденото дѣло подсѫдимия е признатъ за виновенъ въ нанисание обида на служащи лица, жандари. Слѣдователно, и прстѫплението му, не е приватно, а публично, което както не подлѣжи на прекращение чрезъ помиряване, тъй сѫщо *не може да ся прекрати и по взаимностьта на обиждането,* защото чл. 106 си има мѣстото само за приватнитѣ, а не и за публичнитѣ престѫпления. Слѣдователно, оплакването на подсѫдимий по този въпросъ е неосновително. 2) Отъ производството на дѣлото ся вижда, че престѫплението, по което ся е обвинявалъ и въ което е признатъ за виновенъ подсѫдимия е публично, а не частно, защото мѣжду обиденитѣ има и служащи лица, стражаритѣ: Примкевъ и Петевъ. А сорѣдъ както е разяснено вече отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, помиряване въ подобни случаи не ся допуща. Слѣдователно и Окр. Сѫдъ, като не е уважилъ помиряването извършено мѣжду подсѫдимий и частнитѣ граждани, ни най малко не е нарушилъ съ това правата на подсѫдимия Лейбенъ; толкози повече, че Сѫдътъ е направилъ неправилното приложение на чл. 103 въ полза на самия подсѫдимъ. Заради това и второто оплакване на подсѫдимия е неосновательно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Хермана Лейбенъ срѣщу присѫдата на Софийский Окр. Сѫдъ отъ 31 Май 1886 год. №. 88, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неосновательна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 392

гр. София, 13-й Декемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на вторий Декемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдателствующий Членъ: Георги Неновичь, Членове: Стефанъ Зографски и Георги Згуревъ, при Помощникъ-Секретарьтъ: Свѣтозарь Димитровъ и въ присѫтствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдателствующий Чл. Неновичь Углавно Дѣло № 301, по описътъ на Нягулъ Ивановъ, отъ с. Луковидъ, (Орѣховска Околия), осѫденъ на три мѣсеца затворъ за дѣто на два пѫти развалилъ колибата на Филипа Ценовъ и съ това му причинилъ 80 лева загуба.

Странитѣ не ся явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурорский Надзоръ при Раховския Окр. Сѫдъ съ обвинителенъ актъ отъ 30 Май 1885 год. е предалъ на Сѫдъ Нягула Ивановъ, по обвинението му въ съборвание кѫщета на Филипа Ценовъ —престѫпление, предвидѣно въ чл. 249 отъ Отом. Наказ. Законъ. Раховский Окр. Сѫдъ разглѣдалъ дѣлото и съ присѫдата си отъ 5 Септемврий 1885 год. № 58, слѣдъ като призналъ подсѫдимия Нягулъ Ивановъ за виновенъ въ това, че при обстоятелства, които уголѣмяватъ степеньта на виновностьта, на 17 Ноемврий 1883 год. е съборилъ кѫщата на Филипа Ценовъ, на основание чл. 249 отъ Отом. Наказ. Законъ, осѫдилъ го на двѣ-годишенъ затворъ. По въззивната жалба на подсѫдимия, дѣлото ся разглѣдало и отъ Софийский Аппелативенъ Сѫдъ, който, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1) „Виновенъ ли е подсѫдимия Нягулъ Ивановъ въ това, че презъ 1883 год. на два пѫти е развалилъ колибата на Филипа Ценовъ и съ това му причинилъ 80 лева запуба?" —„Да." 2) Имали облегчителни обстоятелста за подсѫдимия?"—„Да"—съ присѫдата си отъ 8 Май 1886 год. № 59, на основание чл. 249 отъ Отоман. Наказ. Законъ опредѣлилъ: „Измѣнява присѫдата на Раховский Окр. Сѫдъ отъ 21 Августъ 1885 год. № 58 така: Осѫжда Нягулъ

Ивановъ на три мѣсеца затвъръ и да заплати на Филипъ Ценовъ (80) осемдесеть лева, стойностьта на кѫщата и двадесеть (20) лева четвъртъ отъ тази стойность—глоба за въ полза на хазната и шесть (6) лева сѫдебни разноски." Въ подадевата си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, подсѫдимия ся оплаква: 1) Че по това дѣло сѫ нарушени ст. 873 и 723 отъ Врѣм. Сѫд. Правила, защото Аппелативний Сѫдъ разглѣдалъ дѣлото безъ да го призове и 2) Че къмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 249 отъ Отом. Наказ. Законъ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1) Разяснено е вече отъ Върховний Кассац. Сѫдъ (рѣш. №№ 34 и 67 отъ 1883 год.), че разглѣжданието на дѣлата въ Аппелативнитѣ Сѫдилища въ отсѫтствието на странитѣ безъ призованието имъ, не ся нарушава ни най-малко смисъльта на буквата на ст. 873 и 723 отъ Врѣм. Сѫд. Правила, *стига само въпросътъ за тѣхното призоваване или непризоваване, да е разглѣданъ и разрѣшенъ отъ Сѫдътъ;* тъй като този въпросъ ся отнася до сѫществото на дѣлото и ся разрѣшава окончателно отъ Сѫдилищата, които въ качество на втора инстанция разглѣдватъ дѣлата по сѫщество. Отъ производството по настоящето дѣло ся вижда, че въпросътъ за призованието на странитѣ е билъ разглѣданъ отъ Софийский Аппелативенъ Сѫдъ, който съ опредѣлението си отъ 5 Априлий 1886 год. е постановилъ: „Углавното дѣло № 182 да ся насрочи за разглѣждание въ сѫдебно засѣдание безъ участието на странитѣ." Слѣдователно, оплакванието на подсѫдимия по този въпросъ е неоснователно; 2) Членъ 249 отъ Отом. Наказ. Законъ гласи: „Който по какъвто и да е начинъ волно събори и развали чуждъ ханъ, кѫща или какво и да е здание или въобще пѫть, мость, чешма водопроводъ и пр., затваря ся отъ три мѣсеца до двѣ години, плаща станалата щета и освѣнъ това, ся глобява съ една четвъртъ отъ неѭ. — Ако ли при туй е станало убийство и наранявание, то наказанието за тѣзи вини ся налага особно." Спорѣдъ смисъльта и духътъ му за да има престѫпление по него членъ, нуждно е да бѫдѫтъ точно и ясно констатирани слѣдующитѣ три елемента: а) Че дѣйствително сѫществува, по какъвто и да е начинъ,

събаряние или разваляние на едно недвижимо имущество; б) Че това събореното или развалената е кѫща, ханъ или какво и да е здание или въобще пѫть, мость и пр., което да принадлѣжи на другиго, и в) Че събарянието или разваляниeто е извършено отъ виновния *волно, нарочно, умишлено*. Отъ въпросния листь на Софийский Аппелативенъ Сѫдъ ся виждатъ констатирани само първитѣ два елемента на отдаваемото на подсѫдимия престѫпление, т. е. подсѫдимия е признатъ за виновенъ само въ това, че той е развалилъ чужда колиба, безъ *обаче да е констатирано, че подсѫдимия е извършилъ развалянието волно, нарочно умишленно*. Слѣдователно, Аппелативний Сѫдъ неправилно е приспособилъ въ дадения случай чл. 249 отъ Отом. Нак. Законъ, защото, като го е приложилъ, не е констатиралъ всичкитѣ елементи на престѫплението, което ся предвижда отъ него членъ, а заради това и оплакването на подсѫдимия е основателно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Касационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Софийский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 8 Май 1886 год. № 59, за неправилното приспособление на чл. 249 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, съ силата на ст. 11 п. 1 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, да ся отмѣни и дѣлото, за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да ся испроводи въ Софийский Аппелативенъ Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 393

г. София 13 й Декемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавно Отдѣление, на вторий Декемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание въ слѣдующий съставъ: Председателствующий Членъ: Георгий Б. Неновичь; Членове: Стефанъ Зографски и Добри Русковъ; при Пом.-Секретарьтъ: Свѣтозаръ Димитровъ въ присѫтствието на Помощникъ-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членьтъ: Стефанъ Зографски углавно дѣло № 392 по описътъ на Тодоръ

Ивановъ Халачевъ, изъ гр. Шуменъ, осѫденъ на единъ мѣсецъ тъмниченъ затворъ за нараняване съ ножь Мустафа Ахмедовъ, изъ сѫщий градъ.

Странитѣ не се явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Шумненския Окр. Сѫдъ съ обвинителенъ актъ отъ 12 Мартъ 1885 год. предалъ на Сѫдъ безъ участие на сѫдебни засѣдатели, Тодоръ Иванъ Халачевъ по обвинението му въ нараняване съ ножь Мустафа Ахмедовъ Черчеоглу въ лѣвата рѫка,—престѫпление предвидено въ чл. 179 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Шумненский Окр. Сѫдъ като разглѣдалъ настоящето дѣло и като призналъ Тодоръ Ивановъ Халачевъ за виновенъ въ нараняване съ ножь лѣвата рѫка на Мустафа Ахмедовъ, съ присѫдата си 6 Юлий 1885 год. № 164 връзъ основание чл. 179 отъ Отоман. Наказ. Законъ—осѫдилъ подсѫдимия на единъ мѣсецъ тъмниченъ затворъ и да заплати на потърпѣвшия три златни лири. По въззивна жалба на подсѫдимия, това дѣло било разглѣдано и отъ Руссенский Аппелат. Сѫдъ, който, като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ това, че той презъ нощьта на 11 Юлий 1884 год е ранилъ съ ножь въ гр. Шуменъ Мустафа Ахмедовъ Черчеоглу, отъ което нараняване тоя послѣдний е лѣжалъ боленъ по малко отъ 20 дни—съ присѫдата си отъ 19 Априлий 1886 год. № 192 потвърдилъ напълно присѫдата на Окр. Сѫдъ. Срѣщу тая присѫда, подсѫдимия подава въ Върх. Сѫдъ кассационна жалба, въ която се оплаква: 1) Че по това дѣло сѫ нарушени ст. ст. 704, 801, 872 и 873 отъ Вр. Сѫд. Правила, защото Аппелативний Сѫдъ не го призовалъ при разглѣждание на дѣлото; 2) Че е нарушена ст. 827 п. 3 отъ Вр. Сѫд. Правила, защото въ присѫдата не фигуриратъ годинитѣ му; 3) Че сѫ нарушени ст. ст. 138, 817 п. п. 2, 3 и 819 отъ Вр. Сѫд. Правила защото въ присѫдата на Аппелативний Сѫдъ не фигурирали загубитѣ, на които билъ осѫденъ отъ Окр. Сѫдъ.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, взе въ съображение: 1) Спорѣдъ 837 ст. отъ Вр. Сѫд. Правила, като неднократно е разяснено отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, отъ Аппелативний Сѫдъ зависи да вика или не вика странитѣ при разглѣждането на дѣлата

по Апелативенъ рѣдъ. Въ дадений случай, Сѫдътъ постановилъ дѣлото да се разглѣда безъ призоваванието на странитѣ връвъ основание ст. 873 отъ Вр. Сѫд. Правила; Заради това, първото оплакване на кассатора — е неосновательно; 2) Наистина, споредъ 827 ст на Вр. Сѫд Правила въ резолюцията на Сѫдътъ се обозначава между другитѣ и годинитѣ на подсѫдимия, а пакъ по настоящето дѣло, нито отъ резолюцията на Окр. Сѫдъ, нито пъкъ отъ резолюцията на Апелативний Сѫдъ се вижда щото Сѫдилищата, да сѫ испълнили това предписание на Закона, т. е. не сѫ забѣлѣжени годинитѣ на подсѫдимия. Но отъ друга пъкъ страна, както се констатира отъ сѫдебния протоколъ на Окр. Сѫдъ, по предложения отъ Предсѣдателя въпросъ на подсѫдимия за самоличностьта му, послѣдния му е отговорилъ: „Името ми е Тодоръ Ивановъ Халачовъ, Шумненский житель, *28 годишенъ* българинъ, отъ православно вѣроисповѣдание, жененъ, грамотенъ, подъ Сѫдъ не бивалъ и пр.“ Отъ горѣизложеното става явно, че ако Сѫдатъ и да не е забѣлѣжилъ годинитѣ на подсѫдимия въ резолюцията споредъ предписанието на 827 ст., но тъй като самичакъ подсѫдимия въ сѫдебното засѣдание на дѣлото е посочилъ на годинитѣ си, то неможе да се допустне, че Сѫдътъ при издаванието на присѫдата е незнаялъ годинитѣ на подсѫдимия. Заради това, оплакванието на кассатора по този въпросъ, въ дадения случай, — е неосновательно; 3) Отъ потѫжената присѫда на Аппел. Сѫдъ, се вижда, че послѣдния е потвърдилъ присѫдата на Окр. Сѫдъ, а щомъ Аппел. Сѫдъ потвърдява *напълно* присѫдата на Окр. Сѫдъ, то само по себе си се разбира, че той я потвърдява въ всичкитѣ ѝ части напълно, слѣдователно, нѣма нужда да се исчислява едно по едно всичко, когато казва, че я потвърдява напълно. Заради това и третьото оплакване на кассатоа за неосновательно. Престѫплението, което се отдава на подредимия Тодора Ивановъ Халачевъ, е приватно, *частно* престѫпление, което подлѣжи на прекратяване чрезъ помиряване, възъ основание на чл. 2 отъ Допълнението къмъ Отомански Наказателенъ Законъ, утвърденъ на 17 Януарий 1885 година.

Рѫковоимъ отъ горѣизложенитѣ съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1) Кассаци

онната жалба на Тодора Иванова Халачевъ срѣщу присѫдата на Руссенский Апелативенъ Сѫдъ отъ 19 Априлий 1886 год. № 192, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие; 2) Дѣлото за да се предложи чрезъ надлѣжния Мировий Сѫдия, помиряванието на странитѣ, да се испроводи въ Шумненский Окрѫженъ Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 394

гр. София, 13-й Декемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ. Углавното Отдѣление, на вторий Декемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдателствующий Членъ: Георги Неновичь, Членове: Стефанъ Зографски и Добри Руссковъ, при Помощ.-Секретарь: Свѣтозаръ Димитровъ и въ присѫтствието на Помощникъ Прокурора: А Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Стефанъ Зографски Углавно дѣло № 393 по описътъ на Османъ Исмаиловъ, изъ г. Шуменъ, осѫденъ да заплати въ полза на хазната шесть лева 3 $^1/_2$ стот. за нарушение Табачний Уставъ.

Странитѣ не се явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Шумненский Окрѫженъ Сѫдъ съ предложение отъ 23-й Януарий 1885 год. № 80 предалъ на Сѫдъ Османъ Исмаиловъ по обвинението му въ нарушение на Табач. Уставъ, — престѫпление предвидено въ чл. чл. 6 и 9 отъ Наказ. Распореждания. Шумненский Окрѫж. Сѫдъ като разглѣдалъ това дѣло, съ присѫдата си отъ 8-й Юлий 1885 год. № 167, връзъ основание чл. чл. 6, 9, и 11 отъ Наказат. Распореждания — осѫдилъ подсѫдимия да заплати 8 тур. лири глоба, двойно акцизно право 42 $^1/_2$ стот. и двойно бандеролно право 5 лева и 61 стот, а въ случай на несъстоятелность да издържи 47 дена тъмниченъ затворъ. По въззивна жалба на подсѫдимия, това дѣло било разглѣдано и отъ Руссенский Апелативенъ Сѫдъ, който като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ това, че той е употрѣ-

бнявалъ и палялъ въ своята воденица около 150 др. суровъ тютюнъ, безъ да е било заплатено за тоя тютюнъ акцизъ и бандеролно право 20 др. дробенъ тютюнъ, — съ присѫдата си отъ 6-й Февруарий 1886 год. № 22 видоизмѣнилъ присѫдата на Окр. Сѫдъ така: осѫдилъ подсѫдимия да заплати въ полза на Хазната двойно бандеролно и акцизно право за 150 драма суровъ тютюнъ и 20 драма рѣзанъ 6 лева и 3 $^1/_2$ стот., а въ случай на несъстоятелность да издържи 1 $^1/_2$ день затворъ. Срѣщу тази присѫда Шумненското Околийско Управление подава въ Върховн. Сѫдъ кассационна жалба, въ която се оплаква: Че по това дѣло неправилно е истълкуванъ членъ 9 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания, приспособени по Табачнитѣ и питейни Устави.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Помощникъ Прокурора, взе въ съображение: Както се вижда отъ потѫжената присѫда на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, подсѫдимия е осѫденъ по чл. 6-й отъ Наказателнитѣ Распорѣждания, а не по чл. 9 отъ сѫщитѣ Наказ. Распорѣждания, както иска да каже кассатора въ своята си кассационна жалба. Заради, това оплакването му, че по това дѣло Сѫдътъ неправилно е истълкувалъ чл. 9-й отъ Наказат. Распореждания си нѣма тукъ никакъ мѣстото. Слѣдователно, въ този случай, то е неосновательно.

Рѫководимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Шумненското Управление срѣщу присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 6-й Февруарий 1886 год. № 22, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 395

гр. София, 20-й Декемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на петий Декемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫ-

дебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдателствующий Членъ: Георги Б. Неновичъ, Членове: Стефанъ Зографски и Добри Руссковъ при Секретарьтъ: Димитрий Исайевъ и въ присѫтствието на Помощникъ-Прокуроа: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Члена Неновича Углавно дѣло № 396 по описьтъ на Нейзеръ Чобанъ Велиевъ, осѫденъ на три години и 9 мѣсеца затворъ за умишленно запалвание плѣвника на Хатибъ Даудъ Юсуфовъ.

Странитѣ не се явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурорский Надзоръ при Руссенский Окр. Сѫдъ съ обвинителенъ актъ отъ 4-й Юний 1885 година е предалъ подъ Сѫдъ съ участието на сѫдебни засѣдатели, Нейзера Чобанъ Алиевъ осемнадесеть годишенъ по обвинението му въ запалвание плѣвника на Дауда Хатибъ Юсуфовъ — престѫпление предвидѣно въ чл. 163 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Руссенский Окр. Сѫдъ разглѣдалъ дѣлото и слѣдъ като призналъ подсѫдимий Нейзеръ Чобанъ Велиевъ за виновенъ въ това, че на 26-й срѣщу 27-й Октомврий 1884 година нарочно и съ пълно разумѣние, като непълнолѣтенъ, е запалилъ плѣвника на Дауда Хатибъ Юсуфовъ — съ присѫдата си отъ 19 Ноемврий 1885 год. № 173 на основание чл. 164 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, комбиранъ съ чл. 40 отъ сѫщия законъ, осѫдилъ го на три години и деветь мѣсеца затворъ. По въззивната жалба на подсѫдимия, дѣлото се разглѣдало и отъ Руссенский Апелативенъ Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1) „Виновенъ ли е подсѫдимий Нейзеръ Чобанъ Велиевъ, 18 год. отъ с. Юнузларъ, Тутраканска Околия, въ това, че на 26-й Октомврий 1884 год. прѣзъ нощьта умишленно е запалилъ плѣвника на съселянина си Хатибъ Даудъ Юсуфовъ, находяща се въ селото Юнузларъ?“ — „Да, виновенъ“. 2) „Признава ли Сѫдътъ, че 18 годишния подсѫдимъ Нейзеръ Чобанъ Велиевъ, като е запалилъ плѣвника на Хатибъ Даудъ Юсуфовъ, е дѣйствувалъ съ пълно разумѣние?“ — „Не, непризнава“. 3) „Подъ кой чл. отъ Отоманский Наказателенъ Законъ да се подведе престѫпното дѣяние на подсѫдимий и въ какъвъ размѣръ да му се наложи наказание?“ — „Подъ чл. 163 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, комбиниранъ съ чл. 40 отъ сѫщий законъ, но съгласно съ чл 885 отъ Врѣменнитѣ Сѫдебни

Правила, да си остане при наказанието наложено нему отъ първостепенното сждилище". 4) „Правилно ли е опредѣлено паричното възнаграждение на потърпѣвший отъ първостепенното сждилище?" — „Да, правилно" — съ присждата си отъ 6-й Юний 1886 год. № 147 на основание чл. 163 отъ Отоман. Наказат. Законъ, комбиниранъ съ чл. 40 отъ сжщий законъ и 885 ст. отъ Врѣменнитѣ Сждебни Правила, подтвърдилъ напълно присждата на Окржж. Сждъ. Въ подадената си срѣщу тая присжда кассационна жалба, подсждимий се оплаква: Че по това дѣло е нарушенъ чл. 40 отъ Отом. Наказ. Законъ, защото както първостепенното така и второстепенното сждилища не се констатирали фактически, че възрастьта му е била 18 годишна, и 2) че по това дѣло е нарушена ст. 873 отъ Врѣм. Сждебни Правила, защото Аппел. Сждъ е разглѣдалъ дѣлото безъ да го призове.

Върховн. Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощникъ-Прокурора за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1) Отъ цѣлото производство по дѣлото както и отъ въпроснитѣ листове на Руссенский Окржж. и Руссенский Аппелативенъ Сждове се вижда изрично констатирана възрастьта на подсждимия, *че е осемнадесеть годишна* и че намаляванието на наказанието му, вупрѣки приложения чл. отъ закона, е станалъ именно въ основание чл. 40 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Слѣдователно, оплакванието на подсждимия по този въпросъ като не се подтвърдява отъ обстоятелствата на дѣлото, е неоснователно; 2) Нееднократно е разяснено отъ Върховний Кассационенъ Сждъ (Рѣшения: № 34 и 67 отъ 1883 год.) че призоваванието или не, на странитѣ да присжтствуватъ въ Аппелативнитѣ Сждилища, при разглѣждание дѣлото имъ, зависи напълно отъ сждилищата, които разглѣдватъ дѣлото по сжщество и като въпросъ по фактическата страна на дѣлото, не подлѣжи на провѣрявание предъ Върховний Кассационенъ Сждъ. Отъ производството на дѣлото се вижда, че Руссенский Аппелативенъ Сждъ е разглѣдалъ въпросътъ по призоваванието на подсждимия и съ особното си постановление отъ 18 Априлий 1886 год. № 124, на основание ст. 873 отъ Врмѣменнитѣ Сждебни Правила е опредѣлилъ: „Дѣлото да се разглѣда безъ призование на странитѣ". Слѣдователно и въ второто оплакване на подсждимия е неоснователно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Нейзеръ Чобанъ Алиевъ срѣщу присѫдата на Руссенский Апелат. Сѫдъ отъ 6-й Юний 1886 год. №. 147, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неосновагелна, да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ №. 396

гр. София, 20 й Декемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на петий Декемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдателствующий Членъ: Георги Б. Неновичь, Членове: Стефанъ Зографски и Добри Руссковъ, при Секретарьтъ: Димитръ Исайевъ и въ присѫтствието на Пом.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичь Углавно Дѣло №. 397, по описътъ на Кола Ганевъ, осѫденъ на три мѣсеца затворъ и да заплати на Хазната 782 лева и $55^1/_2$ стотинки, злоупотребени отъ него правитевствении пари, съ ходатайство за помилование отъ затвора.

Странитѣ не ся явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурорский Надзоръ при Руссенский Окр. Сѫдъ съ обвинителенъ актъ отъ 15 Септемврий 1884 год. е предалъ на сѫдъ, безъ участието на сѫдебни засѣдатели, Кола Ганевъ, бившии кметъ въ с. Мечка, по обвинението му въ оставание длъженъ на правителството 782 лева и $55^1/_2$ ст. отъ събранитѣ отъ него даждия, презъ 1879 и 1880 год, кога е билъ кметъ и не внесени вь държавното съкровище—престѫпление, предвидѣно въ чл. 90 отъ Отом. Наказ. Законъ. Руссенский Окр. Сѫдъ разглѣдалъ дѣлото и слѣдъ като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ това, че презъ 1879 и 1880 год. като билъ въ с. Мечка кметъ, събралъ разни правителственни даждия на сумма 2391 лева и 15 ст., отъ които внесълъ въ казначейството срѣщу квитанция, 1608 лева и $59^1/_2$ ст., а останалата сумма 782 лева и $55^1/_2$ ст. остава

злоупотребенъ — съ присждата си отъ 4 Мартъ 1885 год. № 29, на основание чл. 90 отъ Отом. Наказ. Законъ осждилъ го на три мѣсеца затворъ и да заплати за въ полза на Хазната злоупотребенитѣ отъ него 782 лева и 55¹/₂ ст. така сжщо да заплати 6 лева сждебни разноски за извършената свидѣтелска клѣтва отъ свѣщенника и ходжата. По въззивната жалба на подсждимия, дѣлото ся разглѣдало и отъ Руссенский Аппелативенъ Сждъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото му въпроси: 1) „Виновенъ ли е подсждимия Колю Ганевъ изъ с. Мечка, Руссенско Окржжие, въ това, че въ качеството си на кметъ въ реченото село презъ 1879 и 1880 год. е злоупотрѣбилъ суммата 782 лева и 55¹/₂ ст. събрана отъ него за правителственни даждия и не внесена въ надлѣжното ковчежничество?“ — „Да, виновенъ.“ 2) „Подъ кой чл. отъ Отом. Наказ. Законъ да ся подвѣде престжпното дѣяние на подсждимий и въ какъвъ размѣръ да ся наложи наказание?“ — „Подъ чл. 90 отъ Отом. Наказ. Законъ и въ размѣръ на три-мѣсеченъ затворъ въ тъмница и да плати на Хазната 782 лева и 55¹/₂ ст. но съгласно съ чл. 816 отъ Вр. Сжд. Правила да са ходатайствува предъ Н. В. Княза за съвършенното му помилвание само отъ наказанието“ — съ присждата си отъ 14 Май 1886 год. № 118 на основание чл. 90 отъ Отом. Наказ.Законъ опредѣлилъ: „Присждата на Руссенский Окр. Сждь отъ 4 Мартъ 1885 год. № 29, издадена по това дѣло да ся видоизмѣни така: 1) Осжжда Колю Ганевъ на три-мѣсеченъ затворъ и да заплати на Хазната 782 лева и 55¹/₂ ст. злоупотрѣбени отъ него правителственни пари и 2) Съгласно съ чл. 816 отъ Вр. Сжд. Правила, да са хадатайствува предъ Н. В. Княза за Съвършенното помилвание на подсждимия само отъ три-мѣсечния му затворъ. Останалата чать на речената присжда на първостепенното сждилище ся потвърдѣва напълно.“ Въ подадената си срѣщу тая присжда кассационна жалба, подсждимия излага и говори само по сжществото на дѣлото, безъ да исказва на какво годѣ нарушение и поводи за отмѣнението му.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1) Кассатора Колю Ганевъ, въ кассационната си жалба не посочва нито на единъ отъ

кассационнитѣ поводи, показани въ ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, за да ся отмѣни станалата присѫдя, а излага обстоятелствата само по сѫществото на дѣлото и 2) Върховний Кассационенъ Сѫдъ спорѣдъ чл. 5 отъ Сѫдоустройството, не разглѣдва дѣлата по сѫщество, а наблюдава само за точното испълнение на Законитѣ и за еднаквото имъ приспособление отъ всичкитѣ Сѫдилища въ Княжеството. Заради туй, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Коля Ганевъ, срѣщу присѫдата на Руссенский Апелатиленъ Сѫдъ отъ 14 Май 1886 год № 118, съ силата на чл. 5 отъ Сѫдоустройството да ся остави безъ разглѣждание.

РѢШЕНИЕ № 397

гр. София, 20 й Декемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Угдавното Отдѣление, на петий Декемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдателствующий Членъ: Георги Неновичь; Членове: Стефанъ Зографски, и Добри Руссковъ, при Секретарьтъ: Димитрий Исайевъ и въ присѫтствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски углавно дѣло № 398 по описътъ на Дося Димитровъ, осѫденъ на единъ мѣсяцъ тъмниченъ затворъ, за напсувание на майка Н. В. Княза въ публично мѣсто.

Подсѫдимия не се яви.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Шумненский Окр. Сѫдъ съ обвинителенъ актъ отъ 4-й Юлий 1884 год. предалъ на Сѫдъ, безъ участие на сѫдебни засѣдатели Дося Димитровъ, бивший старший стражаръ при Османъ-Пазарското Околийско Управление по обвинението му че на 29-й Мая 1883 год. въ нетрезвенно положение предъ многолюдно събрание и публично мѣсто задочко умишленно е оскърбилъ Н. В. Княза съ думитѣ „да серѫ въ устата му". Шумненский Окрѫженъ Сѫдъ, като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1) „Констатира ли се че

подсждимий Доси Димитровъ Добревъ на 29-й Май 1884 год. въ тъй нареченото Либерално кафене въ г. Шуменъ предъ много лица е произнесълъ оскърбителни думи „срѣщу особата на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българ. Князь?“ — „Да, констатира се.“ 2) Когато подсждимий е произнесълъ оскърбителни думи противъ НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО въ какво състояние е билъ?“—„Въ нетрезвенно състояние.“ 3) „Виновенъ ли е подсждимий Доси Димитровъ Добревъ въ произнасяние въ публично мѣсто предъ много лица, заочно оскърбителни думи срѣщу особата на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО, когато подсждимий се е намѣрвалъ въ нетрезвенно състояние и заслужва ли наказание за това извършено отъ него престжпление? — Да виновенъ е и заслужва наказанието предвидено въ бѣлѣжката на чл. 8 отъ Закона за престжпнитѣ дѣяния противъ особата на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО“, — съ присждата си отъ 29 Априлъ 1885 год. № 81 връзъ основание чл. 8 отъ Закона за престжпнитѣ дѣяния противъ особата на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО, осжденъ подсждимия на единъ мѣсеченъ тъмниченъ затворъ. По въззивна жалба на подсждимия, това дѣло било разглѣдано и отъ Руссенский Апелативенъ Сждъ, който като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като признаlъ съ въпростния си листь подсждимия за виновенъ въ това, че той на 29 Май 1884 год. въ г. Шуменъ въ кафенето тъй наречено „Либерално“ е напсувалъ на майка НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Бъл. Князь въ присжтствието на много посетители—съ присждата си отъ 2-й Май 1886 год. № 105 подтвърдилъ напълно присждата на Окр. Сждъ. Срѣщу тази присжда, подсждимия подава въ Върховний Сждъ кассационна жалба, въ която се оплаква: 1) Че по това дѣло сж нарушени ст. ст. 729, 730, 767 и 811 отъ Врѣменнитѣ Сждебни Правила, защото Аппелативний Сждъ е основалъ присждата си върху показанията на свидѣтеля Иванъ К. Найденовъ, распитанъ само на полицейското дознание; 2) Че по това дѣло е нарушенъ чл. 41 отъ Отоманский Наказат. Законъ, защото Сждътъ слѣдъ като констатиралъ нетрезвенното му положение при извършванието на престжплението, не го оправдалъ, а го осждилъ.

За да разрѣши това дѣло, Върховний Кассац. Сждъ, като изслуша заключението на Помощникъ Прокурора, взе въ съображение: 1) Отъ съображенията на потжжната при-

сѫда не се вижда щото Аппелативния Сѫдъ да е основалъ присѫдата си връзъ показанията на свидѣтеля Иванъ К. Найденовъ, дадени при полицейското дознание и не провѣрени въ сѫдебното засѣдание. Само отъ присѫдата на Окрѫж. Сѫдъ се констатира, че послѣдния наистина между другитѣ основания при издаванието на присѫдата се е взело въ внимание и показанията на свидѣтеля Иванъ К. Найденова, който наистина не билъ распитанъ на сѫдебното слѣдствие. Но тъй като подсѫдимия, не се е оплакалъ за това нѣщо въ свое врѣме предъ Аппелативния Сѫдъ, който при рѣшавание на дѣлото по сѫщество е можалъ да допълни това опущение на I-та инстанция, то подсѫдимия като не е направилъ това въ свое врѣме, сега нѣма право да се оплаква за туй нѣщо предъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, който не разглѣжда дѣлата по сѫщество. (чл. 5 отъ Сѫдоустройството) Заради това първото оплакване на кассатора е неосновательно; 2) Отъ въпросния листъ на Аппелат. Сѫдъ не се вижда щото послѣдния да е констатиралъ, че подсѫдимия е извършилъ отдаваемото му престѫпление въ нетрезвенно състояние. Слѣдователно, оплакванието на Кассатора, че Сѫдътъ е нарушилъ по това дѣло чл. 41 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ,. защото не взелъ въ внимание неговото нетрезвенно състояние, когато е извършилъ престѫплението, като голословно — е тоже неосновательно.

Рѫководимъ отъ горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассацион. Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Доси Димитровъ, срѣщу присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 2 Мая 1886 год. № 105, съ силата на чл. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 398

гр. София 20-ий Декемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на петий Декемврий хилядо осемстотинъ осемдесетъ и шеста година, въ открито сѫдебно

засѣдание въ слѣдующий съставъ: Предсѣдателствующий Членъ: Георгий Б. Ненovичь, Членове: Стефанъ Зографски и Добри Руссковъ, при Секретарьтъ: Димитрий Исайевъ и въ присѫтствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски Угдавно Дѣло №. 399, по описътъ на Георги Филиповъ, осѫденъ на три мѣсеца затворъ за гдѣто е наклѣветилъ бившия Околийски Началникъ въ Плѣвенъ К. Захариевъ, че му е присвоилъ 5 пола, 3 наполеона, 6 рубли и два коня.

Странитѣ не се явихѫ.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Плѣвненский Окр. Сѫдъ съ обвинителенъ актъ отъ 25 Януарий 1885 год. предалъ на Сѫдъ, безъ участието на сѫдебни засѣдатели, Георги Филиповъ по обвинението му въ оклѣветяване посменно Плѣвненския Околийски Началникъ Коста Захариевъ, въ произволно присвояване чужди пари — престѫпление, предвидѣно въ чл. чл. 107 и 213 отъ Отом. Наказ. Законъ. Плѣвненский Окр. Сѫдъ, като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като признал подсѫдимия за виновенъ въ това, че писменно предъ Министра на Вѫтрешнитѣ дѣла е оклѣветилъ Плѣвн. Окол. Началникъ Коста П .Захариевъ, въ произволно присвояване чужди пари — съ присѫдата си отъ 27 Марта 1885 год. №. 23, възъ основание чл. чл. 217 и 233 отъ Отом. Наказат. Законъ, осѫдилъ подсѫдимия на шесть мѣсеца затворъ. По въззивна жалба на подсѫдимия, това дѣло било разглѣдано и отъ Руссенский Апелативенъ Сѫдъ, който съ въпросния си листь, като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ това, че той съ едно прошение до Министерството на Вѫтрешнитѣ дѣла отъ 17 Септемврий 1884 год. е оклѣветилъ бившний Окол. Началникъ Коста Захариевъ, като казва въ това прошение, че Окол. Началникъ му присвоилъ 5 полуимпериала, 3 наполеона, 6 руб. и два коня и за което дѣяние на Началника искалъ отъ Министерството да накаже виновния, но това доносение на подсѫдимий впослѣдствие ся оказало не вѣрно—съ присѫдата си отъ 27-й Февруарий 1886 год. №. 42, видоизмѣнилъ присѫдата на Окр. Сѫдъ така: Осѫдилъ подсѫдимия на три мѣсеца затворъ. Срѣщу тази присѫда, подсѫдимия подава въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба , въ която се оплаква: 1) Че Сѫдътъ е нарушилъ съ приложението си къмъ дѣянието, 213 и 233

чл. чл. отъ Отоманский Наказателенъ Законъ; 2) Че къмъ дѣянието му трѣбвало да се приспособи и чл. 112 отъ Отом Наказ. Законъ, защото то било презрѣние къмъ Окол. Началникъ, а не клѣвета.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, взе въ съображение: 1) Отъ въпросния листъ на, Русенский Аппелативенъ Сѫдъ, се вижда, че подсѫдимия Георги Филиповъ е признатъ за виновенъ въ това че съ едно прошение до Министерството на Вѫтрѣшнитѣ дѣла е оклѣветилъ бившия Плѣвненский Окол. Началникъ Коста Захариевъ, че му е присвоилъ 5 полуимперияла, 3 напалиона, 6 рубли и 2 коня, и за което дѣяние на началника подсѫдимия съ нищо не можалъ да докаже, вслѣдствие на което Сѫдътъ го е осѫдилъ на тримѣсеченъ затворъ. Споредъ 213 чл. отъ Отоманский Наказателенъ Законъ по който е осѫденъ подсѫдимия: „Който наклѣвети нѣкой си правителственъ чиновникъ, па ся докаже, че думитѣ на клѣветника сѫ неистенни но чиста клѣвета, такъвъ ся наказва напълно съ наказинието, на което подлѣжи дѣецътъ на дѣлото, което клѣветнически ся е приписвало на невинния, а спорѣдъ чл. 233 отъ сѫщий Наказ. Законъ, който съ измама и съ разни интриги и лукавщини земе отъ него пари, имущество и пр. осѫжда ся на затворъ, отъ три мѣсеца до три години. Отъ горѣизложеното става явно, че наказанието, наложено на подсѫдимия, споредъ констатираното отъ Сѫда престѫпление е вѣрно и напълно отговаря на предвидѣното въ чл. 233 наказание. Слѣдователно, първото оплакване на кассатора е неоснователно. 2) Членъ 112 отъ Отом. Наказ. Законъ предвижда наказание, когато нѣкой дрьзне да презрѣ, да напсува или заплаши чиновници. За клѣвета нищо не ся говори въ този членъ. Въ дадения случай, както се видя по горѣ, подсѫдимия е признатъ за виновенъ, че е наклѣветилъ а не презрѣлъ или заплашилъ Плѣвненския Окол. Началникъ. Слѣдователно, за приспособлението въ настоящий случай на чл. 112 и дума даже неможе да бѫде, заради това и второто оплакване на кассатора е неоснователно.

Рѫководимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на

Георгия Филиповъ, срѣщу присѫдата на Руссенский Апелативенъ Сѫдъ отъ 27 Февруарий 1886 год. № 42, съ силата на ст 11. отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 399

София, 20-й Декемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавно Отдѣление, на деветий Декемврий, хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдуюций съставъ: Предсѣдателствующий Членъ: Георгий Б. Неновичь, Членове: Стефанъ Зографски, и Георги Згуревъ, при Помощникъ Секретарьтъ: Свѣтозарь Димитровъ и въ присѫтствието на Помощникъ Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Георгий Неновичь углавно дѣло № 402, по описътъ на Никола Михаиловъ, изъ село Ряхово, осѫденъ на 600 лева глоба за двойната стойность на купенитѣ отъ него два бивола контрабандирани.

Странитѣ не се явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Руссенската Митница съ постановлението си отъ 28-й Февруарий 1885 год. № 109 е опредѣлила: 1) „Двата бивола, принадлѣжащи на Никола Михайловъ, житель отъ с. Ряхово, на основание чл. 183 и 217 отъ Митар. Уставъ, като тайно прекарани безъ знанието на Митницата, да се признаятъ за контробанди и да ся конфискуватъ; 2) Понеже внасянието на едръ рогатъ добитъкъ е запретено отъ Романия въ България, съ телеграмата на Министерството на Финансиитѣ отъ 10-й Августь 1884 год., подъ № 22640, то на основание чл. 219 Митарственъ Уставъ, притежателя Никола Михаиловъ и превозителитѣ: Дочу Хергелиджията, Величко Станевъ и Михаилъ Николовъ да заплатятъ глоба двойната цѣна на биволитѣ, т. е. 600 л. 3) Преписъ отъ настоящето постановление съ подписитѣ на притѣжателя и превозителитѣ, протокола и заявлението и свидѣтелствата на Ряховский общински кметъ, да се препрати въ Министерството на Финансиитѣ на разглѣждание и утвърждение постановле-

нието. 4) Слѣдъ влизанието на настоящето въ законна сила, конфискуванитѣ два бивола да се продадътъ и събраната сумма заедно съ слѣдуемата се глоба да се запишатъ като случаенъ доходъ на съкровището." Това постановление на Митницата се подтвърдило и отъ Министерството на Финанситѣ съ предписанието му отъ 19-ий Мартъ 1885 год. №. 8198. Недоволни отъ това, подсѫдимитѣ го обжаловѫтъ предъ Руссенский Окр. Сѫдъ, който разглѣдалъ дѣлото и слѣдъ като разрѣшилъ между другитѣ и слѣдующитѣ по сѫществото му въпроси: 1) „Доказано ли е, че Никола Михаиловъ, 55 год., българинъ изъ с. Ряхово, презъ края на 1884 г. е купилъ предмѣтнитѣ биволи отъ нѣкой си Ромѫнинъ Попеско съ знание, че тѣ (биволитѣ) сѫ контробандо прекарани отъ Романия въ България?" — „Да, доказано" 2) „Като е доказано, то виновенъ ли е Никола Михаиловъ за това?" — „Да виновенъ е" — съ присѫдета си отъ 23 Юний 1886 год. № 105 на основание чл. 265 и 266 отъ Закона за Митницитѣ отъ 1885 година и 217 и 219 отъ Митар. Уставъ отъ 1880. година Опредѣлилъ: а) Дочо Хергеледжията, Велико Станевъ и Михаилъ Николовъ, да се считатъ по Сѫдъ оправдани по предмѣтното обвинение, като ги освобождава отъ всѣко углавно преслѣдвание и отговорность по сѫщото, б) Осѫжда Никола Михаиловъ да заплати на Държавното Съкровище (600) шесть-стотинъ лева (двойно стойность на биволитѣ) а тъй сѫщо и (3) три лева за подвѣждание свидѣтелитѣ подъ клѣтва, в) Споменѫтитѣ два бивола да се конфискуватъ и продадътъ въ полза на Държавното Сѫкровище. Тая присѫда може да бѫде обжалвана при Върховний Кассационенъ Сѫдъ въ двѣ недѣленъ срокъ, считанъ отъ деньтъ на врѫчанието преписъ на странитѣ.

Въ подадената си срѣщу тая присѫда Кассационна жалба, подсѫдимия се оплаква: 1) Че по това дѣло сѫ нарушени ст. 532 отъ Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила и 250 чл. отъ Митарственния Уставъ, защото Сѫдътъ неправилно е осѫдилъ него, купувача на биволитѣ, когато е билъ извѣстенъ самия имъ контробандисть; 2) Че къмъ дѣянието му неправилно сѫ приспособени чл. 217 и 219 отъ Митарственния Уставъ, защото Сѫдътъ не е констатиралъ умишлтнностьта и намѣрението на подсѫдимия, въ извършеванието на прѣстѫплението.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощникъ Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: 1) Отъ производството на дѣлото се вижда, че привлеченото подъ углавна отговорность за купувание тайно прекарани вѣщи, съ знание, че тѣ сѫ биле тайно прекарани, лице е сѫщий Нокола Михаиловъ и че той сѫщия е осѫденъ. Слѣдователно, въ даденния случай ни най малко не е нарушена ст. 532 отъ Вр. Сѫд. Правила. Сѫщо тъй не е нарушенъ и чл. 250 отъ Закона за Митницитѣ, защото отъ производството на дѣлото не се вижда, щото притежателя на намѣренитѣ у подсѫдимия биволи да е извѣстенъ на Сѫдътъ и да се намира въ предѣлитѣ въ княжеството, та да има възможность, съгласно чл. 250 отъ Закона за Митницитѣ, да бѫде привлѣченъ подъ отговорность. Отъ горѣизложеното става явно, че оплакванието на подсѫдимий по този въпросъ е неоснователно; 2) Споредъ 217 и 219 членове отъ Митарственния Уставъ, които отговарятъ на чл. 242 и 243 отъ Законътъ за Митницитѣ, всичкитѣ тайно прекарани стоки се считатъ контрабанда и се конфискуватъ. Въ помѣнѫтитѣ членове не е казано, че се изисква да е констатирано каква годѣ умишленность, а споредъ буквата и смисъльта имъ достатъчно е да бѫде констатирано само, че прекарванието е извършено тайно и безъ особно разрѣшение. Че помѣнѫтитѣ членове не могѫтъ да иматъ друга смисъль, се вижда и отъ втората алинея на чл. 242 споредъ която се наказвѫтъ даже и самитѣ опитвания за тайно прекарвание. А отъ производството на дѣлото се вижда, че е констатирано напълно, че уловенитѣ у Михайловъ биволи, дѣйствително сѫ били прекарани вънъ отъ митническитѣ пунктове тайно и безъ разрѣшение отъ надлѣжно Митарст. Учреждение. Слѣдователно и второто оплакване на подсѫдимия е неоснователно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Никола Михаиловъ, срѣщу присѫдата на Руссенский Окр. Сѫдъ отъ 23 Юний 1886 год. № 105, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие,

РѢШЕНИЕ № 400

гр. София, 20-й Декемврий 1886 година.

Углавно дѣло № 403 по описътъ на Мехмедъ Калфоглу, осъденъ да заплати на съкровището 126 лева, за гдѣто е отсѣкалъ безъ позволителенъ билетъ отъ Правителственната гора 21 мартина липови. Кассационната жалба на Махмедъ Калфоглу оставена безъ разглѣждание по силата на чл. 5 отъ Сѫдоустройството. (Глѣдай мотивитѣ на рѣшенията подъ №№ 3, 10 и 225).

РѢШЕНИЕ № 401

гр. София, 20-й Декемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на деветий Декемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдателствующий Членъ: Георги Исповичъ, Членове: Стефанъ Зографски и Андрей Маноловъ, при Помощникъ Секретарьтъ: Свѣтозарь Димитровъ и въ присѫтствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Чкенътъ Зографски Углавно дѣло № 404, по описътъ на Синоръ Тодоровъ и Горчо Николовъ, отъ с. Джулиница, (Свищовска Околия), осѫдени първия на три години затворъ, а втория на двѣ години затворъ, за гдѣто нощно врѣме въорѫжени сѫ нападнали домътъ на Ангела Вачковъ, съ цѣль да го ограбятъ, но не сполучили по независящи отъ тѣхъ причини.

Странитѣ не се явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Свищовский Окр. Сѫдъ съ обвинителенъ актъ отъ 31 Декемврий 1884 год. предалъ на Сѫдъ, безъ участие на сѫдебни засѣдатели Синоръ Тодоровъ и Горчо Николовъ по обвинението имъ въ това, че нощно врѣме съ орѫжие въ рѫка нападнали Ангела Вачковъ въ домътъ съ цѣль да го ограбятъ, но по независящи отъ тѣхъ причини не могли да постигнатъ цѣльта си—престѫпление, предвидѣно въ

чл. чл. 45, 222 и 230 отъ Огом. Наказ. Законъ. Свищовския Окр. Сѫдъ, като разглѣдалъ това дѣло и като призналъ подсѫдимитѣ за виновени въ това, че на 20-й срѣщу 21-й Септемврий 1884 год. нощно врѣме въоржжени сѫ били нападнали на лѣглото Ангелъ Вачковъ, Савва Ангелова и Яна Ангелова—съ присѫдата си отъ 2 Май 1885 год. № 1650, врьзъ основание, чл. чл. 221 п. 1 и 230 отъ Отом. Наказ. Законъ, осѫдилъ Синоръ Тодоровъ на три години тъмниченъ затворъ, а Горчо Николовъ на двѣ години тъмниченъ затворъ. По възвивната жалба на подсѫдимитѣ, това дѣло било разглѣдано и отъ Руссенский Апелативенъ Сѫдъ, който като разрѣшилъ слѣдующия по сѫществото на дѣлото въпросъ: „Виновни ли ся подсѫдимитѣ Синоръ Тодоровъ и Горчо Николовъ, изъ с. Джулиница, Свищовска Околия, въ това, че тѣ нападнали презъ нощьта на 20 срѣщу 21 Септемврий 1884 год. домътъ на съселянина си Ангела Вачковъ съ цѣль да го ограбятъ, но по независящи отъ тѣхъ причини, не успѣли да извършатъ това престѫпление, когато биле въ сѫщото врѣме и двамата нападатели въоржжени?" — „Да, виновни" — съ присѫдата си отъ 8 Май 1886 год. № 111, потвърдилъ напълно присѫдата на Окр. Сѫдъ. Срѣщу тази присѫда, подсѫдимитѣ подаватъ въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба, въ която ся оплакватъ: 1) Че по това дѣло сѫ нарушени ст. ст. 782—786 отъ Врѣм. Сѫд. Правила, защото Сѫда не е допустналь свидѣтелитѣ да раскажатъ обстоятелствата, отъ които щѣло да ся докаже, че тѣ отишле въ кѫщата на потърпѣвший, не съ цѣль да я ограбятъ, а по земпарелъкъ; 2) Че къмъ дѣянието имъ неправилно сѫ приспособени чл. 221 и прибавката на чл. 230 отъ Отом. Наказ. Законъ; и 3) Че по това дѣло е нарушена ст. 873 отъ Врѣм. Сѫд. Правила, защото Сѫдътъ не е призовалъ посоченитѣ въ апелат. жалба свидѣтели (потърпѣвшитѣ Ангелъ Вачевъ и Савва Ангелова).

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, взе въ съображение: 1) Споредъ предписанието на ст. ст. 782—786 отъ Врѣм. Сѫд. Правила на странитѣ въобще ся предоставлява право, да предлагатъ на свидѣтелитѣ питания по всичкитѣ предмѣти, които всѣка отъ тѣхъ припознава за нуждно да ся изяснятъ. Въ дадений случай,

както ся констатира отъ съдебния протоколъ на Окр. Съдъ не ся вижда да е било забранено отъ Съдътъ на подсъдимитѣ да предлагатъ на свидѣтелитѣ питания. Напротивъ, отъ същия протоколъ ся вижда, че подсъдимитѣ ся заявявали даже отводъ срѣщу нѣкои отъ свидѣтелитѣ, но Съда е отхвърлилъ тѣхния отводъ, като неоснователенъ. Слѣдователно, първото оплакване на кассаторитѣ, като не ся оправдава отъ дѣлото е неосновательно. 2) Отъ випросний листъ на Аппелативний Съдъ се вижда, че подсъдимитѣ сѫ признати за виновни въ това, че тѣ нападнали *нощно врѣме въоръжени* домътъ на Ангела Вачковъ съ цѣль да го ограбятъ, но по независящи отъ тѣхъ причини, не успѣли да испълнятъ това престѫпление, вслѣдствие на което ги е и осѫдилъ съгласно чл. чл. 221 и 230 отъ Отом. Наказ Законъ Синора Тодоровъ на три години затворъ, а Горчо Николовъ на двѣ години затворъ. Членъ 221 отъ Отом. Наказ. Законъ предвижда наказание врѣменни окови, когато кражбата е станала *нощно врѣме* и когато при това крадцитѣ сѫ били *въоръжени*. А пъкъ споредъ чл. 230 отъ същий Наказ. Законъ, който е искалъ да открадне и по независящи отъ него препятственни причини не е можалъ да земе нищо, наказва ся съ наказанието за кражба, съразмѣрно съ стъпеньта на дѣлото. Отъ горѣизложеното само по себѣ си ся разбира, че Съда въ дадения случай твърдѣ правилно е наложилъ наказанието на подсъдимитѣ, споредъ констатираното отъ него престѫпление предвидѣно именно въ чл. чл. 221 и 230 отъ Отом. Наказ. Законъ. Заради това и второто оплакване на кассаторитѣ е неосновательно. 3) Отъ съдебния протоколъ на Окр. Съдъ ся вижда, че свидѣтелитѣ (потърпѣвшитѣ) сѫ били распитани по дѣлото въ присѫтствието на подсъдимитѣ, а послѣднитѣ нищо не ся възразили срѣщу тѣхнитѣ показания, нито пакъ имъ сѫ предложили нѣкакви питания. Въ аппелационната си жалба подсъдимитѣ, като посочватъ да се призоватъ и повторно распитатъ същитѣ свидѣтели (потърпѣвшитѣ) въ Аппел. Съдъ не показватъ, като какво ново нѣщо и обстоятелство по дѣлото тѣ ще покажатъ. Предъ видъ на горѣизложеното, Аппел. Съдъ въ дадения случай е билъ въ правото си, което му се дава отъ 873 ст. отъ Вр. Съд. Правила да разглѣжда дѣлото безъ призоване на свидѣтелитѣ.

Заради това и третето оплакване на кассаторитѣ е неосновательно.

Ржководимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Синора Тодоровъ и Герчо Николовъ, срѣщу присждата на Руссенский Аппелативенъ Сждъ отъ 8 Май 1886 год. № 111, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неосновательна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 402

гр. София, 20-ии Декемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавно Отдѣление, на деветий Декемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдателств. Членъ: Георги Б. Неновичъ; Членове: Андрей Маноловъ и Стефанъ Зографский при Помощникъ Секретарьтъ: Свѣтозаръ Димитровъ и въ присжтствието на Помощникъ Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Члена Зографски Углавно дѣло N-о 405, по описътъ на Юзеиръ Мехмедовъ, осжденъ на шесть мѣсеца затворъ за гдѣто е отнѣлъ насилственно печата на кметский намѣстникъ въ с. Зелфуловъ, като му ударилъ плѣсница въ врѣме испълнение на служебнитѣ си обязанности и за дѣто е презрѣлъ Помощн. на Кеманларский Окол. Началникъ, тоже въ врѣме испълнение на служебнитѣ си обязанности.

Странитѣ не се явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурора при Разградский Окржженъ Сждъ съ обвинителенъ актъ отъ 13 Януарий 1886 год. предалъ на Сждъ, безъ участието на сждебни засѣдатели: 1) Юзеиръ Мехмедовъ по обвинението му за презрение и заплашвание Помощ. на Кеманларский Окол. Началникъ, когато си испълнявалъ служебнитѣ си обязанности; 2) Сжщия Юзеиръ Мехмедовъ и Хаджи Имамъ Мехмедовъ за презирание, биение и заплашвание кметския намѣстникъ, когато той си испълнявалъ служебнитѣ си обязанности и 3) Али Мехмедовъ, Али Молла Хасановъ и

Салимъ Кара Ахмедовъ за подпомагване на Юзеиръ Мехмедовъ въ извършване на престжплението, — злодѣяние предвидѣно въ чл. чл. 112, 114 и 45 отъ Отом. Наказат. Законъ. Разградский Окржженъ Сждъ, като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като призналъ за виновенъ въ това престжпление само подсждимия Юзеиръ Мехмедовъ, осждилъ го на 6 мѣсеца затворъ безъ окови, а подсждимитѣ Хаджи Имамъ Мехмедовъ, Али Мехмедовъ, Али Молла Хасановъ и Сали Кара Ахмедовъ оправдалъ по Сждъ по това дѣло. По въззивна жалба на подсждимия, това дѣло било разглѣдано и отъ Русенский Окржженъ Сждъ, който като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжщоството на дѣлото въпроси: 1) „Виновенъ ли е подсждимия Юзеиръ Мехмедовъ, изъ с. Хабибъ, въ това, че той презъ деньтъ на 27 Септемврий 1885 година е отнелъ печата насилствено отъ Кметския Намѣстникъ въ с. Зелфуловъ и му ударилъ една плѣсница, въ врѣме когато рѣчений намѣстникъ е испълнявалъ своитѣ служебни обязанности?“—„Да виновенъ;“ 2) „Виновенъ ли е сжщий подсждимъ въ това, че той е презрѣлъ Помощника на Кеманларский Окол. Началникъ, Изетъ Мехмедовъ въ врѣме когато този послѣдний е испълнявалъ своитѣ служебни обязанности, като му казалъ, че той не го познава кой е той съ единъ призрителенъ тонъ и хвърлилъ върху му чепки отъ грозде, съ сжщий призрителенъ маперъ;“ — „Да, виновенъ“ и 3) „Подъ кои членове отъ Наказателния Законъ да се подведжтъ тия престжпни дѣяния на подсждимий и въ какъвъ размѣръ да му се наложи наказание?“—„Подъ чл. чл. 112 и 114 и въ размѣръ на шесть мѣсеца затворъ възъ основание на чл. 885 отъ Врѣменнитѣ Сждебни Правила“ — съ присждата си отъ 1-й Юлий 1886 година N-о 173, подтвърдилъ напълно присждата на Окр. Сждъ. — Срѣщу тази присжда, подсждимия подава въ Върховния Сждъ Кассационна жалба, въ която се оплаква: 1) Че по това дѣло е нарушенъ чл. 18 отъ Допълнението къмъ Врѣм. Сжд. Правила, защото не му е било съобщено преписъ отъ обвинителенъ актъ; 2) Че сж нарушени ст. ст. 691 и 723 отъ Врѣм. Сжд. Правила, защото Апелат. Сждъ не е призовалъ посоченитѣ отъ него свидѣтели; 3) Че въ даденият случай неправилно се приспособени чл. чл. 112 и 114 отъ Отоман. Наказат. Законъ.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Съдъ, като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, взе въ съображение: 1) Въ Съдебния протоколъ на Разградския Окръженъ Съдъ се вижда, че на предложения отъ Председателя въпросъ къмъ подсждимия, получилъ ли е преписъ отъ обвинителния актъ ведно съ списъка на лицата. Подсждимий е отговорилъ: „Преписъ отъ обвинителния актъ ведно съ списъка на лицата прпехъ." Отъ горѣизложеното става явно, че първото оплакване на кассатора, като не се оправдава отъ дѣлото — е неосновательно. 2) Споредъ 873 ст. отъ Врѣменнитѣ Съдебни Правила, както вече нееднократно е разяснено отъ Върховний Кассационенъ Съдъ, отъ усмотрението на Аппелат. Съдъ зависи призоваването или непризоваването на странитѣ и свидѣтелитѣ при слушание на дѣлото въ Аппелативний Съдъ, даже въ такъвъ случай, когато странитѣ изрично молятъ за призоваването било на тѣхъ, било на свидѣтелитѣ. Въ дадений случай, както се констатира отъ дѣлото, Руссен. Аппелат. Съдъ, съ опредѣлението си отъ 16-й Май 1886 год. като е намѣрилъ че посоченитѣ отъ подсждимия свидѣтели въ аппелационната му жалба за не нужно да ги вика въ засѣданието, тъй като подсждимий не указва по коя причина викилъ тия свидѣтели въ първата инстанция, нито пъкъ показва на нѣкое ново обстоятелство, което да подтвърди съ показанието на рѣченитѣ свидѣтели постановилъ: „Настоящето дѣло да се разглѣда на 18 Юний 1886 год., часа по 9 предъ обѣдъ, за когото да се призове само подсждимия." Предъ видъ на гореизложеното отъ което става явно, че Аппелативния Съдъ се е произнесълъ по въпросътъ за призоваване на свидѣтелитѣ; заради туй, Върховний Кассационенъ Съдъ намира, че и второто оплакване на кассатора е неосновательно. 3) Отъ въпросния листъ на Аппелативний Съдъ се вижда, че подсждимий е призната за виновенъ: 1) въ това, за дѣто насилственно е отнелъ печата отъ кметския намѣстникъ въ село Зелфуловъ и му ударилъ една плѣсница, когато реченията намѣстникъ си е испълнявалъ своитѣ служебни обязанности и 2) въ това, за дѣто е презрѣлъ Помощ. на Кемапларский Окол. Началникъ, когато си испълнявалъ служебнитѣ си обязанности, като му казалъ че не го познава кой е той и хвърлилъ върху му чепки отъ грозде

съ сжщия призрителенъ маниеръ. Всички горeизложени признаци на престжплението по което подсждимия е признатъ за виновенъ сж предвидени буквално въ чл. 112 и 113 отъ Отоманский Накателенъ Законъ, споредъ които е и осжденъ подсждимия. Слѣдователно, наложеното на подсждимия наказание споредъ констатираното отъ Сждътъ прѣстжпление, напълно отговаря на признацитѣ предвидѣни въ тѣзи членове, заради това и приспособлението имъ въ дадений случай е вѣрно. Слѣдователно и третето оплакване на кассатора е неосновательно.

Ржководимъ отъ горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Юзеиръ Мехмедовъ, срѣщу присждата на Руссенский Апелативенъ Сждъ отъ 1-й Април. 1886 год. № 179, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неосновательна, да сс остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 403

гр. София, 27-й Декемврий 1886 година.

Углавно дѣло N-о 408 по описътъ на Христа Антоновъ, оправданъ Сждъ по обвинението му въ фалшифициранис подписа на Екимъ Брайковъ. Кассационната жалба на Екима Брайковъ оставена безъ разглѣждание по силата на чл. 5 отъ Сждоустройството. (Глѣдай мотивитѣ на рѣшенията подъ №. №. 3, 10 и 225).

РѢШЕНИЕ № 404

гр. София, 27-ий Декемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавно Отдѣление, на дванадесетий Декемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдателствующий членъ: Георги Неновичъ; Членове: Стефанъ Зографски и Добри Руссковъ; при Секретарьтъ: Димитрий Исайевъ и

въ присътствието на Помощ.-Прокурора: Антонъ Каблешковъ, слуша доложеното отъ Члена Неновича, углавно дѣло Н-о 409 по описътъ на Антона Микевъ Карасовъ, осжденъ на единъ мѣсецъ тъмниченъ затворъ за открадвование домашни вѣщи отъ военния клубъ въ Шуменъ.

Странитѣ не се явиха.

Обстоятелсвата на дѣлото сж: Шумненския Мировий Сждия съ присждата си отъ 31-ий Августь 1884 год. N-о 204, на основание чл. 127 отъ Устава за Наказанието опредѣлилъ: 1) „Антонъ М. Карасовъ, 23 годишенъ, живущъ въ станцията Шумлародъ, занимающъ съ готвачество, и Димитръ Дряновски, 26 годишенъ, изъ гр. Шуменъ, бакалинъ, и двамата бивши слуги въ Шумненското военно събрание, да издържатъ по единъ мѣсеченъ тъмниченъ затворъ въ гр. Шуменъ и да платятъ на военното събрание по 6 лева обещетение за водение на дѣлото; II) Намѣренитѣ вѣщи въ Варвара Николаевна да се върнатъ на военното събрание подъ расписка". По въззивната жалба на Антона Мике Карасовъ, дѣлото се разглѣдало и отъ Шумненский Окр. Сждъ, който съ присждата си отъ 31 Декемврий 1884 год. N-о 159 подтвърдилъ присждата на Шумненския Мир. Сждия. Въ подадената си срѣщу тая присжда кассационна жалба, подсждимия се оплаква, че Шумненский Окр. Сждъ по това дѣло е нарушилъ 85 чл. отъ Углавното Сждопроизводство и чл. 127 отъ Устава за Наказанията, защото го е осждилъ безъ да констатира виновностьта му.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключение на Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Нееднократно е разяснявано отъ Върховний Кассационенъ Сждъ, че за да се наложи какво-годѣ наказание кому и да било преди всичко безусловно необходимо е да бжде той признатъ за виновенъ, а сжщо да бжде добрѣ и точно констатирано престжпното дѣяние, въ което е той признатъ за виновенъ (рѣшение N-о 63, 64 и 211 отъ 1884 год.). Отъ производството по настоящето дѣло се вижда, че нито Мировия Сждия, нито Окр. Сждъ сж констатирали каква-годѣ виновность или какво годѣ престжпление, извършено отъ подсждимия, слѣдователно, приложението на 127 чл. отъ Устава за Нака-

занията въ дадения случай е съвършенно неправилно. Заради това и оплакванието на подсждимия е основателно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присждата на Шумненский Окр. Сждъ отъ 31 Декемврий 1884 год. N-о 159, за нарушение чл. 85 отъ Углавното Сждопроизводство и чл. 127 отъ Устава за Наказанията, съ сплата на чл. 137 п. п. 1 и 2 отъ Углавното Сждопроизводство да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание, да се испроводи въ Разградския Окр. Сждъ.

РѢШЕНИЕ № 405

гр. София, 27-й Декемврий 1886 год.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на дванадесеть Декемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатлествующий Членъ: Георги Неновичь, Членове: Стефанъ Заграфски и Добри Руссовъ, при Секретарьтъ: Димитръ Исайевъ и въ присжтствието на Помощ.-Прокурора: А. Кабленковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски Углавно Дѣло № 410, по описътъ на Нако Мановъ, осжденъ да поправи развалената отъ него стѣна на яхжра на Петра Велиновъ и да заплати 10 лева глоба, за въ полза на Хазната.

Странитѣ не ся явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Кюстендилския Мировий Сждия съ присждата си отъ 25 Юлий 1885 год. № 376, връзъ основание чл. 110 отъ Устава за Наказанията, като призналъ Нако Мановъ за виновенъ въ това, че самоуправно е развалилъ яхжра на Петра Велиновъ, осждилъ го да направи съборената отъ него стѣна на яхжра или пъкъ да заплати на потърпѣвшия 25 лева, да заплати тоже и 10 лева глаба. По възшивна жалба на подсждимия, това дѣло било разглѣдано и отъ Кюстендилский Окр. Сждъ, който съ присждата си отъ 25 Юний 1886 год. № 40, оставилъ възззивната жалба на подсждимия безъ разглѣждание, като просрочена. Срѣщу тази присжда, подсждимия подава въ Върховний Сждъ кассационна жалба, въ

която ся оплаква, че Кюстендилский Окр. Съдъ по това дѣло е нарушилъ 95 чл. отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото неправилно е призналъ аппелативната му жалба за просрочена.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Пом.-Прокурора, взе въ съображение: Въ чл. 95 отъ Углавното Сѫдопроизводство е казано: „Ако странитѣ желаятъ да ся въсползуватъ съ правото си на въззивъ, длъжни ся да заявятъ за туй въ продължение на 24 часа отъ обявяванието на присѫдата.“ Слѣдователно, споредъ изричното предписание на чл. 95 и както е вече разяснено отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ (Опредѣление Общо Събрание отъ 22 Септемврий 1886 год.) неудоволствието ся исказва или въ сѫщото засѣдание, до свършванието му, или въ течението на цѣлия идущий слѣдъ *обявяванието на присѫдата день*. Ако странитѣ останатъ задоволни, то такова заявление трѣба *непременно* да бѫде подписано и отъ самитѣ страни, а неудоволствието трѣба да ся забѣлѣжи отъ Мир. Сѫдия или до подписа му, въ края на протокола, или пъкъ подъ подписа му, ако то е заявено слѣдъ сѫдебното засѣдание. Съ една рѣчь за да могѫтъ Сѫдилищата да констатиратъ да ли срокътъ за подавание въззивна жалба, срѣщу неокончателнитѣ присѫди на Мировитѣ Сѫдии, необходимо е щото удоволствието или неудоволствието на нѣкоя отъ странитѣ да бѫде забѣлѣжено, както ся изложи по горѣ, въ самия сѫдебенъ протоколъ на Мировия Сѫдия, безъ испълнението на горѣизложеното е невъзможно да ся констатира да ли срока, спорѣдъ чл. 95 отъ Угл. Сѫдопроизводство, за подавание на въззивъ, ся продължава на страната, която е заявила неудоволствие, или не. Въ дадения случай, както ся констатира отъ производството на Мировий Сѫдия, подобно нѣщо не е констатирано, т. е. въ протокола на Мировий Сѫдия не е забѣлѣжено нищо за неудоволствието или удоволствието на странитѣ. А такова едно неиспълнение на предписанието на чл. 95 отъ Углавното Сѫдопроизводство, съставлява нарушение на тоя чл. и е въпреки опредѣлението на Върховний Кассационенъ Сѫдъ отъ 22 Септемврий 1884 год., съ което опредѣление е твърдѣ ясно разяснено предписанието на чл. 95 отъ Углавното Сѫдопроизводство. Рѫководимъ отъ горѣизложеното, Върховний

Кассационенъ Сѫдъ неможе да не признае, че въ дадения случай оплакването на кассатора е основателно и нарушението на чл. 95 отъ Углавното Сѫдопроизводство е сѫществено.

Рѫководимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: 1) Присѫдата на Кюстендилский Окр. Сѫдъ отъ 23 Юний 1886 год. № 40, за нарушение на чл. чл. 95 и 111 отъ Углавното Сѫдопроизводство, съ силата на чл. 137 п. 1-й отъ сѫщото Сѫдопроизводство, да ся отмѣни; 2) Дѣлото за разглѣждание по сѫществото му да ся испроводи въ сѫщия Кюстендилский Окр. Сѫдъ.

РѢШЕНИЕ № 406

гр. София, 27-й Декемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на дванадесеть Декемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдателствующий Членъ: Георги Неновичъ, Членове: Стефанъ Зографски и Добри Русковъ, при Секретарьтъ: Димитръ Исайевъ и въ присѫтствието на Пом.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Ченътъ Зографски Углавно дѣло № 411, по описътъ на Иола Петровъ, осѫденъ на три години затворъ въ окови, за гдѣто е насилствено обезчестилъ Ненка Иванова, законна жена на Христа Бешевъ.

Странитѣ не ся явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Плѣвненский Окр. Сѫдъ съ обвинителенъ актъ отъ 27 Августъ 1885 год. предалъ на Сѫдъ съ участие на сѫдебни засѣдатели, Ионо Петровъ по обвинението му въ насилствено обезчестяване жената Ненка Иванова — престѫпление, предвидѣно въ чл. 198 отъ Отом. Наказ Законъ. Плѣвненский Окр. Сѫдъ, като разглѣдалъ това дѣло и като призналъ подсѫдимия за виновенъ въ това, че на 24 Май 1885 год. насилствено извършилъ полово съвокупление съ Ненка Христова по рождение Иванова въ домътъ на послѣдната—съ присѫдата си отъ 19 Февруарий 1886 год.

№ 4, врьзъ основание чл. 198 отъ Отом. Наказ. Законъ, осждилъ подсждимия на три години затворъ въ окови. По възвивна жалба на подсждимия, това дѣло било разглѣдано и отъ Руссенский Аппелативенъ Сждъ, който като разрѣшилъ слѣдующитѣ по съществото на дѣлото въпроси: „Виновенъ ли е подсждимий Иоло Петровъ въ това, че той на 24 Май 1885 г. насилствено е обезчестилъ Ненка Иванова, законна жена на Христа Бешовъ, което дѣяние било извьршено въ домътъ на послѣдний?“ — „Да, виновенъ“ — съ присждата си отъ 20 Май 1886 год. № 129 потвьрдилъ напълно присждата на Окр. Сждъ. Срѣщу тази присжда, подсждимия подава въ Върховний Сждъ кассационна жалба, въ която ся оплаква: 1) Че по това дѣло сж нарушени ст. ст. 763 и 764 отъ Врѣм. Сждеб. Правила, защото вѣщественното доказателство, съдраната рига на потърпѣвшата, не била представена въ сждебното засѣдание при разглѣждание на дѣлото; 2) Че е нарушена и 773 ст. отъ Врѣм. Сжд. Правила, защото потьрпѣвшата е испитана подъ клѣтва, като свидѣтелка; и 3) Че сж нарушени ст. ст. 727 и 877 отъ Врѣменнитѣ Сждебни Правила, защото дѣлото било разглѣдано въ публично засѣдание.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, взе въ съображение: 1) Нито отъ производството на Окр. Сждъ, нито пъкъ отъ производството на Апелативенъ Сждъ не ся вижда, да е имало по престжплението нѣкакво си вѣщественно доказателство (садрана риза), за което кассатора говори въ своята си кассационна жалба, че ужъ тая садрана риза (вѣщественно доказателство) не била представена въ сждебното засѣдание на Сждътъ, съгласно 763 ст. отъ Врѣм. Сжд. Правила. Независимо отъ това, не ся вижда отъ производството на цѣлото дѣло, щото подсждимия да е заявявалъ подобно нѣщо, т. е. да е искалъ де ся представи какво-годѣ вѣщественно доказателство по дѣлото. Съ друго думи, да ли е трѣбало да ся намиратъ вѣщественнитѣ по това дѣло доказателства при слушание на дѣлото въ Аппел. Сждъ, като едно отъ средствата, съ което ся констатира истинната по дѣлото—като въпросъ по сжществото на дѣлото—е подлѣжалъ на окончателно разрѣшение отъ Аппел. Сждъ, а най главното, че и самий

подсждимий не е молилъ за това нѣщо въ въззивната си жалба. Заради това, първото оплакване на кассатора, като голословно е неоснователно. 2) Спорѣдъ 772 ст. отъ Врѣм. Сжд Правила, потърпѣвшитѣ не ся допущатъ за свидѣтелствувание подъ клѣтва въ случай, че ся предяви отводъ отъ която и да е страна. Съ други думи: споредъ процедурата на Углавния Законъ, Сждътъ е длъженъ да распитва всичкитѣ по извѣстно углавно дѣло свидѣтели подъ клѣтва безусловно, исключение отъ това общо правило ся допущатъ отъ Закона само тогава, когато срѣщу нѣкого отъ свидѣтелитѣ ся предяви отводъ и този отводъ ся намѣри за уважителенъ отъ Сждътъ. Отъ производството на настоящето дѣло ся вижда, че потърпѣвшата е распитана въ качество на свидѣтелка подъ клѣтва и че срѣщу нея отъ страна на подсждимия не е билъ направенъ никакъвъ отводъ съгласно съ 772 ст. отъ Врѣм. Сжд. Правила. Распитванието же на потърпѣвшата въ качество на свидѣтелка, не противорѣчи на Углавнитѣ Закони, тъй като потърпѣвшитѣ въ едно и сжщо врѣме могатъ да бждатъ и свидѣтели по дѣлото. Заради това и второто оплакване на кассатора е неосновательно. 3) Отъ сждебния протоколъ на Аппел. Сждъ ся вижда, че дѣлото е разглѣждано съгласно 727 ст. отъ Врѣм. Сжд. Правила при закрити врата. Слѣдователно и това трето оплакване на кассатора, като голословно е неосновательно.

Ржководимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Иоло Петровъ срѣщу присждата на Руссенский Аппелат. Сждъ отъ 20 Май 1886 год. № 129, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сждъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 407

гр. София 27-ий Декемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавно Отдѣление, на шеснадесеть Декемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сждебно засѣдание въ слѣдующий съставъ: Предсѣдателствующий

Членъ: Георгий Б. Неновичъ; Чвенове: Стефанъ Зографски и Д-ръ П. Данчевъ при Помощникъ Секретарьтъ: Свѣтозаръ Димитровъ и въ присѫтствието на Помощникъ Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичъ Углавно дѣло № 412 по описътъ на Мехмедъ Чаушъ Мумджи Ибрямовъ зеть, изъ г. Силистра, осѫденъ да заплати въ полза на Хазната 586 лева 75 ст. за нарушение Табачния Уставъ.

Странитѣ не се явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Силистренский Окр. Сѫдъ, съ присѫдата си отъ 31 й Януарий 1886 год. № 3 слѣдъ като призналъ подсѫдимия Мехмедъ Чаушъ Ахмедовъ Мумджи Ибрямовъ зеть за виновенъ. въ нарушение Табачния Уставъ на основание чл. 6 и 9 отъ Наказ. Распоѣжд. по Табачния и Питейния Уставъ опредѣлилъ :1) Да заплати петь лири глоба, за въ полза на Хазната ; 2) На основание чл. 2 отъ Сѫщитѣ Наказателни Распорѣждания сѫщий Мехмедъ Ахмедовъ да заплати на хазната за намѣрения въ него 38 $^1/_2$ оки тютюнъ на листе, двоенъ акцизъ за всѣка ока по единъ левъ 38 лева и 50 ст. и двойно бандеролно право пресмѣтнато отъ първо качество по 13 лева и 20 стот. на оката 508 лева и 20 стот. всичко 546 лева и 70 стотинки петстотинъ и четиредесеть и шесть лева и седемдесеть стотинки, а за втория дробенъ (рѣзанъ) тютюнъ 2 $^3/_4$ оки, да заплати двоенъ акцизъ и двойно бандеролно право пресмѣтнато отъ 1-во качество 40 лева и 50 ст. четиридесетъ лева и 05 ст. 3) Както 38 $^1/_2$ оки тютюнъ на листе, тъй сѫщо и рѣзания 3 $^2/_4$ оки тютюнъ да се конфискува за въ полза на хазната. По въззивната жалба на подсѫдимия, дѣлото се разглѣдало и отъ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, който слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующето по сѫществото му въпроси: 1-о) „Виновенъ ли е подсѫдимий Мехмедъ Чаушъ Мумджии Ибрямовъ, изъ г. Силистра, въ това, че той е купилъ 38 и половина оки суровъ тютюнъ на листа безъ знанието на Акцизния Надзоръ, който тютюнъ е билъ намеренъ въ кѫщата на подсѫдимия на 5 й Ноемврий 1884 година отъ помощ. на финансовий чиновникъ?" —„Да, виновенъ"; 2) „Виновенъ ли е сѫщий подсѫдимий, въ това, че у него се намѣрило 2 оки и 300 драма дробенъ тютюнъ, безъ да е било заплатено за него акциза и бандералното право?" — „Да, виновенъ" ; 3) „Доказва ли се,

че намѣрения у подсждимий 3 оки и 300 драма тютюнъ дробенъ, указанъ въ вторий въпросъ е резанъ отъ сжщий подсждимий вънъ отъ фабриките съ специални за това инструменти?" — „Не, не се доказва;" —4) „Ако подсжди- подсждимия е виновенъ въ престжпнитѣ дѣяния, указани въ първий и вторий въпросъ, то подъ кой чл. отъ Наказ. Распорѣждания, да се подведжтъ тѣзи негови дѣяния и въ какъвъ размѣръ да му се наложи наказание?" — „Подъ чл. чл. 2 и 6 и въ слѣдующий размѣръ: да заплати въ полза на хазната (586 лева и 75 ст.) петстотинъ осемдесетъ и шесть лева и седемдесетъ и петь стотинки двойно бандарелно и акцизно право за всичкий намѣренъ у подсждимий тютюнъ 41 ока и 100 драма въ случай на несъстоятелность да издържи 146 дневенъ затворъ и тютюна да се конфискува за въ полза на хазната",—съ присждата си отъ 16 Майя 1886 год. № 122 на основание чл. 2 6 отъ Наказат. Распорѣждания опредѣлилъ: присждата на Силистренский Окр. Сждъ отъ 31 Януарий 1886 година издадена по това дѣло, да се видоизмѣни така: осжжда се подсждимия Мехмедъ Чаушъ Мумджи Ибрамовъ зетъ, изъ градъ Силистра съгласно съ чл. чл. 2 и 6 отъ Наказ. Распорѣждания по Табачний Уставъ да заплати въ полза на хазната слѣдующата глоба: за 38 и половина оки тютюнъ на листа двоенъ акцизъ 38 и 50 ст. за сжщий тютюнъ двойно бандеролно право, пресмѣтнато отъ 1 качество, 508 лева и 20 ст. за 2 и три четвъртъ оки тютюнъ резанъ вънъ отъ фабриките, двойно акцизно и бандеролно право 40 лева и 5 ст., а всичко 586 лева 75 ст. Въ случай на несъстоятелность, да издържи 146 дена тъмниченъ затворъ. Намѣрения у него 41 и една четвъртъ ока тютюнъ да се конфискува. По обвинението му по чл. 9 отъ Наказателнитѣ Распорѣждания, той се оправдава. — Въ подадената си срѣщу тая присжда кассационна жалба, подсждимия се оплаква, че къмъ дѣянието му неправилно сж приспособени членове 2 и 6 отъ Наказа. Распорѣждания по Табачния и Питейний Уставъ.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ,-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Отъ производството на дѣлото, а именно отъ въпросния листъ на Аппелативний Сждъ се вижда, че подсждимия е припознатъ за виновенъ: а) Въ

това, че е купилъ 38 и половина ока суровъ тютюнъ на листа, безъ знанието на Акцизния Надзоръ, който тютюнъ е билъ намѣренъ въ кѫщата на подсѫдимий на 5-й Ноемврий 1884 год отъ Помощ. на Финансовия Чиновикъ и б) Че у него се намѣрило 3 оки и 300 драма дробенъ, тютюнъ, безъ да е било платено за него акцизно и бандеролно право. А пакъ споредъ както е разяснено вече отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ въ чл. чл. 2 и 6 е предвидено наказание дѣйствително за онѣзи, които купуватъ тютюнъ безъ знанието на Акцизния Надзоръ, както и за онѣзи, които разнасятъ тютюнъ безъ заплатенъ акцизъ. Отъ горѣизложеното става явно, че Руссен. Аппелативенъ Сѫдъ е приспособилъ въ дадений случай чл. чл. 2 и 6 отъ Наказ. Распорѣждания само слѣдъ като е констатиралъ, че подсѫдимия дѣйствително е виновенъ въ предвиденото у тѣхъ членове престъпление. Слѣдователно, оплакванието на подсѫдимия е неосновательно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Мехмедъ Чаушъ Мумджи Ибрямовъ зетъ, срѣщу присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, отъ 16 Май 1886 год. № 122, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна да се остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 408

гр. София, 27-ий Декемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавно Отдѣление, на шестнадесетий Декемврий, хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдателствующий Членъ: Георги Неновичь, Членове: Стефанъ Зографски и Д-ръ П. Данчевъ, при Помощникъ-Секретарьтъ: Свѣтозарь Димитровъ и въ присѫтствието на Помощникъ-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Предсѣдателствующий Членъ: Неновичь Углавно Дѣло № 413, по описа на Атанаса П. Х. Ивановъ, изъ г. Горя Отѣховаца, оправ-

данъ по Сѫдъ отъ обвинението му въ написвание една сатира съ клѣветническо съдържание противъ честьта на П. Славкова и застрашавание живота му.

Отъ страна на кассатора П. Славковъ Аптекарь се яви Адвокатина Илия Д. Вълчевъ.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Горне-Орѣховский Мировий Сѫдия съ присѫдата си отъ 19 Септемврий 1885 подъ №. 274, врьзъ основание чл. 104 отъ Устава за Наказанията, като призналъ Атанаса П. Х. Ивановъ за виновенъ въ това, че е писалъ и расхвьрлялъ сатири съ съдьржание клѣветническо — обидно за аптекаря П. Славковъ, — Осѫдилъ го на едно мѣсечно запирание. По взивната жалба на подсѫдимия, това дѣло било разглѣдано и отъ Търновския Окр. Сѫдъ, който като разрѣшилъ по сѫщество на дѣлото слѣдующитѣ въпроси: 1) „Има ли доказателства, че книгата въ форма на сатира, която носи зачало „Добро утро", намѣрена на пѫтя предъ портитѣ на подсѫдимий наедно съ други по малки книги съ черковни букви, сѫ написани отъ Атанаса Х. Иванова презъ мѣсецъ Юлий 1884 год?"—„Не, нѣма." 2) „Виновенъ ли е Атанасъ Х. Ивановъ отъ Горня-Орѣховица въ преписваемото нему прѣстѫпление?"—„Не, невиновенъ"—съ присѫдата си отъ 12 Юлий 1886 год. №. 49, врьзъ основание чл. чл. 85 и 131 отъ Углавното Сѫдопроизводство опредѣлилъ: Отмѣнилъ напълно присѫдата на Горне-Орѣховский Мировий, а подсѫдимия Атанаса П. Х. Иванова оправдалъ по Сѫдъ отъ всѣкаква Углавна отговорность по това дѣло. Срѣщу тази присѫда, Аптекара Панайотъ Славковъ подава въ Врьховний Сѫдъ кассационна жалба, въ която ся оплаква: 1) Че по това дѣло сѫ нарушени членове 85 и 86 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство, защото въпреки сѫществующитѣ по дѣлото доказателства, оправдалъ подсѫдимия; 2) Че по това дѣло е нарушенъ чл. 129 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство, защото Сѫдътъ не предложилъ на странитѣ помирение и 3) Че по това дѣло е нарушенъ чл. 78 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото Сѫдътъ неуважилъ мнѣнието на експертитѣ, като извратилъ фактовитѣ на показанията имъ.

За разрѣшение на това дѣло, Врьховний Кассационенъ Сѫдъ като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, взе въ съображение: 1) Закона не само, че не възбранява

на Мировий Сѫдия и Окр. Сѫдъ да ся съобразяватъ съ устнитѣ обяснения на странитѣ по дѣлото, но ги задължава —слѣдъ *изслушванието на странитѣ* и подиръ *съображенията на всичкитѣ доказателства*, които се иматъ въ дѣлото. Мировий Сѫдия, а тьй сѫщо и Окр. Сѫдъ рѣшаватъ въпроса за вината или невиновностьта на подсѫдимия *по вътрѣшното си убѣждение*, основано върху всичкитѣ обстоятелства, открити при сѫдебното дирение (чл. 85 отъ Угл. Сѫдопр.) Съ други думи : разрѣшенитѣ питания, както и съображенията въ присѫдата трѣбва да произлизатъ отъ обстоятелствата *констатирани* на сѫдебното дирение. Въ дадения случай, отъ сѫдебния протоколъ на Търновския Окр. Сѫдъ ся констатира, че експерта Градинаровъ е показалъ : „Като сличилъ почерка на писмата съ ония въ сатирата, излиза, че е единъ и сѫщия почеркъ, съ преиначавание само на нѣкои букви, които въ едно и сѫщото писмо ся срѣщатъ нееднообразни. Експерта утвърдително каза: „*че почерка на писмата съ ония въ сатирата е почеркъ на една и сѫща рѫка,*“ Вторий експертъ Брусевъ показалъ: „Нѣкои букви си приличатъ, а нѣкои съвсѣмъ си неприличатъ съ почерка отъ писмата и сатирата, *но изцѣло и двата почерка имали общо сходство.*“ Третия експертъ Ст. Теодоровъ, показалъ: „Почерка по буквитѣ отъ сатирата и писмата си приличатъ и утвърдява, *че почерка на писмата, съ ония въ сатирата е писанъ отъ една и сѫща рѫка.*“ Отъ горѣизложеннитѣ показания, дадени на сѫдебното дирение отъ експертитѣ, ясно ся вижда, че и тримата експерти, утвърдително ся показали, че почерка на писмата съ ония въ сатирата е единъ и сѫщия, т. е. написанъ отъ една и сѫща рѫка. Въ присѫдата обаче на Търновския Окр. Сѫдъ (съобрежение 3) е казано: „Че експертизата, като е сравнявала почерка въ сатирата съ почерка на представенитѣ писма по дѣлото за доказателство е намѣрила сходство мѣжду нѣкои букви; по едно само сходство на буквитѣ въ писма не може да служи за доказателство, че сатирата е писана отъ подсѫдимия, а може само да ся предполага, понеже сѫщата експертиза допуща, че можало да стане и подържание.“ Отъ всичко горѣизложено става явно, че съображенията на Сѫдътъ неотговарятъ на даденитѣ по дѣлото обяснения и че, напротивъ, показаниата на експертитѣ сѫ съвършенно извратени отъ Сѫдътъ. А

такова едно извращение на обясненията, дадени на сждебното дирение и произволни съображения въ присждата непроистекающи отъ обстоятелствата на дѣлото, състалява явно нарушение на точното и изрично предписание на чл. чл. 85 78 отъ Углавното Сждопроизводство. Нѣма съмнѣние, че Закона не задължава Сждилищата да ся подчиняватъ безусловно на мнѣнието на експертитѣ, но въ сжщото врѣме Сждътъ нѣма право да извращава фактоветѣ по дѣлото, т. е. да преиначи показанията, било на свидѣтели, било на експерти. Предъ видъ на горѣизложеното, Върх. Кассац. Сждъ неможе да не признае, че както първото оплакване на кассатора, така и заявлението на защитника на потърпѣвшия за нарушението на чл. 78 отъ Углавното Сждопроизводство сж основателни и нарушенията сж сжществении. 2) Въ Сждебния протоколъ на Търновский Окр. Сждъ е казано: „Предложи ся на странитѣ да ся помирятъ, но не приеха." Слѣдователно, второто оплакване на кассатора за нарушение на чл. 129 отъ Углавното Сждопроизводство, като не ся оправдава отъ дѣлото е неосновательно.

Ржководимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присждата на Търновский Окр. Сждъ отъ 12 Юний 1886 год. № 49, за нарушение чл. чл. 85, 86 и 78 отъ Углавното Сждопроизводство, съ силата на чл. 137 п. 2 отъ сжщото Сждопроизводство, да ся отмѣни, и дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ, да ся испроводи въ Търновский Окржженъ Сждъ.

РѢШЕНИЕ № 409

гр. София, 27-ий Декемврий, 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сждъ, Углавното Отдѣление, на шеснадесетий Декемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдателсвующий Членъ: Георги Неновичъ, Членове: Стефанъ Зографски, и Д-ръ П. Данчевъ, при Помощ.-Секретарьтъ: Свѣтозарь Димитровъ и въ присжтствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Неновичъ

Углавно Дѣло № 515, по описътъ на Недю Стояновъ, изъ с. Буново (Златишка Околия), осжденъ на петь години затворъ въ окови съ ходатайство за намаляване на три години затворъ, за нанисание ударъ съ дьрво въ тилътъ на брата си Дойно Стояновъ, отъ който ударъ послѣдния умрѣлъ.

Странитѣ не се явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Прокурорский Надзоръ при Софийский Окр. Сждъ съ обвинителенъ актъ отъ 15 Декемврий 1884 год. е предалъ подъ Сждъ, съ участие на сждебни засѣдатели Недя Стояновъ, по обвинението му въ нанисание побой на брата си Дойна, послѣдствие на който побой послѣдния умрѣлъ на слѣдующия день — престжпление, предвидѣно въ чл. 177 отъ Отом. Наказат. Законъ. Софийский Окр. Сждъ разглѣдалъ дѣлото и слѣдъ като призналъ подсждимия за виновенъ въ нанисание ударъ на брата си Дойна Стояновъ, вслѣдствие на който ударъ Дойно е умрѣлъ—съ присждата си отъ 17 Май 1882 год. № 93, на основание чл. 177 отъ Отом. Наказат. Законъ, осждилъ го на петь години затворъ въ окови. По въззивната жалба на подсждимия, дѣлото ся разглѣдало и отъ Софийский Аппелативенъ Сждъ, който, слѣдъ като разрѣшилъ слѣдующитѣ по сжществото му въпроси: 1) „Виновенъ ли е подсждимия Недю Стояновъ въ това, че на 29 срѣщу 30 Октомврий 1884 год. е нанесълъ ударъ съ дьрво по тилътъ на брата си Дойно Стояновъ съ цѣль само да го бие, а не и да го убие, нъ отъ това послѣдния на другия день умрѣлъ?“—„Да.“ 2) „Има ли извънрѣдни смѣгчителни обстоятелства заслуживающи ходатайство предъ Н. В. Княза и въ какъвъ размѣръ?“—„Да, отъ петь години въ окови, на три години затворъ“ — съ присждата си отъ 5 Май 1886 год. № 58, на основание притурката на чл. 177 отъ Отом. Наказ Законъ опредѣлилъ: 1) Потвьрдява присждата на Соф. Окр. Сждъ отъ 17 Май 1885 год. № 93, съ която е осжденъ Недю Стояновъ на петь години затворъ въ окови и да заплати на обозначенитѣ въ присждата на Соф. Окр. Сждъ свидѣтели по 10 лева пжтни и денгуби и три лева сждебни разноски въ Държавното Съкровище: 2) Осжжда сжщий да заплати на свидѣтелитѣ: Цвѣтко Крьстевъ, Димитръ Димовъ, Димо Лаловъ, Георги Ивановъ, Мина Дойнова, Ноя Петрова, Кана Недѣва и Пена

Иончова по десеть лева всѣкому за втората инстанция. Да заплати на експертитѣ Д-ръ Шишмановъ и Д-ръ Золотовичь на първий десеть лева, а на вторий осемъ лева. На Д-ръ Лазариди осемъ лева, като експертъ и 40 лева за дохождането му отъ Златица пжтни, да плати въ Държавното Съкровище 6 лева за полагание подъ клѣтва експертитѣ и свидѣтелитѣ. 3) Да ся ходатайствува предъ Н. В. Княза, за смѣгчение наказанието на подсждимия отъ петь (5) години въ окови, на три (3) години затворъ." Въ подадената си срѣщу тая присжда кассационна жалба, подсждимия ся оплаква, че къмъ дѣянието му неправилно е приспособена прибавката на чл. 177 отъ Отом. Наказат. Законъ.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе въ съображение: Спорѣдъ както е разяснено вече отъ Върховний Кассационенъ Сждъ, прибавката на чл. 177 отъ Отом. Наказ. Законъ, която гласи: „Когато нѣкой безъ да е ималъ намѣрение да убие едного человѣка, го бие и отъ това биение ся случи бития да умрѣ, дѣецътъ ся туря въ врѣменни окови за не по мало отъ 5 години" —предвижда случая, когато нѣкому ся причинява смърть отъ какво-годѣ насилствие — отъ биение, нараняване и тѣмъ подобни насилствени дѣйствия—*безъ обиче да има* дѣецътъ намѣрение да причини смърть, да лиши отъ живота оногози, връхъ когото извършва насилствието а нанисание удари, нараняване, не е нищо друго освѣнъ биение или послѣдствие на биение. Съ въпросния листъ Соф. Аппел. Сждъ е припозналъ подсждимия за виновенъ въ това, че на 29 срѣщу 30 Октом. 1884 год. е нанесълъ ударъ съ дърво по тилътъ на брата си Дойна Стояновъ съ цѣль само да го бие, а не и да го убие, нъ отъ това послѣдния на другия день умрѣлъ. Отъ изложеното става явно, че прибавката на чл. 177 отъ Отом. Наказ. Законъ, напълно отговаря на онова злодѣяние, което е спрямо подсждимия Недя Стояновъ констатирано отъ Аппелативний Сждъ. Слѣдователно, оплакването му по този въпросъ е неосновательно.

На основание горѣизложенитѣ обстоятелства и съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Недю Стояновъ срѣщу присж-

дата на Софийский Апелативенъ Сѫдъ отъ 5 Май 1886 год. № 58, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 410

гр. София, 27-й Декемврий, 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавно Отдѣление, на шеснадесетий Декемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година въ открито сѫдебно васѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдателствующий Членъ: Георги Б. Неновичь; Членове: Стефанъ Зографски и Д-ръ Данчевъ; при Помощ.-Секретарьтъ: Свѣтозаръ Димитровъ и въ присѫтствието на Помощникъ-Прокурора: Андонъ Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски Углавно дѣло № 416 по описътъ на Стойко Манчовъ, отъ с. Смоличане, Кюстендилска Околия, осѫденъ на 4 мѣсеца затворъ за гдѣто нощно врѣме заедно съ други откраднал отъ воденицата на Велинъ Соколовъ 215 гроша и 6 чувала брашно.

Странитѣ не се явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Кюстендилскии Окр. Сѫдъ съ обвинителенъ актъ отъ 24 Септемврий 1884 год. предалъ на Сѫдъ безъ участието на Сѫдебни Засѣдатели, Янакия Златевъ, Георгия и Димитрия Николови и Стойко Манчевъ по обвинението имъ въ кражба на брашно и пари нощно врѣме изъ воденицата на Велинъ Соколовъ – престѫпление, предвидено въ чл. 222 п. 1 отъ Отоманский Наказ. Законъ. Кюстендилския Окр. Сѫдъ, като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като разрѣшилъ слѣдуюшитѣ по сѫществото на дѣлото въпроси: 1) „Георги Николовъ, отъ с. Страдалово, Кюстендилска Околия, Българинъ, православенъ, неграмотенъ женен съ 4 дѣца, 38 год., орачь, подъ Сѫдъ не билъ, виновенъ ли е въ това, че презъ 1879 год. заедно съ Янаки Златювъ, Димитръ Николовъ и Стойко Манчовъ, първитѣ двама отъ с. Страданово, а послѣдний отъ с. Смомчино, а именно: прѣзъ мѣсецъ Декемврий нападнали воденицата на Велинъ

Соколовъ отъ с. Страдалово и ограбили 6 чувала брашно и 215 гроша?" — „Да, виновенъ е Георги Николовъ отъ с. Страдалово, Кюстендилска Околия, въ това, че прѣзъ м. Декемврий 1879 год. заедно съ Янаки Златковъ и Димитрь Николовъ отъ с. Страдалово и Стойко Манчевъ отъ с. Смолчино, нападнали воденицата на Велинъ Соколовъ, отъ с. Страдалово и ограбилъ 6 чувала брашно и 215 гроша?" 2) „Ако Георги Николовъ отъ с. Страдаловъ, е виновенъ, то има ли обстоятелства за увеличение или за смѣкчение на наказанието му?" — „Има най облечителни обстоятелства, тъй като той е звършилъ това отъ безкрайна сиромашия;" 3) „Стойко Манчевъ, отъ с. Смоличено, 26 год., Българинъ, православенъ, не грамотенъ, билъ само подъ слѣдствие, орачь, жененъ съ 2 дѣца, виновенъ ли е въ това, че презъ м. Декемврий 1879 год., заедно съ Янаки Златковъ, Георги Николовъ и Димитръ Николовъ нападнали воденицата на Велинъ Соколовъ, отъ с. Страдалово и ограбили шесть чувала брашно и 215 гроша?" — „Да, виновенъ е Стойко Манчевъ, отъ с. Смоличино, Кюстендилска Околия, въ това, че презъ м. Декемврий 1879 год. заедно съ Янаки Златковъ и Димитръ Николовъ, отъ с. Страдалово и Стойко Манчевъ отъ, село Смоличино нападнали воденицата на Велинъ Соколовъ, отъ село Страдалово и ограбили 6 чувала брашно и 215 гроша;" 4) „Ако Стойко Манчевъ, отъ с. Смоличино, е виновенъ, то има ли обстоятелства за увеличение или смегчение на наказанието му?" — „Има обстоятелства за увеличение на наказанието му" — съ присждата си отъ 23 Февруарий 1885 год. N о 10, врьзъ основание чл. 222 отъ Отоманск. Наказ. Законъ—осждилъ Георгия Николовъ на 6 мѣсеца затворъ, а Стойко Манчевъ на една година затворъ. При това постановилъ да се ходатайствува прдъ НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Княза за съвършенното помилвание на подсждимия Георги Николовъ. По въззивната жалба само на Стойко Манчевъ, това дѣло било разглѣдано и отъ Соф. Апелат. Сждъ, който, като призналъ подсждимия за виновенъ въ това, че на 25 Декем. 1879 г. нощно врѣме заедно съ Янаки Златковъ, Георги Николовъ и др. нападнали воденицата на Велинъ Соколовъ, отъ с. Страдалово и ограбилъ (заедно съ другитѣ) 215 гроша и 6 чувала брашно — съ присждата си отъ 28 Марта 1886 год. N-о 49, изменилъ

присждата на Окр. Съдъ така: осждилъ Стойко Манчевъ на 4 мѣсеца затворъ. Срѣщу тази присжда отъ една страна Стойко Манчевъ а отъ друга Н. Беневъ, повѣренникъ на сжщия Манчевъ, подаватъ отдѣлно Кассационни жалби, въ които се оплакватъ: 1) Че по това дѣло е наарушена ст. 808 отъ Вр. Сжд. Правила, защото при сжществуванието на повече подсждими по него Сждътъ не билъ поставилъ отдѣлни питания за степентьта на участие на всѣкиго тѣхъ; 2) Че къмъ дѣянието на подсждимия Манчо въ неправилно билъ приспособенъ чл. 128 п.2 отъ Устава за Наказанията, и 3) Че по това дѣло е нарушенъ чл. 19 отъ Устава за Наказанията, защото при сжществуванието на давность на дѣлото, Сждътъ не го е прекратилъ.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на Помощ. Прокурора, взе въ съображение: 1) Отъ потжжената присжда на Соф. Аппел. Сждъ се вижда, че настоящето дѣло е било разглѣдано отъ Аппелат. Сждъ само по въззивната жалба на подсждимия Стойко Манчевъ, вслѣдствие на което и Сждътъ съ въпросния си листъ е констатиралъ виновностьта само на Стойко Манчевъ. Присждата же на Окр. Сждъ, по отношение къмъ другия подсждимъ, Георги Николовъ, като не аппелирана отъ него е влѣзла въ законна сила за него вслѣдствие на което Аппелат. Сждъ е нѣмалъ право споредъ 808 ст. отъ Вр. Сжд. Правила да поставя отдѣлно питание за виновностьта на подсждимия Георги Николовъ. Освѣнъ това, отъ Върхов. Кассац. Сждъ е разяснено вече, че непоставянието отдѣлни питания за съучастницитѣ неможе да си има значението, тъй като споредъ дѣйствующия Отом. Наказ. Законъ и тѣ се наказватъ сжщо като самитѣ дѣйци (чл. 45 Отом. Наказ. Законъ). Заради, това, първото оплакване на кассатора—е неоснователна. 2) Отъ въпросния листъ на Аппелат. Сждъ се вижда, че Сждътъ е констатиралъ, че кражбата е извършена *нощно врѣме*, а споредъ чл. 128 п. 2 отъ Устава за Наказанията за кражба въ нощно врѣме виновнитѣ се наказватъ отъ 3 до 6 мѣсеца затворъ. Въ дадения случай, подсждимия е осжденъ на 4 мѣсеца затворъ, слѣдователно, наложеното на подсждимия наказание, споредъ констатираното отъ Сждътъ престъпление, напълно отговаря на признацитѣ, предвидени въ чл. 128 п. 2 отъ Устава за Наказанията. Заради

това и второто оплакване на кассатора—е неосновательно; 3) Отъ обстоятелствата на дѣлото се констатира, че кражбата е извършена въ мѣсецъ Декемврий 1879 г., а углавното преслѣдвание срѣщу подсѫдимитѣ е начената отъ потърпѣвшия на 1882 год. т. е. кражбата е останѫла неизвѣстна почти *цѣли двѣ години отъ какъ е била извършена* върху което обстоятелство, както се вижда отъ сѫдебния протоколъ на Аппелат. Сѫдъ, защитника на подсѫдимия —Стойко Манчевъ—е обърналъ вниманието на Сѫдътъ и е говорилъ въ защитата си върху този въпросъ, но Сѫдъ не се е произнесълъ относително този въпросъ. Споредъ чл. 19 отъ Устава за Накаванията, виновнитѣ, се освобождавать отъ глоба, когато кражбата или присвояванието на чуждо имущество въ растояние на една година не сѫ станали извѣстни на Мировий Сѫдия или Полицията. Въ дадения случай, както се вижда по-горѣ углавното преслѣдвание по настоящето дѣло е начената почти слѣдъ двѣ години отъ какъ е извършена кражбата, слѣдователно, въпреки предписанието на чл. 19 отъ Устава за Наказанията. Предъ видъ на тѣзи точно и ясно констатирани отъ Сѫдътъ факти, подсѫдимия не може да не бѫде освободенъ отъ наказанието.

Рѫководимъ отъ горѣизложенитѣ обстоятелства и съражения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА; 1) Кассационната жалба на Найдена Беневъ, защитникъ на Стойко Манчевъ срѣщу присѫдата на Соф. Аппелат. Сѫдъ отъ 28 Мартъ 1886 год. N-о 49, съ силата на ст. 11 отъ Учрѣждението на Върховний Сѫдъ, като неосновательна да се остави безъ послѣдствие; 2) Кассационната жалба на подсѫдимия Стойко Манчевъ, срѣщу сѫщата присѫда съ силата на чл. 2-й отъ Закона за Сроковетѣ, като просрочена, да се остави безъ разглѣждание. 3) Дѣлото съ силата на чл. 19 отъ Устава за Наказанията, да се прекрати относително углавната му часть.

РѢШЕНИЕ № 411

гр. София, 27 й Декемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на шеснадесетий Декемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Председателствующий Членъ: Георги Неновичь, Членове: Стефанъ Зографски и Д-ръ Н. Данчевъ, при Помощникъ-Секретарьтъ: Свѣтозарь Димитровъ и въ присѫтствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членьтъ Зографски Углавно Дѣло № 417, по описътъ на Салимъ Шакировъ, осѫденъ на 10 мѣсеца затворъ за кражба на три биволици и едно малаче.

Странитѣ не ся явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Варненский Окр. Сѫдъ съ обвинителенъ актъ отъ 20 Декемврий 1885 год. предалъ на Сѫдъ Ахмеда Алиевъ и Салимъ Шакировъ, по обвинението имъ въ кражба на добитъкъ —престѫпление, предвидѣно въ чл. 224 отъ Отом. Наказ. Законъ. Варненский Окр. Сѫдъ, като разглѣдалъ това дѣло и слѣдъ като призналъ подсѫдимитѣ въ отдаваемото имъ престѫпление за виновни—съ присѫдатаси отъ 30 Априлий 1886 год. № 37, връзъ основание чл. 224 отъ Отом. Наказ. Законъ, осѫдилъ Ахмеда Алиевъ на 5 мѣсеца затворъ, а Салимъ Шакировъ на десетъ мѣсеца затворъ и да заплатътъ всичкитѣ по дѣлото сѫдебни разноски. По въззивната жалба само на подсѫдимия, Салима Шакировъ, това дѣло било разглѣдано и отъ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, който, като призналъ Салима Шекировъ за виновенъ въ това, че на 3 Октомврий 1885 год, презъ нощьта заедно съ другаря си Ахмедъ Алиевъ открадналъ три биволици и едно малаче—съ присѫдата си отъ 26 Юний 1886 год. № 168, връзъ основание чл. 224 отъ Отом. Наказ. Законъ, потвърдилъ напълно присѫдата на Окр. Сѫдъ. Срѣщу тази присѫда, подсѫдимия подава въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба, въ която ся оплаква: 1) Че по това дѣло е нарушенъ чл. 18 п. п. 1 и 2 отъ Допълн. къмъ Вр. Сѫд. Правила, защото не му било съобщено преписъ отъ обвинителния актъ; 2) Че по това дѣло е нарушена ст 772

п. 2 отъ Врѣм. Сжд. Правила, защото Сждътъ распиталъ подъ клѣтва свидѣтелитѣ; 3) Че по това дѣло сж нарушени ст. ст. 787, 788 и 779 отъ Вр. Сжд. Правила, защото не били предявени въ Сждътъ вѣщественнитѣ и писменни доказателства и защото не била станала очна ставка на свидѣтелитѣ.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сждъ, като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора взе въ съображение: 1) Въ дѣлото на Окр. Сждъ (стр. 65) ся намира едно писменно заявление отъ подсждимия, настоящия кассаторъ, въ което между другото е казано: „Преди три дена отъ днесь (на 14 Февруарий 1886 год.) получихъ единъ преписъ отъ обвинителенъ актъ отъ угл. дѣло № 9 отъ 1886 г. и като можа да докажа, че азъ съмъ невиненъ . . . . " А въ сждебния протоколъ на сжщия Окр. Сждъ (стр. 90) е казано: „Името ми е Салимъ Шекировъ, 25 годишенъ, отъ гр. Добричь, циганинъ, Мохамеданецъ, неграмотенъ, жененъ, работникъ, подъ Сждъ билъ два пжти за кражра на добитъкъ, преписъ отъ обвинителенъ актъ *получихъ* . . . . "Отъ горѣизложеното става явно, че подсждимия Салимъ Шакировъ е получилъ въ свое врѣме преписъ отъ обвинителенъ актъ. Заради това, първото му оплакване, като не ся оправдава отъ дѣлото е неоснователно. 2) Нито отъ сждебния протоколъ на Окр. Сждъ, нито пъкъ отъ аппелат. жалба на подсждимия не ся вижда, щото той да е направилъ въ свое врѣме какъвъ-годѣ отводъ по распитванието на свидѣтелитѣ подъ клѣтва. Споредъ ст. 772 отъ Вр. Сжд. Правила нѣкой свидѣтели не ся допущатъ за свидѣтелствувание подъ клѣтва, въ случай, че ся предяви отводъ отъ коя-да-е страна. Подобенъ отводъ, както ся видя по горѣ, подсждимия не е направилъ въ свое врѣме. Слѣдователно, оплакванието му сега предъ Върх. Кассац. Сждъ, като голословно е тоже неосновате лно. 3) Вѣщественнитѣ доказателства трѣба да ся донасятъ въ засѣданието на Сжда и да ся полагатъ предъ Сждиитѣ, *нъ ако нѣма принятствие за това, било отъ страна на обѣма имъ, било отъ страна на качеството имъ* (ст. 763 отъ Вр. Сжд. Правила). Въ дадения случай тѣ сж три биволици и едно малаче, а за да ся представятъ подобни вѣщественни доказателства *безпрепятственно*

въ сѫдебното засѣдание на Сѫдътъ, споредъ предписанието на ст. 788 отъ Вр. Сѫд. Правила е невъзможно, тѣмъ болье, че Сѫдътъ по сѫщество е призналъ подсѫдимия за виновенъ въ това, че е откраднялъ три биволици и едно малачс, нѣщо, което подсѫдимий е можалъ да оборва съвсѣмъ съ други доказателства. Що ся касае до оплакването на подсѫдимия, защото не била станала очна ставка на свидѣтелитѣ, то подобно нѣщо нито е било заявено отъ подсѫдимия въ свое врѣме, нито пъкъ Сѫдътъ отъ своя страна при разбирателството на дѣлото, не е намѣрилъ за необходимо да прави очна ставка на свидѣтелитѣ. Заради това, и третето оплакване на кассатора е неоснователно.

Рѫководимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Кассационната жалба на Салима Шекировъ, срѣщу присѫдата на Руссенский Аппел. Сѫдъ отъ 26 Юний 1886 год. № 168, съ силата на ст. 11 отъ Учреждението на Върховний Сѫдъ, като неоснователна, да ся остави безъ послѣдствие.

РѢШЕНИЕ № 412

Г. София, 27-й Декемврий 1886 година.

Въ името на ЗАКОНА, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Углавното Отдѣление, на шеснадесетий Декемврий хилядо осемстотинъ осемдесеть и шеста година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдателствующий Членъ: Георги Неновичъ, Членове: Стефанъ Зографски и Д-ръ П. Данчевъ, при Помощникъ-Секретарьтъ, Сѣтозарь Димитровъ и въ присѫтствието на Помощ.-Прокурора: А. Каблешковъ, слуша доложеното отъ Членътъ Зографски Углавно Дѣло, № 418, по описътъ на Петра Христовъ Ходжата, изъ г. Плѣвенъ, осѫденъ на единъ мѣсецъ тъмниченъ затворъ за кражба на сѣдла.

Странитѣ не се явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Плѣвненский Мировий Сѫдия съ присѫдата си отъ 16 Септемврий 1885 год. № 133, връзъ основание чл. чл. 127 и 130 отъ Устава за Наказанията, осѫдилъ Петра Христовъ Ходжата на единъ

мѣсецъ тъмниченъ затворъ, а Тодора Мариновъ, Трифонъ Ивановъ и Санди Литовъ по на десеть дена затворъ въ тъмница за кражба на разни нѣща. По въззивна жалба на Петра Христовъ Ходжата, Тодора Мариновъ, Трифона Ивановъ, това дѣло било разглѣдано и отъ Плѣвн. Окр. Сѫдъ, който съ присѫдата си отъ 29 Май 1886 год. № 24, врьзъ основание чл. чл. 127 и 130 отъ Устаза за Наказанията, потвьрдилъ напълно присѫдата на Мировий Сѫдия. Срѣщу тази присѫда отъ подсѫдимитѣ само Петръ Христовъ Ходжата подава въ Върховний Сѫдъ кассационна жалба, въ която ся оплаква, че къмъ дѣянието му неправилно е приспособенъ чл. 130 отъ Устава за Наказанията, защото Сѫдилищата не ся констатирали виновностьта му и въ що именно тя състои.

За разрѣшение на това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Помощ.-Прокурора, взе въ съображение: Както отъ присѫдата на Мировий Сѫдия, така и отъ присѫдата на Окр. Сѫдъ не ся вижда, щото Сѫдилищата при разрѣшаванието на това дѣло да ся дошли къмъ какво-годѣ заключение върху сѫществото на дѣлото, т. е. върху виновностьта на обвиняемия, а пъкъ спорѣдъ смисъльта на 85 чл. отъ Углавното Сѫдопроизводство, Мировия Сѫдия рѣшава въпроса за *вината* или *невиновностьта* на подсѫдимия, нѣщо, което нито Мировия Сѫдия, нито пъкъ Окр. Сѫдъ, като втора аппел. инстанция, не ся испълнили споредъ изричното предписание на 85 чл. отъ Угл. Сѫдопр. Отъ друга страна, приспособлението на какъвъ годѣ Наказателенъ Законъ е мислимо само тогава, когато дѣянието, което ся отдава на подсѫдимия е точно констатирано отъ Сѫдилищата. Въ дадения случий и двѣтѣ инстанции не ся констатирали, като какво именно престѫпно дѣяние ся отдава на подсѫдиния, а слѣдъ съображенията на Сѫдътъ сѫ показани и въ двѣтѣ присѫди наказателни закони, за правилното или неправилното приспособление, на които въ дадения случай при изложенитѣ обстоятелства,номоже да става сѫждение. Предъ видъ на изложенитѣ обстоятелства, Върховний Кассационенъ Сѫдъ неможе да не признае, че както Мир. Сѫдия, така и Окр. Сѫдъ сѫ допустнали по това дѣло едно отъ най сѫщественнитѣ процесуални нарушения, при които

постановената отъ Окр. Сѫдъ окончателна присѫда не може да има сила и значение на едно сѫдебно рѣшение. Заради това, оплакването на кассатора за неправилното приспособление на чл. 130 отъ Устава за Наказанията, защото Сѫдилищата не сѫ констатирали виновностьта му е основателно и нарушението е сѫщественно.

Рѫководимъ отъ изложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ ОПРЕДѢЛЯВА: Присѫдата на Плѣвн. Окр. Сѫдъ отъ 29 Май 1886 год № 24, за нарушение чл. 85 отъ Угл. Сѫдопр. и за неправилното приспособление на чл. 130 отъ Устава за Наказанията, съ силата на ст. 137 п. 1 и 2 отъ Углавното Сѫдороизводство да ся отмѣни, и дѣлото за ново разглѣждание отъ другъ съставъ да ся испроводи въ Плѣвненский Окрѫженъ Сѫдъ.

Азбученъ Указатель

За името и фамилията на лицата, които сѫ участвували по дѣлата разрѣшени отъ Угланото Отдѣление на Върховний Кассационенъ Сѫдъ, прѣзъ 1886 година.

Име и фамилия	Н-ро на рѣшението
Ангелъ Петровъ	373
Адолфъ Ярославски	374
Али Сарачь Хюсеиновъ	384
Абдулъ Вхабъ Тахировъ	390
Антонъ Микевъ Красовъ	404
Атанасъ П. Х. Ивановъ	408
Б.	
Брана Хирашъ	17
Балджи Хасанъ Османовъ	20
Берберъ Хюсеинъ Ахмедовъ	27
Божилъ Амзинъ	30
Бекчи Ибрахимъ Ахмедовъ	41
Богданъ Руссевъ	81
Божана Цачева	99
Билялъ Ашаровъ	123
Байрямъ Куртшиовъ	123
Божика Иванова	202
Бижинъ Живковъ	215
Банчо Малчовъ	331
В.	
Василъ Нейковъ	64
Велко Цековъ	105
Василъ Ивановъ	137
Вуго Тодоровъ	131
Василъ Зиго	167
Василъ Мишовъ	182
Вуто Ионочевъ	185
Ваца Команова (	192
Ванко Перчовъ (	
Владимиръ Недѣлевъ	195
Вуче Христовъ	273
Величко Цвѣтановъ	280
Веле Ивановъ	283

Име и фамилия	Н-ро на рѣшението
Вълчо Цановъ	302
Вълчо Гатевъ	302
Василъ Иловъ	346
Велико Караджовъ	371
Г.	
Гатя Цоневъ	8
Гьошо Пьрнаровъ	33
Георги Константиновъ	36
Георги Д. Златаревъ	62
Гиго Константиновъ	69
Гиго Гроздановъ	81
Геро Недьовъ	85
Георги Вечевъ	89
Георги Кочевъ	100
Георги Първановъ	117
Георги Маноларовъ	118
Григоръ Костовъ	122
Гарабетъ Киркоровъ	124
Гено Янковъ (	137
Гено Дончевъ (	
Георе Искреновъ	140
Георги Топаловъ	145
Георги Ст. Пиндракь	146
Гено Рачовъ	152
Георги Пьрвановъ Цибрянски	180
Гето Ионочовъ	185
Гецо Станковъ (	
Ганчо Якимовъ (	188
Гецо Пеневъ (	
Гено Зяневъ	191
Георги Данаиловъ	216
Гето Іотовъ	237
Григоръ К. Фитофски	238
Георги Михаиловъ	247
Георги Попъ Атанасовъ	253

Име и фамилия	Н-ро на рѣшението
Иванъ П. Хр. Кжршовски	138
Иванъ Илиевъ	144
Иванъ Коновъ	163
Иванъ Маджовъ	184
Илия Вълковъ	186
Иванъ Георгиевъ	187
Илия Д. Ивановъ	198
Иванъ Петровъ	213
Исмаилъ Мустафовъ	217
Иванъ Момчиловъ	225
Исмаилъ Хайвазъ Мехмедовъ	242
Иванчо Канстантиновъ	257
Иванъ Младеновъ	271
Ивана Кжнева	277
Исмаилъ Чаушъ Мустафовъ	279
Исмаилъ Чаушъ	286
Исса Юмеръ Х. Сюлейманивъ	290
Иванъ Рабилю	292
Иванъ Ст. Ракитчанина (	302
Иванъ Велинъ (	
Ибрахимъ Саидовъ Ваксаджи	305
Ислямъ Хасановъ Яхоглу	319
Иванъ Решетаровъ	322
Ибрахимъ Х. Хасановъ (	329
Исмаилъ Х. Хасановъ (	
Иброхимъ Ахмедовъ	330
Иванъ Кировъ	345
Иброхимъ Халиловъ	350
Иванъ Пеновъ	364
Илия Минковъ	367

І.

Име и фамилия	Н-ро на рѣшението
Іончо Генчовъ	38
Іосифъ Сейковъ	74
Іото Стояновъ	135
Іосифъ Самоиловъ	181
Іона Ганева	230
Іоно Божиловъ	269
Іончо Стаменовъ Мониинъ	302
Іоцко Митровъ	342
Іото Кузмановъ	346
Іоло Петровъ	406

К.

Име и фамилия	Н-ро на рѣшението
Коджа Мехмедъ Ахмедовъ	16
Кадиръ Ходжа Хюсеиновъ	26
Коста Христовъ	54
Кадиръ Юнузовъ	76
Крьсто Стояновъ	81
Коте Газдовъ	89
Кючюкъ Османъ Мехмедовъ (	
Камалж Ибрахимъ Садуловъ (	109
Кьороглу Хасанъ Сюлеймановъ (	
Крьсто Сгояновъ	146
Кара-Ватьо Бѣлчевъ	171
Крьсто Вълковъ	189
Кьнчо Василевъ	194
Кехая Османъ Сюлейменовъ	196
Киро Х. Ивановъ	212
Константинъ Иванчовъ	227
Каменъ Тодоровъ	239
Кола Иванчовъ	246
Коце Блажовъ	250
Калчо Петровъ Колевъ	261
Коста Василиевъ	267
Карлъ Калбъ	270
Коля Дѣяновъ Кьосевъ	282
Кирко Панайотовъ	285
Коста Станковъ Бояджиевъ	297
Каменъ Паламудски	312
Кочо Николовъ	325
Коло Григоровъ	341

Име и фамилия	Н-ро на рѣше-нието	Име и фамилия	Н-ро на рѣше-нието
Крьсто Пановъ	346	Мехмедъ Явашъ Редженовъ	127
Клину Петрушановъ	346	Мико Ивановъ	128
Кадиръ Юнузовъ	347	Мито Хр. Коларски	147
Константинъ Герчевъ	351	Михаилъ Митровичъ	157
К. Санти Д. Петровъ	363	Мехмедъ Хасановъ	164
Колю Ценевъ	383	Мустафа Мехмедовъ	172
Кола Ганевъ	396	Мехмедъ Мятишовъ	
		Митръ Стоичковъ	173
Л.		Меймюнъ Исаковъ	179
		Маринъ Владовъ	189
Лало Петровъ	13	Младенъ Джермановъ	201
Лазаръ Петровъ	107	Михалко Пауновъ	203
Лако Іотовъ	189	Мехм. Хюсеинъ Молла Велиевъ	207
Лало Ивановъ	302	Митю Андреинъ	231
Леонъ Хаимъ Струди	303	Минко Георгевъ	243
Лейзеръ Артиди	337	Мехмедъ Али Мехмедовъ	244
Луи Рувье	340	Михаилъ Николовъ	245
		Михалъ Срѣбърниковъ	251
М.		Матея Щерьовъ	255
		Михо Колевъ	261
Мехмедъ Абибуловъ	2	Мито Тоневъ	263
Маринъ Край-Понайотовъ	11	Мустафа Ефенди Абдуловъ	275
Мустафа Исмаиловъ	14	Мехмедъ Мехмедалиевъ	
Мехмедъ Кара Мустафовъ	16	Мустафа Ибрахамовъ	287
Мито Ганчовъ	35	Минко Ивановъ	288
Минка Цвѣтанова	40	Младенъ Георгиевъ	295
Матея Цаневъ	43	Мария Константинова	298
Мустафа Юсуфовъ	57	Мито П. Паликруша	300
Мехмедъ Хасановъ		Мани Петровъ	302
Маринъ Пеловъ	59	Мустафа Хюсеиновъ	306
Махмудъ Ванименъ	72	Маринъ Петковъ	310
Мехмедъ Х. Хюсеиновъ	76	Младенъ Гайдарски	312
Мехмедъ Юмеровъ		Мехмедъ Али Мехмедовъ	317
Мито Захариевъ	89	Мустафа Мехмедовъ	339
Мехмедъ Хаджиевъ	102	Мехмедъ Х. Хюсеиновъ	347
Милошъ Крьстовъ	110	Мехмедъ Юмеровъ	
Мартинъ Ковачь	120	Мехмедъ Узунъ Юсуфовъ	350

Име и фамилия	Н-ро на рѣше-нието
Мехмедъ Салиевъ . . (Мехмедъ Хасановъ . . (	355
Мехм. Хасан. Караисмаиловъ	357
Магардичъ Чакарианъ.	375
Михаилъ Семовъ	379
Мехмедъ Калфаоглу	400
Мехм. Чаушъ Мумджи Ибрямовъ	407
Н.	
Ножаръ Довко Иовевъ	18
Никола Константиновъ Чева	21
Нури Юмеровъ Шекерджи.	29
Никола Михаловъ.	42
Никола Миневъ.	47
Нетко Тодоровъ.	60
Начо Илчовъ.	65
Никола Стояновъ	79
Никола С. Годеновъ.	89
Никола Стояновъ	97
Никола Димитровъ Караджа	119
Наумъ Костовъ.	142
Никола Ивановичъ.	155
Нури Кушъ Алиевъ	161
Найденъ Братановъ	189
Никола Тодоровъ Капилоглу	190
Никола С. Драмалиевъ	214
Никула Петкова	236
Недѣлко П. Чешмеджиевъ	262
Никола Николовъ.	265
Нури Шекерджи	291
Никола Герчовъ	302
Нива Стефановъ	308
Николчо Миловъ	346
Никола Вълчовъ	353
Никола П. Неновъ	359
Никола С. Тосунъ-Чаушъ	368
Никола Атанасовъ.	378
Никола Ивановъ	386
Никленъ Михалковъ	388
Нягулъ Ивановъ	392
Нейзеръ Чобанъ Велиевъ	395
Никола Махаиловъ	399
Нако Мановъ	405
Недю Стояновъ.	409
О.	
Османъ Халиловъ.	93
Османъ Мутишевъ.	151
Османъ Х. Мехмедовъ	356
Османъ Башлж Хасановъ	381
Османъ Исмаиловъ	394
П.	
Павелъ Самарджиевъ	5
Петко Витановъ	9
Петръ Цоневъ	12
Пенча Кара Дочевъ	25
Петко Милевъ	45
Петко Златевъ	50
Пенко Ценовъ	81
Пенчо Цвѣтановъ	81
Попповъ	82
Петръ Вълковъ	84
Петръ Ив. Гърчевъ	126
Павелъ Георгевъ	104
Петръ Николовъ	157
Петко Колевъ	159
Петръ Ангеловъ	170
Павло Цоневъ	200
Павли Алексовъ Чорбаръ	203
Петръ М. Щъркеля	206

Имеи Фамилия	Н ро на рѣшз-нието	Име и Фамилия	Н-ро на рѣше-нието
Петръ Н. Чирпанлиевъ . .	211	Стоянъ Чобанъ Ивановъ . .	6
Панко Г. Георгиевъ . . .	221	Станю Павловъ.	9
Петръ Шоповъ.	222	Стоянъ Ивановъ	10
Пею Ганчовъ Бѣлето . . .	228	Стойко Вълковъ	13
Петраки Алексовъ	249	Сали Халиловъ.	14
Павле Богдановъ	266	Слави Миневъ	46
Петрунъ Н. Милевъ . . .	274	Стефанъ Бъчваровъ . . .	56
Петръ Георгиевъ	281	Стоилъ Вучковъ	61
Панталей Томовъ	289	Стефанъ Симеоновъ . . .	63
Павелъ Бранкъ.	292	Свѣщ. Парашкева Х. Георгиевъ	65
Петръ Атанасовъ	293	Ставри Ивановичь. . . .	79
Петко Геновъ	300	Стоилъ Пешовъ	81
Петко Лилковъ.	307	Станоя Стефановъ. . . .	86
Пешо Митровъ	314	Станкулъ Пеновъ	92
Петръ Лазовъ	315	Спасъ Георгиевъ	92
Петръ Николовъ	326	Симеонъ Гетовъ	107
Пешо Попъ Петровъ . . .	333	Стоянъ Христовъ	141
Петръ Григоровъ	341	Салимъ Ахмедовъ . . . (	145
Пацо С. Табовъ	345	Салимъ Хасановъ . . . (	
Пенчо Василиевъ	361	Стоянъ Христовъ	148
Петръ Хр. Ходжата . . .	412	Станя Стояновъ	156
		Самуилъ Леовъ.	175
Р.		Стоименъ Вучковъ. . . .	208
		Сасонъ Пинкасъ	210
Рашидъ Хюсеиновъ . . .	32	Савва Пунчовъ.	215
Рача Попъ Лазаровъ . . .	91	Сюлейманъ М. Такчиевъ . .	216
Рафаилъ Х. Досевъ . . .	115	Стоянъ Димитровъ. . . .	229
Реджебъ Кара Хюсеиновъ. .	116	Стефанъ Христовъ . . .	232
Рашко Дочевъ	177	Сотиръ Г. Календаровъ . .	234
Райко Милановичь. . . .	261	Станю Казаковъ	258
Реджебъ Х. Мехмедовъ . .	275	Стаменко Гьоновъ. . . .	260
Райко Мариновъ	300	Стоянъ Павловъ	265
Рашидъ Мехмедъ Алиевъ. .	366	Сайко Лазаровъ	302
		Стефанъ Лопушновъ . . .	309
С.		Стаменъ Първановъ . . .	320
		Стоянъ П. Даневъ. . . .	324
Сюлейманъ Помаковъ . . .	4	Спаса Иванова	328

Име и фамилия	Н-ро на рѣшението
Стоянъ Ст. Дакинъ	334
Стаменъ Ангѣловъ.	342
Стаменъ Гочевъ	
Стоянъ Додовъ	343
Стоименъ Стойчевъ	344
Станъ Ванинъ	345
Станъ Табовъ	
Стоилко Илиевъ	352
Синоръ Тодоровъ	401
Стойко Манчовъ	410
Салимъ Шекировъ	411
Т.	
Тодоръ Диамандиевъ	3
Тане Поповъ	7
Тодоръ Христовъ	32
Тодоръ Г. Петро	48
Тодоръ Стефчовъ	66
Тодоръ Георгиевъ	70
Тодоръ Д. Заякъ	141
Тодоръ Стояновъ	157
Тодоръ Ив. Шипкалия	176
Тодоръ Георгиевъ	189
Тача Желѣзковъ	223
Тодоръ Райковъ	235
Татаръ Арифъ Ислямовъ	240
Тоша Маловрьзичь	241
Ташко Константиновъ	257
Тодоръ Ванчовъ	265
Тотю Бошковъ	288
Тодоръ Начовъ	311
Татаръ Али Мехмедовъ	318
Тренчо Лазаровъ	346
Ташо Ивановъ	362
Трендафилъ Стойчевъ	367
Тодоръ Цвѣтковъ	376
Тодоръ Мировъ	387
Тодоръ Ив. Халачовъ	393
Ф.	
Фатме Ахмедова	52
Фридрихъ Порфингеръ	165
Ферадъ Хасановъ	206
Х.	
Христо Колчевъ Конкилевъ	19
Халилъ Ибрямовъ Кюроглу	23
Хаджиоглу Мехмедъ	24
Хаимъ Сабитай	31
Христо Николовъ	39
Х. Петя Х. Ив. Бакърджиевъ	53
Хасанъ Ахмедъ Бъзанчиевъ	80
Христо Виделовъ	96
Хасанъ Ислямовъ	112
Христо Московъ	115
Х. Христо М. Караманли	121
Христо Ив. Грьчевъ	126
Х. Ибрахимъ Мустафовъ	134
Христо Томовъ	137
Харизанъ Игнатовъ	139
Христо Харляковъ	147
Х. Енчо Х. Драганевъ	158
Хюсеинъ Мехмедовъ	166
Хюсеинъ Велиевъ	172
Христо Францесковъ	197
Х. Хасанъ Х. Али Османовъ	204
Хюсню Х. Хасановъ	
Хюсеинъ Хатибовъ	206
Х. Никола Х. Стояновъ	218
Хамалина Яменъ Ахм. Остаменъ	248
Халилъ Абдулъ Рахмановъ	252

Име и фамилия	Н-ро на рѣшението	Име и фамилия	Н-ро на рѣшението
Хасанъ Хасановъ	264	Цвѣтанъ Вълковъ	189
Х. Мехмедъ Х. Идризовъ . (	275	Цони Христовъ.	302
Хюсеинъ Х. Идризовъ . (		Цвѣта Стоилова	348
Христо Ив. Х. Костовъ . .	301		
Христо Марковъ	302	**Ш.**	
Христо Младеновъ . . .	312		
Халилъ Мустафовъ. . . .	316	Шефие Ахмедова ; . . .	52
Халилъ Ибрямъ Караоглу. .	319	Шакиръ Ахмедовъ. . . .	132
Хасанъ Мехмедовъ Чобаноглу.	321	Шерифъ Абдурахмановъ . .	199
Хасанъ Ахмедовъ Файтонджи.	323	Шакиръ Хасановъ Пиянкоглу .	304
Христо Кузовъ.	346		
Хаимъ Д. Арие	377	**Ю.**	
Христо Еневъ	379		
Хасанъ Салиевъ	380	Юрданъ Пиминдисъ . . .	37
Христо Ивановъ	385	Юмеръ Коджа Османовъ . .	133
Христо Цанковъ	389	Юмеръ Х. Сюлеймановъ . .	290
Херменъ Лейбенъ	391	Юмеръ Абдуловъ	335
Христо Антоновъ , . . .	403	Юмеръ Османовъ	358
		Юзеиръ Мехмедовъ . . .	402
Ц.			
		Я.	
Цоня Димовъ	34		
Цвѣтанъ Тошевъ	40	Янко Апостоловъ	28
Цанко Петковъ.	73	Янко Мешади	68
Цвѣтко Тодоровъ	94	Янаки Гетовъ	249
Цвѣтко Ангеловъ	114	Яшаръ Бэйрамовъ. . . .	370
Цаньо П. Стойчевъ . . .	143		
Църна Вучкова.	174		

Съставилъ Секретарь: **Св. Димитровъ.**

УКАЗАТЕЛЬ НА ЗАКОНИТѢ,

които сж тълкувани и разяснени въ рѣшенията на Върховний Кассационенъ Сждъ по Углавното му Отдѣление, презъ 1886 год.

Статии на законитѣ	Номеръ на рѣшенията	Статии на законитѣ	Номеръ на рѣшенията
Допълнен. къмъ Вр. Сѫд. Правила.		Углавно Мирово Сѫдопроизводсто.	
Ст. 2	274	Ст. 121	5, 58, 174, 253 и 272
« 15	223	« 123	53, 92, 194, 256 и 369
« 18	223	« 125	389
« 20	290	« 129	52
Углавно Мирово Сѫдопроизводство.		„ 130	19
Ст. 1	8, 54, 142 и 274	„ 144	92
« 2	14, 274, 277 и 322	„ 156	193
« 10	19 и 129	Сѫдоустройство.	
« 13	153	Ст. 42	324
« 14	28	« 43	324
« 31	41	„ 44	324
« 49	18	От. Нак. Законъ	
« 58	31, 98 и 165	« 31	138
« 60	368	« 34	123
« 62	97	« 40	309
« 63	239 и 369	« 43	348
« 64	239	« 46	292
« 78	41 и 409	« 89	319
« 79	345	« 90	314
« 85	41, 52, 169, 170, 193, 368, 375 и 408	« 106	387
« 86	408	« 112	138, 195, 342 и 351
« 87	52, 273 и 343	« 113	67, 313 и 367
« 88	229	« 117	23
« 90	335	« 127	44
« 95	92 и 405	« 155	357
« 109	253	« 165	73
		« 170	290
		„ 174	156 и 202

Статии на законитѣ	Номеръ на решенията	Статии на законитѣ	Номеръ на рѣшенията
От. Нак. Законъ		Уставъ за Наказанията	
Ст. 177	29, 86, 124, 209, 359 и 409	Сг. 9	267 и 281
« 178	177	« 16	78
« 179	185, 242 и 259	« 19	186, 214 и 410
« 180	287	« 26	84, 296, и 298
„ 182	212, 326 и 386	« 28	103, 105, 184, 251 и 265
« 196	280		
« 200	11	« 50	296
„ 210	116	» 98	69
„ 212	138	„ 99	247
« 213	304 и 398	« 102	110
„ 218	115	« 104	53
« 220	63 и 340	« 106	391
» 221	83, 356 и 401	« 108	214
„ 222	51, 76, 155, 347 и 376	„ 110	8, 151, 172, 273, 299, 329, и 374
„ 224	271 и 331		
„ 230	99, 112, 178, 381 и 401	„ 119	254
		„ 127	164, 267, 281, и 316
„ 233	138 и 310		
„ 236	138 и 188	« 129	317
„ 249	312 и 392	« 130	28
„ 251	15	« 131	210
Допълн. къмъ Ог. Нак. Законъ		« 134	210
		« 135	142, 148 и 191
Ст. 2	117, 129, 274, и 291	« 136	360
		« 138	257 и 381
Допълнит. отдѣлъ къмъ Наказат. Законъ по престѫпленията за печата отъ 1885 год.		Наказат. распреждания за нарушение Табачния и питения уставъ	
Ст. 5	324	Ст. 3	179

Статии на законитѣ	Номеръ на рѣшенията	Статии на законитѣ	Номеръ на рѣшенияте
Ст. 7	4, 24 и 68	Журналното постановление на Имп. Рус. Комисаръ отъ 2 Августь 1878 год.	
« 9	336		
« 11	36		
« 12	21 и 36		
Законъ за Митницитѣ		Ст. 14	99
Ст. 242	399	Законъ за престжпни дѣяния противъ особата на Н. В. Княза	
« 243	399		
« 250	82		
« 265	208 и 344	Ст. 8	69
« 266	307		
« 267	307	Законъ за беритѣ върху питиетата	
« 270	344		
Законъ за гербовия зборъ		Ст. 65	158 и 285
		« 68	352
Ст. 27	198, 216 и 377		
» 30	377	Законъ за Окр. Управители и Окол. Началници	
Законъ за сроковетѣ.			
Ст. 2	243	Ст. 18	293
Вр. наредби за акциза на тютюна		» 26	377
		» 28	293
Ст. 9	26 и 27		
Законъ за горитѣ		Правилникъ за строение частни здания въ градоветѣ	
Ст. 58	335		
« 65	66		
« 66	335	Ст. 73	296
« 72	371 и 197		

Статий на Законитѣ	Номеръ на рѣшенията	Статий на Законитѣ	Номеръ на рѣшенията
Правилникъ за бегликъ и серчимъ отъ 1882 година		Законъ за престѫпления и простѫпки относително испълнението военната тѣгоба	
Ст. 17	314	Ст. 1	334
Законъ за печата отъ 1883 г.		Патейния уставъ	
Ст. 21	324	Ст. 111	50

Съставилъ Секретарь: **Св. Димитровъ.**

ПЕЧАТНИ ПОГРѢШКИ

Страница	Редъ		Печатано	Чети
6	8	отъ горѣ	Абибилловъ	Абибуловъ
27	11	« долѣ	837	873
41	7	« „	673	637
41	16	« „	озбѣгналъ	избѣгналъ
43	9	« горѣ	Кутрето	Кѫдрето
71	11	„ “	Сабовъ	Сѫбовъ
113	12	« долѣ	инстанции сѫ	инстанций не сѫ
153	3	« горѣ	и второто	второто
153	4	« „	неоснователно	основателно
162	11	« „	Кадъръ	Кадиръ
163	3	« долѣ	приноситель	преноситель
163	9	« «	приноситель	преноситель
176	2	« горѣ	постановленитѣ	постановенитѣ
275	21	« „	сидѣтелитѣ	свидѣтелитѣ
291	6	« долѣ	постадавшата	пострадавшата
292	18	„ горѣ	оплачи	оплаче
299	5	„ «	Ганчи	Генчь
305	11	„ долѣ	присобѫтъ	приспособятъ
312	4	„ «	подсѫдиний	подсѫдимий
313	6	„ „	Хюсеинова	Хюсеинови
316	2	„ горѣ	засѣдани	засѣдание
316	19	« «	констагиратъ	константиралъ
317	6	„ долѣ	основаниията	основанията
323	12	„ горѣ	59	29
335	25	« «	стклриванието	скриванието
343	15	„ „	изивили	изявили
344	7	« долѣ	дѣ	дѣлото
353	16--17	« горѣ	преймущгественно	преимуществено
353	71	« «	искажо	искаже
373	4	« „	качества	качество
391	1	„ долѣ	Хюсенъ	Хюсеинъ
396	9	„ горѣ	истенностьта	истинностьта
404	18	« «	предадени	продадени

Редъ			Печатано	Чети
21	отъ	горѣ	съ	сѫ
6	„	„	Нончеви	Іончеви
11	„	„	по-добросъвястно	по-добросъвѣстно
17	„	долѣ	по клѣтва	подъ клѣтва
14	„	„	провѣвяване	провѣряване
15	„	„	липуватъ	липсуватъ
12	„	горѣ	самъ	само
9	„	„	като	както
19	„	„	разглѣгалъ	разглѣдалъ
16	„	долѣ	да ли имало	да ли е имало
16	„	горѣ	заявленивта	заявленията
23	„	„	което	както
9	„	„	подсждени	подсждни
18	„	„	Кочариноската	Кочариновската
22	„	„	Кочариноската	Кочариновската
5	„	„	слушанието дѣлото	слушанието на дѣлото
5	„	„	1884	1883
11	„	долѣ	кривозакононъ	кривозаконевъ
2	„	горѣ	Стофана	Стефана
20	„	долѣ	на	На
10	„	„	Исляновъ ·	Ислямовъ
3	„	„	гражанско	гражданско
14	„	горѣ	призовавать	призовава
16-17	„	долѣ	подведжъ	подведжтъ
7	„	„	горѣизложениитѣ	горѣизложенитѣ
3	„	горѣ	настоящиеть	настоящиятъ
17	„	„	пмало	имало
3	„	долѣ	седемъ-днено	седемъ-дневно
19	„	горѣ	възикновение	възникновение
15	„	„	истълкунанието	истълкуванието
18	„	дорѣ	отеглилъ	теглилъ
6-7	„	горѣ	търсетъ	търсатъ
15	„	„	осакатевение	осакатяване
1	„	„	зравия	здравия
18	„	долѣ	сжоилищата	сждилищата
10	„	„	Пайтонджайката	Пайтонджиката
17	„	„	подседания	подсждимия